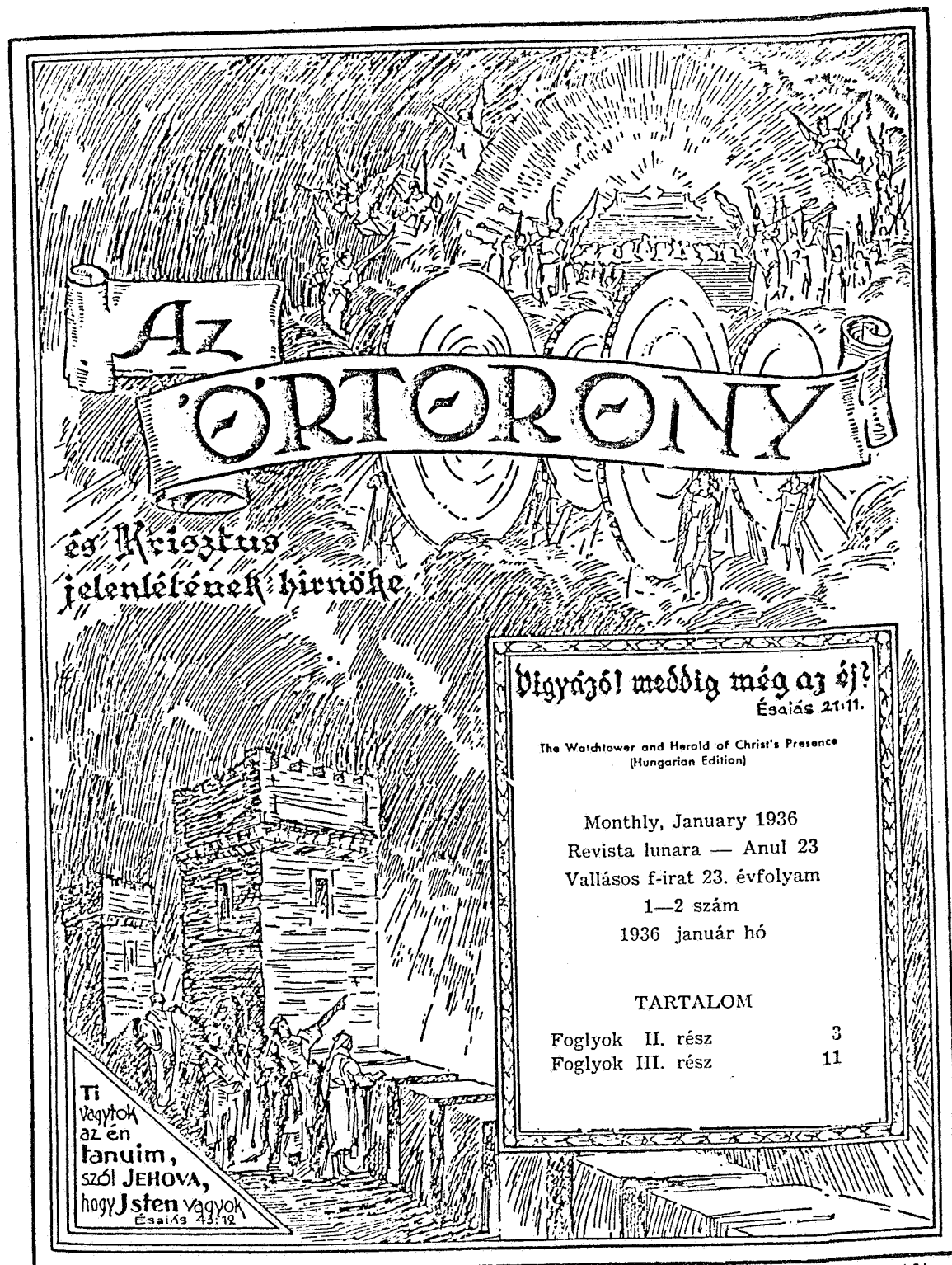

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1936

1./2. szám - 1936 január	
<u>FOGLYOK - 2. RÉSZ</u>	<u>- 2</u>
3./4. szám - 1936 február	
<u>FOGLYOK - 3. RÉSZ FOLYTATÁSA</u>	<u>- 18</u>
5./6. szám - 1936 március	
<u>A FILISZTEUSOK MEGFENYÍTÉSE (SÁMSON - 1. RÉSZ)</u>	<u>- 34</u>
7./8. szám - 1936 április	
<u>SZOLGÁJÁNAK MEGŐRZÉSE (SÁMSON - 3. RÉSZ FOLYTATÁSA)</u>	<u>- 58</u>
9./10. szám - 1936 május	
<u>A FILISZTEUSOK VERESÉGE - 1. RÉSZ</u>	<u>- 82</u>
11./12. szám - 1936 június	
<u>FELELŐSSÉGÜNK</u>	<u>- 102</u>
13./14. szám - 1936 július	
<u>AZ ÚR NAPJA - 1. RÉSZ</u>	<u>- 122</u>
15./16. szám - 1936 augusztus	
<u>ÜNNEPEK</u>	<u>- 138</u>
17./18. szám - 1936 szeptember	
<u>A BŰNBAK</u>	<u>- 158</u>
19./20. szám - 1936 október	
<u>ABDIÁS - 1. RÉSZ</u>	<u>- 174</u>
21./22. szám - 1936 november	
<u>ABDIÁS - 3. RÉSZ</u>	<u>- 190</u>
23./24. szám - 1936 december	
<u>A NAGYSOKASÁG ÖSSZEGYÜJTÉSE - 1. RÉSZ</u>	<u>- 206</u>

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod čís. 322 020-VII-1933. Printed in Czechoslovakia.

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszerkesztő: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselők:

Rutherford J. F., elnök.

Van Amburgh W. E., titkár.

„E minden föld Jehovától tanulnak és nagy lesz föld
békessége.” — Esaiás 54: 13, angol fordítás.

Ami a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója: a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásáértékeinek vagy váltásának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legtöbb tisztviselője és a világ, jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságokat és kötelességeket képeznek, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkinek megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sántát a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállítatnak és örökké élhetnek a földön.

OTTHON ÉS BOLDOGSÁG

a címe Rutherford bíró egyik újabb füzetének. A füzet hét fontos bibliai értekezést tartalmaz. Ezt a füzetet lehetőleg minél nagyobb példányszámban igyekezzenek a magyar nyelvterületek csoportjai a nép kezébe juttatni. Az emberiség a jelenlegi általános szorongatottság és tanácstalanság idejében egy biztos otthon és áldásos viszonyok után áhitozik, mivel az ellenség megfosztotta otthonától és szerencsétlenségbe sodorta. Az igazi boldogság felé vezető útról szóló örömmüzenet hírét azonban most juttatják el Önhez Jehova bizonyágtevői.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliának közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuainak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményekben e folyóirat szigorúan csak a Szent írást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel s kéri Jézus Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 450 P, félévre 225 P.
Romániában: egy évre 120.— lel, félévre 60.— lel.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III. Zsigmond u. 68.
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblie si tractate, Bucuresti Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjük.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázzunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltenek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehszlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyen írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is fehéssük az érintkezést.

Bizonyág: „A Király”, február 1—9-ig

A „KIRÁLY” időszakáról Jehova bizonyágtevő legközelebb február 1—9-ig haladó időtartamban tesznek együttes bizonyosságot Isten országának kihirdetése által. A Király jelen van s megkezdte uralkodását s akik az Őrnak adták át magukat örömmel vesznek részt ebben a szolgálatban, ha a jelenlevő Királyról szóló örömmüzenet hírét a emberiséghez juttasák. Elsősorban az „Otthon boldogság” című füzet kerül terjesztésre. Közlebbiekkel-kinn a harc mezején szolgálatot teljesítő hirnökök részére kiadott „Utasítások” szolgálnak.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Ára: 2.— Kč

Fogyók

„Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.” — Ézsaiás 42 : 7

II. rész

Jehova világosan tudósította népét afelől, hogy a testi Izraellel történt dolgok sokkal nagyobb oly dolgokat példáznak, amelyek a lelki Izraellel főképpen a világ végén fognak történni. Sátán világa 1914-ig isteni közbelépés nélkül fennállott és akkor elérkezett a végéhez; mert akkor megkezdődött „Jehova napja”. Azóta Jehova régen följegyzett próféciainak teljesítéseképpen bizonyos események bekövetkezését idézte elő. E prófeciák egyesek kicsiny mértékben a testi Izraelen ülték, de most nagyobb vagy teljes mértékben lelki Izraelen teljesülnek be. Jehova nem fogházakat, sem pedig nem intézkedett a börtönözéséről, akik az ő törvényét áthág. Sátán ellenben börtönöket létesített szervezeten és Isten nem akadályozza meg Sátánt és vezetését Isten híveinek időnként való fogságra küldésében. Isten a választott népének, a testi Izraelnek Sátán szervezete által való foglyul-ejtése olyasmiket példáz, ami későbbben fog történni az ő választott népével, a lelki Izraellel kapcsolatban. József, Isten embere volt és Isten megengedte, hogy börtönbe vessék. (Mózes I. 40 : 3, 11) József bezárásáról van megírva: „Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, aki rabul adatott vala el; a lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala mindazideig, amíg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt.” — 105. zsoltár 17—19

József, Jézus Krisztust példázta, s József lábainak megbilincselése valószínűleg arra mutat, hogy „Krisztus lábtágjait” korlátozni vagy fogságba vetni fogják. Az előző példányban azon szentirati bizonyítékot terjesztettük elő, hogy Jézus Krisztus hű követői 1918-ban Jézus Krisztus templomához jövelekor szabadságuktól megfosztva börtönben és korlátozott állapotban voltak.

Most a 107. zsoltárt fogjuk tovább tanulmányozni és látni fogjuk, hogy a 23. vers változást mutat azon osztályokat illetőleg, amelyekre az a jövődőlés vonatkozik: „Akik hajókon tengerre szállnak és a nagy vizeken kalmárkodnak.” Az izraeliták nem voltak tengerész nép, hanem más nemzetiségű tengerészeket fogadtak hajóikra. Jehova a következő prófeciát jegyeztette fel: „Zebulon a tenger partjára lakozik, azaz a hajók kikötőjéig és határának széle Cidonig ér.” (Mózes I. 49 : 13) „Gileád a Jordánon túl pihen, hát Dán miért időzik a hajóinál? Aser a tengerpartján ül és nyugszik öbleinél.” (Birák 5 : 17) „És hajókat is csináltatott Salamon király Esiongáberben, amely Elól mellett van a Veres-tenger partján, az Édom földén. És elküldé Hírám az ő szolgáit a hajókon, akik jó hajósok és a tengeren jártasak valának a Salamon szolgálival. És egészen Ofirig menének és hozának onnét 420 tálentum aranyat és vivék azt Salamon királyhoz.” (Királyok I. 9 : 26—28) „És Jósafát Társis-hajókat csináltatott, hogy aranyért

mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörték Esiongáberben. Akkor mondta Akházia az Akháb fia Jósafátnak: hadd menjenek el az én szolgálaim a te szolgálóddal e hajókon; de Jósafát nem akará.” (Királyok I. 22 : 49, 50) Nyilván ezzel végződött Izrael tengeri kereskedelme.

Amidőn Jónás Jáfóba hajózott, nemzsidók voltak a hajón, hanem mások, akik Jónás által értesültek Jehováról. (Jónás 1 : 5, 6) A 107. zsoltár azon kijelentése: „Akik hajókon tengerre szállnak” nyilván nem a lelki izraelitákra vonatkozik, hanem másokra, akik a „hajózást” végzik. Nyilván a nagy sokaság vagy a jonadáb-osztály ez a hajós nép a mostani időben. Ezek nem Jehova föl-kentjei, kiket a világból az ő neve érdekében kiválasztott, hanem inkább oly emberek, akik a tengeren kereskednek, az Istentől idegen emberekkel kapcsolatot ápolnak és a sátáni szervezet más gazdasági elemeivel bonyolítják le a saját üzleti ügyeiket. (Ezékiel 27 : 9, 25) A nagy sokaság vagy a jonadábosztály tagjai „kalmárkodnak a nagy vizeken”, illetve a világ embertömegeivel. A sátáni szervezet is ezen a vizeken tevékenykedik. Ezek „a sok vizek” (Jeremiás 51 : 13) az Istentől idegen embertömegek. — Jelenések 17 : 15

Eljön az idő, amidőn a jóindulatúak valamennyiben tudomást fognak szerezni Jehova akaratáról és nagy cselekedeteiről. Ebben a felvilágosulásban azon biznyságtévkök útján részesülnek, akiket Jehova küld az ország üzenetének közé tételére. „Azok látták az Úrnak dolgait és az ő csodáit a mélységben.” (107. zsoltár 24) Akik tanulni óhajtanak, meglátják Jehova munkáját az ország evangéliumának hirdetésében, amit az ő hű biznyságtévkői végeznek és azt is látják, hogy ezt a munkát nehéz körülmények között teljesítik e hű-ségek. Jehova biznyságtévköivel, tehát Jehovával rokonszenveznek szívükben. Később Armageddon viadalában is látni fogják Isten nagy dolgait; amidőn nagy nyomorúság következik az egész „tengerre”, illetve az Istentől idegen tömegekre. „Az ő csodadolgai a mélységben” a „Leviátán” felett, amely szörny az Istentől idegen tömegek között működik, elhangzott és Jézus Krisztus által végrehajtott ítélet. „Ama napon meglátogatja az Úr, kemény, nagy és erős karjával Leviátánt a futó kígyót, Leviátánt a keringő kígyót és megöli a sárkányt, mely a tengerben van.” — Ézsaiás 27 : 1

Armageddonkor Isten a mélységbe fogja vetni az ő nevére hiven biznyságot tevő népének üldözöit; egyuttal pedig megoltalmazza híveit és azokat is, akik aláztatosságra és igazságosságra törekcszenek. Ez is az ő „mélységben végzett csodadolgai” közé tartozik. — Nehemiás 9 : 11; a 69. zsoltár 15

* Az Istentől idegen emberek nagyon meg lesznek lepődve és zavarodva, amidőn Jehova parancsot ad a nagy csata megkezdésére: „Szólott ugyanis és szélvész támaszta, amely felduzzasztá a habokat.” (107. zsoltár 25) Jehova fogja kiadni a parancsot az ütközet megkezdésére, miképpen ő támasztotta a vihart ama hajó ellen, amelyben Jónás utazott. „Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre és nagy vihar lőn a tengeren és a hajó már-már töredezik vala.” (Jónás 1 : 4) Akkor Sátán egész szervezete fel fogja ismerni, hogy Jehova bocsátotta szabadon a nagy vihart. „Ezt mondja az Úr: imé én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, akik az én ellenségem szívében lakoznak”. (Jeremiás 51 : 1) Sátán földi szervezete, amely most az emberek előtt, főképpen a világ-kereskedelem embereinek szemében oly hatalmasnak tűnik fel, tapasztalni fogja, hogy hajói veszélyes vizekre eveztek ki. Mondjad Tirusnak: ki lakol a tenger rév helyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr: „Ó Tirus, te ezt mondtad: én tökéletes szépségben vagyok... Nagy vizekre vívének a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívében. — Ezékiel 27 : 3, 26

* A tenger hullámai azok a népek, amelyeket Sátán, Istentől elidegenített s ezek nagyon fognak nyugtalanodni, amidőn az Úr a nagy ütközetet megkezd. Akkor oly izgalom fog uralkodni az emberek között, amelyhez hasonló még sohasem volt: „Az égig emelkedének, a fenéig süllyednek; lelkük elolvada az inségben” (107 : 26). Armageddonhoz hasonlítva minden baj el fog törpülni, amelyet valaha az emberek vagy az ördög a földön előidézték. Akkor az emberiség Jehova nagy viharának hatalmába fog kerülni. Jónás is ki volt szolgáltatva a vihar erejének. (Jónás 1 : 11) De mi lesz azokkal, akik „a tengerre szállának hajóikban,” tudniillik a jonadábokkal? „Szédülének és tántorgának mint a részeg és minden bölcseségüknek esze vész vala.” (107 : 27) Akkor a jonadábok megértik, mennyire semmi és értéktelen a világ minden okossága. A zürichi Bibliafordítás szerint „minden bölcsességük elnyeletik.” Meg fogják tudni, hogy még csak hozzá sem kezdtek a bölcsesség gyűjtéséhez, mielőtt állást nem foglaltak Jehova mellett és hogy az a bölcsesség, amelyre akkor fognak szert tenni, felülről való. Teljesen föl fogják ismerni, hogy az ember teljesen tehetetlen és semmire sem képes az Úr nélkül. Ama borzasztó viharban, amely az egész világot paskolni fogja, látni fogják az emberi bölcseségnek és terveknek elmúlását és teljes elmerülését.

* A nagy sokaság máris kezdi felismerni az igazságot, hogy csak Jehova egyedül az erőssége; ezt az igazságot Armageddonkor még világosabban fogja látni és felismerni. „De az Úrhoz kiáltának az ő szorultságukban és sanyarúságukból kivezeti őket.” (107 : 28) Most tehát Jehovához esedeznek és tovább is hozzá fognak könyörögni, amidőn a nagy vihar bekövetkezik és amidőn az dúlni fog. A felvilágosulásban Jehova bizonyágtevői útján részesültek, ami azt jelenti, hogy ismerik Jehova felkent bizonyágtevőit.

“Amidőn önök azt látják, hogy csakis Jehova

hatalma és Jézus Krisztus útján menekülhetnek meg, magukba szállva fognak Jehovához könyörögni. Armageddonkor a nagy vihar közepében a nagy sziklához, Jehova Istenhez és az ő erős sziklájához, a királyhoz, Jézus Krisztushoz fognak fohászodni és ragaszkodni megoltalmazásuk és megmentésük érdekében. Jónás nyilván Jehova bizonyágtevőit példázza, a hajó tengerész-népe pedig a nagy sokaságot vagy jonadábokat: „És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenük. Kiáltának azért az Úrhoz és mondák: kérünk Uram, kérünk ne vesszünk el ez ember lelkéért és ne hársíts reánk ártatlan vért mert te Uram úgy cselekedtél, amint akartad.” — Jónás 1 : 13, 14

“Jehova megígérte, hogy az alázatosságra igazságosságra törekvő Jonadábok a nagy alatt védelmet és oltalmat találnak és életbe tartanak. A próféta mondja: „Az Úr kivezeti szorultságukból.” A jonadábok őszintén r kodnak Jehovához, máskülönben nem résznek meghallgatásban és a nagy viharból sebadulnának meg. A látszatkereszténység tön. is nagy sokaság; de Isten nem hallgatja meg kiáltásukat. Ezek a látszatkeresztények most nem akarják meghallgatni a bizonyágtevőést, amelyben Jehova bizonyágtevői útján részesülnek és emiatt Isten nem fogja meghallgatni kiáltásukat Armageddonkor sem. „Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg; keresnek engem, de meg nem találnak, Azért, hogy gyűlölték a bölcseséget és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet.” — Példabeszéd 1 : 28—30

“Amidőn a vihar teljesen elsöpri Sátán szervezetét, a vihar elcsendesül: „megállítá a szélvész, hogy csillapodjék és megcsendesedtek a habok.” (107 : 29) Jehova a harc megszüntetésére fogja utasítani hadvezérét és akkor a vihar megszűnik: „Elcsendesítette a vihart lágy szellővé és a hullámok dühöngése megszűnt” (Menge). Ezzel végződik Jehova haragja és Sátán látható szervezete. A kegyetlen kereskedelmi elemek és hasonló önző érdekek szolgálatában álló „társisi hajók” akkor teljesen elpusztulnak. „Jajgassatok Társis hajói, mert elpusztított a ti erősségetek.” — Ézsaiás 23 : 1, 14

“Armageddon oly rettenetes lesz, hogy szavakkal nem vázolható s azután Isten kimutatja, mily boldogok lesznek, akik életben maradnak: „És örülének, hogy lecsillapodtak vala és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.” (107 : 30) Az egykor Sátán szervezetének fogságában levők, de azután megmenekült jonadábok szemtanúi lesznek az elvetemült szervezet pusztulásának és Jehova neve igazolásának és örömmel s boldogan fogják énekelni: „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békeesség az előtte kedves emberek között.” — Lukács 2 : 14, amerikai bibliafordítás szerint.

“Ezek békés kikötőkbe vágyakoztak és Jehova oda vezeti őket. Armageddon viharának teljes erővel való kitörése előtt a jonadábosztály máris az isteni kikötő felé vezető úton kell, hogy tartózkodjon; ezt azáltal kell tennie, hogy határozot-

tan Jehova mellé áll. Utazását istentelen emberek háborgó tengerében kezdi meg; de az ellenállásra való tekintet nélkül előre halad, hogy a biztonság helyére tudjon eljutni. Csak Jehova vezetheti és segítheti át a viharon életben az óhajtott kikötőbe Jézus Krisztus keze útján. „És a választottakért” rövidítette meg Jehova a nyomorúságot, amely 1914-ben kezdődött és így tette lehetővé a bizonyosságtévést a nemzetek között, hogy a jóakarátú emberek, akikből a nagy sokaság kialakul, összegyülekezzenek és a „révbe” eljussanak. Miután a jonadábok a sóvárgott kikötőbe érkeznek, Isten egész szervezetével együtt fogják énekelni: „Adjanak hálát az Úrnak az ő egész kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért.” (107 : 31) A tengerészek a hajóban a vihar alatt Jónással háláldozatot mutattak be Jehovának. Ez nyilván arra mutat, hogy Armageddon után a nyomorúságból elevenen kikerülők el fogják beszélni Jehova nagy és csodálatos cselekedeteit a feltámadó emberek előtt.

„A nagy sokaság, a jonadábok, máris kell hogy dicsőítsék Jehovát és szolgáljanak neki és e munkájukat Armageddon alatt és után is folytatniuk kell: „dicsőíteni fogják őt a népek és a vének gyülekezetében.”

„Máris dicsőítik őt, mivel hitükben látják Jehova rendkívüli és csodálatos munkájának jöveteleit és tudják, hogy az igazolni fogja az ő szent nevét. Armageddon után a Sionba vezető töltött útra kell lépniök és dicsőíteniök kell Jehova felségét az úton a halálból feltámadók előtt. Ezt a szöveget az angol Rotherham-féle fordítás így fordítja: „A vének ülésező seregében fogják őt dicsérni”; illetve Jehova bizonyosságtévei között. Más szövegek megmutatják, hogy Jehova egyes bizonyosságtévei még Armageddon után is a földön maradnak és ezek azok a vének, akikről a Jelenések 4 : 4 ír. A nagy sokaság vagy a jonadábok Armageddon után is Jehova bizonyosságtéveivel együtt fogja tovább dicsőíteni Jehovát a földön; s Jehova bizonyosságtéveinek a földről való távozása után a nagy sokaság fogja dicsőíteni Jehovát a szabadulás énekeivel és az ő fölségét az egész örökkévalóságban át hallani fogják a földön.

Egy másik prófétai kép

„A 107. zsoltár azután az Úr Jézusnak a templom megítélésére vonatkozó eljövetelevel foglalkozik: „Folyóvizeket tett vala pusztává és vízfórákat szárazzá.” (107. zsoltár 33) Isten házának megítélése akkor kezdődött, amidőn Jézus Krisztus dicsőségben és hatalomban jelent meg a templomban (Isten házában, Péter I. 4 : 17). A kereszténység sok időn keresztül Isten házának vallotta magát és az igazság kútfejének nevezte magát az ember jólétére vonatkozólag. De az ítélet kezdetekor ez a kereszténység száraz és elszórt hely lesz. A „kereszténység” kezdetben termékeny volt, de később elszakadt Istentől: az ördöghöz pártolt és teljesen terméketlen lett: „Gyümölcstermő földet meddő földd, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt” — 107 : 34

„Ez a beszéd erős és leírja, hogyan lett gyümölcstelenné a kereszténység, hogy semmit sem

terem az Úr dicsóságára. Az Úr ítélete elhangzott a terméketlenné lett „kereszténység” felett, valamint „a gonosz szolga vagy a bűn embere” felett is és ezek a sós, illetve terméketlen talajhoz hasonlítanak. Jehova éhséget bocsát a földre Isten Igéjének hallgatására vonatkozólag. Isten ilyenek előtt nem tárja föl szándékát és ezek nem értik meg az ő próféciait. A mai események teljesen bizonyítják ezt a következtetést. A próféciát sem a látszatkereszténység, sem „a gonosz szolga” osztály nem érti és nem is fáradozik őszintén arra, hogy tanuljon. A gonosz szolgáló tagadja az Úr Jézusnak templomához (egyházához) érkezését, becsmérelőleg beszél arról és a többi próféciaikat sem érti, amelyeket az Úr föltárt. Így van ez a látszatkereszténység szolgálóival is.

„De most a maradéknak szabad látnia és megértenie Jehova akaratát. A maradék helyzete a világháború alatt sivataghoz hasonlított azon sok üldözésre való tekintettel, amelyeket Sátán szervezte zúdított reá. De Isten kivézerelte a pusztai állapotból s boldog és termékeny állapotba változtatta át. „Pusztaságokat tett vala álló tavakká és kiaszott földet vízforrásokká.” — 107 : 35

„Jehova igazi és hű bizonyosságtévei a földön az Úr vízforrásaivá lettek, hogy az éltető vizet a szomjazó emberekhez elvigyék. Ma már a hű maradék földi helyzete „víztóhoz” vagy üdítő „vízforráshoz” hasonlít. Ily üdítő állapotban van most a maradék. „Es telepített oda éhezőket, hogy lakó városokat építsenek.” — 107. zsoltár 36

„Amennyiben a maradék e hívei ott laknak, mint Isten eszközei a föld fundamentumának elhelyezésében résztvehetnek. (Ézsaiás 51 : 16) Jehova e hű bizonyosságtévei a királyság evangéliumának szolgálatában Sionban laknak; onnan őket sem Sátán, sem valamely gonosz szolgáló el nem zavarhatja sohasem. Isten kiterjesztette fölöttük kezét és ők Jehovát választották félelmük és szentségük tárgyául.

„A hű maradék nem lusta, hanem szorgalmasan végzi tovább munkáját. „Es mezőket vetének be és szőlőket plántálnak, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek.” (107 : 37) A hű maradék az ország gyümölcseit, amivel őket Isten kegyelméből Jézus Krisztus útján gazdagon megáldotta, másokhoz viszi, hogy az emberek Jehovának nevét megismerjék. (Máté 21 : 43) Akik az Úr Jézus templomához érkezésekor híveknek bizonyultak, s ennél fogva eredetileg a „hű és bölcs szolga” osztályt alkották és az Úr parancsai iránt engedelmesek, részesülnek ama kiváltságban, hogy az ország gyümölcseit másokhoz is elvigyék, akik a nyáj közé kerülnek; így szaporodik a hű szolgáló létszáma: „Es megáldá őket és igen megszorodának és barmaiát sem kevesbitette meg.” — 107. zsoltár 38

„Ez azt jelenti, hogy akik állandóan termették az ország gyümölcseit és azt a Rúth és Eszter által példázottakhoz elvitték, az igazság üzenetét meghallgatták és Isten kegyelméből Sion részévé lettek. Egykor a Rúth és Eszter-osztály is fogásban volt Sátán szervezetének valamely ágában, valamely szervezeten belül vagy kívül, mivel Sátán tartotta fogságban és hatalma alatt. De

amidőn az igazságról tudomást szereztek, követni kezdték és Sionba, Isten szervezetébe vitettek át. A hű maradék nem szűnik meg az ország gyümölcseinek hordozásával és Isten ebben a munkában nem engedi „megcsökkenni barmaikat”, illetve az angol és a zürichi fordítás szerint, „nem engedte megfogyatkozni barmaikat”. „A barom” az Úr munkájának terjesztésére szolgáló eszközt, egyszóval élő és élettelen eszközöket példáz. Az élettelen eszközök pl. a szállító eszközök, hanglemezek, hangszórós kocsik, beszélőgépek és egyéb oly eszközök, amelyek által az igazságot az emberekhez lehet juttatni; az élő eszközök pedig a jonadáb-osztály az igazság terjesztésében. Ezek először tudomást szereznek az üzenetről, s aztán hozzászatlakoznak a bizonyágtevésben. (Jelenések 22 : 17) Nem mutatkozik csökkenés, sőt ellenkezőleg gyarapodás mutatkozik azok létszámában, akik Jehova dicsőítésében közreműködnek.

„Isten népének nagy nyomorúsága a világháború ideje volt és a prófétai zsoltár arról az időről mondja: „Megkevesedtek és meggörnyedtek vala inség, nyomorúság és keserűség miatt.” (107 : 39) Az angol Biblia szerint arra lehetne következtetni, hogy a maradékra újabb nyomoridő következik. De más szövegekből ez nem nyer támogatást, mert írva van: „Nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, hogy rosszra ne nyujtsák ki kezeiket az igazak.” (125. zsolt. 3) Ellenkezőleg Isten ígérete szerint a maradék Jehova és Jézus Krisztus tanítósa alatt nagyobb békét és állandó szívbeli örömet fog élvezni. A magyar Biblia fordításokban ezen versben (107 : 39) az „ismét” szó nem fordul elő. „Megkevesedtek és meggörnyedtek vala inség, nyomorúság és keserűség miatt.” „Előzőleg megfogyatkoztak és a nyomor és a szomorúság hatalma alatt lero gyódtak.” (Bernfeld fordítás) A világháború alatt előfordult események teljesen fedik e prófétai ecsetelést, emiatt kell ennek a szövegnek arra az időre vonatkoznia. Amidőn Isten népe nyomás alatt volt, sokan elhullottak és így a létszám megfogyatkozott. Ugyanakkor a királyság örökösei közül sokan „a választott vénekkel” együtt törvényszegők lettek és ezekből alakult a „gonosz szolga” osztály és ezek a fennhéjázó és kegyetlen látszatkereszténység állvezetőivel együtt ítélet alá kerültek. Az Írás ezeket a nagyzólokat nevezi ironikus „fejedelmeknek”, (főembereknek) erről mondja a prófécia: „gyalázatot zúdított a fejedelmekre és bujdosztatta őket út nélkül való kietlenben.” — 107 : 40

„Ezek hasonlók lettek a vadonba kivezetett bűnbakhoz. (Mózes III. 16 : 8, 20—22) Ezek a hű maradékkal ellentétben vannak említve: „Azért így szól az Úr, Izraelnek Istene, jóllehet megmondtam, hogy a te házad és Atyádnak háza mindörökké énelőttem jár; de most azt mondja az Úr, távol legyen tőlem; mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megűtálnak, megűtáltatnak. Imé, napok jönnek és levágom a te karodat és atyád házában karját, hogy ne legyen vén ember az én házamban.” (Sámuel I. 2 : 30—31) A záró nyomorú-

ságban ezek nem találnak utat a menekülésre. — Jeremiás 25 : 33—36

„Jézus következő szavai a maradékra vonatkoznak: „Boldogok a lelki szegények, mert ők a mennyeknek országa.” (Máté 5 : 3) Ezek a lelki szegények és a maguk értékelésében szegények, s teljesen az Úrban bíznak. Ezek megalázzák magukat Isten hatalmas keze alatt s róluk így megírva: „Felemeli a nyomorúltat az inségből és hasonlóná tette a nemzetségeket a juh nyájhoz.” (107. zsoltár 41) Ez a szöveg azon időre szól, miután a hűségesek a világháború idejéből, inségből és korlátozottságából kikerültek. Isten azután megszorította a hű maradékot, a „hű szolgák” tagjainak meggyarapítása által. Amidőn Krisztus a templomba érkezett az ítélettelre, akkor a hű és bölcs szolgálóosztály csak a Márdokeus és Naomiban példázottakból állott, s ezen hűségesek kiváltságát képezte, hogy az ország üzenetét Rúth és Eszter osztályhoz elvigyék, amely osztály ugyancsak felvételre Isten családjába a földön és Isten nyájának Jézus Krisztus pásztorság alatt részévé lett. A későbbi napokban, illetve jelenben a nagy sokaságosztály tagjai, akiket Jézus mint „más juhokat” említ, illetve a jonadáb osztály is meghívást nyert a „szekérbe”, azaz az Úr nyája közé vagy szervezetébe.

„Viszonylag csak nagyon kevesen látják és értik meg Istennek a jelenben népével való elbánását, s ezt csak azok látják, akik az igazságot szeretik és a hamisságot gyűlölik. „Látják az igazak és örvendeznek és minden gonoszság meg tartóztatja az ő száját.” (107 : 42) Elsősorban azok vannak belefoglalva ebbe, akik „az igazság palástja alatt” vannak, illetve a hű maradék és azután azok, akik az Úr Jézus Krisztusban hisznek, magukat Istennek és az ő szolgálatának szentelik, még pedig örömmel és hálaadással. Bölcs ember, aki alázatosan törekszik Jehova megismerésére és az ő parancsait feltétlenül és gyorsan követi. „Aki bölcs, az eszébe veszi azokat és meggondolja az Úrnak kegyelmességét.” — 107 : 43

„Az ily bölcs vigyázva keresi az Úr vezetését és örömmel teljesíti az ő parancsait, mihelyt azokat megismeri és megérti. Jehova bizonyágtevői így cselekednek; és a nagy sokaság vagy a jonadábok is fel kell ismerjék és becsülniök kell az Úrnak velük való cselekedeteit; örvendenek is é „nappal-éjjel”, illetve minden időben szolgálnak Jehovának. A 107. zsoltár feltárja tehát, hogy az abban említett foglalkozók elsősorban a hű maradék azután az Eszter és a Rúth osztály, végül pedig a nagy sokaság. Miután ezek Isten szervezetébe kerültek, mindnyájan egyesülnek Jehova szolgálatában és dicsőítésében, mert megértik és méltányolják a Felséges szerető jóságát.

További bizonyíték

„Jehova a Bibliában különböző helyeken jegeztette föl próféciáit, amelyeket, ha együttesen vizsgáljuk meg, láthatjuk meg világosan, hogyan bizonyítják egymást. A 142. zsoltárban írva van, hogy Dávid Jehovához könyörögvén így szólott: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy ma-

gasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jölteszel majd velem." — 142. zsoltár 8

"A zsoltár rendezője erre a versre megjegyzi: „Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor." Ez a zsoltár tehát nyilván azon időre vonatkozik, amidőn Saul el akarta pusztítani Dávidot és Dávid elrejtőzött a barlangban. (Sámuel I. 23 : 24—29; 24 : 1—3) Isten kísérette Dávidot a barlangból, illetve a fogságból. Dávid, Jézus Krisztust példázta testének tagjaival együtt és főképpen a „lábainak" nevezett tagokat, Isten népének földön levő maradékát. Jézus testének tagjait mint testének részeit említi. Saul a látszatkereszténység hűtlen tömegeit, „a bűn emberét, a pusztulás fiát" példázta, az összeset együtt és ezek mindnyájan hűtlenek Jehovának és az ő országának való szolgálat alkalmi tekintetében. Az Úr előre közölte, hogy a látszatkereszténység mint Sátán eszköze a hű maradékot börtönbe fogja vetni. (Jelenések 2 : 10) Ezek a szövegek bizonyítják kétségtelenül, hogy Isten hű népe a börtönben az Úrhoz esedezik a szabadításért. A hűségesek a világháború alatt ebben a börtöni állapotban voltak és abban az időben teljesült a 142. zsoltár kijelentése a hű maradékon: „Fennszóval hívom az Urat, fennszóval könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszaomat, kitárom előtte nyomorúságomat, mikor elcsügged bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, amelyen járok, tört hánytak elem. Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. Hívlak téged, ó Uram, s ezt mondom: te vagy oltalmam és örökségem az élőeknek földjén. Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál." (142 : 1—7) Jeremiás próféta Isten hű szolgálja volt és őt is bebörtönözték; e tekintetben Isten hű népét példázta a világháború sötét idejét illetően. — Jeremiás 32 : 2, 8, 12; 33 : 1; 37 : 4, 21

"E zsoltár Istenhez intézett imaszövege így szól: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet!" Isten meghallgatta Dávid könyörgését és börtönéből vagy korlátozott állapotából kivezette és ő lett Izrael fölönt királya. A nagy hasonmás Dávid, Jézus Krisztus királlyá kenetett és csak később helyeztetett trónra és jelent meg ítélkezni a templomban 1918-ban. Mire Isten népe a templomba gyűjtetett, ahol Jehovának és az ő királyának nevét dicsőíti s tevékenysége és dicsőítése főképpen 1919-ben kezdődött rendkívüli módon. Azok az emberek, akik Dávidnak meghódoltak és királlyá emelték, ezzel Isten Izraelnek tett ígéréteiben való hitüket mutatták ki. Mózes I. 49 : 10. Hitükért igazaknak számítottak. A hű és bölcs szolga osztály esetében ezek a döntő vizsgálatot a templomban átérték, Isten szervezetébe beosztást nyertek és az Úr őket Jehova dicsőítésére küldötte el; akkor teljesült be rajtuk a 142. zsoltár prófétai kijelentése: „Az igazak vegyenek engem körül." (8. vers) Amidőn a szolgáló ezen hű tagjai attól kezdve szorgalmasan engedelmeskedtek az Úrnak és az ország evangéliumát másokhoz is el-

vitték, a Rúthban és Eszterben példázottak vették őket körül. Ezek hallgattak az üzenetre, kerültek az „igazság palástja" alá a nagyobb Dávid körül; üdvözölték a nagy királyt és ezt énekeltek: „És a messzelakók eljönnek és építenek az Úr templomában és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha hallgatók az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!" (Zakariás 6 : 15) A jonadábok, akik a „nagy sokaságot" zsidónak, azaz Jézus Krisztusnak köntöse szegélyt és csatlakoznak az igazi judabeliekhez. (Zakariás 8 : 20—23) Így veszik körül az igazak az eredeti hű maradékot, amelyből a „hű és bölcs szolga" osztály alakult.

"Isten népe a sötét világháború ideje után Isten kegyelméből nagy jólétet élvezett. „Mivel jölteszel velem" mondotta Dávid. Ez nyilván a hűségeseknek a fogságból való szabadulásukat, megoltalmazásukat és a Jehova szolgálatában meggyarapodott alkalmait jelenti. Ezek a tények mutatják, hogy Isten 1919-óta a prófécia e részét beteljesítette földön levő hű bizonyosságtevői útján. „Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jöttett teveled. Mint hogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemelmet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől: az Úr orcája előtt fogok járni az élőeknek földjén." (116. zsoltár 7—9) „Nézz ide, felelj nekem, Uram Istenem; világosítsd meg szememet, hogy el ne aludjon a halálra; hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jöttett velem." (13. zsoltár 4—6) „Tegy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. Jövevény vagyok e földön, ne rejtisd el előlem a te parancsaidat." (119. zsoltár 17—19) „És kivitt engem tágas helyre; kiragadott engem, mert kedvét leli bennem. Az Úr megfizetett nekem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nekem." — 18. zsoltár 20—21

"Mivel a 146. zsoltár foglyokról szól, meg kell vizsgálnunk. Ez a zsoltár halleluja-ének és Jehova maradéka jogosan énekl. „Boldogok, akiknek segítsége a Jákob Istene és reménysége van az Úrban, az ő Istenében." (146. zsoltár 5) Akik így énekelnek, bizalmukat nem helyezték a világ politikai tényezőibe, sem pedig oly világi szervezetbe, amit tévesen „a felsőbb hatalmaknak" neveznek, sem pedig emberekbe. (3. vers) Jehovát dicsőítik és nem földi vezért. Az ének örömteljesen így folytatja: „mily boldog", „aki az eget és a földet teremtette, a tengert és minden bennelevőt. Aki megtartja hűségét örökké". (6. vers) A maradék tapasztalatai 1919 után teljesen fedik ezt a prófétai éneket: „Igazságot szolgált az elnyomottaknak, eledelet ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat." — 7. vers.

"Isten hű népe a világháború alatt börtönben vagy korlátozott állapotban volt és lelki táplálék és világosság után sóvárgott s éhezett és Isten megadta neki ezt a világosságot. Abban az időben éhezett és szomjazott és lelke epekedett. (107. zsoltár 5—9) Miután Jehova meghallgatta a hű-

"Azonkívül a próféta Jézus nevében azt mondja: „Anyám méhétől hívott el az Úr.” Ez az Úr Jézusra vonatkozik, azután pedig az ő testének tagjaira, akik a szolgálathoz tartoznak. Ez az „anyaméh” nem Máriának, hanem Sionnak, az „asszonynak” vagy Jehova egyetemes szervezetenek az anyateste. Ez a prófécia kicsinyben Krisztus u. 29-ben Jézus Krisztus felkenésekor teljesült, nagyban pedig 1914-ben a trónfoglaláskor, amidőn a királyság megszületett. (Jelenések 12 : 1—5) A próféta e kijelentése „az anyaméh” Isten szervezetét, az asszonyt mutatja és azt, hogy a királyt és királyságát Isten már a születés előtt létrehozta s hogy a királynak azon ideig várnia kellett, amelyet Isten kitűzött arra, hogy fellépjen és uralkodásához kezdjen. (110. zoltár 1—2) Jegyezzük meg, a prófécia így szól: „Az Úr anyaméhétől fogva megemlékezett nevemről.” (Ézsaiás 49 : 1) Izsák a királyt, Jézust példázta és Izsáknak már a születése előtt nevet adtak. (Mózes I. 17 : 19) Ugyan így kapta a nevét a nagyobb Izsák, Jézus Krisztus, a király, immár születése előtt. (Ézsaiás 7 : 14; Máté 1 : 20—23) A királyság megszületése, illetve 1914 előtt már „nevet kapott”, nevezetesen „szolga” néven volt említve. 1918 előtt 40 évvel, sőt még azután is kétség uralkodott, „a szolga” személyazonossága felől; egyesek azt gondolták, hogy az egy földi ember. A szolga rendeltetése, hogy Jehova nevéből biznyságot tegyen és azt igazolja; és ezt csak az utóbbi években láttuk és értettük meg. A próféta azután tovább is Jézus nevében beszél és így szól: „Es most így szól az Úr, aki engem az anyám méhétől szolgáljává alkotott, hogy Jákóbot (a maradékot) öhozzá megtérítsem és hogy Izrael (a fogságból, a korlátozott állapotból, Sátán szervezetében, „Babilonból”) hozzá gyűjtessék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem; így szól: kevés az, hogy nekem szolgám légy, a Jákób nemzetség megépítésére és Izrael megszabadultjainak (a maradéknak) vizsgálózására; sőt a népeknek is világosságot adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.” — Ézsaiás 49 : 5, 6

"A királyság evangéliumát a nemzetek előtt bizonyossággal kell hirdetni és a választott szolga ezt cselekszi. Előbb a királyság vagy nemzet megszületik és azután születnek az asszony többi gyermekei, illetve az uralkodóház tagjai és egyuttal a választott szolga részei. — Ézsaiás 54 : 13

"A szolga kiválasztása az ember Jézus Krisztus fölkenésével kezdődött: „Így szól az Úr: jókedvem idején én meghallgattalak és a szabadulás napján segítettél; megtartalak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet és kioszd az elpusztult örökségeket.” — Ézsaiás 49 : 8

"„Az üdvösség napja” Jézus Krisztusra vonatkozólag Kr. u. 29-től 33-ig tartott. (116. zoltár 13) Az ősegyházról, amely az apostolok napjaiban választatott Jehova neve érdekében, áll megírva: „Ime most van a kellemes idő; most van az üdvösség napja.” (Korintus II. 6 : 2) A maradék esetében az üdvösség ideje „Jehova (az Úr) napján” van. Az „üdvösség” szó alatt a szabadítást és a megszabadultakat, amilyen a maradék is, kell értenünk. „En pedig neked könyörgök, ó

Uram; jókedvednek idején, ó Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűséggeddel. Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne süllyedjek, hadd szabaduljak meg gyűlölöimtől a feneketlen vizekből. (69. zoltár 14, 15) „Erősségem és énekem az Úr és lőn nekem szabadulásul... Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadításomul lettél! A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett.” — 118. zoltár 14, 21, 22

"Akkor itt ecsetelve vannak „annak lábai, aki szabadulást hirdet”. (Ézsaiás 52 : 7) Ezek vannak az „üdv ruháiba” öltözve. (Ézsaiás 61 : 10) Ezekről áll megírva: „Es az Úrhoz kiáltának szorultságukban és kiszabadította őket nyomorúságaikból.” (107 : 13, 14) Ezek mondják az Úrnak: „Ó Uram, segíts most; ó Uram, adj most jó előmenetelt.” (118. zoltár 25) „Es először Júdának sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosainak dicsősége mint a Júdáé.” (Zakariás 12 : 7, angol fordítás) Jehova napján a következő szöveg fog beteljesülni: „Igen, így szól az Úr, az erőstől (Babilontól) elvételnek a foglyok is és megszabadul a kegyetlen zsákmánya (a maradék) és háborgatóidat én háborítom meg és én tartom meg fiaidat (a maradékot).” Azután az Úr a gonosz elnyomókról így szól. „Es etetem nyomorgatóiddal az önön húsukat és mint a musttól, véruktól megrészegednek és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód. Jákóbnak erős Istene.” — Ézsaiás 49 : 25 26

Feladat

"A szolga feladata most közismert és így szól: „Jókedvem idején meghallgattalak és a szabadulás napján segítettél; megtartalak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet és kioszd az elpusztult örökségeket.” (Ézsaiás 49 : 8) Ez elsősorban a lelki Izraelre vonatkozik, amidőn Jézus Krisztus szavatol a maradékért, azután pedig a jelen időre, azon népert, amely a maradékkal Isten szervezetébe bevonul, illetve azon jóakaratú emberekért, akiket Jézus „más juhoknak” nevez; ezeknek lesz szövetségévé a választott szolga (Lásd Zakariás 8 : 20—23; János 10 : 16) Az idő eljött Isten nevének megismertetésére a földön és azon idő ez, amidőn a hűségesek bizonyosságot kell hogy tegyenek az ő nevéül. Ezért a feladatuk: „a föld megépítése”. A maradék földi helyzetét a világháború alatt a nemzetek széttiporták. (Jelenések 11 : 2) De a maradék megszabadulása és megerősödése után talpra állott és Jehova nevének dicsőségére ragyog. — Ézsaiás 61 : 51 : 17; 52 : 2

"Ézsaiás 49 : 6 így szól: „Szolgám... Jákób nemzetségeinek (a hű maradéknak) megépítésére”. A prófécia egy másik helyén Jehova így szól: „Júda városai felől: felépülnek és romjaikat megépítem... Círus (Krisztust példázva) ... az én pásztorem, aki minden kívánságomat végrehajtja.” (Ézsaiás 44 : 24—28) Ugyanerről mondja Jehova egy másik prófétája által: „Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát és kijavítom repedéseit és felemelem omladékaikat és megépí-

ségesek esedezését akikből később a „hű és bölcs szolga” osztály alakult, a következőket mondja róla a gonosz szolgának: „Azért így szól az Úrsten: Imé, szolgálaim esznek, ti pedig éheztek. Imé, szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhoztok. Imé, szolgálaim örvendenek, de ti megszegyenültök.” (Ézsaiás 65 : 13) 1922 után az Eszterben és a Rúthban példázott osztály kiszabadult Babilonból, illetve fogoly állapotából és a „hű és bölcs szolga” osztály részévé lett és az Úr szőlőjébe küldetett. (Máté 20 : 1—8) Isten a királyság örököseiről, akiket Sátán szervezete fogva tartott, így szól: „Isten visszahozza a száműzötteket, ki hozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen.” (68. zsoltár 7). Itt az elégtételszolgáltatás van megmutatva a hűségesek és a hűtlenek tekintetében. (Ézsaiás 24 : 21—22) Azután történik a jonadábok felszabadítása, hogy Jéhu mellé üljenek a kocsiba. Ezt a halleluja zsoltárt a Sionhoz tartozók éneklék, valamint olyanok, akik Isten szervezetéhez csatlakoznak.

„Sátán, az ördög, Isten népét fogságba vette. De Jehova megkönyörül azokon, akik hűségesek hozzá. „Mert könyörül az Úr Jákobon és ismét elválasztja Izraelt és megnyugosztalja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát és a Jákob házához csatlakoznak.” (Ézsaiás 14 : 1) „Jákob” e szövegben a maradékot példázza és a Jonadábok hozzájuk, Isten szervezetéhez csatlakoznak és a maradékkal együtt haladnak. Ézsaiás 14 : 4-ben Sátán „Babilon királyának” és elnyomónak van nevezve és azután a következőket mondja róla a próféta: „Aki a föld kerekességét pusztasággá tette; városait lerontá és foglyait nem bocsátá haza.” — Ézsaiás 14 : 17

„Sátán és szervezete a földön háborúk, rablás és pusztítás útján a föld nagy részét szószerint is sivataggá tette és valóságos városokat felelt. Többek között Jeruzsálemet is, valamint jelképes városokat is, illetve Istennek szentelt szervezetét, amit Jeruzsálem példáz; a legnagyobb pusztítás a világháború alatt történt. (Zakariás 14 : 2) Sátán nem nyitja ki a börtönöket, hogy valamely foglyot szabadon bocsásson. Tehát Isten népének 1919-ben való kiszabadításáért a sátáni szervezet semilyen részét sem illeti meg hálaköszönet. A foglyokat Jehova szabadította ki a börtönből és így csak őt illeti meg a köszönet és a hálaadás. A kiszabadultak Jehovának szolgálhatnak és őt dicsőíthetik; a jonadábok hallják a föl-kent bizonyágtevő osztály tanubizonyságát, Jehova szervezetéhez csatlakoznak és a hála-énekhez is hozzácsatlakoznak. Azután világosan megmutatkozik, hogy Jehova a foglyokat választott szolgája útján vezeti ki a börtönből. (Ézsaiás 42 : 6, 7) A foglyok e kiszabadítása oly csata, vagy jogvita idejében történik, amidőn az ördög minden erejével szembeszáll; ezért támogatja Jehova is az ő hű szolgálóosztályát és a hűségeseket megtalmazza, kezével befödözi és elrejt, hogy a reájuk bízott munkát tovább tudják végezni.

„Más juhok”

„Jehova a maga szent nevéért megszabadítja azokat, akik őt őszintén, szorgalmasan és komo-

lyan szeretik. Választott szolgája, Jézus Krisztus útján szerez nekik szabadulást. Miután Krisztus hű követői templomba gyültek és Jehova királyi szervezetének alkatelemeivé lettek, azáltal a választott szolga részévé is lettek és így bizonyos tekintetben részük van másoknak a megszabadításában. A munkának általuk végzett része az ország éltető gyümölcseinek azokhoz való juttatásából áll, akik füleiket nyitvatartják és így a szabadulás alkalmát megragadják. Jehova így szól választott szolgájához. „Hogy így szólj a foglyokhoz: jöjjetek ki! És azoknak, akik a sötétségben ülnék: lépjetelek elő! Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz.” (Ézsaiás 49 : 9) Mily foglyokról van szó e szövegben? „A foglyok” szó itt többesszámban fordul elő, tehát nemcsak egy, hanem több osztályra vonatkozik.

„Itt Jézus Krisztus beszél a jövendőlésben: „Hallgassatok reám, ti szigetek és figyeljetelek távolvaló népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről.” (Ézsaiás 49 : 1) A szigetek néha kisebb tengeri kereskedőket példáznak az óriási tengeri hatalmakkal szemben. (Ézsaiás 23 : 2; 6; Ezékiel 26 : 15, 18; 27 : 3, 6, 7) Jehova igazságos elégtételt szerez nekik és meg fognak menekülni. (Ézsaiás 59 : 18; Jelenések 16 : 20) Más szigetek is vannak azonban, amelyek olyanokat példáznak, akik az Urat keresik és igazságos birodalom után áhítoznak. A világon vannak igazságosan kereskedő emberek is, akik csak tudatlanságból támogatják az ördög szervezetét, de szívükben semmiképpen sem egyeznek Sátán szervezetének elvetemültségével. Ezeket is szigetek példázzák és ezek a „szigetek” várnak Isten törvényére. (Ézsaiás 42 : 4) Némileg ismerik Jézus Krisztust, hisznek és benne s ezekről áll megírva, hogy Jehovában reménykednek és az ő karjában bíznak. (Ézsaiás 51 : 5; 60 : 9) Ezekhez küldi Jehova bizonyágtevőit, akik Sátán szervezetéből kiszabadultak. Ezek „a távoli szigetek”. (Ézsaiás 66 : 19) A „sok szigetek”, a „nagy sokaság” örvenderék, amidőn ezen példázottakban tudomást szereznek Jehováról és az ő országáról. — 97. zsoltár 2

„Az utóbb említett „szigetek” a próféta szerint annak idején imádni fogják Jehovát és részt fognak venni az ő szolgálatában. (Sofonias 2 : 11; 72. zsoltár 11) Tizedet adnak Jehovának és őt fogják dicsőíteni és tisztelni. (Eszter 10 : 1; Ézsaiás 24 : 15; 42 : 10) Azok a szigetek, amelyek az Urat keresik, hasznat fognak húzni a királyság evangéliumából s ezekről írta Isten prófétája: „Adják az Úrnak a dicsőséget és dicséretét hirdessék a szigetekben.” (Ézsaiás 42 : 12) Ezek a szigetek az igazság után sóvárognak, s amidőn Jehova bizonyágtevőivel érintkezésbe kerülnek és azokat mint Isten szolgálóit fölismerik, örömmel szolgálnak neki; ezekből alakul ki azon „juh” osztály, amelyet az Úr jobb keze felől állít és elismerését előtűk kifejezi. (Máté 25 : 33) Azon körülmény, hogy a prófécia (Ézsaiás 49 : 1) így szól: „Hallgassatok reám ti szigetek!” arra mutat, hogy az ország evangéliuma távoli népekhez is eljut, hogy a bizonyágtevés világterjedelmű legyen; és ez egyezik az Úrnak Máté 24 : 14-ben följegyzett parancsával.

tem azt, mint volt hajdanán." (Amos 9 : 11) A jóakarátú embereket, a „más juhokat“ illetőleg a föld fundamentumát Jehova kell hogy elhelyezze és Ézsaiás 51 : 16 szerint ez mostan történik.

„A választott szolga nemcsak a földet építi meg, hanem ezenkívül megbízást kapott arra is, hogy az elpusztított örökségeket kioassa. (Ézsaiás 49 : 8) Ézsaiás 49 : 19 jövődölése mutatja, hogy ez a kijelentés először a lelki Izraelen fog teljesülni; mert a világháború alatt ezt írték ki birtokaiból: „Mert a te romladékaidat és pusztítodat és elpusztított országodat“ megépítem. Ezeket aztán „Jehova ültetésének, az igazság plántáinak“ nevezik az ő dicsőségére. Azután mondja a próféta: „és megépítik a régi romladékokat, a hajdan elpusztított helyeken és az elnéptelenedett városokat megújítják.“ (Ézsaiás 61 : 3, 4) Ezt a pusztítást a világháború alatt okozták. Isten népének megépítésekor a választottak kerültek sorra először és azután következik a „más juhok“, a nagy sokaság munkája, akikről az Úr Jézus így szól: „Jertek én Atyám áldottai és bírátok az országot, amely megkésztetett nektek a világ fundamentumának elhelyezése óta.“ — Má-
tá 25 : 34

„Azonkívül a szolga hivatalos feladata, amit Jehovától kapott, a következő is: „hogy ezt mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! És azoknak, akik a sötétben ülnek: lépjetek elő! Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz“. — Ézsaiás 49 : 9

„Kik ezek a foglyok vagy bilincsekben levők? Ezek elsősorban olyanok, akik eredetileg a „hű és bölcs szolga“ osztályt alkották, akiket Márdokeus és Naomi példáltak; másodsorban pedig a Rúth és Eszter osztály, akik a fogságból kimenekültek és a maradék részévé lettek; harmadsorban pedig a jóakarátú emberek, a „más juhok“, illetve a nagy sokaság. Ezek mindnyájan Babilon, Sátán szervezetének fogságában voltak, és a választott szolga sorjában ezekhez az osztályokhoz intézi szavait és mondja: „jöjjetek ki!“, nemcsak a betűszerinti fogházakból, hanem a „Babilonnak“ nevezett sátni szervezethez is; és ez röviddel Armageddon előtt történik. „Meneküljete Babilonból és vonuljatok ki a Káldeusok országából; és legyetek olyanok mint a bakok a nyáj előtt.“ (Jeremiás 50 : 8) „Vonuljatok ki belőle, én népem és mindenki mentse meg életét Jehova haragjától“ (Jeremiás 51 : 45); valamint Jeremiás 51 : 6; Jelenés 18 : 4; Korintus II. 6 : 17, 18) Ez a három osztály a sötétségben ült és ezért szól rájuk nézve a feladat a következőképpen: „Akik sötétben ülnek: lépjetek elő!“. Ez nem azt jelenti, hogy Sátán bandája meztelenül ejtette őket fogságba és ők mutatkozzanak meztelenségükben; hanem azt jelenti, hogy mutassák meg magukat a nyilvánosság előtt nyilvános vallástétellel, hogy nem egyeznek Sátán szervezetével, hanem Jehova mellett foglaltak állást és az ő nevének élő tanúbizonyságai; így kell ragyogtatniuk világosságukat. (Efezus 5 : 9) Azokról, akik így tesznek és híven szolgálnak Jehovának, mondja: „Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz.“ A „halmok“ alatt az ország magaslatait kell értenünk. Többé nem ülnek sötétségben, nem is éhez-

nek többé, hanem őket Jehova, a jó pásztor vezeti és legelteti. A világháború alatt legelőiket elpusztították. Most azonban az Úr így szól: „Kopasz hegyeken folyókat nyitok“. — Ézsaiás 41 : 18

„Isten szervezetének tagjait Isten és az ő választott szolgálója vezeti, üditi fel és részesíti áldásban: „Nem éheznek, nem szomjúhozhatnak, nem bántja őket a délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket és őket vizek forrásaihoz viszi.“ (Ézsaiás 49 : 10) A prófécia e szavai fordulnak elő a Jelenések 7 : 16-ban is, ahol a nagy sokaságra vannak alkalmazva. Ez bizonyítja, hogy a nagy sokaság is bele van foglalva Ézsaiás jövődölésébe; és nemcsak erre a nagy sokaságra, hanem mindazokra is vonatkozik, akik egykor Babilon fogságában sanyalódtak, de kivetettettek és Isten szervezetébe beosztást nyertek; ezt mutatja Ézsaiás 49 : 12–25-ig. Jehova kegyelmes a Babilonban lévők iránt, akik a menekülés útját keresik. Amióta tehát Siont az Úr megépítette és a Jehova mellett állók az igazságot ismerik és méltányolják, hogy Jehova és Jézus Krisztus a tanítói és pásztorai, többé nem szerepelhetnek vezetőik vagy tanítóik gyanánt a „választott vének“, sem a farizeusság. „Mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemekről minden könnyet.“ (Jelenések 7 : 17) „Felele Jézus és monda néki: ha ismernéd az Isten ajándékát és hogy ki az, aki ezt mondja neked: adj innom!; te kérted volna őt és adott volna neked élő vizet... Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örökre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.“ — János 4 : 10, 14

„Annak bizonyítékául, hogy Ézsaiás próféciája a fenti három osztályra vonatkozik, amelyek egykor Babilon fogságában voltak, a prófécia következő szavait kell figyelembe venni: „És teszen minden hegyemet kúttá és ösvényeim magasak lesznek. Imé, ezek messziről jönnek. Imé, amazok észak és a tenger felől és amazok Sinnek földjéről (keletről). Ujjongjatok egek és föld örvendezz, ujjongva énekeljete hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr és könyörül szegényein. És szól Sion: elhagyott az Úr engem és rólam elfeledkezett az Úr“ — Ézsaiás 49 : 11–14

„De az Úr még sem feledkezett meg Sionról! Mert a próféta azután így szól: „gyermektelenségnek fiai (a gonosz szolgálóosztály távozása után) még ezt mondják majd (a Rúth és Eszter osztály) füled hallatára: szoros (szűk) e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam.“ (20. vers) Ez világosan arra mutat, hogy Babilonból nagy tömeg „fiak“ fognak kijönni. Sokan fognak az Úrhoz menni és boldogak lehetnek Jehova bizonyágtevői, a maradék, megbízásukban, hogy az ország gyümölcsét mindazok elé helyezhetik, hogy táplálkozzanak belőlük. Még sok munkát kell elvégezni, mert sok a munka Jehova nevében és áldott az, aki ebben a munkában közreműködik. Miután a foglyok megszabadulnak, csatlakozniuk kell Jehova nevének hirdetéséhez és hírül kell vinniük Jehova királyát és az ő országát.

Kérdések

- 1-2. Mit jegyezz fel Jehova Igéje azon dolgokról, amelyek Izraelen jelképileg történek és azoknak följegyzési céljáról? Mikor és hogyan teljesezik ez a cél? Idézz példákat!
- 3.4. Magyarázd meg szövegek alapján, hogy izraeliták voltak azok, akik „a tengereken hajóztak”? Hogyan lehet az akkori és a mostani eseményekből megállapítani a leírt osztályt?
- 5.6. Alkalmazd a 107. zsoltár 24. versét!
- 7-11. Kiről van szó a 25-től 27. versig, aki „beszél” és mily „szélvihar” támaszt? Mi háborítja fel a „hullámokat” és mit példáznak azok? Hogyan „támolyognak mint a részeg” és mi vet végét bölcseségüknek? Magyarázd meg, miért kiáltanak nyomorúságukban az Úrhoz? Hogyan és miért „vezeti ki őket nyomorúságaikból”? Mutasd ki, hogyan egyezik ez más rokon próféta szövegekkel!
- 12-14. Ki szünteti meg a „vihart” és hogyan? Mi következik akkor? Mire mutat előre: „A sóvárgott révbé vezetni”? Miért örvendének és hogyan jut ez kifejezésre?
- 15.16. Miért van parancsola mondathan a 32. vers? Hogyan alkalmazható?
- 17.18. Hogyan és mikor lesznek a „folyamok sivatag-gá”? és a „vízfolyások pusztasággá”? Hogyan és mily „gonoszágért” teszi a „termőföldet” meddővé?
- 19-23. Hogyan és mikor változtatja „lóvá a pusztaságot és vízforrásává a terméketlen földet”? Kik azok az éhezők, akik ott laknak majd? Mit jelent: „Várostart építenek”? Hogyan teljesült a 37. vers, hogyan a 38?
- 21-26. Ki fogyatkozott meg, alázott meg, és magyarázd meg azon bajt, elnyomást és panaszt, ami ezt előidézte! Bizonyítsd szövegekkel, hogy ez nem vonatkozik a maradékra!
- 27.28. Kik a 42. versben említett „öszönték”? Mit tekintsenek örömmük inokának? Hogyan mozdítja elő a 43. vers a 107. zsoltár által rajzolt foglyok azonosságának megállapítását?
- 29.30. Ismertesd azon helyzetet amelyet a 142. zsoltár 1-7. ecsetel! s amit Jeremiás is előrejelmez a fogságban!
- 31.32. Mutasd ki, mily fontos az Írás szerint helyes indítóktól vezéreltetve lenni, amiképpen Istentől szabadítást vagy más kegyet kérünk! Mutass rá a tényekre a 142. zsolt. 7-el kapcsolatban!
- 33-36. Mi a 146. zsolt. prófétai célja? Magyarázd meg a 7. versben említett helyzetet s mutasd ki, hogyan egyezik más szövegekkel, amelyek előrejelzik a foglyok szabadulását!
- 37-39. Mutasd ki szövegek és bizonyító események alapján, kik az Ézsaiás 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek, amelyekről Ézsaiás és a zsoltárok beszélnek!
- 40-44. Mutasd ki szövegekkel a) hogy a király és az ő országa és a választott szolga munkája is előre voltak köztőlve; b.) hogy az előreközölt kiválasztása és megteljesítése ezen szolgának az „űdv napján” történt!
- 45-47. Kire és mikorra vonatkozik Ézsaiás 49:8 és mily módon? Magyarázd meg, mily feladatot ruházott Jehova a szolgára és a feladat célját is magyarázd meg!
- 48-50. Hogyan jönnek ki az Ézs. 49:9-ben említett foglyok és a „sötétben ülők” hogyan fogják magukat megmutatni? Hogyan „legelnek az utakon” és hogyan lesz „legelőjük minden halmon”? Alkalmazd Ézs. 49:10-et!
- 51.52. Mit mutat Ézsaiás 49:11-14 egyes osztályokról, amelyekre Ézsaiás prf. vonatkozik? Alkalmazd Ézs. 49:20-at! Mi képezi a „foglyok” kiváltságát és kötelességét a szabadulás után?

(1935 szept. 15.)

Foglyok

„Az Őristen lelke van énrajtam azért, mert föltekint engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást.” — Ézsaiás 61:1-3

III. Része.

Jehova hozzákezd akaratának megvalósításához és a rabokat feloldja azon bilincsektől, amelyekben Sátán tartotta őket. Ehhez a munkához Jézus Krisztus kiválasztása útján kezdett hozzá és őt bízta meg mint választott szolgáját isteni akaratának végrehajtására. Ez határozottan kiténik azon kijelentésből, amely Jézus ajkáról hangzott el működésének kezdetén a názáreti zsinagógában. Jézus tudniillik akkor idézte Ézsaiás fentidézett szavait és magára alkalmazta mint választott és megbízott szolgára. (Lukács 4:17-21) Ez a kijelentés később azokra is szól, akik a királyi házhoz fognak tartozni, mivel Krisztushoz tartozóknak számíthatnak. Nyomban miután Sátán, Jézust a hegyek között megkísérettette, Jézus hirdetni kezdte az ország üzenetét s így hozzákezdett azon megbízatás teljesítéséhez, amelyben őt Jehova részesítette. Már abban az időben is voltak némelyek, akik Isten akaratának teljesítésére hajlandónak nyilatkoztak, de akiket Sátán akadályozott és megkötözött; Jézus ezek előtt prédikált és ezeket vezette ki a világhosszra a sötétségből. Izrael papsága tartozott volna tanítani Isten törvényéről Isten szövetség-

ges népét: de ahelyett meghódolt Sátán befolyásának és elvakult volt; azok a vakvezetők aztán más embereket is sötétségbe vezettek. A néppel elhitették, hogy inkább az embereknek, mintsem Istennek kell engedelmeskednie, így a nép földi vezetőit, a papokat, a farizeusokat és sadduceusokat tisztelte. Kevesen voltak hajlandók Isten küldöttjének tekinteni Jézust; de néhányan oly szívállapotban voltak és Jézus ezek közül választotta tanítványait. Később egyik tanítványa visszafordult a Sátánhoz és szervezéséhez, de a többiek megőrizték hűségüket Isten és az ő felkent királya iránt. Jézus a következő beszéddel kezdett munkájához: „Elközelített a mennyeknek országa”; a tanulóknak és az alázatosak áldást merítettek maguknak ebből a hírből és Jézus Krisztus szavait meghallgatták.

A tanítványok pünkösdkor részesültek az Őr szellemében és akkor Isten szándékát sokkal inkább megértették, mint előzőleg. Azután ezek is bátran kezdték hirdetni az „örömhírt”, Istennek és Jézus Krisztusnak engedelmeskedtek, de más világi embereknek nem voltak hajlandók szófogadni. Mivel a tanítványok megszabadultak bi-

lincseiktől és megértették Krisztusban való szabadságukat, a következőképpen szóltak a Mózes székében ülőkhöz, akik tévesen tartották magukat „felsőbb hatalmakkal”. „Ítéltétek meg magatok, helyes lenne-e inkább reátok hallgatnunk, mintsem Istenre... Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mintsem embernek.” — Apcsel 4:19; 5:29

* Most Jehova a Círusban példázott nagyobb szolgáját használta „a megtört szívűek bekötözésére” és a „foglyok szabadságának kihirdetésére”. Ezt a következő prófécia közölte előre: „Az ércajtókat összetöröm és leütöm a vaszarakat... En támasztottam őt fel igazságban és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szól a Seregeknek Ura.” (Ézsaiás 45:2, 13) Itt a „foglyok” alatt fogságba hurcoltakat, az elleneségtől idegen országban fogvatartottakat kell értenünk. Ézsaiás 14. része jegyez fel egy próféciát arról, hogyan hurcolja Sátán fogságba Jehova népét és később hogyan lesz szabadon bocsátva, akit Jákób példáz. E prófécia kis mértékben a testi Izraelen teljesült, amidőn Babilonból megszabadult, nagyobb mértékben pedig a lelki Izraelen „az Úrnak napján” fog teljesülni. „Mert könyörül az Úr Jákóbon (Jehova hívein) és ismét elválasztja Izraelt (a lelket) és megnyugtatja őket földjükön... És ők fogják fogságba vezetni azokat, akik őket fogságra vitték volt.” Sátánnak és szervezetének, amit „Babilonnak” is hívnak, voltak a foglyai, amelynek Sátán a királya. Ez az istentelen uralkodó „tette a föld kerekességét pusztasággá, városait lerontá és foglyait nem bocsátá haza”. — Ézsaiás 14:1, 2, 17

* „Az Úr napjának” kezdetén, azaz 1914-ben a lelki Izrael, Sátán szervezetének fogságában volt, főképpen a világháború alatt 1917–19-ig. Jézus Krisztus e követőit megfosztották szabadságuktól, jogaiktól és Isten szolgálatának kiváltságától; később Jehova a nagyobb Círust, Jézus Krisztust küldötte fogságból való kiszabadításukra. Jehova így szólt népéhez: „Olld ki magadat nyakad bilincseiből Sion, fogoly leánya.” (Ézsaiás 52:2) Ez a jövendölés az Úr templomához jöveletekor vonatkozott a hűségesekre. A hűségese a fogságból vagy a korlátozottságból való szabadulás után a templomban gyülekeztek, felkenettek s mint Jehova szervezetének Krisztus vezetése alatt álló tagjai utasítást nyertek, hogy „szabadságot hirdessenek a foglyoknak”, illetve azoknak, akik még fogságban tartózkodtak. Ez nyilván azokat is magában foglalja, akik később kerültek a templomba, valamint a nagy sokaságot is. 1919 kezdetén, de főképpen 1922 óta kezdte hirdettetni Jehova a nagyobb Círus, a felkent Jézus Krisztus útján a „fogságban levők szabadságát”. Az eredeti hű maradék fogságban volt; de kiszabadulása és felkenetése óta maga is közreműködik a szabadság hirdetésében mások számára; még pedig azért, mivel „a szolga” része és ebben a munkában Jézus Krisztus a vezetője.

* Az Úr Jézus a korlátozottság ajtait kinyitotta a „megkötözöttek” előtt s azokat szabadon bocsátotta. A testi Izrael „bilincsekben hurcoltatott

Babilon fogságába Jeremiással, Isten prófétájával együtt. (Jer. 40:1) Sámson a filiszteusok vetették fogságba „vasbilincsekbe”. (Bírák 16:5, 21, 22) Elihu szavaiból látjuk, hogy néha az igazak is „bilincsek közé kerülhetnek”. (Jób 36:7–11) Akik esküvel tettek fogadalmat Sátán szervezetének és szövöztek a Sátán szervezetében lévőkkel, akadályozva vannak az Úrban való szabadságukban és az Úr szolgálatában s ezeket is „megkötözötteknek” lehet nevezni. Különösen olyanok esetében van ez így, akik lelkiismeretükben úgy érzik, hogy a Sátán szervezetével és embereivel kötött szövetségüket híven meg kell tartaniuk. Mielőtt az Úr népe a „felsőbb hatalmakat” megértette. (Róma 13:1) korlátok és bilincsek között volt. A világháború alatt egyesek Isten népe és felszentelt szolgálói közül is erőlyesen követelték a felsőbb hatalmakkal szemben (akik alatt e világ politikai tényezőit értették) az engedelmisséget és azt állították, hogy Isten népe nem tagadhatja meg a fegyverszolgálatot még a háborúban sem. Az ilyenek nyilván „meg voltak kötözve.” A megkötözöttek alatt nyilván a Rúth és az Eszter osztályt is értenünk kell, amely osztályok 1922 óta kerültek Jehova szervezetébe. Jézus Krisztus, a nagy bíró és igazoló a Márdokeusban és a Naomiban példázott felkent osztályt használta „a börtönajtó” megnyitására. A megkötözöttek szükségképpen „Sion gyászolói” közé tartoztak; illetve az Isten akaratának cselekvői és az ország örökösei voltak, tehát Jehova fő szervezetének helyezettjei közé tartoztak; tudatlanságból vagy Sátán egyéb befolyása következtében voltak megkötözve vagy korlátok között. Mindazáltal Jehova pártján állottak, tehát Sionhoz tartoztak. Ezek vannak zsákbaöltözött és hamuban ülő gyászolóknak nevezve; az örömhír és börtönük ajtajának megnyitása „ékes koronát jelentett nekik hamu helyett és örömmek olaját a gyász helyett”. Fogságuk idejében „csüggeteg lélekkel” bírtak, most azonban felszabadultak, hogy Jehovának tudjanak szolgálni. Isten egyéb szolgálóival egyesültek, akik hozzájuk vitték a megszabadulás hírét; s akik így hozzájuk vitték a jóhírt: „Dicsőség palástját vitték nekik a csüggedt lélek helyett”. (Ézsaiás 61:3) Miután a templom világosságába kerültek és Jehovától felkenésben részesültek, ők is meghatalmazást és utasítást kaptak, hogy „a királyokat (a világi nemzeteket) és fő embereket vasbilincsek közé verjék”. (149. zsoltár 8) Az Úr éppen erre a munkára használta fel bizonyágtevőit és ők ezt a munkát végezték az elmúlt évek alatt.

* Az Úr templomához jöveletétől kezdve mostanáig széles körben folyt a királyság bizonyágtevése; ezen idő alatt sok jószívű ember értesült az igazságról; ezek Jehova bizonyágtevőivel rokon-szenveztek, akiket azonban Sátán szervezete kötve és fogságban tartott. Ezek a jóindulatú emberek a világi politikai és felekezeti tényezőket tartják a bibliai felsőbb hatalmakkal, akiknek minden léleknek engedelmeskednie kell. Ezek a kereszténynek nevezett nemzetek között a sokféle elvetemültségeket látva, panaszkodnak és jajonganak azoknak istentelenségei miatt, akik őket

köte tartják. Szerettek volna Istennek szolgálni és igazságosan viselkedni; de az emberektől való félelmükben rabságban maradtak. Sok ily jóindulatú ember van politikai és felekezeti intézményekben és azokon kívül is; ezek Sátán szervezetének vannak a fogságában és addig maradnak ott, amíg az Úr hozzájuk küldi az igazságot bizonyosságtevői útján. Amidőn tudomásul veszik, hogy Jehova az egyetlen igaz Isten és Jézus Krisztus a király, s hogy Isten és Krisztus a bibliai felsőbb hatalom, akik iránt minden léleknek engedelmesskednie kell megnyílnak előttük börtönük ajtóit és az alkalommal élve kimenekülnek és Istennek és az ő szervezetének szentelik magukat. Többé nem panaszkodnak a sátáni szervezet szörnyűségei miatt, ellenkezőleg örvendenek, hogy megtalálták a szabadba vezető utat és megmenekülnek. Jehova felkent bizonyosságtevőire bízta az igazság tolmácsolását, tehát őket kötelezte, hogy mindenkit felvilágosítsanak a szabadság megnyerésének lehetőségéről, aki megmenekülni szeretne. „És mondá az Úr nékik: menj át a város közepén, Jeruzsálem: közepén és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az útalatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepén” (Ezékiel 9 : 4) Ennek a munkának meg kell történnie és be kell fejeződnie Sátán szervezetének Armageddonban való pusztulása előtt. Ebből lehet látni, hogy Jézus Krisztustól kezdve mindenkit a börtönből kellett előbb kiszabadítani, aki Jehova felkent seregéhez csatlakozott; s a kiszabadultak kell hogy a fogságban levőkhöz elvigyék kiszabadulásuk után az öröm üzenetét.

„Lássák meg tehát az Úr felkentjei, hogy nem rázhatják le magukról, sem el nem háríthatják a Jehovától reájuk rótt kötelezettséget és megbízást. Az Úr világos és határozott parancsa úgy szól, hogy el kell menniök és az ország evangéliumát bizonyosságul kell hirdetniök minden nemzet előtt. E parancs követése nincsen senkinek sem kényére-kedvére bízva, hanem köteletségévé van téve. „Minden lélek pedig, aki nem hallgat arra a prófétára (Jézus Krisztusra) és neki nem engedelmesskedik, kiirtatik a nép közül.” (Apcsel 3 : 23) Irva van, hogy akik egykor bilincsek között voltak, de azután felszabadultak és felkenettek, „fogják megépíteni a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják és a pusztta városokat megújítják és a régi nemzetségek pusztaságait. És ott állnak az idegenek és legeltetik juhaitokat és a jövevények szántóitok és vincelléreitek lesznek. Ti pedig az Úr papjainak hivatottok, Istenünk szolgálóinak neveztetek; a népek gazdagságát eszitek és azok dicsőségével dicseksztek.” (Ézsaiás 61 : 4—6) Ez mutatja világosan, hogy az igazság üzenetét a felkentek tartoznak a jonadábokhoz, illetve a nagy sokasághoz elvinni. Azonkívül Jehova prófétája így szól: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod és nevezetel romlás építőjének, ősvények megújítójának, hogy ott lakhassanak”. — Ézsaiás 58 : 12

A felkent maradéknak. Jehova bizonyosságtevőinek köteleossége az Isten országáról szóló igazság tolmácsolása a becsületos emberek előtt s ezt

a munkát Armageddon előtt kell elvégezniök. Jézus ezt hangsúlyozza Máté 24 : 14, 21, 22 versekben. Az igazság nyitja meg az ajtót a foglyok előtt, hogy hajlandók legyenek kimenni a szabadba; Jehova nagy igazolója ajándékozza meg őket ezzel a szabadsággal, aki azért szabadítja meg őket teljesen, mivel magukat mindenestől Istennek és Jézus, Krisztusnak szentelik. — János 8 : 32—36

A Király eljövele

„Zakariás prófécijából látjuk, hogy Jehova szövetséges népe a börtönben volt, amidőn a Király az ítéllettelre eljött. Zakariás prófécija oly teremtményekhez szól, akik Jehova mellé álltak, szervezetéhez tartoznak és attól mint asszonytól születtek; a prófeta így szól: „Örülj nagyon Sionnak leánya!... Imé jön neked a te Királyod!”. Sionhoz pedig így szól: „A veled való szövetségnek véreért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból (börtönveremből), amelyben nincs víz.” (Zakariás 9 : 9—11) Zakariás e jóslata a 11. és 12. vers szerint világosan azt mutatja, hogy Isten népe fogságban volt az Úr Jézusnak templomához jövevelekor. Jehova az Úr Jézust, választott szolgáját küldötte és általa szabadította ki a börtönből a hűségeseiket, ahol Sátán szervezetének fogságában „Babilonban” voltak. „Az Úr megoldozza a megkötözötteket.” (146. zsoltár 7) Ez a szövetség az Úr népe számára, amely az Úr Jézus templomához jövevelekor 1918-ban hűnek bizonyult, az újszövetség véreért, illetve Isten fiának véreért lett felavatva. Jézus akkor lett Sion királya és feje. Az újszövetség a Király vére által lett felszentelve és azáltal szabadultak ki a veremből a foglyok, amiről Zakariás prófeta 9 : 11-ben tudósít. A testi zsidókban, akik Egyiptom fogságában. Sátán szervezetének láncában voltak, ez van előre vetítve; szabadulásuk előtt ki kellett omolnia a bárány vérenek, ami Jézus Krisztusnak Isten bárányának a világ bűneit eltörölő vérét példázta előre. A törvényszövetség vér által avatott fel, az újszövetségnek is vér által kell felavattatnia. (Zsidók 9 : 18, 20) Ebből következik, hogy a szövetségre lépők az Isten neve számára választott nép csak akkor lehetnek az ő nevének bizonyosságtevői, ha Sátán szervezetének börtönéből kiszabadultak; azért írja a prófeta ezzel egyetértésben: „Az Úr megszabadítja az elfogottakat.” (146. zsoltár 7) Miért lettek felszabadítva ezek az elfogottak? Isten prófétája megmondja: „Hogy meghallja a foglyoknak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait. Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét és az ő dicséretét Jeruzsálemben, mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak.” (102. zsoltár 21 : 23) Ez nyilván az Úrnak templomában való megjelenésére mutat, amidőn minden népeket maga elé fog gyűjteni. — Máté 25 : 31, 32

„Kik ezek a prófeciában ecsetelt rabok, Jézus Krisztusnak, a Királynak templomához jövevelekor? A prófeta szerint abban „a kútban voltak, amelyben nincsen víz,” oda Sátán szervezetének hivatalos ága vettette őket. Jeremiást, Jehova pró-

fétáját is azonképpen vetették börtönbe és ő Isten hű népét példázza. Róla van megírva: „Elvívék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, amely a tömlőc pitvarában van; és lebecsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár és beesék Jeremiás a sárba.” — Jeremiás 38 : 6

„Ez a verem Jeremiás esetében nyilván elhagyott kút vagy vízgyűjtő medence lehetett; de akkor nem volt benne víz, hanem csupán sár. Sátán szervezete a világháború alatt Isten népét fogságba vetette; illetve Isten hívei közvetve vagy közvetlenül korlátozva voltak szabadságukban és Sátán hív. szervezetének fogságában voltak. E gonosz szervezetet, főképp annak papsága, azt akarta elhitetni a foglyokkal, hogy élő víz van kútjaiban; ámde a valóságban abban nem volt élő víz, hanem csak sár. Az Úr néhány gyermekét, akik szó szerint is fogságban voltak, arra kényszerítették, hogy hetenként egyszer az ördög papjainak meghallgatására megjelenjenek, aki üres beszédekert tartott és másokat is „sárban” hagyott. Sátán szervezetében sem akkor, sem most nem volt az igazság életető vize. Ezt bizonyítja a próféta siralma, ami a lelki Izrael helyzetét mutatja a világháború alatt. „Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül. Veremben folytatták meg életemet és követ hánytak rám. Felül áradtak a vizek az én fejem felett; mondtam: kivágattam! Segítségül hívtam a te nevedet. Ó Uram, a legalsóbb veremből. Hallottad az én szómat; ne rejtse el füledet sóhajtasom és kiáltásom elől. Közelegj hozzám, mikor segítségül hívlak téged; mondd: ne félj! Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet.” — Jeremiás siralmai 3 : 52—58

„Isten népe a világháború sötét idejében börtönben vagy korlátok között volt, mindazáltal a hűségesek szabadulásban reménykedtek Jehova szolgálatára és dicsőítésére vonatkozólag. Isten prófétája útján közölte velük: „Térjete vissza az erősséghez reménységnek foglyai, ma is azt hirdetem nektek: kétszeresen megfizetem neked.” (Zakariás 9 : 12) Jehova népe a világháború sötét ideje alatt nem ismerte fel a Király, templomban való megjelenését; csak néhány év múlva tudták és értették meg azt a hűségesek s akkor visszatértek Sionhoz, amelynek Jehova az erődítménye és az ő királya és igazolója. A reménység foglyai Sion illetve Isten szervezete, miután 1919-ben kötelékeiből felszabadult és az újszövetség felavatásakor Sionnal teljes összhangra jutott, az Úrral egyesült templomában. A templomban mindenütt világosságban részesült és később ezt és más próféciákat is értékelni tudott. Amióta a templomban van, tudja méltányolni, hogy Sion, amelyhez maga is hozzátartozik, kétszeresen fizetésben részesült az Úrtól. A Zakariás jövődőlésében előforduló idézetben „kétszeres” kétszer annyit jelent és az elizeusi munka kezdetén, amidőn hű szolgálóit Jehova felkente, történt, hogy Illés szellemének kettős mértékében részesültek azon felkentek, akik parancsot és utasítást kaptak az Elizeusban példázott munkára. Ebben a fontos pont az volt, hogy a hű szolgálósz-

tály fogságban volt a veremben és ott a Király a börtönből a templomba vezette és felkente, Illés szellemének kettős mértékében részesült és ezek a hűvek az erődítmények, Sionnak, amelynek Krisztus a feje, lettek részévé és mindnyájuk felett Jehova uralkodik. Így szólanak: „Ez a föld, ez az elpusztult, elyanná lett mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják.” — Ezékiel 36 : 35

„A fogságból szabadultak azután Jehova bizonyágtevői lettek és a látszatkereszténység, Sátán eszköze rájuk támadott. Szabadulásuk után a népek, illetve a jóindulatú emberek kezdtek megismerni az Urat: „És megtudják a pogányok, akik körülöttetek megmaradtak, hogy én, Úr építettem meg a lerontottakat. plántáltam be a pusztaságot. En, Úr mondtam és megcselekedtem” (Ezékiel 36 : 36). Ezeket a híveket példázza Jeremiás próféta is s a benne példázottakról mondja Jehova: „És a nép ellen (a hamis keresztények ellen) erős ércbástyává teszek téged (akiket Jeremiás példáz) és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged. mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, az” mondja az Úr.” — Jeremiás 15 : 20

„Jeremiás fenti jövődőlésével kapcsolatban mondott Jézus egy példázatot (Máté 25:36.) amely a templom megítélésének kezdetén fog beteljesülni. Sátán szervezete azóta szakadatlanul támadta Jehova bizonyágtevőit s közülük azóta állandóan vannak fogságban, amint Jézus előre meg is mondotta; ezek nem „reménység foglyai”, akikről Zakariás próféta szólt. Jehova bizonyágtevőit is, miképpen Pál apostolt, hűsége miatt Sátán szervezete időnként börtönbe veti s ezek „a Krisztus Jézus foglyai”. Illetve Krisztushoz tartoznak és az ellenség iránta való hűségükért veti börtönbe. Habár be is zárják a hűségeseket, mindazáltal beszélnek, miképpen Pál apostol a börtönben az ország evangéliumát bátran hirdette: s amint kiszabadulnak, csak tovább végzik a bizonyágtevést. — Apcsel. 28 : 20; Efezus 4 : 1; Timoteus II. 1. 8; Filemon 1 : 9; Zsidók 13 : 3

„Ezek egykor tudományhiány és az igazság nem kellő becsülése miatt voltak Sátán szervezetének fogságában s ott a sötétségben és korlátozott helyzetükben nem hirdették az evangéliumot. De miután most Jézus Krisztus teljes világosságában és szabadságában vannak, bátran hirdetik az igazságot arra való tekintet nélkül, hogy szó szerint börtönben vannak vagy nincsenek. Szilárdan elhatározták, hogy ártatlanságukat Jehova iránt minden körülmények között be fogják bizonyítani. Sátán szolgálóival Jehova bizonyágtevőit vagy intézményét korlátok közé szoríthatja, de az Úr hű bizonyágtevőinek az Úrhoz való szívbeli hűségét és érzelmét semmiképpen sem tudja korlátok között tartani. Még ha az evangélium hirdetése terén való hűségükért szó szerint börtönbe is vetnék őket, minden alkalmat meg fognak ragadni a királyság evangéliumának hirdetésére; s amidőn kiszabadulnak, kezük nem marad tétlenül, hanem Sátán szervezetének eljárására való tekintet nélkül tovább fogják folytatni tevékenységüket.

Szolgaság

"Aki másnak a szolgálója, jogosan nevezhető fogságban vagy szolgaságban lévőnek. Ha valaki embertől vagy szervezettől való félelmében nem teljesíti feladatát, jogosan nevezhető szolgaságban vagy rabszolgaságban lévőnek. Pál apostol azokhoz szólva, akik Isten akaratának teljesítésére hajlandók voltak, az Úr sugallata alatt intézte levelét a zsidókhoz. E levél második fejezetében érvelése Jézus Krisztusról, testvéreiről és a kísértőről, az ördögről szól, aki őket el akarta pusztítani. Az apostol így szól: „És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának.” (Zsidók 2 : 11) Kik azok, akik „egész életükben rabok valának”? Amidőn az Úr jönnek látja a prófécia feltárását népe előtt, a prófécia helyes megértéséből Isten ígéjének más kijelentései is jobban tisztázódnak. Ezen okból szükséges időről-időre változtatásokat alkalmazni mindabban, amit az Úr ígéjéről irtak vagy mondtak és azt a változtatást a nagyobb világosságnak kell tulajdonítani, amelyben Isten népe Jézus Krisztusnak templomában való megjelenés óta részesült. Meg van ígérve, hogy a világosság mindinkább fokozódni fog.

"Most megvizsgáljuk az előző szakaszban feltett kérdést. A kérdést úgy fogjuk megtalálni, hogyha az összefüggést megvizsgáljuk. Az apostol azt írja Istennek dicsőségbe hívott gyermekeiről, hogy Jézus Krisztus az Uruk és a fejük vagy vezetőjük. Abban a szövegben nem beszél a zsidókról és a nagy sokaságról sem. Semmi oka sem volt arra, hogy azokkal az osztályokkal foglalkozzon. A Sátán és Jehova Isten közt folyó per az emberre és nem az angyalokra vonatkozott, ez a kérdés tehát nem terjedhet ki az angyalokra. Az eldöntendő kérdés ez volt: tud-e Jehova oly embereket felmutatni a földön, akik iránta való hűségüket és ártatlanságukat meg fogják őrizni? Isten tudomásul adta, hogy ezt az ügyet nem csupán a maga saját érdekében, de amiatt is el fogja dönteni, hogy az emberiség közül egy bizonyos létszámot a világ uralkodóivá kiválasszon. Ez az uralkodó osztály „az Ábrahám magva”, illetve az ígért magva, Isten magva vagy fiai, amit Ábrahám és magva példázott. Jézus magáról és testvéreiről mondotta: „Imhol vagyok én és a fiak, akiket nekem adott az Úr.” (Ézsaiás 8 : 18; Zsidók 2 : 13) E jövődőlés, amit Ézsaiás följegyzett, kétségtelenül Jézusra vonatkozik; és Pál így is alkalmazza. Azok a fiak, akiket Jézus, Istentől kapott, húsból és vérből való emberek voltak; Jézusnak is testté kellett lennie a per kérdésének eldöntésére és Sátán legyőzésére, aki Jehovát kihívta volt. Zsidók 2 : 4 mutatja, hogy ő testté lett. Mint embernek kemény megpróbáltatásokat kellett kiállnia és nagyon kellett szenvednie és győzelmesen kellett azokból hikerülnie; emiatt mondja az írás: „Mert illendő vala... hogy üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsidók 2 : 10) Jézusnak azért kellett így szenvednie, hogy Isten előtt való fedhetetlenségét és igazolói méltóságát bebizonyítsa. „Noha Isten fia volt, engedelmisséget tanult azokból, amiket szenvedett és a befejezés-

hez jutván, örök üdvösség oka lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek.” — Zsidók 5 : 8—9, Káldi.

"Az ördög halálhatalommal rendelkezik és csak az lehetett Jehova igazolója, aki az ördögöt le tudta győzni és el tudja pusztítani. Jézus fedhetetlenségét és ártatlanságát a leggyalázatosabb halálig megőrizte és meghalt a bűnös helyében és azáltal bizonyította be méltóságát mint Jehova igazolója és az örök üdv szerzője. Jézus mindezt „azért cselekedte, hogy halálával elpusztítsa azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt és mindenkit megszabadítson, akik a halál félelmétől egész életükben rabok voltak”. Több okból kifolyólag nem a zsidók és nem is a nagy sokaság az, akik a haláltól való félelemből rabságban voltak: Izrael, illetve az egész nemzet sohasem volt hivatalos a mennyei dicsőségre, hanem csakis a nép egy maradék része. Arra kell gondolnunk, hogy Zsidók 2 : 10 szerint Jézus sok fiakat fog a dicsőségbe vezetni és szenvedések útján jut el a befejezéshez; Izrael étellel sem rendelkezett és így „egész életében” nem is lehetett rabságban. Jézus Krisztus eljöveteleig tulajdonképpen senki sem rendelkezett az élet felett. Jézus mondotta: „Én azért jöttem, hogy életük legyen.” „Isten ajándéka az örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” — János 10:10; Róma 6:23

"Akkor még nem alakult ki a nagy sokaság; tehát az nem is élhetett létesülése előtt és az csak az Istentől kijelölt úton nyerhet életet. Pál apostol kijelentése tehát nem a zsidó nemzettel és nem is a nagy sokasággal foglalkozik. Nem azoknak szólt a segítség. És nem is az angyaloknak. Ennek a fejezetnek 16. verse mondja: „Mert semmiképpen sem az angyalokat karolta fel, hanem Ábrahám ivadékát karolta fel.” — Zsidók 2 : 16, Káldi.

"Ezek tehát egyes-egyedül „a szent atyafiak, a mennyei meghívás részesei”, akiknek Jézus Krisztus a fejük és a fejedelmük. (Zsidók 3 : 1) Ezek születtek Istentől az ő gyermekeiképpen, ezért tartoznak Krisztushoz és van az ő életük önála elrejtve. (Péter I. 1 : 3; Kolossé 3 : 3) Életük akkor kezdődött, amidőn Isten lelki gyermekeikül megszülettek. (Róma 8 : 16, 17; János I. 3 : 1) Csak egyes-egyedül ezek hivatalosak a dicsőségbe. Az ő nevük van felírva az élet könyvében.” (Filippi 4 : 3) Azon feltétel alapján részesülnek örökéletben, hogy feltétlenül hűségesek lesznek Istenhez és földi útjuk végéig megőrzik fedhetetlenségüket előtte. — Jelenés 2 : 10

"Attól a pillanattól kezdve, amidőn valaki mint Isten gyermeke megszületik Jézus Krisztus, az üdv szerzője és vezetője útján, Sátán támadásainak tárgya lesz és Sátán, az ördög kezéből kell szenvednie, aki „a halál hatalmával rendelkezik”. Sátán, Jézus életére tört és megölni igyekezett Jézus összes hű követőit is. Az apostol bizonyította kétségtelenül eldönti, hogy a Zsidók második fejezetében Jézus Krisztusról s az ő testületének tagjairól van szó. Sátán mindnyájukat elpusztította volna, ha Jehova oltalmát nem élvezték volna. Jézus Krisztus minden követője életének kezdetétől támadás tárgya volt s

Igy a Sától való halálfélelem fogságában is volt. Mily haláltól félt? Nem a természetes haláltól, amely Ádám bűnétől származott, hanem attól a haláltól, amelyet az ördög, aki „a halál hatalmával rendelkezett” hozhatott volna rá. Az ily halálbüntetést Sátán az ő szervezetével és ügynökeivel idézi elő. A sááni szervezet kezétől való halálfélelem annak idején Isten összes lelki gyermekeit feltartóztatta Jehova hű szolgálatában. Olyanok esetében volt ez így, akik korábban ismerték meg az igazságot, mert azoknak írt az apostol: „Mert akiket az Isten Lelke vezérel, mindazok az Istennek a fiai. Nem vettétek ugyanis a szolgaság lelkét, hogy ismét csak féljete; hanem vettétek a gyermekkéfogadás lelkét, amelyben azt kiáltjuk: Abba (Atyánk)!” — Róma 8 : 14, 15, Káldi.

”Az apostol félelemnélküliségre buzdította őket. Jézus Krisztus követői az apostol napjaiban nyilván szegyeleték és féltek bizonyosságot tenni az országról; ellenkező esetben az apostol nem írta volna nekik a következőket: „Mert nem félelemnek lelkét (szellemét) adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szegyeid hár a mi Urunk bizonyágtételét, se engem, az ő foglyát; hanem együtt szenvedj az evangéliumért Istennek hatalma szerint.” — Timoteus II. 1 : 7—8

”Isten népe közül nem félt-e többé kevésbé mindenki, hogy Sátán szervezte halálát okozhatja, ha az igazság hirdetésében kitart? Ezt a félelmet egyszer le kell rázni, de hogyan? Csakis azon segítség és erő által, amelyet az Úr Jézus Krisztus nyújt; ha tőle tanulunk és feltétlenül bízunk az ő hatalmában; teljesen ragaszkodunk hozzá s így a tökéletes szeretetet Isten és Jézus Krisztus iránt bebizonyítjuk. „A tökéletes szeretet kizárja a félelmet.” — János I. 4 : 18

”A tökéletes szeretet birtokába jutott-e már az Úr népe és félelmtől mentes lett-e? Amióta az Úr Jézus templomához jött és híveit maga köré gyűjtötte s amióta azok a templomban az Őrtől tanulnak, minden félelmtől megszabadultak. „Az embertől való félelem tört vet; de akik az Őrban bíznak, megszabadulnak.” (Példab. 29 : 25) Azelőtt az Úr népe egy vagy több emberre tekintett és félt bizonyos emberektől; de amióta megértette, hogy Jehova Isten és Jézus Krisztus a tanítója és Isten kegyelmének rendkívüli élvezője, a félelmet távolúzi magától. Az Úr Jézus megváltotta a félelem-rabságából és így szól hozzájuk: „Azért ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönné: és oly titok, amely ki ne tudódnék. Amit nektek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit szinte sűgva hallotok, a háztetőkről hirdesséte. És ne féljetek azoktól, akik a testet megölhetik, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket mind a testet elveszitheti a gyehennában.” — Máté 10 : 26—28

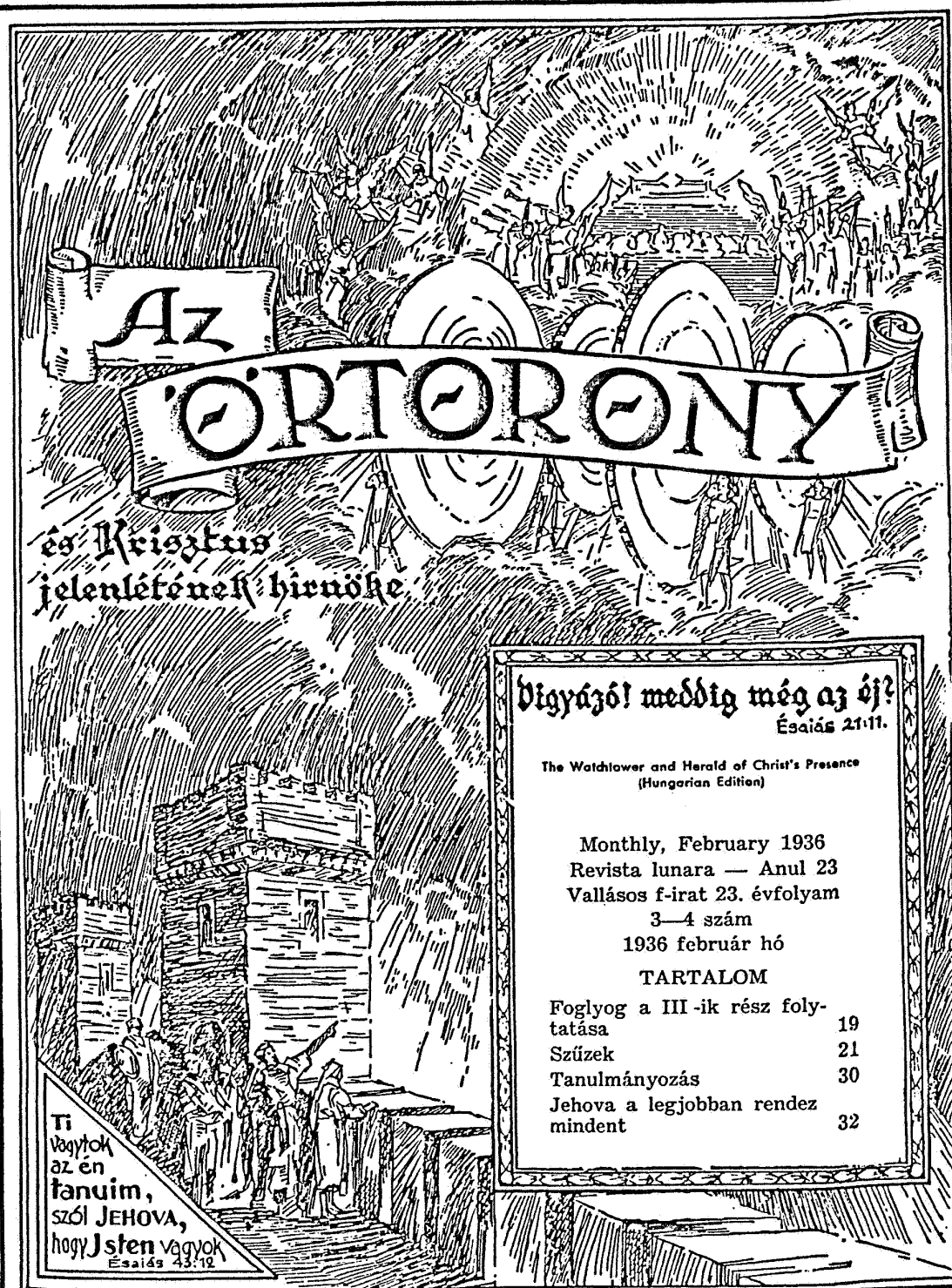
”Mikor részesültek a maradék tagjai e szövegek tiszta megértésében? Az Úr Jézusnak templomához jövele előtt nem részesültek benne, de azután az Úr kegyelmébe fogadta és segítette őket. Jézus e kijelentése akkor teljesült. Azután

teljesült rendkívül az apostol kijelentése is, hogy az Úr Jézus megszabadította azokat, akik a lélektől való születésüktől kezdve attól féltek, hogy az ördög halálukat okozhatja. (Lásd az 1933-as példányt) Az Úr Jézus főképpen templomához jövele óta, mint az üdv szerzője és Jehova igazolója felkarolta „Ábrahám magvát”, amely az ördögtől félén rabságban volt. (Zsidók 2 : 15—16) A maradéknak meg kellett szabadulnia és tisztulnia az ördögtől és ügynökeitől való minden félelmétől, hogy Jézus Krisztussal közreműködhesen Jehova nevének igazolásában. Most az ördög bandájával együtt hevesebben fogja támadni Isten népét, mint azelőtt; de erre való tekintet nélkül a hűségesek most nem félnek sem emberektől, sem az ördögtől, hanem teljesen az Őrban való bizodalommal előre menetelnek az Istentől vett parancsok teljesítésében. Nem állnak Sátán szervezete alatt és nem félnek tőle. Tudják, hogy az ördög meg tudná őket ölni; de létjogukat csak Isten tudja elpusztítani és emiatt inti őket Jézus: ne féljenek attól, aki testüket megölheti, hanem csakis Istentől féljenek, aki létjogukat is el tudja pusztítani a gyehennában. A maradék, tehát teljesen Jehova Istenben s az ő nagy igazolójában bíz és általa kitart s nem fél többé sem az ördögtől, sem annak társaitól.

A négy angyal elbocsátása

”Az „angyal”-szó alatt nem kell mindig szellemet értenünk, mert gyakran Isten üzenetével megbízottat is jelent. Jézus Krisztus szolgáinak kíséretében szellemi testtel rendelkező szellemek is vannak, akik a templomban szolgálnak (Máté 25 : 31) Jelenések 9 : 13-ban Jézus Krisztust, Jehova nagy főpapját a templomban látjuk, amint utasítást ad a trombitás hatodik angyalnak: „Bocsásd el a négy angyalt (megbízottat), akik a nagy Eufrátes folyónál vannak megkötve.” (Jelenések 9 : 14) A négyes szám Jehova bizonyágtéveinek a négy égtáj felé a világon levő erősen tevékeny testületét vagy szervezetét jellemzi, amely Jehova és Jézus Krisztus parancsára Krisztus munkáját végzi. Az elbocsátást elrendelő parancs azt mutatja, hogy egy bizonyos ideig kötve volt. Ezt a szöveget régebben a nagy sokaságra alkalmaztuk; de most látjuk, hogy ez nem volt helyes. „A négy angyal”, illetve a megbízottak Jehova összes megbízott és felkent bizonyágtéveői, akiknek a világ nemzetei előtt Krisztus Jézus bizonyágtételének hirdetését megparancsolta. Az itt használt nyelvezetből világosan látszik, hogy e bizonyágtéveőknek ki kellett szabadulniok korlátozottságukból és elkészített-niök és felszereltetniök feladatukra. Most az Őr kegyelméből tisztábban látjuk, kik alkotják a nagy sokaságot s ha a közismert eseményeket a próféciára alkalmazzuk, világosan meglátszik, hogy ez a szöveg a felkent maradékra vonatkozik, amely jelenleg Jehova megbízott tanubizonyágaiból áll. Ezekről van szó a próféta e mondásában: „Bocsásd el a négy angyalt.”

(folytatása következik)

Az
ŐRTORONY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Digyaó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, February 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
3—4 szám
1936 február hó

TARTALOM

Fogyog a III-ik rész foly- tatása	19
Szűzek	21
Tanulmányozás	30
Jehova a legjobban rendez mindent	32

Ti
Vagytok
az én
tanuim,
szól JEHÓVA,
hogy Jsten vagytok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod čís. 322 020-VII-1933. Printed in Czechoslovakia.

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselők:

Rutherford J. F., elnök.

Van Amburgh W. E., titkár.

„Minden fiad Jehovától tanulnak és nagy lesz fiad
békessége.” — Esalás 54: 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásértékének vagy váltásának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hú követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanul, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállítatnak és örökké élhetnek a földön.

OTTHON ÉS BOLDOGSÁG

a címe Rutherford bíró egyik újabb füzetének. A füzet hét fontos bibliai értekezést tartalmaz. Ezt a füzetet lehetőleg minél nagyobb példányszámában igyekezzenek a magyar nyelvterületek csoportjai a nép kezébe juttatni. Az emberiség a jelenlegi általános szorongatottság és tanácstalanság idejében egy biztos otthon és áldásos viszonyok után áhítozik, mivel az ellenség megfosztotta otthonától és szerencsétlenségbe sodorta. Az igazi boldogság felé vezető útról szóló örömmüzenet hírért azonban most juttatják el Önhöz Jehova bizonyágtevői.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliának közölt akaratainak megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuainak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédczikközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben a folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel s kora, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblie si tractate, Bucuresti 2
Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségülre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjük.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Őj előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehszlovákiai állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek irjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Bizonyág: „A Király”, február 1—9-ig

A „KIRÁLY” időszakáról Jehova bizonyágtevői legközelebb február 1—9-ig haladó időtartamban tesznek együttes bizonyosságot Isten országának kihirdetése által. A Király jelen van s megkezdte uralkodását s akik az Őrnak adták át magukat, örömmel vesznek részt ebben a szolgálatban, hogy a jelenlevő Királyról szóló örömmüzenet hírért az emberiséghez juttassák. Elsősorban az „Otthon és boldogság” című füzet kerül terjesztésre. Közlebbiekkel-kinn a harc mezején szolgálatot teljesítő hírnökök részére kiadott „Utasítások”- szolgálnak.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Ára: 2.— Kč

Foglyok

a III-ik rész folytatása

"A hű szolgálókatyá a világháború alatt börtönben vagy pedig Sátán szervezetében szabadságtól megfosztva volt. 1919 márciusában szabadult ki s már március 27-én hozzá kezdett a bizonyágtevő munka megszervezéséhez és fellendítéséhez. Abban az időben nem létezett a szolgálatra felszerelt szervezet. Isten akkor ragadta az asszonyt, illetve szervezetének népét a pusztába részére elkészített helyzetbe. (Jelenések 12:14) Ez az előkészítő munka előre haladott és csúcspontját 1927 július havában a torontoi nagygyűlésen érte el, amidőn „a kereszténység népeihez” intézett proklamáció elhangzott, amit nyilvános előadás is támogatott és rövid idővel később „Szabadságot a népnek” című füzetben került sajtó alá és több millió példányban került forgalomba az egész kereszténység között.

"Az elhangzott parancsra való feleletképpen áll megírva: „És a négy angyalt elbocsátá, amelyek készen valának órára, napra, hónapra és évre, hogy az emberiség harmadrészét megöljék.” (Jelenések 9:15) A szabadonbocsátást, ami 1919-ben kezdődött és 1927-ben érkezett tetőpontjához, a nagyobb Cirus eredményezte. Jézus Krisztus parancsolta a trombitával felszerelt hatodik angyalnak a jel megadását. Minden elő volt készítve és nagy szorgalommal kezdtek a munkához. (146. zsoltár 7; Ézsaiás 45:1—13) Jehova bizonyágtevői akkor indultak a látszatkereszténységre, az Istentől kijelölt munkájukra. Ama nagygyűlés „szolgálati nagygyűlésnek” volt nevezve és valóban az is volt. Akkor mutatkozott be Isten népe a kereszténységnek mint Jehova Isten nevének bizonyágtevője, mint az a nép, amelyet Isten neve számára kiválasztott. „A négy angyal”, illetve Jehova felkent igazsághirdetői a világ négy táján ekkor jobban fel voltak készülve mint azelőtt, hogy Isten országának üzenetét az emberekhez elvigyék. Az jellemzi a felhívás kezdetét, hogy az emberek Sátán szervezetének rabságából kimeneküljenek és Jehova és az ő országa mellé álljanak. Az alábbiakban a következőket idézzük a „Szabadságot a népnek” című füzetből, amely előadás 1927 július 24-én hangzott el először:

„A nép, béke, szabadság, jólét és boldogság után áhítozik. Most minden gondolkodó embernek fel kell ismernie, hogy azt csak Isten országa, illetve Krisztus tudja elhozni. Ezen áldásokat sohasem tudják megvalósítani a látszatkereszténység téves rendszerei. Annak kétszínű és gonosz pályafutása Istent és Krisztust gyalázza. Ez a rendszer a nép elnyomására és ámitására van. Teljesen az ördög, a Sátán hatalma alatt áll. Fennmaradása a tömegek támogatásától függ, mindazáltal elnyomja és becsapja a népeket. Vonjanak meg tehát a tömegek minden erkölcsi, pénzügyi és egyéb támogatást a látszat vagy hamis kereszténységtől. Fejezzék ki Istenhez és Krisztushoz, a béke fejedelméhez való ragaszkodásu-

kat, aki most ennek a világnak jogosult királya lett. Eljenek békében együtt, tegyenek jót egymással és készüljenek fel Isten áldásaira, akik őt szeretik és neki engedelmeskednek. A teljes szabadulás napja eljött.

Hagyjanak fel a hamis kereszténységgel, távozzanak attól és forduljanak szívükkel, elméjükkel és hűségükkel teljesen Istenhez és Krisztushoz mégpedig a következő okok miatt:

1. Mivel a látszatkereszténység az ördög szervezete, annak is szolgál és a népet leigázva tartja.
2. Mivel az elnyomás eszköze és az emberiség terhet elviselhetetlené teszi.
3. Mivel hamis, romlott, kétszínű és a tömegek érdekeivel szemben áll.
4. Mivel semilyen reménységet sem tud nyújtani a népek helyzetének megjavítására.
5. Mivel eljött Isten ideje az áldatlan és kétszínű rendszer pusztulására a nyomorúság oly idejében, amelyhez hasonló világkezdett óta nem volt.

6. Mivel Isten minden embernek, aki őt szereti, megparancsolja az igazságtalan rendszerből, amit látszatkereszténységnek nevezünk, a kimenekülést, hogy a borzasztó kataklizmától, amely rövidesen a világra következik, megszabaduljon.

7. Mivel Isten, felkent királyát, Jézus Krisztust trónra emelte megparancsolta, hogy a világ népei rá hallgassanak és neki engedelmeskedjenek; aki azt megfogadja, a teljes szabadság, örök béke, jólét, élet és boldogság áldásaiban fog részesülni és állandóan élvezni fogja azokat."

"A régi Babilon az Eufrátes mellett épült s annak a folyónak kereskedelme felett uralkodott. Babilon folyójának a fő helye volt. (137. zsoltár 1:3) Isten prófétája előre megmondotta, hogy a lelki Izrael is az Eufrátes mellé kerül fogságba. (Jeremiás 13:1—11) A foglyok „a nagy folyónál” voltak megkötözve, ami a tömegeket Sátán szervezetének ellenőrzése alatt példázza. „És monda nekem: a vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna (Babilon, Sátán szervezete vagy asszonya) ül, népek azok és nemzetségek és nyelvek.” — Jelenések 17:15

"„És a négy angyalt elbocsátá..., hogy az emberiség harmadrészét megöljék.” (Jelenések 9:15) Sátán szervezete „három részből áll” (Jelenések 16:19), nevezetesen: gazdasági, politikai és felekezeti elemekből; „az emberiség harmadrésze alatt” nem Sátán szervezetének egy harmadrészét kell értenünk, hanem ez azt jelenti, hogy Babilon hivatalos elemének három részét foglalja magában. Ez mutatja, hogy az Úr gondviselte angyala útján a „Szabadságot a népnek” című füzet elkészülését; mert az beszélt Sátán szervezetének mindhárom részéről, nevezetesen a nagy tőkéről, a nagy politikáról és a nagy papságról. Isten igazságos közleménye úgy bántotta a látszatkereszténység nagy moguljának érzékenységét, mint a tűz és a kénkö és szócsovei, a

napi sajtó és sok folyóirat visszhangzott nagy jajgatásától. A National Broad Casting Company az igazság ezen elhangzása óta oly erősen leégett, hogy rádió hálózatát azóta nem lehet többé az Isten országáról szóló üzenet sugárzására használni. Azóta kezdtek a nagy Eufrátes vizei is kiapadni; mert a nagyobb Círus elvezette a vizeket, hogy „a napkelet felől jövő királyok előtt út készüljön”. (Jelenések 16 : 12—16) Az Eufrátes kiszáradása a köve tartott négy angyal elbocsátása után következett s mintha ez világosan azt mutatná, hogy Jehova bizonyágtevőin kívül más fogságban levők is ki fognak szabadulni, akik aztán örömmel fognak Jehova szervezetéhez csatlakozni.

“A torontoi nagygyűlés előtt a felszenteltek közül még mindig sokan köve voltak a félelemtől és így akadályozva voltak az Úr szolgálatában. Ezután azonban Jehova bizonyágtevői bátrabbak lettek. A bizonyágtevés nagyobb egységben és szorgalommal kezdett folyni. A nagygyűlésen egy előadás hangzott el „a keresztények feladatáról”, amelyben ki volt hangsúlyozva az országról szóló evangélium családonként való hirdetésének fontossága. Ezen a nagygyűlésen 1927-ben lett megszüntetve a pilgrim szolgálat és lett munka-illetve szolgálatvezetővel helyettesítve. Azóta kezdődött az úttörő munka. Ezeket nem szándékosan előre elkészítve rendeztük, hanem ezeket az Úr saját maga gondviselte; mert a bizonyágtevés szolgálatát vagy munkáját ő vezérelti. Ő utasítja angyalait a teendőkre s általuk kormányozza a helyes irányba földi bizonyágtevőit; ezért tehát a hálaadás és minden tisztelet a Felségest illeti meg.

Küzdő szervezet

“Jehova szervezete szükségképpen harcban áll. Jóllehet Jézus „a választott szolgál”; Ézsaiás 61 : 1, 2 főképpen róla szól, mindazáltal feladatának minden részét Kr. u. 33.-ban nem teljesítette. Ézsaiás jóvendülésének egy részét idézte és magára alkalmazta; de lássuk meg, hogy a szöveg egy részét, amely így szól: „Istenünk bosszúállásának (igazolásának) napját” — kihagyta. Jézus Krisztus trónraemelkedése napján ítélkezésre jelent meg a templomba, ami nem csupán Isten büntetésének bejelentését, de annak végrehajtását is magában foglalja. Az ítélet Isten házán kezdődik. Mindenki eléje lesz gyűjtve, aki Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötött és a királyságra meghívást nyert. Az Jehova ítéletének ideje Jézus Krisztus útján: „Hívja az egeket onnan felül és a földet, hogy megítélje népét. Gyűjtsétek elem kegyeseimet, akik áldozattal erősítik az én szövetségemet. És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró. — Sela.” — 50. zsoltár 4 : 6

“Az ítéletkor Jehova mindenkinek, aki szövetségében áll vagy abban állónak vallja magát, ezt mondja: „Hallgas én népem, hadd szóljak! Te Izrael, hadd tegyek bizonyágot rólad; Isten vagyok én, a te Istened.” (50. zsoltár 7) Jehova így beszél az Úr elé gyűltek előtt. Most a szentélynek meg kell tisztulnia és csak a megtisztultak

és hűségesek maradhatnak meg a templomban; azok a megbízottak és nekik kell az Úrnak, a nagy profétának minden parancsát teljesíteniök. (Apcsel. 3 : 23) Az Úr ezeket a hűségeseket, miképpen a testi Izraelt annak idején, vezette ki a szolgaságból és nem szabad rajta kívül más isteneket tartaniuk, hanem teljesen neki kell engedelmeskedniök. (Mózes II. 20 : 1—2) Az Úr napjának, 1914 kezdete óta valóban „az Úré a föld teljességével együtt.” (24. zsoltár 1) Az Úr most nem áldozatokat, ceremóniákat és külsőségeket, hanem teljes engedelmességet követel és így szól: „Nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból; mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát és a mező állatait tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg neked, mert enyém a világ és ennek mindene.” — 50. zsoltár 9 : 13

“Jehovát nem kötelezheti le senki sem szer-tartásokkal, jellemfejlesztéssel s valami hasonló áldozattal. Ő csupán a feltétlen és önzetlen hűséget tekinti. Papok és „választott vének” saját tanításaikat tájrák Isten népe elé, de az sem nem étel, sem nem ital senki részére sem. Isten előtt most csak az ő akaratának cselekvése kedves. Ezt kívánja mindazoktól, akik eléje gyűltek. “Most a maradéknak meg kell tartania szövetségét. „Hálával áldozzál Istennek és teljesítsd a Felséges előtt tett fogadalmadat.” (50. zsoltár 14) Fél szívvel tett munka és ragaszkodás vagy a világgal való megalkuvás előtte nem kedves. Ha most a szolgálószály teljesen Jehova Istenhez ragaszkodik, Isten megoltalmazza Sátán bandájának haragjával szemben; ezért van megírva: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem” (50. zsoltár 15) Ez harcra mutat, mialatt a hű szolgálószály Isten büntetését hirdeti. Ezen első gyülekezés után szabadul meg a Rúth és az Eszter osztály Sátán szervezetének szolgaságából és csatlakozik az Úr szervezetének csatásoraihoz. A szolgálószály minden tagja most teljes erejéből bejelenti Istenünk büntetésének napját, mire minden jóindulatú ember, aki ezt a tudósítást hallja kimenekül Sátán szervezetéből és Isten szervezetének védelme alá helyezkedik. A „más juhok” akik a börtönből kimenekültek és Isten szervezetében védelemre találtak, megragadják a hozzájuk jutott tudósítást és hirdetni kezdik másol előtt. Ez a végző győzelemig tartó háború.

“Egyes félénkek, félénkségük igazolására Jézus következő szavait idézik: „Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: be sem járjátok Izrael városait mind amíg az embernek fia eljövend.” (Máté 10 : 23) Jézusnak azon utasítása, hogy más városba meneküljenek, az apostolok napjaira szól; mert akkor még nem volt elérkezve az idő Istenünk büntetésének hirdetésére. Most azonban „az Ember Fia” jelen van és Isten büntetésének napját be kell jelenteni, most emiatt nem szabad meghátrálnia Isten népének. Jehova szervezete támadásra és harcra készen áll és nerretteg sohasem előre vonulni, hanem mindenkoszilárdan síkra száll az Úr mellett, a királysá-

üzenetét hirdeti és a néppel közli, hogy Sátán szervezete Armageddonkor teljesen el fog pusztulni. Isten népe többé nem tartható rabságban attól való félelemből, hogy az ördög árthat neki. A hűségeseket Jehova bizonyágtevőiképpen küldötte és így szól hozzájuk: „Szót fogadjatok és én megszabadítalak titeket és ti engem dicsóítottetek!”

„Jehova egy népet készít magának és nevének igazolásában azt megismerteti. Ez a nép harcba készen áll; mivel az ördög és szervezete ellen küzd és ebben a harcban állhatatosnak kell lennie. Jézus Krisztus jelen van és ő a parancsnok. Ő az igazoló és az üdv szerzője és aki élni óhajt, neki kell engedelmessé válnia. Jehova lelke Jézus Krisztuson nyugodott meg. Ő szabadítja ki a börtönből a hűségeseket, s azok úgy lesznek a szolgának részeivé. Jehova e szolgálói juttatták az evangéliumot a Rúth és az Eszter osztályhoz, amely osztályok szintén szolgában voltak, de szabadulásuk után a szolgálószolgák tagjaivá lettek. Jehova a felkentek ezen osztályának mondja prófétája útján, hogy reájuk árasztotta szellemét, reájuk bízta Jézus Krisztus bizonyágtételét és meg kell tartaniok az ő parancsolatait és azt a bizonyágtevést el kell végezniök. A sárkány vagy az ördög ezek ellen száll háborúba és ezeket akarja elpusztítani. Most a maradék-osztály minden tagjának határozottan szembe kell szállania az ördöggel. A Sátán szolgálival szemben tanusított ellentállás az Őrnak igazságban és hűségben való szolgálatát jelenti. (Péter I. 5 : 8) Ez a harc tehát haláláig tart; Jézus Krisztus hű követői bátran fogják követni az ő vezetését, bárhova is vezeti őket. A hűségesekek semmi közösséget sem vállalnak Sátán világszervezetével. Jehova szavaira hallgatnak és azokat követik. „A Seregek Urát, őt szenteljétek meg, őt rettegjétek! És ő néktek szent hely lesz;” (Ézsaiás 8 : 13, 14) A hűségesekek Jehovában és az ő akaratának végrehajtó megbízottjában, Jézus Krisztusban való teljes bizodalommal teljesítik szövetségüket, miközben állandóan ezt éneklük: „Az Őrnak és Gedeonnak a kardja!” „Ezek az igazság plántái, az Őr ültetése az ő dicsőségére”, az ő kegyelméből igazultak meg. Bátran és szorgalmasan hirdetik az ő nevét és az ő országát. „A nagy sokaság,” illetve a „más juhok” Babilonból az Őr szervezetéhez menekülnek; ezek is a csatasorba állanak és rázendítenek az énekekre: „A menyneknek országa elérkezett és minden teremtménynek csak Jehova, illetve Krisztus királysága nyújthat reménységet!”

Ha, amiket itt elmondottunk a nagy sokaság-

ra vonatkozik, hogy az t. i. nem szellemtől születt osztály, hanem az Őrtől említett „más vagy többi juhokkal” és a jonadábokkal is azonos és reménysége a földi örökéletre vonatkozik, mit értsünk „azon balga szüzek” alatt, akikről Jézus egyik példázatában beszél? Nem alacsonyabbrendű szellemi osztályt példáznak-e a balga szüzek, amely egykor mennyei életben fog részesülni? Ezt a kérdést a következő tanulmányban fogjuk megvizsgálni.

Kérdések

- 1—3. Kikre vonatkozik Ézsaiás 61 : 1—3? Magyarázd meg, mennyiben szükséges az abban említett szolgálat végzése! Mikor és hogyan teljesül ez a prófécia?
- 4—6. Mutasd ki, hogy „az Őr napjának” kezdetén kellett „szabadságot hirdetni a foglyoknak!” Idézz más példákat, melyekből kitűnik, hogy igazak is voltak „megkötözve” és hogyan szabadultak meg!
- 7, 8. Mit mond az Írás a felkentekre bízott szolgáltról: határozottan kötelesség-e? Miért oly nagyon fontos ez a szolgálat?
- 9—11. Hogyan mutatja ki az Írás, hogy Isten igazi népe a Királyné ítéletrejelvényekkor fogságban volt? Mily tényeket látunk e prófétai magyarázat teljesüléseiképpen?
- 12—15. Idézz egyéb prófétai szövegeket, melyekben előre meg volt írva a foglyok szabadonbocsátása és annak célja is; valamint oly eseményeket, amelyek e szövegek teljesülését mutatják!
- 16—20. Mit kell azalatt értenünk, hogy valaki „szolgában van”? Mutasd ki szövegek és események alapján, kikre vonatkozik Zsidók 2 : 15, akik „egész életükben rabok valának”?
- 21—23. Mutasd ki mily helyzetre vonatkozik az apostol e kijelentése: „a halál félelmétől”!
- 24, 25. Mily okból nem fél most az Őr népe az ördögnek és tömegének heves támadásaira való tekintettel sem?
- 26—28. Kicsoda az a „négy angyal”, akiről Jelenések 9 : 14 szól? Miért van róluk az Írva, hogy „megvoltak kötve”? Mikor és ki oldotta el köteleiket? Mit bizonnyít a szabadon eresztésük?
- 29—31. Magyarázd meg „a nagy Eufrátes tolyónál” levő négy angyal jelentőségét! Hogyan történt, hogy szabadon bocsátásuk után „megölték az emberek harmad-részt”?
32. Magyarázd meg, miért nem idézte Jézus „Istenünk bészűállításának (igazolásának) napját.” Ézsaiás prófétától, amidőn azt az idézetet Lukács 4 : 17—19 szerint felolvasta!
- 33—35. Mutasd ki szövegek alapján, mi követeltetik a-zoktól, akik Jehova ítéletének napján Jézus Krisztus elé gyűjtettek?
- 36, 37. Mit jelent Isten népe számára „Istenünk bészű-állása napjának” eljövetele, s hogy Isten népe kiszabadult a szolgaságból?
38. Ha a nagy sokaság nem szellemtől születt osztály, hanem a „más juhokkal” vagy „jonadábokkal” azonos, mit értsünk Jézusnak a „balga szüzekről” szóló példázata alatt?

(1935 október 1.)

Szüzek

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővévék az ő lámpásaikat, és kimenének a völgyé ny elé.” — Máté 25 : 1

JEHOVA fő szervezete „a Szent Város”, az „Új Jeruzsálem”. „Jeruzsálem, szent Város... Nem lép tebeléd többé körülméletlen tisztátalan”. (Ézsaiás 52 : 1) Isten e jövődöleése nyilván az Őr Jézusnak templomához érkezése és a fogolyosztály, kiszabadításakor, amelyből a „hű és bölcs

szolga” alakul, fog teljesülni a szentély megtisztulása után. Mindazoknak, akik az áldott szervezetben az egyházban maradnak, a „szüzek” közé kell tartozniok, mivel az Őr Jézus, a Szent Város vezetője, illetve völgyényüknek be lesznek mutatva. Hísz eljegyzettek titeket egy férfinak,

hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elé." (Korintus II. 11 : 12) Az egész szervezetet „a mennyből Istentől alászállott Szent Város, az Új-Jeruzsálem, példázta, amely olyan mint a völgy legény számára felékesített menyasszony". (Jelenések 21 : 2) Csak a győzelmesek tartózkodnak ebben a Szent Városban, csak az ő nevük van ott feljegyezve. (Jelenések 3 : 12) Ebben a központi szervezetben nincsen másodrendű vagy alacsonyabbrendű osztály. Annak Jehova Isten az építője. (Zsidók 11 : 10—16) A „hegyből" (Isten egyetemes szervezetéből) származik, a mennyből száll alá és fog a földön uralkodni. (Dániel 2 : 45) Ezek és más szövegek mutatják, hogy a Szent Város Isten országa Krisztus uralkodása alatt az uralkodóház, a hivatalos hatalom és teljesen tiszták-ból és szentekből fog alakulni.

• Jézus nyomban a szűzekről szóló példázata után beszélt tanítványai előtt „a hű és bölcs szolgáról" és a „gonosz szolgáról". (Máté 24 : 45—51) E szövegek teljesülése mutatja, hogy éles elentét áll fenn a két osztály között és a két osztály szétválása az Úr Jézus eljövele után fog megtörténni. A gonosz szolgáról szóló magyarázat a szűzekre vonatkozik s a következőképpen hangzik: „Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővének az ő lámpásaikat, kimenének a völgy elé. Őt pedig közülök eszes vala és őt bolond." — Máté 25 : 1, 2

• Ezek szerint tehát a prófétai hasonlat azokra vonatkozhatik, akik egykor az ország örökösei voltak; s ha mindnyájan eszesen viselkedtek volna, mindnyájan be is juthattak volna a királyságba. A példázat tehát nem vonatkozhatik azokra, akik nem teljesítették a királyságba szóló meghívást. Mivel a tízes szám a teljességet példázta, ez a tíz szűz mindazokat példázta, akik a királyság meghívását teljesítették. Mindazoknak meg kell jelenniük Jézus Krisztus ítélőszéke előtt, akik a királyság meghívását követték és számot kell adniok sáfarkodásukról. Ezek mindnyájan „szűzek", mivel előre láthatólag az ország örökösei voltak, amelynek Jézus Krisztus a mestere és az Ura, a völgy. Jézus e hasonlata prófécia és a szöfűzéséből kitűnik, hogy csak az Úr Jézusnak templomához érkezése után fog beteljesülni, mivel előzőleg meg sem érthető; csak azután, amidőn Jehova Isten jön látja, fogja feltárni annak értelmét azok előtt, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

• Az Úr Jézus mint a „szövetség követe" a templomhoz érkezése előtt előkészítő munkát végzett. Azután a próféta szerint „hirtelen a templomban termett", hogy elszámoljon azokkal, akik a királyságra szóló meghívásnak eleget tettek. Ezek mindenike követte a királyság meghívását és ezzel „vette a lámpását", illetve az igazság ragyogtatására és terjesztésére szóló készülségét, amivel Isten ígéjére támaszkodva rendelkezett. (119. zsoltár 105) Ezekkel a lámpákkal világítottak útjukon, hogy az Úr megérkezését mások is láthassák és az ország örökösei a völgyent megérkezésekor fel tudják ismerni. Ezek a szűzek mennek a völgy elé a király elé a szívélyes fogadására és Jehova Istennek és őnéki is a di-

csőítésére. A találkozásra felkészülve kell lenniök, ha vele a menyegzőre bevonulni kívánnak.

Teljesülés

• A tíz szűzről szóló példázatban a balga szűzek a nagy sokaságot példázzák-e? Erről a tárgyról az 1881-ben megjelent angol folyóirat kezdett írni a nagy sokaságot azonosítván a balga szűzekkel, 1923 december 15-én az angol folyóiratban egy cikk jelent meg „Az asszonyok legszebbike" címmel, s abban már nincsen tárgyalva, hogy az öt balga szűz a nagy sokaságot példázta-e, vagy sem. Abban a nagy sokaságról egyáltalán nincsen szó. Itt idézünk egy szakaszt: „Később, a példázat szerint, a balga szűzek felismerik tévedésüket. Nehéz megpróbáltatásokon mennek át az öröm olajának megszerzése előtt, amiből annak felismeréséhez jutnak, hogy a királyság felépült és a példázat szerint akkor az Úrhoz menve, így fognak szólani: „Uram, Uram nyisd meg nekünk!", mert itt vagyunk. Amde későn érkeznek. Nem működtek örömmel közre, sőt vonakodtak közreműködni azon munkában, amelyet az Úr az ő népe részére kijelölt. Az Úr nem utasítja el őket. A külső sötétségbe sem taszítja. A példázat nem beszél ily megbüntetésükről. Az Úr csupán ezt mondja: „Nem ismerlek titeket." Más szóval, az Úr tudomásukra adja, hogy nem teljesítették az ő akaratát, amelyet közölt velük és elmulasztották a menyegzőn való részvételt." — 71. szakasz

• A fenti szakasz szavaiból vont következtetés szerint a balga szűzek a nagy sokaságot példázhatnák. Az olvasó e szavakból, e kérdés felől kétségek közt van hagyva s mivel Isten népe abból a feltevésből indult ki, hogy „a nagy sokaság" és a „balga szűzek" egymással azonos osztály, amely végül Armageddonkor fog befejezésre jutni, fennmaradt a kérdés, kicsoda hát tulajdonképpen a „balga szűzek" osztálya. Ezt a tárgyat tehát itt meg kell tárgyalni és végleg el kell döntenünk a prófécia megvilágításában, amelyet most az Úr népe előtt felragyogtatott. Már 1881-ben a következőket írták a balga szűzek osztályához: „A nyomorúság idején kell átmennie, s ha úgy akarja, a nagy sokaságba tartozhatik, amely a nagy nyomorúságból fog jönni és Isten királyi széke előtt lehet és szolgálhat Istennek." Most a prófécia azon megvilágításában, amellyel népét Jehova megvilágosította, látjuk, hogy az 1881-ből származó fenti állítás nem fedi a valóságot; mivel a nagy sokaság sohasem volt lélektől születve és sohasem volt a királyság örököse, sőt az Úr viszatérésének idején és uralkodásának kezdetén nem is létezett. A példázat balga szűzei a „gonosz szolgál" azonos osztályt példázzák és azzal is jutnak azonos sorsra. Éppen ezért az alábbiakban fogjuk közölni a szentíráti bizonyítékokat és az eseményeket, amelyek az Úrtól a prófécia teljesítésekeppen következtek, hogy ez a kérdés tisztán álljon mindenkinek elméjében, aki az Urat szereti.

• Ez a szöveg a Káldi fordítás szerint a következőképp hangzik: „Öten pedig közülök esztelenek voltak és öten okosak." Az esztelenek és az okosak közötti különbség kimutatására a következő-

ket közöljük az 1923 december 15-ki tanulmányból:

„Okos (bölcs) ember az, aki ismeri Isten végzését és azon ismerete szerint alkalmazza magát az isteni előírásokhoz és teljes szívéből az Őrban bíz és nem támaszkodik a saját értelmére; aki örömmel megalazza magát Isten hatalmas keze alatt és azokban örvend, amikben az Őr részesíti őt. Örömmel teljesíti az Őr parancsolatait és emiatt éber.

„Balga (esztelen) az okosnak éppen az ellenkezője. Nem alkalmazkodik örömmel Isten kinyilvánított akaratához. A saját, önzéstől indított értelmére támaszkodik; az Őr követőjének vallja magát, mindazáltal nincs eltelve szerető és hű lélektől, nem állhatatos és örömteljes abban, amit az Őr részére kijelölt.

„Az esztelen és az eszes fogalom meghatározásának bizonyítására a következő szövegeket idézzük:

„Bizodalmad legyen az Őrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismerjed őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.” — Példabeszéd 3 : 5, 6

„A bölcssek tisztességet örökölnék; a bolondok pedig gyalázatot aratnak.” — Példab. 3 : 35

„A bölcs fiú enged atyja intésének, de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ad.” — Példab. 13 : 1

„A bölcssek nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki.” — Példab. 15 : 2

„Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nekem is... Hallgas te fiam engem, hogy légy bölcs és jártasd ez úton szívedet.” — Példab. 23 : 15, 19

„Aki bíz magában, bolond az; aki pedig jár bölcsen, megszabadul.” — Példab. 28 : 26

„Akkor balgatag és tudatlan voltam én, oklatlan állat volnék teirántad.” — 73. zsoltár 22

„A lámpás vagy a szövétnek Isten ígését, az igazságot példázza, amely Isten szellemét tartalmazza és Isten gyermekének lábai előtt világosít. Ez az Isten kinyilatkoztatott akaratát újteremtésé számára.

„Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, s az Őr megvilágítja az én sötétségemet.” — Sámuel II. 22 : 29

„Az én lábaimnak szövéténeke a te ígéd és ösvényem világossága.” — 119. zsoltár 105

„Megnőveszttem ott Dávidnak hatalmát, szövéténeket szerzek az én felkentemnek.” — 132. zsoltár 17

„Mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság és életnek útja a tanító feddés.” — Példab. 6 : 23; 23 : 9; Ezékiel 1 : 13

„A fenti szövegekből világos, hogy a Biblia csakis az Őr szellemével rendelkezők részére lámpás vagy szövétnek. Ha jól értettük, hogy a lámpás vagy szövétnek Isten akaratát példázza, amint gyermekeire vonatkozólag kifejezésre jut, látni fogjuk, hogy az ő gyermekei az ő akaratának engedelmeskednek az őket megvilágosító szellemének hatása alatt. Az összes szűzek rendelkeztek lámpásokkal.”

* A tizes szám az összes szűzeket, illetve mindazokat példázza, akik az Őr Jézus templomához érkezésekor az ország örökösei voltak. Az ötös szám arra mutat, hogy a szűzek két osztályra szakadtak, de nem mutatja, hányan tartoznak az egyik és hányan a másik csoporthoz. Amit akkor Jézus tanítványainak mondott, a világ végére és az ő eljövételére és uralkodásának megkezdésére vonatkozó kérdéseikre adott válasz volt. Ebben a válaszában csak azokról beszélt, akik Isten akaratának cselekvésébe beleegyeztek és az ország örökösei voltak. A dörék csoportja hajadonságát dőre viselkedésével megfertőzte. Dőreségét és annak következményét Ézsaiás próféciája mutatja, amiddőn a szűzekről beszél: „És lesz ott ösvény... Tisztátlan nem megyen át rajta... Aki e úton jár, még a bolond sem téved el.” (Ézsaiás 35 : 8) A szűzek ezen két osztályát írja le Zakariás próféta következő kijelentése is: „A város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomlaltatik ki a városból.” — Zakariás 14 : 2

* E tárgy zavaros volt, míg nem az Őr jónak látta tisztázni népe előtt a nagy sokaság kérdését, amit most hála Istennek, megcselekedett. Ekeken keresztül azon nézetből kiindulva, hogy a nagy sokaság szellemtől született osztály, s csupán hanyagsága miatt nem fog a királyságban részesülni, azt a következtetést szűrtük volt le, hogy a balga (bolond) szűzek a nagy sokasággal azonos osztály. Ez azonban téves feltevés volt. A nagy sokaság sohasem volt a királyság (Krisztussal való együtt uralkodás) örököse, mivel nem szellemtől született osztály. Egy időben azt gondoltuk, hogy a nagy sokaság a foglyok osztályával azonos. Igaz, a nagy sokaság Sátán szervezeteinek fogságában van szabadulása és nagy sokasággá való alakulása előtt, úgy szintén az is igaz, hogy a királyság örökösei is egykor fogságban voltak. Mindazáltal a balgataggá lett szűzek tisztán szellemtől születtek és a királyság meghívását elfogadottakból keletkeztek az Őr Jézusnak ítélkezés céljából templomához való érkezésekor. (Malakiás 3 : 2, 3) Az összes szűzek várták az Őr Jézusnak megérkezését és királyságának felépítését, mert máskülönben nem is követték volna a királyságra szóló meghívását.

„Ezek a felszenteltek a lámpától részesültek világosságban, illetve Isten akaratából, amely az ígében jut kifejezésre, részesültek világosságban a királyság felől; azok, akik az Őr Jézusban hittek és szövetséget kötöttek Isten akaratának teljesítésére, akkor általa az ő fiaiképpen lettek elismerve és a királyságra meghíva. Az olaj az örömet és a vidámságot példázza. (Zsidók 1 : 9; 23. zsoltár 5; 45 : 8; 141 : 5) Minden szűz kivonult, hogy üdvözölje az Urat érkezésekor. „Aki balgák voltak, vették lámpásaikat, de olajat nem vittek magukkal; az eszesek ellenben olajat is vittek edényeikben lámpásaikkal együtt.” — Máté 25 : 3, 4

„Mindeniknek volt lámpája, illetve mindnyájan ismerték valamennyire az Őr ígését és így fel voltak szerelve az ő szolgálatára. Mindenki, aki lélektől született és a királyságra meghívást nyert, „edény” s csak úgy lehet kedves az Őr előtt, ha az Őr tiszteletére szolgál. Egyesek tisztes-

ségre, mások tisztelatlenségre való edényeknek bizonyultak. Az Írás nem beszél tisztességre és kisebb tisztességre szolgáló edényekről, hanem az edényekről azt mondja: „Amazok tisztességes, emezek tisztességtelen dolgokra” szolgálnak. (Timoteus II. 2 : 20, 21) Ez nyilván azt jelenti, hogy az egyik osztály tiszteli Jehova Istent, viszont a másik osztály félímádat és mások tisztelete útján tisztelatlansággal illeti Jehova Istent. „Hogy mindenitek tisztességben és szentségben tudja bírni a maga edényét.” (I. Tesalonika 4 : 4) Az Úr a tisztességtelen edényeket pusztulásra szánta. „Az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes türéssel elszenvetve a harag edényeit, melyek veszedelemre (pusztulásra) készítették.” (Róma 9 : 22) Irgalom edényeinek nevezi, akik előtt Isten dicsőségének gazdagságát kifejezésre fogja juttatni: „És hogy megismerhesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom (kegyelem) edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre.” (Róma 9 : 23) Ha valamely edényt pusztulásra szánt, semmiképpen sem lehet az kisebb tiszteletre vagy jutalomra méltó, vagy a mennyországra méltó edénynek nevezni. A tisztességre szolgáló edények tökéletlenségük folytán sokszor hibáznak; de Isten irgalmas irántuk, mivel indító okuk igazságos és őszintén önzetlenül igyekeznek szolgálni Jehova Istennek.

„Jézus Krisztus szavai a példázat szerint nem beszélnek arról és belőlük nem is lehet arra következtetni, hogy a szűzek olaj fölösleget vittek volna magukkal; a kijelentés így szól: a balgák „nem vittek olajat magukkal.” Mivel ez az olaj az örömet és vidámságot példázza, ami a Jehova Isten és Jézus Krisztushoz való szeretetteljes ragaszkodásból származik, következőleg, a balgák önzőek voltak, nem volt bennük Isten és Jézus Krisztus iránt való szeretet, nem rendelkeztek „az Úr örömevel”. Nem azon vágytól áthatva vára koztak Jézus Krisztus megjövetelére, hogy Jehova nevét dicsőítsék, hanem maguk szerettek volna magas méltóságokra jutni. Rendkívül önzőek voltak. Nem hatotta át öröm a szívüket s valóban az önző szívben nincsen örömmek helye. A királyt és az ő királyságát nem örömtől, hanem azon vágytól átitatva várták, hogy önző kívánságaikat beteljesítse. Viszont az eszes szívekről az Úr azt mondja: „Az eszesek azonban olajat vittek edényükben lámpásukkal.” Azaz, az Úr öröme bennük volt és az nyújtott nekik erőt. Mindenkör hűségesek voltak Istenhez és országához, tudni és cselekedni óhajtották is akaratát, még akkor is, ha korábbi nézeteiket fel is borítaná az. A balgák úgy értelmezték és hitték, hogy a vőlegény, Jézus Krisztus megérkezésekor, amidőn a királyság hivatalosaival találkozni fog, őket azonnal a mennyekbe fogja ragadni és maga mellé fogja ültetni az uralkodásban. Magukat nagyon fontos személyiségeknek tartották, büszkéek voltak azon gondolat hatása alatt, hogy egyedül csak ők alkalmasak a világ kormányzására. Azt gondolták, ők rendelkeznek minden világossággal, amiben ezen a földön az emberek valaha is részesülni fognak, tehát ők azok a rendkívül tehetségesek a világ kormányzására. Szeretetlenül valók voltak

s mivel nagyon önzőek voltak, nem volt bennük az Úr öröme, mert az Jehova nevének tisztelével és igazolásával kapcsolatos. Az eszes szűzek ellenben Jézus következő szavaiban látták kifejezésre jutni szívük óhaját: „Hogy teljesítsen a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblém közepette van.” (40. zsoltár 9) Mivel magukat ezek önzetlenül szentelték az Úrnak (Jehovának) és Jézus Krisztusnak, így szóltak: „Az Úrnak öröme az én erősségem.”

„1914-ben az összes szűzek várták az Úr megérkezését s a fent mondottak ecsetelik a két osztály magatartását. 1914-ben az Úr meg is érkezett és megkezdte uralkodását ellenségei között: de nem olyasmiket cselekedett, amiket a szűzek reméltek. A szűzek még mindig a földön voltak. Amiket a királyság örököseinek mondtak, hogy akkor teljesülni fognak, nem valósultak meg és emiatt gondolták, hogy a vőlegény elhalasztotta jövetelét. „De amidőn a vőlegény késett, mind nyájban elálmosodának és elaluvának.” (Máté 25 : 5) Természetesen Jézus Krisztus egy pillanatra sem késett. Trónját 1914-ben elfoglalta és elszelölge a Sátán és gonosz angyalai ellen vezetett mennyei háború volt és a gonosztevéket kivette a mennyből. (Jelenések 12 : 7—10) Ezután az Írásban feltüntetett sorrend szerint az Úr templomához érkezése és a hívek életretámasztása következett, akik régóta a halálban aludtak. (Jelenések 6 : 11) Mivel úgy tetszett, hogy az Úr késik, a szűzek elálmosodtak; egy részük mély álomba merült, mások viszont szunyókáltak és nem tudtak ébren maradni. Egyikük sem volt teljesen ébren és tevékeny állapotban. A balgák lefeküdtek és mélyen aludtak, azt gondolván, ők mindent megtettek, amit lehetett, tehát csak várakozniok kell, amíg az Úr őket a mennyekbe fogja vinni, hogy uralkodjanak. Főképpen 1917-ben volt ez a helyzetük. Ahhoz ragaszkodtak, hogy az Úr minden igazságot, amit valaha is kinyilvánítani akart, már is kinyilvánított egy ember által, akit „a bölcs szolgának” neveztek. Az eszes szűzek osztálya viszont még dolgozott egy keveset, de meggyőződés, bátorság és kellő éberség nélkül félálomban és majdnem elaludott. Tisztelte és félt a politikai világtényezőktől, mert azokat tekintette a bibliai felső hatalmakkal. Nem ismerte pontosan a teendőit; de elhatározta, hogy tovább vigyáz és amit helyesnek fog látni, cselekedni is fogja. Az okos szűzek tehát szerették az Urat, akartak is tenni valamit az ő dicsőségére, arra való tekintet nélkül, hogy valaha is a mennyekben vagy ezen a földön fognak életben részesülni. Munkásságukban Sátán szervezete akadályozta őket, tehát fogságban voltak. Azután még álomsabbak lettek és így az okos szűzek is majdnem mély álomba szenderültek.

„Az éjjél sötét óra. 1918-ban sötét kilátás tárult Jehova népe elé. A királyság örökösei 1919 végefelé kezdtek eszmélni és kezdték felismerni, hogy szükséges összeszedni magukat Jehova szolgálatára. „Éjjélkor azután kiáltás hallatszék: íme, jön a vőlegény! Jertek ki elébe!” (Máté 25 : 6, Káldi) Isten népe 1919-ben a cedár-pointi nagygyűlésen kezdte belátni, hogy valamit tennie kell az Úr szolgálatában. Azon a kongresszuson az e-

szes és az esztelen szűzek is jelen voltak, amit az események bőven bizonyítanak. Amidőn akkor elhangzott, hogy offenzív tevékenységet kell kezdeni és kifejleszteni, azzal sokan örömlüknek kifejezést adva egyeztek; viszont mások zavarban voltak, de úgy tetszett, mintha ki akarták volna nyitni szemüket és csatlakozni akartak volna s mindnyájan hozzáfogtak az írások tanulmányozásához a valódi helyzet megállapítása céljából. „Akkor mind fölkelének ama szűzek és rendbehozáák lámpásaikat.” — Máté 25 : 7

— „Abban az időben a dörék lámpája gyengén égett és kialvófélben volt, mivel a dörék nem ragaszkodtak önzetlen szívvel az Úrhoz. Az eszesek mécseseinek kanócát is meg kellett tisztítani és több olajra volt szükségük. Az írást nem értették, de mivel az eszesek megérténi óhajtották s az Úr akaratát felismerni kívánták, belátták, hogy teljesen és önzetlenül kell ragaszkodniuk Istenhez és szolgálniuk neki. A Szentírást áhítatosan és gondosan kezdték vizsgálni. A folyóirat tovább is közölte az igazságot és 1922-ben az Úr kegyelméből népe elé tárta, hogy az Úr Jézus Krisztus, a völégény a templomhoz érkezett. A hűségesek szorgalmasan tovább tisztogatták lámpásaikat s mivel Isten akaratát felismerni és cselekedni óhajtották, mindinkább szorgalmasabbak és tevékenyebbek lettek. Az Úr öröme mindinkább fokozódott szívükben és amidőn felismerték, hogy Istennek, nem pedig embernek kell hódolniuk, mindnyájan nagyobb világosságban részesültek a templomban (egyházban) az Úrtól.

„A szöveg következő része: „Jertek élébe!”, illetve „a völégény megérkezett! Induljatok fogadására!” azon időre mutat, amidőn a fogságban levő hívek fogságukból szabadultak, ahol őket Sátán szervezete tartotta. Akkor nem értették a bibliai felső hatalmak szentirati értelmét, hanem azt gondolták, hogy a politikai, gazdasági és e világ felekezeti tényezőit kell alatta érteniük. A Rúth és Eszter prófétai drámájában példázottak később részesültek az igazságban, szabadultak fogságukból és kerültek templomi állapotba. A hűségesek 1922-ben kezdtek nagyon örövendeni; mert a völégényt a templomban mennyei trónján látták. Megértették, hogy a multban nem voltak kellő szorgalmasak, most azt megbánták és a szolgálatra törekedtek és teljes erejükkel akarták teljesíteni, ami munkát az Úr rájuk fog bízni. (Ézsaiás 6 : 1—9) Fokozódó örömmel vonultak előre a hűségesek és erélyesen végezték a munkát és hirdették Jehova Istennek és országának dicsőségét. Az Úrban örvendeztek.

„A dörék látták a hűségesek örömét és érdeklődni és kérdezősködni kezdtek: „miért csapnak oly lármát, amidőn örömlük ki akarják fejezni? A dörék észrevették, hogy náluk hiányzik valami, azért írja a példázat: „Az esztelenek pedig mondák az okosoknak: adjatok nekünk olajotokból, mert lámpásaink kialszanak.” — Máté 25 : 8

„Az esztelenek sohasem rendelkeztek az Úr öröme felett, mivel önző vágytól voltak indítva és nagy méltóságot szerettek volna betölteni a világ kormányzásában. Egy keveset örvendtek az igazság azon világosságának, amelyben részesültek; de miután át kellett élniök a világháború borzal-

mait, örömlük és szorgalmuk is megcsökkent, lámpásaik gyöngén égtek és kialvófélben voltak. A király és a királyság megérkezését bejelentő híradás nem váltott ki belőlük nagy örömet és újjongást, mivel nem jutottak méltóságos és nagy hatalommal járó tisztségekhez. Azon félelmükben, hogy a világ kormányzásában nem fognak magas méltóságra jutni, mondták az eszeseknek: „Adjatok nekünk olajotokból, mert lámpásaink kialszanak.” A dörék önzésből szerettek volna a királyságba bemenni s amidőn látni kezdték, hogy több olajra, illetve öröme van szükségük, azokhoz fordultak, akiknek sok olajuk volt és osztzkodni szerettek volna az ő készletükből. Nem fejezték ki lelkesültségüket vagy szorgalmukat Isten és a király szolgálatában, amint Jézus Krisztus követői részéről kellett volna. Tulajdonképpen mintegy így szóltak a hűségeseknek: „Osztzkodjatok velünk, adjatok nekünk a felét annak, amitek van; végezzétek azt a munkát, amelyről azt hiszitek, hogy végezni kell. tőlünk nyugodtan végezhetitek, csak a dicsőségét osszátok meg velünk.” Tudniillik az esztelenek ennek örvendtek volna. Gyönyörködtek benne, ha hízelegtek nekik, ha a vállukat veregették és tisztségre emelték az emberek között, ahol büszkélkedhettek és magukat fontos személyiségeknek képzelhették; azt gondolták, ha ezt megadják nekik, bátorságot fognak meríteni és az eszesek társaságában fognak maradni. De nem akartak az eszesekkel együtt menni a gyalázat viselésére, (ami az eszesekre következett) és alsóbbrendű szolgálatot sem akartak végezni. Mivel túl fontosaknak tartották magukat, tiszteletet követeltek a maguk részére. A dörék kényük-kedvük szerint akartak cselekedni és közülük többen a következő szavakat használták: „Meg akarjuk őrizni szabadságunkat és csak azt akarjuk és fogjuk cselekedni, amit kötelességünknek és kiváltságnak tartunk, de nem akarjuk hozzákötni magunkat semilyen szervezet szabályaihoz és utasításaihoz sem. A dörék csoportvezetői a maguk-választotta út követéséhez ragaszkodtak és azok a dörék, akik ily követőket követtek, mindenáron ahhoz ragaszkodtak, hogy „kedves vénjüket” tiszteletben és elismerésben részesítsék mások is és azt is kijelentették, hogy ha „ezt a kedvüket teljesíteni fogják”, akkor ők is együtt munkálkodnak és hajlandók lesznek bemenni még a királyságba is.

„Itt a Márdokeusban és Naomiban példázott osztályt, „a hű és bölcs szolgát” a dörék osztályával ellentétben látjuk, s azután a dörék osztálya rövidesen egyesült „a gonosz szolga” osztályával. Ezt a két osztályt a bekövetkezett és a közismert tények oly világosan jellemzik, hogy semmi kétség sem állhat fenn felőle. „A hű és bölcs szolga osztály” a dörék kérésére a következőket válaszolta: „Felelnek az okosak mondván: nehogy nekünk is, nektek is kevés legyen, menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak.” — Máté 25 : 9, Káldi

„Ezt a verset egy kissé körülírva az eszesek tulajdonképpen a következőket mondták: „Nem teljesíthetjük kéréseketek. Az Úr Jézus Krisztust vezetőnknek és fejünknek tekintjük és senkit, embert, nem ismerünk el hasonló tisztségben. Az

Ornak akarunk engedelmeskedni, az ő utasításait akarjuk teljesíteni, amely utasításokkal szervezte útján látja el népét. Jehovát és Jézus Krisztust tekintjük tanítónknak és „felső hatalmainknak;” hívek vagyunk hozzájuk és minden erőnk-ből teljesíteni akarjuk, amit Jehova nevének igazolására megtehetünk. Nem akarjuk megosztani hűségünket, tiszteletünket és szolgálatunkat Isten és emberek fölött. Az Úr örömeiben leljük erőnket és nagy örömünk telik annak hirdetésében, hogy Jehova az egyetlen igaz Isten, Jézus Krisztus a király s hogy az ő országa a világ egyedüli reménysége. Az ő akaratát hirdetjük, többek között a bosszúállás (igazolás) napját is és nem akarunk kiegyezni Sátán szervezetének semmilyen részével és teremtményével sem”. — Ha az okos szűzek másképpen választottak volna, az Úr nyilván kivetette volna őket is kegyelméből. Nem lett volna kielégítő a részleges tevékenység s a fél szívvel teljesített hűség. Az Úr teljes engedelmességet kíván azoktól, akiket elismerésében fog részesíteni. (Apcsel 3 : 23) Az okosak nem akarták megosztani olajukat, nem önzésből, hanem felülről származó okosságból és így kifejezték véglegényük és annak érdekei iránt való teljes ragaszkodásukat.

“Az okosak azután még a következőket mondták az esztelen szűzek osztályának: „Menjtek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak;” azaz: „Menjtek azokhoz, akik önérdékből megveregetik vállaitokat és kenetteljesen beszélnek veletek, hogy tovább tudjatok szolgálni; ha nektek abban telik örömetök, eredjete és cselekedjetek úgy. Mi ezt nem adhatjuk meg nektek. Vegyetek magatoknak olajat (örömet), „pénzen,” illetve tanaitok és „a jellemfejllesztés” szokásai árán, és emberek dicsőítése és tisztelete, valamint annak prédikálása árán, amit „kedvesnek” és „a szeretet fejlesztésének” neveztek; ezt cselekedve azonban Isten és az ő nevének igazolását fogjátok elmulasztani. Ezen az úton szerezni fogtok egy kevés „olajat” vagy örömet; ámde az Úr örömet csak úgy lehet megszerezni, ha teljesen Jehova Isten szervezetének törvényeit teljesíti az ember.” A dörék semmi hasznót sem remélhettek „a hű és bölcs szolgáló osztállyal” való együttmaradásukból, ezért elszakadtak tőle, a maguk útjára mentek és így akartak olajat szerezni.

“Sokan lehetnek az ország örökösei; de csak azok fognak bemeni a templomba és a templomban megmaradni, akik felkészülve voltak, s az ítéleten az Úr előtt híveknek bizonyultak. Az esztelenek nem voltak felkészülve. „Amíg pedig vásárolni jártak, megérkezék a véglegény és akik készen voltak, bemenének vele a menyegzőre; és bezáratták az ajtó.” — Máté 25 : 10, Kálldi

“Az esztelenek elszakadtak a hívek és okosak társaságától, nem csatlakoztak a véglegény kíséretéhez, nem követték őt a kitűzött időben és utasítása szerint. Az okosak ellenben fel voltak készülve, mivel önzetlenül szentelték magukat Jehova szolgálatára és így az Úr iránt tanúsított hűségük és engedelmességük következtében lámpásuk azután még tisztábban világított; az Úr megérkezésekor pedig „bementek vele”, azaz a bejáratnál örökös angyalok bebocsátották őket. „Be-

mentek a menyegzőre”. Ez azt jelenti, hogy őket az Úr templomi állapotba gyűjtötte. Az okos szűzek osztálya „elragadtatott... a felhőkben az Úr elé a levegő égben”. (Tesalonika I. 4 : 17) A menyegző 1922-ben kezdődött és később érkezett el azon boldogságig, amiről a próféta így jövendölt: „Boldog, aki várja és megéri az 1335 napot” (1926-ot, Dániel 12 : 12). „Boldogok, akik a Bárány menyegzőjére hivatalosak.” (Jelenések 19 : 9) Ez a szöveg jellemzi a felkenés idejét, amikorra Jehova új nevet adott az eszeseknek, és őket Jehova biznyságtévéinek nevezte.

“Azután a példázat így szól: „Es bezáratták az ajtó,” miután a menyegzőre bementek; az ajtó bezárása nem azt jelenti, hogy többé senkit sem fognak bebocsátani a templomba, hanem csupán azt, hogy a méltatlanok közül senki sem mehet be oda, mert azok előtt zárva van az ajtó. Egyetlen földi teremtménynek sem áll jogában azt mondani, hogy a templom ajtaja zárva van és többé senki sem nyerhet bebocsátást oda. A példázat 10. versének teljesülése után mentek be a Rútban és Eszterben példázottak; nyilván híveknek kellett bizonyulniuk, mielőtt az ajtón keresztül a templomba bejuthattak. A templom felépülése óta minden törvénszegő és gonosztevő előtt zárva volt az ajtó, olvassuk: „Nem lép be oda semmi megfertőzött vagy undokságot és hazugságot cselekvő, hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.” — Jelenések 21 : 27. Kálldi.

“A templom ajtai előtt az Úr angyalai őrködnek és a gonosztevők belépését megakadályozzák. (Ezékiel 44 : 1—2) Az Úr királyságának szervezetén „12 kapu és azok mellett 12 órálló angyal van”. (Jelenések 21 : 12) A királyságba való bejutás ajtajának teljes lezárása az Úr hatalmában őrzött titok, azt egyetlen embernek sem állna tudtára; s amíg előfordulhat, hogy valakit a templomból (menyegzői lakomáról) eltávolíthatnak, addig az útnak is nyitva kell állania, hogy helyébe más hűséges tudjon bemeni.

“A templom (egyház) megítélése 1918-ban kezdődött. Végre megjövének a többi szűzek is mondván: „Uram, Uram! Nyisd ki nekünk.” (Máté 25 : 11) „Végre” (más fordítások szerint: „később”) oly időt jelent, amikorra a hű és bölcs szolgáló osztály a templomba bement és az ország érdekeinek (javainak) sáfára lett, amiket az Úr bízott rá. A dörék semmit sem tettek érdekében az Úr nevének értékeléseképpen a világháború idejében az ő tiszteletére; ellenkezőleg kártevők egyesek a hűségesek megkárosítására szövetkeztek, amihez más dörék is hozzácsatlakoztak. Ezek a dörék egykor „szűzek” voltak, amikorra az Úr megérkezett és uralkodásához kezdett; most azonban őket a Sátán szervezete megfertőzte, szűziességüket elveszítették és immár csak névleg voltak hajadonok. (Zakariás 14 : 2) Az ördög társasága nyomukba szegődött és így hűségeseinek bedűltek. Később ezek a hűségesszűzek eljöttek és kérni kezdték az Urat, fogadja be őket törvényekre való tekintet nélkül a királyságába. Előadták: „Hiszen a te nevedben nagy dolgokat cselekedtünk; főképpen kifejeztettük jellemünket és kétségtelenül Istentünknek

szolgáltunk azzal s az ő szolgálatát tényleg nem kellene csupán egy csoportra korlátozni. Szabadságot kell nyújtani mindenkinek, hogy úgy szolgáljon, amint jónak látja. Szépen kérünk tehát Urunk, nyisd ki nekünk! Amde ő így felelt azoknak: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.” — Máté 25 : 12

„Azokat, akik az Úr szervezetétől különváltak, 1918 január 5-én nyilvánosan felhívtuk, fontolgatják meg újból elszáradt és oktalan eltávozásukat és térjenek vissza az Úr szervezetéhez és szolgáljunk egy akarattal az Úr dicsőségére. De ezt a meghívást az esztelenek visszautasították és tovább mentek önző útjukon. Az Urat templomához érkezésekor az angyalok kísérték, az Úr Jézus őket használja közleményeinek továbbítására. (Dániel 8 : 14) Le van írva, hogy a balga osztály az Úr elé járul és a királyságba való bebecsátását kéri s mintegy így szól az Urhoz: „Nem a te nevedben égettük lámpásunkat? Nem énekelünk zsoltárokat és ismertettük azon igazságokat, amelyekben a bölcs embertől részesültünk? S nem dolgoztunk tovább jellemünk fejlesztésén, miként az azelőtti esztendőben? Nem gyakoroltuk magunkat szép szavak és beszédek használatában és készültünk segítségre a világ kormányzásában?” — A balgák ellenszegültek, engedetlenek és önzők voltak, az Úr törvénye pedig így szól: „Az ellenszegülés olyan mint a bálványimádás.” (Sámuel I. 15 : 23) Isten helyett ember vagy más teremtmény dicsőítése és imádása szörnyűség Isten előtt. (Lukács 16 : 15) A teremtmények dicsőítése visszataszító Isten előtt. Az izraeliták azt állították, hogy Istent imádják holott „Szamária bűnét cselekedték”. Hasonlóképpen cselekedett mindaddig a balga szűzek osztálya is. Az Úr nevében hangoztatott prédikációk távolról sem teljesítik az Úr szabályait. Az ily dörékek mondja az Úr angyalai útján: „Nem mindenki, aki így szól: Uram, Uram! meggyen be a mennyeknek országába, hanem csak aki az én mennyei Atyám akaratát cselekeszi. Sokan fognak ama napon így szólani hozzám: Uram, Uram! Nemde a te nevedben profétáltunk, a te nevedben démonokat kiűztünk és a te nevedben sok csodát cselekedtünk? És akkor közölni fogom velük: sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők (törvényszegők).” — Máté 7 : 21—23

„A példázathoz visszatérve, az Úr az önféjekhez és az esztelenekhez fordulva, a következőket mondotta: „Nem ismerlek titeket!” Az Urnak a balga szűzekkel szemben tanúsított eljárása az előszónál is hangosabban beszél. Az Úr nem kente föl az eszteleneket, nem adta nekik az „új nevet” és jelenlétének és más próféciáknak megértésében sem részesítette, sem azon kiváltságban, hogy a világ tényezői és népeihez a bizonyágtevést elvigyék és az Urért üldöztetéseket szenvedjenek Sátán szervezetétől. A balgák a sötétségben tapogatoznak, amióta balga útjukra tértek; lámpásaik kialudtak és nem fénylenek. Mivel a balgáknak nem szabad belépniük az Ur házába vagy templomába, a saját házukban kell tartózkodniuk. Ezek után feljogosít-e azon feltevésre valamely bibliai vagy egyéb érv, hogy az

esztelenek, törvényszegők és ellenszegülők, akiket az Úr ama kijelentésével: „Nem ismerlek titeket” elutasított, kisebb méltóságban fognak részesülni a mennyekben vagy egyáltalán be fognak kerülni a mennyeknek országába? Remélni lehet-e bibliai vagy egyéb alapon, hogy az ilyeneknek kell átmenniük a nagy nyomorúságon és akkor, ha óhajtják, a nagy sokasághoz tartozhatnak, amely a nagy nyomorúságból fog kikerülni, a trón előtt állani és fog örökké Istennek szolgálni? Ezen kérdésekre tagadólag kell felelnünk, mert sem az frás sem a józan ész nem támogat ily következtetést.

„Mindenkinek, aki a mennyeknek országába be-megy, egy és ugyanazon reménységben hivatalos” és mindenkinek hűségességre kell bizonnyulnia. Isten a világból neve számára kiválasztott népet egy és ugyanazon és nem többféle úton választja. (Efezus 4 : 3—6, 13, 14) Amidőn az frás tisztán kimutatja, hogy az Urat szent angyalok kísérik és szolgálják, miért kellene más teremtményeknek, akik engedetlenek és önféjek voltak, az utolsó pillanatban a nagy nyomorúságon való keresztyulmenetelre kényszerítettüek, hogy azután azon szolgálati méltóságra legyenek előléptetve, amely szolgálatot most az angyalok teljesítik? Ez a következtetés teljesen zavaros.

„Mit mond a Szentírás a törvényszegőkről? Amidőn az Úr ezt a példázatot mondotta, nyilván csak azokra gondolt, akik egykor az ország örökösei voltak és a templom (egyház) megítélésére, valamint arra, amit éppen előzőleg mondott tanítványainak, tudniillik: „Az Emberfia elküldi az ő angyalait, azok összeszednek az ő országában minden gonosztevőt és botránkoztatót és a tüzes kemencébe fogják vetni; ott lesz sírás és fogcsikorgatás.” (Máté 13 : 41) Aina körülmény, hogy Jézus a példázatban a balga szűzeknek azt mondotta: „Nem ismerlek titeket” határozottan azt bizonyítja, hogy a „balga szűzek”, a „gonosz szolgálta” és „az egy-talentumos szolgálta” egy és ugyanazon osztályt jelenti. Jézus ezt a három példázatot egymással összefüggően mondotta.

„A gonosz szolgáltaosztályról van megírva: „Meggjön majd annak a szolgálta Ura, amely napon nem várja és amely órában nem tudja; és elszakítja őt és részét a képmutatókkal adja ki; ott leszen sírás és fogak csikorgatása.” — Máté 24 : 50—51, Káldi.

„Az egytalentumos szolgáláról van megírva: „A haszontalan szolgálta meg vessétek ki külső sötétségre; ott leszen sírás és fogak csikorgatása.” (Máté 25 : 30, Káldi) Ezek a szövegek kizárják ama feltevést, mintha a balga szűzek a nagy sokaságnak nevezett vagy más nevezetű alacsonyabbrendű osztályba kerülhetnének és később a mennyekbe mehethének az Úr trónja előtt való szolgálatra.

„Jézus a két osztály, az eszes és az esztelen szűzek közötti világos különbségre való tekintettel ünnepélyesen a következőkre figyelmeztetett: „Ébren legyetek tehát, mert nem tudjátok a napot, sem az órát (amelyen az Emberfia jönni fog).” (Máté 24 : 13) „Amelyen az Emberfia jönni fog”-szavak ebben a szövegben nem fordulnak elő és így a Káldi fordítása nem is említi és

a sinai, a vatikáni és alexandriai ősi ratokban sem fordulnak elő. „Éhren legyetek tehát, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát” nyilván az Őrnak templomához való megérkezésére vonatkozik s e nagy esemény bekövetkezése óta egyesek, akik magukat Isten gyermekeinek vallják, de nem részesültek az ítéleten az Őr elismerésében, nem csupán nem látják az Őrnak megérkezését (templomához jövetelét) hanem ennek az igazságnak publikálását ki is gúnyolják és megvetik Isten azon próféciáit, amelyeket most ismertető szerető gyermekei előtt. Nem vesznek részt Isten országának és Isten bosszúállásának (igazolásának) hirdetésében. Amint meg van írva, ezek előtt van zárva az ajtó; az ajtónak ez a bezárása nem szenved halasztást Armageddonig. Ezt a magyarázatot bizonyítja minden esemény a balga szűzekkel kapcsolatban 1918-óta azokat illetőleg, akik az Őr szervezetével szembeszállanak, de magukat az igazságban levőknek vallják. A balga szűzek tehát nem azonosak a Jelenések 7. részében említett „nagy (számtalan sokaság-gal”.

Szűzek és kísérőnők

„Jehova próféta írja a királyi ház gyülekezését az örökkévaló nagy király palotájában, s mivel ez a prófécia szűzekről is beszél, meg kell vizsgálnunk. Olvassuk: „Csupa ékesség a király leánya bent (angol átdolgozott Biblia szerint: a palotában), vont aranyból van a ruhája (hímzett). Himes öltözetben viszik a királyhoz. Szűzek vonulnak utána, az ő társnői (kísérői); néked hozzák őket (tudniillik a királynak).” — 45. zsol-tár 14—15

„Az Őr Jézus megjövetelekor ítéletéhez kezdett és akkor követőit, a földön élő hű maradékokat is, a királyi palotába, vagy templomi állapotba gyűjtötte. (Tessalonika II. 2 : 1) Akkor kezdett az elevenek és a holtak megítéléséhez. (Timoteus II. 4 : 1) A hívek és a templomban (palotában) levők vannak királyi öltözetekben bemutatva; illetve a templomosztály az Őr házához tartozónak, az örökkévalóság nagy királya leányaképpen van jellemezve. A hűségesek Jehova királyi családjának lettek tagjaivá a Jézus Krisztusban való örökbefogadás útján, aki a hűségeseket menyasszonyaképpen tekinti. A templomba való begyűjtés az elhunyt és sokáig a halálban alvó hű kegyesek feltámasztásával kezdődik és azután gyűjtetnek az Őr köré az életbenlevő hűségesek, a maradék. Ezek vannak „hímzett ruhákban”. Vagyis többé nincsenek fogságban, hanem Jehova független teremtményei, teljesen Istennek engedelmeskednek, neki szolgálnak és neki adóznak minden hálával és tisztelettel. Ez a hű és örömteljes szolgálat ékesíti a templombanlevőket és ezért vannak az Őr előtt kedveseknek jellemezve. Ezeknek mondja az Őr a próféta szavai szerint: „Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba Jeruzsálem, Szent Város, mert nem lép tebeléd többé körülmételetlen tisztátalan.” (Ézsaiás 52 : 1, 2) Ugyanennek az osztálynak mondja az Őr: „Bizony, hittel jegyezlek el téged magam-

nak és megismered az Urat.” (Hózeás 2 : 19—20) A tíz szűzről szóló példázat eszes szűzei ehhez a hűségesnek bizonyult osztályhoz tartoznak.

„Szűz” (tisztá), aki teljesen külön áll Sátán szervezetétől, teljesen Jehova Istennek van szentelve, és ez nem csupán a Lélektől született osztályra vonatkozik. Mivel az ilyenek teljesen és nyíltan Jehova Isten és az ő szervezete mellett foglaltak állást, teljesen Jézus Krisztus vérében bíznak és önzetlenül ragaszkodnak az Őrhoz, szűzek (tiszták) és nem fertőzik meg magukat (tisztaságukat) a Sátán szervezetével. A próféta így szól: „Szűz társai utána (a menyasszony után) vonulnak.” Először a menyasszonyosztály gyülekezik a király palotájába, azután az Őr meghívására, amit Jehunak Jonadábhoz intézett meghívása példáz, mások is a királyi palotába gyűlnek. Ez azt jelenti, hogy a menyasszonyosztály kíséretéhez csatlakoznak, akit a maradék képvisel a földön és azt kísérik.

„E próféta képen tehát az örökkévaló királynak a leányát, Jézus Krisztus, Isten felkent királyának menyasszonyát látjuk, amint az Őrhoz gyülekezik és amint a Jonadáb osztály kíséri azokat, akik a földön a menyasszonyosztályhoz tartoznak. A menyasszony kísérőnőiről áll megírva: „E napokban lesz az, hogy a mindennyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy (lelki) zsidó férfiúba, ragad annak ruhája szélébe, mondván: hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” (Zakariás 8 : 22—23) Ezeket példázza Debóra, Rebeka társnője vagy cselemlánya, aki őt útján a völgyéjéhez, Izsákhöz elkísérte. (Mózes I. 24 : 59; 35 : 8) A menyasszonykísérő szűzek nem törekcszenek a menyasszonyosztállyal egyenrangúságra és nem is ők tanítják a menyasszonyosztályt, hanem, amint a prófécia leírja: „utána (nyomában) vonulnak”. Jonadáb sem maga fogta Jehu lovainak gyeplőjét, hanem csupán Jehu mellé ült Jehu meghívására. A Jonadáb osztály tehát nem tanítja és nem vezeti a hű maradékokat, a menyasszonyosztályt, hanem csak elkíséri, mögötte jár és Jehovának szolgál. A jonadábok hallgatják a menyasszonyosztály által hirdetett közleményt, megragadják és a bizonyágtéveshez csatlakoznak. (Jelenések 22 : 17) A maradékokat Sionba vezető töltött úton követik. (Ézsaiás 35 : 8—10) Egykor fogságban voltak, most már nincsenek fogságban, hanem kiszabadultak Sátán szervezetéből és az Őr szervezetében gyülekeznek és egyesülnek. Amidőn Isten választott népe, a testi zsidók Egyiptomból kiszabadultak és Kánaánba útra keltek, nemzsidók is csatlakoztak hozzájuk: „Sok elegy nép is méne fel velük; juh is szarvasmarha is, felette sok barom.” — Mózes II. 12 : 38

„Amidőn Kr. e 536-ban Izrael maradéka Babilonból kivonult és visszatért Sionba, nemzsidók (segítő szolgák) is elkísérték őket. (Ézsdrás 2 : 43, 58, 70) Ezek a szolgák a jonadábokat, a földön a menyasszonyosztály segítőit, vagy társait példázzák, amely menyasszonyosztályt most a maradék képviseli a földön.

„Siránkozva és jajgatva vonulnak a menyasszony ezen társnői? Semmiképpen! Ellenkezőleg a prófécia így szól: „Bevezetik őket örömmel,

vígsággal; bemennek a király palotájába." (45. zsoltár 16) Ezek az örvendezők a homlokaikon rpecsételvekkel azonosak; többé nem fognak síralkozni és nyögni, hanem örvendezni fognak az Őrban. (Ezékiel 9 : 4) Mint az Őr Jézus „más juhait" örömmel gyűlnek hozzája. „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ezen akolból valók; azokat is elő kell hoznom, és hallgatni fognak számmra és lesz egy akol és egy pásztor." -- János 10 : 16

„Éjjel nappal" örömmel szolgálnak az Őrnak, illetve állandóan fognak szolgálni neki s nem csupán hetenként öt óra hosszat. (Jelenések 7 : 15) Ezek nem mennek a mennyekbe; hanem miatt a hű maradékban képviselt menyasszonyosztály a földön tartózkodik a palotában vagy templomi szolgálatban segédkezet nyujtanak neki e társnői Jehova munkájában. A Jelenések 7. fejezetében a nagy sokaság ecsetelése teljesen egyezik a 45. zsoltárban a menyasszony társnőiről szóló leírással. Jehova régen följegyzett próféciáit a kitűzött ideig titokban tartotta, most tárja fel azokat kegyelméből és világítja meg csodálatos módon azok előtt, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

„Az Őr Jézus, nyájának jó pásztor. A hű „kicsiny nyáját" a templomba vezérel és az uralkodóház papságának kiváltságával megajándékozza. Jézusnak azonban „más juhait" is vannak s most azokat is előhossa és megengedi nekik, hogy a földön a kicsiny nyájhoz csatlakozzanak és annak kíséretében szolgáljanak. Mivel mindnyájan a Jó Pásztor vezetése alatt állanak és Isten szervezethez tartoznak, az „egy akolhoz" is tartoznak, amit Jézus meg is mondott. Jehova nem jutalmazza a hanyagságot, ellenszegülést, tisztatlanságot és hűtlenséget s azokat, akik így viselkednek, nem is fogja még alacsonyabbrendű jutalomban sem részesíteni az ő országában. Ellenkezőleg az írás szerint senki sem lehet kedves Isten előtt hit és hűség nélkül. (Zsidók 11 : 6) A nagy sokaság egykor fogságban volt, most azonban megszabadul és az Őr szervezetehez gyűl. Most a földön tartózkodó maradék kiváltságát képezi, hogy az ország gyümölcseit azokhoz vigye, akik most előhozhatnak és a nagy sokaságot alkotni fogják; amidőn ez az utóbbi osztály megletesül és Isten szervezetébe fog lépni, az lesz a kötelessége és kiváltsága, hogy a menyasszonyosztály, a hű maradék társa-(kísérője)-képpen szolgáljon és működjön közre a munkában. Emiatt működjenek közre tehát a jonadábok minden szolgálati összejövetel és nagygyűlés alkalmával a maradékkal az Istenről és az ő országáról szóló bizonyágtevésben.

„Az Írásban az Istenhez hű és hűtlen emberek nemzetség-táblázata is fel van sorolva Ábrahámától kezdve Jézus születéséig; a kimutatás egymástól elkülönítve 3 csoportban mindenkor 14 nemzetséget sorol fel: „Az összes nemzetség tehát Ábrahámától Dávidig 14 nemzetség; és Dávidtól a babiloni fogsággravitelig 14 nemzetség; és a babiloni fogsággraviteltől Krisztusig 14 nemzetség." (Máté 1 : 2—17) A hajdan korok e hívei Jehova iránt tanúsított hűségük és feltétlen ragaszkodásuk miatt vannak megemlítve. Nem a

jellemfejlesztésük miatt, sem amiatt, amit most ezalatt a sokszor hangoztatott kifejezés alatt értenek. Ezek az emberek éberek, bátrak, félelem-nélküliek és tevékenyek voltak. Ártatlanságukat megőrizték Jehova Isten előtt, ezt azonban az emberekkel való érintkezésükben nem mézes-mázos beszéddel tanúsították. Mertha úgy csellekedtek volna, az ördög csöcseléke sohasem támadott volna rájuk. Ezek bíztak Isten azon ígretében, hogy egy oly magot fog támasztani, akiben a föld minden nemzetségét megáldani fogja s ezen hitük alapján szentelték életüket hű-ségesen Jehova Istennek. Mindnyájan Jézus Krisztus útján aki Jehova Isten nagy főpapja és akaratainak megvalósítója, fognak az életben részesülni. (Róma 6 : 23) Most a zsoltáros ezekről, akiket hajdan „atyáknak" neveztek, így szól: „Atyáid helyett fiaiddá lesznek, kiket fejedelmek-ké teszel az egész földön." (45. zsoltár 17) Ezek az istenfélő emberek akkor többé nem atyái lesznek Jézus Krisztusnak, hanem a gyermekei, mivel Jézus, Jehova Isten akarata és parancsa folytán az emberiség atyja vagy életadója lesz és emiatt is fogják őt „örökkévaló atyának" hívni. (Ézsaiás 9 : 6) Jézusnak a mennyben nem voltak elődei, mert ott neki csak egy atyja volt, Jehova Isten. Jézust, Jehova Isten támasztotta fel halottaiból és helyezte szervezetének legfelsőbb méltóságába és „örökkévalóság-atyjává" emelte azok fölött, akik neki ezen a földön egykor atyái voltak, valamint mindazok fölött is, akik egykor örökeletben fognak részesülni a földön. A hajdankorok ezen istenfélő emberei testileg az Őr Jézus elődei voltak. De nem tartozhattak a szűzek, illetve a menyasszony osztály társnői közé, akik Jézus Krisztust és menyasszonyát fogják követni, mivel immár a völegény eljövetele előtt elhunytak. Őket az Őr a kitűzött időben mindazáltal fel fogja támasztani halottaikból és országának látható fejedelméivé vagy uralkodóivá helyezi a földön. Jehova Isten egész szervezete tehát, egy, és nagyszerűen harmonikus intézmény, amely a Felséges nevének mindörökre szolgálni és őt dicsőíteni fogja.

„Most azt kérdezik egyesek: „Nem tesz világosan különbséget a Szentírás a papok és a leviták között és nem mutatja-e ki, hogy a papok a kicsiny nyáját, viszont a leviták azokat példázzák, akik a mennyekben kisebbrangú méltóságban részesülnek, s akiket „nagy sokaságnak" szoktunk nevezni? Az Őr kecskebakja a kicsiny nyáját, illetve a királyi házat példázta-e? Viszont a bűnbak nem a „nagy sokaságot", vagy azokat példázta-e, akik a mennyben alacsonyabbrendű tiszt-séget fognak betölteni? Ezekre a kérdésekre egy következő füzetben fogunk válaszolni.

Kérdések

1. Hogyan és hol „Jeruzsálem a Szent Város"? Mit mond az írás azon követelmények felől, amelyeket a királyi ház tagjainak kell teljesíteniük?
- 2-4. Mily fontos összefüggésben mondotta Jézus a tíz szűzről szóló példázatot? Mit látunk világosan a példázat beteljesüléséből? Mit jelent ama körülmény, hogy „tíz" hajadonról van szó? S hogy lámpásalkat vevék?
- 5, 6. Miért tárgyaljuk itt a tíz hajadont a nagy sokasággal kapcsolatban? Idézz néhány ismert dolgot, ami-

- ből kitűnik, hogy ez a két osztály nem azonos egymással! Mily osztályt példáz az öt balga szűz?
7. Mutasd ki szövegek alapján az eszesek és az esztelenek közötti különbséget!
8. Mily alkalommal mondotta Jézus a tíz szűzről szóló példázatot? Idézz más szövegeket is, amelyek előre jelzik egy balga osztály kialakulását és annak a végét is!
9. Magyarázd meg, miért lehet most világosan megérteni a balga szűzekről szóló példázatot! Mutasd ki néhány szóban, mely osztályt jelent a „nagy sokaság”, a „foglyok” és a „balga szűzek”?
- 10–12. Mit jelent prófétailag a), hogy az összes szűzeknek voltak „lámpásaik” (mécsesek); b), hogy az esztelen szűzek is vevék lámpásaikat, de olajat nem vittek magukkal?
- 13–15. Mit jelent, „amidőn pedig a völgyben késett, mindnyájan elálmosodának és elaluvának”? Mikor és hogyan teljesült a hatodik vers prófétai része? Mikor és hogyan a 7. vers?
- 16–18. Magyarázd meg, miért nem volt elég olajuk az esztelen szűzeknek! Magyarázd meg, hogyan ismerték fel olajhiányukat és fordultak kérésükkel az okos szűzekhez!
- 19, 20 írd körül, amit az eszesek a balga szűzeknek válaszoltak, amidőn azok olajat kértek tőlük! Mutasd ki, mennyiben volt jogosultsága válaszuknak!
21. Miképpen mentek a balga szűzek az árusokhoz vásárolni?
- 22–24. Mutasd ki, hogyan teljesült. a) „akkor megérkezett a völgy, s akik készen voltak, azok bementek vele a menyegzőre; b) „és az ajtó bezáraték utánuk”!
- 25–29. Mit csináltak a példázat „többi szűzei”? Mit csináltak a példázat teljesüléskor? Mivel indokolható az Úr azon válasza, amit a bebocsátásra vonatkozó kéréstükre mondott? Remélhetik-e a balga szűzek, hogy a mennyekben alacsonyabbrangú méltóságot fognak kapni vagy pedig „a nagy sokaságba” juthatnak-e?
- 30–33. Hasonlítsd össze Jézusnak a 12. versben feljegyzett kijelentését Máté 24:50, 51 és 25:30 feljegyzéseivel! Mi tűnik ki ebből a balga szűzek helyzetére és állapotára vonatkozólag? Alkalmazd a 13. verset!
- 34–36. Alkalmazd a következő prófétai szavakat a jelenre: a) „mindenestől fogva ékes a nagy király leánya, aranyból himzett a ruhája”; b) „hímes öltözetekben vezetik a király elé”; c) „társnól nyomában vonulnak; hozzád (a királyhoz) viszik őt”!
- 37–40. Mutasd ki példázó szövegek alapján az eszes szűz és a 45. zsoltár 15. közötti kapcsolatot!
41. Mily eseményekben láthatjuk Jelenések 7:15 és János 10:16 teljesülését?
42. Magyarázd meg a 45. zsoltár 17. versét!
43. Mily más kérdések merülnek fel itt és kívánnak magyarázatot?

(1935 október 15.)

Tanulmányozás

Akik az Úrral és az ő földi munkájával összhangban óhajtanak lenni, a következő kérdést tették fel: „Mit tekintsünk a helyes viszonyoknak a maradék és a jonadábok között oly helyen, ahol az alábbiakhoz hasonló esetek fordulnak elő?”

„Oly helyen, ahol a fölkenetek vannak kisebb-ségben, ahol 12 vagy 20 bizonyágtevő közül csak egy fölkenet testvér van? Ahol egy nagy csoportban férfiak és nők között is csak egyesek fölkenetek, vagy csupán nők vannak, akik magukat fölkeneteknek tartják? S ahol azonkívül ezek a nők is idősek és gyengék? Ahol az egyetlen fölkenet vagy az egyesek külföldiek és csak nehezen tudnak angolul beszélni, viszont a jonadábok, akik angolul beszélni tudnak, többen vannak? Ahol a jonadáb-csoport nem bírja elviselni a magát fölkenetnek tartó testvér diktatórikus magatartását és nem akar vele együtt dolgozni, mivel a külföldi gorombán bántik velük? Ahol egy idős ember, aki magát fölkenetnek tartja, egyedül akarja a gyülekezet vezetését és szolgálati ügyeinek intézését is végezni, jóllehet vannak a gyülekezetben fiatalabb és tehetségesebb jonadábok, akik nagyobb bizonyágtevő munkát tudnának föllendíteni, de az idős testvérral kell bajlódniuk?”

Felelet: A Szentírásból világosan kitűnik, hogy Jehova Jéhut bizta meg a kocsí vezetésével és Jonadáb Jéhu meghívására ült fel melléje a kocsiba. Ez nem arra mutat, hogy Jonadáb akart kocsivezető lenni, de azt is mutatja, hogy közöttük semilyen egyenetlenség sem volt; ellenkezőleg együtt egyetértésben robogtak a kocsiban. Az írás ezáltal szembetűnő módon a következőket illusztrálja:

Az Isten Igéjének tanulmányozására szolgáló összejövetelek főcélja az Úr akaratának megállapítására kell hogy irányuljon úgy, amint azt az ő Igéje tartalmazza. Ha egy gyülekezet már bizonyos idő óta fennáll és a tanulmányozáson résztvevők között vannak olyanok is, akikről mindenki tudja, hogy alkalmasak az írás értelmezésében, amint Pál apostol Timoteus I. 3:1–7-ig írja a vezetésre, akkor azok az egybegyűltek, akik magukat Isten akaratának cselekvésére teljesen főllesztették, válasszanak egy vezetőt és több egyéb szolgálkat is, ezen alkalmasak közül.

Ne tételezze fel senki sem magáról, hogy csak egyedül ő az Úr fölkenetje és így egyedül ő alkalmas a csoport vezetésére. Ha tényleg rendelkezik az írás szerint tehetséggel és az Úr szellemével, akkor a többiek akik őszintén kívánják cselekedni Isten akaratát, szívesen fogják őt megválasztani a közös tanulmányok vezetésére. De aki önhatalmulag akarja a gyülekezetben a tanulmányozásokat vezetni, tévesen cselekszik.

Ha valamely csoportban nincsen oly férfi, aki a szentirati szöveg követelményeinek megfelelő lenne, oly esetben válasszanak valakit a tanulmányozások vezetésére, akin leginkább látszik, hogy az Úr szellemétől van vezettetve. A közös tanulmányozásokon az illető elnökölhet, ő teszi fel a kérdéseket és vigyáz, hogy a kérdések megválaszálása közben rend uralkodjon.

A tanulmányozások vezetésére nem kell aszszonyt választani, hogyha néhány alkalmas férfi is van a csoportban. Angolok között (mások között hasonlóképpen) nem kell olyanokat a tanulmányozás vezetésével megbízni, akik a nyelvet nem bírják. Ha valaki uralkodni vagy szerepelni

akar, az olyant nem kell a tanulmányozások vezetésére megválasztani. Az Úr népe között semmi keresnivalójuk sincsen a gorombáskodóknak.

Semmiképpen sem volna helyes, ha akár öreg, akár fiatal a saját elhatározásából mindent maga akar a gyülekezetben vagy a tanulmányok vezetésében intézni a gyülekezet többségének beleegyezése nélkül. Olyant sem kell vezetőnek megválasztani, aki azt állítja, hogy rajta kívül mások nincsenek tehetségesek. Még ha csak egyedül maga lenne fölkent, az sem bizonyítja azt, hogy neki szabad mindent cselekednie. A gyülekezet hivatott dönteni afelett, hogy az illető az Úr szellemével rendelkezik, vagy sem. Téves következtetés, ha valaki azt gondolja, hogy mivel már nagyon rég-óta van az igazságban, őt kell mindenkinek fölött előre helyezni. Amidőn valakit a tanulmányozások vezetésére vagy mint vezetőt megbíznak, mindenki előtt bizonyítania kell, hogy ő az Úr szellemétől van átitatva és tudomással kell bírniok róla, hogy testvéreivel szemben igazságos, barátságos és irányukban tapintatos.

Ahol többen azon őszinte vágytól indítatva jönnek össze, hogy Isten ígését kívánják tanulmányozni, kell találni valakit, aki alkalmas a kérdések feltevésére, a rend megőrzésére a fölkenetek vagy a jonadábok között. A választáskor természetesen a fölkennt maradék közül valókat kell előnyben részesíteni; de ha a csoport nem látja és nem tudja meglátni, hogy a gyülekezet vezetője valóban és tényleg Istennek gyermeke, nem kell az olyant a gyülekezetre ráerőszakolni. A templom-osztály minden tagja meg akarja örízni a közbékét és törekedni is fog arra, hogy a testvériségben béke és rend uralkodjon. Mindenki, akit Isten iránt jóakarát hat át, és engedelmeskedni kíván Istennek, eképpen fog cselekedni.

Ha a gyülekezet többsége oly nézetet van, hogy közöttük senki sincsen, aki a felkent maradék közül való lenne, ily esetben azt a testvért kell megválasztani, aki leginkább azt tanúsítja viselkedésében, hogy az Úr Jézus Krisztus és az apostolok szellemével rendelkezik.

Ezzel kapcsolatban arról is szólunk kell, hogy a Társulat képviselői pártatlanul és igazságosan tartoznak viselkedni a testvériséggel szemben. Amint értesültünk egyesek, akik a Társulat képviselőinek tartják magukat, egyes helyeken így szóltak az összegyűltekhöz: „Csináljátok úgy, ahogyan mondtam, vagy pedig távozzatok!” — Ha valaki így beszél, nem beszél helyesen és nem beszél a Társulat óhajta szerint és viselkedésével az Úr szellemével ellenkezően cselekszik. A Társulat nem helyesel semmit és senkit sem, aki önhatalmulag vagy diktatorikus szellemben viselkedik; aki ily szellemről tanuskodik viselkedése által, nem képviseli a Társulatot, mégha a képviselőjének is nevezi magát.

Gondoljon arra mindenki, hogy a Kisértő minden hatalmában állót el fog követni az Úr népének szétszaggatására; és vele szemben csak azon

az úton lehet szembeszállani, ha az Úr utasításához tartjuk magunkat. A fő dolog a szeretet, a szeretet pedig azon önzetlen óhajttal fejezi ki, hogy jót kívánunk tenni mindenkivel és nem törekszünk önfelmagasztalásra. Tartsuk mindenkör szemünk előtt ezt a nagy parancsot: „Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből (érzelmedből) és teljes erődből és felebarátodat (testvéredet) mint önmagadat.” Ha ezt az előírást követjük, béke fog uralkodni mindazok között, akik az Úr Ígését tanulmányozzák.

Egy idő óta azt halljuk, hogy egyes helyeken a munkavezetők úgy kezdenek viselkedni, mint valami uralkodók, illetve diktátorok. Az ily magaviselet teljes merőben téves. A munkavezető teljesítse a feladatát, ami abból áll, hogy a munkaterületet beossza és a munkásokat a munkára szervezi és nekik munkateret ad, velük a munkába megy, és a bizonyosságtevésben támogatólag előttük jár. Aki az Úr elismerését bírni óhajtja, az Úr munkájának végzésére fog törekedni, nem pedig a saját dicsőítésére.

Szolgálati összejövetelen a munkavezető elnököljön, mivel ő van azon tisztségre megválasztva. A munkamegbeszélésen ne tartson előadást és másoknak se engedje meg, hogy sok beszéddel az időt elrabolják. A csoport figyelme tereltesse a „bizonyosságtevők útbaigazítása” című íratra, illetve „házitanítóra”. Annak a rendeltetését kell megtárgyalni s ha szükséges a tartalmát egymás között megbeszélni. Az időt nem kell személyes tapasztalatok elbeszélésével töltöni, hanem azon utak és módok vagy eszközök megbeszélésével kell foglalkozni, amelyek a munka eredményesebbé tételére szükségesek. Amint értesültünk egyes helyeken a munka megbeszélést a következőképp végzik: 30 percig a munkavezető egy előadást tart, azután egy másik testvér beszél több percen keresztül, azután egy grafonofonlemezt játszanak le, és azután ismét valamelyik másik testvér tart beszédet. Az eképpen való munkamegbeszélés nem alkalmas és az Úr szolgálatának vagy munkájának érdekeit nem is mozdítja elő. Gondoljanak mindig arra a testvérek, hogy Isten a világ közül a maga nevének választott ki egy népet, amelyet az ő nevének és országának hirdetésével bízott meg. Az üres beszédek ideje elmúlt. Most az időt nem kell hosszú előadások vagy „tapasztalatok” elbeszélésének felesleges meghallgatásával eltölteni, amit valaki valamely szöveggel kapcsolatban szerzett és arról a saját nézetét előadja. A szolgálati vagy munkamegbeszélés tisztára a munka érdekében tartatik. Ha kíváncsiaknak tűnik, hogy a munkával kapcsolatban egy rövid előbeszédet tartsanak, 5 percre kell korlátozni és az egész munkaóra alatt legfeljebb 3 személy beszéljen ily rövid ideig. Ha az előadók magukat a szolgálat valamely fontos pontjára koncentrálnak, jó is származhatik a beszédükből. Az Úr az ő népét a folyóirat útján és nem haszontalan beszélgetés által táplálja.

(1935 december 1.)

Jehova a legjobban rendez mindent

Kedves Testvércink!

Jehova hatalmas az ő népe között, az övé a dicséret és minden hálaadás. Erről mindenki bizonyosságot tehet, aki részt vett a washingtoni nagy-gyűlésen és segített fennlobogtatni az ő zászlaját.

Az Úr szelleme tapasztalható volt az egész összejövetel alatt. De főképp jún. 2-án, vasárnap, amidőn Rutherford t. a washingtoni Auditoriumban a „Kormányzás” című nagybeszédét tartotta, amely világszerte mindazokat megörvendeztette, akik komolyan imádkoznak Isten országáért.

Washingtonban az Auditoriumban összegyűlt 22 000 emberen kívül az egész villanegyed lakói a WOL-rádióállomás útján hallgatták az előadást, s ezenkívül a városnak másik három részében és Washington környékén további negyven térségen hangszóróskocsik alkalmazásával hallgatták az előadást, tehát mintegy 120 ezer ember hallgatta meg így ezt az előadást.

Értesüléseink szürint a kongresszus és a kormány tagjai, követségek és az egész hivatalos Washington meghallgatta ezt az előadást.

Arra való tekintettel, hogy ugyanez a kép ismétlődött meg az összes nagy, vagy székvárosokban, a legnagyobb hallgatóközönség hallgatta végig ez alkalommal az Isten, illetve Krisztus országáról szóló bizonyosságtévét, amely ország a többieket le fogja váltani.

Annak bizonyítéka, hogy ez a bizonyosságtéves az Úrtól származott, az előadás alatt a légköri viszonyok az egész világon 3–4 óráig C. S. T. kitűnőek voltak, ami oly esemény, amelyhez hasonló még nem fordult elő a rádió történetében.

Megjegyzendő, hogy Baltimoreban 175 ezer és Washington környékén 250 ezer röpirat lett szétosztva, ami erre az előadásra hívta fel a közfigyelmet.

Mivel a washingtoni újságok szerződésszegést követtek el és az előadás szövegét az újságban nem közölték, egy órán belül 75 ezer nyilatkozat lett erről kinyomtatva és elterjesztve a városban. Az emberek így lettek tájékoztatva az események felől és az is közöltetett velük, hogy a teljes előadás szövegét a GA fogja közölni.

Az Auditorium közelében Virginiában 525 pionerkocsi táborozott. Egy kocsijavítóműhelyben, amelyet az Úr népe közül valók önként állítottak fel, 75 kocsi javítottak ki s így az összes kocsi állandóan munkában tudtak állni és a nagy-gyűlés végével, idejében tudtak útrakelni hazafelé.

Az Úr az egész idő alatt szép időről gondoskodott s így 8 390 bizonyosságtévé 210 196 drb. könyvet és füzetet helyezett el.

A hangszóróskocsik felől is intézkedés történt s így ezen kocsi felszerelése védve volt és minden reggel munkába állhattak.

A nagy-gyűlésen résztvevők számára, mintegy 20 ezer ember részére 10 ezer szoba állott készen. Az egész közül csak mintegy 600-an laktak szállodákban, a többiek magánlakásokban nyertek elhelyezést. Ez nagyon emlékezetes lesz a washingtoniak előtt. A nagy-gyűlés után az első szolgáltatási-összejövetelen oly sokan jöttek újak a hivatal-

ba, hogy az egész első emeleten minden helyet elfoglaltak.

Sokan közülök megrendelték a GA-t és a folyóiratot.

Szombaton d. u. felemelő látványt nyújtott, amidőn a Takoma-parkban mintegy 840-en felszentelődésüket a keresztségben is kifejezésre juttatták. De amint hallottuk, ez csak egy kis része volt a jelenlevőknek, akik kifejezésre juttatták, hogy ők is az Úr és az ő királysága mellett állanak.

Miután hétfőn d. u. Rutherford t. a hierarchiával és a sajtóval kapcsolatban előadást tartott és kimutatta, hogyan vonul két hatalom, az egyik az Úr országa mellett, a másik pedig ellene, egymás ellen, nagyon sokan fejezték ki azon szándékukat, hogy ők az Úr mellett kívánnak állni.

Az Úr kegyelme által az élelmezés ellátása is minden tekintetben kielégítő volt, s így a bizonyosságtévéknek elég idejük maradt a munkára.

Teljesen zavartalanul működött az úttörőknek és bizonyosságtévéknek a terület kijelölése és az irodalom kiosztása is.

1500 úttörőt láttunk el, és hála az Úrnak, semmilyen sem szenvedtek hiányt, s így nem volt panasza okuk, akik az Úrnak szolgáltak.

Mindnyájan, de főképp a washingtoni t-ek nagyon örvendek ama kiváltságnak, hogy a Bibliaházbeli t-ek az ő vendégeik lehettek és mindenüket megoszthatták Isten házanépével. Ideértve az összes úttörőket, munkavezetőket és külföldi vendégeket is, akikről Rutherford t. utasítása szerint gondoskodtunk.

Ezrek telefonon, levélben és személyesen kérték a washingtoni irodától a „Kormányzás” c. füzet megküldését. Nyomban a nagy-gyűlés után a WOL-rádióállomás azon kéréssel fordult a Társulathoz, hogy újítsák meg a szerződésüket a WT-programmok sugárzására. Ez meg is történt, mivel nagyon sok rendelés érkezett a „Kormányzás” c. füzetre. De ez csak a kezdet, mert az itteni hivatalt azóta is elhalmozzák kérdésekkel és rendelésekkel.

Kedden az örvendező tömeg autókön, autobuszokon és vonatokon tért haza otthonába. Több ezren fejezték ki azon elhatározásukat, hogy dolgozni fognak Jehováért és Krisztus királyságáért.

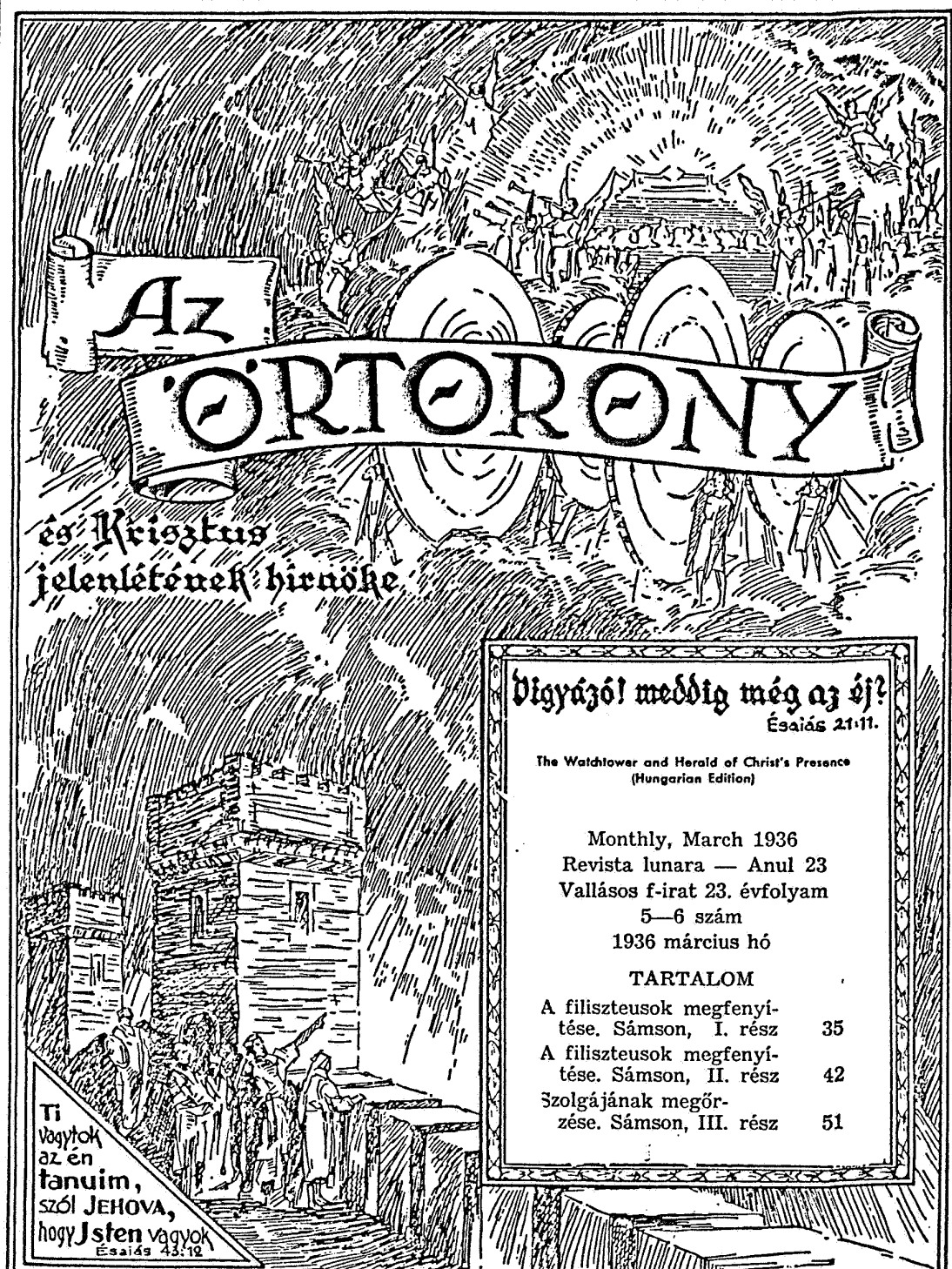
A nyomdában dolgozó testvérek mindent a legnagyobb rendben végeztek el. A bizonyosságtévék híven kitartottak a munkában és a nagy-gyűlésen kijelölt helyükön és mindnyájan közreműködtek, hogy az Úr seregének szervezete simán dolgozhasson.

En a magam részéről a legnagyobb kiváltságnak tekintem, hogy veletek vállvetve harcolhatok Istennek és a mi királyunknak szolgálatában. Hálaikat adok érte ama Nagynak, aki mindent a legjobb rendben végez.

Isten áldását kívánva Rutherford t. és mindnyájatok részére, hogy a felséges Jehova Istent dicsőítsétek, maradok szívélyes üdvözlettel

munkatársatok az Örökkévaló Király szolgálatában

Koerber A. (Washington)

Az
ÖRTÖRÖNY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Digyázi! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, March 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
5—6 szám
1936 március hó

TARTALOM

A filiszteusok megfenyítése. Sámson, I. rész	35
A filiszteusok megfenyítése. Sámson, II. rész	42
Szolgájának megőrzése. Sámson, III. rész	51

Ti
Vágytok
az én
tanuim,
szól JEHÓVÁ,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod čís. 322 020-VII-1933. Printed in Czechoslovakia.

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodni sdužení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Fisztviseelő:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden föld Jehovától tanulnak és nagy lesz föld békessége.” — Esaiás 54: 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtetette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásáértékének vagy váltáságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden létőség fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hú követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezik, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végehez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállítottnak és örökké élhetnek a földön.

Emlékvacsora 1936-ban

Az emlékvacsora ünnepe, melyet Jehova felkentjei minden évben megünnepelnek, ebben az évben, április 6-ra, este 6 óra utáni időre esik. Erre az estére a jelképek megünnepelésére a felkentek mindnyájan egybegyűlnek. A csoportok haladéktalanul küldjék be a prágai hivatalnak a jelképekben s az összejövetelen részt vett személyekről szóló együttes jelentést.

Az Ő meglepő munkája

Ezt a nevet viseli Jehova népének az egész világon kifejtett nagymérvű előnyomulása, melyet Jehova nevének felmagasztalása érdekében tesz. A „nagy sokaság-osztálya” a királyság felé vezető út felől most kell hogy ismereteket szerezzen. Jehova a jószándékú embereknek, ha mellett foglalnak állást, védelmet ígért. A nép kioktatása felelőségének terhe a maradék és a jonadábok vállain nyugszik. Az április 4–13-ig terjedő időtartam, bizonyára a királyság művének tetőpontja felé való közeledést jelképezi. Akik Jehova mellett foglaltak állást, karöltve igyekezzenek minél magasabbra emelni az igazság zászlaját ezen időtartam alatt.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanulni szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel, sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III. Zsigmond u. 68.
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblii si tractate, Bucuresti 2 Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postal rendelkezők megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Őj előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázzunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltnének. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárt előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Gazdagság

Ez egy új könyvnek a címe! A Társulatnak már régóta az volt a vágya, hogy a fiatalság érdekében egy rendkívüli dolgot hozzon nyilvánosságra. Az igazságnak a Jonadáb-osztály, azaz a „nagy sokaság” felett való kibontakozása s ezen osztálynak első kinyilvánulása óta, Jehova bizonyágtevői s Jonadáb testvéreik egy oly közzététel után áhítoztak, mely mindazoknak oktatását szolgálná, akik a „nagy sokaság-osztályának” soraihoz csatlakoztak. Jehova Isten, Jézus Krisztus útján mindezt most a GAZDAGSÁG c. könyvben tárja fel. Olvasása s tanulmányozása által Isten felkent osztálya a jonadábokkal egyöntetű hasznót húz. E könyvet olvassa át mindenki figyelmesen, miáltal megismeri, hogy mi okból és mi módon kell azt a szelidséget és igazságosságot keresők kezébe juttatni. „Az Ő meglepő munkája” — nagy szolgálati időszak kezdetéig a könyv már rendelkezésre lesz bocsátva.

Túlvilág — egy újabb füzet

Továbbá örömmel tudatjuk, hogy Rutherford testvér, TÖLVILÁG c. újabb füzetét magyar nyelven is megjelent. Terjesztése március folyamán történik. Megrendelések azonnal eszközölhetők.

A filiszteusok megfenyítése

„Így szól az Úristen: Mivelhogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkiükben megvetéssel, hogy elveszessék Izraelt örök gyűlölettel; ez okáért ezt mondja az Úristen: Imé... cselekszem rajtuk nagy bosszúállásokat fenytő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állok rajtuk” — Ezékiel 25 : 15—17

(Sámson, I. rész)

JEHOVA nevének és szavának igazolása céljából megbünteti ellenségeit. Mindnyájuknak tudomásul kell venniök, hogy Jehova a legfőbb és legfelségesebb és rajta kívül nincsen más Isten. Az oly teremtmények, akik Isten ellen láznak és akaratának végrehajtását akadályozzák, elvetemültek és gőgösek. Lucifert is az irigység és a gőg buktatta el és így lett belőle Isten ellensége, a „régí kígyó”. Mindenki, aki Istennel szembe száll, a „kígyó magvához” tartozik. Ezek felfuvalkodtak, kapzsiak és elvetemültek s a végük pusztulás. Jehova kifejezi felsőbbiségét, amennyiben a felfuvalkodottat megbünteti. „Erejével felriasztja a tengert és bölcseségével megtöri a felfuvalkodottat.” (Jób 26 : 12, Menge-f.) „Ütálatos az Úrnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetlen.” (Példab. 16 : 5) „A kevélyeknek házáat kiszaggatja az Úr.” (Példab. 15 : 25) Az ilyenek felfuvalkodottak és elvetemültek az Úr előtt. Azok, akik Jehova akaratának végrehajtásának útjában állnak, felfuvalkodottak, kevélyek és szemtelének.

* Egyesek tudatlanságukban Istent gyalázták és az ő szent nevét káromolták, azzal vádolván, hogy más nemzetbelieket gonoszul leveretett és kiirtotta az izraeliták által. Amde Jehova az amalekitákat és más szomszédos törzseket is azért pusztította ki irtó háborúval, mivel Isten választott népet megbízatásában akadályozták és nem akarták az Igéret földjére engedni. Viszont mások tévesen azt állították, hogy az amalekiták, filiszteusok és egyéb törzsek amúgy is halálítélet alatt állottak és így semilyen igazságtalanság sem történt velük kipusztításukkal. Ez a feltevés azonban nem lehet helyes; mert csak egyedül Ádám állott halálítélet alatt, az ő leszármazottjai egyszerűen örökölték a halált. Ha Isten az amalekitákat, a filiszteusokat és másokat csupán azért irtatta volna ki az izraeliták által, mivel halálítélet alatt állottak, akkor ugyanezen okból más embereket is régen ki kellett volna irtatniok. Amde Isten az emberiség közül többeket nagyon is megáldott, jóllehet azok is, miként a filiszteusok az öröklött bűn folytán halálítélet alatt álltak. A filiszteusok elpusztításának egészen más volt az oka.

* Jehova, Lucifer lázadásának ideje óta közölte nevének igazolására vonatkozó szándékát; amit ellenségeinek életbenhagyásával nem tehetett volna meg. Azok a teremtmények, akik szembeszálltak Jehovával és az ő akaratának végrehajtásával, Isten ellenségeinek bizonyultak. Izrael az a nép volt, amelyet Jehova szándéka részére kiválasztott és bizonyos dolgok végzését neki elrendelte. Az amalekiták, a filiszteusok és mások istentelenül meg akarták gátolni Isten akaratát

nak teljesülését az ő választott népével kapcsolatban s emiatt megtámadták az izraelitákat és ennél fogva Istennel szállottak szembe. Az amalekiták azért támadtak az izraelitákra, hogy az Igéret földjére való menetelüket elgáncsolják és azért áll megírva: „És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékeztül könyvbe és add tudtára Józsuének, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékeztét az ég alól.” (Mózes II. 17 : 14) A filiszteusok a kígyó magvához tartoztak, amely az izraeliták ellen harcolt és Isten útjába igyekezett állani és keresztezni akarta Isten szándékát az izraelitákkal kapcsolatban.

* Most világosan megláthatják és megérthetik, akik magukat Jehovának szentelték, azon okot, amelyből kifolyólag büntetés következett a hajdankor azon népeire, amelyek Izrael ellenségei voltak. Mivel Izrael, Isten választott népe volt, a vele történtek nagyobb jövő eseményeket példáztak „és megírtattak a mi tanulságunkra, akikhez a korszak vége elérkezett.” (Korintus I. 10 : 11) Isten népének mindenkor eszébe kell tartania a következő ihletett kijelentést: „Mert amellyek régen megírtattak, a mi tanulságunkra írtattak meg, hogy békességes türés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.” — Róma 15 : 4

Sámson

* A bibliai tudósítás a Birák könyvében a 13—16 fejezetig Sámsonról és cselekedeteiről értesít. Főképpen a következőkről értesülünk: Egy oroszán elpusztítása pusztá kézzel; 30 filiszteus agyonverése; az erős kötelek szétszakítása, amelyekkel Sámsont megkötözték; a filiszteusokkal vívott csatája, amidőn egy számár állcsontot használt fegyverzetül; Gáza város kapujának elvitele; s végül a filiszteusok templomának összedöntése, amidőn ezek elpusztultak. A modern kritikusok csupán mondának minősítik ezeket a hőstetteket és nem tartják hitelre méltóknak. Viszont mások, akik a Sámsonról szóló bibliai elbeszélést hitelesnek tekintik, azt állítják, hogy ez csupán amiatt jegyeztetett fel, hogy belőle a keresztények a jellemfejlés és a jellemszilárdság bizonyos leckéit megtanulják. Ez a két feltevés téves. Már magábanvéve ama körülmény, hogy ez a tudósítás Isten igéjében szerepel, határozottan azt bizonyítja, hogy nem meséről, hanem a valóság feljegyzéséről van szó a Felséges vezetése alatt, s hogy az összefüggésben áll Isten változatlan szándékával. Ez a tudósítás nem példaadás vagy valami lecke megtanulásából öröklített meg, hanem az isteni szabály szerint arra szolgál, hogy hasznot, illetve remény-

séget mérítsenek belőle, akikhez az idők vége elérkezett.

• A Sámsonról és hőstetteiről szóló tudósítás prófétai dráma és azért történt és jegyeztetett fel, hogy a maradék előtt megmutassa a közeljövőben Isten ellenségein beteljesülő büntetést. A filiszteusok az ördög magvához tartoztak, tehát Isten ellenségei voltak. Elvetemült ellenségeskedésüket Istennel szemben kifejezték, amidőn az ő választott népét, Izraelt elpusztítani akarták. A filiszteusoknak ellenségeskedése és ördögi gyűlöletük Isten népével szemben immár Izsák napjaiban kezdődött és a filiszteusoknak a földről való teljes kipusztulásáig tartott. (Mózes I. 26 : 18—21) Dávid kétszer aratott nagy és döntő győzelmet a filiszteusok felett, amiről Isten prófétája sok idő múltán is megemlékezett. Ezen alkalmak egyike a Perázim hegyénél és a másik a Gibeon hegyénél vívott ütközet volt. (Sámuel II. 5 : 18—25) Isten sokkal a filiszteusok teljes leverése, megszégyenítése és nemzetként való elpusztulása után prófétáltatta és mondatta Ezékiel prófétája útján: „Igy szól az Úristen: mivelhogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek és kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvételssel, hogy elveszítsék Izraelt örök gyűlölettel; ez okáért ezt mondja az Úristen: Imé... bosszúmat állom rajtuk.” (Ezékiel 25 : 15—17) Azután még hozzáfűzi Jehova, hogy elégtételt vesz magának a filiszteusok felett „és megtudják, hogy én vagyok az Úr”. Ezékiel e jövődöleése, amely sok idővel a filiszteusok teljes pusztulása után iratott, azt mutatja, hogy a filiszteusokkal Izrael-lel kapcsolatban történt események sokkal nagyobb és fontosabb eseményeket vetítenek elő, amelyek e világ végén, amelyen most élünk, fognak megtörténni, s amidőn Isten kijelentése szerint mindenkinek meg kell tudnia, hogy Jehova a legfelségebb. Ezért reméljük tehát az isteni feljegyzésben a Sámsonról és cselekedeteiről szóló képlet megértését.

Szereplők

• Sámson prófétai drámájának tanulmányozásához való segítségül most a főszereplőket és amit prófétailag ábrázolnak, fogjuk felsorolni. Manoah, Sámson atyja ebben a drámában Jehova Istent képviseli; a felesége Isten általános szervezetét vagy asszonyát példázza, amely az Úr uralkodó házat alkotó gyermekeket megszüli.

• Sámson Jehovának azon gyermekeit példázza, akik teljesen neki szentelték magukat és mindhaláláig hűségesek öhozzá.

• „A fiatal oroszlán”, amelyet Sámson pusztá kézzel szétszagattott, eleinte igazságosságot példáz és a protestáns papság azon szerepét mutatja, hogy Isten üzenetének útjában áll és gonoszul bánt Isten küldötteivel.

• A filiszteusok a drámában oly szerepet töltöttek be, ami főképpen a római katolikus hierarchiát vagy papságot példázza s általában mindazokat is, akik e hierarchia hatalmi befolyása alatt Isten népének üldözésére szövetkeztek és abban közreműködtek. A többi szereplők által betöltött szerepet az isteni dráma megvizsgálása

kapcsán megjelenésük sorrendjében fogjuk meg tárgyalni.

A dráma

„A kegyetlen üldözések napja most Isten népére következett és az Atya azáltal mutatja ki jóságát az őt-szeretők és neki-szolgálók iránt, hogy a prófétai képek megértésével megajándékozta őket, hogy a maradék kitartóan végezhesse szolgálatát és ne csüggedjen el a jócselekedetekben, hanem az írásból vigaszt merítsen, reménységében megszilárduljon és tovább tudja hirdetni Jehova dicséretét. Ahítatosan és gondosan figyelemre kell méltatni tehát a Birák könyvének 13—16-ig terjedő fejezete bibliai följegyzését, s a tanulmányozó jólteszi tehát, ha azokat a fejezeteket figyelmesen fogja elolvasni.

„Izrael, Isten szövetséges népe volt és Isten akaratának teljesítésébe beleegyezett. A kereszténység közül azokat példázza, akik azt mondják, hogy hisznek az Úr Jézus Krisztusban és Jehova Istennek szolgálnak, tehát csendes szövetségben állnak Isten akaratának teljesítésére. „Az Izrael fiait pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szeméi előtt, azért az Úr őket a filiszteusoknak kezébe adá 40 esztendeig.” — Birák 13 : 1

„A kereszténység” hasonlóképpen rossz útra tért, nem tartotta meg Jehova törvényeit, hanem Sátán utasításai szerint cselekedett, politikával és egyéb hasonló dolgokkal foglalkozott s a saját önző érdekeit hajszolta. S amellett elhitette magával, hogy helyesen viseli magát; ámde téves úton járt. „A bolond útja helyes az ő szeméi előtt.” (Példab. 12 : 14) „Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt és vége a halálramenő út.” (Példab. 14 : 12) „Nézi az igaz az istentelennek házáat, hogy milyen veszedelembé jutottak az istentelének.” — Példab. 21 : 12

„Isten előre figyelmeztette Izraelt, hogy ellenségének kezeibe adja, ha megszegi szövetségét; most pedig a filiszteusok elnyomása alá került és azok kegyetlenül bántak Izrael népével. A filiszteusok nem Semtől, hanem Khántól származtak; Egyiptomból vándoroltak ki és a Földközi-tenger partvidékén telepedtek le; tehát attól az országtól nyugatra, amelyet Isten az izraelitáknak kijelölt. (Mózes I. 10 : 6, 13, 14; Ámos 9 : 7) A filiszteusok kereskedő nép volt és a tengeren kalmárkodott. Kegyetlen, nyakas és kapzsi nép volt. Az ördög gyermekei voltak, azt képviselték, a Gonosz utasításait hajtották végre tudva és tudatlanul is. Miképpen Isten az ördög életét megtűrte, valamint hatalmának gyakorlását is az embereken, ugyan úgy tűrte meg a filiszteusokat Palesztinában az izraeliták kipróbálása céljából, hogy így az izraelitáknak alkalmuk nyíljon ártatlanságuk bebizonyítására Jehova előtt, amit az izraeliták a filiszteusokkal szemben tanúsított szilárd ellenállással tudtak volna kifejezésre juttatni. Nem egyezhettek ki a filiszteusokkal, hogy ugyanakkor ártatlanságukat is meg tudták volna őrizni Isten előtt. (Birák 3 : 1—4) Ez egyezik azzal, amit Isten az ördögnek és az ördögöt képviselő Faraónak mondott. (Mózes II. 9 : 16) Mivel Ezékiel prófétája fentidézett kijelentése prófétai és későbbi időre szól és e világ végén, ahol most élünk, fog betel-

jesülni, feltehető, hogy Isten néhány eseményt megmutat népe előtt, amelyek egyeznek ezzel a próféciával és így a beteljesülésre rámutatnak.

"A prófécia beteljesülése elsősorban Jehova nevének igazolását célozza, az Úr emiatt teljesíteti be a próféciát azon időben, amidőn büntetését az ellenségen végrehajtani jónak látja. A filiszteusok Egyiptomból telepedtek Palesztínába; oly népet példáznak tehát, amely külsőleg azt a benyomást kelti, hogy a világból (Egyiptomból) kiment s magát Isten hívének vallotta; valóban azonban az ördög híve és gyermeke volt. Ez kétszínűen Isten szolgájának vallja magát, de ugyanakkor hevesen küzd és üldözi Isten igazi népét. Az elvitathatatlan történelmi bizonyíték kétszínűen arra mutat, hogy a filiszteusok főképpen a római katolikus hierarchiát példázzák; itt tehát néhány bizonyítékot kell előterjesztenünk, amelyet a tekintélyes enciklopédiákban találtunk.

"A római katolikus szervezet határozottan azt állítja, hogy e világból (amelyet Egyiptom példáz) kiment és Istennek és Jézus Krisztusnak a helyettese és ez a szervezet úgy működik, mint vallás-szervezet. A katolikus egyházszervezet felett uralkodó látható testület a római katolikus hierarchia, főszékhelye Róma, a Vatikán-város. „Hierarchia” alatt szent dolgokban való hatalmat és uralkodást értünk. (Webster) A római katolikus hierarchia „papságnak” nevezett férfiak testülete és ez a csoport oly kormányzat, amely egyházi hatalmat gyakorol azok felett, akik a katolikus egyházhoz tartoznak; ez a hierarchia a világ különböző nemzeteinek politikai ügyei felett törekszik hatalomra. E hierarchia politikája a világ feletti uralkodásra irányul. Hamisan nevezi magát isteni intézménynek; mert a valóságban az ördög látható alkotása és főképviselője ezen a földön. Az „Enciklopedia Britannica” meghatározása szerint hierarchia „kegyes rend, vagy kegyes tudomány, vagy tevékenység és a lehetőség szerint Istenhez való hasonlóság Isten utánzására magasztosítva a neki adományozott isteni megvilágosítás szerint.” (13. kötet) A hierarchia alapítói szerint az Isten szervezetének (amit a Biblia említ) utánzására létesített rend. Az ördög, utánzó isten s Jehovát és az ő szervezetének minden ágát utánozni törekszik. A Sátán elvetemült szervezetének bibliai leírása teljesen ráillik a római katolikus hierarchiára. „Mert nem a test és a vér ellen kell tusa-kodnunk, hanem a fejedelemségek és a hatalmaságok ellen, ennek a sötétségnek világkormányzóit ellen, a gonoszoknak égi magasságokban levő szellemei ellen.” (Efezus 6 : 12) Így támadja Isten népét a földön az ördög az ő láthatatlan és látható szervezetének részeivel. Az ördög, ámtás, csalás, üldözés és elnyomás útján igyekszik mindenkit elfordítani Jehova Istentől és céljai érdekében körmonfont módon a római katolikus hierarchiát veszi igénybe.

"A pápa csak névleg a feje a hierarchia szervezetének. A valóságos fő a hierarchia, az parancsolja a pápának is, mit kell tennie és mit nem szabad tennie. A hierarchia detektív ügynöksége a jezsuita rend, az hajtja végre a hierarchia parancsait és utasításait. A jezsuiták a világ min-

den szervezetébe féregszerűen befészkeltek magukat. Mivel ez a rend a hierarchia kémszervezete, több jezsuita, protestánsnak teteti magát és pápi hivatalokat visel a protestáns felekezetekben. Viszont mások a szabadkőműves és hasonló szervezetekbe vették föl magukat és úgy szolgálják a hierarchia kémszervezetét. A hierarchia főcélja a világ összes nemzetei felett való uralkodás s a jezsuiták, mint a titkos szolgálat szervezete sok rávasz tervet valósítanak meg ennek a célnak érdekében. Azon sötét eszközök egyike, amelyeket a hierarchia használ, a kormányon levő hatalmak vagy kormányok ellen szőtt felbujtók megszervezéséből áll, akiket többek között kommunis-táknak is szoktak nevezni; akkor aztán a hierarchia nagy lármát idéz elő afelől, hogy a kommunis-ták meg akarják buktatni a kormányt; s ennek a lármának, amellyel a népet megfélemlíteni akarják, a leple alatt a hierarchia egy másik szervezet által akarja magához ragadni a kormányhatalmat vagy abban részt akar biztosítani magának. Így történt Németországban is. A hierarchia előbb megszervezte és felhasználta a kommunistákat Németország megfélemlítésére, azután pedig a náciakat szervezte meg és általuk kerítettette hatalmába a kormányhatalmat. Azután a hierarchia konkordátumot, vagy megállapodást létesített a náciakkal. Az utóbbi hetek folyamán a világsajtó is megerősítette egy ily konkordátum létezését. Itt Isten népét azért figyelmeztetjük ezen dolgokra, hogy tisztábban tudja látni, mily pontosan előre szólott Jehova azon ördögi szervezetről, amely az ő népét az utolsó napokban üldözni fogja, valamint arról is, hogyan fog elhálni azzal a világ végén.

"A Szentírás szerint Ábrahám a képletben Jehova Istent képviseli, az ő fia Izsák, Isten föl-kentjét, Jézus Krisztus s az ő uralkodó házának hű tagjait. A víz az éltető igazságokat példázza. Ábrahám kútakat ásott, hogy vizük legyen és életben maradhassanak az akkor életbenlévők. Jehova Isten az üdvösség kútjairól gondoskodott, hogy az ő népe azokból merítsen. (Ézsaiás 12 : 3) A filiszteusok, az ördög képviselői betemették Ábrahám kútjait, Izsák más kútakat ásott, hogy az embereknek vízüik legyen. Jézus Krisztus, aki nagyobb, mint volt Izsák, földrejövetiekor megnyitotta az üdvösség forrásait s mindenki, aki szavára hallgatott, az éltető vizekhez sietett és a kútak nyitvatartásán fáradozott, hogy felebarátai is ihassanak abból. — János 4 : 13, 14; 18 : 37; összehasonlítva Mózes 1. 26 : 17—22-vel.

"Jézus Krisztus, a nagyobb Izsák összes hű és igazi követői szorgalmasan az igazságra igyekeztek tanítani embertársaikat. De az ördög mindig harcolt az igazság bevezetése ellen az emberek között; e harcában az igazság eltitkolására és a nép távoltartására a római katolikus hierarchia volt az ő fő eszköze. Az egyházrezsim a gonosz, kegyetlen és istentelen ördögi inkvizíciót létesítette és használta sokáig a világ különböző részein, hogy a népet az igazság felől tudatlanságban tartsa és ennek az érdekében még most is használja, habár most már finomabb formában. Csak ördögi intézmények, amelyek kétszínűek, Istentől valóknak tüntették fel magukat, de

amelyek a valóságban az ördög eszközei, tudták keresztülvinni, hogy a nép az igazság nagy vizei felől tudatlanságban maradjon, amely pedig rendkívül fontos az emberiség élete és boldogsága szempontjából. Amiképpen a filiszteusok Palesztinában Isten szövetséges népét sanyargatták, a hasonmásban a „filiszteusok“, illetve a római katolikus hierarchia és elámitottjai, szakadatlanul sanyargatták Isten szövetséges népét és sanyargatják mind e mai napig is; ezáltal akarják az embereket tudatlanságban tartani Isten ígéje felől és alkalmat nyújtani az ördögnek azon kihívásának gyakorlati bizonyítására, hogy minden embert az Őristen ellen tud fordítani.

„El kellett jönnie az időnek, amidőn Isten szövetséges népének a kegyetlen elnyomóktól való felszabadítására lépéseket fog tenni. Isten emiatt alakította a Sámson képletet, hogy általa azok megszabadításának kezdetét példázza, akik szeretik Jehovát és neki szolgálnak. „És élt ebben az időben egy férfiú Córából, a Dán nemzetségből való, név szerint Manóah, kinek felesége magtalan volt és nem szült.“ — Bírák 13 : 2

„A dráma Manóahhal és a feleségével kezdődik, mindketten elsőként jelennek meg a képen. Manóah neve „nyugalmas“, „nyugalmi helyet“ vagy „ajándékozót“ jelent. Jehova Isten szerez nyugalmas népének, ő minden tökéletes és jódolog ajándékozója. Manóah nyilván itt Jehova Istent képviseli. „Az Úr megáldja népét békességgel.“ (29. zsoltár 11) „Térj meg én lelkem a te nyugalmadba, mert az Úr jól tett teveled.“ (116. zsoltár 7) Jehova Manóah fia által szerzett Izrael népének nyugalmas és békét 20 éven keresztül. (Bírák 15 : 20; 16 : 31) Jehova békéje az ő fő szervezetében van, amelynek Jézus Krisztus a feje. „Mert a Siont választotta ki az Úr, ezt szerette meg magának lakhelyül, ez lesz nyugvóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem.“ — 132. zsoltár 13, 14

„Manóah Córából való féfiúnak van nevezve, mivel hívó ember volt és Isten akaratát felismeri és teljesíteni igyekezett. (Bírák 13 : 8) Jehovában való hite és Istenhez való ragaszkodása azon kifogásaiból látható, hogy mindent kifogásolt, ami ellenkezni látszott Isten törvényével. Jehova kegyében állott, amit az a körülmény mutat, hogy Isten meghallgatta és beteljesítette Manóah könyörgését. (9. vers.) Manóah Córából való volt, amely városka a Dán törzsszel volt szomszédos. Timnát csak 5 kilométerre volt tőle és a filiszteusok tartották megszállva. (Bírák 14 : 1—4, 15 : 6) Córa vidéke volt egykor Palesztina fő börtömmé vidéke s ott a nép természetesen bort ivott; mert saját maga termelte. Córa „szurkálást“ vagy „darazsat“ jelent. Manóah abból a városból és a Dán törzsből származott. Dán neve „döntő bírót“ vagy „bíró“ jelent. Eljött Jehova ideje, hogy Jákób útján mondott próféciját beigazolja: „Dán ítéli az ő népét (Sámson bíró útján) mint Izrael akármelyik nemzetsége. Dán (Sámson által) kigyó lesz (baj) az úton (az ellenségre), szarvas-kigyó az ösvényen (illetve, aki süket lesz Sátán varázslataival szemben, nem hallgat rá, sem befolyásának nem enged 58. zsoltár 4 : 5); mely a ló körmébe harap (Sátán szervezetébe), hogy lovag-

ja hanyatt esik (Sátán fő eszközei). Szabadításodra várak Uram (bírák útján).“ (Mózes I. 49 : 16—18) „És Dánról monda (Mózes): Dán, orosz-lánnak kölyke, amely Bésánból szökik ki (az ellenség elpusztítására).“ — Mózes V. 33 : 32

„A filiszteusok felfuvalkodott gögös és rendkívül gonosz nép volt. Jehova gondoskodik eszéről a felfuvalkodottak leverésére. (Jób 26 : 12) Jehova itt Sámson születését gondviselte az ellenség megverésére és Izrael szabadításának megkezdésére. Manóah feleségének a neve nincs megörökítve; csupán „feleségnek“ van nevezve, s hogy magtalan volt. Így egyezik Ézsaiás azon leírásával, hogy Isten asszonya vagy szervezete egykor Isten minden gyermekének anyja lesz. (Ézsaiás 54 : 1—13). Amiképpen Jehova időt tűzött ki Sámson születésére, aki a nép felszabadításához hozzá fog kezdeni, arra is időt tűzött ki, amidőn üzenete el fog hangzani és megkezdődik előtte az ütegyengetés, mire eljön templomához népének megszabadítására. (Malakiás 3 : 1—3) Isten szervezete (asszony) Isten kitűzött ideje előtt nem szülhetett. Jézus Krisztus igazi követői pünkösd óta várakoztak az ő visszajövetelére és minden figyelmüket ama nagy eseményre vonták össze. 1874 körül történt, hogy Jézus Krisztus igazi követői figyelmüket az Úr második eljövételére kezdték fordítani és azután sok értekezés jelent meg arról. (W. T., 1881, 3 és 4. oldal, angol).

„Jehova elküldötte angyalát és a szervezetéhez tartozókat értesítette az elérkező szabadító felől: „És megjelent az Őrnak anyala az asszonynak és monda neki: imé most magtalan vagy és nem szültél; de terhes leszel és fiát szülsz.“ (Bírák 13 : 3) Az angyal nyilván Sámson születésénél 9 hónappal korábban jelent meg, amely idő alatt az asszonynak az utasítás szerint a következőkre kellett ügyelnie: „Azért most megóvjad magad és ne igyál se bort, se más részegítő italt és ne egyél semmi tisztátalant, mert imé terhes leszel és fiát szülsz és beretva ne érintse annak fejét mert Istennek szenteltetett lesz az a gyermek, anyjának méhétől fogva és ő kezdi majd megszabadítani Izraelt a filiszteusok kezétől.“ — Bírák 13 : 4, 5

„Az asszony fogantatásától kezdve a gyermek megszületéséig szigorúan kellett kövesse ezt az utasítást, hogy oly fiát szüljön, aki alkalmas lesz Jehova akaratának keresztülvitelére. A gyermek születésétől kezdve nazireus lett. Isten törvénye a nazireusok felől így szólt: „Szólj Izrael fiainak és mond meg nekik: mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Őrnak szentelje magát: bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetet és részegítő italtól való ecetet ne igyék és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. Az ő nazireusságának egész idején át semmi afélét ne igyék, ami a szőlőtől kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. Az ő nazireusi fogadásának egész idején beretva az ő fejét ne járja; amíg be nem teljesednek a napok, amelyekre az Őrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfűrtjeit. Az egész időn át, amelyen az Őrnak szentelte magát, megholtak testéhez be ne menjen. Se atyjának, se anyjának, se

leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor (azok) meghalnak, mert az ő Istennének nazireussága van az ő fején. Az ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Őrnak.” — Mózes IV. 6 : 2—8

”A Biblia magyarázói általában azt állították, hogy Sámson nazireus fogadalmat tett; de ezt az állítást semilyen bizonyíték sem támogatja. A nazireusi törvény követelményeinek teljesítése az ő anyjának volt megparancsolva: „Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyjának méhétől fogva.” Ezek szerint nem a gyermeknek szólt az az utasítás. De az asszonynak teljesíteni kellett a parancsot vagy a ráruházott kötelességet; ez bizonyítja, hogy Isten előtt csak az olyasmi kedves, ami teljesen Istennek van szentelve. Azonkívül ez azt is bizonyítja, hogy ettől az asszonytól egy születésétől kezdve teljesen Istennek szentelt fiu fog születni. A fiu születése előtt semmiképpen sem szentelhette magát Istennek és nem tehetett fogadalmat, az anya azonban a gyermekét az Őrnak szentelte. Ez bizonyítja, hogy Isten asszonya vagy szervezete csak olyanokat fog szülni, akik a világtól elszakadtak és teljesen Jehovának szentelték magukat. Nem választhattak másképpen. Feltétlenül híveknek kell lenniök Istenhez és teljesen elkülönülve a világtól az ő szolgálatába kell állniok immár azelőtt, mielőtt Isten fiaiképpen megszülettek (elismertettek). „És minden gyermekeid Istentől tanulnak és nagy békességet élveznek.” (Ézsaiás 54 : 13) Akik Istentől tanulnak, teljesen neki szentelve kell lenniök, mert máskülönben nem is tanulhatnak az Őrtől. Ama körülmény, hogy Sámson nem vágathatta le a haját Jehova kegyeinek elvesztése nélkül, arra mutat, hogy Isten gyermekei nem szentelhetik magukat csupán részben Jehovának, hanem teljesen és feltétlenül át kell adniuk magukat neki. Mivel Sámson a prófétai drámában fontos szerepet töltött be, hosszú haja is jelentőségteljes és példánia kell valamin, ami főképpen Jézus Krisztus azon igazi követőire vonatkozik, akik e világ végén fognak élni a földön.

”Isten utasítása így szól az asszonyhoz: „Istennek szenteltetett lesz ez a gyermek, anyja méhétől fogva.” Ez azt jelenti, hogy születésétől fogva Istenhez ragaszkodónak és felszenteltnek kell lennie, mert azért mondotta Jehova: „Ő majd megszabadítani Izraelt a filiszteusok kezéből.” Sámson a dráma ezen jelenetében nyilván azokat példázta, akik Isten népét a hasonmás filiszteusok kezéből megszabadítani kezdték, még pedig Isten ígéjének híu hirdetése és az ő nagy nevének és hatalmának ismertetése által. Izraelnek a filiszteusoktól való megszabadító munkáját teljesen Dávid fejezte be, főképpen azon két nagy csatában, amelyeknek egyikét a Perázim hegyénél és a másikat a Gibeon hegyénél vívta. Isten azokra a csatákra utal és azok ama nagy szabadtást példázzák, amelyeket Jézus Krisztus, a valóságos nagyobb Dávid fog végrehajtani. — Ézsaiás 28 : 21

”Jézus Krisztus ezzel egyezően Krisztus után 1878 körül kezdett az ütegyengetéshez Jehova előtt és attól kezdve küldi híu követőit Jehova azon akaratának ismertetésére, hogy minden ellensé-

geit elűzi és az Igazság királyságát fel fogja építeni.

”Sámson anyja nyilván közölte férjével értesülését. „És elment az asszony és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy, hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való és ő sem mondotta meg nekem a nevét. És monda nekem: Ime, terhes leszesz és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál és semmi tisztátlant ne egyél, mert Istennek szentelt az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig.” — Bírák 13 : 6, 7

”Ez nem azt jelenti, hogy Istennek szervezete írja elő a teendőket, hanem csupán arra mutat, hogy Isten általános szervezete teljesen egyezik Isten akaratával. Jehova előre közölte azon szándékát, hogy egy asszony illetve az ő szervezete útján egy „magot” fog támasztani, aki az ellenséget el fogja pusztítani. (Mózes I. 3 : 15) E magnak teljesen Jehovának szenteltnek kell lennie. Az asszony elbeszélte férjének, amit hallott, nevezetesen: „Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig.” Ami nyilván azt jelenti, hogy akik részt akarnak venni a népnek Sátán gonosz szervezetétől való felszabadításában, teljesen mindhaláláig hűségeseknek kell lenniök Isten iránt. — Jelenések 2 : 10

”Jézus Krisztus minden tekintetben engedelmeskedett Istennek, sőt a legszégységteljesebb haláláig és hűségéért részesült „az üdvösség szerzőjének” magas és nagy méltóságában és lett a nagy szabadtó és Isten szent nevének igazolója. (Filippi 2 : 7—9; Zsidók 5 : 7—9). Mindenkinek, aki Isten asszonyától (szervezetétől) születik, mindhaláláig hűségesnek kell lennie, ha Jehova nevének igazolásában közre óhajt működni. Az ellenség kelepcebe csálhat valakit közülök, de ha az illető megbánja bűneit, bocsánatot fog nyerni; de ha az Őrtől elszakad, az végül pusztulását fogja jelenteni. Az anya nazireusi fogadalma tehát azt mutatja, hogy csak oly nép fog Jehova szervezethez tartozni, amely feltétlenül és teljesen Jehovának van szentelve. A hűségnek attól az időtől kell kelteződnie, amidőn valaki Isten szervezetétől megszületik és attól kezdve mindvégig örökre tartania kell.

Könyörgés Jehovához

”Manoah a drámai jelenetében olyanok szerepét játsza, akik teljesen Jehova Istenben bíznak és őreá támaszkodnak. Manoah nem tudta, hogy az Őr anyja jelent meg az ő felesége előtt (16. vers). De Jehova Istenben való hitének kifejezést adva, így imádkozott: „Manoah pedig az Őrhoz könyörgött és monda: kérlek Uram! Az Istennek amaz embere, akit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel.” — Bírák 13 : 8

”Manoah teljesen elhitte, hogy igaz, amit neki a felesége elbeszél; de bővebb felvilágosítást kívánt ebben a dologban és miként minden hűséges, elismerte, hogy Isten az igazi tanító. Szavaival kifejezte, hogy magtalan felesége csak isteni

útbaigazításra és hatalma által szülhet fiat s ezért óhajtott a felvilágosítást arra nézve, hogy mit kell tennie a helyes út követése céljából. Ez egyezett Isten törvényével. (Példab. 3 : 5, 6) Jehova ígérete Manóahon is beteljesült: „és meghallgató az Isten Manóah kérését, mert az Istennek anygala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült és az ő férje Manóah nem volt vele.” (Bírák 13 : 9) Az angyal ismét megjelent az asszonynak; nyilván amiatt jelent meg neki, mivel az asszony ismét meg tudta ismerni, hogy ő az, akivel azelőtt beszélt. A tudósítás szerint az asszony „a mezőn ült”, amidőn az angyal megjelent, ami arra mutat, hogy Isten szervezetének tagjai mindenkor Isten szolgálatában, tehát „a mezőn” vannak.

„Manóah nyilván felesége előtt imádkozott s meg volt győződve, hogy a férj megjelenése az ő imájának meghallgatását jelenti és az várni fog, amíg férjéért megyen. „Akkor a asszony elsielt és elfutott és elbeszélé férjének és monda neki: imé megjelent nekem az a férj, aki a múltkor hozzám jött.” (Bírák 13 : 10) Manóah azzal fejezte ki Istenben való hitét és imájának meghallgatását, hogy nyomban a feleségével ment, hogy a küldöttet meglássa. „És felkelt és elment Manóah az ő felesége után és mikor odaért ahhoz a férjéhez monda neki: te vagy-e az a férj, aki ez asszonnyal beszéltél? És monda én vagyok.” — Bírák 13 : 11

„Manóah, a család feje Jehova Istent, az általános szervezet fejét képviseli és Manóah vállalta magára a felelősséget ama kötelességben, amelyet az Úr az ő feleségére ruházott: „És monda Manóah: ha beteljesedik az ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel és mit cselekedjék ő?” (Bírák 13 : 12) Kérdése Isten következő törvényéhez igazodott: „Megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezését, amelyeket magára vett; megerősíté azokat, mert nem szól neki azon a napon, amelyen hallotta azt. Ha pedig azután teszi erőtelenné azokat, minekutána hallotta vala: ő (a férj) hordozza az ő bűnének terhét.” (Mózes IV. 30 : 14—15) Isten nyilván ezen okból küldötte angyalát másodszor is Manóah imájának meghallgatásaképpen. Manóah utasítást óhajtott a teendőkre és azon előkészületekre nézve is, amiket tennie kell annak érdekében, aki Izrael szabadításához fog kezdeni.

„Az angyal tudta, hogy az asszony elbeszélte a dolgot férjének és Manóah azon kérését is ismerte: „mit tegyenek a gyermek érdekében?” És az angyal a következő utasításokat közölte: „Az Úrnak anygala pedig monda Manóahnak: mindentől, amit csak mondtam az asszonynak őrizkedjék. Mindabból, ami csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék és bort és más részegítő italt ne igyék és semmi tisztátlant ne egyék. Mindazt, amit parancsoltam neki, tartsa meg.” — Bírák 13 : 14

„Manóah feleségével együtt nem csupán hajlandó volt megtartani ezt a törvényt, sőt nagyon is óhajtotta megtartani azt. Értesültek, hogy fiuk fogja megkezdeni Izraelnek a filiszteusoktól való megszabadítását. A megbízatás nem úgy szólt, hogy Sámson fogja teljesen felszabadi-

tani Izraelt; következésképp nem lehet azt állítani, hogy Sámson nem teljesítette isteni küldetését. A filiszteusoktól való teljes megszabadítást Jehova egy későbbi munkaképpen tartotta fenn, amit az ő szolgálja fog elvégezni. (Sámuel I. 7 : 13—14; Sámuel II. 5 : 17—25; 8 : 1, 11, 12; 23 : 9—12) Ez nyilván azt jelenti, hogy Sámson egy oly földi osztályt példáz, amely nem tesz kísérletet Isten népének a mai filiszteusok kezétől való teljes megszabadítására, hanem munkája csupán az ellenség felett való ítélet kihirdetéséből és annak közléséből áll a nyitott füllel hallgatók előtt, hogy az Úr Jézus Krisztus megérkezett és ő fogja megvalósítani a teljes szabadulást.

„Manóah önzetlenségében és a küldött szolgálatának értékeléseképpen megvendégelte a küldöttet. És monda Manóah az Úr angyalának: „kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk neked egy kecskegödölyét. De az Úrnak anygala így szólt Manóához: ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. (Mert Manóah nem tudta, hogy az Úrnak anygala vala).” (Bírák 13 : 15—16) Ha Manóah tudta volna, hogy az illető az Úr anygala, meghívásával nem lett volna olyan tolatkodó; arra kell gondolnunk azonban, hogy Manóah csupán egy szerepet töltött be és nem kell kritizálnunk miatta. Az angyal kijelentette, hogy minden hálával és elismeréssel az Úrnak kell adózni; ez mutatja minden oly teremtmény helyes magatartását, akit az Úr nevében valamilyen szolgálattal megbízott. Sokan azért kerültek az ördög kezébe, mivel a maguk részére fogadták el valamilyen utánzásraméltó munka tiszteletét, holott egyedül csak Jehovát illeti meg az elismerés. Mindenki értse meg, aki Jehova Istennek szolgál, hogy a Szentírás magyarázatáért vagy feltárásáért nem embert, hanem csupán az Urat kell elismerésben, megbecsülésben és tiszteletben részesíteni. — Kolossé 2 : 4, 18

„Manóah jószándékkal kérdezősködött az illető neve után: „és monda Manóah az Úr angyalának: kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. És monda neki az Úrnak anygala: miért kérdezősködöl nevem után, amely olyan csodálatos (titkos).” (Bírák 13 : 17—18) Az angyal teljes engedelmességet tanúsított az Úr iránt, amennyiben a maga nevét nem mondotta meg. Az angyal nem akart kereskedni a rábízott munkával, sem az Isten öbenne működő hatalmával. Az ő neve nem volt fontos. Ehhez hasonlóan Jézus is teljes elismerésével, tiszteletével és dicsőségével az Atyának adózott. Atyja nevében és nevének igazolására küldetett. Ettől a céltől nem hajlott el, hanem magát megüresítette és teljesen alárendelte Atyja akaratának. (Filippi 2 : 7; János 5 : 43) Ebből tehát tisztán lehet látni, hogy mindenkinek, aki az Úr elismerését bírni óhajtja, alázatosnak kell lennie előtte, és munkájának érdemét nem magának, hanem Jehovának kell tulajdonítani.

„Ekkor Manóah áldozatkészítéséhez fogott, olvassuk: „Mikor aztán Manóah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak, csodadolgot cselekedék (az an-

gyal) Manoahnak és feleségének szemeláttára." (Bírák 13 : 19) Ez az áldozat odahaza készült; emiatt kellett azt a törvény áldozati előírása szerint egy oly kődarabon vagy sziklán bemutatnia, amely emberi kéz munkájától kifaragva nem volt. „Ha pedig kővekből csinálz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kőből; mert amint faragó vasadat rávetted, megfertőztetted azt.” (Mózes II. 20 : 25) Akik Isten szolgálatának szentelik magukat és a Sámsonban példázott munkát végzik, csakis az Istennek szentelt szervezet útján mutathatják be áldozatukat, amely a sziklán Sionban, nevezetesen Jézus Krisztuson épült fel.

„Mialatt Manoah és felesége nézték, az angyal mint Jehova papja ténykedett a bemutatott áldozatot átvéve; azért van megírva: „csodadolgot cselekedék”. „Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról (a faragatlan kőről) az ég felé, az oltár lángjával felszállott az Úrnak anyyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arccal a földre borultak.” (Bírák 13 : 20) Az angyal az áldozat elége közben az égbe szállott. Akkor ismerték föl Manoah és a felesége, hogy akivel beszéltek, Jehova anyyala volt; nagyon megrémültek és arccal borultak, miképpen Mózes a csipkebokornál. (Mózes II. 3 : 5—6) Jehova „tűzlángjává és szelek szárnyaivá teszi anyyalaikat”. (104. zsoltár 4)

„Az angyal nem mutatkozott többé s miután Manoah immár megtudta, hogy az Úrnak anyyala volt, nagyon nyugtalanzkodott: „Es többé nem jelent meg az Úrnak anyyala Manoahnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak anyyala volt az. Es monda Manoah az ő feleségének: meghalunk, mert az Istent láttuk.” (Bírák 13 : 21—22) Manoah tökéletlensége és bűne tudatában azt gondolta, most meg fog halni, mivel a Felséges képviselőjét szemével látta: „Akkor monda neki az ő felesége: ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el keziünkből az egészen egő áldozatot és ételáldozatot és nem mutatta volna nekünk mindezeket, sem pedig nem hallatott volna ilyeneket.” — Bírák 13 : 23

„Ez a dráma Isten népének munkáját főképpen az illézi korszak alatti időre vonatkozólag példázza. Amit akkor Isten népe bemutatott, egészen tökéletlen volt; de amit cselekedtek mindazáltal legjobb tudásuk szerint és tiszta lelkiismerettel cselekedtek és emiatt is áldotta meg Isten törekvéseiket és mutatta meg, hogy cselekedetük őszinte szeretetük és hitük miatt kedves. Emiatt a hűségesek megnyugodtak az Úrban.

„Az asszony nyilván az Úr angyalának utasítása szerint járt el és a természetes idő eléréstével fiat szült. „Es szült az asszony fiat és nevezé annak nevét Sámsonnak és felnevekedék a gyermek és megáldá őt az Úr.” (Bírák 13 : 24) A gyermeket Sámsonnak nevezték, nevének jelentősége ismeretlen. Egyes autoritások szerint „nap-hoz hasonló”, „napsütötöt” jelent; mások szerint „rombolót” vagy „pusztítót” jelent. Mindkét értelmezés jellemző. Sámson boldog, kedélyes, vidámkedvű teremtmény volt és a filiszteusok pusztítója is volt. A Sámsonban példázottak is vidám kedélyűek és örömeire vannak azoknak, akik szeretik Istent; de egyúttal a modern vagy

hasonmási filiszteusok pusztítói is. Sámson, Córánál nőtt fel a bortermelők között; mindazáltal tartózkodott a bortól, mivel szülei teljesen Istennek szentelték és a Felségesnek váasztották külön. Tőlük 5 kilométerre volt Timnát, amelyet a hadakozó filiszteusok tartottak megszállva; Sámsonnak tehát az Úr védelme alatt kellett állania. Az Úr megáldotta őt, nyilván azért, mivel Isten akarata szerint engedelmesen ragaszkodott a nazireussághoz. Sámson születésével kezdődött Izrael felszabadítása és körülbelül azt az időt jelzi, amidőn Jézus Krisztus figyelmével a világ ügyeihez kezdett fordulni és hozzákezdett az ütegyengetéséhez Jehova előtt, amely idő nézetünk szerint 1878-óta tart. Sámson tehát nyilván az Úr munkáját példázza, amely 1878-ban kezdődött és amelyet illési munkának is nevezünk. Körülbelül abban az időben kezdődött a folyóirat megjelenése is és azután a W. T. társulat megszervezése következett. Akik azon időben magukat teljesen Istennek szentelték és hűségüket megőrizték, nagy áldásban részesültek. Sámson nyilván Keresztelő Jánost és a Keresztelő János osztályt példázza. Az Úr anyyala Keresztelő János születését a következőképpen jelentette be: „Nagy léssen az Úr előtt és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szentlélekkel még az ő anyjának méhétől fogva.” (Lukács 1 : 15) Sámsonról pedig az isteni följegyzés így szól: „Es kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborára, Córa és Estháol között.” — Bírák 13 : 25

„Úgy látszik, hogy a dániták és a filiszteusok egymás közelében táboroztatták seregeiket. Ha Manoah katonai szolgálatot teljesített, nyilván a fia is Sámson, vele az atyjával volt a katonai őrzésen. A fiatalember akkori tapasztalatából telítődött ellenséges érzéssel a filiszteusokkal szemben és támadt benne az a vágy, hogy harcot kezdjen az ellenséggel. A hűségesek, akik ártatlanságukat Isten előtt megőrizték az illésben és Keresztelő Jánosban példázott munka kezdetétől mindinkább harci szellemmel teltek el az ellenséggel szemben és szüntelenül a nap eljöveteleért imádkoztak és kitartóan várakoztak, hogy az Úr teljesen elpusztítsa az ellenséget, amidőn is teljesen meg fogja szabadítani azokat, akik őt szeretik.

„Isten felszentelt népe egy időben tévesen azt tartotta és hitte, hogy a „nagy sokaság” (Jelenések 7 : 9—14) szellemtől született osztály; ámde csak részben tanúsít hűséget Isten iránt, s hogy Sámson példázza a nagy sokaságot, mégpedig látszólagos hűtlen viselkedésével, amennyiben egy rossz befolyás alá került és így az Úr haragját magára vonta, erejét elveszítette és szemeit kiszúrták. Ha azonban Sámson Isten népét példázza, amely Isten gyülekezetének illési munkáját végezte, akkor nem példázhatja a nagy sokaságot; mert a „nagy sokaság” azon idő folyamán még egyáltalán nem is létezett. Feltevésünk szerint Sámson történetének megvizsgálása azon következtetést fogja támogatni, hogy Sámson, Isten azon gyermekeit példázza, akik az asszonytól (Isten szervezetétől) születtek és mindhalálig hűségesek lesznek. Hogyan lehet ezt a következtetést azzal összeegyeztetni, hogy Sám-

son Delila folytonos kísértéseinek hatása alatt engedett?

Kérdések

1. Hogyan bánt ellenségeivel Jehova? Miért? Kik a fel-fuvalkodottak? Ki a kigyó magva?
- 2-4. Mutasd ki szövegek alapján, helyesen cselekedtek a zsidók, amidőn ellenségeiket megölték! Miért készített Jehova erről feljegyzést és őrizte azt meg?
- 5, 6. Mily kiváló dolgokat cselekedett Sámson, amelyeket a bibliai tudósítás följegyez? Mit céloz a tudósítás ezen része?
- 7-10. Mily kimagasló szereplők fordulnak elő ebben a drámában és kiket példáznak prófétailag?
11. Miért részesül most a maradék e prófétai képek megértésében?
- 12-17. Mutasd ki, hogy Bírák 13:1 nyilván prófétai magyarázat! Kik voltak a filiszteusok? Magyarázd meg, mily okból voltak Palesztinában? Mutasd ki, hogy oly szervezetet példáznak, amely most Isten igazi népe ellen küzd és azt üldözi; valamint, hogy az apostol kijelentése Efesus 6:12-ben pontosan leírja azt a szervezetet, politikát és módszereket, amely eszközt az ördög gonosz szándékára felhasznál!
- 18, 19. Alkalmazd a következő prófétai tényeket: a) az Ábrahám által ásatott kútaknak a filiszteusoktól való betömését; b) más kútak ásatását Izsák által, hogy az embereknek vizük legyen!
- 20-22. Hogyan készítette Jehova a szabadulás útját népe számára, kegyetlen elnyomótól? Mutasd ki, hogy Bírák 13:2-ben Manóah és felesége egyszerűen jellemzik ebben a drámában szereplőket!
23. Mily emberek voltak a filiszteusok? Mutasd ki a prófétai eseményeket, hogy Jehova a kellő időben támasz-

totta Sámson, hogy hozzákezdjen népének megszabadításához!

- 24-28. Magyarázd meg a következők hajdankori célját és prófétai jelentőségét: a) a harmadik versben följegyzett angyali közleményt; b) az asszonynak adott akkori parancsot. (4. és 5. vers)! Hasonlítsd össze azt az utasítást Mózes IV. 6:2-8-ban följegyzett Isten törvényével! Mikor és hogyan kezdtek teljesülni az angyalnak akkori prófétai szavai?
- 29-31. Magyarázd meg, mit jelent, hogy az asszony elbeszélte a dolgot férjének, amit a 6. és 7. vers jegyez föl! Magyarázd meg és szemléltessd a nazireus fogadalmat, amit ebben az esetben az anya kellett vállaljon!
- 32, 33. Mire mutat: a) Manóah szereplése a prófétai képben? (8. vers) b) és annak módja, ahogyan Manóah feleletet kapott imájára?
- 34-36. Mutasd ki szövegek alapján, hogy Manóah helyesen járt el a 8. 11. 12. versek értelmében!
37. Magyarázd meg, egészen beteljesítette-e Sámson küldetését! Mire mutat az a jövőre nézve?
- 38-40. Mily fontos tanulságot tartalmaz a kép ama része: a) amit a 15-18 versek mutatnak? b) mire mutat a 19. és 20. vers?
- 41-43. Hogyan teljesültek a 20-23 versek?
- 44, 45. Mily mutatja a feljegyzésben az angyal utasításának követését: a) azok részéről, akik abban az időben voltak érdekelve a dologban; b) s amit az a prófétai ábrázolás mutat? Mily körülmények voltak azok, amelyekre a 25. versből következtetni lehet?
46. Magyarázd meg, mily okból gondolta Isten felszentelt népe, hogy Sámson a „nagy sokaságot” példázza! Miért nem példázhatja Sámson ezt az osztályt? Kik példázhatók? Hogyan egyeztethető össze ez a feltevés azal, hogy Sámson engedett Delila csábításainak?

(1935 november 1.)

A filiszteusok megfenyítése

„Ime, egy oroszláncolyók jött ordítva elébe. És felindítá őt az Úrnak lelke és úgy kettészakasztá azt, mint ahogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondotta el, amit cselekedett.” — Bírák 14:5-6

II. rész.

JEHOVA azokat betölti szellemével, akik magukat neki szentelték.” (Mózes II. 31:3) Viszont azoktól, akik hozzá hűtlenné lettek, elveszi szellemét (Sámuel I. 13:14) Jehova szellemét választott szolgájára ruházta. (Ézsaiás 42:1-3) Híveit az Úr szellemével erősíti meg. (Efesus 3:16; Kolossé 1:11) Az Úrsten szelleme látja el erővel és meghatalmazással megbízottjait. (Ézsaiás 61:1, 2) Jehova szelleme útján részesíti erőben felszentelt népét. „Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népet békességgel.” (29. zsoltár 11) A kiket Jehova munkájára a maga nevében megbízott és azt hűségesen végzik, az ő szelleméből kapnak erőt ahhoz. (89. zsoltár 20, 21) Jehova szelleme nagy mértékben nyugodott meg Sámsonon és rendkívül megerősítette, ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy Sámson a prófétai drámában oly szerepet töltött be, amely útján az Isten iránt hű egyének osztályát példázza. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet.” (91. zsoltár 14) „Tábor jár az Úr argyala az ő félok körül és megszabadítja őket.” (34. zsoltár 7) „Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek.

Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!” (31. zsoltár 24-25) A fenti szövegek mutatják meg azt a törvényt, vagy szabályt, mely szerint Jehova cselekszik és sem Jehova, sem az ő törvénye nem változik meg sohasem. (Malakiás 3:6) Nagyon fontos megérteni Jehova cselekvési módjának törvényét az ő prófétai szavának megértése és méltánylása céljából; ebből az okból hívtuk fel a figyelmet a fentiekre.

Sámson férfiúvá serdült, s immár megkezdődött az ő munkája: „És lement Sámson Timnába és meglátott egy nőt Timnában a filiszteusok leányai közül.” (Bírák 14:1) Timnát városát az Úr a Júda törzsének utalta ki; de most a dráma idejében a filiszteusok tartották megszállva. Júda azokat példázza, akik Jehovát dicsőítik és szolgálják; a filiszteusok jogtalanul tartózkodtak Isten választott népének területén és képmutatók voltak s oly képmutató osztályt példáznak, akik azt állítják, hogy Jehovát dicsőítik és szolgálják, holott a valóságban az ördögnek szolgálnak. Sámson kellemetlenségeket igyekezett szerezni a filiszteusoknak és ezért „alkalmat keresett a filiszteusokon” (belekött a filiszteusokba), hogy eltávozzon

zanak az országból, amelyet jogtalanul tartottak megszállva. Sámson nem azért indult útra, hogy önző szándékainak kielégítésére keressen magának feleséget. Ésszerűen feltehető, hogy Sámson felvilágosították szülei hogy Isten egy bizonyos munkával bízta meg Izrael érdekében és születésétől fogva teljesen az Őrnek van szentelve. Sámson biztosan felismerte, hogy a filiszteusok Isten nevét gyalázzák, Isten ellenségei és népének elnyomói és azért ment a filiszteusok közé, hogy megállapítsa, mit tudna tenni velük szemben. Ezt az asszonyt illetőleg Sámson nyilván gondolatában forgatta Isten következő törvényét: „Mikor hadba megy ellenségeid ellen és kezdedbe adja őket az Őr, a te Istened és azok közül foglyokat ejtesz, és meglátsz a foglyok között egy szép arcú asszonyt és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: vidd be őt a te házádba, hogy nyírja meg a fejét és messe le körmeit. És az ő fogoly ruháját vesse le magáról és maradjon a te házádban, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá és légy az ő férje és legyen ő a te feleséged. Hogyha pedig nem tetszik neked, bocsásd el őt az ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt.” — Mózes V. 21 : 10–14

• Ama nő, akit Sámson meglátott, filiszteus volt; de a feljegyzésben semmi sem mutatja, hogy Isten helytelenítette volna Sámson cselekedetét ezzel a nővel kapcsolatban. Már magábanvéve ez azt mutatja, hogy a prófétai dráma ezen része példáz valamit, ami Isten gyülekezetének előkészületi, vagy illési munkája alatt fog történni. Az illési korszak alatt a „kereszténység”, érte ezalatt a felekezeteiket, el volt világiasodva, tehát Istennel ellenséges viszonyban állott; mindazáltal az illési korszak kezdetén azok, akik Isten szolgálói lettek és az ő igéjének igazságát hirdették, amint mondták, elvegyültek a felekezeti intézmények között, még pedig azért, mivel „alkalmat” kerestek rajtuk, hogy a papság ellen eljárhassanak. Ezt a folyóirat tanácsára tették. 1894-ben a 141. oldalon az angol folyóiratban a következők állottak: „Hogyan szerezhettek magatoknak alkalmat arra, hogy alkalmas pillanatban szólhassatok és a könyveket és a traktátusokat kikölcsonőzhessétek? Erre azt feleljük, hogy különböző jó utak állanak rendelkezésre... Ha mindent megtettetek, amit tudatok barátaitokért és ismerőseitekért és alkalmatok nyílik működési körötök kiterjesztésére, vegyetek részt a metodista Biblia tanulmányozásaiban, a keresztény mozgalmak gyülekezetein és minden felekezet imaóráin. Vegyetek részt azokon úgy, amint arra alkalmatok nyílik és a megbeszéléseken és az imák alkalmával éljétek a szokásos szabadsággal.” Azok a buzgó törekvők, akik ezt a tanácsot megfogadták, meglátogatták a gyülekezeteket és eszmecserére törekedtek, hogy az illetőket a helyes útra tereljék és a szervezetektől elvonják. Kétségtelen, hogy az Őr nem helytelenítette, amit akkor Sámson cselekedett és nyilván nem helytelenítette azt sem, amit Krisztus igazi követői cselekedtek, mivel az illési munka ideje alatt a hasonmási filiszteusok közé mentek. Sámson be-

töltötte szerepét a drámában, ami által jövendő nagyobb eseményeket példázott.

• Sámson az izraeliták régi szokása szerint szüleit kérte meg, hogy vegyenek neki feleséget. „És mikor hazament, elbeszélé ezt atyjának és anyjának és monda: Egy nőt láttam Timnátban a filiszteusok leányai között, most azért vegyétek őt nekem feleségül.” (Bírák 14 : 2) Sámson szülei nem tudták, hogy ebben az ügyben az Őr irányítja az ő fiukat, hogy alkalomra tegyen szert a filiszteusokkal szemben és emiatt kifogásolni kezdték Sámson kívánságát, hogy ne vegyen magának a filiszteusok közül feleséget; mert a többi izraelitákkal együtt meg akarták őrizni hűségüket Isten iránt és az ő törvényéhez akartak ragaszkodni, amely tiltotta az izraeliták és nem izraeliták közti házasságot. (Mózes V. 7 : 3) Eből az okból állottak elő ellenvetésekkel: „És monda neki az ő anyja és atyja: hát nincsen a te atyád fiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körülméletlen filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyjának: őt vegyed nekem, mert csak ő kedves az én szemem előtt.” — Bírák 14:3

• Izraelben Sámson előtt élő bírák a harcra képes férfiakat szokták összehívni, megfűvatván a trombitákat; ámde Sámson az Őr vezetése alatt egészen más sztratégiát követett. „Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a filiszteusok ellen, mert abban az időben a filiszteusok uralkodtak Izrael felett.” (Bírák 14 : 4) Úgy látszik sikerült Sámsonnak arról meggyőznie atyját és anyját, hogy az Őr beleegyezett eljárásába. De még valószínűbb, hogy az ő szüleinek eszükbe jutott, amit Jehova angyala Sámson munkája felől mondott és így bíztak Istenben, hogy ő vezérelni fogja Sámson a követendő úton.

• Így tehát a szülők Sámsonnal együtt útra keltek Timnátba: „És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba és mikor Timnátban szőlőhegyéhez értek, íme, egy oroszláncölők jött ordítva elébe.” (Bírák 14 : 5) Az volt a szokás, hogy a völgyény közvetítő szcmelet, vagy vőfélyt vett igénybe a lakodalom előkészítésére, s amidőn Sámson szülei elment a jegyváltásra, Sámsonnak nyilván volt egy ily közvetítője, aki őhelyet mindenben eljárt. (Bírák 14 : 20) A Timnátba vezető úton úgy látszik Sámson nem volt állandóan szülei kíséretében, hanem valószínűleg előtűntek ment. A feljegyzés így szól: „És lement Sámson az ő atyjával és anyjával.” A nyomban azután következő körülmények mutatják, hogy Sámson egyedül volt, amidőn a Timnátbeli szőlőhegyekhez érkezett. Ott találkozott egy ordító fiatal oroszlánal. A közönséges emberek nyilván meg szoktak ijedni és menekülni szoktak, amidőn egy fiatal oroszlánal találkozott össze; de Sámson nem ijedt meg és nem is futott el. Úton volt, hogy feleséget vegyen magának és azt az oroszánt nem az Őr küldötte az ő megfélemlítésére és céljának megakadályozására. Ezt az oroszánt az ördög hozta az útjába oly célból, hogy Sámson elpusztítsa, mivel Sámson bele akart kötni az ördög földi képviselőjébe. Ha szemmel kísérjük az események fejlődését, amelyek

lejátszódtak a Jehova előtt való útkészítés idejében, meglátjuk, hogy ez a fiatal oroszlán érdemes szerepet töltött be ebben a drámában.

Az oroszlánkölyök

Isten teremtette az oroszlánt és teremtésének idejében az oroszlán összhangban élt Istennel, mígnen Lucifer fellázadt és több teremtményt rossz útra térített. Az oroszlán az Írásban néha mint az igazság szimbóluma és néha mint az igazságtalanság és gonoszság szimbóluma is alkalmazva van. Az oroszlán Isten szervezetével összhangban az igazságot példázza. A Biblia jelképei között fontos szerep jut az oroszlánnak, (Sámuel II. 17:10; Királyok I. 7:29—36) Jézus Krisztus, a nagy bíró a Szentírásban „a Júda törzsből származó oroszlánnak” van nevezve. (Jelenések 5:5) Részére az igazság bír a legtöbb fontossággal. „Az igazság és az ítélet a te királyi széked fundamentuma; igazság és jóság származik a te színedtől.” (89. zsoltár 15) „Véghez vitted ítéletemet és ügyemet: az ítélőszékben ültél, mint igaz bíró.” — 9. zsoltár 5

Dánielt az oroszlánok vermébe vetették. Azok Isten oroszlánjai voltak s ezért nem bántották Dánielt. De amidőn az ellenséget vetették ugyanabba a verembe, az oroszlánok felfalták azokat. Amidőn valaki az igazságtalanság gyakorlásában megváltoztatni kívánja útját, mivel a jogot és az igazságot szereti, az illetőt találóan példázza az oroszlán. Jogának tudatában és az igazságért száll a síkra, nem fél és harci kedvvel rendelkezik. (Példab. 28:1) Az ördög a gonosz és róla áll megírva: „Az ördög jár, mint ordító oroszlán és keresi, hogy kit nyelhetne el.” (Péter I. 5:8) Aki az ördögöt követi és Isten népének elpusztítására törekszik, ordító oroszlánhoz van hasonlítva. „Hasonlók az oroszlánhoz, amely zsákmányra szomjaz, és a rejtek helyen ülő oroszlánkölyökhöz.” (17. zsoltár 12) „Feltátozták ránk szájukat, mint a ragadozó és ordító oroszlán.” — 22. zsoltár 14; Jeremiás 2:30; 91. zsoltár 14

Egyszóval ama „oroszlánkölyök”, amely Sámsonra ordított, a „protestánsok” nevezett szervezet azon papságát példázza, amely Isten népének munkáját az illési korszak alatt nagy ordítás közben támatta, tehát azon idő alatt amidőn Krisztus ütegyengetést végzett Jehova előtt. Ennek a kijelentésnek támogatásául most néhány bizonyítékot idézünk; aki az események fejlődését a kezdeti esztendőkből figyelemmel kísérte, azonnal látni fogja, mennyire rá illenek ezek az események a prófétai drámában.

„Mindenki, aki őszintén és becsületesen követi Jézus Krisztust nyomdokain, szereti az igazságot, a jogot és az igazságtalanságot gyűlöli. Az oroszlánkölyök a jogos teljesítése tekintetében nyilván az igazságot szerető embereket példázza. A római katolikus hierarchia szervezete, a mostani filiszteusok az európai nemzeteken, sőt az egész „keresztényi” világon sokáig uralkodtak. Ez a szervezet létesítette a leggonoszabb rendszert, amely valaha a világon létezett. Mindenütt igazságtalanságot gyakorolt. Cselekedeteiben szörnyűséginek elrejtésére vallás nevet használt és magát

mindenkor Isten és Krisztus földi helytartójának nevezte. Tanai nem váltottak ki oly sok ellenkezést, mint inkább a cselekedetei, amelyek végül a nyilvánosság előtt is annyira elvetemült törvénytípust fejeztek ki, hogy mindenki gyűlölni kezdte, aki az igazságot és a jogot szerette és így mély megvetéssel telt el a papi uralom istentelen üzelmeivel szemben. Az igazságot szeretők ellenállása 1517 október 31-én érkezett tetőpontjához, amidőn Luther Márton 95 tételét Németországban a wittenbergi katolikus templom kapujára kifüggesztette. Erről egy történetíró a következőket mondja: „Ezek a tételek másmilyenek voltak, nem olyanok, amilyeneket a teológia tanárától várni lehetett volna. Nem kísérelte meg a teológiai megállapításokat, nem vált logikai sorrendbe sem szedve; rövidebb fogott reformációs program sem volt. Egyszerűen 95 pörölycsapás volt az akkori kor leginkább köztudomásra jutott egyházi visszaéléseivel szemben. A köznéphez szólott és a szellemi dolgok iránt érdeklődő józan emberi észhez... A gyakorlatban az úzérkedés, a búcsúlevelek árusítása mindenütt köztudomású volt... A búcsúlevelek árusításából befolyó összegek a pápa rendelkezésére folytak be. A 95 tétel a közvélemény előtt nagy vitát idézett elő, amely vita folytán Németországban nagyon megcsökkent a búcsúlevelek vásárlása és a pápai udvar nagy megrökönyödésére gazdag bevételi forrásának kiszáradását kezdte tapasztalni.” (Enciklopédia Britannica, 17. kötet, Luther cím alatt.)

„Mellékesen megjegyezzük, ha a Enciklopédia Britannicából fent idézett ismertetést a rádióban, vagy a napi sajtóban közzé tennék, erősen megbántaná a klérus „vallásos érületét” és erősen nagy ordításba kezdenének.

„Luthernek a római katolikus hierarchia gonosz üzelmei ellen intézett támadása jelenti tényleg a protestantizmus születését. Habár a mozgalmat akkor reformációnak hívták. Azóta több más szervezet keletkezett, amelyeket „egyházaknak” neveznek és állást foglaltak a római katolikus hierarchiával szemben. Ezek a szervezetek később „protestánsoknak” nevezték magukat. Ezeket az igazság és a jogszeretet indította, ami a következő történelmi tényből is kitűnik: „Újításait ezek (a protestánsok) az Írásra való hivatkozással igazolták az Egyház tradícióival szemben.” (Enciklopédia Britannica, 23. kötet, Reformáció cím alatt.)

„A „protestáns” nevet azután mindazokra alkalmazták, akik a római katolikus egyházkor-mányzat üzelmeivel szembeszállottak. A „protestánsnak” nevezett szervezetekben a papság gyakorolja a legnagyobb hatalmat. A protestáns szervezet, főképpen a klérus 1870 körül nagyon megerősödött, oroszlánkölyökhöz volt hasonlítható. Ezt a szervezetet az igazság szelleme hozta létre. Most megerősödött és téves útra kezdett térni. Körülbelül abban az időben kezdték komolyan vizsgálni az Írást Krisztus hű követői és ezáltal rájöttek, hogy az Őr Jézus Krisztus viselkedése körülbelül azon idő körül volt esedékes és egymás figyelmét erre a tényre felhívták. 1879 július havában 6 férfiú hozzáfogott a „Sion

Watch Tower and Herald of Christ" című folyóirat kiadásához és azt anyagilag is támogatta. Később ez a cím „Örtorony" címre lett átváltoztatva. Ez a folyóirat megjelenésétől kezdve erőlyesen állást foglalt a római katolikus hierarchia és a protestáns papság által a tüzespokolról, a tisztítótűzről és a lélek halhatatlanságáról szóló és azzal rokon elméletek ellen. Egy kis csoport a folyóirat kiadójának vezetése alatt, akik Jézus Krisztus hí követői voltak, főképpen a következő tanításokat hangsúlyozták: Jézus Krisztus második eljövételét, a váltságdíjat, a halottak állapotát, az ember halandóságát és kimutatták, hogy nincsen tüzes pokol. Ez a kicsiny keresztény csoport a halottak feltámadásának tanítását és azok reménységét is hangsúlyozta, akik akkor Jézus Krisztusban hittek. E nagy igazságok hirdetése nagyon meglepte Sátán táborát és minden alkalmat megragadtak Jézus Krisztus buzgó követőinek megfélemlítésére, elnémitására és elpusztítására. Azok a férfiak, akiket egykor az igazság szelleme indított tetterre és akik a protestáns szervezetet létrehozták, ebben az időben már nem éltek és a protestantizmust az ő leszármazottjaik vezették. 1886 körül az ördög befolyása alatt nagy szakadás keletkezett a protestánsok között. Miképpen a római katolikus szervezet, úgy a protestáns rendszer legtöbb papja is politikába keveredett és többen tagadni kezdték a Szentírás isteni ihletettségét, főképpen a váltságdíj, az Ör Jézus Krisztus visszatérése és az ő országa tekintetében, amely az emberiség megadására eljövendő. 1887-ben ebben a folyóiratban egy cikk jelent meg „Pápaság a protestáns egyházakban" címen. Abban ki volt mutatva, hogy a protestáns rendszer, amely kezdetben az igazság oroszánja volt, most az ördög képviselője lett és oly vadállat mint a szülőatyja; szerteszét jár és keresi, hogy kit tudna elnyelni és a népet a Szentírás felől tudatlanságban akarja tartani. Az ördög a katolikus hierarchia útján ezt a rendszert használta az igazság szellemének megsemmisítésére, amely egykor a protestáns rendszer vezetőiben élt.

„Abban az időben a római katolikus hierarchia erősen beleavatkozott Amerika politikájába. 1900 szeptember 26-án a katolikus ifjúság (Catholic Young Men National Union) Brooklynban tartott nagygyűlésén elhatározták egy oly szövetség alakítását politikai célból, amely az Egyesült Államok összes katolikus egyesületeit felölelje. A következőket a brooklyni „Eagle" című lapból idézzük, amely cikk az említett gyűlés alkalmával jelent meg ebben az ujságban: „Szeptember 26-án a Catholic Young Men National Union évi gyűlésén oly határozatot hoztak, miszerint politikai célzattal az Egyesült Államok összes római katolikus egyesületeit egy nagy szövetségbe fogják tömöríteni. A múlt év tavaszán Mc Faul, Trenton, New Jersey, a régi ír rend (Ancient Order of Hibernians) püspöke azt mondotta, hogy az amerikai római katolikusok balgák lesznek, ha nem egyesülnek egy nagy szervezetben és így érvényesíteni nem fogják hatalmukat az ország politikájában; 2 millió római katolikus választó él Amerikában, s ha ezek po-

litikai tevékenység céljából egyesülnek, az országból római katolikus nemzetet csinálhatnak.

Ezt a szövetséget a következő egyesületek alapították meg: a Columbus Lovagok, a Szent János Lovagok, a Katolikus Jótékonyági Légio, a Régi Írországi Rend, az Ír Katolikus Jótékonyági Egyesület, az Ír Amerikai Egyesületek, a Német Amerikai Egyesületek, az Amerikai Katolikus Lovagok, az Amerikai Katolikus Alkohol-ellenes Unió... És e szervezeteken kívül még több más kevésbé jelentékeny egyesületek.

Ezt a szövetséget kimondottan azon célból alapították, hogy a törvényhozó testületet (parlamentet) befolyásolják és biztosítsák maguknak a katolikusok jogait.

A brooklyni parkszínházban tartott ezen nagygyűlés volt a legnagyobb összejövetel a katolikus ifjak történetében, azon vezető papok és laikusok beszéltek, akik az ország különböző részeiből voltak jelen. Lavelle atya, a szent Patrik katedrális plébánosa, Monsignor Doane, Newark, N. J.-ből, Buttling sérif Brooklynból, Fitzgerald képviselő Bostonból és Wall lelkész a szent rózsafűzér templomból lelkesítő beszédeket tartottak. Ezt az utóbbit választották meg a szövetség elnökéül.

A gyűlésen egyhangúlag fogadták el a szövetség alakítására vonatkozó tervet és bizottságot neveztek ki a terv keresztülvitelére. Ezáltal a katolikus férfiak tízezreit fogják egy nemzeti főnökség alá helyezni és ez a nagy testület erős befolyást fog gyakorolni a nemzet törvényhozására."

"Azóta a katolikus hierarchia folytonosan harcolt az Amerika feletti hatalom megkaparintásáért. Ireland érsek egyik beszédében a 100 éves évforduló alkalmával, amelyet a római katolikus hierarchiának az Egyesült Államokban való ünnepén Baltimoreban a fent említett nagygyűlés előtt egy évvel tartott, a következőket mondotta:

„Amerikát katolikussá kell tennünk. Mivel az egyházunkat szeretjük, csupán azt kell mondanunk, hogy a munkánk és a jelszavunk ez legyen: Ha Isten is úgy akarja a keresztes vitézek lelkesítésével fogjuk felkarolni ezt az ügyet." 80 püspök, 1000 pap és 5000 laikus tapsolt neki erre a beszédére.

„Miért félnénk vagy vonakodnánk? — folytatta nagy lelkesen és büszke dicsekvéssel — 10 millió lelket számlálunk, ez hatalmas tömeg, ha az erőnket jól vezetjük és az ebben rejlő erőket működésbe hozzuk. A katolikusok Amerikában hűségesek az egyházukhoz és vezetőikhez. Az első évszázadban tett erőfeszítéseik és az elért győzelmeik megmutatják, mire lesznek képesek a következő évszázadok alatt, ha hatalmuk tudatában teljesen a hierarchia szervezetének vezetésére alá kerülnek."

"Es mint szóltak ehhez a protestáns intézmények? Kevéssel azután a klérus kereszténység-szerző hozzáfogott egy szövetség alakításához és minden korlátot el akart távolítani, amely a protestantizmus és a katolicizmus között fennállt. Napjainkban immár nem létezik a valóságban többé oly protestáns szervezet, amely tényleg

protestálna a katolikus hierarchia ellen. A protestantizmus meghalt és vezető egyéniségei tényleg a hatalmas katolikus hierarchia szervezetének a részévé lettek. Napjainkban a protestánsoknak nevezettek karöltve haladnak a római katolikusokkal és ezek ellenőrzése alatt áll Amerikában úgyszólván minden hivatal. Különösképpen a katolikus hierarchia hatalma nőtt nagyra.

"Miképpen a filiszteusok megszállva tartották azt az országot, amelyet Isten a Júda törzsének utalt ki, aképpen a modern filiszteusok is sok időn keresztül illetéktelenül foglalták el azokat a helyeket, amelyek Jézus Krisztus igazi követőit illetik meg. A római katolikus hierarchia szülőatyjához hasonlóan arra a gondolatra jutott, hogy a protestáns papságot az igazság őszinte bajnokaival eszmei harcra keverje és azzal a római katolikusok a közhivatalokba beleszökkenjenek és a politikai zsákmányt magukhoz ragadják. A XX. század kezdetén a „protestánsnak” nevezett papság goromba és aljas szavakkal és cselekedetekkel támadott reá az igazság védelmezőire. De az „Örtorony” akkori kiadói, hű barátaikkal, akiket a fiatal Sámson példázott, az Úr zászlaja alatt bátran előre nyomultak és bejelentették az emberiségnek az Úr Jézus Krisztus útján való megszabadítását. Jézus Krisztusnak ezen hű követői által hirdetett tanítások a római katolikus hierarchia és a protestáns papság tévedéseit és hamisságait feltárta. Amidőn Sámson a Timnátbéli szőlőhegyek közelébe érkezett, az Úr hű szolgáit példázta, akik amint fentebb köztünk, az igazság közleményét hirdették; az oroszlánkölyök, amely akkor ott megjelent és Sámsonra ordított, a protestáns klérust példázta, amely 1910 körül jelent meg a szintén és ordított erősen az Úr Jézus hű követői ellen. A papság nagy és erős ordításba kezdett az igazság védelmezőivel szemben és arra szólította fel papjait, hogy semilyen iratot se olvassanak és fogadjanak el a „Hajnal hirnökeiktől”. A papság azt tanácsolta, hogy ezeket az iratokat egészen el és tényleg több helyeken az ő híveik el is égették azokat. Hitvitákba kezdtek az „Örtorony” akkori kiadójával és hű barátaival, de azokban a hitvitákban mindenkor a papság szenvedett nagy vereséget

"Ezeket a megcáfолhatatlan eseményeket szem előtt tartva, most a prófétai drámát vegyük szemügyre: „És felindítá őt az Úrnak lelke és úgy kettészakasztotta azt (az oroszlánkölyköt), mint ahogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, amit cselekedett.” — Bírák 14 : 6

"Amiképpen Sámson az oroszlánkölyköt pusztá kezével megölte, hasonlóképpen a Sámsonban példázott, az „Örtorony” akkori kiadója által vezetett kicsiny hű biznyságtévő csoport pusztá kézzel agyoncsapta az újkori „oroszlánkölyköt”, nevezetesen a „protestáns” papságot. Jehova akkori hű biznyságtévői nem testi fegyverekkel, hanem az Úr szellemével bírtak, amelyet bőségesen reájuk árasztott Jézus Krisztus útján. Mindenkor „a Lélek kardját, Isten ígét” használták és azzal csapták agyon az „oroszlánkölyköt”. (Korintus II. 10 : 4) „Az oroszlánkölyök” halála

nem következett be nyomban a hitviták kezdetén. A hasonmásban tudniillik a klérus tovább ordított az igazság védelmezői ellen és ez a vita egészen a világháború kitöréséig tartott. Akkor mult ki egészen a protestáns „oroszlán”, még pedig abban az értelemben, hogy testestől-lelkestől az ördög táborához szegődött és „filiszteussá” lett, illetve oly papsággá, amely az Úr nevében hamisan lépett föl s az Isten és az ő felkentjei ellen dolgozott. A világháború óta tényleg nem létezik többé a klérustól vezetett protestáns szervezet.

"Sámson eltitkolta, hogy az oroszlánkölyköt megölte. Nem beszélt róla szülei előtt és nem dicsekedett senki előtt sem, hogy ezt a hőstettet a saját erejéből cselekedte. Eképpen Jézus Krisztus hű követői sem dicsekedtek azzal az illési munka alatt, hogy a protestáns papságot agyoncsapták; mert tudatában voltak annak, hogy amit cselekedtek, nem a saját erejükből, hanem az Úr szelleme által cselekedtek. A ravasz katolikus hierarchia buzdította a protestáns „oroszlánkölyköt” harca az Isten ígétnek, az igazság védelmezőivel szemben; a protestáns vezetők tehát nem tehettek mást, csupán annyit, hogy a katolikus táborban kerestek maguknak fedezeteket; ebből következik jelképesen szólva, hogy megszűntek mint protestánsok létezni.

"A protestantizmus 1917 óta teljesen halott. A „protestánsok” mindent elvetettek, ami összefügg az Úr visszatérésével és az ő országának felépítésével és az öreg „oroszlán”-anyával szöveteztek, azt támogatják és most azzal együtt támadják Istent és az ő országát és az ország igazságának hirdetőit. A római katolikus hierarchia, főképpen annak kémszervezete, a jezsuiták és az állítólagos „protestáns” papság s az általuk sötétségben tartottak cselszövést szöttek Jehovának most földön élő biznyságtévői ellen és teljesen ki akarják pusztítani, ezt a cselszövést az Úr a következő szavakkal közölte előre: „Mert íme, háborognak ellenségeid, s gyűlölködő fejedet emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védeneid ellen terveket szőnek. Ezt mondják: „Jertek, vesszük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izrael nevét. Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel: szövetséget kötöttek ellened.” — 83. zsoltár 3—5

"Istennek és az ő országának, illetve Krisztus uralkodásának összes ellenségei szövetséget kötöttek az Úr védeneci (biznyságtévői) ellen. A filiszteusok e ponttól kezdve a prófétai drámában a római katolikus hierarchiát és mindazokat példázzák, akik ezen ördögi szervezet vezetése alatt dolgoznak és terveket szőnek az Úr fölkenntjei ellen. Ebből lehet meglátni, hogy az oroszlánkölyöknek Sámson által történt szétszakítása fontos pontot illusztrál Isten népének történetében.

Illési korszak

"Most a dráma egy korábbi időpontra nyúlik vissza és magában foglalja azon korszak nagyobb részét, amelyet Isten gyülekezete illési korszakaként ismerünk. Sámson azt a nőt egy korábbi alkalommal látta; most azonban a dráma bemutatja, hogyan fontolgatják a házassági ügyet

Sámson, az ő szülei és a leánynak a szülei: „És mikor leérkezett, beszélt a nővel, aki kedves volt Sámson szeméi előtt.” — Bírák 14 : 7

„Ez az 1878-tól 1916-ig történő eseményeket példázza. Ezen idő alatt az illési munka dolgozói itt-ott többeket láttak, akikről szerették volna, ha a Társulathoz hozzácsatlakoztak volna a munka végzéséhez. Ezzel semmiképpen sem akarjuk kétségbe vonni akkori testvéreink őszinteségét; ők valóban a prófétai dráma egy részét töltötték be. Azok, akik az illési munka ideje alatt dolgoztak a mezőn, kiváló személyiségeket, illetve olyanokat szemeltek ki, akik szép jellemmel ékeskedtek és az igazsághoz és a maguk szervezetébe szerették volna áthozni. Amidőn Amerikában valamelyik szőlőmunkás a politikai és a kereskedelmi életben kimagasló tisztséget viselő férfit vagy nőt talált, aki képzett és tekintélyes volt és az igazságot meghallgatta, azt nem csupán kedvező alkalomnak, de arra való alkalomnak is tekintette, hogy mindent megtegyen, hogy az illető az igazságot elfogadja. Ha az ily szívesen látott ember anyagilag és tekintélyileg is vagyonos volt, mingyárt „testvérnek” vagy „munkatársnak” vagy hasonlóan nevezték. Ha valahol oly országban, ahol az emberek rangokat és címeket viselnek, közülök valaki olyannal találkozott, aki a királyság üzenetét szívesen meghallgatta, azt rendkívüli eseménynek tekintették és az ily kiváltságos munkások az ilyen személyiségekről a következőképpen szoktak beszélni: „Koldusházi báróné megvette a könyveket és nagyon érdeklődik és én oly hálás vagyok az Úrnak, hogy én találtam meg ezt a bűzaszemet.” Az ilyen személyeket pártoskodóan előnyben részesítették és erről írta az apostol: „Atyámfiak ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes (kopott) ruhában; és rátétek arra, akin a fényes ruha van és azt mondjátok neki: te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: nem mondatok-e ellent magatoknak és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírákká?” (Jakab 2 : 1—4) Ama körülmény, hogy a filiszteus leány megtetszett Sámsonnak, nagyszerűen példázza az illési munkások azon állapotát, amidőn tetszett nekik, ha az újkori filiszteusok között érdeklődést tudtak kiváltani, amint itt máris bemutatottuk. Az előkelőket személyválogatással kezelték.

„Sőt az illési munkások még a politikai ügyekben való közreműködést is helyénvalónak tartották. Jó dolognak tekintették az alkoholtilalom bevezetését célzó mozgalmat, amelyet szerintük pártolni érdemes és nem tekintették helytelennek, ha olyan, vagy hasonló mozgalomban kimagasló férfit választanak meg. A „kedves” és az erkölcsös egyháztagokat a „nagy sokaság” tagjainak tekintették, akik iránt különösen tekintettel voltak. Azon óhajításuk, hogy a jobb benyomású egyháztagokkal közelebbi érintkezésben kívántak kerülni, nagyszerűen van példázva Sám-

son azon törekvésében, hogy a körülmételetlen filiszteusok közül akart megnősülni.

„Sámson egy fiatal nőt szeretett volna elvenni és amint látszik, ő is és a szülei is nemcsak egyszer jártak Timnátban. „Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézzé az oroszlánnak holttestét: hát íme, egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében és méz.” (Bírák 14 : 8) Ez nagyszerűen példázza a Sámson-osztályt, a hűségeseket, akik az illési munka végzésekor sokszor meglátogatták a gyülekezeteket, hogy onnan a finomabbakat és kedvesebbeket kihozzák, de ugyanakkor a modern filiszteusok teljes pusztulását szerették volna látni. Sámson akkor az Úr akaratára szerint cselekedett; mert a drámában oly szerepet játszott, ami későbbi időben fog megismélni, amint tényleg meg is történt. Az oroszlánkölyök megölésétől eltelt idő, azon napig, amidőn Sámson elment a filiszteus nő után, éppen elég volt ahhoz, hogy az oroszlán holtteste kiszáradjon, vagy természetes úton megasszon. Ott a forró égő alatt nem sok időre volt szükség evégből. Aztán egy méhraj telepedett a kiszáradt oroszlán testébe és abban mézet gyűjtött. Abban az időben Palesztina mézéről volt híres ország. (Mózes II. 3 : 8) Sámson útközben letért az útról, hogy megnézzé az oroszlán holttestét és íme, mézet talált abban, kiszedte belőle és elfogyasztotta. Sámson az oroszlán megölése által nem szegte meg az örökszövetséget, mert önvédelemből ölte meg a bestiát. Most pedig édes és felüdítő táplálékot talált annak az oroszlánnak testében amelyet Sátán küldött Sámson elpusztítására.

„Sámson kiszedte az oroszlántetemből a mézet és jó étvágygal elfogyasztotta. „És kiszedte azt markába és amint ment-mendegélt, eszegetett belőle és mikor hazaért atyjához és anyjához, adott abból nekik is és azok is ettek; de nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán holttestéből vette ki a mézet.” (Bírák 14 : 9) A méz elfogyasztása ugyancsak azt bizonyítja, hogy Sámson azokat példázza, akik magukat teljesen Istennek és az ő igazságának szentelték. Az Úr prófétája tudniillik így szól: „Ezért ad jelt nektek az Úr maga: íme, a szűz fogan méhében és szül fiat, s nevezi azt Immanuelnek. Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a gonoszt megvetni és a jót választani... És leszen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradott e földön (a maradék).” (Ézsaiás 7 : 14, 15, 22) „Ha mézet talál sz, egyél, amennyi elég neked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt.” — Példab. 21 : 16

„Miután Sámson az úton ismét szüleihez csatlakozott, nem közölte velük, hol találta a mézet; de adott nekik belőle. A méz felőli titkát a kellő pillanatig meg akarta őrizni, amidőn aztán el fogja beszélni. Ez valószínűleg arra mutat, hogy a Sámson-osztály nem értette a prófécia jövődölését és így nem is közölhette a kitűzött idő elérézése előtt. Isten gyakran felhasználja híveit a próféciában valaminek a cselekvésére és csak később tárja fel annak értelmét.

„Az akkori szokás szerint azután lakomát készítettek: „És azután lement az ő atyja ahhoz a nőhöz és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak.” (Bírák 14:10) Ez mutatja, hogy Sámson felserdült fiatalember volt; akkor mint nazireus kétségtelenül hosszú haja és szakála volt és ez szokatlan külsőt kölcsönözött neki más fiatalemberéhez hasonlítva. A följegyzés nem beszéli el, hogy Sámsonon és szülein kívül még más izraeliták is lettek volna ottan. „Mikor pedig meglátták őt a filiszteusok, 30 társat adtak melléje, hogy legyenek övele.” — Bírák 14:11

„A 30 filiszteus megjelenése a lakomán nyilván elővigyázatból történt, Sámson rendkívüli kinevezése miatt. A filiszteusok nem voltak harcias nép és nyilván a 30 férfiúnál többen voltak a közelben, hogy szükség esetén segítségül tudjanak sietni. Ama körülmény, hogy Sámsonnal nem mentek az izraeliták is, arra mutat, hogy Krisztus állítólagos követői közül sokan félnek hozzácsatlakozni a buzgókhöz a mostani filiszteusoktól való félelmükben.

„Most eljött az alkalom, hogy Sámson népének ellenségei közül néhányat kifosszon és erre való tekintettel egy találos kérdést tett fel a filiszteusoknak: „És monda nekik Sámson: hadd vessek előtökbe egy találos mesét, ha azt megfejtitek nekem a lakodalmom hét napja alatt és kitaláljátok, adok nektek 30 inget és 30 öltöző ruhát; de ha nem tudjátok megfejtetni, ti adtok nekem 30 inget és 30 öltöző ruhát. Azok pedig mondanak neki: add elő találos mesédet, hadd halljuk” — Bírák 14:12—13

„A filiszteusok az izraeliták rovására anyagi haszonra áhítoztak és emiatt felszólították Sámson, adja elő találos kérdését és így is történt. Sámson nem vágyakozott önző haszonra, hanem eljátszotta Istentől kijelölt szerepét, hogy így alkalmat szerezzen Izrael pusztítóinak megbüntetésére és a nagyobb, a jövőbeli modern filiszteusok példázására. A modern filiszteusok sokáig támadták Istent és az ő népét, de Isten rendelt idejében vereséget kell szenvedniök. Sámson bízott abban, hogy a filiszteusok vereséget szenvednek, s hogy ez az ügy csak az ő javára dölhet el.

„Sámson ekkor előadta találos kérdését a kapzsi filiszteusoknak: „Ő pedig monda nekik: az evőből étek jött ki, s az erősből édes jött ki. De nem tudták a találos mesét megfejtetni 3 egész napon át.” (Bírák 14:14) Ennek a találos mesének prófétai értelme most kezd nyilvánosodni. Az ördög, ordító erős oroszlánhoz van hasonlítva és az ő gonosz céljait végrehajtó elámitottjai is erősek. Gyakran hallhatjuk, amidőn a papság által vezetett és a papságot csodáló emberek így szólnak: „Ki tudna megmérkőzni a mi nagy prédikátorainkkal? Senki sem tudna megállani velük szemben valamely vitában.” Így beszélnek sokan az ördög szervezetéhez tartozók közül: „Kicsoda hasonló a fenevadhoz? És ki tudna megküzdeni vele?” — Jelenések 13:4

„A kitűzött időben Jézus Krisztus megveri Sátánt, illetve teljesen elpusztítja egész szervezetével együtt és ez édes étek lesz az ő részére.

Az Úr mondotta: „Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4:34) Jézus Krisztus hű követői, akik az illési munkát végezték és arra a „Lélek kardját” használták, Isten igéjének igazságát hirdetvén, agyoncsapták Baál, oroszlánhoz hasonló klérusát, a „protestáns” szervezetet. Ez a hűségesek és mások részére is édes eledel volt; mert a mindenható Istennek volt az akarata. A hűségesek Armageddon viadalában, illetve a mindenható Isten nagy csatájában lakomán vesznek részt Sátánnak és szervezetének levágatásakor. (Jelenések 19:17—21; Ezékiel 39:17—22) „Az evőből étek jött ki”, illetve Isten hű szolgálóinak eledelét képezte azoknak agyoncsapása, akik őket szét akarták szaggatni. „Sámson találos kérdésének ez a része tehát a hűségeseket példázza, akik az illési munkát végezték, aminek következtében az ellenkező papság agyoncsapása történt, amennyiben azok átpártoltak a kat. hierarchiához és így a protestantizmus megszűnt.

„Az édesség nem tulajdonsága az erősnek; a találos kérdés szerint mindazáltal „az erősből édes jött ki”. Az oroszlánhoz hasonlóak csordájának, akik a védteleneket fosztogatták, elpusztítása mézédessé Jézus Krisztus hű követői számára, mivel ez Jehova nevének igazolását jelenti. Az illési munkában közreműködők részére mézédessé annak tudata, hogy a „protestánsnak” nevezett papság többé nem álmithatja el azon becsületes embereket, akik „a nagy sokaságot” (Jelenések 7:9—14) alkotni fogják és az Urat szeretik. Isten igéjének ezen mélyértelmű jövődőléseit, vagy találos kérdéseit, Sátán egyetlen „oroszlánja”, vagy szolgálója sem tudja megmagyarázni, bármennyi idő is álljon erre nézve rendelkezésére; amit az példáz, hogy a filiszteusok még 3 nap múlva sem tudták kitalálni a találos kérdést. A „protestánsok” egykor hatalmas szervezetet alkottak a római katolikus papi uralom elleni harcban, de az ördög őket félrevezette, hogy Jézus Krisztus igazi követőire támadjanak. Most pedig miután megszűntek, mint protestánsok létezni, holttetemükből édesség jött ki Jézus Krisztus igazi követői részére, mivel az igazság, amely ezáltal még hatásosabb lett, Jehova nevét igazolta és édes örömet szerzett azoknak, akik ebben az igazoló munkában közreműködtek.

„Sámson 7 napot adott a filiszteusoknak a találos mese megfejtésére; de azok nagy zavarban voltak és 3 napi fejtérés után belátták, hogy valami cselhez kell folyamodniok a kérdés megfejtése érdekében: „De nem tudták a találos mesét megfejtetni 3 egész napon át. Lőn annak okáért a 4. napon, mondanak Sámson feleségének: vedd reá férjedet, hogy fejtse meg nekünk a találos mesét, hogy valamiképpen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házáat tüzzel; vagy azért hívtatok ide minket, hogy koldussá tegyetek bennünket, vagy nem?” — Bírák 14:14—15

„Rotherham és Menge fordításai szerint a filiszteusok a „4. napon” tervet kezdtek készíteni arra, hogyan tudnák kelepcébe csalni Sámson, és így jutottak arra a gondolatra, hogy az ő szívének kedvencét fogják felhasználni céljuk elé-

résére. Sámson a filiszteus nővel való eljegyzése folytán a filiszteusok közeli rokona lett és majdnem úgy látszott, hogy kötelezettségeket vállal magára menyasszonyának népével szemben. A filiszteusok voltak abban az időben „az urak”. Isten hű népe a gyülekezet illési korszaka alatt a világi tisztviselőket tekintette a „felsőbb hatalmaknak”; (Róma 13 : 1) ezeket a „hatalmakat” a „protestáns” papság támogatta és a hívek bizonyos tekintetben úgy érezték, hogy tekintettel kell lenniük azon „felsőbb hatalmak” iránt. Ami abban jutott kifejezésre, hogy vonakodtak közölni a teljes igazságot a kereskedelmi és politikai tényező csoportok felől és nem merték közölni, hogy azok Sátán szervezetének tartozékai, amelyeket a klérus támogat és előnyben részesít. Őket az „asszony”, illetve a felekezeti rendszerek indították erre az állásfoglalásra, amelyekkel oly sok időn keresztül el voltak jegyezve. Az illési korszak munkásai a hűtlen filiszteusokban példázottakkal való érintkezésük útján megfertőzték magukat. Abban az időben Isten népe vagy gyülekezete között nagyon sok volt a „konkoly”. (Máté 13 : 25, 38) A konkoly azt állította, hogy az igazságban van, holott a valóságban ellenség volt. A konkoly, illetve a hűtlenek Isten népe között az illési korszak alatt időről-időre szakadást igyekeztek előidézni az Úr munkájában, amennyiben a világiak részéről származó dicsőítést többre becsülték, mint az Istenhez való hűséget és a hű cselekedetek által a gyalázatban való részesülést, ami mindenkor a hűségesekre következett, el akarták kerülni.

„A gyülekezet illési korszaka alatt Jézus Krisztus hű követői közül többen, akikből később a „hű szolgálósztyál” alakult, bátran megmondták az igazságot a magukat „keresztényeknek” nevezők és a politikai elemek közt ápolt törvénytelen viszonyról, akik jöllehet azt állították, hogy Istennek szolgálnak, de a valóságban az ördögnek szolgáltak. A filiszteusokban példázott osztály ezeket a hűségeseket kritizálta. Abban az időben nem volt szokatlan dolog, hogy sokan, akik „testvérnek” vagy „nőtestvérnek” mutatták magukat, így szólottak: „Szerintem többet kellene beszélnünk a szeretetről és nem kellene mások kritizálásával foglalkoznunk.” Az ilyenek attól való félelmükben sírtak, hogy gyalázat származhatik reájuk a hűségesegek által előadott kritikából. Ezt példázza Sámson jegyese: „És sírt a Sámson felesége ölébe és monda: bizony, te gyűlölsz engem és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nekem sem fejtetted meg. Ő pedig monda neki: íme, még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát neked mondanám meg?” — Birák 14 : 16

„Kétszínűen gyöngédséget és szeretetet színlelt s így akarta megakadályozni Jehova ellenségeinek kifosztását. Ama körülmény, hogy Sámson jövődöbéli felesége előtt sem árulta el a titkát, arra mutat, hogy Jézus Krisztus igazi követői mindeneknél elsőbbséget tekintik Jehovát és az ő szervezetét; Sámsonnak jegyese előtt tett megjegyzés tehát azt példázza, hogyan tűnnek ki a hűségesegek azzal, ami az Úr szeméi előtt kedves.

„A filiszteus nő ravasz tolakodása a találós mese feladása után a 4. napon kezdődött és egészen a 7. napig állandóan gyötörte Sámson: „Az pedig 7 napon át sirdogált előtte, ameddig a lakodalom tartott. Végre a 7. napon megmondá neki, mert folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fininak.” (Birák 14 : 17) Így példázza az illési korszak álszentekedő, jámboroskodó hitszegőit, akik a hűségeseket megakadályozni törekedtek az igazság őszinte hirdetésében. Sámson tehát végül engedett az asszony csábító befolyásának és elbeszélte a találós kérdés értelmét. Sámson emiatt nem kell kritizálnunk, mert csupán egy szerepet játszott a drámában, ami jövődöb eseményeket példázott. Így az illési korszak alatt is a hűtlenek befolyása és a hűségesekre gyakorolt állandó nyomás következtében a hívek ereje meg volt bénítva és előrehaladásuk akadályozva volt a királyság üzenetének hirdetésében.

„Sámson hűtlen jegyese a kérdés megfejtését elárulta az ellenségnek, a filiszteusoknak. Éppen így az illési korszak alatt a hű szolgálósztyál hitszegő társai titkokat árultak el az ellenség előtt. „És mondanak neki (Sámsonnak) a város férfiai a 7. napon, mielőtt még a nap lement volna: mi edesebb, mint a méz, és mi erősebb, mint az oroszlán? Ki monda nekik: ha nem az én üszömön szántottatok volna, mesém soha ki nem találta volna.” — Birák 14 : 18

„A filiszteusok akkor kétségtelenül diadalittasan és ravasz örömmel mondták: most megaláztuk az izraelitákat és Isten választott szolgáját. Hasonlóképpen az illési korszak végén, főképpen a hitszegő „vének” és a gonosz szolgálósztyál közül mások is, akik a római katolikus hierarchia, a mai filiszteusok gyámsága alatt állottak, titokban árulók voltak; ez az ellenség pedig gúnyos örömmel azt gondolta, most már kétségtelenül kezébe kerülte Jehova hű szolgálósztyálját és most meg fogja alázni. De a filiszteus nő árulásából nem származott hasznuk a filiszteusoknak és éppen így a gonosz szolgáló árulása az illési korszak folyamán semmi hasznát sem szerezte az ellenségnek.

„Sámson látván, hogy rászedték és elárulták jogosult haraggal járt el Isten nevének gyalázói-val és Isten népének üldözőivel szemben: „Ekkor felindítá őt (Sámson) az Úrnak lelke és elment Askelonba és megölt közülök 30 férfiút és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, akik a találós mesét megoldották. És felgerjedd haragjában elment az ő atyjának házához.” — Birák 14 : 19

„Sámson Askelonba a filiszteusok 5 szövetség városának egyikébe ment, amely népet a (filiszteusokat) Jehova Palesztinában életben hagyott az izraeliták kipróbálása végett. (Birák 3 : 3; Józsué 13 : 3) Askelon, Filisztea déli részén kikötő város volt, és azt jelenti, hogy Sámson abban az időben hosszú utakat tett meg. Oda ment, hogy beszerezze az anyagot elvesztett fogadásának kifizetésére és ott 30 embert megölt, levetkőztetett és a zsákmányt magához vette. Ezt nem lehet gyilkosságnak nevezni, mivel Sám-

son, Jehova irányítása alatt cselekedett Isten ellenségeinek megbüntetésére. Ama tény, hogy a följegyzésben Isten nem szólt Sámson ellen, azt mutatja, hogy az Úr jóváhagyta az ő eljárását. A filiszteusok tisztességtelenül bántak Isten népével és megcsalták. Sámson „üszőjén” szántottak és csalással szereztek maguknak felvilágosítást.

„Az újkori filiszteusok is hasonlóképpen, csalás és ámtítás útján szereztek maguknak felvilágosítást Isten választott népe felől, hogy azután értesüléseiket Isten népe ellen felhasználják. Sámson megfizette a fogadását, de azáltal sem ő, sem Isten választott népe közül senki sem lett szegényebb és egyikük sem szenvedett kárt, de a filiszteusok, Isten ellenségei kárt szenvedtek az Isten népével szemben elkövetett csalások miatt. Ez mutatja, hogy Isten mindenkinek érdeme szerint fizet, aki Isten népével erőszakosan és rosszakaratulág bánt; és ezt a maga kitűzött idejében fogja megfizetni.

„Az illési korszak alatt gyakran volt „rostálás” azok között, akik magukat Jézus Krisztus követőinek tartották, amire a folyóirat gyakran felhívta a figyelmet. Ez abban van példázva, hogy Sámson nyomban fogadásának kifizetése után elhagyta jegyesét és jogos haragjában a jegyese és annak népe részéről tapasztalt eljárás felett, atyai házához hazatért. Az illési korszak alatt a hűségesek hasonlóképpen váltak a hamisaktól és hitzegőktől, akik a „filiszteusok” befolyására gonosz útra tértek. Sámson nem békült ki a jegyesével. Habár a hűségesek az illési korszak alatt mindenkor hajlandók voltak visszafogadni az elszakadtakat, ha azok rosszaságukat megbánták és valóban érdeklődtek volna az Úr iránt, mindazáltal sohasem történt kibékülés és új egyesülés közöttük az Úr munkájában.

„Sámson jegyesét máshoz adták feleségül: „A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő (Sámson) egyik társához, akit társaságába vett vala.” (Bírák 14:20) Hasonlóképpen lettek a hűtlenek átengedve Sátán szervezetének az illési korszak alatt és a Sátán szervezetével egyesültek. Nem a Sámson hibájából történt, hogy a jegyesét elválasztották tőle és nem is az ő tudomásával és beleegyezésével adták máshoz feleségül. Tartsuk eszünkben, hogy a prófétai drámát Jehova gondviselte és ő jegyeztette fel azokat a jeleneteket, amelyek a jövőben fognak megvalósulni és így minden az ő akarata szerint teljesül az ő célja érdekében.

„Sámson, Isten ellenségein, a filiszteusokon még egy másik nagyobb alkalmat is nyert. Az illési korszak alatt sikerült az ördögnek, hogy sokat eltávolított az „igazságnak” akkori munkájából; azok elárulták testvéreiket és a Sátán közegeinek kelepchéjébe kerültek és könnyű prédáivá lettek. Az elbukottak a Sátán szervezetéhez tértek vissza, ezeket Sámson jegyese példáz-

za, akit az édesatyja máshoz adott feleségül és így a „filiszteusok” táborában maradtak. Most Jehova a szintért az ellenséggel szemben való haragjának újabb kifejezésére készítette elő. Aképpen vezérelte a szereplőket a prófétai drámában, hogy azt példázzák, hogyan fogja megbüntetni azokat, akik ravaszul bánnak az ő hű népével és egyúttal az ő népet is kormányozta az illési korszak alatt. Mivel Sámson ebben a darabban csupán egy szereplő, eljárásáért nem lehet lekicsinylőleg megítélni. Jehova Sámsonra helyezte szellemét és hasonlóképpen. látta el szellemével Jézus Krisztus hű követőit, akik az illési korszak alatt végezték az ő munkáját és szorgalmasak voltak feladatuk teljesítésében. A hűségesek szorgalma és ragaszkodása ama korszak alatt a modern filiszteusokat sokszor nagy zavarba és szorongatott helyzetbe sodorta s Jehova éppen erre a célra használta fel az ő híveit. Isten bosszúja, amelyet Sámson útján gyakorolt a filiszteusokon, az újkori filiszteusokon való megtorlását példázza, akik összeesküvést szöttek Jézus Krisztus azon hű követőinek megkárosítására, akik állandóan hirdették az Úr jelenlétét és az ő országának elközelítését. Ha a följegyzés kimutatja, hogy Isten támogatta Sámsont, nem azt bizonyítja ez, hogy Sámson oly tiszta szívű népet példáz, amelyet Isten kegyelmével támogat?

Kérdések

1. Nevezd meg szövegek alapján Jehova hű népének biztonságát és erejét! Miért rendkívül fontos megérteni Jehova cselekvési szabályát?
- 2-5. Magyarázd meg okosan cselekedett-e Sámson a Bírák 14:1-3. szöveg följegyzése szerint és jogosultak voltak-e azzal szemben szülei ellenvetései! Hogyan teljesült a prófétai kép?
6. Magyarázd meg a Timnát felé vezető úton történt eseményeket!
- 7, 8. Magyarázd meg és illusztráld az oroszlán jelképi értelmét!
- 9-19. Ismertesd az események fejlődését, amelyek bizonyítják, kit példáz az oroszlánkölyök: a) 5. versben említett eseményben; b) amidőn Sámsonra ordított és c), amidőn Sámson agyonlőtte!
- 20-22. Mutass rá a katolikus hierarchia sötét üzenelmire az oroszlának Sámson ellen irányuló ordításával kapcsolatban, valamint azon eseményekre, amelyek megmutatják, hogy „az oroszlán” megdöglött!
- 23-28. Mutasd ki a 7. a 8. és a 9. versek teljesülését!
- 29-32. Magyarázd meg a 10. versben említett esemény okát! Hasonlítsd a 11. a 12. és a 13. versek okát is!
- 33-36. Mutasd ki tények és a vonatkozó szövegek alapján, mennyire találó a találós mese (14. vers) a prófétai kép tekintetében is! Mit példáz a filiszteusok ta-hetlensége annak megfektetését illetőleg?
- 37-40. Ismertesd a 15. versben előre följegyzett helyzetet; valamint a 16. versben említetteket is!
- 41-47. Mutasd ki, hogy a Sámson jegyese által alkalmazott taktika s annak eredménye nagyszerűen példázta egy bizonyos osztálynak az utolsó napokban tanúsított eljárását és gonosz útjának kimenetelét is!
- 48-49. Magyarázd meg a), hogy „Sámson jegyesét” Sámson „egyik társának” adták; b), hogy helyesen cselekedett-e Sámson a 19. versben följegyzett eseményben! Magyarázd meg mit példáz az!

(W. T. 1935 november 15.)

Szolgájának megőrzése

„Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az álesontban volt és víz fakadt abból. Ő pedig ivott, ereje megtért és megelégedett. Azért neveztetik a „segítségülhívás forrásának“ e hely Lehiben mind e napig.“ — Bírák 15 : 19

(Sámson, III. rész.)

JEHOVA megőrzi szolgáját, aki hűséges és ragaszkodik hozzá. Az öröklött bűn folytán minden ember erőtelen; de amidőn valaki Isten szolgája lesz és tiszta szívvel megőrzi hűségét Isten iránt, bizonyos lehet arról, hogy a válságos időkben megőriztetik. „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik öhozzá teljes szívvel ragaszkodnak.“ (Krónika II. 16 : 9) Ez Jehova szilárd és változatlan jogelve. Az ember szíve az ő ragaszkodását és cselekedeteinek indító okát jelenti. Ha teljesen Istennek szentelte magát és indító oka tiszta és jogos Isten előtt, akkor az inség idejében határozottan tapasztalni fogja Isten támogató kegyelmét. Minden ember hibázik és senki sem cselekedhetik önmagától tökéletesen. Ha tudatában van hibáinak és terhét az Úrra helyezi, teljesen méltányolva, hogy ereje csak Jehovától származhatik és Isten kegyelméből elhatározza, hogy híven ki fog tartani és szorgalmasan teljesíti szövetségét, még pedig önzetlen indító okból, meg lehet győződve arról, hogy Isten támogatni fogja. „Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.“ — 55. zsoltár 23

• A tiszta szív nem csupán azt jelenti, hogy valakinek jók a szándékai; nem önző haszonvágyból kell cselekedetre sarkallatnia, hanem Isten akaratának cselekvése kell hogy indítsa. Ekkor tisztaszívű és írva van: „Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.“ (Máté 5 : 8) Az ember akkor Jehovának a szolgája, ha neki szolgál önzetlenül vagy tiszta szívből. (Róma 6 : 16) Isten szolgáit az emberek általában tévesen bírálták, mivel az emberek a testi szemeikkel látható külsőre vigyáznak. De Isten szolgáinak a szívét vagy indító okát látja és igazságosan ítéli meg. (János 7 : 24) Egyes magyarázók szigorúan megkritizálták Sámson, még pedig alaptalanul és jogtalanul Kritikájukkal azonban nem változtattak a dolgon.

• Sámson, Isten szolgája volt és senkinek sem áll jogában Isten szolgáját megítélni. „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod (megítéled) a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.“ (Róma 14 : 4) Isten is így őrizte meg Sámson, az ő akaratának végrehajtására és később följegyeztette Sámson felől szóló elismerését. (Zsidók 11 : 32) Ez magábanvéve is bizonyítja, hogy Sámson Isten irányítása alatt járt el és Istennek azon hű szolgáit példázta, akik a világ végén fognak a földön élni.

• A filiszteusok nyilván tudtak Sámsonnak feleségétől (jegyesétől) való elidegenedéséről, mert máskülönbén Sámson őket a szokott módon kereste volna fel. „Lőn pedig néhány nap mulva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson

az ő feleségét (jegyesét) egy kecskegödölyét vívén neki és monda: bemegyek az én feleségemhez a hálólházba. De nem hagyá őt bemenni az ő Atyja.“ — Bírák 15 : 1

• Sámson megvárta Isten kellő idejét, amidőn újból Timnátba ment. Ez éppen alkalmas idő volt a filiszteusok megkárosítására vetésük elpusztítása útján. Sámson éppen emiatt vett magának filiszteus feleséget; „Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a filiszteusok ellen, mert abban az időben a filiszteusok uralkodtak Izrael felett.“ (Bírák 14 : 4) Sámson testi rokonai, az izraeliták nem siettek támogatására, mivel Sámson nem tekintették az Úr kiválasztottjának Izrael megszabadításának megkezdésére. Sámsonnak egyedül kellett elmennie, s a dráma e részében a hű szolgálót példázta. Rokonai azokat a hitszegőket példázzák, akik Isten szolgáinak nevezik magukat, de az emberektől félnek. Jehova nem lépett közbe, amidőn a Sámsonnak eljegyzett asszonyt másnak adták, holott Isten kétségtelenül közbelépett volna, ha az eljegyzett asszony az Úr szolgáló leányai közé tartozott volna. — Mózes I. 20 : 1—18

• Isten ezzel nyilván azt akarta, hogy Sámson újból megalázza a filiszteusokat. „És monda annak atyja; azt gondoltam, hogy gyűlölve gyűlölöd őt, azért odaadtam én a te társadnak; de hát vajjon huga nem szebb-é nálánál? Legyen ő helyette most a tied.“ (Bírák 15 : 2) A leány atyja azt mondotta Sámsonnak, hogy azt gondolta, „hogy gyűlölve gyűlölöd őt“ és emiatt fiatalabbik leányát ajánlotta feleségül Sámsonnak. Arra kell gondolnunk, hogy Sámson nem feleség, hanem oly alkalom keresésére indult, amely útján Isten gyalázóit megbüntetheti. Ez bizonyítja, hogy Isten nem választ magának csupán oly szolgákat, akik csak magukkal törődnek, hogy mások azt kénytelenek mondani felőlük: „nézd csak, mennyire jó ember!“ Isten, az Úr előtt az olyan szolga kedves, aki híven teljesíti az ő parancsolatait és mindenkor megőrzi tisztaságát. Amidőn az ördög látja, hogy valaki híven szolgál Istennek, határozottan számolni kell azzal, hogy az ördög az illetőről valamely botrányos hazugságot fog elterjesztetni, hogy az emberek így szóljanak: „Isten nyilván nem fog ily embert használni, akit ily dolgokkal vádolnak; ez bizonyítja, hogy az illető nem Isten szolgája.“ Jusszon azonban eszünkbe, hogy maga az Isten ítéli meg a maga szolgáit és éppen ezért a szolgáknak nem kell törődniük tökéletlen emberek ítélkezéseivel. Aki embereknek kíván tetszeni, Isten előtt útálatos. De aki szorgalmasan Jehova elismerésére és tetszésére törekszik, a Felséges hű szolgája.

• Miután Sámson elhatározta magát útjának követésére, tudta, hogy a filiszteusok hibáztatni

fogják; de a maga ártatlanságáról meg volt győződve és arról is, hogy ő az Isten akaratát teljesíti: „És monda neki Sámson: teljesen igazam lesz most a filiszteusokkal szemben, ha kárt okoz nekik.” — Birák 15 : 3

* Sámsonnak az volt a küldetése, hogy bajt vagy kárt hozzon a filiszteusokra és ezért volt ő ártatlan mind abban, amiket a filiszteusokkal cselekedett. Hasonlóképpen az Isten szolgálói által végzett munka az illési korszak alatt az igazság hirdetése által a modern filiszteusok megkárosítását célozta; mert Isten beszéde, az igazság a kétélű kardnál is élesebb. Ennek a kardnak suhogtatása bántja a képmutatók társaságának felekezeti érzékenységét és „elpusztítja legelőiket.” — Ezékiel 34 : 1—8; Jeremiás 25 : 34—38

* Az igazság közleménye a modern filiszteusokat sokféleképpen megbüntette. Isten szolgálói ennek a munkának végzésében ártatlanok, miképpen Sámson ártatlan volt Isten előtt: „És elment Sámson és összefogdosott 300 rókát és csóvákat vevén, a rókák farkait egymáshoz kötözte és egy egy csóvát tett minden két rókának farka közé.” — Birák 15 : 4

„Ott az országban a sakálók csoportosan járnak; de nem úgy ám a rókák. A feljegyzésből nem tűnik ki, hogy Sámson valakit is igénybe vett volna a rókák összefogdosására és farkaik összekötésére, nyilvánvaló tehát, hogy ebben az ügyes munkájában az Úr támogatásában volt része. Sámson ezzel nem cselekedett tréfa dolgot, hanem egy jól átgondolt és ügyesen végrehajtott munkát végzett Isten nevének gyalázóival és Isten népének elnyomóiival szemben. Ez nagyszerűen kieszelt terv volt az ellenség megbüntetésére. Sámson ezáltal világosan Istennek az illési korszak alatt dolgozó hű szolgálait példázza. Azon tény, hogy sakálók (rókákat) kellett használnia munkájára, arra mutat, hogy testvérei közül senki sem segített neki a filiszteusok megbüntetésében. Hasonlóképpen az illési korszak alatt sem segített senki sem az állszenteskedők közül a hűségeseknek, hanem inkább érzékösségükkel és jámborságukkal hivatkoztak. Akkor ezek a gyávák így szólottak: „Tekintettel kell lennünk a papságra, nem szabad őket nevetségessé tenni és hibáikat sem szabad emlegetnünk, hanem inkább szeretettel kell beszélnünk róluk.” Hogyan lehetne valaki Isten hű szolgálja, ha egyúttal jámbor és érzékössé módon beszél arról, amit akkor a „szeretet” alatt értettek? Az Isten iránt való szeretet az ő parancsainak örömteljes megtartását jelenti. (János I. 5 : 3; János 14—15) Az illési korszak alatt Isten ezen állítólagos szolgálai, akik a maguk tetszése szerint cselekedtek a gyalázatot elkerülésére, nem a szeretettől voltak indítva, tehát nem is voltak tiszta szívűek. Aki tisztaszívű, szorgalmasan fog törekedni Isten akaratának parancsa szerint való teljesítésére, arra való tekintet nélkül, hogy mit fognak róla gondolni vagy beszélni az emberek; Isten az inség idejében az ily hűségesek iránt fogja megmutatni az erejét.

„Amidőn Sámson a rókákat (más fordítások szerint „sakálók”) készenlétbe helyezte, meggyújtotta a farkaik közé helyezett csóvát: azok

elszaladtak a vetés közé és az olajfás kertekbe, egyszóval szaladtak, amerre tudtak és mindenféle veszedelmet vittek magukkal: „És meggyújtá tűzzel a csóvákat és beeresztette azokat a filiszteusok gabonájába és felgyújtá a gabona kalamyákat, az álló vetéseket, a szőlőket és az olajfaterdőket.” (Birák 15 : 5) A gabona alatt búzát, rozst, árpát, zabot, kölest és hasonló terményeket kell értenünk. Nyilván nagy pusztítást okoztak a 150 tüzes csóvát magukkal vivő sakálók vagy rókák a mezőn és az olajfa kertekben és a tűz oly gyorsan terjedt, hogy a filiszteusok nem tudták eloltani, amíg magától le nem lohadott. Ez nyilván éhséget idézett elő a filiszteusok között. A gabonájuk már meg volt érve és így könnyen meggyulladt, a filiszteusok pedig tehetetlenek voltak és végig kellett nézniük a pusztulást.

„Isten hű szolgálainak illési munkája hasonlóképpen pusztító hatású volt a modern filiszteusokon. „A szervezett kereszténység” templomlátogatói között nagyon sok traktátus, könyv és füzet került forgalomba. A tüzes igazságokat tartalmazó közlemény fölperzselt a papság mezőit, amely terményével a klérus a népet táplálta és amiből hasznát húzta. A munka illési korszakában a klérus beteg lett és gyakran eképpen jajgatott: „Ezek a reggel-hirnökök feldűlják a mi egyházainkat.” A tény az, hogy Isten azokat valóban a nyáj állszenteskedő pásztoraiknak, illetve legelőiknek felperzselésére használta.

„A filiszteusok e csapás hatása alatt nagyon felbőszültek. Összeszaladtak és kérdezni kezdték: „Ki csinálta ezt? Es mondák: Sámson, Timneus veje, mert elvette tőle az ő feleségét (jegyesét) és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a filiszteusok és megégették az asszonyt és annak atyját tűzzel.” — Birák 15 : 6

„Más valaki világosíthatta fel őket, mert a szöveg így szól: „És mondák.” Kik mondák? Nyilván a hitszegő izraeliták, akik a filiszteusokkal egy gyékényen árultak és az illési korszak hitszegőit példázták, akikből később a „gonosz szolga” osztálya alakult. Itt egyúttal rá van mutatva arra is, hogy mi fog történni az áruló „gonosz szolgálival.” A Sámson hitszegő jegyesére következett sors találoan példázza a „gonosz szolga” sorsát.

„Sámson nem volt bőszi amiatt, hogy a filiszteusok az ő hűtlen jegyesét elégették. De nem érte be ennyivel. A filiszteusok megbüntetésére küldetett és nem akart nyugodni addig, amíg el nem végzi, amire Isten utasította: „Sámson pedig monda nekik: bátor ezt cselekedtetek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszúmat ki nem töltem rajtatok.” — Birák 15 : 7

„Sámson szavaiból kitűnik, hogy a filiszteusok helyesen cselekedtek, amidőn érette bosszút állottak az asszony és az asszony atyjának elégetésével; mert így szólott: „Bátor ezt cselekedtetek, mégis addig nem nyugszom meg, amíg bosszút nem állok rajtatok”. Sámsonnak nazireus létére híven meg kellett tartania Istennel kötött szövetségét, amit csak Isten utasításának teljesítése által tarthatott meg. Kijelentése azt jelenti, hogy csak akkor szűnik meg pusztítani közöttük, amidőn Isten bosszúállása rajtuk beteljesedett. Ez azt példázza, hogy Isten hű szolgálai mind-

végig teljesíteni fogják Isten utasítását és nem szünnék meg addig, amíg Isten nem parancsol nekik megállást. Jehova ügye nem ismer vereséget és az ő haragjának kifejezése mindaddig fog folyni, amíg teljesen kifejezésre fog jutni.

"Ügylátszik a filiszteusok az ország minden részeiből Timnátba siettek, hogy az asszonyt és annak atyját a házassági szerződés megszegéséért kivégezzék. Sámsonnak jó alkalmat nyújtott az asszonynak és atyjának elégetése arra, hogy a filiszteusokra támadjon és így tényleg útközvet fejlődött ki közöttük: „Es megverte őket keményen válluktól tomporukig és lement és lakott Ethámban, a sziklabarlangban.“ (Bírák 15:8) Nincsen megírva, hogy hányan pusztultak el abban a verekedésben; de nyilván sokan lehettek, mert írva van, hogy „keményen megverte őket“ (angol fordítás szerint „nagy mészárlást végzett közöttük“).

"Sámsonnak a filiszteusokkal folytatott csatározása nyilván nem jelent időrendileg egymásután következő eseményeket a modern filiszteusokkal kapcsolatban; csupán a modern filiszteusoknak, Sátán szervezete papságának Isten gyülekezetének illési korszakában való többszörös vereségét példázza. Ez által a filiszteusoknak az illési korszak után és a gyülekezetnek elizeusi korszakában előforduló vereségeik is találóan ábrázolva vannak. Sámson a filiszteusok nagy veresége után eltávozott és Ethám sziklabarlangjaiban lakott. „Ethám“ „ragadozó madarak fészket“, illetve saskeselyűk és vércsék fészket jelent. Sámson inkább ott lakott, mintsem testvérei között; így akarta kimutatni, hogy teljesen Jehova Isten védelmében bíz és semilyen segítséget sem vár testvéreitől, a gyáva és hitszegő izraelitáktól. Jehova hű szolgálai is hasonlóképpen „az örök kőszálhoz,“ Jehovához menekültek és nála keresnek vigaszt, s nem pedig a hitszegő és remegő embereknél. (Ezsaiás 26:4) Isten népe, habár Sátán vérengző és fenevad szervezete veszi is körül, az örök kőszálnál talált védelmet és segítséget.

"Nincs közölve, hogy Sámson meddig lakott Ethámban, de nyilván egészen következő hóstettéig lakhatott ott. Júda területe a Dánéval volt határos; most a filiszteusok a közöttük rendezett vérengzés megbosszulására háborút indítottak Júda és más izraeliták ellen: „A filiszteusok pedig felmentek és megszállották Júdát és Lehiben telepedtek le.“ (Bírák 15:9) A filiszteusok hadbaszállása és az izraeliták ellen irányuló küszöbönálló támadása nyilván hitpróbát jelentett a júdabeliek részére. Kérdéses volt: szembe fognak-e szállani a filiszteusok támadásával, vagy kiegyeznek velük, a maguk bőrét féltve? „Akkor mondanak a Júda férfiai, miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondanak: Sámson megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett velünk.“ — Bírák 15:10

"A júdabeliek szavaiból kitűnik, hogy gyávák voltak és hajlandók voltak a kiegyezésre. Így akarták Sámson magára kiszolgáltatni és kitenni a harcra és büntetésnek, hogy a maguk bőrét megmentse. A filiszteusok jónak látták, hogy egy egész hadsereggel vonuljanak Sámson ellen,

akire Isten az ő erejét ráhelyezte. Nyilván azt gondolták, hogy Sámson Júda földjére csalhatják, ott az izraelitákat háborúba keverhetik és így Sámson és az izraelitákat is megverhetik. Eddig az ideig a filiszteusok istene, Dágon kisebb csapatokat nem tudott megoltalmazni Sámson kezével szemben és emiatt vonultak most egész hadsereggel ellene. De a filiszteusok istene, Dágon semmiben sem mérkőzhetett Sámson Istennel. „Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájok; ellenségeink is megítélhetik.“ — Mózes V. 32:31

"A filiszteusok most arra akarták kényszeríteni a júdabelieket, hogy segítsenek nekik Sámson foglyulejtésében, mert máskülönben rájuk támadnak. Mily nagyszerűen illusztrálja ez az illési korszak végén történt eseményeket! A júdabeliek a drámának ezen részében a hitszegők nagy tömegét példázzák, akik a modern filiszteusokkal összeállottak a hűségesek és igazak osztálya ellen. A Sámson napjaiban élő júdabeliek hitszegők lettek és törvényszegők Istennel szemben és emiatt voltak hajlandók a kiegyezésre. Nem hallgattak Jehova tanácsára: „Mert tanácsvesztett nép ez és nincs benne értelem. Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végük! Milyen kergethetne egy, ezret és kettő, hogyan úzhatne tízezetet, ha az ő Kősziklájuk el nem adja őket és ha az Úr kézbe nem adja őket.“ — Mózes V. 32:28-30

"Sátán a világháború végén ehhez hasonlóan zúdítt megpróbáltatást mindazokra, akik Jehovával szövetséget kötöttek. Sátán, szolgálai Isten népének elpusztítására törekedett és a nagy világháborút akarták gonosz szándékuk végrehajtására ürügyül használni. A háborúba keveredett nemzetek között a papság ellensége volt Jehova szövetséges népének és főképpen azokra haragudott, akik kitartóan szolgáltak Istennek, az ő országának hirdetése által. A modern filiszteusok, a világháború papsága hozzáállott Isten népének meggyilkolásához. Minden országban bele akarták kényszeríteni a háborúba Isten hű szolgálait. Az országokban a hadkötelességi törvények leple alatt a papság Isten azon hű szolgálainak elpusztítására törekedett, akik lelkiismereti okokból nem akartak részt venni a háborúban. A hitszegő csoport, amelyből később a „gonosz szolga“ osztálya kialakult, a modern filiszteusokkal egy gyékényen állt. „Ekkor 3 ezer ember ment le Júdából Ethámba a sziklabarlanghoz és monda Sámsonnak: nem tudod-e, hogy a filiszteusok uralkodnak mirajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nekik: amiképpen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velük.“ — Bírák 15:11

"Ez a júdabeli sereg a modern, gyáva és hitszegő keresztényeket példázza, Isten állítólagos szolgálait, akik Isten szövetségének megszegésére akarták rávenni a hűségeseket, hogy magukat a gazdasági, politikai és felekezeti hatalmaknak alávetessék. A hitszegők mintegy így szólottak azokhoz, akik szilárdan kitartottak az Úr mellett: „Nem tudjátok-e, hogy „a felsőbb hatalmak“ a világ mostani uralkodói és engedelmeskedni tartozunk nekik? Miért akartok mindnyájunkat bajba keverni és érdekeinket veszélybe dönteni, azt ál-

líván, hogy nem egyezik meg a ti meggyőződése-
tekkel a háború? Hiszen ezek a „felsőbb hatal-
mak” Istentől rendeltettek”. — Így érveltek, Ró-
ma 13 : 1—3-ra támaszkodván. Ez a társaság a-
kart mindenáron békét és kiegyezni is hajlandó
lett volna, de nem sikerülvén a hűségeselek elcsábí-
tása, áruló összeesküvésre vetemedett a mostani
filiszteusokkal szövetkezve.

”A 11. vers szerint a 3 ezer júdabeli hasonló
szemrehányásokat tett Sámsonnak. Mire Sámson
így válaszolt: „Ahogyan velem cselekedtek, én is
úgy cselekedtem övclük.” A filiszteusok megkáro-
molták Sámson Istenének nevét, amennyiben Je-
hova választott népét gonoszul támadták és a hű-
séges Sámson nem akarta figyelmen kívül hagy-
ni azokat a káromlásokat. Hasonlóképpen szólt
a „hű szolgálta” osztály is a papsághoz és hitszegő
testvéreikhez, az egész látszatkereszténységhez:
„Ti meggyaláztátok Isten szent nevét, amennyi-
ben Isten hű népével gonoszul bántatok; mi nem
fogunk kiegyezni veletek, nem is hajlunk meg előt-
tetek, hanem Istennek fogunk engedelmeskedni és
azt fogjuk cselekedni, amit ő parancsolt nekünk.

”Amidőn a zsidók nem tudták megnyerni Sám-
sont, kötelekkel igyekeztek hatalmukba keríteni
őt: „És mondanak neki: azért jöttünk le, hogy
megkötözzünk és hogy a filiszteusok kezébe ad-
junk téged. Sámson pedig monda nekik: esküdje-
tek meg nekem, hogy ti nem rohantok reám.” (Bí-
rák 15 : 12) Ezáltal a zsidók kifejezésre juttatták
önzésüket és azt is, hogy inkább emberektől fél-
nek, mint az Istentől. Így fejezték ki a hitszegők
is az illési korszak alatt rendkívüli önzésüket és
emberektől való félelmüket, ahelyett, hogy Istent
féltek és neki engedelmeskedtek volna. A kártól
és a bajtól meg akarták magukat óvni. Nem ki-
vánták Istenben bízni, hogy ő oltalmazza meg ö-
ket, mivel hitszegő szolgálók voltak. Sámson nem
fél attól, hogy nem tudja megvédeni magát hűt-
len testvéreivel szemben; de annak tudatában volt,
hogy nem az a küldetése, hogy vérrokonaival kezd-
jen élethalál harcot. Azért eskettette meg őket,
hogy nem fognak rá támadni. Kétségtelenül mind
a 3 ezret le tudta volna verni; de nem erre irá-
nyult az ő harca.

”A 3 ezer képviselője Sámson közelébe ment
és közölte vele szándékukat: „És azok felelének
neki, mondván: nem! Csak megkötöztünk megkötö-
ztünk és kezükbe adunk; de nem ölünk meg té-
ged. Azután megkötözték őt két új kötéllal és fel-
vezették őt a koszlikából.” (Bírák 11 : 13) Ezek
az izraeliták tehát Sámson, Isten hű szolgáját,
készek voltak kiszolgáltatni, arra való tekintet
nélkül, hogy mily büntetést fognak reá kiszabni,
mert azt remélték, hogy így elkerülhetik a hábo-
rút. Az illési korszak alatt hasonló önző okokból
a hitszegők készek lettek volna testvéreiket a
mostani filiszteusoknak kiszolgáltatni. A magu-
kat Isten szolgáinak nevező hitszegők közül egye-
sek a világiakhoz mentek, az állítólagos „felsőbb
hatalmakhoz” és mintegy így szólottak: „Mi haj-
landók vagyunk mindenre, amit a ti törvényeitek
követelnek; csak ezek a többiek (a hű szolgáló-
tály) ellenségeitek, de mi hajlandók vagyunk ki-
szolgáltatni őket tinéktek.” — Így ismertették
meg az ellenséggel a hűségeseket és az ellenség

így tudta elfogni a hűségeseket. Az ellenséggel
szövetséget kötöttek, miképpen Júdás Jézus Krisz-
tus elárulása alkalmával. Jézus az ilyenek felől
a következőképpen fejezte ki Isten törvényét:
„Nem volna hatalmad ellenem, ha onnan felül-
ről nem adatott volna; azért bűnösebb az, aki en-
gem kiszolgáltattott neked.” (János 19 : 11) Nem
csoda tehát, hogy az Úr megmondotta az ily hit-
szegőknek, hogy „részüket a képmutatókkal ad-
ja ki”, illetve a mostani filiszteusokkal. — Máté
24 : 51

”A gonosz izraeliták erős kötelekkel kötözték
meg Sámson és az Ethámi sziklabarlangból ki-
hozták és Lehibe vitték: „És mikor Lehi felé kö-
zeledett és a filiszteusok már ujjongtak elébe:
felindítá őt az Úrnak lelke és olyanok lettek a
karján lévő kötelek, mint a lencsések, melyeket
megperzsel a tűz és lemáztattak a kötések kezei-
ről.” — Bírák 15 : 14

”A filiszteusok nyilván nagyon örvendezhet-
tek, amidőn meglátták Sámson megkötözve fe-
léljük közeledni. Az ellenség mindig nagy zajt
csap, amidőn azt hiszi, hogy Isten hű szolgálta ha-
talmába kerítette. A világháború kitörésével sok
helyen sorozó irodákban nyitottak Amerikában. Ez-
által oly eszközre tett szert az ellenség, hogy a
hűségeseket meg tudta kötni; a hitszegők a
modern filiszteusokkal vagy papsággal karöltve
örvendeztek és veregették egymás vállát, látván,
hogy az Úr mellett síkraszáló hű férfiakat kon-
centrációs táborokba vagy börtönbe viszik.

”Sámson döntés előtt állott. Az volt a kérdés,
hogy támogatni fogja-e az Isten az ő hű szolgál-
ját. Ha támogatni fogja, ezzel fogja bizonyítani,
hogy Sámson az Isten tetszését élvez. Akkor Je-
hova szelleme Sámsonra szállott és a bilincsek,
amelyekkel megkötözték, lehullottak a kezeiről.
Sámson ekkor gyorsan szétnézett, hogy rendelt-e
az Isten valamely fegyvert a keze ügyébe és akkor
egy döglött szamarállcsontot talált. „És egy nyers
szamarállcsontot talál a kinyújtva kezét, fel-
véve azt és agyonvert vele ezer embert.” — Bí-
rák 15 : 15

”Jehova azért, hogy Sámsonnal egy szamar-
állcsontot vétetett igénybe, arra mutat, hogy
az ő hű szolgájának szabadulása nem függött nyíl,
kard, dárda, ló vagy valamely emberi harci esz-
köztől, hanem a mindenható Isten lelke vagy lát-
hatatlan ereje szerzett neki szabadulást. „Nem
paripák erejében telik kedve, nem is a férfi láb-
sáraiban gyönyörködik.” (147. zsoltár 10) „Ha
atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához
vesz (felkarol) engem.” (27. zsoltár 10) „Mert
nem az ívben bízom és kardom sem védelmez meg
engem.” (44. zsoltár 7) Sámson Jehovában bízott
és Jehova meg is védelmezte szolgáját. Így őrizte
meg az Isten az illési korszak alatt is azokat, a-
kik Jehova Istenben bíztak és nem féltek az em-
berektől, hanem hűségüket megőrizték Jehova
iránt.

”A szamar oly állat, amelyet nem szoktak fel-
használni a csatára. Csak isteni csoda útján le-
hetett az a szamarállcsont oly erős, hogy ezer
ember fejének a beverése után sem tört össze.
Mialatt Sámson ezt a dolgot Jehova nevében vég-
hezvitte, a 3 ezer júdabeli tétlenül állott és nem-

sietett az ő segítségére. Sámson, a hű szolga egyedül harcolt, illetve emberi segítség nélkül, de mindazáltal az Ő erejével. Így történt a gyülekezet illési korszaka alatt is, hogy egy néhány hűséges, szorgalmas és bátor férfi és nő hiven végezte a munkát, mialatt többen csak tétlenül néztek és semmit sem tettek Jehova dicsőségére. A kik állandóan szolgáltak Jehovának, olyanokból állottak, akik engedelmesek és alázatosak voltak, mint a számár állcsontjukat Jehova és Jézus Krisztus hirdetésére vagy bizonyágtévesztésre használták és folytatták a munkát, hogy a modern filiszteusokat Isten szavával megverjék. A küzdelem tovább folyt és az igazak fellobogtatták az Ő zászlaját.

"Sámson, miután a számárállcsonttal a filiszteusokat megverte, egy dalt énekelt Jehova dicsőségére: „És monda Sámson: számár állcsontjával seregeket seregbe, számár állcsontjával ezer férfit vertem le.“ (Bírák 15 : 16) Ebben a dalban nem hivatkozott a saját erejével, hanem Jehova Istennek adott hálát, aki ama borzasztó bajban támogatója volt. Sámson nem őrizte meg a számárállcsontot és nem is akasztotta szegre a sátorában mint ereklyét, hogy azt csodálják vagy imádják, ahogyan egyes emberek cselekedni szoktak, akik az illési korszak alatt büszkén szoktak rámutatni vívmányaikra. Istenben és nem abban az eszközben bízott, amelyet a kezében tartott. Miután a számárállcsont rendeltetését teljesítette, nem volt reá szüksége többé. „És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek.“ — Bírák 15 : 17

"Sámson a csata helyét illő névvel ruházta fel. „Lehi“ „állcsontot“ jelent és azt a helyet Sámson nevezte így, miután az ellene támadott filiszteusokat megverte, Sámson „Ramath-Lehinek“ nevezte ezt a helyet, ami az „állcsont felemelését“ jelent, illetve, hogy azt akkor ott az ellenség leverése által Jehova nevének igazolására használta. Így tette emlékeztetéssé a győzelem helvét Jehova nevének igazolására; ez mutatja, hogy a hű szolgák jól teszik, ha mindenkor Istennek adják a dicsőséget az ő megtartó kegyelméért és erejéért és nem embereket imádnak.

"Ez a verekedés, ahol Sámson ezer filiszteust agyonvert, nagy megpróbáltatást jelentett Sámsonra nézve és utána nagyon ki volt merülve és nagyon megszomjazott. „Azután megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Őrhoz és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet és most szomjan kell meghalnom és a körülmetéletlenek kezébe jutnom.“ — Bírák 15 : 18

"Akkor volt a legmelegebb nyár; és Sámson szűnet nélkül verekedett szomjasan, még ha lett is volna valami a közelben, amivel szomját olthatta volna. A győzelmet nem magának tulajdonította, hanem Jehovát dicsőítette érte; magát Isten szolgájának nevezte és teljes hittel az Őrtől kért segítséget, hogy meg ne haljon. Ez mutatja, hogy tudatában volt Jehovától való függésének és annak is, hogy a győzelem Isten győzelme volt és nem az övé. Sámsonnak e helyzetben tanúsított viselkedése hangsúlyozza, hogy ő hívó ember volt és Isten őt az ő hitéért és hűségéért említi a

hűségesei között. (Zsidók 11 : 32) Tisztában volt azzal, hogy habár a filiszteusokat megfutamította és közülök ezret agyonvert, de a körülmetéletlenek kezébe esett volna, mivel nagyon ki volt merülve. Tudta, hogy a körülmetéletlen filiszteusok ebben az esetben gyalázni fogják Sámson Istenét és még inkább fogják gúnyolni, mondván: „az ő Istene nem tudta megszabadítani őt a szomjanhalástól a vadonban, ahol a számárállcsontot találta.“ Azért könyörgött Sámson, Istenhez, hogy adjon neki friss vizet, hogy életben maradjon és tovább tudjon harcolni. Ezzel példázta az illési korszak hűségeseit, akik gyakran voltak bajok között és szorultak segítségre és felüdülésre, hogy életben maradjanak és Jehova nevérol is dicsőségéről és az ő királyáról tovább is bizonyágot tehessenek. Sámson hűsége és kitartása követendő példa Krisztus hű követői előtt és hasonló cselekedetre vannak buzdítva. (Zsidók 12 : 1) Szomjan engedi halni szolgáját Jehova a vadonban? Nem; mert Isten mindenkor megőrzi azokat, akik hívek öhozzá. Sámson Lehiben annak a helynek a közelében volt, ahol a számárállcsontot találta, Isten ott akarta őt felüdíteni és tovább is életben tartani. „Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért és meglegedett. Azért neveztetik a „segítségülhívás forrásának“ e hely Lehiben mind e mai napig.“ — Bírák 15 : 19

"Ez nem azt jelenti, hogy Isten, Sámson zápfogából vagy a számárállcsont zápfogából fakasztott vizet, hanem a víz a földből fakadt azon a helyen, amelyet Sámson Lehibnek (állcsontnak) vagy Ramath Lehinek nevezett, ami egy talált eszköz helyét jelenti Jehova nevének igazolására. Nincs följegyezve, hogy Isten földrengés vagy egyszerű repedés útján buzogtatta föl a vizet. Elég az hozzá, hogy Jehova Isten ott felüdítette és életben tartotta hű szolgáját. Az Őr nyilván ezzel mindazon hívekre rámutat, akik minden körülmények között bíznak benne, amidőn Ézsaiás prófétával megíratta: „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt; én, az Őr meghallgatom őket, én, Izrael Istene nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásaivá.“ (Ézsaiás 41 : 17—18) Ez a prófétai kép világosan előre mutatja, hogy Isten hű osztálya hiven megbízhatik Jehovában, hogy az inség minden idejében meg fogja tartani és sosem fogja elhagyni azokat, akik mindvégig teljesítik az ő akaratának cselekvésére kötött szövetségüket.

"Miután Sámson felfrissült az Őrtől szerzett értékes víztől, megerősödött és nem félt. Így volt az illési korszak alatt is, amidőn a hűségeseket a küzdelem kemény próbára állította és elcsüggedtek, elfáradtak és az Őr felüdítő ígéretére szomjaztak, Isten felüdítette őket; azután tovább folytatták munkájukat, minden erejükből megtették, amit meg tudtak tenni és tovább örvendeztek. Ez teljesen megegyezik Isten ígéretével, amelyet a hűségeseknek tett. (Ézsaiás 40 : 29—31) Amit

Isten valamelyik hű szolgájával tesz, azt mindazokkal megteszi, akik hűségesek hozzá.

„Mután Sámson felüdült, azt a helyet hálájának kifejezésekként „segítségülhívás forrásának.” (En-Hakore), ajándékkul kapott forrásnak nevezete, amelyet akkor kapott, amidőn az Úrhoz kiáltott. Azt a helyet a Bírak könyvének írása idejében is úgy nevezték. Az a forrás, amelyet Isten a maga nevéért fakasztott, az ő hatalmának és hűségének azok előtt való emléke lett, akik őt lélekben és igazságban szolgálták és hívták segítségül. Mennyire alkalmas eszköz a folyóirat és a többi iratok, Isten felüdítő igazságának szolgálathoz való juttatására, mint eszköz, vagy csatorna! Ezt az eszközt Isten és nem az ember rendelte. Így a gyülekezet illési korszaka alatt is a folyóirat juttatta el Isten hű népéhez az éltető friss igazságokat. Isten mind e mai napig használja azokat az igazság felüdítő vizének eljuttatására, az ő hű népének megtartására. Az Úr hű szolgálói ígéretet kaptak, hogy Isten híven teljesíteni fogja megtartó ígéretét; emiatt, amidőn munkába mennek, teljes meggyőződéssel énekelhetik: „Nyisátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője: Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel te benned bízok. Bizzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában örök kőszálunk van.” — Ézsaiás 26 : 2—4

„Sámson hozzákezdett, hogy Izraelt a körülmetéletlen filiszteusoktól megszabadítsa és tovább ítélkezett Izraelben: „Es ítélé Sámson Izraelt a filiszteusok idejében 20 esztendeig.” (Bírak 15 : 20) Sámsonnak, mint Izrael bírójának folytatólagos szolgálata bizonyítja Jehovában való hitét és az ő szolgájaként való hűségét, ami egyúttal amellel szóló bizonyíték, hogy Isten hű népét példázza és követendő példa a hűségesek előtt, akik Isten szolgálatára szentelték magukat. — Zsidók 11 : 32; 12 : 1

Gáza

„Sámson Jehova azután Gázába küldötte. A tudósítás erről nem számol be világosan; mindazáltal arra kell gondolnunk, hogy Sámson, mint Jehova szolgálója a Felséges vezetése alatt szerepelt: „Es elment Sámson Gázába és meglátott ott egy parázna asszonyt és bement hozzá.” (Bírak 16 : 1) „Gáza” „erődítményt”, „erőset” jelent. Ez a név „kecskét” is jelent; s amint a következő történet mutatja, ez a név nagyon jellemző volt. Gáza öreg város volt, immár Mózes I. könyv. 10 : 19-ben is említve van. A filiszteus szövetség 5 városa közül ez volt az egyik főváros. (Józsua 13 : 3) Habár a város egy kis távolságra feküdt a tenger-től, kikötője is volt és tengeri kereskedelemmel is foglalkozott. Gáza lakosai ördögimádók voltak és Dágon, a halisten volt az istenük. Erődít-

ményük abban az időben nagyon erősnek számított, Palesztina kulcsvárosa volt és a déli határon épült. Az Egyiptomba vezető úton, északon is kulcsváros volt. Be van bizonyulva, hogy az Egyiptomból bevándorolt Káftoreusok a filiszteusok, akik Gáza őslakóit betörésük alkalmával kiirtották és helyükben letelepedtek. (Mózes V. 2 : 23; Ámos 9 : 7) A filiszteusok által elfoglalt terület az Ígéret földjének egy része volt, s amint máris mondtuk, Júda törzsének volt kiosztva; de a legtöbb időn keresztül a filiszteusok tartották megszállva.

„A filiszteusok története feltűnően egyezik a római katolikus hierarchia történetével. A r. katolikus szervezet a pogány Rómából, illetve Sátán szervezetéből keletkezett, amit a hajdankori Egyiptom példáz. A római katolikus rendszer már történelmének kezdetén Isten népének vallotta magát, amit Júda országa illetve Isten dicsőítése példáz. Köztudomás szerint ez a hierarchia üzletpolitikai szervezet és vallás név alatt működik, de a fő célja a meggazdagodás és a földön való uralkodás. Ez a szervezet volt mindenkor Jehova igazi híveinek az ellensége. A mai Gáza lakosaival együtt az Úrtól pusztulásra van szánva és amint látszik, a pusztulás, Armageddon első részében, illetve a nagy csata kezdetén fog lezajlani. (Jeremiás 21 : 20; 47 : 5) Ez a gonosz szervezet napjainkig sok bűntényt követett el, gyalázatos dolgainak egyike Isten népének a világháború alatt az illési munka végződésekor való megalázása és foglyulejtése volt 1917-19-ig. Jehova az ő népén elkövetett sok sérelemért kijelentette, hogy „tüzet fog bocsátani Gázára és palotáit felperzseli; a filiszteusok elpusztulnak, mondotta az Úr Isten.” (Ámos 1 : 6—8) Amidőn Jehova haragjának hevét kifejezi a mai filiszteusokkal szemben, azok gyökerestől kipusztulnak és így megnyílik az út, hogy mindenki dicsőíteni tudja Istent, aki neki szenteli magát és alázatosságra és igazságosságra törekszik. „Mert elhagyottá lett Gáza, Askelen pedig pusztasággá; Asdódot délben üzik el és Ekron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá leszen. És az a vidék a Júda házának maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelen házaiiban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenük és visszahozza az ő foglyaikat... Ez esik meg rajtuk az ő kevélységükért, amiért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen.” — Sofóniás 2 : 4—7, 10

(folytatása következik)

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Digyázd! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, April 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
7—8 szám
1936 április hó

TARTALOM

Szolgájának megőrzése (Sámson III. rész. folytatása)	59
Kisértés, Sámson IV. rész	61
Vak szolgál, Sámson V. rész	70

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiad Jehovától tanulnak és nagy lesz fiad
békessége.” — Esaiás 54: 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményének életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásértékének vagy váltásának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Slon, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hú követői, Slon gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanul, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyítást tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkiket megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeknek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Emlékvacsora 1936-ban

Az emlékvacsora ünnepe, melyet Jehova felkentjei minden évben megünnepelnek, ebben az évben, április 6-ra, este 6 óra utáni időre esik. Erre az estére a jelképek megünnepelésére a felkentek mindnyájan egybegyűlnek. A csoportok haladéktalanul küldjék be a prágai hivatalnak a jelképekben s az összejövetelel részt vett személyekről szóló együttes jelentést.

Az ő meglepő munkája

Ezt a nevet viseli Jehova népének az egész világon kifejtett nagymérvű előnyomulása, melyet Jehova nevének felmagasztalása érdekében tesz. A „nagy sokaság-osztálya” a királyság felé vezető út felől most kell hogy ismereteket szerezzen. Jehova a jószándékú embereknek, ha mellette foglalnak állást, védelmet ígért. A nép kioktatása felelőségének terhe a maradék és a jonadábok vállain nyugszik. Az április 4—13-ig terjedő időtartam, bizonyára a királyság művének tetőpontja felé való közeledést jelképezi. Akik Jehova mellett foglaltak állást, karöltve igyekezzenek minél magasabbra emelni az igazság zászlaját ezen időtartam alatt.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanulásnak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.

Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.

Romániában: Societatea de biblii si tractate, Bucuresti
Str. Crisana No. 33.

(E) folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg:

— Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtoronyt nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kárik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjük.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Őr előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltnék. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodal munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehesük az érintkezést.

Gazdagság

Ez egy új könyvnek a címe! A Társulatnak már régóta az volt a vágya, hogy a fiatalság érdekében egy rendkívüli dolgot hozzon nyilvánosságra. Az igazságnak a Jonadáb-osztály, azaz a „nagy sokaság” felett való kibontakozása s ezen osztálynak első kinyilvánulása óta, Jehova bizonyágtevői s Jonadáb testvéreik egy oly közzététel után áhítoztak, mely mindazoknak oktatását szolgálná, akik a „nagy sokaság-osztályának” soraihoz csatlakoztak. Jehova Isten, Jézus Krisztus útján mindezt most a GAZDAGSÁG c. könyvben tárja fel. Olvasása s tanulmányozása által Isten felkent osztálya a jonadábokkal egyöntetű hasznót húz. E könyvet olvassa át mindenki figyelmesen, miáltal megismeri, hogy mi okból és mi módon kell azt a szelídséget és igazságosságot keresők kezébe juttatni. „Az ő meglepő munkája” — nagy szolgálati időszak kezdetéig a könyv már rendelkezésre lesz bocsátva.

Túlvilág — egy újabb füzet

Továbbá örömmel tudatjuk, hogy Rutherford testvér, TÖLVILÁG c. újabb füzete magyar nyelven is megjelent. Terjesztése március folyamán történik. Megrendelések azonnal eszközölhetők.

Szolgájának megőrzése

(Sámson III. rész. folytatása)

"A római katolikus hierarchia, amely a mai körülmételeken filiszteusok fő alkotó része mindenkor vagyon és hatalom gyűjtésre törekedett. Ez a kegyetlen szervezet a világ minden tájára kiterjesztette szívó csápjait, magát gazdagította, a néptől hamis ürügyekkel pénzt csalván. Napjainkban a világon a legjobb földek birtokosa mindenütt egy gyékényen árul a nagytőkékkel és a gerinctelen politikusokkal, hogy a népet leigázza és vagyonából kifossza. Ez a legfontosabb része az ördög látható felekezeti szervezetének, üzleti és politikai társai és kegyencei közreműködnek vele a nép ámitásában. Ennek pénzügyi hatalma, amit Tírus példáz, tűzben fog elpusztulni. (Zakariás 9:3-7) Örvendjen és merítsen bátorságot tehát mindenki, aki most teljesen Jehovának szentelte magát, mert a szabadulás napja az ajtó előtt áll, amidőn a mai filiszteusok és az ő törvénytelen társaik el fognak tűnni a létezésből. Most Jehova kétségtelenül mindazok előtt feltárja a próféciákat, akik őt szeretik, hogy az iránta hívek vigaszt és bátorságot merítsenek és tovább végezzék a bizonyágtevést az ő szent nevében.

"Sámson nem azért ment Gázába, hogy a paráznánál testi vágyait kielégítse és nincsen is oly bizonyíték, amely az ő kritizálására feljogosítana amiatt, hogy a parázna házába bement. Sámson nyilván azzal a szándékkal ment Gázába, hogy ismét ürügyet találjon a filiszteusokkal szemben Jehovától nyert küldetésének teljesítésére. A feljegyzés szerint Sámson kíséret nélkül ment Gázába. Az ő bátorságát mutatja, hogy elment halálos ellenségei közé, mert ő Istenben bízott, hogy Isten meg tudja védelmezni őt. Oda ment mint Jehova szolgája, vagy eszköze, hogy megmutassa Isten felsőbb hatalmát a Sátán szervezetével szemben. Sámson egyedül ment be a megerősített város kapuján. A dráma e része Isten azon gondviselését mutatja, hogy fel fogja tártni hatalmát a mai filiszteusokkal szemben, akik védett helyzetükben legyőzhetetleneknek tartják magukat.

"Gázában Sámson egy paráznát látott és ahhoz ment szállásra. Nem ez az első eset, amidőn Isten egy parázna útján mutatta be szándékát. A parázna háza nyilvános ház volt és kétségtelenül az volt az egyetlen helyiség, ahol Sámson befogadták éjjeli szállásra. Ama tény, hogy Sámson ezen cselekedetért az Írás nem dorgálja, arra mutat, hogy a parázna házába tisztességes szándékkal ment és az megegyezett Isten akaratával. Lehet az is, hogy arra gondolt, ami Jerikóban történt, amidőn a két izraelita-kém oda érkezett, amiről a következő áll megírva: „És Józsué, a Nun fia elküldte Sittimből titkon két férfiót kémekül, mondván: menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jerikót. És azok pedig elmentek és bemenének egy parázna asszonynak házába, akinek Ráháb vala neve és ott hálának. Mikor pedig megjelentették ezt Jerikó királyá-

nak, mondván: imé férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izrael fiai közül e földnek kémelésére... Ők pedig még le sem feküdének, amikor felméné öhozzájuk az asszony a házhéjára (padlására) és mondá a férfiaknak: tudom, hogy az Úr nektek adta ezt a földet és hogy megszállt minket a félelem miattatok és hogy a földnek minden lakosa megolvadt előttetek." — Józsué 2:1, 2, 8, 9

"Semmisem bizonyítja, hogy Sámson a paráznával érintkezett, sőt még azt sem bizonyítja semmi sem, hogy valami tárgyalásba kezdett volna az asszonnyal. Ama kijelentés, hogy „bement hozzá” nem magyarázható aképpen, hogy érintkezett azzal. Bement a házába, miképpen a kémek is bementek Ráháb házába, akik felől meg van írva, hogy „ott hálának”. De akárhogy is magyarázzák ezt s még ha meg is botránkoznak egyesek afölött, hogy Sámson egy éjszakát egy parázna házában töltött, mindazáltal az az egy bizonyos, hogy őt Jehova vezérelte oda és így minden feltevés csak az ő igazát bizonyítja. A filiszteusok rendőrsége nyilván bizonyos okokból szemmel kísérte a parázna házat. A karhatalmat rendszeren meg lehet találni az olyan nyilvános helyeken. A filiszteusok rendőrsége kétségtelenül gyorsan hírvil adta, hogy Sámson a parázna házába ment. „A gázabelieknek pedig mikor megmondották, mondván: ide jött Sámson! Körülvevék őt és leselkedének őutána egész éjszakán át a város kapujában és hallgatóztak egész éjjel és azt mondták: reggel, ha világos lesz, megöljük őt.” — Bírák 16:2

"Ebben a szövegben az „idejött” szó az első versben „bement hozzá”-nak van fordítva, ami megerősíti azt a következtetést, hogy Sámson csak szállásra ment abba a házba. A karhatalom azonnal körülfogta a házat és Sámson után leselkedett, hogy hátba támadja. De az Úr nyilván értesítette Sámson az eseményekről, amelyek azon az éjszakán ott történtek.

"Az őrszemek csendesen viselték magukat egész éjszaka, azt mondván: „Majd ha reggel lesz, akkor megöljük őt”. A gyülekezet illési korszaka alatt a modern filiszteusok, a felekezeti elemek vezetői és a fővezérek az Úr hű népét kelepcebe akarták csalni és minden kijáratot bezártak, hogy az Úr népe el ne menekülhessen. A hűségesek után „leselkedtek, azt gondolván, hogy az alkalmas pillanatban hatalmukba ejtik a zsákmányt. Az illési korszak végéhez közeledett és a mostani filiszteusok Isten népe után „leselkedtek” s azt gondolták, hogy rövidesen rájuk húzódik a vizes lepedő. „És aluvék Sámson éjfélkor. Éjfélkor pedig felkelt és megfogván a város kapujának szárnyait a kapufélfákkal és a závarokkal együtt kiszakította azokat és vállaira vette és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik.” — Bírák 16:3

„Sámson a hosszú út fáradozásait a parázna házában pihente ki. A szöveg nem mutatja, hogy együtt volt a paráznával. Az a szó, amely itt a szövegben „aluvék”-nak van fordítva, Józsué 2. rész első versében Ráháb házában pihenő vagy megháló kémekkel kapcsolatban is használva van. Isten népe gyakran kerül oly helyzetbe vagy helyre, amely gyanusnak tűnik fel a rosszakaratúak előtt; a rágalmozók aztán összedugják fejüket, állszenteskedő pofát vágnak és gyanus szemmel nézik Isten hű népének viselkedését és gonosztevőnek híresztelik. Holott sokkal jobban tennék, ha Istenre, az Őrra bíznák az ő szolgálóinak megítélését; mert Istennek mindenről van tudomása.

— Róma 14:4

„Sámsonnak nyilván tudomása volt a filiszteusok azon szándékáról, hogy el akarják fogni és meg akarják ölni. Ne gondoljuk, mintha Sámson azzal a gondolattal ment volna az ellenség megerősített városába, hogy barátságosan és békésen fogják fogadni. Tehát nem is várt reggelig, hanem úgy gondolta, hogy az éjjeli idő lesz a legjobb, hogy a városból távozzon és Jehovának, az ő Istenének hatalmát és védelmét megmutassa. Tudta, hogy abban az órában a város kapui zárva vannak és a rendőrség azt fogja hinni, hogy máris a hatalmában tartja; azt is tudta, ha a városból kitör, az ama körülmények között ismét annak lesz a bizonyítéka, hogy őt Jehova oltalmazza és látja el erővel. A kapu kétszárnyas volt és kapufélfákhoz volt erősítve, nagy és nehéz kapu volt. A város falai oly erősek voltak, hogy Nagy Sándor katonai mérnökei szerint majdnem bevehetetleneknek látszottak.

„Sámson éjjelkor távozott a parázna házából és nyilván több őrszettel kellett megküzdenie, mielőtt a város kapujához érkezhett volna. Miután az őrköt legyőzte, megragadta a kapufélfákat és a kapu szárnyaival együtt kiszakította a földből, az egészet a hátára vette és mintegy a 65 kilométer távolságra levő Hebron hegy tetejére vitte. Ilyet egyetlen ember sem tudna megtenni az Őr ereje nélkül.

„Hebron papi város volt Júda országának magasabban fekvő hegyvidékén. A kapunak odavitele haszontalan erőpazarlásnak látszik. De mindazáltal nem volt az. Sámson csak az Őr csodátele folytán tudott azzal a nagy teherrel kimenekülni a városból. Hiszen a kaput a városon kívül eldobhatta volna; de a filiszteusok országából azt a júdeabeliek által lakott területre vivén, ezzel Isten erejét nagyon kihangsúlyozta, amelylyel Isten az ő hű szolgáját ellátta és ezzel a gögös filiszteusokra megalázó és elkábitó csapást mért. Az izraeliták és a papok előtt a város kapuinak Hebronba való vitele erős és kézzelfogható bizonyíték lehetett volna amellet, hogy Isten ereje megnyugodott az ő hű szolgáján, Sámsonon s így a többi izraelitákat is Sámson támogatására kellett volna buzdítania.

„Ez megfelel annak, ami 1914-ben történt. Isten népe a folyóirat akkori kiadójának vezetésével éveken keresztül hirdette, hogy Sátán világa 1914-ben végéhez érkezik. A modern filiszteusok a szolgáló után leselkedtek azzal a fel-

tevessel, hogy 1914-ben semmisem fog történni és így a Társulat híveivel együtt meg fog szégyenülni, azt ki fogják gúnyolni és szégyenteljesen fog letünni a színről. De ahelyett 1914-ben a modern filiszteusok meglepődtek, megszegyenültek és vaccaikká kellett húzódnia, amidőn a világháború hirtelen kitört. Azt állították, hogy soha se lesz többé háború és imé, a világháború kitört, pontosan úgy, ahogyan Isten hű szolgálói előre megmondották. 1914-ben Isten hű szolgálója az Őr kegyelméből tovább folytatta a királyság hirdetését és kimutatta, hogyan bizonyítja a világháború, hogy a világ vége megkezdődött. Azt bizonyította, hogy Isten népének kijelentései nem a saját tudományukból folyt, hanem az Isten tudásának és hatalmának volt a megnyilvánulása. Akik Istenben és az ő igéjében hittek, ezt arra vonatkozó jelnek vagy teljes bizonyítéknak kellett volna, hogy tekintsék, hogy Isten a Társulattal, illetve a hű férfiak és nők azon szervezetével van, akik a világ végét és Isten országának eljövételét hirdették. A hűségesek kitarottak, viszont többen, akik hanyagok és gyávák voltak, elbuktak.

Árulás

„Ezek az események rövidesen azon 20 esztendő vége előtt zajlottak le, ameddig Sámson Izraelben bíraskodott. Sámson az édesatyja és anyja segítette. Ama körülmény, hogy az ő atyja és anyja, vagy segítői most elhunytak, azt az időt jellemezheti, amidőn Jézus Krisztus megjelent templomában és a Szentlélek segítő munkája megszűnt, s amidőn akik magukat Isten háza népének vallották, a nagy bíró, Jézus Krisztus előtt számadásra megjelentek. Akkor mindnyájan az Őr Jézus vezetése alá kerültek és többé nem a Szentlélek volt a segítőjük. „És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sorek völgyében, akinek neve Delila volt.” (Bírák 16:4) „Sorek” gyalázatos gúnyolódást jelent. A világháború alatt, főképpen 1917 és 18 körül gúnyolták ki, gyűlölték és gyalázták Isten népét. (Máté 24:9) „Sorek” völgye vagy szakadéka nem tudjuk hol terülhetett el; de az adatok szerint Jeruzsálemtől nyugatra körülbelül 20 kilométernyire lehetett, tehát Sámson házában a közelében volt. Sorek völgyében lakott egy asszony, akit Delilának hívtak. Neve „epekedést”, illetve tisztátlan vágytól vagy rendkívüli önzéstől fűtött senyvedést jelent. Delilát a Biblia magyarázóik általában filiszteus asszonynak tartják: de ezt a következtetést kellőképpen nem lehet bizonyítani. A filiszteusokkal kebelbarátságban volt; mert bátran hozzámentek és megegyeztek vele, hogy kelepccét állítsanak Sámsonnak. A bizonyítékok nagyobb része szerint azonban Delila nem filiszteus, hanem zsidó nő volt. Semmisem bizonyítja, hogy parázna nő lett volna. Ha parázna lett volna, Sámson, a bíró, ki kellett volna irtassa Izrael közül.

„Mivel Sámson Delila közreműködésével látszólag vereséget szenvedett, nagyon fontos, hogy szentirati bizonyítékok alapján állapítsuk meg, hogy kit példázott tulajdonképpen Delila. Ha fi-

liszteus volt, hogyan ragaszkodhatott volna hozzá Sámson a filiszteusokkal átélte előző tapasztalatai dacára olyannyira, hogy „megszerette“, amint az Írás írja? Ha pedig izraelita volt, akkor indokolt volt Sámson szeretete. Emlékeztünkben kell tartanunk, hogy Sámson, Jehova hű szolgálja csupán egy szerepet játszott egy nagy drámai próféciaiban, amely főképpen a világ végén élő Isten maradék népének oktatására és megerősítésére örökített meg. Ama körülmény, hogy Delila ebben a prófétai drámában, amely látszólag nagy bajjal járt Sámsonra, oly kimagasló szerepet töltött be, azt bizonyítja, hogyha bárkit is példáz ebben a drámában, az Írásból az illetőnek és az eseményeknek is világosan felismerhetővé kell lenniük. Kik példáz tehát Delila ebben a drámában és mily fontos szerepet játszott a mostani korral kapcsolatosan?

Kérdések:

1. Mily körülmények között lehet részesülni Isten megtartó kegyelmében?
2. 3. Mit értünk „tiszt szív alatt“? Mit jelent Isten szolgálja lenni? Helyesen ítéltettek meg Isten szolgái? Jogosult-e Sámson megkritizálása?
- 4–6. Mit akart elérni Sámson azzal, hogy ismét elment Timnába, még pedig egyedül?
- 7–12. Micsoda „hajt“ okozott Sámson a filiszteusoknak? Miért volt ártatlan Sámson a rájuk zúdított bajban? Hogyan teljesül ez mint jóvendülés?
13. 14. Mutasd ki, hogy a 6. vers tényleg prófécia!
- 15–18. Mivel Sámson látta, hogy a filiszteusok az ő áruló jegyesét atyjával együtt elégették, miért lépett fel

mégis velük szemben, amiről a 7. és 8. vers tudósít? Mire mutatott az előre?

- 19–21. Mit cselekedtek azután a filiszteusok és miért? Hogyan viselkedtek ugyanakkor Júda férfiai? Alkalmazd ezt a példázatot a jelenre!
- 22–24. Mutasd ki a 11. vers teljesülését!
- 25–28. Miért mentek Júda férfiai Ethámba a sziklához, ahol Sámson lakott? Miért eskettette meg őket a 12. vers szerint? Mit válaszoltak neki? Miért akarták megkötözni Sámson és kiszolgáltatni a filiszteusoknak? Miért akartak Júda férfiai oly gonoszul bánni Sámsonnal? Miért engedte meg ezt az Isten? Hogyan teljesül a képlet ezen része?
- 29–35. Mily tanulság rejlik Isten népe számára a 15. versben? Mily a 16. 17. és 18. versekben?
- 36–39. Magyarázd meg a 19. verset! Mit példázott az világosan? Mit láthatunk meg a 20. versből?
- 40–42. Magyarázd meg, miért ment Sámson Gázába! Hasonlítsd össze néhány szót a filiszteusok és a római katolikus hierarchia történelmét a mostani filiszteusok megállapítása céljából! Mutasd ki, hogy az Írás tisztán előre mutatja a római katolikus hierarchia pusztulását!
43. 44. Miért ment Sámson egyedül Gázába és miért nem kritizálja meg ottani tartózkodását a följegyzés? Idézz egy másik eseményt, amely bizonyítja, hogy Sámson jogosan szállott meg ottan!
- 45–48. Hogyan értesültek a gázabeliek odaérkezéséről és miért akartak reggelig leselkedni utána? Mily körülmények között teljesül a képlet ezen része?
- 49–52. Mutasd ki, mily bölcsen cselekedett Sámson, amikor a 16 : 3 vers szerint éjfélkor távozott és honnan származott az ereje és miben volt a biztonsága! Alkalmazd a prófétai kép e részét a jelenre!
53. 54. Mikor teljesültek a 4. versben közölt események és mit példázak? Mit példáz Delila neve és lakóhelye? Kicsoda volt Delila? És kit példáz a drámában?

(1935 december 1.)

Kísértés

„Az Úr, a ti Istenetek kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket teljes lelketekből.“ — Mózes V. 13 : 3

IV. rész.

JEHOVA csak azokat ismeri el és veszi fel királyi szervezetébe, akik a megpróbáltatások alatt megőrzik hűségüket és ragaszkodásukat iránta. Az ilyenek őrzik meg mindvégig ártatlanságukat. Amióta Jehova föltárta azon szándékát, hogy igazságos országot fog létesíteni a földön, attól kezdve mostanáig a következő kérdés áll az emberek előtt: ki fogja megőrizni ártatlanságát Isten előtt? Amidőn az izraeliták Egyiptomból úton voltak az Ígért földje felé, Isten szövetség népét példázták a királyság felé vivő úton. Mózes összegyűjtötte az izraelitákat Moáb sikságán, ahol Isten a hűség szövetségét létesítette népével. Rövidesen azon szövetség megkötése előtt mondotta Mózes, mint Jehova tolmácsa az izraelitáknak: „Az Úr, a ti Istenetek, megkísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-e őt teljes szívetekből és teljes lelketekből? „Mindenkinek, akit Isten királyi házába fölvesz bizonyosság oszlopa lesz annak, hogy Sátán hazudott és Jehova az igazi Isten. De mielőtt idáig érkezhettek, megpróbáltatásnak kell kitétetniük.

Az ördög arcátlan kihívása hozta szükségképpen magával és tette fontossá, hogy Jehova Isten szabad kezet adott az ördögnek arra, hogy ravasz fogásaival megkísérelje eltéríteni az embereket a Felségestől, hűségüket megrontván. Emiatt kísértette meg az ördög, Jézust is a pusztában, amely kísértés alkalmával Jézus győzött. (Máté 4 : 1–11) A királyi ház tagjainak Jézust kell követniük nyomdokain s mindnyájuknak kísértéseknek vagy megpróbáltatásoknak kell kitétetniük. Emiatt áll megírva: „Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainktól, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.“ (Zsidók 4 : 15) „Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.“ — Zsidók 2 : 18

A kísértés elcsábítást, elvonást és megpróbáltatást is jelent. Hogyan lehetne valakit kipróbálni elcsábítás megkísérlése nélkül? Ez nem „jellemfejlesztést“ jelent, ami állítólag a gyengéket arra képesíti, hogy testi gyengeségeikkel szembeszáll-

janak. Hanem ez azt jelenti, hogy amidőn próba következik reánk, hogy megőrizzük-e vagy sem Istenhez való hűségünket, hiszen kitartunk Jehovához való ragaszkodásunkban és nem egyezünk ki az ellenséggel. Jézus éppen ennek a megpróbáltatásnak volt kitéve. Az apostol isteni sugallat alatt a királyság örököseihez a következőket írta: „Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett s az Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állattatok ellent, tusakodvár: a bűn ellen. És elfeledkeztetek-e az intéstől, amely nektek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Őrnak fenytését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged mert akit szeret az Őr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenytést el szenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiu az, akit meg nem fenyt az apja. Ha pedig fenytés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak... Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek föl.“ (Zsidók 12 : 2—8, 12) Jehova senkit sem ítélt meg, hanem engedi, hogy az ördög kísértse meg Isten fiait (gyermekait), hogy így Isten előtt való ártatlanságuk beigazolására alkalmuk nyíljon.

‘Ebben a prófétai drámában, amelyet most vizsgálunk, Sámson játsza a főszerepet, ami a királyi ház híu tagjait példázza és megmutatja, hogy kísértésnek lesznek kitéve. Együttal örökdéssre és elővigyázatra inti mindazokat, akik a kísértésnek ki lesznek téve. Ha nem forogna fenn az elbukás veszélye, nem is szólna hozzájuk ez a figyelmeztetés. (Máté 24 : 42; 25 : 13; Korintus I. 16 : 13; Tess. I. 5 : 6; Tim. II. 4 : 5) „Józanok legyetek és vigyázzatok s imádkozzatok.“ (Péter I. 4 : 7) „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok.“ (Máté 26 : 41) Sámson nyilván nem vigyázott annyira, amennyire vigyázni tudott volna; de emiatt nem kell őt kritizálnunk, akik mostan élünk. Az általa játszott szerep azt példázza, ami tényleg azokkal történt, akik Jézust követni kezdték nyomdokain. Az isteni tudósítás előítéletmentes megvizsgálása nem fog feljogosítani Sámson lekicsinylésére. Őt Jehova Isten hűségeseinek ismerte el és ezzel minden hibája el van fedezve, amit tényleg elkövetett vagy amit csak mi látunk hibának. Sámsonnak Delilával folytatott viszonyát sincsen miért jogosan kritizálnunk. Hogy azonban a saját illetlen viselkedését senki se takargathassa a Sámson cselekedetével, itt megvizsgáljuk Sámson és Delila viszonyát az isteni tudósítás alapján.

‘Semilyen bizonyíték sem mutatja, hogy Sámson tényleg megházasodott volna. A timnáti filiszteus nőt illetőleg az van megírva, hogy az ő szülei „vették azt feleségül neki“. Azután előkészületeket tettek; Sámson a szüleiivel Timnába ment, ahol „lakodalmat szerzett“ az akkori szokások szerint. (Bírák 14 : 10) Az tulajdonképpen tehát csak eljegyzési lakoma volt, ami meg szok-

ta előzni a házasságot. Egy közismert tekintély szerint: „az eljegyzés és a házasságkötés között különböző hosszúságú idő szokott eltelni. Amely idő alatt a menyasszony a barátnőivel lakott együtt... De máris jövendőbelije feleségének tekintették... (Mózes V. 22 : 23, 24) ... A házassági szertartás, (a lakodalmat) főképpen a jegyesnek a szülei háztól a vőlegény vagy annak szülei házához való viteléből állott“ (International Bible Dictionary, 388 oldal) E döntő bizonyíték szerint a filiszteus leány atyjánál maradt és sohasem került Sámsonhoz, vagy az ő szüleinek házához. De Sámson jogosan beszélhetett róla úgy, mint a „feleségéről“, és az írás is így említi, mivel Sámson jegyese volt. A tudósítás egyetlen szóval sem említi, hogy Sámson szerette őt. Csupán azt emeli ki, hogy Sámson feleségül akarta venni, mivel „bele akart kötni a filiszteusokba“; és erre ezzel kapcsolatban alkalma is nyílt. Sámson „üszőnek“ nevezte, ami fiatal tinót jelent, amit céljaira fölhasználhat. Tehát nem lehetett valami nagy szeretetről szó egy fiatal tinó iránt és nem is bizonyítja semmi sem, hogy szerette őt. Csak amiatt volt „kedves“ az ő szemeiben, mivel vele kapcsolatban remélte, hogy össze tud akadni a filiszteusokkal. (Bírák 14 : 3, 7) Akkor Isten jövő események prófétai képét alakította s meg lehetünk győződve arról, hogy a kép a kellő pillanatban kezdődik és fog végződni.

‘Most pedig hadd térjünk vissza a következő kérdéshez: Kik példázott Delila a prófétai drámában? Sámson a filiszteusokkal harcolt a Delilával való esete előtt éveken keresztül s az utóbbi esemény nyilván az ő 20 éves bíraskodásának végefelé fordult elő. Amidőn Sámson Delilával érintkezésbe került, semmisem mutatja, hogy ismét a filiszteusokkal akart volna összeütközésbe kerülni. Ellenkezőleg a feljegyzés szerint Sámson „szerette“ Delilát, illetve vonzódott hozzá. Az a szó, amely itt „megszeretett-nek“ van fordítva, a következő szövegekben is előfordul (Sámuel I. 18 : 16): „Jonathán úgy szerette őt (Dávidot) mint a maga lelkét.“ (Sámuel I. 18 : 1; 20 : 17) Jézus is ugyanily szeretettel viseltetett Lázár iránt. (János 11 : 36) Ugyanezt a szót használta Pál Titushoz írott levelében: „Köszöntsd azokat, akik szeretnek minket.“ (Titus 3 : 15) Ily vonzódás sohasem állott fenn izraeliták és filiszteusok között; amiből ugyancsak arra következtethetünk, hogy Delila nem filiszteus, hanem izraelita nő volt.

‘Sámson nyilván bízott Delilában, mert máskülönben nem szerette volna. Egymással sokkal nagyobb barátságban lehettek, mint az izraeliták és a filiszteusok. Isten nyilván nem beszélne itt a nagy drámában az ő választott népe, az izraeliták és azoknak esküdt ellenségei a filiszteusok közti szeretetről. Az a gondolat, hogy a híu Sámson egy filiszteus nőt szeretett meg, teljesen ellenkezik a dráma rendeltetésével.

‘Ebben a drámában Delila az emberek azon osztályát példázza, akik az Isten gyülekezetének illési korszaka alatt szent szellemtől születtek és így az ország örökösei voltak, de későbbben elbuktak, illetve árulók és „a gonosz szolgálószék“ lett belőlük. Abban az időben az összes szellemi

születtek szerették egymást és ez Isten parancsainak teljesítésekként történt. Egymás érdekeit szívéből viselték, mint testvérek az Őrban. Együtt dolgoztak mint az Őr szolgálai és egymással bizalmasak voltak. Sámson nem vette nőül Delilát és a legkisebb bizonyíték sem mutatja, hogy egymással nemileg érintkezésben állottak volna. De iránta való szeretete és bizalma folytán Delila könnyen el tudta árulni Sámson.

• A prófétai drámának ez a különös része úgy látszik, hogy 1917–19 körül, a világ végén teljesült. Jézus erről az időrőlmondotta, mint a világ végével kapcsolatos bizonyítékról a neki feltett kérdésre: „Es akkor sokan megbotránkoznak és elárulják egymást és gyűlölik egymást. Es sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek. Es mivel hogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig álhatalos marad, az idevél.” — Máté 24 : 10–13

„Jézus e szavai tehát világosan egymástól különálló két osztályt mutatnak előre, nevezetesen: a) egy osztályt, amelynek a szeretete kihűl, tagjai törvényszegők lesznek, testvéreiket elárulják és nem fognak üdvözülni; és b) egy másik osztályt, amely megőrzi ártatlanságát Isten előtt, mindvégig sok gyalázatot és üldözést szenved, Isten elismerésében részesül és üdvözülni fog; az elsőként említett osztályból a „gonosz szolgál”, a „bűn embere” lesz és a másik osztályból a „hű és bölcs szolgál”, akire az Őr minden „javait” rá fogja bízni. — Máté 24 : 45–51

„Melyek az elvitathatatlan tények? A gyülekezet illési munkája 1917-ben végéhez közeledett. Az a férfi, aki sok időn keresztül a folyóiratot kiadta és a földön Isten népének vezetője volt, meghalt. Akkor a WT-szervezetében az emberek tiszteltetésére és személyes haszonra törekvő önző emberek voltak, akik hatalmukba szerették volna keríteni a Társulat vezetését. A királyságban kimagasló méltóságot reméltek betölteni és nagy élvezettel tekintettek azon idő elébe, amidőn fölmagasztaltatnak és segíteni fognak a világ kormányzásában. Feltévéjük szerint reménységüknek 1914-ben kellett volna megvalósulnia, de amidőn az nem következett be, elkedvetlenedtek; megbotránkoztak az Őrban és elkecserekedtek. 3 esztendő telt el reménységük ideje óta, s még mindig a földön voltak és nem élvezték az emberek elismerését. Emiatt közülök abban az időben sokan megbotránkoztak; ezt nem is titkolták, hanem kifejezték, hogy nekik nem tetszenek a Társulatnál levő testvéreik. A hasonmási filiszteusok erről tudomást szereztek és kihasználták a maguk részére.

„Most pedig visszatérünk a drámai próféciához: Delila nyilván megegyezett a filiszteusokkal és összeesküvést szőtt Sámson törbeejtésére, titkának felderítésére és bukásának előidézésére. Hasonlóképpen cselekedtek 1917-ben a megbotránkoztak is a mai filiszteusokkal; Isten népének föllismert ellenségeivel összeültek és cselszövéshöz csatlakoztak, hogy a Sámsonban példázott hűségüket törbe ejtsék és elpusztítsák. Abban az időben létesítették az Egyesült Államok-

ban a „kémkedési törvényt” és az a gonosz szolgáltsálynak, a hitszegőknek és a papságnak alkalmat nyújtott Isten hű szolgálainak törbeejtésére. Delila fogadta a filiszteusokat és megegyezett velük izraelita testvére, Sámson ellen. 1917 és 18-ban annak az osztálynak tagjai, akik évek óta együtt dolgoztak a Társulattal és bizonyos tekintetben Isten népének szolgáltak, a papság mellé állottak és nyíltan s kihívóan a saját testvéreik ellen foglaltak állást. Testvéreiket elárulták és a modern filiszteusok, a klérus kezeibe kiszolgáltatták.

• Természetesen a nép ügyeit a filiszteusok fejedelmei vagy urai vezették és ezek bérelték fel Delilát gonosz tervük végrehajtására. „Es felmenének őhozzá a filiszteusok fejedelmei és mondának neki: kérdezd ki őt és tudd meg, miben áll az ő nagy ereje és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megköttözzük és megkínózzuk őt és mi mindenikünk adunk néked 1100 ezüst siklust.” — 16 : 5

„A filiszteusok fejedelmei a látszatkereszténység vezetőit, vagy tényezőit példázzák, akik Jehova hű szolgálainak elpusztítására törekedtek. Ez tehát a római katolikus hierarchia volt, amely főtisztviselői, valamint a kisebbszerű klérus, a politikai és pénzügyi eszközeivel dolgozott, s azon elámitottakat is magában foglalta, akik egykor protestáns prédikátorok voltak, de most mindnyájan Isten népe ellen szövetségtek, s akiket az írás „pásztoroknak” és a „nyáj előkelőinek” nevez. (Jefemiás 25 : 34) Később ugyanezek az urak egy épület tetején voltak, amelyet a megvakított Sámson döntött romba. (27–30 versig) Ezek a filiszteus fejedelmek tudomást szereztek Sámson és Delila barátságáról és azt is tudták, hogy Delila képmutató csábító és haszonra, illetve pénzre vágyakozik. Hasonlóképpen „a filiszteusok”, a vallástényezők és szövetségeseik a jelenben, 1917-ben tudomást szereztek arról, hogy bensőséges kapcsolat áll fenn a Társulat kebelében levők között. Tudomást szereztek az akkori ellenkezők elszakadásáról is és tudták, hogy azok, akik elszakadtak, csalók voltak és lehetne velük beszélni valamilyen személyes haszonról, amit a pénz példáz és azt meg fogják hallgatni.

„Így a filiszteus urak Delilához mentek és így szólottak: „Kérdezd ki őt.” Nem azt mondták neki: „kérdezd ki a férjedet”, mint ahogy egy korábbi alkalmakkal a timnábeli filiszteus nőhöz szólottak; ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy Delila és Sámson nem voltak házastársak. Valóban semmi sem bizonyítja, hogy házastársak lettek volna. Ama barátság folytán, amely a Sámson és Delila közti szeretetből alakult, Delila könnyen kikérdezhetette és elárulhatta őt. Hasonlóképpen tette lehetővé ama bensőséges testvéri kapcsolat, amely 1917-ben és azelőtt a Társulatban levők között, tudniillik azok között, akik hűségüket megőrizték és azok között, akik megbotránkoztak, fennállott, hogy a balgák a mitsem sejtő hívó hűségeseiket kikérdezzék és kelepcebe csalják. A hűségeseik a Társulatban az Őr kegyelméből a „kémkedési törvényre” való tekintet nélkül tovább végezték a bizonyágtevés munkáját és ez

nagyon bántotta a papságot. Az eseményekről az akkor hirdetett igazság Krisztus visszatéréséről és az országának felépítéséről a papság két-színűségét leplezte és föltárta, hogy nem barátai Isten országának és a papság ebből az okból akarta eltávolítani a „pestises Bibliakutatókat”. A papság cselszövését a gyakorlatba átültetve felkereste a Delilában példázott áruló osztályt és mintegy így szólt hozzá: „Kérdezzétek ki, miben rejlik ennek a társulatnak az ereje, hogy a mostani viszonyok között is kitartóan tudja végezni munkáját, mert tudni szeretnénk, hogyan keríthetjük hatalmunkba és győzhetjük le; ha ezt nekünk megteszitek; jól megfizetünk érte.” Más szóval a Delila-osztályt a következőkre kérték: Derítsétek ki, miből meríti a Sámson-osztály azt a nagy erőt a munka végzésére, amelyet képvisel. Hiszen számbelileg kevesen vannak és mindazáltal a háborúra és minden ellenségeskedésre való tekintet nélkül és a papság ismételt figyelmeztetései dacára is bátran előre haladnak. Hogyan tudnánk beszüntetni a munkáját ennek a társulatnak, vagy ahogyan magukat nevezni szokták, a hajnal hírnökeinek? Hogyan tudnánk megfosztani erejüktől, leszerelni és a népre gyakorolt befolyásukat megszüntetni?”

„A filiszteus fejedelmek körülbelül 5500 ezüst siklust tartalmazó zacskót rázogattak Delila kapzsi szemei előtt Sámson fejéért, és Delila pénzszerelemében elárulta a barátját. A modern filiszteusok vagy a klérus hasonlóképpen pénzeszacskót, illetve hasznót pendítettek meg azon „megbotránkozottak” előtt, akiknek Isten és testvéreik iránti szeretetük elhidegült. A hitszegők személyes haszonvágya és a haszonra vonatkozó reményük, még ha becsstelen módon is, testvéreik elárulására indította őket, hogy azokat az újkori filiszteusok kezébe kiszolgáltassák és új remélték a Társulat vezetését kezükbe keríteni.

„1917–18-ban Jehova hű szolgálai gyakran azon testvéreik társaságában voltak, akiknek Isten és az ő országa iránti szeretetük elhidegült, amiképpen azt Jézus előre megmondotta. A prófétai drámában ezt Sámsonnak Delilával való barátkozása és beszélgetése mutaja, miután már Delila a zacskó pénz ellenében egyességet kötött: „És monda Delila Sámsonnak: mondd meg nekem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínózhassanak téged?” (Bírák 16 : 6) Delila nem szerette Sámson, de mindazáltal látta, hogy Sámson még mindig szereti őt.

„A Delilában példázott újkori botránkozó elvesztették testvéreik, a Sámson-osztály iránti szeretetüket. Elvesztették az Úr szellemét és „lámpásaik kialvófélben voltak.” (Máté 25 : 8) Nem tudták megérteni és felfogni, miben rejlik a tulajdonképpeni oka a Sámson-osztály buzgósnak az Úr munkájának örömteljes végzésében a fenyegető nagy támadásra és veszélyre való tekintettel. Az olyan emberek, akik egykor az Úr szellemével rendelkeztek, de azután azt elvesztették, akiknek szeretete elhidegült és szívüket a szeretet helyett önzés foglalja el, gyorsan elveszítik az Isten-szolgálat kiváltságának értékelését. Ugyanily lelkiállapotban voltak azok is, akik 1917 végén és 1918-

ban elkeseredtek. Amit az példáz, hogy még Delila maga sem ismerte Sámson erejének forrását. A Delilában példázott osztály is inkább a külső „finomulásra”, kedves „jellemfejlesztésre” törekedett, mintsem a szövetséghez hű Istennel kötött szövetség és kötelesség megtartására. Ez a „botrányosztály”, amelyet „Delila-osztálynak” nevezünk, arra a feltevésre jutott, hogyha a Társulattól a Sámson-osztályt el tudná távolítani, hasznna lenne belőle, még pedig azért, hogy a Társulat tisztviselői felett maga venné át a vezetést s azonkívül a „filiszteusok” között is jó tekintélyre tudna szert tenni. Miként Saul esetében, az Úr szelleme eltávozott tőle. (Sámuel I. 16 : 14) Delila a személyes haszon kedvéért hajlandó volt belemenni ebbe az útlatos és káros vállalkozásba; 1918-ban a Delila-osztály is hasonló lelkiállapotban volt. Természetesen Isten ezt előre tudta és ebben a prófétai drámában sok idővel ezelőtt megmondotta. Most a hűségesek előtt azért mutatja meg ennek a drámának jelentőségét, hogy ezáltal még jobban megerősödjének és munkájuknak mindvégig való folytatására képesek legyenek.

„Sámsonnak természetesen gyanuval kellett volna lennie Delila kérésével szemben; mert a filiszteusok immár egy korábbi alkalommal is felállították ezt a kelepécét. És azért Sámson erre a kérésre így válaszolt: „Ha megkötnének 7 nyers gúzzsal, melyek még nem voltak száradtak, akkor elgyengülök és olyan leszek mint más ember.” (Bírák 16 : 7) Sámson nem tartozott az igazat megmondani és így nem is lehet szándékos hazugságnak nevezni a válaszát. De még ha hazudott volna is, itt nem Sámson viselkedésére, hanem arra kell néznünk, amit Sámson cselekedetei a prófétai eseményben példáznak. Valamilyen nyilatkozatot, vagy feleletet csak akkor lehet hazugságnak nevezni, ha annak a félnek, aki a kérdéseket föltette, jogában áll megtudni a valóságot, de oly esetben, ha az illető fél, aki a kérdést felteszi, még akarja károsítani azt, akit kikérdéz, senkisémet tartozik közölni vele a valóságot. Az is lehetséges azonban, hogy maga Sámson sem ismerte teljesen a maga nagy erejének okát.

„Az illési korszak alatt maga a hűszolgaosztály sem ismerte világosan, miért ruházta fel az Úr erővel, habár tudta azt, hogy az Úr mellett áll és az ő kegyelméből nyerte az erejét. Nyilván Sámsonnak Delilához intézett válasza jelképi jelentőségű, olvassuk: „Ha engem hét nyers gúzzsal megkötnének.” „A gúznak” fordított szó „nagyobb hatalmat” is jelent. A gúzs összefont nyers ágakból áll. A zöld fa élő teremtményt példáz Jehova szervezetében. A 7-es szám szellemi teljességet példáz. A filiszteusok értesülést szereztek Sámson szavairól, de az értelmét nem tudták megérteni. Ugyanez vonatkozott az újkori filiszteusokra is. Ha a Sámson-osztályt Isten szervezetének 7, illetve összes élő teremtményei megkötnék volna, oly erőtlenné lett volna mint más emberek és Sámson ezt mondotta magáról, amidőn Delilának válaszolt. Viszont a filiszteusok értelmezésük szerint azt gondolták, hogy Sámson közönséges nyers faág gúzsról beszél és azt alkalmazták.

"A filiszteusok valószínűleg néhány kémeket helyeztek el a közelben, vagy a szomszédos helyiségekben, hogy Sámson szavait kihallgassák és azok vitték magukkal a kötelet is Sámson megkötözésére. „Akkor hoztak neki a filiszteusok fejedelmei 7 nyers gúzszt, amely még nem volt száraz és megkötözték őt azzal.” (Bírák 16 : 8) Sámson tudta, hogy korábbi alkalmakkal erősebb köteleket is szétszakított; hagyta, hadd kössék meg a gúzsból font kötelekkel. Delila árulása kitér az abból is, hogy a rendőrségnek a közelben való elrejtéséről gondoskodott, hogy hívására, amidőn riadót csinált, azonnal fellépessenek: „A lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamrában. És monda nekik: rajtad a filiszteusok, Sámson! És elszakasztá a gúzsokat, miképen elszakad a csepű fonál, ha tűz éri, — és ki nem tudodék, mi-ben volt az ő ereje.” — Bírák 16 : 9

"Amidőn minden el volt készítve és Delila Sámson a gúzsokkal megkötözte, elkiáltotta magát: „rajtad vannak a filiszteusok, Sámson!” Ezt nyilván mesterkedélt félelemmel, úgy cselekedte, mintha figyelmeztetni akarta volna, mint barátnője. A filiszteusok ugrásra készen állottak és berohantak Sámsonra; de nem tudták elfogni, mert Sámson szétszakította a köteleket, amelyek elszakadtak, mint amikor a tűz a csepűfonalat érinti; s feltehető, hogy a filiszteusok erősen kikaptak menekülés közben. Nincs följegyezve, hogy Sámson mit cselekedett azután, de a feltevés korábbi hasonló alkalmakkal való cselekedeteire támaszkodik. Az Úr nem dorgálta meg Sámson, Delilához való vonzódása miatt és azért sem, hogy magát megkötözni engedte; ez mutatja, hogy Sámson, Isten akarata szerint cselekedett és szerepét a nagy prófétai drámában megjátszotta.

"Mondani lehetne, hogy Sámsonnak tudnia kellett volna Delilával való ezen esete után, hogy őt Delila elárulta és kerülnie kellett volna őt s nem kellett volna további kísértéseknek kitennie magát. Sámson kétségtelenül tudta, hogy Delila titokban összejátszik a filiszteusokkal; mindazáltal a saját védekező képességéről is meg volt győződve. Mivel szerette Delilát, azt gondolhatta, hogy csak a javára válhatik, ha be fogja bizonyítani a filiszteusok feletti hatalmát. Így a hű Sámson-osztály is 1917-ben tudomással bírt arról, hogy egykori testvérei megbotránkoztak és elkeseredtek, s hogy a hitszegők titokban összejátszanak az ellenségekkel. De egykori testvérei iránti szeretetében azt gondolta, hogy azokat a helyes útra lúdjá terelni, még ha magát nevetségnek is fogja kitenni. Az elvitathatatlan tények mutatják, hogy azok, akik híven képviselték az Úr ügyét, sokszor megkísérelték testvéreik helyreállítását azon reménnyel, hogy azok végül az Úr szolgálatára fogják szentelni magukat. A lényeg ebben az, hogy ezen alkalmakkal Sámson és Delila is alkalmat nyertek hűségük, vagy hűtlenségük nyilvánítására; s ezek az események példázák azt, ami a világ végén történni fog, nevezetesen azon szerepeket, amelyeket a hű Sámson-osztály és az áruló Delila-osztály fog eljátszani.

"„Es monda Delila Sámsonnak: Ime, rászedtél és hazugságot szóltál nekem, most mondd meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötözni? (Bí-

rák 16 : 10) A filiszteusok Delilát megegyezésük alapján sürgették és Delila is szeretett volna hozzájutni a pénzhez és ez bizonyítja, hogy egy csöppet sem szerette Sámson. A modern filiszteusok is 1917 és 18-ban megállapodásuk végrehajtását sürgették és a hitszegő Delila-osztály személyes haszonra törekedett testvéreinek nagy megkárosítása árán is. Ez bizonyítja, hogy a Delila-osztályban nem volt szeretet Jehova és az ő hű bizonyágtevői iránt.

"A dráma tovább folytatódott és Sámson ismét engedett Delila kérésének: „Ő pedig monda neki: ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek mint más ember.” (Bírák 16 : 11) Ez a Delilának adott előző felettel volt azonos, azzal a kivétellel, hogy Sámson ebben az esetben „új kötelekről” beszélt. Ezek az új kötelek oly köteleket jelentenek, amelyeket az akkori idők szokása szerint erős faágakból fontak. Sámson prófétaiként beszélt és semmi okát sem látjuk, miért mondott volna valótlan szót. A Sámson-osztály az illési korszakban, főképpen 1917-ben nem tudta, hogyan lehetne őt megkötözni, de egyesek afelől mégis találgatásokba mertek bocsátkozni. Megkísérelték a Jelenések könyvének megmagyarázását, és így a 13. fejezetnek megmagyarázását is és azt mondták, hogy a római katolikus egyház „a tengerből jövő fenevad”, viszont az anglikán egyház „a földből jövő vadállat” s ezek egyesülni fognak és fogják őt megkötözni, hogy senki se „vehessen és adhasson”. A tényállás szerint ez az egyházszövetkezés megkísérelte titokban a Sámson-osztály megkötözését, hogy munkáját megsemmisítse; de ez a kísérlet nem sikerült.

"A filiszteusok gondoskodtak a kötelekről és Delila hozzá fogott, hogy azokkal Sámson megkötöztetse: „Es vett Delila új köteleket és megkötözte őt velük és monda neki: rajtad a filiszteusok, Sámson! (Mert ott leselkedtek utána a hálókamrában), De ő letépte azokat karjairól, mint a fonalat.” — Bírák 16 : 12

"Amidőn Delila azt gondolta, hogy most már Sámson jól megkötözte, ismét zajt csinált, mire a filiszteusok berohantak Sámsonra; de Sámson ismét rászedte őket és elszakította a köteleket, mint valami fonalat. Ebből a filiszteusok megtanultak, vagy legalább is meg kellett volna tanulniok, hogy Jehova Isten hatalmasabb az ő istenüknél, Dágonnál. Amidőn a szövetkezett felekezeti elemek összeesküdtek és 1917-ben nem sikerült megállítaniok a hű Sámson-osztály munkáját, s a Sámson-osztály tovább is Isten áldását élvezte, a mostani filiszteusoknak ebből meg kellett volna győződnie arról, hogy Jehova Isten támogatja hű népét, hogy azt az ő szelleme indítja és az újkori világi filiszteusai azon folytonos törekvéseiben, hogy a Sámson-osztályt hatalmukba igyekeznek keríteni, az ördög szellemétől vannak indítva.

"Delila most már nagyon kétségbe kezdett esni, mert kevés kilátása nyílt a sovárgott pénz megszerzésére és emiatt ismét hazugság vádjával kezdte illetni Sámson: „Es monda Delila Sámsonnak: meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nekem? Mondd meg egyszer már, mivel kö-

töztethetel meg? Ő pedig monda neki: ha össze-
szövöd az én fejemnek 7 fonatékját a nyüstfonál-
nál." (Bírák 16 : 13) 1917-ben a hitszegő Delila-
osztály kútságba kezdett esni és a Sámson osz-
tályt nyíltan hazugság vádjával és egyéb aljas
dolgozattal kezdte vádolni. Ezeket a rágalmakat
világszerte terjesztette és iratokban is közzétet-
te. Viszont a Sámson-osztály mindent megtett,
amit tudott testvérei haragjának megengesztelé-
sére és még mindig azt remélte, hogy vissza tud-
ja téríteni őket az Úr nyája közé. Miután a Deli-
la-osztály teljesen vereséget szenvedett azon tö-
rekvéseiben, hogy a Társulat vezetését magához
ragadja, 1918 január havában Isten népének egyik
nagygyűlésén mindent elkövetünk, hogy a De-
lila-osztálynak utat nyissunk arra, hogy a helyes
magaviseleltre tudjon visszatérni. A Sámson-osz-
tály ezzel hibát követett el, de jó lelkiismeretből
és a jócselekedet vágyából cselekedett. Sámson
azáltal, hogy megengedte, hogy haját nyüstfo-
nállal fonják be és a szövőszékhez erősítsék, az
Úrnak tett fogadalma ellen vétkezett, még ha
tudatlanságból is. De azon tény, hogy Jehova
nem dorgálta meg cselekedetétért, azt mutatja,
hogy cselekedetért személyesen felelősnek nem
tekintette. Ennek oka nyilván az volt, hogy Sám-
son a Jehova által gondviselt drámában csupán
eljátszotta szerepét és így bizonyos dolgokat és
állapotokat példázott előre, amelyek a világ vé-
gén fognak a Sámson-osztályra következni.

"Mivel látjuk, hogy Sámson a prófétai drámá-
ban egy szerepet töltött be, illetlen volna csele-
kedeteiért megkritizálni. Ő a Sámson-osztály elő-
vigyázatatlanságát példázta, ami az Úr előtt nem
volt kedves és ami végett a Sámson-osztálynak
személyesen is kellett. Delila nem valamely szem-
ély, hanem azon osztályt példázta, amelynek
tagjai egykor a királyság örökösei voltak, de az
Úr Jézus Krisztusnak templomához érkeztek
rendkívüli önzést tanúsítottak és testvéreik érde-
keit veszélyeztették a saját (a törvényszegők,
vagy megbotránkozottak) önző kívánságaik kie-
légítése érdekében. Delila, Sámson haját nyüst-
fonállal összefonva azt az osztályt példázta, a-
mely Sámson veszélybe igyekszik dönteni a sa-
ját önző kívánságainak kielégítése érdekében:
„És szeggel megerősítvén a zugolyt, monda: raj-
tad a filiszteusok, Sámson! az pedig felébredvén
álmából, kitépte a zugoly szeget és a nyüstfona-
lat." — Bírák 16 : 14

"Sámson ezzel nem szándékosan szegte meg
nazireusi fogadalmát; cselekedete mindazáltal
előre mutatta, hogy az általa példázott Sámson-
osztály esztelenül fog cselekedni, el fogja hanyá-
golni az elővigyázatosságot és az órködest; a ké-
sőbbi események ezt meg is mutatják. Sámson
ismét meghiusította a filiszteusok ravasz táma-
dását, amennyiben csúfságukra elszakította ma-
gát a zugolyhoz erősítő fonalakról, amiről Deli-
la azt hitte, hogy most már biztosan odakötözve
fog maradni. Az illési munka utolsó napjaiban a
Delila-osztály titokban egyetértett az újkori fi-
liszteusokkal a hűségeselek bajbakeverése tekinte-
tében, személyes hasznát remélvén belőle, de ez
a gonosz szándék újból sikertelenséggel járt és

ez a sikertelenség még erősebben fokozta (a De-
lila-osztály) haragját és elkeseredését.

"A dráma tovább folytatódott és tovább is
megmutatja a Delila-osztály áruló eljárását s a
modern filiszteusokkal való közösséget: „Ekkor
monda neki Delila miképpen mondhatod: szeret-
lek téged, ha szíved nincsen énvelem? Immár há-
rom ízben szedtél rá engem és nem mondtad meg,
hogy miben van a te nagy erőd." — Bírák 16 : 15

"Az illési munka záró napjaiban a Delila-osz-
tály gyakran kétszínű jámborsággal és krokodi-
lus könnyekkel hullatva panaszkodott, hogy a Tár-
sulat nincs szeretettel irányában; többek között
azzal állottak elő, hogy a Társulat a folyóirat ko-
rábbi kiadójának akarata ellen cselekszik. Ez ter-
mészetesen csak ürügy volt, így fejezték ki ellep-
lezve haragjukat és afeletti elkeseredésüket, hogy
nem tudtak hozzájutni a sóvárgott jutalomhoz. A
Delila-osztály vezetői, vagy kolomposai 1917 után
még sok ideig szövögtettek celszövéseket a Sám-
son-osztály törbevitésére s a gyengébbek és az
ingadozók a Delila-osztályhoz csatlakoztak. Ezek
a kolomposok, vagy vezetők gyakran sajátmaguk
között is viszálykodtak, de a Sámson-osztály el-
pusztítására irányuló törekvésükben mindig egye-
tértettek. A Delila-osztályból ezek és mások is, ál-
szent vezetőik behizelgő szavai által elámitva so-
kat beszéltek a szájukkal a testvéri szeretetről,
holott maguk nem tanúsítottak szeretetet és az-
al a váddal állottak elő, hogy a Sámson-osztály-
ban nincsen szeretet az ő testvérei iránt. A Sám-
son-osztály tűrte és hallgatta ezeket a lágy beszé-
deket és látszólagos szép szavakat, a Delila-osz-
tály visszatérésében reménykedve, vagy pedig az-
azon gondolat hatása alatt, hogy legalább is ne
legyen azzal vádolható, hogy a hitszegőket maga
űzte el magától.

"A filiszteusok Sámson hatalmának és befolyá-
sának elpusztítására igyekeztek; de mivel im-
már többször pórul jártak, el akartak állni ettől
a szándékuktól. Ámde Delila szíve erősen csűn-
gott az 5 500 siklust ígérő pénzszacskón és kap-
zsisága arra bírta, hogy céljának elérése érdeké-
ben minden báját és rábeszélőkéességét Sámson-
nal szemben igénybe vegye. Így történt az újkori
filiszteusok esetében is: sikertelen törekvéseik
után, amelyekkel a hű Sámson-osztályt a világhá-
ború alatt kelepcebe akarták csalni, hajlandók let-
tek volna felhagyni a kísérletezésekkel: de a Delila-
osztály szíve a Sámson-osztály bukásából szá-
mazó haszon után vágyakozott és azt remélte,
hogy azt, illetve a Társulat vezetését, amelyet ak-
kor a Sámson-osztály gyakorolt, hatalmába ke-
ritheti; azt remélte, hogy akkor önző vágyai be-
fognak teljesülni. Delila tovább folytatta kísérle-
tezeit: „Mikor azután mindennap zaklatta sza-
vaival és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lel-
ke." — Bírák 16 : 16

"Delila kitartott és céljának elérése érdekében
minden rendelkezésére álló eszközt felhasznált és
kitartása folytán Sámson végül halálosan elfá-
radt. Maradjunk annál a gondolatnál, hogy Sám-
son nem szabad kritizálnunk ezen cselekedetét
ért, vagy magaviseletét, hanem csupán arra
kell néznünk, amit az ő cselekedetei és viselkedé-

se példáznak. Delila állandó tolakodását hajthatlanul tűrte, de végtére emiatt oly türelmetlen lett, hogy közölte vele a titkát. Tudta-e Sámson akkor vagy sem, hogy az ő titka miben rejlik, ebben a drámában jelentéktelen. A fontos az, amit prófétailag előre példázott.

"Miképpen Sámson türelmes volt Delilával szemben, amidőn az tolakodott és mindenáron meg akarta tudni az ő titkát, így Isten hű szolgálai is türelmesek voltak az illési korszak záródása körül a Delila-osztállyal szemben, amely állandóan azzal vádolta a hűségeseket, hogy nem helyesen cselekszenek és nem bánnak velük testvéries szeretettel. A mostani Delila-osztály vezetői oly erősen szerették volna az emberek elismerését és tiszteletét maguknak megszerezni, hogy teljesen elveszítették az Úr szellemét és többé nem az vezérelte őket.

"Tényleg ismerte Sámson az ő nagy erejének titkát? Erre a kérdésre nem válaszolhatunk bizonyosan és nagyon jó a mi számunkra, hogy ez nem is oly nagyon fontos. Ésszerűbb feltevés az, hogy Sámson szavai, amelyekkel titkát elárulta, prófétaiak voltak és a világ vége előtt, amidőn teljsülni fognak, nem lehetett megérteni. Ha ez a következtetés helyes, Sámson nem is lehet hibázni érte.

"1917-ben mindkét osztály, „a hű szolga“ és a „gonosz szolga“ osztályait képezők úgy értették, hogy a római levél 13. részében említett „felsőbb hatalmak“ alatt a földi nemzetek hatalmi tényezőit kell érteni; a Sámson-osztály mindazáltal ahhoz ragaszkodott, hogy Isten törvénye az emberek törvényei felett áll és oly esetben, amidőn ezek egymással ellentétbe kerülnek, Jézus Krisztus igazi követői Isten törvényének, és nem az emberek törvényeinek fognak engedelmesskedni. — Folyóirat 1917, május 15.

"Sámson mindent megmondott Delilának, ami szívében volt és így a Sámson-osztály is teljesen kitárta szívének igazi érzelmeit, amely őt vezérelte, az illési korszak végén: „És kitárta előtte egész szívét és mondta néki: beretva nem volt oha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok nyám méhétől fogva; ha megnyíratatom, elkövözik tőlem az én erőm és megerőtlenedem és ilyan leszek mint akármely ember.“ — Bírák 16:17

"Az isteni feljegyzés nem említi, hogy Sámson valamilyen fogadalom, vagy kötelezettség nagy része titkának megőrzésére kötelezte volna. A hűségesek isteni erőforrása most nincs titokban irtva, hanem közölte van iratainkban. Ezt a titkot régebben nem értették meg helyesen és így mi is lehetett helyesen megmagyarázni. A Delila-osztály nem ismerte, tehát meg sem értette. A Sámson-osztály tudta, hogy Istenhez hűnek kell lennie és hűségese is óhajtott lenni; de Jehovához az ő országához való pontos kapcsolatát (összefüggését) nem értette meg az Úrnak templomához érkezése előtt.

Sámson haja

"Hogy Sámson tényleg tudta-e, hogy az ő ereje az ő hosszú hajával áll összefüggésben, nem

fontos. Az az egy azonban bizonyos, hogy az ő ereje nem a hajában volt, hanem az Úrtól nyerte azt még pedig annak alapján, amit a haja példázott. Mit példázott tehát Sámson hosszú haja? Az Úr angyala arra kötelezte Sámson anyját és atyját, hogy Sámson születésétől fogva nazireussá legyen és emiatt mondotta Sámson Delilának: „Nazireus vagyok anyám méhétől fogva.“ Ez azt jelenti, hogy Istennek volt szentelve, még mielőtt erre nézve határozni tudott volna Isten előre úgy intézkedett, hogy Sámson nazireussá legyen, még pedig nyilván azon célból, hogy a nagy prófétai drámában eljátsza szerepét. A nazireusnak nem volt szabad levágni a haját. Sem Jehova, sem az ő szervezete (asszonya) nem oldozhatta föl Sámson a nazireusi fogadalom alól, mert Isten nem változtatja meg a törvényét. Ugyanez vonatkozik azokra is, akiket Sámson a prófétai drámában példáz. Amidőn valaki Isten asszonya, illetve szervezete útján Isten gyermeke lesz és magát teljesen neki szentelte, örökre felszenteltnek kell maradnia Isten elismerésének állandó birtoklásá céljából.

Csúfság

"Pál apostol az Úr sugallata alatt írt és megmutatja a hosszú haj megértésének nyitját is, hogyha férfi visel hosszú haját, még pedig a következő szavaiban: „Hogyha a férfi nagy haját visel, csúfsága az néki.“ (Korintus. I. 11:14) Sámson vagy akármely más nazireus hosszú haja tehát a következőket jelenti a jelképben: „Ez az ember a világi emberek előtt csúfság, azért viselnie is kell azon gyalázatokat, amelyet a világ és Isten bocsát reá.“ Az ördög eleitől kezdve gyalázta Istent és Jehová minden híveinek hasonlóképpen el kell tűrnie az ördög és az ő képviselői részéről származó szidalmazásokat. Ha valaki hosszú haját visel Jehováért és az ő elismeréséért viseli, aki megparancsolta, hogy az Isten hível az ellenség gyalázkodásait elviselje. Jézus Krisztusról áll megírva: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám.“ (69. zsoltár 10); az Úr Jézus határozottan elviselte azon gyalázkodásokat, amelyek az ördög ellenségeskedéséből felhalmozódtak az ő Atyjára. (Ezsaiás 53:1—10) Ugyanezen gyalázatok következtek Jézus Krisztus összes igazi követőire, amint meg van írva: „Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem amint meg van írva: a te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám.“ (Róma 15:3) A kényszerítő következtetés szerint a hosszú haj azon gyalázkodásokat példázta, amelyek szükségképpen következnek mindazokra, akik magukat teljesen és igazán Jehova Istennek szentelték. Vitathatatlan tény, hogy aki magát teljesen Istennek szentelte és azután híven követi nyomdokain Jézus Krisztust állandóan gyalázatban részesült az ördögtől és szolgálóitól és ez különösképpen is így van azon gyalázkodások tekintetében, melyekkel a modern filiszteusok Isten hű szolgálait gyalázták.

"Ez nem azt jelenti, hogy Jézus Krisztus igazi követőinek hosszú, nyíratlan haját kellene viselniük hanem a férfi hosszú haja a csúfságot példázta és így mindazok, akik Jézus Krisztust nyom-

dokain követik, hasonló gyalázatokban fognak részesülni, amilyenekben ő részesült; csak a Jézus Krisztus nyomdokában járó hű követők erősek az Őrban és az ő hatalmának erejében. (Efezus 6:10) A korintusi első levél 11. fejezetében nincs megtárgyalva a csúfság kérdése, hanem az apostol ott egy képletet mutat be Jézus Krisztus és az ő testének tagjai felől, amely képletben a férfi Jézus Krisztust és a nő a Krisztus testének tagjait példázza. Ha mindnyájának betűszerint is hosszú, nyíratlan haját kellene viselniök, akik magukat Istennek és Jézus Krisztusnak szentelték, akkor a gyülekezetben a férfiaknak és a nőknek is nyíratlanul kellene lenniök. Sámson hosszú haja előkép volt és Jézus Krisztus összes hű követőire vonatkozó példázat. A kiemelendő pont abból áll hogy mindenki, aki hűségesen és igazán követi Jézus Krisztust nyomdokain és fedhetetlenségét Isten előtt megőrzi, gyalázva lesz és megcsúfoltatásokban kell részesülnie, s e tekintetben nincsen különbség a férfiak és a nők között mert „a Krisztusban nincs különbség férfi és nő között; mert mindnyájan egyek vagytok a Jézus Krisztusban.” (Galata 3:28) Ebből következik, hogy a gyalázkodások mindenkre egyenlőképpen hullanak, nemre való különbség nélkül.

„Korintus I. 11:14 megállapítása szerint csúf, ha a férfi hosszú haját visel és ezzel ki van mutatva, hogy a hosszú haj csúfságot (gyalázatot) példáz; az írás mindazáltal Krisztusnak és az ő testülete tagjainak képletében ezt mondja: „Hogyha éktelen dolog asszonynak megnyíratkozni, vagy megberetváltatni, fedezze be az ő fejét.” (Korintus I. 11:6) Semilyen isteni utasítás sem rendeli el, hogy a nő haját kontyban viselje, vagy pedig levágassa, vagy ne vágassa le, hanem leeresztve, vagy egyéb higiéniaúton módon viselje. A Sámson hosszú hajában példázott megcsúfolás a Jehovához való hűség és Istenhez való rendíthetetlen ragaszkodása miatt következik a főlenteltre. Jelenések 9:7—8-ban a hívek és igazak, Jézus Krisztus követői oly sáskákhoz vannak hasonlítva, akiknek emberi ábrázatuk és hosszú hajuk van. „Orcáik olyanok valának, mint az emberek orcái, és olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja.” Így vannak bemutatva a hűségesek, akik magukat teljesen Istennek szentelték, hozzá ragaszkodnak, az ő érdekében lettek kiválasztva az Isten akaratának mindhalálig való teljesítésére tett fogadalmuk útján.

„A nazireusi fogadalom ilyesmit példáz, olvasuk: „Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást (felszentelési fogadalmat), hogy így az Őrnek szentelje magát: bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetét és részegítő italból való ecetet ne igyék; és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. Az ő nazireusságának egész idején át semmit afélét ne igyék, ami a szőlőtöről kerül, a szőlő magjától fogva a szőlő héjáig. Az ő nazireusi fogadásának egész idején beretva (olló) az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, amelyekre az Őrnek szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfűrtjeit. Az egész időn át, amelyre az Őrnek szentelte magát, megholtak testéhez be ne men-

jen.” (Mózes IV. 6:2—6) Így be van mutatva, hogy a Sámson hosszú haját illető kérdés nem vonatkozik a gyülekezetben a különböző nemű emberekre, hanem az összesre vonatkozik, akik Jézus Krisztusban vannak és a Krisztusra következő gyalázatot hordozzák.

„Jézus Krisztus az illési korszak alatt a fentiekkel egyezően azzal foglalkozott, hogy Jehova neve számára egy népet létesítsen, még pedig nem csupán szellemtől szülötteket, hanem Istennek oly fiakat, akik teljesen Istennek és az ő nevének tiszteletére szentelték magukat és örömmel hajlandók elviselni azon gyalázásokat, amelyek Istenhez való hűségükért következnek rájuk. A nazireusi fogadalom ezenkívül azt is megmutatja, hogy a Sámsonban példázott hűségesek nem fogják megérinteni a sátáni szervezetet holttestét, tisztátlan dolgokkal nem táplálkoznak, a föld szőlőjének borában illetve a Sátán szervezetében, nem keresnek felvidulást, hanem az ő örömeik Isten és Krisztus tiszteletéből és abból fog állani, hogy közreműködhetnek Jehova nevének igazolásában.

„Sámson így szólt Delilához: „Ha megnyírataton, eltávozik tőlem az én erőm és megerőtlenedem és olyan leszek, mint akármely ember.” (17. vers) Ez azt példázza, hogy Jehova Isten hívei különböznek a világiaktól; de ha felhagynak Jehova iránt való szeretetükkel és ragaszkodásukkal és a Jézus Krisztus követőire hulló megcsúfoltatásoktól magukat mentesítik, más világi emberekhez lesznek hasonlóak és Isten kegyelmét el fogják veszíteni.

„A mostani filiszteusok, akik vallás név alatt parádézhatnak és magukat Isten szolgálóinak nevezetik, okozták, hogy az Egyház a világiak szemében tekintélyes és tisztelt lett és e gonosz világ hatalmainak alárendeltetett és azokat támogatnia kell, mivel a világi hatalmakat tekintette azon „felsőbb hatalmaknak, amelyeket Isten rendelt”. Isten gyülekezetének illési korszaka alatt a Társulat tagjai, akik magukat Jézus Krisztus őszinte követőinek tartották és kétségtelenül őszinték is voltak, ugyancsak elismerték, hogy e világ tényezői a „felsőbb hatalmak”. Akik így cselekedtek oly szándékkal, hogy a gyalázatot elkerüljék, elszakadtak a hűségesektől. De akik rendíthetetlenül megőrizték hűségüket és őszinteségüket az Őr iránt, természetesen gyalázatokban részesültek, mialatt mások meghajoltak a világi hatalmak előtt a megcsúfoltatások elkerülése végett. Ezek a hitszegők, akiket Delila példázott, a Sámsonban példázott testvéreik elárulására voltak hajlandók, hogy így megszerezzék maguknak a mostani filiszteusok kegyét és egyéb előnyöket élvezzenek s magukat a rájuk származható gyalázatoktól mentesítsék. Ezek közül egyeseket a haszonvágy, másokat az emberektől való félelem ejtette hatalmába és sarkalta.

„Sámson elárulta Delila előtt, hogyan veszítheti el erejét és lehet olyan ember belőle, mint amilyenek a többiek; ez előre mutatta, amit a Sámson-osztály mondani fog és mondott is: „Mi teljesen Jehovának vagyunk szentelve; ha tehát oly látszat merülne fel, hogy mi ellenségei va-

gyunk a világi hatalmaknak, tehát ha a lázadás, vagy árulás látszatába keverednénk, az ily vádakkal és gyalázódásokkal szemben való tisztázásunk érdekében a Krisztus királyságáról szóló evangélium hirdetésének felhagyására lennénk kénytelenek minden alkalommal, amidőn a világi hatalom azt kívánná tőlünk, s ezzel félelmet tanúsítanánk az emberek gyalázódásaival szemben és oly erőtlenné lennénk mint a többi emberek. "A Sámson-osztály világosan különbözik más emberektől vagy emberi teremtményektől Istenhez való rendíthetetlen ragaszkodása és azon hajlandósága által, hogy elviselni hajlandó azon gyalázásokat, amelyek Jézus Krisztus hí követőire halmozódnak. Ha a fenti okból kitérnének a gyalázatok elől, akkor a világ szemében olyanok lennének ők is, mint a többi ember.

"A Sámson-osztály a világháború alatt éppen ily helyzetbe került és hallgatólagosan a gonosz világ tényezőit tekintette a „felsőbb hatalmaknak”, amelyeknek a keresztények engedelmeskedni tartoznak. A folyóirat akkor közölte, hogy Isten törvénye a földi hatalmak törvényei felett áll: „Amidőn az emberek törvényei ellenkezésbe kerülnek Isten törvényeivel, akkor mindenkit a saját lelkiismerete kell hogy vezessen, hogy az emberek, vagy pedig Jehova törvényének fog engedelmeskedni.” (1917 évfolyan) Ezzel nem lett világosan s határozottan megmutatva az irány, amelyet követni kellett volna, akik magukat teljesen Istennek szentelték. A fenti kijelentés mindenkinek a saját lelkiismeretére bízta reá a döntést. Ez hallgatólagosan abba való beleegyezés volt, hogy nem jelent helytelen dolgot a világi hatalmak követése. Ez a Sámson-osztály megmondolatlanságát és gyöngeségét mutatta, amit az példáz, amit Sámson, Delilának mondott. Sámson nem akarjuk kritizálni, a kritika azokról szól, akiket Sámson példázott.

"A modern filiszteusok tudomást szereztek a Sámson-osztály igazi felfogásáról és a háború által felvetett peres ügyet erőszakkal döntésre vitték. Ennek következményeképpen Isten népe közül többeket elfogtak és bezártak azon vád alapján, hogy szembeszállottak a világi hatalmakkal és így a bizonyágtétel munkáját tényleg elpusztították. A modern filiszteusoknak a Delila-osztály nyújtott felvilágosítást és okozta, hogy azok Isten népére rohantak: „És mikor látta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött és elhívatta a filiszteusok fejedelmét és ezt izenél: jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nekem egész szívét. És felmentek őhöz a filiszteusok fejedelmek és a pénzt is felvitték kezükbe.” — **Bírák 16 : 18**

"Gyengének mutatkozott Sámson és nagy hibát követett el, amidőn titkát elárulta Delila előtt? Nem, mert Sámson a prófétai drámában csupán egy szerepet alakított, ami előre példázta, hogy a Sámson-osztály a világ végén egy nagy hibát fog elkövetni. A következő figyelemztetés, amelyet sok idővel Sámson, Isten prófétájának ideje után írtak, főképpen a világ végén élő Sámson-osztálynak szól: „Ne higgyetek (bizzatok) a barátoknak (társatoknak); ne bizzatok a tanácsa-

dóban (bizalmasatokban); az öledben ülő előtt is (Delila, az áruló előtt) zárd be szádnak ajtaját (a nyelvedet). Mert a fiu bolondnak tartja atyját, (megveti atyját) a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját házanépe lesz az ellensége. De én az Úrra nézek (Jehovában bízom), várom az én szabadításom Istenét (Istentől várom a szabadítást); meghallgat engem az én Istenem.” (Mikéas 7 : 5—7) Az Úr Jézus Krisztus kimutatja, hogy ez a világ végén fog beteljesülni: „Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa (anyósa) közt és hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.” — **Máté 10 : 35—36**

"A filiszteusok elvesztették bátorságukat és fel akartak hagyni a Delilával való szövetekezéssel; de Delila mindenképpen a pénzhez akart jutni és elküldött tehát a filiszteusokhoz a következő üzenettel: „Jöjjetek el még ez egyszer és most biztosan hatalmatokba ejthetitek Sámson.”

"A folyóirat kiadója és az illési munka vezetője meghalt; az Egyesült Államok beavatkozta a világháborúba s az eseményeknek ezen összehatalálkozása alkalmas kivételes állapotot és ürügyet szolgáltatott a modern filiszteusoknak arra, hogy a hű Sámson-osztályt most már hatalmukba tudták keríteni. „A gonosz szolgálóosztály”, amelyet Delila példázott, látta, hogy elérkezett az alkalmas pillanat Sámson törbeejtésére, munkájának elpusztítására, hogy maga kerüljön az élre és az uralkodó tényezők előtt kedvező megvilágításba. Ezért mintegy a következőképpen szólottak a modern filiszteusokhoz: „ha most a Sámson-osztályt tényleg próbára tesztitek, ki fog tartani amellet, hogy az Úrnak tett fogadalma ellenkezik a hatalom követelésével, az ereje pedig abban van, hogy az Isten törvényét a földi törvények fölött valónak tartja. Ezt elárultát előttünk most pedig elérkezett az alkalmas pillanat, hogy őket a kelepceben megfogjuk. Jöjjetek el tehát most az egyszer és biztosan hatalmunkba fogjuk keríteni őket”. A modern filiszteusokat az ördög „pénzzel” a kezükben küldötte oda és így a gonosz szolgálóosztály megnyerte jutalmát. 1918 tavaszán a mostani filiszteusok Delila, illetve a gonosz szolgálóosztály segítségével gyorsan cselekedtek a Sámson-osztály eltávolítására. Az illési munka befejeződött és elvégződött, s akik a munkát végezték és híven kitartottak, oly helyzetbe kerültek, hogy az áruló és elvetemült emberek az ördög utasítására őket foglyul ejtették. Ez Sámsonnak és azon munkának végét jelentette-e, amelyet ebben a prófétai drámában példázott?

Kérdések:

1. Mily alkalommal hangzottak el ennek a szövegnek szavai? Mily kérdés lett föltéve mindazoknak, akik Jehova elismerését és az ő királyi szervezetébe való föltélt óhajtották? Mily okból merült fel egyáltalán ez a döntő kérdés?
- 2, 3. Mit értünk kísértés alatt? Mily okból vannak kísértésnek kitéve azok, akik hozzáfogtak Isten akaratának cselekvéséhez? Idézd az apostol szavait, amelyeket azokhoz intézett, akik megpróbáltatásokban vannak!
- 4, 5. Miképpen példázta ebben a pontban Sámson az ural-

kodóház hűséges tagjait? Magyarázd meg, miért akarta feleségül venni a filiszteus nőt!

6, 7. Bizonyítja-e valami, hogy Delila filiszteus volt?

8, 9. Kt példáz Delila? Mennyiben szolgál a próféciában alkalmas példázatképpen? Mikor és hogyan alkalmazható ez a teljesülés?

10, 11. Mily két osztály van előre bemutatva Máté 24:10–13-ban? Mily tények mutatják ennek teljesülését?

12–16. Mutasd ki, hogy Dellának a filiszteusokkal való szövetezése és érintkezése Sámson elbuktatására prófétai jelentőséggel bír! Mennyiben alkalmazható a neki tett vérdíj ajánlata a képlet ezirányú részére?

17, 18. Felkészült azután Delila, Sámson törbeejtésére (6. vers)? Mily okból vállalkozott aljas árulására? Alkalmazd ezt a képletet az újkorra!

19–23. Magyarázd meg Sámsonnak Dellához intézett, a 7. versben följegyzett választát! Valamint Delila kísérletezésének eredményét, amiáltal a filiszteusokat célhoz akarta segíteni! Mily okból hagyta magát Sámson Dellától próbára tétetni? Hogyan alkalmazható ez a prófétai kép teljesülésére?

24–27. Mily eseményt láthatunk meg a 10. versből és mit példáz prófétailag? Magyarázd meg és alkalmazzd a 11. verset! Hasonlóképpen a 12.-et és a próba kimenetelét!

28–30. Míképpen teljesül be a következő próba (13, 14 vers) a képletben? Magyarázd meg, helytelenül cselekedett Sámson és a Sámson-osztály ebben az ügyben!

31–33. Miért folytatta Delila áruló kísérleteit? Hogyan teljesült be?

34, 35. Magyarázd meg, miért tűrte Sámson oly sokáig Delila tolokodását s hogyan illik ez reá a modern filiszteusokkal kapcsolatban az eseményekre!

36–39. Mily okból árulta el Sámson végül az ő erejének titkát? Miben rejlik a Sámson-osztály erejének titka? Hogyan árultatott az el?

40–45. Mutasd ki, mennyiben állott összefüggésben Sámson ereje a hosszú hajával, valamint, hogy mit példáz a prófétai kép ezen része!

46–50. Mutasd ki, hogy prófétai volt Sámson következő kijelentése: „Ha megnyírnak, oly gyöngye lesznek, mint a többi emberek!” Mutasd ki, hogy a 18. vers is beteljesült!

51. Hibázott és erőtlennek mutatkozott-e Sámson, amidőn titkát Delila előtt elárulta? Mutasd ki szövegei alapján a kép ezen részének rendeltetését!

52, 53. Hogyan árulta el „Delila” a titkot a modern filiszteusoknak?

(W. T. 1935 december 15.)

Vak szolgál

„Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? És olyan süket, mint az én követem, akit elbocsátok. Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott és olyan vak, mint az Úr szolgálója?” — Ézsaiás 42 : 19

V. rész.

JEHOVA így szól: „Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, és az én választottam, akit lelkem kedvel”. Ennél jobb ajánló sorokat nem is lehetne adni; Jehova Isten, aki „az égeket alkotta és kiterjesztette és aki a földet minden terméseivel felruházta”, aki életet ad minden lélegző teremtménynek; aki minden hatalommal, bölcseséggel és kegyelemmel rendelkezik; aki öröktől fogva örökkévaló és a legfelségesebb, szól tehát így minden teremtményéhez, aki a helyes utat megismerni szeretné. (Ézsaiás 42 : 1, 5) Hogy egyetlen teremtmény se legyen tudatlanságban a választott szolga személye felől, jegyeztette föl Jehova a következőket is: „Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt, aki midőn Isten alakjában volt, nem tartotta az Istennel való egyenlőséget oly dolognak, melyhez erőszakosan ragaszkodjék, hanem kiüresítette önmagát, felvette a szolga alakját, emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve úgy jelent meg mint ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig a halálig a keresztfán. Ezért az Isten igen felmagasztalta őt és oly nevet adott neki, mely minden más név fölött van: hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és az alvilágiaké, s minden nyelv vallja az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Őr.” (Filippi 2 : 5–11, Káldi) Isten ebben a legnagyobb megtiszteltetésben az ő választott szolgáját, Jézus Krisztust részesíti, még pedig amiatt,

mivel a szolga teljesen engedelmes Isten akaratának teljesítésében. „Noha Isten fia volt, engedelmességet tanult azokból, amiket szenvedett; és a befejezéshez jutván, örök üdvösség oka lett mindazoknak, a kik neki engedelmeskednek.” (Zsidók 5 : 8, 9, Káldi) Most pedig, amidőn az összes nemzetek nagy bajban és tanácstalanságban és remény nélkül vannak a világon, így szól Jehova azokhoz, akik hallgatni akarnak reá: „Az ő nevében reménykednek majd a nemzetek”. (Máté 12 : 21) Ezzel Jehova Jézus Krisztusra, fölkent királyára és igazolójára mutat mint a világ uralkodójára. Az ég alatt nincsen más név, amely útján az emberek életet nyerhetnének; mert Isten az ő választott szolgáját, Jézus Krisztust rendelte az örökélet kiosztására az engedelmesek részére. — Róma 6 : 23; Apcsel. 4 : 12

Ugyanerről a választott szolgáról beszél és mondja Jehova: „Kicsoda oly vak, mint az én szolgám? és oly süket, mint az én küldöttem? Kicsoda oly vak, mint az én megbízottam, oly vak mint az Úr szolgálója? Sok mindent láttál, de nem figyeltél azokra; nyitva voltak a füleid és még sem hallgattál azokra”. (Ézsaiás 42 : 19, 20, angol fordítás szerint). Ez a választott szolga teszi mindenek felett tiszteletreméltóvá és nagygyá Isten törvényét. Ő Jehovának, a felséges nevének és igéjének igazolója. Jehovának ez a választott és megdicsőített szolgálója vak, és az Ő kijelentése szerint senki sem oly vak, mint ez a szolga. Miért

vak a választott szolga? Azért vak, mivel csak egy célt tart szeme előtt és szemeit minden egyébbel szemben bezárja. Ez a cél, hogy minden időben Jehova akaratát kívánja cselekedni; semmi sem tudja a legcsekélyebb mértékben sem eltéríteni attól. Róla áll megírva: „Hogy a te akaratodat cselekedjem én Istenem, ezt kedvelem; a te törvényed keblem közepette van.” (40. zsoltár 9) „Mert nem azért szállottam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, ki engem küldött”. (János 6 : 38) „És aki engem küldött, velem vagyon; nem hagyott engem magamra, mert én mindenkor azt cselekszem, ami előtte kedves.” — János 8 : 29

* Amidőn Jézus azokról a képmutatókról beszélt, akik magukat okosaknak tartották, de a sötétségben voltak, Jehova következő törvényét ismertetve: „Tested világa (lámpása) szemed; ha szemed jó (tiszt) egész tested világos (egészséges) lesz; ha pedig rossz, (zavaros) tested is sötét (egészségtelen) lesz.” (Lukács 11 : 34) Egy másik alkalommal Jézus így szólt: „Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világosságával fog rendelkezni.” (János 8 : 12) Ezzel nyer megállapítást azon szabály, amelyről nincsen eltérés, tudniillik, hogy akik valóban hűségesek Jehova, az Őr iránt, minden szemben vakok, ami ellenkezik Isten akaratával. Aki az uralkodóház tagja lesz, ezáltal Jehova választott szolgájának is tagjává lesz s következőleg Jézus nyomdokain kell járnia. Az ilyeneknek Jézushoz hasonlóan a mindenható Isten akaratának cselekvéseinek kívül mindennel szemben vakoknak kell lenniök.

* A prófétai dráma, amelyben Sámson játszotta a főszerepet, Isten választott szolgáját, főképpen Jézus Krisztusnak földön levő azon hű követőit példázta, akik a választott hű szolga tagjai lettek, amidőn ez a választott szolga az útegyeztetést az Őr (Jehova) előtt végezte; emiatt példázta Sámson itt a maradékot, amely Jézus Krisztusnak templomához érkezése után tartózkodott a földön. Sámson, miként Jehovának majdnem minden szolgája sok kritikának volt kitéve az emberek részéről. Nagyon igaz az a megállapítás, hogy az olyanok, akik mások előtt erkölcsileg és a kegyesség szempontjából követendő mintaképekül kívánnak tündökölni, embertársaikat szigorúan szokták kritizálni, hogy így a figyelmet a saját kiválóságukra tereljék. Ez az önzésnek és a képmutatásnak egy másik alakja. Az ilyenek emberimádók, s mivel emberimádók, felhívják embertársaik hanyagságaira és hibáira a figyelmet, akik máskülönb mint keresztények mindent, amit tehetnek megtenni igyekeznek, és azt remélik, hogy mások majd így fognak szólni felőlük: „Nézzetek csak, mily jó ember, mily magas mértékhez szabja magát!” Az olyanok indító oka akik magukról azt hiszik, hogy magas mértéket teljesítenek be, de ugyanakkor másokat elítélőleg megkritizálnak, teljesen önző. Ilyesmivel el lehet imitani az embereket, de Isten ismeri az igazakat és az igaz lelkeket. Emiatt mondotta Jézus: „Amit az emberek nagyra tartanak, útalatos az Isten előtt.” (Lukács 16 : 15) Júda, Rákháb, Ruth,

Keresztelő János, Sámson és mások is illetéketlenül voltak kíméletlenül megkritizálva bizonyos szájhősök által. Akit Jehova fölhasznál és elismerésében részesít, sohasem dorgálható meg jogosultan valamely ember által. Jehova szolgája Jehovának és nem más embernek tartozik felelősséggel. „Ki vagy te, hogy kárnoztasd a más szolgáját? Urának áll, vagy esik; bizonyára áll, mert az Istennek van hatalma, hogy fenntartsa.” (Róma 14 : 4, Káldi) Azok a beképzettek és álszentesek, akik Isten szolgáit, akik felől a Biblia ír, megkritizálják, ezáltal hiányos értelmüket és kivrívó önzésüket mutatják ki.

* Az Őr ama szolgálóinak, akik a régi időkben szerepüket eljátszották, szerepüket Jehova jelölte ki részükre; nem szabad a mutatkozó emberi tökéletlenségeikre fordítanunk figyelmünket. A mi feladatunk az, hogy arra figyeljünk, mily szerepet töltöttek be azok és mit jegyez föl Isten ígéje most a földön tartózkodó maradék javára. Isten egyetlen embertől sem kívánt sohasem olyasmint, hogy jellemét oly mértékben tökéletesítse, hogy azáltal legyen alkalmas a Krisztussal való együtturalkodásra. Isten ezt nem kívánta, még pedig nyilván azon ok miatt nem kívánta, mivel egyetlen ember sem lett volna képes arra. De ez semmi esetre sem azt jelenti, hogy most már mindenki zabolátlanul és ledérül élhet, és ez nem is igazolja és nem is mentesíti az embert tökéletlenségeitől. Ezzel csupán azt akarjuk kifejezni, hogy az ember nem azáltal lesz alkalmas Isten szolgálatára, amely benyomást külsejével kifelé gyakorol, hanem Isten előtt a hite és a rendíthetetlen hűsége a kedves és így fog helyet nyerni Isten örökkévaló szervezetében. A Szentírás kimutatja, mit kíván Isten azoktól, akiket elismerésében részesít és abban mindenkor a teljes és a tökéletes hűséget hangsúlyozza ki. Jehova előtt csak azok kedvesek, akik előzőleg ártatlanságukat előtte megőrzik és ezt a vizsgát az egyetlen cél kitartó követése útján kell letenniök, minden képességükkel Isten akaratát teljesítve, arra való tekintet nélkül, hogy mit mondanak, gondolnak vagy tesznek más emberek ebben a tekintetben. A szolga emberi tökéletlensége folytán hibát követhet el, esetleg Isten előtt nem tetsző súlyos hibákat is; de ha az Őr Jézus Krisztus útján hibáját Isten előtt megvallja, s nyomban megjavul és a helyes viselkedésre törekszik, Jehova Isten irgalmasságban tudja részesíteni és ismét visszanyerheti az Őr teljes kegyelmét. (János I. 1 : 9) Akármily hibákat is követett el Sámson amelyeket a följegyzésből láthatunk, azok a hibák nem alkalmazhatók Sámsonra, hanem a Sámsonban példázott osztályra vonatkoznak; ama szabály pedig, amelyet Isten azon teremtményeire vonatkozólag följegyeztetett, akiket elismerésében fog részesíteni, főképpen a Sámsonban példázott teremtményekre mutat.

Sámson a kelepcében

* A Delilában példázott osztály, amely a balga szűzek osztályával azonos, (Máté 21 : 1—12) emberimádása folytán önző haszonra vágyakozott, Isten és az ő gyermekei iránti szeretete kihűlt és

1917-óta többé semmit sem tett Jehovának és az ő ügyének tiszteletére. Lámpása kialvófélben volt, mivel az a világosság, amellyel egykor rendelkezett, most sötétséggé változott, még pedig azon kívánsága folytán, hogy önzését akarta kielégíteni és azért is, mivel emberektől félt. Arra igyekezett bérni a Sámson-osztályt, hogy az írás minden embernek kötelességévé teszi, hogy a világi hatalmakat tekintse a (bibliai) „felső hatalmaknak”. Sámson most oly szerepet játszik, ami pontosan előre vetíti mindazt, ami a fölszenteltekkel 1918-ban történt. „És elaltatá őt az ő térdein és előhívott egy férfiút, lenyíratta az ő fejének 7 fonatékát és kezdé őt kizsákolni. És eltávozott tőle az ő ereje.” — Bírák 16 : 19

A Sámson-osztály a világháború alatt a kritikus helyzetbe és az Isten népét fenyegető veszélyre való tekintettel engesztelékenyebb magaviseletet tanúsított a Delila-osztállyal szemben; nyilván ezt példázza az, hogy Sámson a Delila térdein elaludt. Ez az iránta tanúsított bizalmat mutatja, jóllehet az helytelen volt. A Sámson-osztály nem szándékosan sértette meg Jehovának tett fogadalmát és nem is ez volt a hiba, hanem a hiba abban van, hogy mások által hagyta magát oly helyzetbe döntetni, amelyben mások által lett megszenteltetésre. Sámson vigyázatlansága folytán aludt el Delila ölében; ámde Sámson a drámában ezáltal csupán oly szerepet játszott el, amely Isten fölkeletkezésének mulasztását példázza, akik körülbelül az Ő templomához érkezésekor éltek a földön. Az események szerint a Sámson-osztály abban az időben tényleg mulasztást követett el.

Mialatt Sámson álmában Delila ölében aludt, egy férfiút hivatott Delila, aki egy késsel vagy ollóval Sámson hajfürtjeit levágta. Az az ügyes borbély nagyszerűen példázza azokat a detektíveket, akik a világháború alatt mindenütt ott voltak és az embereket kelepchébe igyekeztek csalni, vagy arra igyekeztek rábeszélteni és kényszeríteni, hogy a hadviselőket támogassák. Sámson hajának a levágásával önkénytelenül megrontották nazireusi fogadalmát és így megrontották Sámson feladatának teljesítését.

A Delila-osztály 1917-ben és 18-ban sok zavart okozott a Társulat soraiban és most tudomására jutott, hogy a világ uralkodóival szemben elfoglalt álláspont meggyengült. Akkor senki sem tudta, hogy a bibliai főhatalmak Jehova Isten és Jézus Krisztus egyedül. A Delila-osztály felismerte, hogy a világháború által teremtett kivételes állapot kísérő tüneteivel az alkalmas pillanat a Sámson-osztály megalázására és ezért Júdához hasonlóan fölkészült az alkalom megragadására, testvérei elárulására és a modern filiszteusok kezébe való kiszolgáltatására. Egyes férfiak, akik azelőtt a „pilgrim-szolgálatot” végezték, a törvénszegők mellé csatlakoztak, elmentek Isten népe közé és behízelgő és ámitó mesékkel behízelgtek magukat, hogy ravasz bizonyítékokat szerezzenek be az Ő népének sok tagja ellen és így akarták Isten népét a Társulat és a munka ellenségévé tenni (angol folyóirat 1918 március 1).

„Delila, Sámson hajának levágása után figyelmeztette a filiszteusokat. „És monda: Rajtad a filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor és lerázom a kötelekeket; mert még nem tudta, hogy az Ő eltávozott tőle.” — Bírák 16 : 20

Amidőn a Sámson-osztály 1918-ban hasonlóképpen felébredt álmából és felismerte tehetetlenségét és erejének eltávozását, a Társulat kísérletet tett a munka folytatására; de mivel nem látta meg a tulajdonképpeni vitakérdést és a helyzet parancsoló voltát, hogy hajlíthatatlanul kell állania az ország mellett, meggyöngült. Akkor a folyóirat nem kelt bátran sikra a királyság ügye mellett, amint kellett volna; és ez nem volt kedves az Őr előtt és azért engedte, hogy az ellenség kitöltse bosszúját a Sámson-osztályon, miképpen a filiszteusok, amidőn Sámson fogságra vetették. A tudósítás nem beszél arról, hogy Isten haragudott volna Sámsonra; erről nyilván azért nincsen följegyzés, mivel Sámson csupán egy szerepet töltött be a drámában. Mindazáltal föl van jegezve, hogy Isten haragudni fog a prófétai drámának beteljesítőjére, a Sámson-osztályra, és 1918 tavaszán így is történt. Természetesen Jehova tudta, hogy ily helyzet fog előállni és azt a prófétai drámában előre példázta. Jehova haragudott a Sámson-osztály cselekedete miatt; de ezzel az ellenség mindazáltal nem nyert jogosultságot arra, hogy „Sámson” nyomorba taszítsa. Emiatt mondja az Őr prófétája útján: „Nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre akikre (a Sámson-osztályra) kevésbé haragudtam ugyan, de ők (a mai filiszteusok) gonoszra törtek (Isten népe ellen).” (Zakariás 1 : 15) Isten, Ezsaiás prófeta útján hasonlóképpen kifejezte, hogy haragszik népére, így szól: „Megharagudtál reám.” — Ezsaiás 12 : 1

Amiképpen Isten hagyta, hogy a filiszteusok Sámson elfogják és így akarta példázni a jövőt, hasonlóképpen 1918 tavaszán hagyta, hogy a Sámson-osztály az ellenség kezébe kerüljön. Sámson a filiszteusok Delila cselszövése folytán tudták elfogni. A Sámson-osztályt 1918-ban a mostani filiszteusok a Delila-osztály árulása folytán tudták hatalmukba keríteni. Akkor egyesek, akik a Társulat munkájában kimagasló szerepet játszottak, a Társulat ellenségeivé lettek és összeküldtek az ellenséggel. Az egyik vádlottat, akit akkor az Egyesült Államok vádtanácsa a kémkedési törvény alapján vádolt, sohasem állították bíróság elé, mivel testvérei elárulása által az ellenségnek hasznos szolgálatokat tett. De a Sámson-osztály még akkor is barátságos volt a Delila-osztály iránt; de a barátságát visszautasították, nyilván amiatt, mivel a Delila-osztály arra számított, hogy a modern filiszteusok őket nem fogják megbüntetni. A Sámson-osztály azt az illetőt kérte meg, hogy vállaljon kezességet és fogadjon védőket a maga és a letartóztatásban levők részére és ebben az ügyben ezzel az ajánlattal egy megbízottat küldött hozzája. Azért volt így tőve, mivel egykor mindnyájan testvérek voltak az Ő Jézus Krisztusban. Ezt a kérést azonban ez az il-

lető nyersen elutasította; ennek az illetőnek azután csak nagyon csekély kauciót kellett letennie és többé sohasem idézték bíróság elé; azután kiderült, hogy ez az ember a Delila-osztályból való többi társaival együtt a kormány képviselőivel tárgyalott, mialatt az eljárás a Sámson-osztály ellen tovább folyt.

„Ez a fordulat jellemzi az illesi munka végét a Társulat ügyeiben és ezt példázza Sámson fog-ságrávetése. Miután Sámson haját levágták, a filiszteusok könnyen legyőzték, ami arra mutat, hogy akkor az Úr kegyelme eltávozott tőle és azért távozott el tőle az ő ereje. Ez azért történt, hogy megmutassa, mikor fogja az Úr rosszsalását kifejezni a Sámson-osztállyal szemben. Az Illésben és Keresztelő Jánosban példázott munka befejeződött, a két tanubizonyság holtan (tétlenül) feküdt az uccán „És én meghagyom két tanumnak, hogy 1260 napig jövendöljenek szőrzsákba öltözve... És midőn befejezik tanubizonyságukat, a mélységből fölszálló vadállat háborút indít majd ellenük és legyőzi őket és megöli őket. És holttestüket a nagyváros utcáján fog heverni, mely szellemi értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveztetik, ahol az ő Uruk is megfeszítettett.” — Jelenések 11 : 3, 7, 8, Káldi.

„A vadállat-hatalom, amelynek a modern filiszteusok is részét képezték, a „két tanut” holtan az „uccán hagyta. A támadást a mai filiszteusok vezették Jehova tanui ellen. A Sámson-osztály 1918-ban közömbösségbe szenderült, ami részleges vaksággal járt. Nem látta és nem fogta fel a tulajdonképpeni kérdést, hogy eben a kérdéses ügyben szilárdan kellett volna állást foglalnia, még ha bármibe is került volna az. A Sámson-osztály nem szándékosan volt ily közömbös, hanem a gyengesége folytán. 1918 május 7-én a Társaság tisztviselőit letartóztatták; a Társulat több tagját azelőtt és azután fogták el és a Társulat munkáját valóban megbénították. A következők bizonyítják, hogy akkor a Sámson-osztály részben vak volt: abban az időben a folyóiratot egy bizottság szerkesztette és annak különböző tagjai írták a cikkeket. 1917 április 15-én, tehát a Társulat tisztviselőinek letartóztatása előtt a következő cikket közölte az angol folyóirat: „A keresztény számára nincsen közép út. Csak egy út van, amelyen megőrizheti hűségét és fogadalmát az Úr előtt, tudniillik azáltal, ha nem vesz részt a háborúban... Mivel ő a mennyi királyság képviselője, arra kell vigyáznia, hogy idejét és erejét a béke munkálására és Krisztus királyságának hirdetésére használja.” Nyomban a letartóztatás után 1918 május havában már nem volt oly bátor a királyság igazságainak közlésében és ugyanabban a számban, amelyben a letartóztatásokról beszámolt, közölte, hogy az Egyesült Államok elnöke felhívást tett közzé, amelyben 1918 május 30-át „az imádkozás napjává” rendelte. Azon az imánapon természetesen a háborúban való győzelemért kellett imádkozni. Erről a felhívásról, amely Amerikában 1918 június 1-re imánapot rendelt, írta a folyóirat: „Ez az ország (Amerika) az az ország, amelyet Isten szárnyaival védelmez és az ő igéjével gondvisel... És Isten

népe a leghajlandóbb megragadni az alkalmat minden nép közül, arra, hogy imára és szolgálatra összegyűljön... Hálát kell adni Istennek, hogy megígérte a háború dicsőséges kimenetelét az autokrácia bilincseinek letörésére és a fogságban levők szabadulására (Ézsaiás 61. 1), és a világ átalakítására, hogy a köznép biztos helyévé alakuljon.” Ez a cikk a félelemtől előidézett vakságból származott. Akkor a Sámson-osztálynak az „egyik szemét” már nyilván kiszúrták s valamivel később a filiszteusok a „másik szemét” is kiszúrták, de egészen más eredménnyel (lásd a 28. verset). „Most megragadjuk az alkalmat és a folyóirat beismeri, hogy a fenti cikk közlésével helytelenül járt el és azt Isten és az ő bizonyágtevői előtt is megbánta.

„A filiszteusok a megvakított Sámsonat nyilván nyilvános körmenetben hurcolták körül győzelmük jeléül és a filiszteusokkal levő emberek nyilván együtt kiáltották a győzelmi jelszavakat. A filiszteusok azt hitték, hogy Sámsonat elintézték. Azt hitték a modern filiszteusok is 1918-ban, hogy a Sámson-osztály kimúlt és többé nem lesz bajuk vele: „És a néptörzsekből és népekből és nyelvekből és nemzetekből sokan fogják látni holttestüket 3 és fél napon keresztül és nem engedik holttestüket sírba tenni. S a föld lakói örvendezni fognak felettük; és vigadni fognak és ajándékokat küldenek egymásnak, mert ez a két próféta győtrelmére volt a föld lakóinak.” — Jelenések 11 : 9, 10

„A modern filiszteusok jó szerencsét kívántak egymásnak és örvendeztek a Sámson-osztály elintézése felett. Sámsonat megbilincseltek és jól őrizték; azok a bilincsek azelőtt nem tudták volna akadályozni őt. A világháború által előidézett események 1918-ban „Delila” árulása és a „filiszteusok” eljárása folytán a Sámson-osztály értékes fogoly lett. Sámsonat őrlésre használták a börtönben; így a Sámson-osztályt is „őrlésre használták a börtönben”, egyeseket szószerint is, s mindnyájukat megakadályozták Jehova szolgálatában és Sátán szervezetének szolgálatára kényszerítették, amin a modern filiszteusok gúnyosan nevettek. A Sámson-osztály a mai filiszteusok által megvakítva és korlátozva később a helyzet tudatára ébredt és a Felségesben való bizalommal könnyörgött a szabadulás után, hogy a következőknek való tekintet nélkül végezni tudja szolgálatát; az Úr meghallgatta ezen imádságát „Mert alátéktelt az ő szentségének magaslátáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr. Hogy meghallja a foglyoknak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait. Hogy hirdessék a Sionon az Őrnevet és az ő dicséretét Jeruzsálemben.” — 102. zsolta 19—21

„A következő események bizonyítják meggyőző erővel, hogy az Úr meghallgatta népének könnyörgését és kettős mértékben kitöltötte a hű Sámson-osztályra az ő lelkét, amit Sámson hajának a börtönben való megnövése példáz. „De az ő fejének haja újra kezdett nőni, miután megnyíratott.” (Bírák 16 : 22) Sámson hajának újból való megnövése a Sámson-osztályra Jehovához való hűsége miatt következő gyalázatokat példázza. A

mostani filiszteusok azt gondolták, hogy megsza-
badultak a Sámson-osztálytól, miképpen a filisz-
teusok is azt hitték, hogy Sámsonnak egyszer és
mindenkorra elveszett az ereje; de sem a mostani,
sem az akkori filiszteusok nem ismerték a nazi-
reusi törvényt. „Ha pedig (a nazireus) megfer-
tőzteti az ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét az
ő tisztulásának napján, a 7. napon nyírja meg azt
... És az ő nazireusságának napjait szentelje új-
ra az Úrnak és vigyen az ő vétkéért való áldozat-
ul egy esztendő bárányt; az előbbi napok pedig
essenek el (nem fognak számítani), mert meg-
fertőztette (amelyeken megfertőztette) az ő na-
zireusságát.” — Mózes IV. 6 : 9—12

„Isten előre tudta, hogy Sámson haja meg fog
nőni és előre meg is monddta, hogy az mit fog
példázni; ezáltal be van mutatva az is, hogy a
Sámson-osztály vissza fogja nyerni Isten kegyel-
mét. Miután Sámson haja megnőtt, azáltal idejét
visszanyerte nazireusságát és megtisztulása meg-
történt. Ez előre mutatja, hogy Isten hű népének,
kit Sámson példázott, tovább is hinnie és hűsé-
gesnek kell lennie. Sámson most már még erősebb
lett, mint volt azelőtt és tényleg Isten népe 1919-
től kezdve mostanáig erősebb, mint azelőtt volt,
„erős az Úrnak és az ő hatalmának erejében” és
hűségesen végzi a bizonyágtevést. — Efézus
6 : 10

„Mialatt Sámson a börtönben ült, nyilván azon
gondolkodott, hogyan fejezheti be Jehovától nyert
küldetését. Hasonlóképpen imádkozott a Sámson-
osztály is az Istenhez, korlátozottságának idejé-
ben és azon gondolkodott, hogyan szolgálhatna is-
mét Jehovának jobban, mint azelőtt. Minden gon-
dolata és törekvése akörül forgott, hogy mit te-
hetne Jehova dicsőítésére és az ellenség ellen. Ez
volt a közbeeső idő az illesi munka vége és az eli-
zeusi munka kezdete között. „És holttestük a
nagyváros utcáján fog heverni, mely szellemi ér-
telemben Sodomának és Egyiptomnak hívatik,
ahol az ő Uruk is megfeszítettetett... De három
és fél nap múlva Istentől az élet lelke méne belé-
jük. És lábukra állanak és nagy félelem szálla a-
zokra, akik őket látták. És nagy szózatot hallá-
nak az égből, amely mondá nekik: szálljatok fel
ide: szálljatok fel ide! És fölszállanak az égbe a
felhőbe és láták őket ellenségeik.” (Jelenések 11 :
8, 11, 12, Káldi)

„1919-ben az Úr haragja lecsendesült népével
szemben és az elizeusi munka megkezdődött. „Jól-
lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és
megvigasztaltál engemet.” (Ézsaiás 12 : 1) A Sám-
son-osztály később Jehova kegyelmében részesült
és azóta szüntelenül hirdette Jehova dicséretét. —
Ézsaiás 12 : 2—6

A filiszteusok öröme

„A filiszteusok nagy ünnepélyre gyűltek össze,
hogy áldozatokat mutassanak he istenüknek, Dá-
gonnak és örvendeztek Sámson teljes elbukásán:
„És mikor a filiszteusok fejedelmei összegyűltek,
hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot
áldozzanak és hogy örvendezzenek, mondának: ke-

zünkbe adta a mi istenünk Sámson, a mi ellen-
ségünket.” — Birák 16 : 23

„A filiszteusok gúnyolódtak Sámson Istené-
nek, Jehovának felsőbbisége felett és győzelmüket
a saját istenüknek, az ördögnek tulajdonították,
akit képviseltek. Ugyanazt példázza Belszár la-
komája, akinek atyja Jeruzsálemet feldúlta és a
zsidókat fogságba hurcolta. Amiképpen Belszár
fejedelmeivel, feleségeivel és ágyasaival borozás-
ra ült le, amidőn istenüket, Sátán képviselőjét di-
csőítették, aképpen cselekedtek a filiszteusok is.
(Dániel 5 : 1—4) Miután a Sámson-osztály kény-
szer helyzetében korlátok közé volt szorítva, a mo-
dern filiszteusok kölcsönösen szerencsét kívántak
egymásnak, örvendeztek és bálványaikat dicső-
ítették; abban osztozkodtak velük a világon ural-
kodó tényező csoportok befolyásos emberei és
gyalázták a Sámson-osztályt és azóta is gyaláz-
zák. Itt néhány bizonyítékra akarunk rámutatni,
amelyekből kitűnik, hogy a mostani filiszteusok
a római katolikus hierarchia- és „a protestáns”
klerikálisokból áll, valamint nyájaik kiválóságai-
ból és a zsidó rabinusokból. Ezek kétszínűen azt
állítják; hogy Istennek és Krisztusnak szolgálnak;
holott a valóságban az ördögnek szolgálnak. A
római katolikus hierarchia magát kihívóan és is-
ten-káromlóan Isten földi képviselőinek és Jézus
Krisztus helytartójának nevezi. De eljárásaival
és cselekedeteivel teljesen megrontja Isten min-
den törvényét; Ennélfogva tehát a római katoli-
kus hierarchia áll a képmutatók listájának élén.
A protestánsok azért nevezték magukat „protes-
tánsoknak”, mivel felismerték a katolikus papi
uralom kétszínűségét; de azok az emberek, akik
eredetileg ezen az állásponton voltak, most már
többé nem lótcznek, s a mostani „protestáns” ve-
zetők teljesen az ördöghöz pártoltak és elpusz-
tultak, mint az az oroszlán, amelyet Sámson agyon-
ütött és most az összes képmutatók egy tábor-
ban vannak; Isten a Delila-osztályt a képmuta-
tókkal hasonló sorsban fogja részesíteni.

„Most az utóbbi események közül egyes ese-
mények megvilágítják a római katolikus hierar-
chia kétszínűségét. Jusson eszünkbe, hogy ez a
hierarchia 35 évvel ezelőtt bejelentette azon szán-
dékát, hogy az Egyesült-Államok kormányát be-
folyása alá fogja keríteni. Katolikusokból és pro-
testánsokból álló valláspolitikusok 1912-ben Bal-
timoreban tartott nagygyűlésen azt eredményez-
ték, hogy Wodrow Wilsont választották meg az
Egyesült-Államok elnökéül. Wilsont protestáns-
nak tekintették. Később egy cikk jelent meg a „The
National Catholic Register”-ben, amelyben gratu-
láltak a népnek Wilson megválasztása alkalmá-
ból és többek között a következőket írták: „Is-
ten terve szerint a Szent Atyának Rómában kell
az ő országának lelki és világi fejevé is lennie.
Napjainkban éppen úgy, mint az első pápa idejé-
ben. E cél elérése érdekében a politikai hatalom,
a vallás-nevelés és vallásos szolgálat a legjobb út.
Isten kétszeresen megáldotta az amerikai katoli-
kus egyházat, amennyiben egyik leghűségesebb
fiát állította Wilson elnök jobbja mellé. Az elnök
mellett Amerikában a legnagyobb politikai hatal-
mat méltóságos Tumulty József úr colombus lo-

vag (ez egy katolikus rend) gyakorolja; s mint igazi katolikus ember az Istentől kezére bízott javakat a szent Egyház dicsőségére használja. Tapintatosan és szent buzgósággal bensőséges barátságot létesített Wilson elnök és a katolikus egyház között. Amerika történelmében ez az első eset, amidőn az elnök és egy nagy politikai párt kiegyenlítő és tisztességes szövetségre törekedett a katolikus egyházzal."

"Ez bizonyítja azt a következtetésünket, hogy a római katolikus hierarchia állhatatosan nyomult előre, hogy az amerikai kormány hatalmába kerítse s ezáltal önző kívánságait kielégítse. A becsületes emberek millióit csábították arra, hogy a katolikus egyházhoz csatlakozzanak, azt támogassák s ezek az emberek nem hibáztathatók a papi uralom miatt; amiket itt erről a hierarchiáról mondunk, nem is vonatkozik a becsületes és jóakarátú katolikusokra. Akiik részesülni szeretnének Isten országában, annak idején ettől a katolikus egyházuralomtól meg fognak szabadulni."

"Itt arra akarunk emlékeztetni, hogy Amerika, Wilson kormány idejében lépett bele a háborúba, s hogy a „Beteljesült titok” című könyv 1917 július 17-én jelent meg, mire 1918 június 21-én a Társulat tisztviselőit együttesen 80 évi börtönrre ítélték, még pedig egy olyan bíró útján, aki Wilson úrnak és a római katolikus hierarchiának utasítására járt el. Wilson kormány idejében történt, hogy Philadelphiában a katolikus és protestáns klerikálisok konferenciát tartottak a Sámson-osztály elpusztítására irányuló tervvel. Erre vonatkozólag egy határozatot hoztak és Washingtonban benyújtották, amelynek következtében egy oly törvénytervezetet terjesztették a szenátus elé, mely értelmében a kémkedési törvény megszegőit halállal kivánták büntetni és hadbíróság alá állítani. Abban az időben az igazságügyi minisztérium illetékes osztályán John L. O'Brian egy szélsőséges felekezetieskedő ember ült, akit protestánsnak tekintettek, de a katolikusokkal működött együtt és több becsületes embert, akik más felekezetekhez tartoztak, eretnokségért üldöztetett és ez az ember vezette a harcot a Sámson-osztály ellen. Az említett törvénytervezetet egy megkérgült colombus lovag felbujtásából és segítségével terjesztette a szenátus elé. Az Egyesült Államok hadseregének egyik generálisa egészen nyíltan meg is mondotta, hogy ezzel a törvénytervezettel a bibliakutatókat, illetve a hasonló Sámson-osztályt akarják elpusztítani."

"Sámson haja újból megnőtt és ő ismét élvezte Isten kegyelmét. A világháború után, főképpen 1922-ben került a Sámson-osztály ismét Isten kegyelmébe és oly erővel kezdett hozzá a bizonyítékok munkájának föllendítéséhez, mint soha szelött. Mire aztán a különböző felekezetek papjai szövetkeztek és hozzá kezdtek a Sámson-osztály üldözéséhez, nemcsak Amerikában, hanem „kereszténységserzte.” Az elmúlt 7 esztendő alatt folytonosan elvetemülten üldözték Jehova bizonyítékvit New-Jerseyben és más helyeken is a földön; ezeket az üldözéseket az ország alkotmányának nyílt letiprásával folytatják, minek következtében Jézus Krisztus őszinte és hű követői kö-

zül ezeket jogtalanul tartóztattak le és vetették börtönbe. 1929-ben Mussolini és a Vatikán szerződést kötöttek, melynek értelmében a pápa székhelye független állammá lett és azóia a hierarchia követeket küld a „kereszténység” különböző országaiba ami arra mutat, hogy a római katolikus papi uralom nem Istent és Krisztust képviseli; mert a mostani gonosz világ teljesen a Sátán hatalma alatt áll és az Isten nyilván nem küldene követeket annak szervezetéhez."

"Ez a hierarchia megegyezett a németországi és osztrák uralkodókkal; a nemzeti szocialisták mögött tényleg a hierarchia áll és az használja a náciakat mindannak az elpusztítására, ami a katolikus hierarchiával szemben áll. Amerikában ugyanez a hierarchia a nemzetnek a maga hatalmába való kerítésén dolgozik és arra törekszik, hogy a fontos hivatalokat a hierarchia eszközei nyerjék el. Amerikában az igazságügyi minisztérium főtisztviselői is a hierarchia ügynökei és ember-társakkal való bánásmódjukban nincsen bennük tisztesség és igazságérzet."

"A világháború óta a modern filiszteusok tovább is nyilvánosan gúnyolták a Sámson-osztályt, Jehova bizonyítékvit és a Sámson-osztály Istenséghez és Krisztushoz való hűsége miatt mindezt ideig állandóan gyalázva van. A fanatikus katolikusok és vakhitű protestánsok tudatlanságukban a papság ravasz befolyása alatt segítettek a papságnak Jehova tanubizonyosságainak gyalázásában, miképpen a nép Sámson gúnyolásában: „És mikor látta őt a nép, dicsérték az ő istenüket, mert — mondanak — kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját és aki sokakat megölt miközülünk.” — Bírák 16 : 24

"Az 1929 óta a világra szakadt gazdasági válságot a mostani filiszteusok szövetségeseikkel, a nyáj előkelőségeivel együtt kivételes helyzet létesítésére használták fel és elnyomást célzó törvényeket csináltak, hogy azok által Jehova bizonyítékvit munkáját elpusztítsák; ebből a célból rendeztek nagy mozgalmakat, hogy Jehova tanubizonyosságait az emberek szemében becsméreljék és ezen a téren volt is egy kevés sikerük."

"Amiképpen a filiszteusok a vak Sámsonot elárasztották szidalmakkal, hasonlóképpen a mostani filiszteusok az utóbbi években folytonosan szidalmazták Jehova szolgálóosztályát, amely Jehova szolgálatának kivételével minden mással szemben vak. A filiszteusok rosszakaratú hazugságokat terjesztettek újságjaikban Isten szolgálóosztálya felől, holott hasznosabb dolgot cselekedtek volna, ha az igazságot terjesztették volna. Az újságokban gúnyolódtak Jehova bizonyítékvit, hosszúhajúaknak, bolondoknak és „szektának” gúnyolták őket, amely állításokat azonban nem kell komolyan venni. Így tették gúny és neveltség tárgyává Jehova tanubizonyosságait, miképpen annak idején a filiszteusok Sámson. „Lón pedig, hogy mikor megvidámult az ő szívé, mondanak: hívjátok Sámson, hadd játszó elöttünk. És előhívák Sámson a fogházból és játszó ő elöttük és az oszlopok közé állították őt.” — Bírák 16:25

"A filiszteusok nagy urai és dái duhaj mulatságba kezdtek a köznép zsebében és maguk elé

vitették Sámson, hogy mulassanak rajta. A prófétai drámának e részében Sámson nyomorultul és mulatságosan nézhetett ki: hosszú haja és tömött szakállja összekuszálva lógott, mindenütt a törtön piszka és szennye borította, mindkét szemére vak volt és rongyokba volt öltözve, tehát tényleg úgy nézhetett ki, hogy az eldurvult és elvetemült lelkű emberek mulatni tudtak rajta. Sámson 20 éven keresztül a filiszteusok réme volt, most pedig az ő hatalmukban volt, mélyen meg volt alázva és a filiszteusok azt gondolták, hogy életének hátralévő részében a maguk mulattatására fogják felhasználni. Hasonlóképpen nyíltak meg 1919-ben a börtönök szőszertintí értelemben és a Sámson-osztály kiszabadult; de még mindig erősen korlátok között volt, mélyen meg volt alázva a mostani filiszteusok szeme előtt és mulatságosnak nézett ki. Sátán földi képviselőit Góg vezetése alatt a katolikus és a protestáns klérus is szorosabban összefűzték az összeesküvésben. (Ezékiel 38 : 1—4, 39 : 1—4) Sátán főcélja mindenkor arra irányult, hogy Jehova nevét meggyalázza és az embereket tőle elfordítsa és az ő megkáromlására bírja. Most Sátán a mostani filiszteusokat használja erre a célra.

„A világháború után történt; a szövetségzett klérus sokat ivott „a föld szőlőjének” (Jelenések 14 : 17—20) borából és mulatós kedve támadt. Hasonlítsuk össze ezzel a Belszár lakomájáról szóló tudósítást: „Borozás közben monda Belszár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, amelyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő fő emberei, az ő feleségei és az ő ágyasai.” — Dániel 5 : 2

„A mostani idők „aranyedényei Jehova hű tanubizonyságai, akik Isten üzenetét elviszik azokhoz, akik füleiket nyitva tartják; s mivel ők Jehova képviselői, a Sátánnak és képviselőinek abban telik örömük, ha őket gúnyolni tudják.

„Sámson az összegyűltelek elé, a filiszteusok fejedelmei elé vitték, hogy az ünnepély hangulatát fokozzák és kicsapongásaik ne ismerjenek határt. 6 ezernél több filiszteus volt ott az épületben összegyűlve és lakomázott. Sámson ott az orgia közepén teljesen vak volt az eseményekkel szemben; de az ő lelki szemei világosak voltak és elhatározta, hogy jóvá fogja tenni hibáját és most teljesen sikra száll Jehova nevének dicsőségeért. Ott a filiszteusok Sámson „gyalázásokban és szorongatásokban látványul szolgáltatták.” (Zsidók 10 : 33) Méltóságosan tűrte megaláztatását és arra az alkalomra várt, amidőn ismét visszatér Istentől nyert ereje, amiről a filiszteusoknak sejtelmük sem volt. Sámson nyilván akkor rácszmélt arra, hogy Isten őt azért engedte ama gyalázatos és megalázott helyzetbe kerülni, hogy ezen alkalommal a legnagyobb szolgálatot végezze Jehova nevének igazolása érdekében. Sámson bízott az Urban és minden útáiban elismerte, most pedig az Ő visszaadta és meggyarapította Sámson erejét. „Akik az Urban bízna, erejük megújul szárnyra kelnek, mint a saskeselyű, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” — Ezsaiás 40 : 31

„Most pedig állítsuk szembe a prófétai dráma eme részét az utóbbi években bekövetkezett látható eseményekkel. Jehovának Sámsonban példázott hű szolgálai ezen idő alatt a különböző felekezetek klérusa és szövetségesei előtt a gúny tárgyai voltak. A mai filiszteusok által vezetett sajtó ki-gúnyolta Jehova tanubizonyságait, jöllehet megláthatta volna az Ő áldását, amely az ő bizony-ságtévőin nyugodott, de ahelyett állandóan válót-lanságokat közölt felőlük. A szőszékeken, törvény-hozó testületek közgyűlésein és a mostani filisz-teusok törvénytisztviselői között állandóan gúnyo-san beszéltek és hazudoztak Jehova tanubizonysá-gai felől. A bizony-ságtévők tehát „látványosságul” lettek a nép előtt a „szorongatásokban és szidalma-zásokban”; akiket pedig személyesen nem gúnyol-tak ki, a hűségeseik társaiképpen vettek részt a szenvedésekben. Amidőn az újságoknak, főkép-pen a hierarchia újságjainak módjában áll közöl-ni valamit Jehova tanubizonyságai felől, szándé-kosan nem közlik a valóságot, hanem hazugságo-kat állítanak, a markukba nevetnek és hahotáznak részegségükben. Amidőn a filiszteusok Sámson fölött hahotáztak, Jehova Isten nevét gyalázták és az ördögöt dicsőítették Dágon istenükön kereszt-ül. A mostani időben a mai filiszteusok Jehova tanubizonyságait gúnyolva, Jehova Isten nevét káromolták és így a Sátánt és annak szerveze-tét dicsőítették.

„„Kicsoda oly vak, mint az én szolgám?” — mondja az Ő. Most a hű Sámson-osztálynak vak-ká kell lennie mindennel szemben Isten akaratá-nak cselekvésén kívül. A mostani üldözés idejé-ben szól Isten ígéjének vigasztalása azon hű bi-zony-ságtévőkhöz, akik mindennel szemben vak-ságot tanusítanak Isten szolgálatán kívül: „Azért ne vesztisétek el bizodalmatokat, amelyre nagy jutalom vár. Mert békétűrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát megcselekedvén, elnyerjé-tek az ígéretet.” — Zsidók 10 : 35, 36, Káldi.

„Sámson nyilván haragra lobbant szívében Je-hova nevének gyalázását hallva, amidőn az „osz-lopok közé” vezették, amelyek a nagy csarnokot tartották. Felbuzdulásában cselekedni kívánt Is-ten dicsőítésére és nevének igazolására. Ezt a drá-mát Jehova gondviselte és ő támasztotta Sámson-ban azon gondolatot, hogy mitévő legyen, mire Sámson szívében mélyen megindulhatott. Hason-lóképpen gyalázták a Sámson-osztályt is Jehová-hoz való hűségéért és vezették börtönbe, de min-denkor tevékenykedni óhajtott Jehova szent ne-vének dicsőítésére. A Dágon templom fedélszer-kezete két oszlopon nyugodott, ahol mintegy 3 e-zer embernek volt férőhelye az emeleten és ugyan-annyi, vagy még több is a földszinten foglalt helyet s ezekhez hozzászámítva a szolgaszemély-zetet, 6 ezer emberről is többen voltak. Mit példáz tehát az a két oszlop?

„Az épület szemmel láthatóan Sátán háza volt és ott voltak összegyűlve az emberek. Ez a ház tehát Sátán látható szervezetét példázza, amely-ben az ő hívei lakmároznak, az ő nevét dicsőítik és Jehova Istent gyalázzák. Az Ő Jézusnak Je-hova templomához való érkezése óta a Sátán szer-vezetének tényezői, vagy földi urai az ő templo-

mában gyűltek össze és annak két tartó oszlopa a következő állításokból állott: 1). hogy a világ látható tényezői, akiknek hódolni kell, a felekezeti, gazdasági és politikai eszközök, tehát ezek azok „a felső hatalmak”, amelyeket Isten rendelt és amelyeknek alá kell vetnie magát mindenkinek arra való tekintet nélkül, hogy mit szól ahhoz az Isten. — Természetesen ez a Szentírásnak Róma 13:1-ben megörökített feljegyzésének elferdítése volt, 2). hogy ezek „a felső hatalmak”, vagy látható tényező csoportok azok, akik minden képességgel és eszközzel rendelkeznek, amivel a népnek jólétet, biztonságot és békét tudnak teremteni a földön és olyanná tudják alakítani a világot, hogy azon jól lehet majd élni; ez a két hasonmás oszlop fogja szerintiük dicsőségbe és szépségbe öltöztetni a földet és akkor majd meghívhatják Jézus Krisztust is, hogy jöjjön el és nézze meg azt. Ebből a célból létesítették a Népszövetséget, a nemzetközi bíróságot, a számtalan békeszerződést, a szent évet, több ujjaépítésre irányuló tervet, többek között a disznók, állatok és a termény elpusztítását, hogy magasabb árat tudjanak kikényszeríteni; de ugyanakkor nagyobb adókat vetettek ki a népre és milliókat állami alamizsnától tettek függővé és így kényszerítik politikai diktátumaik teljesítésére. Különböző kormányformákat, úgymint facizmust, náciizmust és egyéb diktatúrákat szerveztek és a diktátorokat az emberiség üdvöztetőiképpen üdvözölték, ahelyett, hogy Istennek és az ő királyának (Krisztusnak) hódoltak volna. E mozgalmak mögött a római katolikus hierarchia áll és ez értett hozzá, hogy különböző tervek által és különböző nevek alatt sok nemzet között uralkodóhatalomra jusson. Hitler, Mosley, Mussolini és a hasonló emberek csupán a „fekete” szervezet eszközei, amelynek a jezsuiták a titkos ügynökei. Megbízható helyről nyert értesülés szerint Mosley és Roosevelt együtt sétahajóztak a tengeren Rooseveltnek az Egyesült-Államok elnökéül történt megválasztása előtt. Jóllehet Mosleyt Angliában szocialistának tartják, a valóságban a római katolikus hierarchia eszköze és rajta keresztül akarja a római katolikus hierarchia az angol világbirodalmat hatalmába keríteni. Hasonló cél szolgálatában állanak a szocialista és kommunista mozgalmak is, amiről mostanában Amerikában a klerikálisok, a római katolikus hierarchia és az ő szövetségeseik oly sokat írnak és így akarnak alkalmat és ürügyet szerezni a római szervezetnek arra, hogy Amerikát hatalmába kerítse és kegyetlen diktátor útján uralkodjon felette.

„Egy idő óta tehát a Sámson-osztályt, amely Isten hű biztonságtevőiből áll a földön, a sátáni szervezet ezen két oszlopa közé állították. Jehova a maga módján megismertette az ő híveivel a mennyei két jel, vagy csoda (Jelenések 12:1—3) értelmét és közölte velük, hogy az egyik jel a Sátán szervezetét képletezi; most Jehova tanúbizonyságai világosan fölismerik, hogy a szervezet látható részének két oszlopa az, amit fentebb megmutattunk. Most Isten kegyelméből megértették, hogy kik „a felső hatalmak” és megtanulták, hogy kizárólag Jehova Isten és Jézus Krisztus ez

a „felsőbb hatalom”. Most világosan fölismerik, hogy a Sátán látható szervezetét tartó két oszlop hamis s az emberiség csak Isten, illetve Jézus Krisztus, Isten választott és „vak” szolgájának országában reménykedhetik.

Vak

„Sámson teljesen vak volt és a drámában mint vak játszotta el azon szerepét, amely Jehova „hű szolgáját” példázza, aki most Jehova szolgálatán és nevének igazolásán kívül egyébbel szemben vak: „Sámson pedig monda a fiúnak, aki őt kézenfogva vezette: eressz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik és hadd támaszkodjam hozzájuk.” (Bírák 16:26) Sámson tudta, hogy ott két oszlop tartja a házat; mert nyilván egy korábbi látogatása alkalmával megnézte Gázában azt a hatalmas épületet és most jó hasznát tudta venni előző ismereteinek. Erőtlennek mutatta magát s hogy pihenésre van szorulóva és kérte, vezessék az oszlopokhoz, hogy azokhoz támaszkodhasson. Így tesznek Jehova tanúbizonyságai is Jézus Krisztus vezetésére, azt mutatják, hogy gyengék, szegények és kevesen vannak és nem rendelkeznek politikai hatalom és befolyás felett. Teljesen Jehovában és az ő királyában bíznak. Sámson vak volt a gúnyolódásokkal és csúfolódásokkal szemben és ott elhatározta, hogy oly helyzetbe fogja helyezni magát, hogy Jehova nevét dicsőíteni tudja. 1922 óta a Sámson-osztály hasonlóképpen vak a gyalázásokkal, gúnyolódásokkal és állandó sérelmekkel szemben és elhatározta, hogy az Őr kegyelméből oly helyzetet fog elfoglalni, amelyben Jehova nevének igazolásában közreműködhetik. Látja, hogy Jehova éppen ezen cél érdekében választott ki magának egy népet a világból, hogy az az ő dicsőségét hirdesse. — Apcsel. 15:14; Péter I. 2:9, 10

„Nagyon lármás tömeg lehetett az, amely ott magáról megfélemlkezve mulatozott az emeleten és az emelet alatt is és mindnyájan gúnyolódtak Sámsonnal, egy vagy más módon: „A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal és ott voltak a filiszteusok összes fejedelmei és a tetőzetten közel 3 ezren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői.” — Bírák 16:27

„A filiszteusok fejedelmei oda mentek az összes szövetséges városokból. Gúnyolódtak az izraelitákon, akiktől egykor nagyon féltek és nyilván még mindig tartottak attól, hogy Sámson még tenni fog valamit; de tudták, hogy sokan vannak és Sámson oly állapotban van, hogy vi- gyázni tudnak reá. Most éppen így van a mostani filiszteusokkal: amidőn a maguk helyzetét megtekintik és a Sámson-osztály beszédét meghallgatják, remegve néznek a következő események elé; de azonközben a maguk egyesült erejére támaszkodnak és azt hiszik, hogy a Sámson-osztály oly állapotban van, hogy szemmel tudják tartani és el tudják távolítani, amidőn az nekik jönnek tetszik.

Az ő imája

„Akkor Sámson Jehovához könyörgött és így imádkozik szüntelenül a Sámson-osztály is Isten-

hez. (Tesalonika I. 5 : 17) Sámsonnak saját magától nem volt ereje a nagy épület ledöntésére; de Jehova hajlandó volt ellátni őt a szükséges erővel. Így a Sámson-osztálynak sincs hatalma Sámson épületének ledöntésére; de Isten erőt ad neki akaratának végrehajtására, amint előre is bejelentette. (Korintus II. 10 : 4) Ekkor Sámson az Űrhoz kiáltott és mondá: Uram Isten, emlékezzél meg kérlek én rólam és erősíts meg engemet csak még egyszer, ó Isten! Hadd álljak egyszer bosszút a filiszteusokon két szemem világáért." (Bírák 16 : 28) Sámson nyilván hangosan imádkozott, hogy a filiszteusok is hallják és tudomásul vegyék, ki által fog bekövetkezni a pusztulásuk.

"Hasonlóképpen imádkozik most a Sámson-osztály Istenhez és hangosan kiáltja az ő nevét és széles körben hirdeti az ő üzenetét, hogy a filiszteusok meghallják és tudomásul vegyék, kinek a hatalma fog bajt zúdítani rájuk. „Hogy megtudják, hogy én vagyok az Űr (Jehova).“ Most a maradék teljesen tudatában van az eldöntésre váró nagy kérdés jelentőségének, ismeri a helyzet kulcsát, amely a döntést elő fogja idézni és Jehovához könyörög, kérve hatalmának kifejezését a gonosz szervezet elbuktatására. „Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet és vesztésd el mindazokat, akik szorongatják lelkemet, mert szolgáló vagyok.“ (143. zsoltár 10—12) Én Istenem! Tedd őket olyanokká, amilyen a porfelhő és amilyen a polyva a szél előtt. Hogy megtudják, hogy te, akinek neve Jehova, egy magad vagy felséges Isten az egész földön.“ — 83. zsoltár 14, 15, és 18

"Sámson így könyörgött: „Csak most az egyszer, ó Isten!“ Tudta, hogy ez az ő utolsó erőfeszítése és azáltal mindannak a megvalósítására törekedett, amire képességet érzett. Ez „Jehovának a napja“ és ez „egyetlen egy nap“. Ez Jehova nevének az igazolására szolgáló alkalom most „az egyszer“. „De lesz egy nap, amelyet az Űr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estének idején.“ (Zakariás 14 : 7) Jehova hű bizonyágtevői, kiket Sámson példáz, elhatározták, hogy ezt a napot a legjobban fogják felhasználni azon következményekre való tekintet nélkül, amiket az emberek okozhatnak nekik. A vak Sámson-osztály is, amely mindennel szemben vak, Isten akaratát kivéve az ő nevének igazolására, tudja, hogy meg kell halnia és szívesen meghal és elhatározta, hogy a Felséges szolgálatában kíván meghalni. Tagjai mindennel szemben vakok s nem engedik magukat eltéríteni az útról és nem irányítják figyelmüket egyébre. Miképpen a hű Pál apostol mondotta, mondják ők is: „Egyet cselekszem“, hogy Jézus Krisztus igazi követője lehessenek. (Filippi 3 : 14) A hű maradékot Istennek tett fogadalmától nem térítik el a támadások, fenyegetések a rossz bánásmód és a börtön. „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját“ erre határozták el magukat. — Jelenések 2 : 10

Az ő szemel

"Sámson azért imádkozott, hogy elégtételt vehessen a filiszteusokon „az ő két szeméért.“ Más fordítások ezt így adják vissza: „hogy bosszút álljak a két szemem egyikéért.“ (Paralel Biblia fordítás szerint; így fordítja a Menge és egy zürichi Biblia is) „Hogy egyszeri bosszúállással megbosszúljam két szemeim egyikét.“ (Rotherham angol fordítás) Sámson egyik szemének megvakítását Delilának tulajdoníthatta, ami azt példázza, hogy az Űr szolgálóosztálya 1918-ban vigyázatlan volt és megalkuvást követett el. A másik szeméért a filiszteusokat vádolta, amiről Istennek számot kell adniok, mivel Sámson az Isten szolgálója volt. Sámson nem a saját szeméért, hanem Jehova nevének az igazolásáért fohászkodott Istenhez, hogy bosszút álljon. Jehova bizonyágtevői sem a maguk szeméért fohászkodnak, hogy Jehova bosszút álljon a mai filiszteusokon, hanem Jehova nevének az igazolása érdekében imádkoznak. A Sámson-osztály hanyagsága, amiért Isten haragudott rá, de amit később megbocsátott és őt ismét kegyelmébe fogadta, részben vakossággal járt; de a mostani filiszteusok a teljes megvakításáért felelősek és így imádkozik a Sámson-osztály Jehova nevének igazolásáért a mostani filiszteusokon való bosszúállás céljából. Ez az igazolás összefüggésben áll az ő bizonyágtevőivel, mivel Jehovának a bizonyágtevői és mivel őket az ellenség gyalázza és elpusztításukra összeesküdött. A mostani filiszteusok meggyalázták Jehova nevét az ő bizonyágtevőinek üldözése által és a számla most kerül kiegyenlítésre az ő szent nevének igazolása által. A filiszteusok alaptalanul döntötték bajba Isten szolgáit, úgy Sámson napjaiban, miképpen mostan is. (Zakariás 1 : 15) Az a szerep, amelyet Sámson a drámának ebben a részében vakságával kapcsolatban játszott, ama tény példázza, hogy Jehova bizonyágtevői, mint a Felséges szolgálói Isten akaratának kivételével minden egyéb iránt vakok, miképpen Jézus Krisztus is vak volt. (Ézsaiás 42 : 19) Jehova nem jogosította fel a filiszteusokat arra, hogy Sámson megvakítsák és így a mostani filiszteusokat sem jogosította fel az ő hű szolgálójának megvakítására. A mostani filiszteusoknak erre irányuló törekvése tehát büntény az Űr szemel előtt és számot kell adniok róla. Az ő nevét meggyalázták, amennyiben szándékosan rosszul bántak és szidalmazták az ő bizonyágtevőit, emiatt kell és emiatt fognak elpusztulni az Űr kezétől.

"Jehova nevének és igéjének közzététele mindennél fontosabb és a mostani filiszteusok pusztulása előtt meg kell történnie. „És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével és hozzájuk támaszkodott.“ (Bírák 16 : 29) A filiszteusok úgy tudván, hogy Sámson ereje megtört és nem értették, hogy az ő hosszú haja az Űr hű szolgálójának gyalázatát példázza, s hogy az Isten ismét erőt adott neki, az ő fohászkodását hallgatva, nyilván hahotázni kezdtek és káromolták az Istent. Így tesznek a mai filiszteusok is Jehova bizonyágtevőivel, őket erőtlenneknek

tartván és nem veszik figyelembe bizonyosságtevésüket, hanem gúnyolódni felelt, és Isten szent nevét káromolják. De a Sámson-osztály mindazáltal teljesen bízik, miképpen annakidején Sámson, hogy el fogja végezni a küldetését: „És mondta Sámson: hadd vesszek el én is a filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította az oszlopokat és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy, hogy többet megölt halálával, mint amennyit megölt életében.” — **Bírák 16 : 30**

„Sámson kérése arra irányult, hogy a filiszteusokkal együtt haljon meg, ami arra mutat, hogy nem törekedett egyéni haszonra, hanem meghalni is hajlandó volt Jehova nevének az igazolásaért, hogy ártatlanságát Jehova előtt bebizonyítsa. Jehova bizonyosságtevői tudják napjainkban, hogy halálos ellenség veszi őket körül s Jehova nevének igazolása érdekében a bizonyosságtevés munkáját folytatniuk kell, ami az ellenség haragját fogja rájuk felidézni; de inkább így kívánnak meghalni, mintsem másképpen. Elhatározták, hogy utolsó lélegzetvételükig szolgálni fognak Istennek. Jehova és az ő szolgálata iránt való hűségüktől nem fogja őket visszatartani semilyen gyalázat, szidalmazás, jogfosztás és rossz bánásmód. Jehova bizonyosságtevői Jézus Krisztustól, az ő fejükől nyert erővel mennek és végzik Isten akaratát és lerántják a mostani filiszteusok „oszlopait”, miközben tovább hirdetik Jehova dicsőségét.

„Sámson, nevének jelentősége értelmében, híven meghalt mint „romboló”. Sámson a prófétai drámának ebben az utolsó részében Isten hű népének elizeusi munkáját példázza, amelyet az a munka példáz, amit Elizeus végzett. Az elizeusi munkát végzők útja a halálban végződik és akkor azáltal nagyobb munkát végeznek, mint az egész illési korszak alatt. Amint írva van, „többet megölt halálával, mint amennyit megölt életében”. Így van Isten szolgálói esetében is, amit az illési és az elizeusi korszak munkája mutat. Ebből és más szövegekből mintha az tűnnék ki, hogy a dráma e része Armageddonnak a kezdetét és nem a végét példázza. Azon körülmény, hogy Sámson a filiszteusok épületének beomlásakor meghalt, nem jelenti azt, hogy az egész Sámson-osztálynak meg kell halnia Armageddon kezdetén, vagy végén. Az a pont, amit itt a prófétai dráma kiemel, Sámson hűségére és elismerésére mutat, tehát a Sámson-osztály hűségét példázza. Sámson hűségéért Jehova elismerésében részesítette; hasonlóképpen részesül Jehova végleges elismerésében a Sámson-osztály is, ha mindhalálig hűnek bizonyul. Más szövegek értelmében a maradék egy része Armageddon is túl fogja élni. Ebből következik, hogy a Sámson-képlet Jehova bizonyosságtevőinek mindhalálig tartó hűségét példázza, de nem példázza az ő haláluknak módját vagy idejét.

* Senki sem kritizálhatja jogosan Sámson és az ő eljárását. Jehova szolgálója volt, eljátszotta kijelölt szerepét, ami jövőbeli nagyobb fontosságú eseményeket példáz. Isten följegyeztette Sámsonról és az ő cselekedeteiről szóló tudósítását és

az a följegyzés többek között így szól: „Oroszlánok száját betömték... Felerősödtek... Erősek lettek a háborúban... Megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Akikre nem volt méltó e világ... Hit által jó bizonyosságot nyertek.” — **Zsidók 11 : 32—39**

„Lehetne ennél több jót mondani egy hűséges szolgáról? Ez a följegyzés tehát csak olyan emberekből álló osztályt példázhat, akik mindhalálig megőrizték hűségüket Isten iránt és megőrizték ártatlanságukat Isten előtt; éppen ezt kell cselekednie a hű maradéknak és így is fog cselekedni. A maradék tagjait jogosultan nem lehet szidalmazni eljárásaiért Jehova szolgálatában; ők Öneki a szolgálói és az Ő akaratát teljesítik. Jelenleg szidalmazásoknak vannak kitéve, de mint Sámson esetében láttuk, most sem méltó rájuk a világ, de ha mindvégig híven kitartanak, jó bizonyosságot fognak nyerni és Jehova örökre szóló elismerését is meg fogják nyerni. Isten az ő bátorításukra iratta meg azok felől, akik mindenkör hívek lesznek hozzá az ő szolgálatában: „Ennek okáért annál inkább legyetek rajta testvérek, hogy jó cselekedetek által biztossá tegyetek hivatástokat és kiválasztástokat, mert ezeket cselekedvén, soha nem fogtok vétkezni. Így ugyanis tágas bemenetel nyitattik nektek a mi Urunknak és üdvözítő Jézus Krisztusunknak örök országába.” (Péter II. 1 : 10, 11, Káldi) Jehova szolgálatára most minden iránt vak, ami e világhoz tartozik, tiszta véleményekkel rendelkező Krisztus királyságának dicsőséges birodalmáról, amely mindörökre teljesen igazolni fogja Isten szent nevét. Hű szolgálószolgájáról mondja Jehova: „Sokat láttál, de nem vettél észre; fülei nyitvak, de nem hall. — Az Úr igazságaért azt akarta, hogy a földön nagyvá teszi és dicsőségessé.” — **Ézsaiás 42 : 20, 21**

„Ama prófétai dráma, amelyet Isten létesített és amelyben oly kimagasló szerepet játszott Sámson, most Jehova bizonyosságtevőinek felbátorítására és elégtételül is szolgál. Most láthatják, miért áruzták el őket egykori testvéreik, akiket Delila példáz; és miért üldözik őket a mostani filiszteusok és mennyire fontos, hogy a hitben és az Úrnak való hű szolgálatban mindvégig kitartanak. Ez a prófétai dráma bizonyítja kétségbevonhatatlanul, hogy a templomosztály mindazon tagjainak, akik részesülni kívánnak Jehova végleges elismerésében, hozzá mindhalálig hűségeseknek kell maradniuk, mint az ő vak szolgálójának. Amidőn az épület összedőlt és 6 ezer, vagy annál is több filiszteus elpusztult, az nem jelentette az összes filiszteusok pusztulását. Arra egy későbbi idő volt fenntartva és ezekből a szövegekből tűnik ki, hogy Isten hű bizonyosságtevő osztályának Isten prófétai drámaiban még egyéb fontos szerepeket is el kell játszaniuk.

Kérdések

1. Mily elismerő szavak és mennyiben állapítják meg a személyazonosságot azon szavak, amelyekkel ez a fejezet 42 : 5 kezdődik? Mily jó ajánlás az? Ki az a szolga, akiről itt szó van és mily nagy méltóságban részesült? Mily okból részesült benne?

- 2, 3. Ki az a szolga, akit Ézsaiás 42:19 említ? Mily tekintetben vak? Istennek mily szabálya van abban lefektetve?
- 4, 5. Mily okból volt Sámson annyira a kritika tárgya? Mutasd ki, hogy őt, vagy mást, akit Jehova fölhasznált, megkritizálhatják az emberek! Hogyan kell szemlélni az ő tökéletlenségeiket és látszólagos hibáikat?
- 6—9. Ki volt Delila? Bírák 16:19 értelmében hogyan altatta el Sámson Delila a térdein? Hogyan hívatott egy embert, akivel Sámson haját levágatta?
- 10—16. Nevezd meg azokat a körülményeket és eseményeket, melyek a 20. és 21. verset beteljesítették! Mi mutatja meg, hogy Isten haragudott a Sámson-osztályra?
- 17—20. Mit jelentett Sámsonra, hogy a haja újból megnőtt, mutasd ki szövegek alapján? Alkalmazd a prófétai kép ezen részét!
- 21—27. Írd le azon helyzetet, amelyben meglátjuk a mostani fillszteusokat és azt is, amit a 23. vers előre mutat!
- 28, 29. Mily állapotokat mutat előre a 24. vers?
- 30—35. A mostani fillszteusok mily viselkedése teljesíti be a 25. vers 1-ső részének prófétai képletét? Hasonlítsd össze ezt a Belsazár lakomájáról szóló tudósítással!
- 36, 37. Mire mutat a 25. vers utolsó része a Sámson-osztállyal kapcsolatban?
- 38, 39. Mit példáz az épület és a két tartó oszlopa?
- 40—42. Mit példáz Sámson teljes vaksága és a 26. versben arról szóló tudósítás? Alkalmazd a 27. versben előforduló képletet!
- 43—46. Alkalmazd Sámsonnak Istenhez szóló fohászkozdását: „Erősíts meg engem most az egyszer!”, valamint a következő kérését: „Hogy bosszút álljak az én két szemelmért a fillszteusokon!”
- 47—49. Miért állították a fillszteusok Sámson a „két oszlop” közé? Hogyan alkalmazható ez a Sámson-osztály esetében? Mutasd ki, hogy a 29. és 30. vers beteljesülőfélben van és így ennek a prófétai drámának és följegyzésének rendeltetése teljesül!
- 50—52. Mit mutat ki az írás Sámson hűségéről? Mi a rendeltetése az erről szóló följegyzésnek? Mily tanulság rejlik abban a Sámson-osztály részére?

(Angol W. 1936 január 1-ei szám.)

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Ára: 2.— Kč

Az ŐRTÖRÖNY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Digyázd! meddig még az új?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, May 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
9—10 szám
1936 május hó

TARTALOM

A filiszteusok veresége	
I. rész	82
A filiszteusok veresége	
II. rész	91

Ti
vagytok
az én
tanúm,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

A filiszteusok veresége

„Jaj a tenger vidéken lakóknak, a kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van te Kanaán, filiszteusok földje; elpusztíttlak téged, lakatlanná leszel.” — Sof. 2 : 5

I. rész

Az előző prófécia Jehova nyilván azért jegyeztette föl Sofóniás útján, mivel egy nagy és romboló munkát akart előre bejelenteni, amit a saját kezével fog végezni, még pedig Sátán világának végén abban az időben, amidőn az Isten királya trónjára ül és templomában ítélkezéséhez fog. Akik ellen ez a munka irányul, Isten ellenségei. Ezek olyanokból állanak, akik a Felséges nevét erősen meggyalázták. Ezek ellenségek, mivel szándékosan cselekedtek hamisságot és önző kívánságaikat elégitették ki, ami miatt Isten igéje „gonosztevőknek” nevezi őket: „A gonoszok elvesznek és az Őrnek ellenségei, mint a liget ékesége elműlik, füstként mülk el.” (37. zsoltár 20) Mindazok Isten ellenségei, akik kegyetlenül csupán azért üldözték Isten fölkezt népét, mivel az Istenről és az ő országáról szóló igazságot hirdette. Ugylátszik most jött el az idő arra, hogy mindenki tudomást szerezzen az ellenség pusztulásáról, aki Jehovát szereti és neki szolgál. Most a maradék kísérje nagy figyelemmel ezt a tárgyat, mert meg fog vigasztalódni és a reménységében is meggyarapszik, amidőn ezt meg fogja érteni. (Róma 15 : 4) „Látom engedi Isten az én ellenségeim romlását.” (59. zsoltár 11) „És legeltem szemeimet az én ellenségeimen és az én ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem. Az igaz virágzik mint a pálfafa, növekedik mint a cédrus a Libánuson.” — 92. zsoltár 12, 13

Isten hű népe Jehova ellenségeinek pusztulását kívánja látni Jehova nevének igazolása érdekében. Az Írás szavai prófétailag a jelen időre szólanak: „Mert minden nyomorúságból megszabadított engem s megpihentette szemeimet ellenségeimen.” (54. zsoltár 9) A következőket is az Úr prófétája mondja: „Csak Isten ronthatja meg ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját.” (68. zsoltár 22) Az „üstökös koponya” alatt nyilván az ellenségnek azon osztályát kell értenünk, amely képmutatásból azt állította, hogy Isten akaratát teljesíti, de mindenkor az ördög képviselői közé tartozott. Ezek az ellenségek „fogják a port nyalni”. — 72. zsoltár 9

Mily ellenségek?

A filiszteusok eljárása az izraelitákkal kapcsolatban jövőbeli nagyobb eseményeket példáz, amelyek a világ végén fognak bekövetkezni, amit az ihletett Ige alapján határozottan lehet állítani: „Mindezek pedig példaképen estek rajtuk; megírtattak nekünk pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” (Korinthus I. 10 : 11) A filiszteusok tehát prófétai nép és főképpen Isten azon ellenségeit példázzák, akik az Úr Jézusnak templomához érkezése után tevékenykednek és üldözik Jehova szolgálait. Dávid fölkenetett és Izrael királya lett; Abner, aki az északi törzseket képviselte és nyilván az Úr utasításából törekedett az összes izraelitákat Dávid alá rendelni, az

Úr sugallata alatt mondotta a következőket: „Annak utána Abner szóla az Izrael véneinek, mondván: immár régtől fogva kívántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek; azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet, Izraelt, a filiszteusok kezéből és minden ellenségeimnek kezéből”. (Sámuel II. 3 : 17, 18) E prófécia világosan mutatja, hogy a filiszteusok bizonyos ellenségeket példáznak, akikkel szemben Isten a világ végén fog eljárni. Dávid király Jézus Krisztust, Jehova szerelmesét példázza, aki most trónjára ül és a templomban ítélkezik. Kicsodák tehát a mostani filiszteusok, Istennek és az ő fölkeztjeinek különös ellenségei?

A felelet röviden úgy szól, hogy a filiszteusok a római katolikus hierarchiát példázzák. Természetesen mindazok is az ellenséghez tartoznak, akik szándékosan segítik és támogatják ezt a hierarchiát szervezetének gonosz munkájában. Mostanában tényleg a látszatkereszténység vallásos szervezeteinek teljes hivatalos része is ahhoz tartozik. Sátán szervezete 3, egymástól különálló elemből, nevezetesen felekezeti, gazdasági és politikai elemekből áll, akiket három nemzet; moáb, ammon és a Seir hegy lakói példáznak. (Krónika II. 20 : 1, 22, 23) A filiszteusok főképpen a sátni szervezet felekezeti elemét jellemzik; főképpen ez az elem bujtozat Isten népének üldözésére. Mivel az a felekezeti elem azt állítja, hogy Istennek szolgál, holott nem szolgál neki, a képmutatók közé tartozik, akik Isten szemében útálatosak.

„Az Örtoronyban” máris közöltünk néhány bizonyítékot, amely a fenti következtetést támogatja; de ez az ügy oly fontos, hogy jónak látjuk ismételni ama bizonyíték egy részét, mégpedig a következőkben. Ama prófétai dráma, amelyben Sámson játsza a főszerepet, határozottan kiemeli és hangsúlyozza a halálig tartó hűséget Isten fölkeztjeiről. Itt főképpen a filiszteusokról és Isten fölkezt népének a hasonmási filiszteusoktól való üldözéséről van szó és Istennek általuk elvégzendő munkájáról. Főképpen azok vegyék tehát figyelembe a következő tényeket, akik Istent szeretik, hogy erőt gyűjtsenek maguknak és reménységüket meggyarapítsák. A filiszteusok Kámtól származtak Mizraim által. (Mózes I. 10 : 6, 13, 14; Amos 9 : 7) Ördögimádók voltak és a halak istene, Dágon és Belzebub volt az istenük. (Bírák 16 : 23; Sámuel I. 31 : 8—10; Királyok II. 1 : 2, 3) A filiszteusokat Isten igéjében „varázslóknak” nevezi s ezzel arra mutat, hogy az ördög hívei voltak és ördögvallást gyakoroltak. (Ézsaiás 2 : 6) A filiszteusok Egyiptomból, ami Sátán szervezetét példázza, vándoroltak ki. Palesztinába költöztek és a Földközi-tenger partvidékén telepedtek le; Isten ezt a területet a Júda törzsének szánta. A filiszteusok minden időben Isten válasz-

tott népének ellenségei és szándékos elnyomói voltak. Oly osztályt példáznak tehát, amely azt tartja, hogy Sátán szervezetéből távozott és Istennek szolgál, holott a valóságban az ördögnek szolgál és az ördögöt imádja.

A római katolikus hierarchia azon hivatalos hatalom, amely az állítólagos kereszténység vallása fölött felvigyáz és uralkodik. Az egykori „protestantizmus” megszűnt létezni és a magukat „protestánsoknak” nevezők felett is a római katolikus hierarchia uralkodik. A protestantizmus immár csak névleg, de a valóságban nem létezik többé. A római katolikus hierarchia a következőképpen írja le a maga alakulását: „A katolikus hierarchia, illetve a katolikus egyház uralkodó testülete öszentségéből, a legfőbb püspökből áll, akinek a kardinálisok szent kollégiuma, különböző szent gyűlekezetek, illetve állandó papi bizottságok asszisztálnak, melyeknek a kardinálisok, a pátriárkák, érsekek és püspökök, apostoli nunciusok és delegátusok, vikáriusok és prefektusok és egyes apátok és prelátusok a tagjai.” (The Official Catholic Directory, 1935).

A római katolikus hierarchia jogtalan eszközökkel tartja ellenőrzése alatt jóindulatú emberek millióinak gondolkodását és viselkedését, akiket az igazság felől tudatlanságban tart. Ezeket a jóindulatú embereket a római katolikus hierarchia általt vezette tévútra, hogy őket tudatlanságban tartotta. Most elérkezett az idő, hogy a jóakarátú nép felszabaduljon a hierarchia káros befolyása alól; és Jehova most kétségtelenül emiatt közölteti a római katolikus hierarchiával való szándékát.

Jehova Isten eleitől fogva az ő országát akarta felépíteni Jézus Krisztus útján, aki igazságosan fogja kormányozni a világot. Az ő országának felépülése és hatalomra jutásaig Sátán a világ láthatatlan uralkodója vagy „istene”. Azért mondotta Jézus: „Az én országom nem e világból való”. — János 18 : 36

Jézus összes igazi követői részére törvényül rendelte, hogy a világtól elkülönítve tartsák magukat. Mivel Jézus azokat választja ki a világból, akik az ő követői lesznek és hívek hozzá, Sátán és látható magva részéről az üldözés céltáblái lesznek. (János 15 : 18—20) Jézus Krisztus igazi követőit a Júda törzse példázta és úgy jellemzi, mint akik Jehovának szolgálnak és őt dicsőítik. A bibliai Egyiptom Sátán szervezetét, illetve azon gonosz világot példázta, amelyből Jézus Krisztus igazi követőinek távozniuk kell és távoznak is. Viszont olyanok is vannak, akik azt állítják, hogy távoztak a világból és Jézus Krisztus követői lettek, de az elvitathatatlan tények szerint ezek közül még mindig sokan Sátán világához tartoznak. A római katolikus hierarchia azt állítja magáról, hogy távozott a világból és az emberek előtt így is tünteti fel magát; magát Isten és Krisztus képviselőjének nevezi, de elvitathatatlan tények mutatják, hogy ez az állítása hamis, s hogy a római katolikus hierarchia a sátáni világ lényeges része. A római katolikus hierarchia feje magát pápának nevezi és azt állítja, hogy Péter apostol volt az első pápa, és a többi „pápák” Péternek voltak az utódai, holott ez az állítás valótlan és teljesen elkenekzik az írással és a történelmi tényállásokkal.

Péter apostol, Jézus Krisztus igaz és hű követője volt és magát teljesen távoltartotta a világtól, holott a római katolikus hierarchia mindenik pápája világi hatalomra támasztott igényt és ha tehette, világi hatalmat is gyakorolt és ennek a világnak gazdasági és politikai ügyeiben közreműködött. Péter apostolnak nem voltak utódai; utána tehát senki sem foglalhatta el az ő hivatalát. Péter sohasem volt pápa.

Most itt néhány szóban történeti áttekintést nyújtunk a római katolikus hierarchia kialakulásáról: „Az ördög az ámtás és a csalás politikájával, hogy az embereket Istentől és Krisztustól elfordítsa, egy vallás-szervezet alapításához kezdett, amelyet „kereszténységnek” nevezett, s amelyet az emberek félrevezetésére és Jehova megkáromlására használt. Jézus Krisztus 12 apostolának elhunytá után Sátán titokban és fokozatosan egy szervezetet vagy vallásintézményt létesített, amelyet azóta „keresztényinek” tekintettek. Kezdetben ennek a szervezetnek minden egyháza vagy helyi alakulata egy püspöktől rendelkezett, az első pápa választása idejében, akit a hierarchia pápájul választott meg vagy helyezett hivatalába, körülbelül 1800 püspöke volt a katolikus szervezet különböző ágainak. A római szervezet püspöket választottak meg első pápának. Egy közismert tekintély szerint „a pápa cím papi cím, amely címet most kizárólag a katolikus egyház fejére alkalmaznak. A negyedik és ötödik évszázadban ezt a címet Nyugaton más püspökök is gyakran használták, de rendre a római püspököknek tartották fenn hivatalos címeiként”. (Encyclopedia Britannica, 22, S. köt. 81).

Ha ennél más bizonyítékot is kívánnak azon állítás megerősítésére, hogy a pápa Péter apostol utóda, ez a történelmi tény elegendő bizonyíték. Mert Péter apostol halála után mintegy 300 esztendeig nem ismertek pápát, hanem a katolikus szervezet kötelékében nagyon sokan viselték a „püspök” címet. Mily tekintély alapján állapította meg valamely emberi testület, hogy a római püspök Péter apostolnak hivatalos utódja? Kinek volt ahhoz tekintélye, hogy el tudja dönteni, hogy az 1800 önző „püspök” közül, kicsoda Péternek az utóda, tegyük fel, még ha lett is volna Péternek utóda? De mivel Péter apostol sohasem volt pápa és neki utódja sem volt sohasem, nyilvánvaló, hogy a pápaság állítása teljesen hamis. A pápaság állítása teljesen abszurdum és minden bizonyítékot nélkülöz. A római katolikus szervezet azóta (az V. évszázad óta) létesítette a pápai üzetet és kezdett pápákat alkalmazni; időnként azonban hézagok támadtak, amit általt tömtek be, hogy a kardinálisok kollégiuma szavazat útján maga közül megválasztott valakit erre a hivatalra. A római katolikus intézményt vagy szervezetet tehát az emberek létesítették és mozdították elő, de őket arra sem az Isten, sem Krisztus Urunk nem hatalmazta fel. Ennek a szervezetnek szülőatyja Sátán, az ördög. Azon ördögi tervből származott, amely az embereket megcsalni és Istent gyalázni akarja, s amely által az ördög becsületes emberek millióit elvakította, őket a római katolikus szervezetbe vonván bele s azon hitre kényszerítvén, hogy ez a szervezet Krisztus szolgálja, holott

a világhoz az ördögnek szolgál és az ördögöt támogatja. Azok a jó emberek, akik ezt a szervezetet támogatták, tudatlanul az ördög szolgálta és segítette. Ez a hierarchia az ördög szervezetének tervei között a legsikerültebb Jehova Isten nevének és Jézus Krisztusnak gyalázására és az embereknek Jehova Istentől való elfordítására.

"Most rövid áttekintést nyújtunk a római katolikus intézmény történelméről. „A régi római világ” című történelmi munkából (írója Lord) a következő citátumokat idézzük „Az első évszázadban nem sokan voltak hivatalosak a bölcsek vagy nemesek közül... A második évszázadban az előkelők világa vagy a hatalom előtt szegénynek számított, ha valaki keresztény volt... A gyülekezet csekély számú volt és feddhetetlen, tiszta emberekből állott, akik nem törekedtek hatalomra a társadalom felett. Ezek a hatalom figyelmét magukra terelték, minek befolyása alatt üldözés következett reájuk.” A második évszázadban „a püspökök befolyásosak lettek, de nem a társadalomban, hanem a keresztények között”. Azután kezdődött „az egyházi központosítás;... az egyház lerakta az alapjait jövőbeli alkotmányának és hatalmának”.

"Bizonyos, az Úr nem írta elő ezt az eljárást. S az is bizonyos, hogy az ördög elhintette az önzés magvát és kifejlesztette gonosz szándékának végrehajtására. A fenti történetíró így folytatja: „Az egyház intézménye a harmadik évszázadban már hatalmasabb volt. A tanításokat rendszerbe foglalták (dogmákat, és így zavart csináltak)... Híres püspökök uralkodtak a terjeszkedő egyház felett... Az egyház oly helyzetbe küzdött fel magát, mellyel az emberiség [a világ] figyelmét magával szemben kihívta. De csak a negyedik évszázadban, amidőn a császárok részéről az üldözések megszűntek és Konstantin (pogány római császár) megtért, amidőn az egyház az állammal egyesült és az ősi hit megromlott, amidőn babona és üres filozófia [amit az ördög sugalmazott] tért hódított a hitek sorai között... amidőn a zsinatok politikai befolyás alá kerültek... amidőn a politika és a dogmatika egymással karöltve járt... kezdtek rangokat viselő emberek is az egyházhoz csatlakozni. Amidőn a kereszténység az előkelő körök és az udvar vallása lett, éppen azon bűntények támogatására használták fel, amelyekkel szemben eredetileg tiltakozott. Az egyházat nemcsak a pogány filozófia tévedéseivel itatták át, hanem a keleti országok többféle [ördögi] szertartását is felvették az istentisztelet céljára... Az önző és elvilágiasodott papság rang és méltóság hajhászó lett. Követelődző, önálló és hanyag lett. A népet kizárták az egyház igazgatásából. A püspök nagy uraság lett; ő nevezte ki és ellenőrizte a papokat. Az igazi egyház küldetését szem elől tévesztették, amennyiben lealázó szövekre léptek az állammal.” -- 2. kötet 277. oldal.

"Az elzüllött gyülekezeti szervezet ezen állapotban, amit még mindig „keresztényinek” neveztek, alakult meg a római katolikus rendszer, amennyiben a sok püspök közül egyet, tudniillik

a római püspököt pápává választották meg, ez volt az első pápa. Attól kezdve mostanáig a „római katolikus hierarchiának” nevezett római katolikus intézmény milliókat bilincsel meg babonassággal és tartott félelmek között és uralkodott felettük hamis tanai útján. A hajdankori filiszteusok eltávoztak Egyiptomból és Palesztinába költöztek. Az Írás Ó-Egyiptom által gyakran Sátán világát vagy szervezetét példázza. A keresztényinek nevezett egyházat olyanok alakították, akik a világból, illetve a hasonmási Egyiptomból jöttek, attól elváltak és különböztek. (Jelenések 11:8) Sátán csalás és ámitás útján az akkori keresztények között önző embereket segített érvényesüléshez, akik a szervezet felett uralkodni kezdtek. Akkor romlott meg a szervezet és idővel még romlottabb lett; attól kezdve mostanáig minden reformációs törekvés kudarccal végződött. A becsületesek és a becstelének együtt voltak az egyházi intézményekben, de Jehova gondviselése folytán most elérkezett az idő a tisztességes és jóindulatú emberek részére, hogy az igazságról tudomást szerezzenek, azt megismerjék és megragadják az alkalmat s elszakadjanak azon gonosz szervezettől, amely Jehova nevét gyalázatba keveri és teljesen a Krisztusnak alárendelt szervezethez csatlakozzanak.

Júda országa

"Amidőn választott népét, az izraelitákat, Jehova Egyiptomból kihozta és Palesztinába vezrelte, Egyiptomból költöztek oda. Palesztinának a törzsek közti szétosztásakor; Júda törzse kapta a Holt-tengertől a Földközi-tengerig délre fekvő területet. (Józsua 15:1–20) Ott találták a filiszteusokat, akik Egyiptomból költöztek oda. Palesztinának a törzsek közti felosztása jelképes jelentőségű. Júda törzse azokat példázza, akik Jehova Istennek és Jézus Krisztusnak szolgálnak és dicsőítik. Az Úr Jézus Krisztus ebből a törzsből származott és egyik címe „a Júda törzséből való oroszlán.” (Jelenések 5:5) Sok idővel később egyik római pápa is felvette ezt a címet és azóta nevezik magukat hamisan „a Júda törzséből való oroszlánnak”. Habár a filiszteusok Júda országában voltak, nem szolgáltak Jehova Istennek és nem dicsőítették őt. Helyzetüknél fogva neki kellett volna szolgálniuk, de éppen ellenkezőleg viselkedtek. Hasonlóképpen foglalt el a római katolikus rendszer is oly helyzetet azok között akik magukat Jehovának és az ő királyának szentelték, jöllehet ő maga nem szolgált Jehovának és az ő királyának. Rendkívül önző és mindent elkövet, hogy a gonosz világ felett való hatalmat magához ragadja; ennek a gonosz világnak képezi részét és kétségtelenül az ördögöt szolgálja: „Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgák gyanánt engedelmességre, annak, akinek engedelmeskedtek, a szolgálai vagytok: vagy a bűnei a halálra, vagy az engedelmes-ségei a megigazulásra?” -- Róma 6:16, Kálldi.

"Mivel a római katolikus hierarchia tagjai a világ népei előtt magukat Isten képviselőinek és szolgálóinak tüntetik fel, holott tényleg az ördögnek szolgálnak, a legközhíresebb képmutatók. A filiszteusok felett 5 fejedelem vagy uralkodó

uralkodott, akik egymás között szövetségesek voltak. A modern filiszteusok, illetve a római katolikus hierarchia oly hatalom vagy kormány, amely „patriárkák, metropoliták, érsekek, püspökök és papok” szövetkezetéből áll és alakult. (Shipley) A hierarchia tagjai magukat fejedelmeknek tekintik és tényleg mások is úgy kezelik őket, miképpen egykor a filiszteusok uralkodóit vagy fejedelmeket kezelték.

„Az az ország, amelyet Jehova választott népének ígért (ezen ígértét esküvéssel is alátámasztva) az ő szeretett fia, az Úr Jézus Krisztus uralkodása alatt álló királyságát példázza. (Mózes I. 13 : 15; 17. 18.; Lukács 22 : 29, 30) A filiszteusok már az országban voltak, amidőn Isten választott népe odaérkezett. Így a modern filiszteusok is, a római katolikus hierarchia, már azon helyzetben volt, amelyről azt állítja, hogy isteni gondviselés alapján rendeltetett ama szervezetbe, amidőn Isten hű népe a világból kiválasztatott és az Őrtől felkenetett. Jehova hírül adta, hogy a filiszteusokat Palesztinában az ő választott népének kipróbálására hagyta meg. „Ezek pedig a pogányok, akiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísértse Izraelt, azokat, akik nem ismerték a Kanaánért folyó harcokat. A filiszteusok 5 fejedelemsége, a kananeusok mindnyájan és a sidoniusok, meg a kiveusok, akik a Libanon hegyén laknak, a Baál-hermon hegyétől fogva Hamath bemeneteléig. Kik azért hagyattak meg, hogy megkísértse általuk az Úr Izraelt, hogy meglássa, vajjon engedelmeskednek-e az Úr parancsolatainak, melyeket parancsolt az ő atyáiknak Mózes által?” — Bírák 3 : 1, 3, 4

„Eppen így Isten mindaddig megengedte a római katolikus hierarchia szervezetének, hogy magát Isten képviselőjének nevezze, amíg Isten népét kiválasztotta és föl fogja kenni; ezenkívül Isten népének iránta való szeretetét és parancsai iránt való önzetlen engedmességét is ki akarta próbálni a nehéz körülmények által. A hűségesek megőrzik feddhetetlenségüket Isten előtt; hűségüket gonosz ellenkezés között kell megőrizniök.

„Annak további bizonyítékául, hogy a római katolikus hierarchia oly helyzetbe toladott, amely jogosan a júdabelieket, illetve azokat illeti meg, akik igazságban szolgálnak és dicsőítik Jehovát, nézzük meg a római püspököket, aki magát „pápának” is nevezi, azon állítását, hogy ő a Krisztus helytartója. A római katolikus hierarchia isteni intézménynek és Jehova Isten mennybeli szervezete ellenmásának nevezi magát: „A trienti zsinat alkalmával mindenkit egyházi átokkal sújtottak, aki az egyházon belül tagadta a hierarchiának isteni intézkedés útján történt létesítését.” (Encyclopedia Britannica, 13. kötet 453. oldal)

„A római katolikus hierarchia tagjai a modern filiszteusok, azt állítják, hogy a pápa csalhatatlan. De ezt a csalhatatlanságot csak Kr. u. 1870-től kezdve hangoztatják a nyilvánosság előtt. Ebből látható, hogy az ördög a népet ravasz és utkos úton ámtás és csalás által juttatta oly helyzetbe, hogy elhiggye, hogy a pápa csalhatatlanul tud ítélkezni az emberiség életbevágó fontos ügyeiben. És ezt Jehova Isten ihletett kije-

lentésével szemben merik állítani, holott meg van írva, hogy minden ember vétékben fogamzott és bűnben született, még a római pápa is. (Róma 5 : 12; 51. zsoltár 7) Nem különös, hogy a katolikus szervezetnek 1800 évre volt szüksége annak megállapításához, hogy az ő főnöke csalhatatlan? Egy vatikáni tanácskozás határozata így szól: „Hirdetjük és istenileg kinyilatkoztatott dogmaképpen megállapítjuk, hogy a római Pontifex, amidőn ex cathedra beszél, illetve amidőn az összes keresztények pásztori és doktori minőségében beszél, felsőbb apostoli tekintélye alapján bármely hitbéli vagy erkölcsi tanítást az egyetemes egyház részére kötelezőnek hirdet, azon isteni támogatás folytán teszi, ami személyesen neki, az áldott szent Péternek ígértetett, és oly csalhatatlansággal rendelkezik, amellyel az isteni megváltó az ő egyházát felruházta, hogy a hit és az erkölcs tanait meghatározza, minek folytán a római Pontifex döntése megváltoztathatatlan és nincs alávetve az egyház beleegyezésének [jóváhagyásának].” (Encyclopedia Britannica 14. kötet 511. oldal)

„Az írás egyetlen szavával sem támogatja és nem jogosít fel senkit sem, sem egyeseket, sem testületeket ily következtetésekre. Ebből látható, hogy néhány emberből álló testület önhatalmúlag Jehova Isten ihletett igéjével szemben és ellenére a saját tanításait állította fel. Így bírtak milliókat reá, hogy a római katolikus hierarchia tanainak higgyenek; a Bibliát elvették tőlük, nehogy meglássák az igazságot.

Az ördög képviselői

„Akik a Bibliát Isten beszédének tekintik, a legkevésbé sem vonják kétségbe, hogy az ókori filiszteusok az ördög képviselői voltak. A filiszteusok ördögvallást gyakoroltak. Nemzeti istenük Dágon volt, a halak istene. Amidőn a filiszteusok Jehova szövetségládáját elfoglalták és a saját helységükbe vitték, Jehova a következőkben fejezte ki haragját a filiszteusokkal szemben: „A filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és elvitték Eden-Ezereből Asdódba. És megfogták a filiszteusok az Isten ládáját és bevették azt Dágon templomába és Dágon mellett helyezték el. És mikor az asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon leesett arccal a földre az Úr ládája elé. És felvevék Dágot és ismét helyreállították. Mikor pedig másnap korán reggel felkelének ímé Dágon ismét leesett arccal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két keze feje letörve a küszöbön valának, csak Dágon dereka maradt meg. Annak okáért a Dágon papjai és mindazok, akik a Dágon templomában járnak, nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e mai napig és az Őrnak keze az Asdódbeliekre nehezedék és pusztítja vala őket; és megveré őket fekélyekkel, Asdódot és határait. Mikor azért látták az Asdódbeliek, hogy így van a dolog, mondanak: ne maradjon nálunk Izrael Istenének ládája, mert reánk nehezedett az ő keze és Dágonra, a mi istenünkre. Elküldének tehát és összegyűjték a filiszteusoknak minden fejedelmét és mondanak: mit csináljunk Izrael Istenének ládájával? Azok pedig felelének: vigyék Gáthba az Izrael Istené-

nek ládáját és elvivék az Izrael Istenének ládáját. És történt azután, hogy elvitték, az Őrnak keze igen nagy rémületére lón a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytől fogva nagyig és fekélyek támadának rajtuk." (Sámuel I. 5 : 1—9) A filiszteusok ördögi istenüknek, Dágonnak áldoztak, amidőn Sámson reájuk döntötte az épületet, amely több ezret megölt közülök.

"Ezeket a tényeket Jehova amiatt jegyeztette fel az Írásban, hogy Isten mostani ellenségeit példázza. (Korinthus I. 10 : 11; Zsidók 10 : 1) A filiszteusok az izraeliták esküdt ellenségei voltak, emiatt példázzák Jehova bizonyágtevőinek mostani esküdt ellenségeit. Oly ellenség vezetői, akik kétszínűen Isten képviselőinek nevezik magukat, a római katolikus hierarchia tagjai is. A filiszteusok istene mitrát viselt a fején és ez mutatta, hogy neki az ördög a feje, mert azt képviselte a filiszteusok között. Amidőn a pápa, a római katolikus hierarchia feje a római főoltáron ül a hízelgések fogadására, mitrát visel, amely azzal a mitrával azonos, amelyet Dágon, a hal isten, viselt. Ezzel a szimbolummal mutatja meg a pápa, hogy valóban milyen istent képvisel. A fentiek alátámasztásául a következő történelmi tényeket idézzük:

"Amiképpen a pápa Jánus kulcsát viseli, aképpen Dágon mitráját hordja a fején. A ninivei ásatások minden kétséget eloszlatnak e tekintetben. A pápai mitra teljesen különbözik a zsidó főpapnak, Áronnak a süvegétől (mitrájától); Áron mitrája turbán volt. Viszont az a kétszárvú mitra, amelyet a pápa visel, amidőn a római főoltáron ül és kardinálisai részéről a hódolatot fogadja, a filiszteusok és babilonbeliek hal istenének, Dágonnak a mitrájával azonos... A Ninive lakói fején emelkedő süveg tátottszájú halfej a római pápa mitrájának az alakja." (Hislop, „a két Babilon”, 215. oldal).

"Semmi kétség, Dágon, a hajdani filiszteusok látható istene a római katolikus hierarchiát példázza, amelynek a pápa a feje. E tekintetben az Írás és a történelem bizonyítékai teljesen egyeznek egymással. Oly mitrát viselnek a többi római katolikus hierarchia püspökei is, amelyet a pápa, illetve, amelyet Dágon, a hal isten viselt. Ez bizonyítja azt a következtetést, hogy a filiszteusok a római katolikus hierarchiát példázzák. Az Úr most e tényeket minden valószínűség szerint azért tárja föl azok előtt, akik őt szeretik, hogy megfelelő világításban lássák a római katolikus hierarchiát és határozottan tudomásukra jusson, mily sorsra fog jutni az ellenség, amely most Jehova nevét gyalázza és az ő fölkejtőit üldözi.

Uralkodás

"A filiszteusok uralkodtak Izrael felett, ami azon körülményre vezethető vissza, hogy az izraeliták nem tartották meg hűségesen szövetségüket. (Bírák 13 : 1; 14 : 1, 4) Az izraeliták közül voltak egyes kivételek, mint például Gedeon, Sámson és mások is, akik valóban megőrizték hűségüket Isten iránt. Mivel az elmúlt 1800 év alatt majdnem minden hitvalló keresztény hűtlenséget követett el Istennel szemben a római katolikus hierarchia uralkodott a „kereszténység” fölött

vallási, politikai és gazdasági tekintetben is. A római katolikus hierarchia jogot és hatalmat formált magának a világ kormányzására és felügyeletére és tényleg majdnem az egész „kereszténység” fölött uralkodik. Az oly hű izraeliták, mint pl. Gedeon, Sámson, Sámuel és Dávid a földön tartózkodó mostani fölkejtőket és Jézus Krisztus hű követőit példázzák, akik nem fogadják meg a modern filiszteusok utasításait és rendelkezéseit.

"A római katolikus hierarchia évszázadokon keresztül a világ nemzetei fölött az uralkodás jogát isteni jog alapján magának követelte és ezen hamis állítás alapján igyekezett felügyeletet gyakorolni a nemzetek politikai ügyeiben. Világi hatalma a hatodik évszázadban kezdett fellendülni és ezt a hatalmát mintegy 1000 éven keresztül fokozta és gyakorolta. A római katolikus szervezet multbeli „eredményes” uralkodását hamisan úgy tünteti fel, mintha a Jelenések 20. részében említett 1000 év arról szólna és azt állítja, hogy az 1800-tól mostanig tartó „kevéssé idő” azzal azonos, amiről a Jelenések egyazon fejezete szól. De ez az állítása is téves. Ez a „kevéssé [rövid] idő” az ördögnek és segítőinek pusztulásával fog végződni. A római katolikus hierarchia bukása és vége küszöbön áll.

"A hierarchia hivatalos feje, a pápa útján évszázadokon keresztül jogot formált királyok koronázására, elmozdítására és általában a világ kormányainak politikai irányítására. Más szóval, a római katolikus hierarchia a nép jogainak felrúgásával teljes diktatúrára törekedett. Minden országban, ahol diktátor uralkodik, a hierarchia áll a diktátor mögött és tényleg az írja elő a kormánynak a politikai irányt.

Üldözés

"A filiszteusok elnyomták és üldözték az izraelitákat, Isten választott népét. Sámson, Éli és Sámuel idejében a filiszteusok elharácsolni törekedtek a „méztől és tejtől csöpögő” Palesztína minden jövedelmét. Így törekedett évszázadokon keresztül a római katolikus szervezet is kihasználni a világ minden vagyonát és kellemességét. Szembetűnő tény, hogy épületeit és hivatalos helyiségeit a föld legszebb pontjain helyezte el. A filiszteusok sok esztendőn keresztül elnyomták az izraelitákat. Sámson is fogságba ejtették és a szemét kiszúrták. Az izraelitákat időről-időre megtámadták és Dávidot is el akarták pusztítani, amidőn Izrael királyává kenetett. A római katolikus hierarchia szervezete hasonlóképpen mindenkori üldözte Jézus Krisztus követőit és az üldözéseket most Jehova bizonyágtevőire összpontosítja. Mintegy 1500 évről szóló történelem a római katolikus hierarchia sok gaztettéről számol be; egyetlen más szervezet sem követett el hasonló gazságokat és bűntényeket. Itt csupán néhány bűntényre mutatunk rá, amelyeket ez a hierarchia segítőitársaival elkövetett; ezeket annak bemutatása céljából idézzük, hogy meglássák, hogy ez a hierarchia a filiszteusok képmása és hogy azt is meglássák, hogy mit tesz Jehova bizonyágtevőivel. A filiszteusok azáltal gazdagodtak meg, hogy az izraelitákat sarcolták és egyéb meg-

terhelésekkel elárasztották. A római katolikus hierarchia évszázadokon keresztül azáltal gazdagodott meg, hogy a „keresztényinek” nevezett nemzetek népeire nyomasztó terheket rakott. Évszázadokon keresztül ez a képmutató szervezet pénzadományokat gyűjtött a katolikus szervezet elámitottjaitól. Csuhas női ügynökök és férfiak fekte holli módjára szokták rendszeresen látogatni fizetési napokon az üzemeket és az irodákat, hogy a félénkektől és a babonáshitűektől adományokat gyűjtsenek, holott a munkásoknak sem elegendő a szerény fizetésük a maguk és a családjuk fenntartására. Így szednek ki a népek zsebéből dollár-milliókat árnítás és család útján, méghozzá főképpen a szegényektől és a hierarchia ezen a pénzen gazdagodik meg és elégíti ki gonosz önző emberek állatias kívánságait.

„Az elhunytak hozzátartozóitól azon a címen szednek pénzt, hogy a katolikus szervezet valamelyik papja imádkozni fog az elhunytért és segíteni fog rajta. Ez a félénk és babonás embereken elkövetett csalás. Az írás tanítása szerint az elhunytak kivétel nélkül halottak, nem élnek és semmit sem tudnak; az elhunytak nincsenek sem tisztító tűzben, nem örökgyötrelemek között. Az az állítás, hogy az elhunytak érdekében imádkozni lehet és így segíteni lehet rajtuk, teljesen téves, csalás és hiszékeny emberek nagy megterhelését és elnyomását is jelenti. Evéken keresztül a „keresztényinek” nevezett nemzetek népeitől pénzt szedtek össze, amit Rómába a Vatikánnak küldtek és így kincsekkel töltötték tele a római hierarchia kincstárát, amit aztán a népek megkárosítására és elnyomására fordítottak. Mexikóban történt, hogy a katolikus szervezet egyik képviselője a bennszülötteket egy városban 365 „egyházi épület” építésére kényszerítette, amelyekben a hierarchia papjait helyezte el, hogy a szegény bennszülötteket minden keresetüktől kifosszák. A hajdani filiszteusok az izraelitákat minden vagyonuktól megfosztani igyekeztek; hasonlóképpen cselekednek a modern filiszteusok is, amennyiben a „keresztényinek” nevezett világ minden kincsét el akarják venni és uralkodni akarnak felette.

Inkvizíció

„A pogány Róma bizonyos tekintetben üldözte Jézus Krisztus követőit. De azokat az üldözéseket össze sem lehet hasonlítani a keresztények azon üldöztetéseivel, amelyeket a római katolikus hierarchia, illetve „a pápai Róma” követett el. A római katolikus hierarchia az üldözés és a kínzás oly ördögi intézményét létesítette, amelyhez hasonló azelőtt és azóta sem volt soha. Az önző emberektől terjesztett és prédikált tanítások, amelyeket eredetileg az ördög sugallt, teljesen el lenkeztek a Jézus Krisztus és az Isten prófétái által tanított igazságokkal, és azokat a tévtanokat mégis rákényszerítették a népre. Amennyiben a római katolikus hierarchia kizárólagos jogot formált annak megállapítására, hogy a népnek mit kell meghallgatnia és hinnie, a Bibliát elsikasztotta a nép elől és a népet hamis, babonán és félelmen felépített tévtanok hallgatására és elhívására kényszerítette. Ez az elvetemült szervezet milliókat arra indított, hogy Jézus Krisztus nevét

hangoztatva, emberek diktátumainak higgyen és fogadjon szót. Emiatt közölteti Isten igéjében a következőket: „És szólt az Úr, mivel e nép szájjal közelget hozzám és csak ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat; ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan.” — Ézsaiás 29 : 13, 14

„Ha valaki a római katolikus hierarchia szervezete által terjesztett tanításokkal ellenkező véleményt mert nyilvánítani, azonnal eretnekséggel vádolta. A XI. évszázad kezdetén sok embert vádoltak eretnekséggel, akik a római katolikus szervezettel ellenkező véleményt mertek alkotni és nyilvánítani; ezeket máglyára vagy akasztófára juttatták.

„Az inkvizíció feladata az volt, hogy mindenkinek kinyomozzon és megbüntessen, aki valamivel a római katolikus hierarchiát vagy ortodoxiát megbántotta. Ez az eljárás a XIII. évszázadban teljes mértékben dühöngött. A pápa meghatalmazottakat küldött ki, akik helységről helysége jártak és kikémlelték az embereket. Miután eze a megbízottak egy kerületbe megérkeztek, nyilatkozattételre hívták fel a népet, hogy eretnek-e vagy pedig jelentsék fel azokat, akiket eretneknek tartanak és így az ily denúciálás következtében sok embert letartóztattak és megbüntettek. A püspökségek vállalták magukra a börtönök létesítését és egyéb kegyetlen kínzóeszközöket is alkalmaztak és így kényszerítették valómásra az eretnekséggel vádoltakat. A legkülönbözőbb ördögi kínzóeszközöket használták. Véleményt alkothatunk magunknak az alkalmazott kínzásokról a következőkből: az áldozat lábait izzó vassal égették; oly csizma felhúzására kényszerítették, amelybe olvasztott ólmot öntöttek; testét oly gépezethez kötötték, amellyel testrészeit kiszaggatták. Másokat kőekkel felszerelt gépezetbe tettek és aprádonként vagdaltak darabokra. S ha valamely ügyvéd az eretnekséggel vádolt ember védelmére mert kelni, azt is eretnekséggel vádolták; így tehát védő nélkül és védelem nélkül volt nekik kiszolgáltatva az áldozat. Ezt az inkvizíciót kegyetlenül és teljes szigorral alkalmazták Olaszországban, Spanyolországban, a Balkán-Államokban, Írországban, Angliában, Németországban, Franciaországban, Mexikóban, Kubában és tényleg világszerte a „keresztényinek” nevezett országokban.

„Az inkvizíciónak különösen két jellemző vonása szembetűnő: a szólás és a sajtószabadság elnyomása és a könyvek elégetése. A könyvek elégetésével és az üldözések által akarták a népet butaságban tartani és előle a római katolikus szervezet csalásait eltitkolni. Egy történelemíró mondja: „Minden könyvnek át kellett mennie a püspökök kezén,” és mindent kitöröltek belőle, ami abban a római katolikus szervezet ellen szólónak tűnt fel. Az akkori szervezet nem tűrt meg semmit sem, ami „vallásos érzelmét bántotta” és most is ugyanezzel hozakodik elő. Az inkvizíció létesítői minden bűntényt elkövettek, amit gonosztevők azóta is elkövetni tudtak. A népet mindenkör rémületben és félelmek között tartották. Sokan kényszerítve érezték magukat, hogy szom-

szédaikat följelenték és megbüntetésüket okozták, mivel így remélték elkerülni a papi inkvizíció bosszúállását. A nép egyáltalán nem szerezhetett magának ismereteket Jehova Isten és az emberre vonatkozó kegyelmes intézkedése felől, mivel a modern filiszteusok, a katolikus hierarchia megakadályozta. A nép kezébe egyáltalán semmilyen könyv sem jutott, ami az írásról értekezett volna. (Lásd „inkvizíció” cím alatt az Encyclopedia Britannicát.) A hierarchia goromba és rettenetes büntényei 1800 körül nagy büntetésben részesültek, mire a hierarchia büntényeinek elkövetésében ravaszabb módszerekhez folyamodott. Ez az elvetemült intézmény azóta is elnyomja az Isten igéjének igazságáról szóló könyveket és azoknak elégetésére bujtogat, s főképpen a Watch Tower Bible és Tract Society kiadásában megjelent könyvek elpusztítására törekszik. A papok megtiltották a népeket, amelyet a katolikus szervezet fenntartására kiaknáznak, hogy az Isten beszédéről szóló könyveket olvassa. A világon létező összes szervezetek együtt sem nyomták el és tartották jobban tudatlanságban a népet Isten igéje felől, mint a római katolikus szervezet. Emiatt a leggonoszabb ez a szervezet Isten ellenségei között Isten felkent népével szemben. Ez a szervezet állandóan rágalmazza, üldözi és bezárja az igazság hirdetőit, és ezt gonoszságból teszi.

„A filiszteusok „varázslók” voltak. (Ézsaiás 2 : 6) Ami azt jelenti, hogy az ördög vallását gyakorolták. A római katolikus rendszer is varázslókból áll. Reá vonatkozik a következő prófécia: „És betelt földje (a népek közt elfoglalt állása) bálványokkal és kezeik csinálmányainak hajolnak meg, mit ujjai csináltak. Ezért porba hajtatik a fő ember és a köz ember is.” — Ézsaiás 2 : 8, 9

„A katolikus szervezetben, amint az Úr előre megmondotta, az emberek meghajítják magukat egy katolikus prelátus előtt. A római katolikus hierarchia még napjainkban is mutogatni meri magát a mozi vásznan értelmetlen ceremóniáit véggezve, amint autókat (vagy egyebet) szentel, hogy a baleseteket elkerüljék, arra való tekintet nélkül, hogy ért vagy nem ért az autó vezetéséhez az autó vezetője. Így szerez magának pénzt hamis úton a hierarchia, amennyiben a babonás és félnék emberek hiszékenységet kihasználja. Ezekkel a hierarchia büntényei és gonoszságai közül csak néhányat említettünk meg, s ez a társaság mindezek céljából létesült és létezik. A római katolikus hierarchia politikai képviselői a világ minden nemzete között dolgoznak. Ez az elvetemült szervezet uralkodik a „kereszténynek”

Politikai áttekintés

„A filiszteusok egy politikai szövetséghez tartoztak, amely hódító háborúkat rendezett, mégpedig kimondottan azon célból, hogy a népet hatalma és felügyelete alá kényszerítse. A római katolikus szervezet, a modern filiszteusok, akik hamisan Krisztus nevében operálnak, önző emberek érdekszövetkezete, amely politikai, gazdasági és egyéb önző célokból létesült és létezik. A római katolikus hierarchia politikai képviselői a világ minden nemzete között dolgoznak. Ez az elvetemült szervezet uralkodik a „kereszténynek”

nevezett nemzetek politikai hivatalai felett. Valamikor ez a hierarchia nagyon nehéznek tartotta az Egyesült-Államok feletti uralkodás megszerzését, de most ebben a tekintetben nagyobb eredményeket ért el. Másszóval, az amerikai köztársaság, amely szabad nemzetnek képzei magát, a valóságban most egy idegen hatalom uralkodása alá került; ez az idegen hatalom a modern filiszteusokból áll, székhelye Róma, a Vatikán város. Most pedig vegyük tudomásul a következő történelmi tényállásokat:

„A római katolikus szervezet az amerikai földrészen tényleg a XVII. évszázadban vetette meg a lábát, amidőn Marylandot alapította a Lord Baltimore család által. Napjainkban immár ez a leg-hatalmasabb politikai szervezet Amerikában. 1935-ben jelent meg az 1000 oldalas 10 és félszer 7 colos nagyságú „Official Directory” című könyv, amely tisztán csak a római katolikus hierarchia tisztviselőinek és képviselőinek címtárát tartalmazza. Ennek a szervezetnek becsvágya arra irányul, hogy az Egyesült-Államok felett való uralmat teljesen magához ragadja. Amerikában 1900 szeptember 26-án a katolikus társulatok (egyesületek) egymással szövetséget kötöttek, mégpedig „azon céllal, hogy a törvényhozó testületet (szénátust) befolyásolják” és így szerezzék meg a katolikusok „jogait” Amerikában. „A katolikus ifjúság nemzeti szövetsége Brooklynban évi nagygyűlésén szeptember 26-án egy határozatot hozott minek alapján az Egyesült-Államokban a római katolikus egyház összes társaságait politikai céllal egy nagy szövetségbe akarják tömöríteni. A múlt tavaszon Mc. Faul Trenton, M. J. püspöke a hiberianusok régi rendje előtt azt mondom, hogy az amerikai római katolikusok dörék lesznek, ha nem egyesülnek egy tömegben és nem érvényesítik hatalmukat az ország politikájában; 2 millió római katolikus rendelkezik szavazati joggal s ha ezek egy politikai akcióban egyesülnek, az országból római katolikus nemzetet csinálhatnak. „Ez a szövetségzés a következő társulatokból alakult meg: A Colombusi lovagok, a Szent János rend lovagjai. A Katolikus Jóléti Légión, A Hiberianusok régi rendje, Az Ir-Katolikus jóléti egyesület, A német amerikai társaságok, Az amerikai Katolikus lovagok, Az amerikai katolikus alkoholelleses Egyesület; s még néhány kevésbé kimagasló szervezet ezeken a szervezeteken kívül. „Ez a szövetségzés tisztán arra törekszik, hogy a törvényhozást annak biztosítására befolyásolja, amit a katolikusok a saját joguknak neveznek.

„A brooklyni parkszínházban megtartott nagygyűlés volt a katolikus nemzeti ifjúság egyesületének legnagyobb megtartott gyűlése az eddigiek között; azon az ország különböző részeiből érkezett vezető papok és laikusok beszéltek... A gyűlés egyhangúlag helyeselte az egyesülés teremtését és egy bizottságot alakított annak megvalósítására. Ezáltal a katolikus hívők 10 ezreit fogják egy nemzeti fővezérlet alatt tömöríteni és ez a testület nagy befolyást fog gyakorolni a nemzet törvényhozására.” (Brooklyn Eagle című folyóirat). A római katolikusok a városok elfoglalása után a nemzet ügyei felett is magukhoz akarják ragadni a hatalmat. „Amerikát katolikussá kell

tennünk" — mondotta az irországi püspök az Egyesült-Államokban 1889 november 10-én Baltimoreban tartott római katolikus hierarchia 100. évfordulójának ünnepén. „Amerikát katolikussá kell tennünk Mivel szeretjük az egyházunkat, elég ha megemlítjük és tegyük jelszavunkká: „Isten is úgy akarja" — és igyekezzünk reá a kereszties vitézek lelkesületével... Miért félénk vagy vonakodnánk" — folytatta lángoló buzgósággal és gögös dicsekvéssel. „10 milliót számolunk, ez egy hatalmas tömeg, ha az erőket jól kormányozzák és rejtett erejét tette buzdíják. Az amerikai katolikusok hűségese az egyházukhoz és vezetőikhez. Történelmük első évszázadában (Amerikában) elért sikereik és törekvéseik mutatják, hogy mire lesznek képesek a jövő évszázadban, ha hatalmuk tudatában teljesen alávetik magukat a hierarchia szervezetének". („The Converted Catholic of New-York" című folyóirat). A „The National Catholic Register" című újság írta: „Istennek a terve, hogy a római szent atya legyen a földön az ő országának világi és lelki feje." Míképpen a hajdani filiszteusok, hasonlóképpen ezek is maguknak a hierarchiának követelik az országot, „Júdea" örökségét, holott az jogosan azokat illeti meg, akik igazságban imádják és szolgálják Jehova Istent és Jézus Krisztust. 1916-ban az Egyesült-Államok elnöke egy bizonyos Tumulty nevezetű urat, aki római katolikus Columbus lovag volt, nevezte ki titkárává, amiről a „The National Catholic Register" a következőket írta: „Amerikában az elnök után Tumulty a legnagyobb politikai hatalom". Wilson elnök és Tumulty idejében történt, hogy Jehova biznyságtévőit az igazság hirdetéséért 80 esztendei börtönrre ítélték, amit a hierarchia képviselői idéztek elő.

"1932-ben Franklin D. Rooseveltet választották elnöké. Választási kortese, a kabinet jelenlegi legfőbb tisztviselője, inkább a hierarchia érdekeit viseli a szíven mint római katolikus, mintsem az amerikai nép érdekeit. A Roosevelt kormányában sokkal több a római katolikus, mint egyéb felekezetű. 1933 április havában a pápa megnyitotta a „Szent évet", amit az Egyesült-Államok elnöke és kormányköre helyeselt. Az utóbbi években a római katolikus szervezet erős mozgalmat indított Jehova biznyságtévőinek gyalázására és rágalmozására és kizárni törekszik a rádió használatától és így igyekszik a népet elvonni az igazság közlését. 2½ millió amerikai állampolgár írt alá és nyújtott be egy beadványt a kormányhoz azon követeléssel, hogy a kormány tegyen lépéseket és akadályozza meg, hogy a népet az igazság hallgatásától (a római kat. hierarchia) meg ne fossza. De a Roosevelt kormány semmit sem akart tenni. Jehova biznyságtévőinek üldözése a hierarchia részéről fokozódik és sok ártatlan férfit és asszonyt csupán azért tartóztatnak le, mivel Isten ígéréjéről bizonyosságot tesznek.

"1934 március 8-án a new-yorki „Sun" című újság egy Rómából kelt táviratot közölt, ami arról szólott, hogy „Végleges megállapodás jött létre Roosevelt elnök és a Vatikán között az Egyesült-Államok és a pápai szék diplomáciai kapcsolatainak azonnali felvételére, mihelyt Amerika

közvéleménye arra hajlandó lesz". Más szóval: Az Egyesült-Államok elnöke a római katolikus hierarchiának, egy idegen hatalomnak, támogatását ígérte meg nyilvánosság előtt is, mihelyt a közvéleményt kellőképpen meg tudják vakítani, hogy meg ne lássa, hogy mi történik. Mire aztán a hierarchia működésbe lépett, hogy az amerikai népet megdolgozza. 1935 március 17-én Amerikában az összes római katolikus társaságokat (egyesületeket) mozgósították azon céllal, hogy az amerikai népet arra bírják, hogy az Egyesült-Államok és a Vatikán között a politikai és diplomáciai kapcsolatokat felvételébe beleegyezzen, illetve, hogy a Vatikán politikai követe a washingtoni politikai megbeszéléseken részt vehessen. Ennek az idegen hatalomnak, a római katolikus hierarchia szocietetének, máris van Washingtonban egy „apostoli delegátusa". Erről 1935-ben az „Official Catholic Directory" ezt írja: „Az Egyesült-Államok apostoli delegátusa Amleto Giovanni Cicognani, olaszországban 1883 február 24-én született. Az Egyesült-Államok apostoli delegátusa és 1933 március 17-óta Laudicea érseke; illetve, amióta Rooseveltt lett az elnök.

"Most Jehova biznyságtévőit a római katolikus hierarchia bujtogatásából kifolyólag üldözik „kereszténységsszerte". De főképpen Ausztriában, Németországban, Észtországban, Quebecben, és New-Jerseyben. Ezekben az említett országokban a Watch Tower Társulat könyveit csupán azért kobozták el és pusztították el, mivel a Bibliát magyarázzák; és Jézus Krisztus öszinte követői, Jehova biznyságtévői közül sokat „államellenes cselekedettel" vádoltak és bezártak csupán azért, mivel ily könyveket találtak náluk, vagy mivel ily könyveket terjesztettek; minden körmönfont üldözés Jehova biznyságtévői ellen azok részéről ered, akik magukat „Péter apostol utódainak" s Isten és Krisztus földi hivatalos képviselőinek nevezik. Mily borzasztó ez a képmutatás! — Ezek a modern filiszteusok „bosszúvágyból" és „elleneség érzületből" és „teljes rosszakaratból" üldöztetik Jehova biznyságtévőit, míképpen a hajdani filiszteusok is üldöztették Isten választott népét Palesztinában. — Ezékiel 25 : 15

„A pokallal kötött szövetség"

"Habár a római katolikus hierarchia, a modern filiszteusok, milliókkal elhitette, hogy intézményével Istent és Krisztust képviseli a földön, ez a gonosz szervezet Isten ígétével éppen ellenkezően cselekszik. Jehova prófétái előre figyelmeztették a népeket Armageddon- és azon nagy pusztulás felől, amelyet az Úr akkor fog a gonosztevőkre zúdítani. A hierarchia jámbor ábrázattal és ünnepi beszédekkel traktálja a népet és azt állítja, hogy az Armageddonról szóló próféciák, főképpen a katolikus szervezetet illetőleg nem igazak (nem fognak teljesülni). Azt mondja pl. a „Catholic Freeman Journal" 1935. Ausztráliában, Sydneyben megjelent száma a prófétákról és Jehova biznyságtévőiről: „Állításaik közül az a legbántóbb, miszerint az összes politikai és papi szervezetek Sátán fennhatósága alatt állanak. S hogy a katolikusok még a protestánsoknál is inkább az ördög befolyása alatt állanak; és Isten

a katolikusokat és a protestánsokat is meg fogja büntetni és az emberek csak úgy menekülhetnek meg a teljes pusztulástól, ha Jehova bizonyágtévőivé lesznek... Én nem is kárhoztatnám az embereket, ha a teljes pusztulást választanák is. Csakhogy semmi oka sincs annak, hogy azt válasszák; mert a teljes pusztulás képtelenség."

"A r. kat. hierarchia gúnyolódó, felfuvalkodott emberekből áll, akik Isten szilárd prf. szavai helyébe a kat. szervezet tanait és elméleteit állították s így a népet elámítják és elnyomják, amint ezt a jeruzsálemi izraelitákról szóló prófécia példázta. Most ezeknek az elvetemült és gúnyolódó filiszteusoknak mondja Jehova" (Lásd Ézsaiás 28 : 14—18!).

"Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel és Ámos, a filiszteusok felől a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után sok idővel jövedöltek, és ez teljesen azt bizonyítja, hogy ezek a jövedölések arra a népre vonatkoznak, amelyet a hajdani filiszteusok példáztak vagy példáznak. Minden bizonyíték azt mutatja, hogy a hajdani filiszteusok a római katolikus hierarchiát példázták; más szóval: ez a hierarchia alkotja a modern filiszteusokat. Mivel azt állítja, hogy a világból távozott és az Úr melé szegődött s magát Istennek és Jézus Krisztusnak szentelte, tényleg hamisan foglalta el Jézus Krisztus követőinek helyét vagy állapotát, tehát jelképesen „Júda országában” tartózkodik. A körülmételek, ahogyan Isten törvénye alatt volt szokásban, a teljes fölszentelést, Jehovának való átadást jelképezi. Az írás a filiszteusokat gyakran „körülmételeknek” nevezi. (Bírák 14 : 3; 15 : 18; Sámuel I. 14 : 6; 17 : 26; Sámuel II, 1 : 20) Ez bizonyítja, hogy a filiszteusok oly szervezetet vagy osztályt példáznak, amely kegyvesztett lett. A filiszteusok azonkívül azért is visszataszított osztályt példáznak, hogy Isten fekélyekkel büntette meg a filiszteusokat, amely betegség modern nyelven aranyér volt. „És történt azután, hogy elvitték (a ládát) az Őrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytől fogva nagyig és fekélyek támadának rajtuk (alfelükön) (Vulgata szerint: „az ülepükön és Gát férfiai tanácskozával együtt, állatbőrből csináltak maguknak párnákat”). — Sámuel I. 5 : 9

"A körülmételek filiszteusok leigázva igyekeztek tartani és anyagilag kihasználták az izraelitákat. A modern körülmételek filiszteusok, a római katolikus szervezet, Isten népének elpusztítására törekszik és mindenkit le akar igázni anyagi haszna érdekében.

"Azon állítás, hogy a pápa Péter apostol utóda, oly hamis mint maga az ördög. Jézus Krisztus megmondotta: „Az én országom nem e világból való.” A római katolikus hierarchia így szól: „Felügyeleti és uralkodói jogunk van a világ felett.” Jézus megmondotta, hogy Sátán e világ uralkodója vagy fejedelme és ez azt bizonyítja, hogy a római katolikus hierarchia Sátán képviselője. (János 12 : 31; Korinthus II. 4 : 4) A római katolikus hierarchia nemcsak a barátja Sátán világának, hanem annak lényeges alkotórésze is; ez a gonosz szervezet már ebből az okból sem képviselheti Istent, hanem tényleg Isten ellensé-

gét képviseli. Jakab apostol kijelentése illik rá erre a gonosz szervezetre: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jakab 4 : 4) A paráznasság alatt e szöveg értelmében az egyház és az állam közötti viszonyt kell érteni, amit egy szervezet oly képviselői létesítettek, akik magukat Isten képviselőinek nevezik, de egyúttal az istentelen politikai világgal társultak és annak egy részét alkotják. Semmi kétség, a római katolikus hierarchia, illetve a modern filiszteusok Istennek megígérte, hogy az ő népét a valóságos Dávid, Jézus Krisztus útján fogja kiszabadítani ellenségei kezéből. (Sámuel II. 3 : 18) Mi lesz végül a modern filiszteusokkal? Ez a kérdés most a legfontosabb mindazok előtt, akik Jehovát szeretik.

Kérdések a tanulmányozáshoz

1. Nyilván mily célból íratott az idézett prófécia? Mi a célja az abban előre jelzett munkának? Ki ellen irányul az? Miért és mikor?
2. Mily prófétai jelentősége van Kor. I. 10 : 11 és Sámuel II. 3 : 17, 18-nak Istennek Izraellel és a filiszteusokkal való bánásmódjában?
3. Kik a hasonmásai filiszteusok? Mily elemekből áll Sátán szervezete?
4. Mit emelt ki azon prófétai dráma, amelyben Sámson játszotta a főszerepet? Mi képezi a vizsgálódás főtárgyát a jelen tanulmányban? Mily pontokat kell gondosan megvizsgálni ebben az összefüggésben?
5. Mit kell érteni a „protestantizmus” alatt? Micsoda a r. kat. hierarchia? Magyarázd meg, miért vetődik most világosság az ámtítás eszközére és tevékenységére?
6. Mutass reá megdönthetetlen tényekre, amelyek kimutatják, hogy a pápa nem Péter ap. utóda!
7. Idézz történelmi tényeket, amelyek tisztán mutatják, hogy a r. kat. hierarchia az ördög világának alkotó része!
8. Magyarázd meg és alkalmazd a prófétai tényállást a) hogy abban az időben, amidőn Palesztina Izrael törzsei közt szétszórattott, a filiszteusok akik egykor szintén Egyiptomban laktak, beköltöztek Kanaánban azon részre, amelyek máris a Júda törzseinek voltak kiutalva; b) hogy Jehova hagyta meg a filiszteusokat Palesztinában!
9. Mily egyéb bizonyíték mutatja, hogy a modern filiszteusok oly helyet foglaltak el maguknak, amely jogosan a „júdabeliek” illeti meg?
10. Hogyan mutatja az írás teljesen, (Sám. I. 5 : 1—9) hogy a hajdani filiszteusok az ördög képviselői voltak? Mutasd ki ama tényeket, melyek világosan mutatják, hogy a Dágon istenségét a r. kat. hierarchiát példázta féjével, a pápával!
11. Mily okból tudtak uralkodni a filiszteusok kevés kivétellel az izraelitákon? Mi teljesíti be ama prófétai helyzetet?
12. Mutasd ki, hogy az izraeliták elnyomása és üldözése a filiszteusok útján s azon utolsó kísérletük, mellyel Palesztina minden kincsét, amely „tejtől és méztől csepegett” magukhoz akarták ragadni, hogyan teljesült mint prófécia?
13. Mily módszereket használt a r. kat. hierarchia hamis tanainak a népre való kényszerítésére? Mi volt az eredete és célja azon tanoknak? Ismertesd az inkvizíciót! Mit mutat meg ez a hierarchiáról? Mutasd ki ama szervezet működésének eredményét! Mily álláspontot helyezkedik Istennel és a néppel szemben?
14. Hogyan teljesült Ézsaiás 2 : 8, 9?
15. Mily tényekből tűnik ki, hogy a mai filiszteusok cselvetést szöttek arra, hogy a népet hatalmukba kerítsék és a fejlődésen is uralkodhassanak?

41, 42. Mutasd ki a mai filiszteusokat a „halállal kötött szövetségükben”, Isten ígérvél ellenkezően cselekedve s hogy rájuk következik az Ézsaiás 28 : 14—18-ban kifejezésre juttatott ítélet!

43, 44. Idézz tényeket, amelyekből felismerhető, hogy kik a mostani „körülmetélt filiszteusok” „Júda országában”!

45. Hogyan ismerteti meg Jakab 4 : 4 a r. kat. hierarchia által támasztott igénnyel együtt, hogy kicsodák a mai filiszteusok és Istennek s az ő országának föllenségei? Mily más fontos kérdés merül itt fel?

(1936 jan. 15)

A filiszteusok veresége

„Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” —

Ézsaiás 28 : 21

(2. rész)

JEHOVA Isten a filiszteusokat azért hagyta meg Júda országában, hogy az izraelitákat kipróbálja. Azért használta a filiszteusokat egy oly nagyobb próba példázására, amely az ő népére fog következni, amely nép az ő nevének igazolását fogja végezni. Isten a Sátánt is meghagyta a földön, miután halálra ítélte, hogy magának a földön tanubizonyosságot szerezzen és a kitűzött időben Isten nagyobb hatalmát nevének igazolásával kifejezésre juttassa. (Mózes II. 9 : 16) Jehova ugyanezen okból engedte meg a modern filiszteusoknak, a római katolikus szervezetnek, amely magát „keresztényinek” nevezi azon helyzet elfoglalását, amely tulajdonképpen az ő híveit illeti meg, és azt is megtűrte, hogy ez a gonosz szervezet az ő népét üldözze, hogy a hűségese és fölcentek bebizonyíthatassák ártatlanságukat Isten előtt és egyúttal Isten nevéért a nép előtt bizonyosságot tegyenek. A jelen veszélyes napokban Jehova mindent megtett népének vigasztalására és reményességének megerősítésére és ebből az okból tárja fel előtte időről-időre próféciáit. Most Jehova és Jézus Krisztus azok tanítója, akik magukat neki és az ő országának szentelték és ezeket a hűségeseket nem emberek kell hogy tanítsák. (Ézsaiás 30 : 20) Jehova e hí bizonyosságtévének ígérte: „És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam”. (Ézsaiás 65 : 25) Jehova ígérete szerint közölte népével, mit kell érteni a filiszteusokról szóló jövendölése alatt. A nagy elnyomás jelen órájában, amidőn az elenség üldözi Isten földön tartózkodó népét, nagy vigasztalására szolgál, hogy Jehova felvilágosítja az üldözést és a végeredmény felől is. Midőn Isten hí népe a hajdani és a modern filiszteusokról szóló próféciákat tanulmányozza és vizsgálja, megvigasztalódik és mindenki, aki vigasztalódást vesz, egyúttal azon kiváltságban részesül és kötelességévé is lesz, hogy a vigasz üzenetét mindazokkal közölje, akik vigasztalásra szorulnak. (Korinthus II. 1 : 3—5) Bizonyos, hogy millió számra vannak jó emberek, akik most a római katolikus hierarchia befolyása alatt állanak, és mások is, akiknek fel kell világosodniuk és ezek fogják a „Jonadáboknak”, illetve a „nagy sokaságnak” egy részét alkotni. — Jelenések 7 : 9—17

Jehova kijelentette, hogy le fogja leplezni összes ellenségeit és elkövetett bűntényeikért igazságosan fog nekik megfizetni: „Megtalálja kezéd minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölödet. Tűzes kemencévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Gyümölcsüket kiveszted e földről és magvukat az emberek fiai közül. Mert gonoszsgágot szerveztek ellened és csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki.” — 21. zsoltár 9—12

Ez az előző cikkben előterjesztett bizonyíték mutatja véglegesen, hogy a római katolikus hierarchia Istennek és földön levő népének legfőbb ellensége, s hogy a hajdani filiszteusok s az izraelitákkal való kapcsolatuk ezeket az eseményeket példázzák. Azon jövendölés, amely Isten népének mint nemzetnek kipusztítására vonatkozó szövetségéről szól, az Úr a filiszteusokat az összeesküvők társainak nevezi. (83. zsoltár 7) Ézsaiás 28 : 21-ben van megírva: „Mert mint a Perázim hegyén, fel kel az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, s hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” E prófécia összefüggéséből világosan kitűnik, hogy azután fog teljesülni, miután Jézus Krisztus trónját elfoglalja és Jehova templomában ítélkezésre megjelenik. A római katolikus hierarchia és mindazon felekezeti képviselők, akik most e szervezet mellett és Isten fölcentjei ellen foglalnak állást, azt állítják, hogy szövetséget kötöttek a halállal és a pokollal és az ő szervezetükön még „a pokol kapui” sem vesznek diadalmat. Ez a valláspolitikai intézmény azt állítja, hogy halál nem létezik, hanem a halál pillanatában mindenki a tisztító tűzbe, vagy az örökgyötrelembe fog kerülni. Ezenkívül a római katolikus rendszer még ahhoz is jogot formál, hogy ő isteni intézmény és a katolikusokra nem vonatkozik az a vád, amelyet Jehova bizonyosságtévéi az istentelenek ellen intéznek. Ez az állítás természetesen téves, Jézus a következőket mondotta: „És a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (Máté 16 : 18) A római katolikus hierarchia ezt a kijelentést magának foglalta le és hamisan annak bizonyítékul akarja használni, hogy a római katolikus intézmény örökre fenn fog maradni. Jézusnak ezt

a kijelentését azonban nem lehet így magyarázni a katolikus felfogás e tekintetben teljesen téves és nem bizonyítható.

• Jól tudjuk, hogy Jézus fentidézett szavainak a következő a helyes értelme: Itt magáról Jézus Krisztusról és nem Péter apostolról van szó és Isten egyházának vagy gyülekezetének feje, Krisztusra utal, nem pedig a kat. „egyházra”. Jézus Péterhez intézte ezt a kérdést: „És ti kinek tartotok engem?” Simon Péter pedig mondá: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.” Akkor mondotta Jézus Péternek: „Ezt nem test és vér jelentette meg neked, hanem az én Atyám, aki a mennyben van.” Mit jelentett meg? Péternek meg lett jelentve, hogy Jézus Krisztus a felkent király. Ezután mondotta az Úr Jézus: „Én is mondom neked, hogy te Péter vagy (egy ember, akit Péternek hívnak), s ezen a kösziklán építem fel az én egyházamat és a pokol (hades) kapui sem vesznek diadalmat rajta.” — Máté 16 : 15—18

• Jehova Isten a „nagy kösziklának” van nevezve. (Mózes V. 32 : 4) Dániel 2 : 44, 45-ben kimutatja az Írás, hogy Jehova egy követ, sziklát vesz ki az ő szervezetéből, aki a Jézus Krisztus, s az a kő addig fog nevedni, amíg az egész földet betölti és a világot kormányozni fogja. A Jézus által említett szikla Krisztus, akit Jehova választott s kent fel s akire rábízta a gyülekezetnek, Isten királyi házának felépítését. Meg van írva, hogy Jehova Isten az Úr Jézus Krisztus Atyja. Őt mindeneknél feljebb emelte s „mindent az Ő (Krisztus) lábai alá vetett s mindeneknek (a gyülekezetnek is) fejévé Őt rendelte, amely az Ő teste és teljessége önéki.” (Efezus 1 : 22, 23) Az igaz egyházat Ő, Jézus Krisztus építi fel s annak Ő maga az alapja. A gyülekezetről és Jézus Krisztusról áll megírva: „Akiben az egész test (Krisztus) összerakotván, nevedik szent templommá az Őrban akiben ti is felépültök Isten szellemének lakhelyévé.” — Efezus 2 : 21, 22

Valótlanságok

• A r. kat. intézmény azt állítja, hogy csupán ő maga jogosult a Biblia magyarázására s mivel teljesen hozzáférhetett a Szentírás textusaihoz, értenie kellene Jézusnak Péterhez intézett szavait is s kétségtelenül érti is; de azokat a szavakat számításal elferdítette, azt állítván, hogy Péter az „egyház” alapja s azon az alapon épül fel az egyház. E szöveg téves alkalmazása alapján a r. kat. szervezet nagy hazugságot állított fel Isten nevének gyalázására s így akarta eltulajdonítani azt, ami az Istent és Krisztust illeti meg. A legcsekélyebb utalás sem mutatja, hogy Isten egyháza valaha is Péteren lesz felépítve. Sem arra nézve, hogy Péter volt az első pápa. Péternek sohasem voltak utódai; következőleg minden oly igény, amely szerint valaki magát „pápanak” akarja titulálni, s minden oly állítás, hogy a pápa Péternek az utóda, további nagy valótlanosság Isten nevének gyalázására. Ugyancsak hasonló valótlanosság az is, mintha az elhunytak tisztítófűzben lennének s a papok meg tudják szabadítani az elhunytakat szenvedéseiktől; ez a hazugság nagy jövedelmi forrás volt e rendszer számára. A r. kat. hierarchia az ördög létesítménye, ő létesítette

ezt az istentelen intézményt és szervezte Jehova nevének gyalázására; s mivel ez a szervezet az ősi csaló által lett létesítve (János 8 : 44), tehát csak hazugságokon épülhetett fel. Amidőn a nép értesítést nyer Jehova Isten azon szándékáról, hogy ő a sátni szervezet látható és láthatatlan részét is el fogja pusztítani, a római katolikus hierarchia így szól: „Ezek a Biblia-versek nem vonatkoznak reánk, mivel mi (a hierarchia) szövetséget kötöttünk a halállal és a pokollal. A pokol nem diadalmaszkodhatik felettünk.” Most az elvitathatatlan tényekre való tekintettel láthatjuk, miért iratta prófétái útján Jehova a modern filiszteusokról, illetve a római katolikus szervezetről, amelynek gúnyolódók kormányoznak, a következő prófétai szavakat: „Ezért halljátok az Őrnak beszédét csúfoló férfiak, akik uralkodtak e népen, amely Jeruzsálemben (a kereszténység közt) lakik! Mert így szóltok: frigyot kötöttünk a halállal, a sárral meg szövetséget csináltunk; az ostromozó áradat ha jön, nem ér el minket; mert a hazugságot választottuk oltalmunkul és csalásban rejtőztünk el”. (Ezsaiás 28 : 14, 15) Így magyarázza meg az Úr, hogy a modern filiszteusok szervezete Sátánnak a létesítménye. Ezen említett prófécia 15. verse határozottan megerősíti, amit a római katolikus hierarchia állít magáról. A római katolikus állítások menedékhelye Isten szerint a hazugságok tömkelege. Jehova Isten el akarja pusztítani a hazugságok menedékhelyét, ha igen, mikor fogja elpusztítani?

• Erre a kérdésre Jehova Isten prófétája útján nyomban az utána következő versben válaszol: „Ezért így szól az Úr Isten: ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, ki benne hisz, az nem fut.” (Ezsaiás 28 : 16) Ez a kijelentés Jehova hú fölkenetjéhez szól, akik benne bíznak és neki szolgálnak. Ezeknek mondja, nem kell félénken futniok, ha hívek Istenhez, s nem kell felizgulniok és az Úr elé vágniok, hanem várjanak nyugodtan az Őrre, mert ő a kitűzött időben cselekedni fog; e tekintetben akkor fog cselekedni, amidőn a szegletkövet Sionban elhelyezte, illetve amidőn Jézus Krisztust trónjára helyezi, akkor fog határozottabban és visszavonhatatlanul támadást intézni a hazugságok ellen. 1918-ban történt, amidőn Jehova királyi szervezetében (házában) a szegletkövet és az alapkövet, Jézus Krisztust elhelyezte. Akkor kezdett Sion megépítéséhez, amennyiben az értékes követ, Jézus Krisztust, a megkoronázott királyt az élre helyezte; ez az értékes szegletkö, a király „botrányozás köve” lesz a képmutató valóság képviselői számára. (Ezsaiás 8 : 14, 15) Ezeknek a képmutatóknak, akik Jehova Isten szolgáinak nevezik magukat, holott valóban az ördögnek szolgálnak, a római katolikus hierarchia a feje. A szegletkö elhelyezése állapítja meg az időt, amidőn az Úr hozzá fog kezdeni ezen istentelen szervezettel való leszámolásához.

• Jehova előre megmondotta, hogy a kétszínű felekezeti intézmények meg fogják vetni Krisztust, a királyt és ez a megvetés főképpen abban az időben fog láthatóvá válni, amidőn a „szegletkö” Sionban elhelyezést nyer. „A kő, amelyet az építők elvetettek, a szeglet feje lett.” (118. zsoltár

22, 23) Jézus hivatkozott erre a zsoltárra és a gonosztevőkre alkalmazta. (Máté 21 : 42) Ez a prófécia Jehova napján, azon a napon teljesül be, amelyet Jehova kitűzött, s amely a király trónraülésekor és a templomhoz ítélkezésre való jövetelkor 1914-ben kezdődött. Kétségtelen bizonyítékaink vannak afelől, hogy a római katolikus hierarchia megvetette Krisztust, a világ királyát. Habár a római katolikus hierarchia magát a földön Isten és Krisztus képviselőjének vallja, amidőn Jézus Krisztus, a király templomához érkezett, nemesupán nem tekintette őt királyául, de még mindig magának formálja az isteni jogot a világ nemzetei felett való uralkodásra nézve. Jehova elküldötte bizonyágtevőit, közöljék a nemzetekkel, hogy ő az Isten, hogy Krisztus a király és az ő országa elérkezett; a római katolikus hierarchia erőszakosan támadja ezt a közleményt és annak terjesztőit s a világ politikai tényezőit Jehova küldötteinek üldözésére szítja. Ezek összeesküdtek és el akarják pusztítani azokat, akik síkra szállanak Jehova és az ő királya mellett és így akarják megakadályozni Isten fölkenetjait abban, hogy Isten országába bemenjenek. (2. zsoltár 2, 3) „Össeesküdtek egymással, szövetséget kötöttek ellenem” azt mondja az Úr és azután ugyanabban a próféciaiban a filiszteusokat és azokat is megnevezi, akik összeesküdtek, hogy Jézus Krisztussal és az ő országával szembeszálljanak. (83. zsoltár 2—7) A római katolikus hierarchia első sorban is tagadja, hogy valaha is Krisztus fog uralkodni a világ felett és azt állítja, hogy a római katolikus hierarchia van az uralkodásra felhatalmazva, ami egy újabb nagy hazugság.

Jehova Ézsaiás jóvendölésében ismerteti ítélete végrehajtásának idejét. Az Úr 1918-ban ítélni kezdett temploma felett; az ítélet Isten házában kezdődött és később a többi nemzeteken fog folytatódni. (Malakiás 3 : 1—3; Máté 24 : 32—40) Jehova a következőképpen válaszol a modern filiszteusok állítására, akik Ézsaiás 28 : 15 szerint „a hazugságot választották menedékhelyül és hamiságban rejtőztek el”: „És a jogosságot mérő kötéllé teszsz és az igazságot színelővé és jég söpri a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket.” (Ézsaiás 28 : 17) Isten házában megítélésakor a hűségesek fölkenetnek, Jehova nevében részesülnek és bizonyágtevőit küldetnek ki, hogy „Istenünk bosszúállásának (igazolásának) napját” hírül adják. (Péter I. 4 : 17; Ézsaiás 43 : 9—12; 61 : 1, 2) Most elérkezett Isten ideje, amidőn az ő országáról és a magáról szóló igazságokat ki fogja jelenteni; igazságának közlése nagy jégesőhöz hasonlít, amely elsepri a hazugság oltalmát és azt minden becsületes ember előtt teljesen és világosan le fogja leplezni. — Jelenések 16 : 21; Mózes II. 9 : 22—26

Jehova bizonyágtevői az Úr kegyelméből az utóbbi években az ő parancsából és az ő vezetése alatt éppen azt a munkát végezték. Ha a bizonyágtevők mindent oly célból közölnék, hogy azzal valakinek is ártsanak, az ellenkezőnek Isten akaratával; ámde űk ezeket az isteni igazságokat azért hirdetik, mivel eljött az idő, amidőn Isten a népnek alkalmat nyújt annak megismerésére, hogy ő az egyetlen igaz Isten és Jézus Krisztus az ő ki-

rálya, s hogy az ő országa a világ egyedüli reménysége és az ember hiába bízik tökéletlen emberekben, vagy szervezetekben. Eljött Isten ideje, hogy az emberek megtudják, hogy a római katolikus hierarchia a hazugság nagy hegye mögött rejtőzködik. Most Jehova bizonyágtevői közölni tartoznak az igazságot, amely az istentelen római katolikus hierarchiát, a modern filiszteusokat, leleplezi, mert csak így bizonyulhatnak híveknek. Ezek az utóbbiak (a római katolikus hierarchia tagjai), az ördög és a vezetője Góg, nagyon fognak haragudni ezen igazságok közlése és istentelenségük feltárása miatt és világszerte gonoszul üldözni fogják Istent és az ő fölkenetjait. — Ézsaiel 38 : 1—14

A prófécia azután a modern filiszteusokhoz, a római katolikus hierarchiához és azok csatlósaihoz így szól: „És eltöröltetik (elpusztul) a halállal való frigyetek és a sírral való szövetségek meg nem áll; az ostromozó áradat ha eljő, eltapod titeket.” (Ézsaiás 28 : 18) Jehova kijelentése szerint a római katolikus hierarchia a halállal és a pokollal szövetségelt, de ez a szövetség fel fog bomlani és Isten ostromát meg fogja suhogtatni ezen intézmény felett, azt leleplezi és elpusztítja s így teljesen meg fogja semmisíteni. Amióta Isten büntetésének közleménye a képmutatók szervezeteire vonatkozólag elhangzott, ez a hierarchia nagyon kedvtelen. Miért küzd a római katolikus hierarchia minden országban oly hevesen Isten országának hirdetése ellen? Nyilván azért, mivel ez az ördögi intézmény megrettent Isten ígéjének üzenetétől és az (Isten ígéje) leleplezi az ő rejtekhelyét, amely hazugságokból épített nagy hegyiség: „S ahányszor eljő (az áradat) elragad titeket (leleplezi a hierarchiát), mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást. Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyujtózhatték, és a takaró szűk lesz az elrejtőzések.” (Ézsaiás 28 : 19, 20) Az az ágy, amelyet a hierarchia vetett magának és az aljas üzelmeinek elrejtésére készített takaró immár nem fog megfelelni rendeltetésének, azt mondja az Úr. A gonosz szervezet hazugság-menedéke teljesen el fog söpörtetni. Eddig még semmilyen áradat sem tudta elsöpörni a római katolikus szervezetet. De most eljött Isten ideje, amidőn ő fog fellépni és akkor a római katolikus szervezet semilyen ága, a modern filiszteusok, nem fognak tudni szembeszállani.

„Jehova felkel”

Jehova bizonyágtevőinek munkája csupán Isten közleményének a tudósításából áll. A valóságos munkát Jehova fogja elvégezni úgy, amint jónak látja. A római katolikus hierarchiát semilyen emberi intézmény sem tudná elbuktatni. Azt Isten fogja teljesen megszüntetni, amire nézve így szól: „Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” — Ézsaiás 28 : 21

Miből állíthatjuk azt, hogy ez a prófécia a modern filiszteusokra, a római katolikus hierarchiára vonatkozik? Már bebizonyult, hogy a filiszteusok prófétailag a római katolikus szervezetet

példázzák. A Perázim és a Gibeon hegyénél lezajlott események a prófécia szerint határozottan előre mutatják a történendőket, amit azért tudósít az Úr előre az ő népével, hogy vigaszt merítsen és reménységét fokozza. Ne feledjük, hogy ez az Úrnak a munkája és amihez ő hozzá fog, azt végre is szokta hajtani. Jehova bizonyágtevőinek a római katolikus hierarchia részéről folyó üldözése határozottan Jehova bizonyágtevőinek és munkájuknak pusztulásával járna, ha Isten nem fog közbelépni; de Isten megígérte, hogy fel fog lépni és közbe fog lépni. Mialatt világszerte folyik Jehova bizonyágtevőinek rosszakaratú üldözése, a hűségesek bátorságot fognak meríteni maguknak Ézsaiás próféciájának ezen megértéséből.

„Ézsaiás 28 : 21 próféciája főképpen az Úrnak Sámuel II. 5 : 17—25. és Krónika I. 14 : 8—17. terjedő szavaira vonatkozik. Itt rövidesen rá fogunk mutatni erre a feljegyzésre.

„Egy ideig Saul volt Izrael királya, de hűtlensége miatt Isten megfosztotta királyságától és helyette Dávidot kenette fel Izrael királyául. „Az Úr lelke ama naptól kezdve megnyugodott Dávidon, Saultól pedig eltávozott“. (Sámuel I. 16 : 13, 14) Dávid, aki Hebronban székelt, a déli törzsek, Júda és Benjámín felett uralkodott s a déli és az északi törzsek között több esztendeig háború folyt. Abner az északi törzsek vezére, ajánlatot tett, hogy Izrael összes törzsei Dávid királysága alatt egyesüljenek, s ezért van megírva: „Annakutána Abner szóla az Izrael véneinek, mondván: immár régtől fogva kívántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek; azért most vigyéktek véghez, mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népem, Izraelt a filiszteusok kezéből és minden ellenségeinek kezéből.“ — Sámuel II. 3 : 17, 18

„Azután lett Dávid az egész Izrael királya és telepedett le mint király Jeruzsálemben. A törzsek viszálykodása s a déli és északi törzsek egymással való háborúskodása éppen kapóra jött a filiszteusoknak és Saul halála után az északi törzseket tovább is sarcolták. De Dávidtól féltek. Amidőn a filiszteusok meghallották, hogy a törzsek egyesülnek Dávid alatt és Dávidot királlyá emelik, mozgósították és Dávid megtámadására készültek: „Mikor pedig a filiszteusok meghallották, hogy királlyá kenték Dávidot az Izraelen; felkelének mind a filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék, melyet megértvén Dávid, aláment az erődítménybe.“ — Sámuel II. 5 : 17

„A filiszteusok felett uralkodó 5 fejedelem meggyezett egymással Dávid elpusztítására, még pedig amiatt, mivel Dávid, aki alatt Izrael egyesült, Isten fölkejtje volt. A filiszteusok ismerték az Izraeliták következő dalát: „Saul legyőzte az ő ezerét, és Dávid is az ő tizezerét.“ (Sámuel I. 18 : 7) Dávidot szerették volna elpusztítani, hogy azután magukat biztonságban érezhessék, azért indultak az ő megkeresésére. Dávid Jézus Krisztust a fölkejt királyt példázza, valamint Isten házának vagy templomának mindazon fölkejtjeit is, akikhez Jehova bizonyágtevői hozzátartoznak. Amidőn az Úr templomát (házát) megtisztította, egész népét egyesítette az egyház vagy a templom

feje, Jézus Krisztus alatt. (Efezus 4 : 13) Jehova fölkejt hű bizonyágtevői ettől az időtől kezdve közzölték Isten üzenetét, amely „a kereszténység“ gonosz tényezőiről, s főképpen a római katolikus hierarchiáról szól. Amiképpen a hajdani filiszteusok Dávidot szerették volna megtalálni, úgy a modern filiszteusok, a római katolikus hierarchia szövetségeivel együtt Isten „védeceit“, a fölkejt maradékot szeretné elpusztítani a földön. — 83. zsolttár 3

„A filiszteusok egész hadseregüket összevonták és Jeruzsálem ellen vonultak, azt gondolván, hogy ott fogják megtalálni Dávidot és megölhetik. „A filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Refaim völgyében.“ (Sámuel II. 5 : 18) Refaim völgye nyilván Jeruzsálemtől délre és Betlehemtől nyugatra elterülő terület volt. „Az óriások helyét“ jelenti. Dávidnak nyilván voltak őrszemei s amidőn a filiszteusok helyzetéről értesült, elindította a maga csapatainak felvonulását. Okosabb volt annál, mintsem Jeruzsálemben tartózkodott volna; kicsi haderejét visszavonta és „az erődítménybe vonult“, amely az ország vadon részében Betlehemtől délnyugatra épült. Dávid két alkalommal korábban is oda menekült, amidőn Saul el akarta őt pusztítani. (Sámuel I. 22 : 4, 5; 24 : 22) Dávid nem a filiszteusok elől menekült el, hanem az embereit akarta oly sztratégiai helyzetbe elhelyezni, hogy az ellenséget le tudja gázolni. A filiszteusok számbelileg természetesen felül múlták Dávid haderejét és nagyon nehéz terep volt az az országrész, amelyen Dávidnak keresztül kellett hatolnia a támadásra. A szintén így készült el és azután azon prófétái kép következett, amely a modern filiszteusokkal, a római katolikus hierarchiával történő eseményeket példázza.

„Baál-Perázim“

„Dávid a csatateret „Baál-Perázimnak“ nevezte el. („Perázim“ áttörést jelent; „Baál“ pedig az ördög imádatát.) Ezzel rá van mutatva azon áttörés helyére, ahol az Úr az ördög híveivel, a varázslókkal, a régi és a modern filiszteusokkal szemben el fog járni. Az Úr akkori áttörése a medréből kiáradt folyóhoz hasonlított, egy hegyi patak kitöréséhez, mely mindent elseper az útjából. Ugyanazon helyről emlékezik meg Ézsaiás próféta a 28 : 21-ben, ahol „Perázim hegyének“ van nevezve; emiatt állapítja meg határozottan a jövődőlés ama csatát, amelyben a római katolikus hierarchia el fog pusztulni. Dávid a támadás megkezdése előtt megkérdezte Jehovától, mit cselekedjék: „Megkérdezé Dávid az Urat ilyen szóval: elmenjek-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Felelé az Úr Dávidnak: menj el, mert kétség nélkül kezdedbe adom a filiszteusokat.“ (Sámuel II. 5 : 19) Dávid máskülönbén meg sem kísérelte volna a támadást, ha arra az Úrtól utasítást nem kapott volna. A fölkejték teljesen Jehovára támaszkodnak és meg vannak győződve, hogy ő fogja vezérelni lépéseiket. (Példab. 3 : 5, 6) A nagyobb Dávid Jézus Krisztus, Jehova Isten főtisztviselője s az ő fölkejt társai is hozzá tartoznak. Dávidnak a filiszteusok ellen való támadása tehát Jehova Istennek Jézus Krisztus által az ellenség, a modern filiszteusok ellen szóló támadását példázza.

"Amidőn az Úr arról biztosította Dávidot, hogy az ellenséget a kezébe adja, Dávid éjszaka a filiszteusok őrségének közelébe férközött: „Elérkezék azért Dávid Baál-Perázimba és megveré ott őket Dávid és monda: Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlan; azért nevezi azt a helyet Baál-Perázimnak. És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgálai." — Sámuel II. 5 : 20, 21

"Akkor ott a filiszteusok teljes vereséget szenvedtek. A támadás a szöveg szerint nagy vízáradáshoz van hasonlítva, amely kitör és mindent elseper. A filiszteusok egészen tehetetlenek voltak, nem tudtak szembeszállani azzal az erős támadással, amelyet Jehova rájuk zúdított. Oly teljes vereséget szenvedtek, hogy elmenekültek és hátrahagyták rajongott bálványait. Dávid azokat a bálványokat összetörte. A római katolikus hierarchia nemcsak képeket alkalmaz szertartásaiban, hanem azokat a képeket árusítja is és hasznát húz belőlük. (Lásd Catholic Directory, 1935 szám ily irányú ajánlásait.) Jóllehet azt a csatát Dávid vívta ki, de csakis az Úr ereje által tudta megvívni; jelképi és sokkal fontosabb eseményeket példáz, amelyek a nagyobb Dávid, Jézus Krisztus alatt fognak bekövetkezni. A csata leírásából azt látjuk, hogy az Úr működött közre, ezt erősíti meg a feljegyzés következő kijelentése: „Mert mint a Perázim hegyén, felkél az Úr." — Ézsaiás 28 : 21

Gibeon

"Dávid és a filiszteusok között egy másik csata is folyt. A hajdani filiszteusok ismét ugyanott gyülekeztek össze: „Azután ismét feljövének a filiszteusok és elszéledének a Rafaim völgyében. (Sámuel II. 5 : 22) A filiszteusok nyilván azt gondolták, hogy Dávid ismét az előbbihez hasonlóképpen fogja őket megtámadni, de most el fognak bánni vele. Habár az írás nem szól arról, hogy ezen alkalommal Dávid az erődítményben volt, mindazáltal feltételezhető, hogy onnan intézte a támadást: „Megkérdezé Dávid az Urat, ki ezt felelte: ne menj most rájuk; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadj meg őket." — Sámuel II. 5 : 23

"A „hátuk mögé" való kerülés nyilván azt jelenti, hogy Dávid úgy helyezte el seregét, hogy minden oldalról tudott az ellenségre támadni. Itt van először megemlítve a hátbatámadás alkalmazása a harcásziban. A filiszteusokat ismét kikémlelték, amiből arra kell következtetni, hogy az Úr vette kezébe ezt az ügyet. Arra utasította Dávidot, hogy egy bizonyos pontról, a „szederfák" kiindulva intézze a támadást. Amit a „szederfák" példáznak, ismeretlen, illetve nem világos teljesen. A Biblia-lexikonok írói szerint ez a héber szó „síró fát", sírást jelent. Ami arra mutathat, hogy az ellenség bajba kerül és sírni fog. Dávidnak csatasorba állított seregével várnia kellett az Úr jeladására. Ami azt bizonyítja, hogy Dávid az Úr parancsára tartózkodott ott és amit cselekedett oly nagyobb dolgokat példáz, amelyek Jézus Krisztus alatt fognak beteljesedni. Csak ebben a szövegben vannak „szederfák" említve; ezért különös-

képpen az akkori és a mostani filiszteusokra vonatkoznak.

"Dávid Jehova parancsára várakozott és Jehova közölte vele, hogy miről fogja felismerni a támadás idejének elérését, hogy aztán támadásba kezdjen: „És mikor a szederfák tetején indulnak zaját fogod hallani, akkor idulj meg, mert akkor kimegy teelőtted az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát." — Sámuel II. 5 : 24

"A „zaj" a szederfák ágaiban nemcsak Dávid részére jelentett jelt, hanem világosan mutatja Jehova láthatatlan szent angyalseregeinek közreműködését és az ellenségre való támadását. Ez példázza világosan, hogy amidőn Jézus Krisztus, a nagyobb Dávid csatába kezd a filiszteusokban példázott ellenséggel, a csatában az ő mennyei seregei is közre fognak működni. (Jelenések 19 : 14) A csata a filiszteusok részére vereséggel végződött. „És úgy cselekedék Dávid, amint megparancsolta vala neki az Úr; és vágta a filiszteusokat Gibeától fogva mindaddig, míg Gézerbe mennél." — Sámuel II. 5 : 25

"A filiszteusok és Dávid között folyó ezen két csata nyilván azokkal azonos, amelyek Ézsaiás 28 : 21-ben vannak említve. Sámuel II. 5 : 25-ben „Gibeon" jellemzi a csata helyét. Az angol széljegyzet is ugyanerről a csatáról ír „Gibeon" említése alatt. „Dávid azért úgy cselekedék, amint néki Isten meghagyta volt és vágák a filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig." (Krón. I. 14 : 16) Ebből kitűnik, hogy Ézsaiás 28 : 21 próféciaja a filiszteusok pusztulásáról szól, akik Izraelnek, Isten választott népének fő ellenségei voltak. Ama körülmény, hogy az írás két csatáról, tudniillik a Perázimnál és Gibeonnál vívott csatákról tudósít, nem azt jelenti, hogy az Úr egymástól külön két csatát fog vívni a modern filiszteusokkal. A lényeg az, hogy „az Úr fel fog kelni mint Perázim hegyénél és megharagszik mint a Gibeon völgyében." Más szóval a Perázim hegyénél és a Gibeonnál történt események példázzák azt, amit az Úr a hasonmási filiszteusokkal tenni fog.

"A Perázim hegyét illetőleg van megírva: „Dávid ott leverte őket és monda: az Úr előzte előlem ellenségeimet, elfolytak előlem mint a víz." Ez bizonyítja határozottan, hogy amit Dávid ebben a csatában cselekedett, nem a saját erejéből cselekedte, hanem az Úr erejéből és az Úr parancsára, ami előre mutatja, hogy a hasonmási ellenséggel, a modern filiszteusokkal vívott csatát a nagyobb Dávid fogja megvívni Jehova parancsára. Dávidot Jehova segítette győzelemhez, ami azt példázza, hogy a hasonmási csata a modern filiszteusokkal nem teremtmények, hanem Jehova Isten csatája lesz. A „vízfolyás" nagy víztömegek kitörésére mutat, mint amikor nagy vízár keletkezik és mindent elsöpör és elsodor az útjából. Hasonlítsuk össze ezzel az előző versek kijelentéseit Ézsaiás prófécijából: „Jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket". Ez mutatja, hogy Isten utasításából kemény és vágós igazságokból álló üzenete fogja sújtani ez ellenséget, amit az ő nagy hatalmának kinyilatkozása fog kísérni és elsöpri a hazugság oltalmát, amely mögé az újkori filiszteusok elrejtőztek és amely mögül üzelmeiket úzték és így ama szervezetet teljesen el fogja tö-

rölni. Amidőn Isten ítéletei a modern filiszteusokat, a római katolikus hierarchiát, sujtani fogják, nemcsak gonosz terveit és gonoszságait fogják meglátni a becsületes emberek, hanem ez a szervezet gyalázatba keveredik és teljesen el fog pusztulni.

"Most pedig nézzük meg, hogy világosan föl van említve Isten heves felindulása Gibeonnál: „Miképen a Gibeon völgyében, megharagszik [kifejezésre juttatja haragját].“ Dávid a Jehovától nyert jelre megindította, a támadást, erről olvasuk: „Akkor kimegy előtte az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát.“ Az Úr ott verte meg őket és ez a prófécia mutatja, hogy amidőn Isten haragjában felindul amint Ézsaiás próféta írja, az újkori filiszteusokat el fogja söpörni és akkor tevékenységük teljesen meg fog szűnni.

„Meglepő dolog“

"A Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében történt dolgok nem embernek, hanem Jehova Istennek voltak a cselekedetei, tehát nagyobb, később bekövetkező munkát mutatnak prófétailag előre. Ezt a jövő eseményt Ézsaiás próféciája „Isten munkájának“, „szokatlan murkának“, „az ő cselekedeteinek“ és „idegen dolognak“ nevezi. E munka fontosságát hangsúlyozza az, hogy az írás ezzel kapcsolatban többször megismételi: „Az ő munkája, az ő szokatlan munkája“; „az ő szokatlan, hallatlan munkája“; az „idegen“ szó itt rendkívülit, csodálatbaejtőt, szokatlant, valami váratlan eseményt jelent. Ezen összefüggésben figyeljük meg, amit Isten mond próféciája útján a képmutató népről, ami kétségtelenül a modern filiszteusokra, a római katolikus hierarchiára vonatkozik, amely csak szájával közeledik Istenhez: „És szólt az Úr: mivel e nép szájjal közelget hozzám és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsokat lőn; ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan és bölcsenek bölcsesége elvész és értelmeseinek értelme eltűnik. Jaj azoknak, akik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: ki lát minket és ki ismer minket?“ — Ézsaiás 29 : 13—15

"A római katolikus hierarchia megfélemlítette a népet és arra kényszerítette, hogy nehezen keresett pénzét a hierarchiának és „bölcsenek“ adja, akik a nép előtt képmutatóan magukat Isten képviselőinek nevezik és azt mondják: „Ki lát minket és ki ismer minket“?

"Jehova a filiszteusokat azért hagyta Júdában, hogy az izraelitákat kipróbálja és meggyőződjön, hogy hallgatnak-e rája. (Bírák 3 : 1—4) A filiszteusok az izraelitákat a saját kedvteléseik és kényelmük érdekében kihasználták. A Sámsonról szóló prófétai dráma mutatja, meg, hogy Isten népének miért kell mindhalálig is hűségnek bizonyulnia. A Dávid és a filiszteusok összeütközéséről szóló prófétai kép egy másik dolgot is mutat. Jehova Dávidot az egész Izrael királyává emelte és akkor a filiszteusok keresztezni akarták Isten szándékát. A filiszteusok éveken keresztül elnyomták az izraelitákat, de most elérkezett Isten ideje, hogy népét elnyomói kezéből kiszabadít-

sa. Emiatt példázza a Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében történt esemény az ő hatalmának a királyság érdekében való kifejezését. Az volt a királyság első konfliktusa és határozottan arról kezeskedik, hogy Jehova fog sikra szállni az ő országáért. Mihelyt Dávid mint király Jeruzsálembé ment, ez az öt filiszteus uraság összeesküvést szőtt Dávid leverésére és így akarták megakadályozni Isten szándékának teljesülését. De Isten közbelépett és a gonosz terv megvalósulását megakadályozta. A feljegyzés azután így szól: „Az összes filiszteusok felvonultak, hogy Dávidot megkeressék.“ Nyilván teméntelen nagy seregnek kellett felvonulnia egy férfiúnak és maroknyi seregének eltávolítására. A próféta nyilván a filiszteusok részéről Dávid ellen intézett ezen támadás hatása alatt írta a 2. zsoltárt, amelyben az ellenség így szól: „Szaggassuk le az ő bilincseiket (illetve azon köteleket szaggassuk szét, amelyet az izraeliták egymás között Dávid király alatt kötöttek, amidőn a filiszteusok betörései ellen egymással szöveterkeztek) és dobjuk le magunkról köteleiket.“ Nyilván ezen elhatározásuk nevésséges volt az Úr előtt és azért írja a próféta: „Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket, majd szól nekik haragjában és megrettenti őket gerjedelmében“. — 2. zsoltár 3, 5

"Most ez a jövődőlés sokkal nagyobb terjedelemben fog teljesülni. Most Jézus Krisztus minden igazi követője egyesült a nagyobb Dávid, a király alatt és Jehovát, az ő királyát és az ő királyságát hirdeti fennszóval. Eddig a római katolikus hierarchia ment a maga megszokott útján. Jézus Krisztus igazi követőinek nagy megpróbáltatásokat okozott. Minden szervezetet, amely elene valaha is fölemelkedett, elnyomott azon ürügy alatt, hogy ő az Isten képviselője a földön. De most Jézus Krisztus trónjára ült és az Isten ideje eljött országának felállítására ezen a földön. A római katolikus hierarchia az utóbbi években, Krisztus egyházának egysége óta, támadni kezdte Isten népét és ezt a támadást most is folytatja. A hierarchia ezt a gonosz üldözést a világon minden országra kiterjeszti és amint a próféta mondja, ez a hierarchia így szól: „Szaggassuk le az ő köteleiket (a Krisztusban való egységét, amely reánk korlátozólag hat, szaggassuk szét).“ A római katolikus hierarchia a sátni szervezet elemeit és a Júdás-osztályt is a politikai és gazdasági elemekkel együtt erre hívja föl. Ezt a hierarchiát Isten próféciája így jellemzi: „Mert imé, dühögének a te ellenségeid és felemelik fejedet. Gonosz terveket szőnek néped ellen és tanácskoznak a te védeneid ellen. Azt mondják: menjünk és pusztítsuk el őket, hogy ne legyenek többé nemzet, hogy többé meg ne emlékezzenek Izrael nevéről. Mert tanácskoztak egy szívvel, szövetséget kötöttek ellened“. — 83. zsoltár 2, 5

"Avagy nem fogja most ezeket a beképzeltet kinevetni és kigúnyolni az Úr? Vajjon nem érkezett el Jehova ideje, hogy „haragjában és felbűsülésében szóljon hozzájuk és meg rémítse őket“? Miért? Az Úr megmondja: „Azért, mivel felkentem az én királyomat Sionon, az én szent hegyemen“, ő fog uralkodni a világ felett és az Isten nem fogja megtűrni, hogy az ő szándékai-

lak megvalósulását keresztezzék. Most így szól az ő királyához, a nagy Dávidhoz: „Összetöröd őket vasvesszővel; széjjel zúzod őket, mint a csempédényt.” — 2. zsoltár 9

„Ügylátszik, hogy tényleg ez az idő az esedékes idő, amidőn Jehova „fölkel” és érvényt szerez magának, miképpen a Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében az ő népe érdekében. A jövődőlés szerint mi határozottan abban az időben élünk, amidőn Jehova jégesővel fogja elsöpörni a hazugság oltalmát és az ő vizei az ellenséget elsodorják és gonoszságát föltárják, hogy azután a pusztítás munkája következzen rájuk.

„Miért fogja ez képezni Jehova „idegen vagy rendkívüli szokatlan munkáját”? Dávid előtt egyáltalán nem lett volna szokatlan, hogy Jehova vívjon háborút érte, a királyért, mivel Dávid tudta magáról, hogy Jehovának eszköze az izraeliták megszabadítására a filiszteusok kezéből. Dávid nyilván azt is tudta, amiről Sámuel II. 3:18 szól: „Mert az Úr Dávid felől szólott és mondotta: Dávidnak, az én szolgámnak a keze által fogom kiszabadítani Izraelt a filiszteusok kezéből.” Dávid kérdése, amelyet az Úrhoz intézett, ugyancsak azt bizonyítja, hogy ami bekövetkezett, Dávid előtt nem volt szokatlan és az ő teljes bizalmát is föltárja, amellyel Jehova iránt viseltetett. Ezen okokból tehát nem volt szokatlan vagy meglepő Isten népe előtt az, amit Jehova a filiszteusokkal cselekedett. Mert a filiszteusok előtt szokatlan és meglepő volt, még pedig nyilván amiatt, mivel éveken keresztül sanyargatták az izraelitákat a saját kényelmük érdekében; amit Jehova hosszú türelme folytán cselekedtek, de most Jehova vereséget hozott rájuk az izraeliták részéről és őket teljesen kipusztította, ami szokatlan (meglepő) lehetett az ő részükre.

„Most pedig lássuk meg, mily találóan illik rá ez a kép a jelenre, a valóságra. A római katolikus hierarchia hosszú időn keresztül ment a maga útján. A leghatalmasabb szervezet lett a világon, hatalmával és befolyásával minden országban érvényesült. A hierarchia tagjai felfuvalkodott, beképzelt, szigorú és utálatos emberek lettek. A katolikus hierarchia mindazáltal csak néhány emberről álló kicsi testület, mert a nagy katolikus néptömegeket, amelyek ezt a szervezetet támogatják, nem tekintik a katolikus egyház tagjainak, hanem csak „az egyház gyermekeinek” vagy a „katolikus népnek” nevezik. A hierarchia híveit, illetve a „nép” számát több millióra becsülik. Most a hierarchia minden erejéből Jehova bizonyágtevőinek elpusztítására törekszik, hogy minden akadályt eltávolítson útjából azon törekvésében, hogy a világ nemzeteit a maga fennhatósága alá kerítse. A hierarchia abban reménykedik, hogy rövidesen el fogja seperi a földről a „pestises bizonyágtevőket”. Azt beszélik mindenfelé, hogy a „Jehova bizonyágtevőinek társasága már nem bírja magát sokáig fönn tartani”. De midőn eljön az idő és Jehova felkél mint a Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében az ellenséggel szemben, amely az ő népét sanyargatja, jogos felindulásában érvényt fog szerezni magának és amidőn a római katolikus hierarchiát le-

veri, az oly szokatlan, rendkívüli és meglepő lesz a multakhoz viszonyítva, hogy milliók így fognak felkiáltani, akik azelőtt a római katolikus hierarchiát támogatták: „Mily különös, hogy Isten elpusztította ezt a szervezetet!” Akkor meglátják, hogy az nem származhatott emberektől, hanem csak a Mindenhatótól és azért lesz ez a dolog nekik „szokatlan” (meglepő). Akik ezt az eseményt túlélik, nyilván ehhez hasonlóan fognak szólani: „Mily csodálatos [meglepő], hogy ez a hatalmas szervezet, amely évszázadokon keresztül úgy szerepelt, mintha Istent és Krisztust képviselte volna a földön, most teljesen elpusztított az Úr által! Mily szokatlan ez, ami történt és mi nem tudjuk megérteni.” Jehovának ez a munkája meglepő lesz mindenki előtt, aki nem tudja megérteni és azt csak azok fogják megérteni, akik teljesen hűségesek Jehova és az ő országa iránt. A fölkentek előtt Jehova munkája egyáltalán nem lesz szokatlan, mivel tudósítást nyertek az Úrtól a történő események felől; miután arról értesültek, szót fogadnak neki és megtartják az ő parancsait. Most értesültek arról, hogy Jehova el fogja pusztítani a gonosz római katolikus hierarchiát és azt is tudják, hogy Jehova szándéka meg is fog valósulni. — Ézsaiás 46:11

„Most a római katolikus hierarchia világszerre üldözi a hűségeseket. Ez az üldözés oly erős és borzasztó, hogy a hűségesek tudatában vannak annak, hogy semilyen emberi hatalom sem tudna sikeresen megküzdeni ezen gonosz szervezet hatalmával. Aki nem bízik teljesen Istenben és az ő ígéreteiben nem is merészel közölni az igazságot a gonosz hierarchia ezen szervezeté felől, de a hűségesek teljesen az Úr mellé állottak és neki fognak szolgálni és nem embereknek. Tudják, hogy Isten közbe fog lépni őértük. Azt is tudják, hogy a földön a római katolikus hierarchia az ördög látható képviselője, és Isten összes ellenségeit meg fogja látogatni és el fogja pusztítani, tehát ezt a hierarchiát is. Mivel a hűségesek ezt felismerték Isten ígéből és erre nézve ígéretet nyertek, teljes hittel arra kérik Istent, hogy elhozza azt a napot, amelyen az ellenséget elsöpri a földről, és tovább is örömmel hirdetik Jehova dicsőségét, tudván, hogy az ellenség nem tehet velük semmit sem, legfeljebb megölheti őket. Isten az ő népét a valóságos Dávid, Jézus Krisztus keze útján fogja megmenteni, és a nagy király a következőket mondja a híveknek: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” (Jelenések 2:10) Emiatt bíznak teljesen Jehova ígéretében a fölkentek és örvendenek a nyomorúságban is, ami az ő hűségük miatt következik rájuk. Mivel beteljesülni látják Jehova próféciáit és azt is látják, hogy az ő királya a trónon ül és a templomban ítélkezik, felemelik fejüket és feltekinenek, tudván, hogy a szabadulás napja közel van.

Miért?

„Mi indította arra Jehovát, hogy „fölkeljen” és a filiszteusokat megverje, holott éveken keresztül megtűrte, hogy az izraeliták uralkodjanak? Ugyanezt a kérdést lehetne föltenni a modern filiszteusokkal, a római katolikus hierarchiával

kapcsolatban. A filiszteusok kiváltságosan abban az országban tartózkodtak, amelyet Isten választott népének jelölt ki és keresztezni igyekeztek Isten szándékát az ő jelképi országával kapcsolatban. Jehova ugyancsak megtúrte, hogy a római katolikus hierarchia a földön az ő népének helyzetét elfoglalja és ez a hierarchia tényleg elfoglalta azt az áldott helyet. De egyúttal erőszakosan megakadályozni igyekezett Jehova szándékának megvalósulását a hűségesekre és a fölkenetkre vonatkozólag és az ő országával kapcsolatban. Kegyetlen gyűlölettel és bosszút lihegve jár el Jehova fölkenetjeivel szemben. Senki sem szolgálhat teljesen és megértő szívvel Jehovának, ha nem küzd a római katolikus hierarchia rosszassága ellen; az ilyeneket emiatt gyűlöli ez a hierarchia. Sok idővel a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után Isten választ adott azon kérdésre, hogy miért fog felkelni és ezt a választ a próféciában a következőképpen jegyeztette föl: „Így szól az Úristen: mivelhogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszítsék Izraelt örök gyűlöléssel: ezokáért azt mondja az Úristen: Imé, én kinyujtom kezemet a filiszteusokra és kivágom a keréteusokat és elveszítem a tenger partján lakók maradékát; és cselekszem rajtuk nagy bosszúállásokat fenytő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtuk.” — Ezékiel 25 : 15—17

„A hajdani filiszteusok Izsák ideje óta támadták és bántalmazták Isten népét. A hasonmási Izsák ideje óta Sátán közegei üldözték Jézust és az ő igazi követőit. Főképpen a római katolikus hierarchia támadta és bántalmazta Isten választott népét. (Mózes I. 26 : 15—22) Jehova a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után sok idővel följegyzett elhatározása úgy szól, hogy a filiszteusokat el fogja pusztítani; ez a prófécia tehát emiatt kétségtelenül a modern filiszteusokra, a római katolikus hierarchiára és összeesküvő társaira vonatkozik. Ennek a gonosz rendszernek, a római katolikus hierarchiának pusztulása elérkezett. „És kivágom a lakót Asdódból és a királyi pála tartóját Askelonból és Akronra is majd rávetem kezemet és a filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr.” (Ámós 1 : 8) „Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben üzik el és Akron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a keréteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel.” (Sofóniás 2 : 4, 5) A modern filiszteusok gőgje megszűnik. (Zakariás 9 : 6) A szövetséget képviselő és rosszindulatú vallásképviselek el fognak pusztulni; ez az értesítés most a maradék és a jonadábok, illetve a nagy sokaság javára hangzik el.

„Az Írás teljesen támogatni látszik azt a következtetést, hogy Armageddonnak első részét vagy kezdetét a római katolikus hierarchia vezetése alatt álló felekezet-képviselek pusztulása fogja képezni. A tévesen „keresztényinek” nevezett ördögvallás először a római katolikus egyház nevében jelentkezett, amelyből a római katolikus

hierarchia származott. Ezt a szervezetet az Írás „régí paráznának” említi. Volt idő, amidőn a világon egy oly szervezet létezett, amely magát „protestantizmusnak” nevezte s amely küzdött a római katolikus szervezet ellen, de ez a protestáns szervezet a világháború ideje körül megszűnt és teljesen a hierarchiához csatlakozott és ezek együtt alkotják a „nagy paráznát”. Ez a gangster-csapat és az Isten ellenségei állították fel a Népszövetséget Isten országának pótlásaképpen. Ezt azért cselekedték, hogy a népet Jehovától és az ő királyától elfordítsák. Ezek, akik Isten harcosainak állítják magukat, tényleg az ördögöt képviselik, érte szállanak síkra és ezek együttesen a világ állatias hatalmának lényeges alkotó elemei. „És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölik a paráznát és kifosztják és mezítelenné teszik és eszik annak húsát és megégetik őt tüzzel. Mert az Isten adta azoknak szívbe, hogy az ő szándékát cselekedjék és egy szándékon legyenek és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei.” (Jelenések 17 : 16, 17) Ez teljesen egyezik Ézsaiás próféciájával. Jehova jégesője elsöpri a hazugság oltalmát és föltárja a „régí parázna” kétszínűségét az egész emberiség előtt; ennek a pusztulása fogja megelőzni „a fenevad” és „a hamis próféta” pusztulását. (Jelenések 19 : 19, 21) A jelen kor gonosz filiszteusai a saját cselekedeteik által kerülnek bajba. — 9. zoltár 15, 16

„Az Íráson kívül való találgatásnak tűnnék fel, ha valaki azt akarná megmondani, hogyan fogja Isten az ő „szokatlan vagy idegen vagy meglepő munkáját” végrehajtani. De bármily eszközöket is vegyen igénybe az Úr szándékának végrehajtására, az mindazáltal az ő munkája lesz, még ha embereket is használ fel annak végrehajtására, ahogyan Dáviddal a Perázim hegyénél cselekedett. Most nyugodjanak meg a hűségesek abban, hogy oly bizonyosan, ahogyan most a római katolikus hierarchia üldözi azokat, akik Jehova Istennek szolgálnak, oly bizonyosan fog fölkelni Jehova is a római katolikus hierarchia porba vetésére. A hűségesek végezzék tehát félelem és a gonoszokra való tekintet nélkül munkájukat. Isten megmutatta, hogy a hierarchia az ördög látható főszervezete és azt is kijelentette, hogy a gonoszokat el fogja pusztítani. — 145. zolt. 20

„Armageddon Jehova munkája, mivel az Írás határozottan kiemeli, hogy Isten Jézus Krisztus keze útján fogja elvégezni munkáját Armageddonban. Azon tény, hogy Jehova próféta útján „az ő idegen, szokatlan, meglepő, vagy hallatlan munkájáról” beszél, egyes szavakat megismételve, Armageddonnak nyilván két részére utal, még pedig 1.) arra, ami a képmutató vallásképviselek pusztulását fogja előidézni és 2.) arra, ami a sááni szervezet teljes pusztulást fogja okozni. Az egész Armageddon tehát ez a munka és Jehovának a munkája, de annak azon része, amelyet „idegen, szokatlan, hallatlan, meglepő dolognak” nevez, nyilván olyasmire vonatkozik, ami nagyon sok teremtmény előtt szokatlan lesz. A végső csatát nem lehet szokatlannak nevezni, mivel mindenki, aki magát kereszténynek tekint, tudomást szerzett az Írásból és egyebek-

ből is arról, hogy Armageddon nagy nyomorúság ideje lesz.

„Most ama tény kell fontolóra venni, hogy egy nagy felekezeti szervezet létezik, amely több évszázadon keresztül magát rákényszerítette a népre és magát minduntalan Isten különösképpen képviselőjének nevezte a földön és így millióknak kellett úgy hinniük benne, mintha isteni intézmény lett volna. Az ilyen emberek nem gondolnak ennek a szervezetnek pusztulására. Ez a nagy felekezeti szervezet a hierarchia által kormányzott római katolikus rendszer, amely alá a „katolikus nép” milliói tartoznak. „A kereszténynek” nevezett nemzetek hallgatólagosan „Isten” képviselőjének tekintik a r. kat. egyházszervezetet, de azt nem ismerik, hogy melyik istennek a képviselője. Amidőn Jehova ezt a római katolikus szervezetet a megálázásnak és megszégyenítésnek kiteszi, amit a körülméletlenség és a filiszteusok „aranyere” példáz és elsöpri a római katolikus hierarchia hazugságainak menedékelyét, ahol oly sokáig üzte gyalázatos dolgait és a szervezet képmutatóit kipellengérezí és teljesen elpusztítja, az a mindenható Isten „idegen vagy szokatlan cselekedete” lesz; azok a milliók pedig, akik azon csodálatos eseményeket látni és túlélni fogják, nyilván nagy meglepetésükben így fognak szólni: „mily szokatlan (meglepő), hogy a mindenható Isten el akarja pusztítani ezt a szervezetet, amelyről azt tanultuk, hogy még a pokol sem tudja legyőzni.”

„A képmutatás valami útalatos dolog Isten előtt. Így szól: „A bolond [közönséges ember] csak bolondot beszél és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja és a szomjazó italát elvegye.” (Ézsaiás 32 : 6) Az Úr ezzel világosan jellemzi a római katolikus hierarchiát. Az emberek között úzott legnagyobb kétszínűséget ez a hierarchia követte el és most el fog pusztulni. Saul képmutató lett. (Sámuel I. 15 : 1—23) A nép óhajására lett király és azokat példázza, akik egykor a királyságba meghívást nyertek, de önzéstől indítva személyes haszonra, hatalomra és dicsőségre törekedtek. (Sámuel I. 8 : 4—22; 10 : 17—25) Amidőn az Úr lelke eltávozott Saultól, a filiszteusokkal szövetségbe akarta elpusztítani Dávidot, Isten fölkeztjét. Saul nyilván a „gonosz szolgáló-osztályt” példázza, akiről az Úr Jézus szólott. Ez az osztály egykor hivatalos volt a királyságba; de mivel önzés indította és az Úr a templom megítélésekor kivetette, „verni kezdte szolgálóit” és ezekről mondja Jézus: „Az Úr ketté vágja őt és a képmutatókkal adja ki az ő részét.” (Máté 24 : 48—51) Isten senkinek sem fogja engedni, hogy az ő országa felépülésének útjába álljon.

Őszinte katolikusok

„Az őszinte emberek gyakran vezették tévútra és kerültek kelepébe. A katolikus szervezet a következőképpen szokott dicsekedni: „Bizatok reánk egy gyermeket 7 esztendőre és többé nem fog eltérni a katolikus hittől.” Az olyan

gyermek, aki Isten és az ő igéje fölül tudatlanságban és emberi, illetve katolikus tanítások befolyása alatt, amelyek Isten igéjével ellenkeznek, nőtt fel és akit állandóan tüzes pokollal és tisztító tűzzel ijesztgettek, ha elolvasni merészel valamit, ami nem bírja a katolikus papság jóváhagyását, természetesen tudatlanságban fog maradni Jehova Isten fölül. Emiatt élnek tudatlanságban és szolgaságban milliók. A nagy néptömeg, amely a katolikus egyház-szervezetet támogatja, nem számít az egyház tagjai közé és semmi köze sincsen az egyház kormányzásához, hanem csupán „katolikus népnek” van nevezve a hierarchia részéről; lásd e szervezet közleményeit, (Official Catholic Directory, 1935) Milliók lelkiismeretesen teljesítik a római katolikus hierarchia parancsait de teljesen tudatlanságban vannak afelől, hogy Isten igéjével ellenkezően cselekednek. A hierarchia tagjai mintegy így szólanak: „A hamisság mögé rejtőztünk. Ki ismer és ki lát minket? Imádkozást fogunk tettetni és a dörék fizetni fognak.” Így tudták a katolikus nép tömegeit tudatlanságban tartani Isten és az ő országa fölül és most is azért óvják a katolikusokat, hogy a Watch Tower könyvei közül semmit se olvassanak, hogy így ezután is tudatlanságban tudják őket tartani. De legyen meggyőződve mindenki arról, aki az igazságosság elkövetkezését óhajtja, hogy Isten el fogja söpörni a hazugság oltalmát, amely mögé a hierarchia elrejtőzik és így fel fogja nyitni az őszinte emberek szemét az igazság előtt. Akkor az őszinte katolikusok alkalmat nyernek az igazság megértésére és fel fogják fogni, hogy Isten és az ő országa, amely Krisztus alatt fog felépülni, képezi az emberiség egyedüli reménységét. Amidőn a hierarchia elvesztett lesz és elpusztul, az őszinte emberek, köztük „a katolikus nép is” Siont, Isten szervezetét fogja megkeresni.

„A Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében történt eseményről, amidőn Dávid diadalmat aratott, áll megírva (Kronika I. 14 : 17): „És elterjedt Dávid híre az országokba és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.” Dávid itt ismét Jézus Krisztust, Jehova szerelmesét példázza; Jézus Krisztus a nagyobb Dávid félelme alatt fognak megszabadulni a gonosz hierarchia szolgaságából „a katolikus nép” milliói. Ez emlékeztet Jánosnak a Páthmos szigetén mondott szavaira. Miután látta Isten királyi szervezetét, egy nagy-sokaságot látott; s most Jehova népe meglátta a nagy-sokaságot és megértette János ap-nak köv. szavait: „S ezután láték egy nagy sokaságot, amelyet senki sem számolhatott meg, minden nemzetből, népből és ágazatból, akik a trón és a Bárány előtt álltak fehér ruhákban és pálmaágakkal kezeikben. Kik fennszóval kiáltottak, mondván: Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül, és a Báránynak!” (Jelenések 7 : 9, 10) A nagy-sokaság most kezd jelentkezni s arról vagyunk biztosítva, hogy a szabadulás napja eljött s a nagy-sokaság között sokan lesznek, akik a r. kat. szervezet befolyása alól felszabadulnak. Minden nemzet közül jönni fognak a jóindulatúak és imádni fogják az Urat és az Ő szent nevét dicsőíteni fogják. — 86. zsoltár 9

"Amidőn a nagy-sokaság szilárdan állást foglalt Jehova Isten s az ő országa mellett és Isten parancsai szerint igazságra és alázatosságra törekszik, Sátán földi közegei, főképpen azok által, amelyeket a „fenevad” és a „hamis próféta” példáz, gyalázásoknak lesz kitéve. Azért fog szenvedni, mivel azoknak a társa, akik Isten, illetve Jézus Krisztus országát hirdetik és a hirdetésben kitartanak. (Zsidók 10 : 32—35) Most tehát legyen meggyőződve mindenki arról, aki szeretik Istent és az ő királyát, hogy Jehova ideje elérkezett az ő országának felépítésére és az megkezdődött; s hogy senki sem tudja megakadályozni az ország felépülését, bárki is legyen az, akit az ördög arra felhasználni akar. Jehova föltárta és világosan közölte népével, hogy rövidesen felkél és harcolni fog népéért, amely síkra száll az ő országáért, és akkor teljesen el fogja tisztítani a földről a római katolikus hierarchiát és az ördög minden képviselőjét. A cél Jehova nevének az igazolása; prófétája útján értesít a jelenkor filiszteusainak példás megbüntetéséről: „És megtudják, hogy én vagyok az Őr, ha bosszúmat állom rajtuk.” — Ezékiel 25 : 17.

"A római katolikus hierarchia politikai, gazdasági eszközeivel és szövetségeseivel Németországban, Ausztriában és a „kereszténység” között más helyen is elnyomta a Watch Tower Társulatot és vagyonát lefoglalta. Most közelebbről több országban és államban a sajtó és szólásszabadság elnyomására irányuló törvények hozatalára bujtogatott. Sok hívő embert kegyetlenül üldöztetett, bántalmaztatott és bezárattott és ezt a gonosz munkáját tovább üzi. A mai kornak ezek a filiszteusai rosszakaratból és gyűlöletből járnak el és az Őr népe tovább is szenved. Sokan csodálkoznak, miért engedi meg Isten az ilyesmit. De a hűségesek ne nyugtalankodjanak. Akik szeretik Istent és Jézus Krisztust, nyugodjanak meg teljesen hitükben és még határozottabban végezzék az Őr munkáját, mint valaha és tartsák eszükben, hogy rövidesen meg fog valósulni Isten azon szándéka, hogy felkél és az ellenséget elpusztítja, s aki mindezen nyomorúságok között megőrzi hűségét az Őr iránt, Jehova örökös áldásaiban fog részesülni, ami mindenneknél nagyobb kincs. Jézus nyilván ezekre az ígéretekre gondolt, amidőn így szólott: „De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.” (Máté 24 : 13) A mi Istenünk, akinek szolgálunk, meg fogja szabadítani és menteni az ő népét az ő nevének dicsőségére és tiszteletére.

Kérdések a tanulmányozáshoz

1. Mily okból maradtak a filiszteusok Júda országában? S miért folytathatja üzemelt Sátán is a földön, jóllehet el van ítélve? Miért nem akadályoztattak meg a modern filiszteusok Jehova híveinek üldözésében? Miért táruul most fel oly csodálatosan a prófécia Isten népe előtt? Miben áll a kötelességük és felelősségük azoknak, akik a próféciák kegyteljes megértésében részesültek?
2. Mily sorsra jutnak az írás (21. zsol. 8—11) szerint az olyanok, akik kegyetlenül üldözték Isten hű népét, s miért bánik úgy el Jehova az üldözőkkel?
3. Mit példázottak a régi filiszteusok s magatartásuk az izraelitákkal szemben? Hogyan ismertetik a prf. 83. zsol. 8 és Ezsaiás 28 : 15 a mostani filiszteusokat?
- 4—6. Magyarázd meg vonatkozó szövegek alapján Máté

- 16 : 17, 19-at! Hogyan élt vissza Sátán a Máté 16 : 18-ban feljegyzett szavak értelmével s mennyiben igazolja az az Ezsaiás 23 : 14, 15-ben emelt vádat!
7. Mit értünk Ezsaiás 28 : 16 alatt a) a Sionban elhelyezett bitos alap; b) s hogy a hívőknek nem kell szaladni s félni, alatt?
8. Mutasd ki a 118. zsol. 22 teljesülését a 83. zsol. 2—7-el együtt!
- 9, 10. Hogyan s mikor teszi Jehova „a jogot színelővé és az igazságot mérő ónná”? Hogyan fogja „jég” elszöpní a hazugság oltalmát” s a „vizek” a „rejteket”? Miért?
11. Mit jelent s ki kötött „szövetséget a halállal”, amely meg fog szűnni, és „szövetséget a seollal”, ami nem lesz állandó? Mi az „elsőpró áradat” s mi által söpör el? Mikor s hogyan teljesül? Hogyan vonatkozik Ezsaiás 28 : 19, 20 erre?
- 12—14. Hogyan állapíthatjuk meg, hogy Ezsaiás 28 : 21 prf. a r. kat. hierarchiára szól, s miért tárta fel most az Őr ezt a nép előtt?
- 15—18. Mily történelmi tényeket ír le Sám. II. 5 : 17, 18 a filiszteusokkal és Dáviddal kapcsolatban?
- 19—21. Mily alkalmas név a „Perazim-hegy” a csata megvívásának helyét illetőleg? Mily leckét tartalmaz Dávidnak Sám. II. 5 : 19-ben feljegyzett könyörgése és támadása a filiszteusok ellen s mit mutat az előre?
- 22—26. Miért vonultak a filiszteusok másod ízben is Dávid ellen? Mit mutatnak a köv. dolgok: a) hogy Dávid ismét az Őrtól kért tanácsot? b) s amit az Őr neki felelt? c) Dávidnak ezen alkalommal használt taktikája és támadásának eredménye?
- 27, 28. Mily nagy prf. jelentősége van a következőknek: a) Dávidnak Sám. II. 5 : 20-ban feljegyzett kijelentésének? b) Ezsaiás 28 : 17-nek ugyanazt illetőleg? c) Sám. II. 5 : 24, 25-nek?
- 29, 30. Ki vívta ki a perazimi és gibeoni győzelmet? Mit értünk Ezsaiás 28 : 21 alatt? Kik látogat meg az igazolás ezen munkája? Hogyan ismerteti Ezs. 29 : 13—15 a mai filiszteusokat?
- 31—34. Miért maradhattak a filiszteusok Júda országában? Mi lett a következménye? Mit példáz Dávidnak a filiszteusokkal vívott csatája? Mit bizonyít ama prf. kép a 83. zsol. 2—5-el együtt a teljesülés folyamán? Mutasd ki a 2. zsol. 9 és más szövegek alapján, hogy ez mit pld. a mai filiszteusokat és szövetségeseiket illetőleg!
- 35, 36. Hogyan állítható a „Jégről” és „Vízáradról” s romboló munkájukról, hogy az Jehova „meglepi munkája”? Mutasd ki, mennyiben találó a prf. kép a jelen helyzetre!
37. Mily lecke van a feljegyzésben a hívek részére abban, ahogyan Dávid cselekedett, amidőn a filiszteusok szorongatták az ügy kimenetelében?
38. Miért engedte Jehova, hogy a régi és mostani filiszteusok is oly sokáig uralkodjanak Isten szövetséges népén s azután kel fel az ő leverésükre?
39. Alkalmazd a prf. tény, hogy a filiszteusok Izsák ideje óta ellenségei voltak Isten népének és bántalmazói! Mutasd szövegekre, amelyek a mostani filiszteusokon teljesülő ítéletre mutatnak!
- 40, 41. Mutasd ki a tények és szövegek alapján, miből lehet Armageddon közelségére következtetni? Mit tesznek időközben a hívek?
- 42, 43. Mire mutathat Ezsaiás 28 : 21 sajtáságos kijelentése Armageddonról illetőleg? Írd le a jelen helyzetet, ahogyan ezen prf. szavakkal egyezik!
44. Alkalmazd Ezs. 32 : 6-at a jelenre! Mit láthatunk ezzel összefüggésben a Saulról szóló prf. feljegyzésből?
45. Mily okból ragaszkodnak oly szolgai módon a r. kat. fel. szervezet hívei oly remegve ama szervezet tanaihoz? Hogyan fogja érinteni ezeket Ezs. 28 : 17, 18. teljesülése?
- 46, 47. Alkalmazd Krón. I. 14 : 17-et és Jel. 7 : 9, 10-et! Mily helyzetbe jutnak ezek a szabadulások útján? Mily célból lesznek felszabadítva?
48. Mily taktikával él az ördög látható szerv. útján az igazság hírének elfojtására és Jézus Krisztus munkájának akadályozására a „kecskék” és a „juhok” elválasztása tekintetében? Mit jelent ez azok számára, akik Isten és az ő országa mellett foglaltak állást?

(1936. febr. 1.)

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

Ara: 2.—Kő

Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Az
ÓRTORONY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Digyázd! meddig még az ój?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, June 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
11—12 szám
1936 Június hó

TARTALOM

Felelősségünk	103
Hűség és lojalitás	110

Ti
Vagytok
az én
tanúm,
szól JEHOVA,
hogy Jsten Vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vypláčení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev,
sidlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiad Jehovától tanulnak és nagy lesz fiad békessége.“ — Esaiás 54: 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményének életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Őr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtetten és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásáértékének vagy váltásának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Slon, ennek Krisztus Jézus a legtöbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hú követői, Slon gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ vegehez ért, Jehova az Őr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Őr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíthatnak és örökké élhetnek a földön.

Gazdagság

Ez egy új könyvnek a címe! A Társulatnak már régóta az volt a vágya, hogy a fiatalság érdekében egy rendkívüli dolgot hozzon nyilvánosságra. Az igazságnak a Jonadáb-osztály, azaz a „nagy sokaság“ felett való kibontakozása s ezen osztálynak első kinyilvánulása óta, Jehova biznyságtévői s Jonadáb testvéreik egy oly közzététel után áhítoztak, mely mindazoknak oktatását szolgálná, akik a „nagy sokaság-osztályának“ soraihoz csatlakoztak. Jehova Isten, Jézus Krisztus útján mindezt most a GAZDAGSÁG c. könyv-

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményekben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel s kára, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik vizsálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félfévre 50 cent.

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félfévre 75 cent.

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félfévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P, félfévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 120.— lei, félfévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.

Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.

Romániában: Societatea de biblii si tractate, Bucuresti 2 Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogvatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kéri és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Őj előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek irjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

ben tárja fel. Olvasása s tanulmányozása által Isten felkent osztálya a jonadábokkal egyöntetű hasznót húz. E könyvet olvassa át mindenki figyelmesen, miáltal megismeri, hogy mi okból és mi módon kell azt a szelidséget és igazságosságot keresők kezébe juttatni.

Túlvilág — egy újabb füzet

Továbbá örömmel tudatjuk, hogy Rutherford testvér, TÖLVILÁG c. újabb füzetét magyar nyelven is megjelent. Terjesztése március folyamán történik. Megrendelések azonnal eszközölhetők.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

Ára: 2.— Kč

Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Felelősségünk

„... Valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle.”

— Lukács 12 : 48

Jehova mindent rendben cslekszik. Ő ad életet teremtményeinek, „mindeniknek a maga rendje szerint”, viszont a királyiház tagjai a legfelsőbb fokú életben fognak részesülni. Isten a tagokat a maga tetszése szerint helyezi el a testben, főszervezetében. (Kor. I. 15 : 23; 12 : 18) Isten előtt csak úgy lehet kedves a teremtmény, ha rendezett, határozott úton jár s a jószándékú ember ezért imádkozik őszintén így az Istenhez: „Vezérelj utamat a te igéd szerint és ne engedj, hogy valami hamisság uralkodjon rajtam! Oltalmaz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizsem a te határozataidat! A te orádat világosítsd meg a te szolgádon és taníts meg a te rendelkezéseidre!” (119. zsoltár 133—135) „Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit és útját kedveli.” — 37. zsoltár 23

A teremtmény oly mértékben felelős Teremtőjével szemben, amily mértékben ismeretekkel rendelkezik, vagy amily mértékben azokat szorgalom és törekvés útján megszerezhetné. A teremtmény előtt azon ismeret tárja fel az Isten-szolgálat alkalmát s így a feddhetetlenségének megőrzésére szolgáló alkalmat, amelyet Isten beszédéből merit. Amily mértékben tehát az alkalmak meggyarapodnak, oly mértékben fokozódik a teremtmény felelőssége is. Az Írás nem támogatja a közömbösséget és a hanyagságot „Meg ne vedd a kegyelemnek benned való ajándékát.” (Tim. I. 4 : 14) „Miképpen menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra.” (Zsidók 2 : 3) Ez a szabály vonatkozik az Isten akaratáról való tudomásszerzésre, valamint a kínálkozó alkalmak szerinti szolgálatra is. — Kor. II. 8 : 7; Zsidók 6 : 11

Jézus, Istentől nyert feljogosítás alapján mondotta: „Akinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle.” (Lukács 12 : 48) Ezek a szavak elsősorban azokra vonatkoznak, akik önként Isten szolgálói lettek, amidőn az Úr Jézus megjelent ítélni; ez világosan kitűnik az összefüggésből: „Felel az Úr: Vajjon kicsoda a hű és okos sáfár, kit az Úr háznépe fölé rendel, hogy búzáat adjon nekik mérték szerint a maga idejében? Boldog az a szolga, kit, mikor eljővend az Úr, ilyen munkában talál. Igazán mondom nektek, hogy minden vagyona fölé rendeli őt.” — Lukács 12 : 42—44, Káldi.

E szabály alá esnek természetesen mindazok is, akik Isten akaratának cselekvésére hajlandók lettek; ezek közé tartozik tehát a „nagysokaság” is. Jehova törvényei szilárdak s nem változnak meg. (Malakiás 3 : 6) Ez a szabály szól azokra is, akik hitszegésük miatt a „gonoszszolga-osztályhoz” tartoznak, amelyről Jézus így szólt: „De ha e szolga azt mondja szívében: Késik az én Uram és verni kezdi a szolgálókat és szolgákat és eszik, iszik és részegedik.” — Lukács 12 : 45, Káldi.

Aminék eljövételét őszinte emberek évszázadokig várták, az Úr Jézus Krisztusnak és az ő ki-

ráltságának eljövetele volt Amidőn valaki Isten akaratának cselekvésébe beleegyezett és felvilágosodott az ő eljövetele és országa felől, oly felelősség terheli, miszerint, ha azután a királyság érdekeivel szemben hanyag lesz, vagy közömbösen viselkedik, viselkedésével az Úr megjövését cáfolja és a „gonoszszolga-osztályba” fog soroltatni. Ebből az okból mondja erről az Úr a következőket: „De ha e szolga azt mondja szívében: Késik az én Uram.” A sziv az indítékok központját jelenti, s az ember cselekedeteivel fejezi ki indító okait. A szavak szükségtelenek, mert a tettek hangosabban és meggyőzőbben beszélnek a szavaknál. Aki istenfélő, mindenkor vigyázni fog tehát, hogy a királyságnak reábizott érdekeit el ne hanyagolja és az Úr ítéletét magára ne vonja.

Sokat adtak

Jegyezzük meg, hogy Jézus szavaiból két különböző dolog tűnik ki, amire vigyáznunk kell: 1). Akinek sokat adtak; s 2). akire sokat bízta mint szolgára. Isten adja az ő igéjének ismeretét az ő szolgálóinak s ezáltal fejezi ki előttük akaratát. Azonkívül az ő országának érdekeit is reájuk bízta. Amint a Szentírás és az események mutatják, az Úr 1918-ban érkezett templomához s ez világos választóvonalat jelent az Isten szolgálóinak adott és a reájuk bízott dolgok között. Rövidesen az apostolok elhunytá után nagy tudatlanság és sötétség ideje következett Jehova szándékainak ismeretét illetően, ami sok évszázadon át tartott. De 1878 óta azon igazságok lassú helyreállítása következett, amelyek hosszú időn keresztül rejtve voltak. 1918 óta az Úr szolgálói Lukács 12 : 48-at Krisztus ezeréves uralkodására alkalmazzák. Most azonban világosan látható, hogy Jézus e kijelentése törvényszabály s főképpen és erősebben az Úr Jézusnak a templom megítélésére jövetele óta alkalmazható, amely ítélet azokon kezdődik, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. — Péter I. 4 : 17

1918 előtt a felszentelték úgy értelmezték és hitték, hogy Isten az ő kedves fiát a földre küldte avégből, hogy az emberiség megváltásáért meghaljon; hogy az örökgyötrelemről szóló nézet téves s a bűnnek halál a büntetése; hogy Isten az emberek közül kiválaszt egy gyülekezetet, amelynek tagjai jellemet kötelesek fejleszteni s annak révén lesznek méltók megdicsőülésük után Krisztussal, a gyülekezet fejével való együtturalkodásra és a világot ezer éven át fogják kormányozni; hogy a gyülekezet, vagy igazi egyház a választottak seregéből, a „kicsiny seregből” fog állani s tagjai az első feltámadásban az Úr Jézus Krisztus hasonlatosságára alakulnak át; s azonkívül a felszentelték azt is felismerni vélték, hogy Isten a szellemtől születteknek egy másik osztályát is fogja alakítani, amely hanyagsága, vagy hűségének hiánya miatt kényszerűségből nagy nyomorúságon fog keresztülmenni, amelyből aztán telje-

sen megtisztulva kerül majd ki s később alacsonyabbrendű helyet fog betölteni Isten szellemi birodalmában; ezt az osztályt, vagy csoportot, a „nagy sokaságot” a nyomorúság szentjeinek hívták. Továbbá azt hitték, hogy az emberiség nagy tömegei a helyreállítás alatt földi életben fognak részesülni, hogy a mennyi-osztály földi útja 1914-ben befejeződik s nyomban azután megkezdődik az emberiség helyreállítása. Azok, akik igazán szerették Istent és várták az Úr Jézus Krisztus megjelenését, az Őrban bíztak és várokoztak reá és az ő akaratát kívánták cselekedni. Viszont mások, akiket önszorgatás indítottak a királyság osztályához való csatlakozásra és segíteni akartak a világ kormányzásában, elszakadtak és a gonosz-szolga-osztályba jutottak. De mindazoknak adott valami, akik Istennel szövetségre léptek s mindeniktől meg is követeltetett valami, aki az igazság ismeretében részesült. A követelmény és a felelősség ahhoz viszonylott, amit kaptak és hű engedelmisség kívántatott meg mindazoktól, akik az igazságban részesültek. A hű, vagy a gonosz-szolga csoportjába való osztályozását mindenki-nek a saját szívéllapota döntötte el.

Akinek többet adtak

* Isten népe a fenti igazságok közül egyeseket, melyeket 1918 előtt kapott, tévesen értette és alkalmazta; de annyit megértett, hogy Isten előtt magát felelősnek érezze s mindenkitől hűséget kívánjon meg, aki Istennel szövetséget kötött. Az összes bizonyítékok arra mutatnak, hogy az Őr 1918-ban Isten templomához jött az ítélkezésre; de ez a tévállás Isten népe előtt körülbelül 1922-ben közzétett. Azután kezdett meggyarapodni a világosság az Őr kezelméből az ő népe felett. Ezen utóbbi időponttól kezdve sok csodálatos igazsággal lettek megajándékozva a felszenteltek s a templomból kisugárzó világosság nagyon megvilágosította Isten népe közül mindazokat, akik tiszta szívűek voltak s a nyújtottak felfogására törekedtek. Ha ezen igazságokat megtekintjük, tisztább betekintést nyerünk az Őr előtti felelősségünkbe. A felszenteltek 1922 után kezdtek felfogni ama valóságot, hogy Jézus Krisztus templomában van, s Atyja házában itélkezik, amit azért cselekedett, hogy az elismerték az „igazság hálaáldozatával áldozzanak Jehovának.” (Malakiás 3 : 1—3) Később további oktatásban részesültek a Szentírásból és tisztább bepillantást nyertek s így a hallgatók jobban felkészültek az Őr szolgálatára, aminek megfelelően a felelősségük is megnagyobbodott.

* Az Őrnek templomához érkezése óta az engedelmisség fontossága mélyen belevésődött a felkentek szívébe. Meglátták és megértették, hogy az Őr Jézus Krisztus mindenkor engedelmes volt s mennyire szükséges engedelmeskedni mindenkinek, aki az ő nyomdokain jár. Jézus király volt, amidőn a mennybe ment, de még mindig alárendeltje volt Jehovának és utasításait követnie kellett, amit mindenkor örömmel is teljesített. Örömmel teljesítette Jehova azon akaratát, hogy várokozzon még 1900 évig uralkodásának kezdetéig. Miért kellett várokozni? Azért, mivel Jehova el-

határozta, hogy Sátánnak egy bizonyos idő álljon rendelkezésére, amely idő alatt mindent megtehet fennhíjázó kihívásának bizonyítására. (110. zsoltár 1) Miért esik oly sok szó a Sátánról? Ez nem a Sátán, hanem Isten teremtményeinek érdekében történik, hogy figyeljenek és megértsék a való tényállást, amit Isten most a rendelt időben megmagyaráztatott, s meglássák Jehova hatalmának felsőbbiségét és méltányolni tudják. Ebből az okból közölte Jehova az ördöggel: „Azért hagytalak meg téged, hogy megmutassam az én erőmet feletted, hogy az én nevemet világszerte hirdessék.” (Mózes II. 9 : 16) Az Írásban közölt ezen nagy igazságot nem értették meg az Őrnek a templom megítélésére érkezése előtt. Azelőtt a felszenteltek úgy értelmezték, hogy ez a szöveg az egyiptomi Faraóra vonatkozik, de most világosan látják, hogy Faraó csupán látható képviselője volt a Sátánnak, s hogy ez a szöveg főképpen a Sátánra vonatkozik s az ő életben való meghagyásának indoklását tartalmazza. Ez a szöveg főképpen két dolgot emel ki, amiket meg kell tenni, a törvénytelenységnek a világról való kiküszöbölése előtt: 1). Az egész világra kiterjedő bizonyosságot kell tenni Jehova választott bizonyágtevőinek, amiáltal kifejezésre jut minden hallgató előtt, hogy Jehova a legfelségesebb igaz Isten és Krisztus a király; 2). Jehova felsőbb hatalmának kifejezésre kell jutnia, hogy senkise mondhasa, hogy ő nem tudta, hogy Jehova a leghatalmasabb. Ez megmagyarázza, miért kell bizonyosságot tenni, s miért tételt bizonyosság a világháború után, s miért kell annak Armageddon előtt befejeződnie, amely időben Isten teljesen kifejezésre fogja juttatni hatalmát. Valamikor azt hittük, Isten azért engedte meg a gonoszt a világon, hogy az emberek tapasztalatokat szerezzenek a gonosz rettenetes voltáról; de most látjuk, hogy Isten a törvényteleniséget, vagy gonoszt egyrészt amiatt tűrte meg, hogy Sátánnak, a Gonosznak, kedvező alkalma nyíljon kihívásának bebizonyítására, s másrészt, hogy az embereknek is alkalmuk legyen Isten előtt való feddhetetlenségük megmutatására. Amit most kihangsúlyozni akarunk: az Isten iránt való hűség kiváltsága.

* Az apostolok elhunytá után emberek lettek az Őr gyülekezetének tanítói, s ez a helyzet sok esztendőig tartott. Csak az Őr Jézusnak templomához érkezése után értették meg helyesen és méltányolták, hogy Jehova és Jézus Krisztus a tanítók; s ettől az időtől kezdve mindenki, aki szereti Istent, Istentől fog tanulni, látni fogja tanítóit, illetve többé nem fogja őket mellőzni, vagy megvetni. (Ézsaiás 30 : 20) A felszenteltek többé nem mentegethetik magukat, ha Samaria bűnét követik el, illetve, ha embereknek hódolnak és azokat dicsőítik. Minden dicsőítéssel, hálával és tisztelettel Istennek és Jézus Krisztusnak kell adózni. Isten országa, illetve az új nemzet 1914-ben született meg, amidőn Isten szeretett fiát uralkodásra utasította. (110. zsoltár 2) A felszenteltek valamivel ezen dátum után ismerték fel azon nagy igazságot, hogy egymással szemben álló két szervezet van, nevezetesen: a Sátáné, és Jehováé; hogy Sátán szervezetét egy parázna nő, viszont Isten szervezetét a tiszta szűz példázza, amelytől

a királyság s később más gyermekek is születni fognak; hogy mindezen gyermekeit Jehova fogja tanítani és Istennel s Istenben nagy békében (egyetértésben) fognak élni és túlradó örömben szolgálhatnak neki. — Ézsaiás 54 : 13

Az ő neve

"Jehova neve az elmúlt néhány év alatt a felkentek elméjében és szívében kellő helyre emelkedett. Korábban őszintén azt hittük, hogy Jehova az ő gyülekezetének kiválasztása által főképpen néhány embert akar kiképezni és Jézus Krisztussal való társoröklésre képesíteni, hogy Jézusnak az emberiség helyreállításában segédkezzenek. Ámde az Úr Jézusnak templomához érkezése óta a templom-osztály Jehova nevének igazi megértésében részesült; tisztázva lett előttük, s most meg is értik, hogy Isten azért látogatta meg a pogányokat, hogy „közülök egy népet válasszon a maga neve számára.” (Apcsel. 15 : 14) Most látják és megértik ama tényt, hogy Isten, a menny és a föld teremője, életadó egyedül, hogy ezt jelenti az ő neve; hogy „Jehova” néven mutat rá teremtményeivel való szándékára; s „Mindenható” néven azt fejezi ki, hogy az ő hatalma korlátlan s nála van minden hatalom és a teremtmények csak az ő engedelme folytán gyakorolhatnak hatalmat és ő ruházta fel Jézus Krisztust minden hatalommal a mennyen és a földön; hogy „Felsőges” neve azt fejezi ki, hogy ő áll mindenek felett s neki mindenki alá van rendelve és örömmel tartozik engedelmeskedni. Jehova Isten azért választott ki egy neki felszentelt népet a földi nemzetek közül, hogy az ő erejéit, s nem az emberekéit hirdessék; hogy az ő nevéből tegyenek bizonyosságot, ne pedig teremtményeket (embereket) dicsőítsenek. Ezek a felkentek most látják és megértik ama tényt, hogy az emberimádás szörnyűség Isten szemében; mivel ezáltal Sátánnak és teremtménynek adóznak olyasmivel, ami az Istent illeti meg. A világból kiválasztott és felkent osztály Istennek a saját céljaira kiválasztott fiaiból, vagy teremtményeiből áll bizonyos feladatok teljesítésére amíg a földön tartózkodnak, s e köteleességeket teljesíteniük kell.

"Az Úr Jézusnak templomához érkezése óta tudomására hozott Isten népének azon nagy igazság, hogy Sátán kivettett a mennyből s most kétségbeesve törekszik az egész emberiségnek pusztulásba döntésére; mert az Armageddonig tartó idő rövidségét ismeri s ezen idő alatt kell felülkerülni igyekeznie Isten felett. A hívek azt is meglátták és megértik, hogy világterjedelmű bizonyosságot kell tenni és értesíteni kell az embereket Isten országának eljövételéről és Krisztus királyságáról; továbbá megértik, hogy e bizonyosságtévesnek Armageddon előtt be kell fejeződnie, mire azután a legnagyobb nyomor fog rászakadni Sátán szervezetére és teljes pusztulásával fog végződni. Világosan értésükre adatott, hogy a bizonyosságot Jehova felkent bizonyosságtéveői fogják hirdetni s az ördög minden elképzelhető eszközt fel fog használni elpusztításukra, mivel ők Jehovának a bizonyosságtéveői. (Jelenések 12 : 17) Isten népének üldözése egyre hevesebb lesz, de Isten az

ő népének egyensúlyban való tartására megvigasztalja és megerősíti, amennyiben népét azon próféciák megértésével megajándékozza, amelyek oly sok ideig zárva voltak az emberi értelem előtt. Azért látja és érti meg most Isten népe az apostolnak Róma 15 : 4-ben közölt szavait. Isten népének e vigasztalásban még földi tartózkodása alatt kell részesülnie.

"Isten az utóbbi néhány év alatt népét a Jelenések, Ezékiel, Dániel, Habakuk és más próféciák megértésében részesítette. Feltárta előttük az ő szövetségeinek valódi jelentőségét. Felkentjeit adományokkal halmozta el s ezen ajándékkal kapott igazságok megvilágosították Jehova híveit elméjüket és megörvendeztették. Miért ajándékozott Isten az utóbbi években oly sok dolgot népének, Jézus Krisztus útján? A Biblia a következőket válaszolja: „Minden, Istentől sugalmazott írás hasznos a tanításra, az intésre, a fegedésre, az igazságban való oktatásra, hogy az Isten embere tökéletes és minden jó cselekedetre kész legyen.” — Tim. II. 3 : 16, 17

"Ebből következik szükségszerűleg ama feltevés, hogy az Úr Jézusnak templomához érkezése után sok munka vár a templomi osztályra a földön s az Úr közli vele ezen igazságok értelmét, hogy erre a munkára teljesen fel legyen készítve. E felkenteknek tehát sok adatott és tőlük sok is követeltetik. Mivel kiképzésben részesültek, képzettségüket használniuk is kell, s ha az Úrtól nyert képesítésüket nem használják megfelelő módon, ismét megfosztatnak tőle; a szolgálat alkalmai megszűnnek majd, s akitől ezek az adományok elvételnek, mély sötétségbe lesz kivetve. A tények arra mutatnak, hogy ez az isteni felkészültség a követelmények teljesítésének elmulasztása miatt soktól elvétellett. Ezeket a követelményeket a felkentek a földön kell hogy teljesítsék. Az előttünk álló munkára azok vannak felszerelve, akik önzetlenül ragaszkodnak az Úrhoz és erejükből örömmel megteszik, ami munka a kezük ügyébe akad, az Úr az ilyenekre fog még többet bízni.

Akire sokat bíztak

"Jézus ennek a templomi seregnek mondja: „Akire sokat bíztak, attól többet követelnek.” Amidőn az Úr Jézus a templomban az ítélkezésre megjelent, akkor sokan jelentek meg előtte, akik a meghívásban részesültek ugyan, de nem választottak ki és híveknek sem bizonyultak. Jézus szavaiból kitűnik, hogy mindazokat kirekeszti, akiket önzés indít, s hogy csak az önzetlenek fognak megmaradni, akik szeretik Istent és az ő országát. „Sokan hivatalosak, de csak kevesen választottak.” (Máté 7 : 21) „Nem mindenki, aki azt mondja: Uram! Uram! megyen be a mennyeknek országába, hanem, aki (híven) teljesíteni fogja az én mennyei Atyám akaratát!” (Máté 7 : 21) A követelmény a teljes hűség s ezt az engedelmességet készségesen és örömmel kell teljesíteni. Az Úr templomához jövelekor az összes felszentelt azonos adományban, az igazság azonos mértékében részesültek. Egyesek önző szívbe és lelkiületbe fogadták, magukat másoknál

fontosabbnak tartották s nagy önbizalommal tekintettek azon idő elé, amidőn a jutalmat megkapják és a mennyországba kerülnek, hogy a világegyetem kormányzásában segédkezzenek. De amidőn ezen reménységük a remélt időpontban, 1914-ben nem teljesült be az önzők megharagudtak. Miközben azt állítják, hogy megbotránkoztak valakiben, a valóságban az Úr igazságában botránkoztak meg. Ezekből az önzőkből lett a gonoszszolga-osztály. Akik valóban szeretik Istent és az ő országának és királyának megjelenését, a próféciában Márdokeusban és Naomiban vannak példázva, s amidőn ezek a hívek ítéltre jelentek meg az Úr előtt, szeretetük és hűségük miatt soroltattak bele a hű- és a bölcsszolga-osztályába. Isten és Jézus Krisztus később másokat is hívott, akik a próféciában Eszter és Ruth által vannak példázva s akik egyazon osztályba nyertek beosztást. Az Úr a próféciában ezen hívekre és kipróbáltakra utal: „Boldog az a szolga, kit, mikor ura eljövend, így cselekedve talál. Bizony mondom nektek, hogy minden vagyona fölé rendeli őt.” (Máté 24 : 46, 47, Káldi) Az Úrtól elismert, a templomba befogadott, felkent és hív osztály rendeltetett az Úrtól minden javai fölé. Az Úr kijelentette tehát, hogy a hűszolga-osztálytól, amelyre minden javait rábízta, teljes és lelkiismeretes elszámolást fog kívánni.

„Melyek azok a javak, amelyek fölé szolga-osztályát az Úr rendelte? Ez a szöveg egy másik fordításban így hangzik: „Ünnepélyes igazságként mondom nektek, reábizza minden javainak kezelését.” (Weymouth; angol-f.) Az Úr javai, vagyona, vagy kincse az ország érdekeiből áll és ő királyságának ezen érdekeit bízta felkentjeire. Ezek az érdekek főképpen Jehova nevének, az ő királyának és királyságának ismertetéséből állnak. Amidőn Jézus a földre küldetett, mondotta, hogy az igazságról való bizonyágtevés végett jött a világra; összes követőinek hasonlóképpen kell tenniük. Mivel most elérkezett Jehova ideje hatalmának gyakorlására Jézus Krisztus útján, utasította uralkodására, miközben ellenségei még működnek és Jézus Krisztus a következő szavakkal adott erre parancsot felkentjeinek: „A királyságnak ezen evangéliumát (Márk 13:10) világsszerte hirdetni kell a nemzetek között bizonyágul és akkor jön el a vég.” (Máté 24 : 14) A királyság nagy érdekeit tehát ismertetni kell. Ez a felkentekre bízott köteleesség nincsen kényükre-kedvükre bízva, hanem parancsolva van. Miután az Úr munkájának kiváltságát rájuk bízta, azt kívánja tőlük, hogy híven és hatásosan végezzék. A felelősség oly nagy, hogy akik vonakodnak, vagy nem engedelmeskednek, megsemmisítő ítéletben részesülnek az Úrtól, olvassuk: „Minden lélek pedig, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül.” (Apcsel, 3 : 23) Az Úr azt követeli felkent bizonyágtevőitől, hogy elvégezzék, amit megparancsolt nekik.

„Hatalmát az Úr Jézus, Isten utasítására 1914-ben kezdte gyakorolni. (Jel. 11 : 18) Akire országának érdekeit az Úr rábízta, nem panaszkodhatik, nem zúgolódhatik és önző kívánságok sem fűthetik. (Júdás 1 : 16, 17) Akik Jehova bizonyágtevőikül a világból kivétettek, Isten népe,

és örömmel kell neki engedelmeskedniök. Azért áll megírva felőlük: „A te néped készindulattal lesz a te hatalmad napján; szent öltözetben, hajnalpir méhéből lesz a te ifjaidnak harmatja.” (110. zsoltár 3) A királyság megkezdődött, hajnala felvirradt. Ezek a hívek annak méhéből jöttek, reggel korán születtek. Az ifjúság harmata van rajtuk, erősek és tevékenyek és a rájuk bízott köteleesség teljesítésében telik örömük.

„Ezek Jehova választott bizonyágtevői, nekik mondja: „Ti vagytok az én tanubizonyágaim..., hogy én vagyok az Isten!” (Ézsaiás 43 : 9—12) Nekik adatott a parancs: „Menjete át a város közepén és pecsételjétek el azokat az embereket, akik hallgatni óhajtanak”, illetve vigyétek el hozzájuk az igazság bizonyágtevését, hogy alkalmuk nyíljon a döntésre, hogy Isten és az ő országa mellé állhassanak és éljenek, vagypedig az ördög mellett maradjanak és elpusztuljanak. (Ézékiel 9 : 4, 5) Az Úr az ország ezen érdekeit a felkentekre bízta s tőlük kifogástalan, hű és derék munkát kíván.

Szövetség

„Jehova bizonyágtevői az ő szövetséges népe. Az újszövetség rendeltetése nem az emberiség tökéletességbe való helyreállításából áll, sohasem volt ez a rendeltetése. Rendeltetése az, hogy Isten neve számára a világból egy népet különítsen el, amelyet az ő dicsőségére és dicsőítésére fog felhasználni. Egyetlen teremtmény sem lesz beletényeztetve ily szövetségbe. Isten senkit sem választ ki a világból és veszi fel szövetségébe, amíg az illető nem bízik Jézus Krisztus kiemelt véreben s magát önként Isten akaratának cselekvésére el nem határozza. A teremtmény tehát megállapodása által ünnepélyesen kötelezve van az Úr iránti engedelmisségre. Aki ezt a szövetséget szándékosan megszegi, amennyiben önző, az Isten akaratával ellenkező útra tér, szövetségszegő s az ilyen halálraméltó. (Róma 1 : 31, 32) Az ily szövetségszegők kerülnek „az élő Isten kezébe” és a megsemmisülésbe, amelyből nem lesz feltámadás. (Zsidók 10 : 29—31) A Jehova Istennel és az ő országával való legmagasabb összeköttetés, amit valamely teremtmény a földön élvezhet, abból áll, hogy az Úrral Jehova nevének bizonyágtevőjeképpen szövetségben álljon. E kiemelt és boldog összeköttetésnek hanyagság, vagy Isten és az ő szervezete ellen elkövetett bűntett által való elvesztése csak egyet, mégpedig a teljes kiirtást érdemli meg. Akik az Úr nevének népeképpen vele szövetségben állnak, alárendeltjei Istennek és országának, minek következtében magukat nem rendelhetik alá Sátán szervezete semilyen ágának sem. Az Úr erre a szövetséges népre bízta a földön országának érdekeit, s most, amidőn hatalmát gyakorolni kezdi, mindeniktől hű köteleességteljesítést kíván a szövetségben. Semmivel sem lehet mentesíteni a hanyagságot, vagy a szövetség értelmében való köteleességteljesítés elmulasztását. Senki sem tud megtartani egy másik személyt a szövetségben, de ki sem vethet onnan, erre mindenki maga képes csupán. Ha valaki megironja a szövetségét, egyedül ő felelős érte.

Felső hatalmak

"Pál mint Isten és Jézus Krisztus hí követője és szolgája, Isten akarata szerint irt oktató szavakat azok számára, akik a Felsőgeest megismerni és szolgálni szerették volna. Nem hízelt azoknak az embereknek, akik uralkodni akartak a világon. Egyetlen feladatának Isten és Jézus Krisztus szolgálatát tekintette. Az Úr feljogosításából és sugallata alatt irt. „A hivatalos szenteknek” irt, (Róma 1:7) illetve azoknak, akik a Jézus Krisztus vérében való hit által megtisztultak s magukat teljesen Istennek szentelték. Olyanokhoz szól a parancs, akik magukat Isten akaratának teljesítésére szentelték és szövetséget kötöttek: „Minden lélek engedelmeskedjen a felső hatalmaknak!” (Róma 13:1) Az ördög egyes felekezeti vezetőket arra használt, hogy ezt a szöveget félre magyarázzák s azt a hitet keltsék, mintha ezek a „felső hatalmak” világi hatalmak lennének; természetesen a világi hatalmak örvendtek az ily magyarázatnak, mert ezáltal annál inkább engedelmeskedtek nekik azok az emberek, akik ezt hitték. Jézus Krisztus igaz követői tudják ellenben, hogy az ő kötelességük és feladatuk Isten szolgálatából áll s mindenkor, amidőn az ember alkotta előírások szembe helyezkednek Isten törvényével, Isten szolgája Isten törvényének tartozik engedelmeskedni. (Apcsel. 4:19; 5:29) Jézus Krisztus hí apostolai ezt a szabályt követték s ez azóta sem változott meg, s meg sem változtatható; mert Isten törvényei sohasem változnak. (Malakiás 3:6) Jézus Krisztusnak e földön tartózkodó követőinek most kiváltságában áll, hogy teljesen távol, elkülönítve tartsák magukat a világtól. Alattvalói engedelmisséggel viselkednek Isten és az ő országa iránt és Istennek és az ő országának tartoznak ragaszkodással. Jehova, Jézus Krisztus útján választotta őket ki a világból és tette a maga tanúbizonyságává; rájuk bízta a királyság érdekeit a földön; és Isten nem engedheti meg a hűség megosztását az ő országa és ellenségei között. Nem fog megalkuvást megengedni világi szervezetekkel, amelyek állandóan gyalázzák Isten nevét. A hív felkenteknek tehát így kell cselekedniük, amint megparancsoltattott nekik, illetve teljesen alá kell vetniük magukat Istennek és Jézus Krisztusnak; mert Isten és Jézus Krisztus (a bibliai) felső hatalmak, vagy „felsőbbiségek”.

Követelmény

"Akire országának érdekeit az Úr rábízta, annak arról hű és igaz elszámolást kell adnia. Az ily felkentek élvezik a legnagyobb kiváltságot, amit teremtmény valaha kapott, s ezért mondja nekik az Úr: „Sokkal többet kíván tőlük mint az emberek szolgáiktól.” — Az Úr hű és kitartó szolgálatára súlyos üldöztetéseket von Isten szolgáira. Ez nem is lehet másképp, mert az Úr és a Sátán között elkeseredett harc folyik. Egyiküknek győznie kell. Jehova kegyelméből az Úr Jézus fog győzni, Isten engedi, hadd támadja meg az ő szeretteit az ördög. Az ördög goroszul üldözte Jézus Krisztust, Isten kedves fiát; de Jézus Krisztus mindazáltal teljesen hív volt Atyja iránt s éppen ezen

engedelmessége miatt szenvedett. Mindazáltal megőrizte ártatlanságát Jehova Isten előtt s ezért tette őt Isten mindazok üdvösségének szerzőjévé, akik neki engedelmeskedni fognak. (Zsidók 5:9) Jézus Krisztus igaz követői más úton nem őrizhetik meg ártatlanságukat Isten előtt. Jehova szolgáit az ördög a jelen megpróbáltatások órájában nagy üldözéseknek teszi ki, amit Isten azért tűr, vagy enged, hogy övéinek alkalma nyíljon ártatlanságuk beigazolására. Ez a nagy igazság nem állott tisztán Isten népe előtt, amíg az Úr most közelebből meg nem ajándékozta Habakuk próféciájának megértésével. A világ minden részén, amerre látszatkereszténység van, az ördög főszekével, a r. kat. hierarchiával mindinkább üldözteti Jehova tanúbizonyságait. Természetesen Isten ezt meg tudná akadályozni, de bizonyos okból megengedi s azok a hívek, akik teljesen számot adnak az Úrnak, végül károsodás nélkül fognak kikerülni és részt fognak venni Jehova nevének igazolásában.

Igazság

"Jehova azért küldte Jézust a földre, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról, s ő ezért mondotta: „Mindenké, aki az igazságból való, hallgat az én beszédemre.” (János 18:37) Ez azt jelenti, hogy mindenki, aki Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötött, de azután elmulasztja, vagy nem akar engedelmeskedni az Úrnak s nem tesz bizonyosságot az igazságról, többé nem az igazságból való és nem is lehet kedves az Úr előtt. A bizonyosságot végezni kell, amint az Úr megparancsolta, s mindazok a kínálkozó alkalom szerint örömmel vesznek részt a bizonyosságtévesztésben, akik az Úr elismerését ezen a napon bírní kívánják. A szolga előtt nem áll más választás, hanem engedelmeskednie kell az Úrnak. Senki előtt sem áll két út nyitva, hanem csak egy, és pedig, hogy az Úr parancsai iránt engedelmes legyen, még pedig örvendő szívvel. Jézus Krisztus igaz követője nem fogja akadályoztatni magát afeletti vitával, hogy mily utat válasszon. Az Írás világosan körvonalozza az útját és a királyság érdekein kívül egyébbel szemben vannak kell lennie. „Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? És oly süket, mint az én küldöttem? Ki oly vak mint az én megbízottam és az Úr szolgája?” (Ézsaiás 42:19) A királyság eljött és a szolga-osztály, melyre az ország érdekei rábízottak, kimegy és hirdetni fogja a királyság üzenetét és így valóban számot ad róla. A világ egyes részén, úgymint Németországban, Isten tanúbizonyságait börtönbe vetik, kegyetlenül üldözik, megverik, sőt egyeseket meg is öltek. Mindez nem történhetné meg Isten engedelme nélkül; s mivel Isten megtűri ezeket, azok a bizonyosságtévesztők, akik mindhalálig megőrzik hűségüket, bizonyosak lehetnek az Úr elismeréséről. Csak az ő elismerése ér valamit.

Miért?

"Miért kell most még világosabban hirdetni az igazságot, mint valaha? Az Úr haszna érdekében? Biztosan nem az ő haszna érdekében; mert miután a szolga mindent megtett, még mindig

csak „haszontalan szolgálja az Őrnak“. Istennek senki sem hajthat hasznót. Az ő „hatalmának napja“ itt van s mielőtt hatalmát Isten a gonosz elpusztítására fel akarja használni, figyelmeztetést kíván közzétenni, hogy mindenki maga viselje a felelősséget. Izrael azokat példázza, akik Istennek szolgálni kívánnak és Isten szolgálatába is lépnek. Isten azt akarja, hogy ezek ismeretekben részesüljenek. Az ő vigyáz a reábizott érdekekre. Isten hozzákezdett hatalmának gyakorlásához a földön Jézus Krisztus útján és vigyázót rendelt a földön az ő országának érdekei felett. Ez a vigyázó (ő) nem egy ember, hanem a „hű- és bölcsszolga-osztály“, akire Isten országának érdekei a földön most rábízottak. Az Ő napjának ítélete most bekövetkezett és rohamosan közeledik az őra, amidőn ki fogja veszteni a gonoszban vesztglő gonoszokat. Az Ő ezért mondja hű szolgáló osztaának: „Órállóul rendelvek Izrael házában; halld meg az én szániból származó beszédemet és figyelmeztessd őket!“ (Ezékiel 3 : 17—20) Az Ő beszéde itt világosan mutatja, hogy a szolgáló osztaának a kötelessége, hogy figyelmeztessen és felvilágosítson másokat, s hogy e kötelesség tekintetében felelősségre vonja tanubizonyosságait és teljes, maradéktalan kötelességteljesítést kíván szolgájától és másokra is felelősséget hárít, akik arról tudomást szereznek. Itt arról az utolsó bizonyágtevésről van szó, amelynek az Ő és a Sátán közötti végső ütközet előtt kell elhangzania.

„Most az Ő Jézus az ítélőszékbe ült és gyakorolja az Istentől kezeire bízott hatalmat, mégpedig mint bíró és ítéletének végrehajtója is. Előtte jelennek meg a föld minden nemzetei. Most alkalmat nyújt nekik a döntésre, hogy ki nek akarnak szolgálni; és azért tétet bizonyágot a nemzetek füle hallatára, hogy választani tudjanak, hogy az Ő mellé akarnak-e állani és élni kívánnak-e vagy pedig az ördög mellett maradnak és el akarnak pusztulni. E bizonyág hirdetése tehát az emberek hasznára történik és mindenkinek alkalmat nyújt, aki Isten mellett kíván állást foglalni és közre akar működni az ő nevének igazolásában. Jehova bizonyágtevői csak úgy lehetnek hívek, ha Isten parancsának szót fogadva végzik a bizonyágtevést és az ország gondjukra bízott érdekeit képviselik.

Jó akarat

„Isten a gyermek. Jézus születésekor anyai útján közölte az ott összegyűlt tanubizonyosságok előtt, hogy Jézus az emberiség megváltója s akkor nyomban elhangzott az égi prófétái ének Isten dicsőítésére: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és béke e földön a jóakarató emberek között!“ (Lukács 2 : 14, Rotherham angol-f. szerint) Nem ez az üzenet képezte Isten jó akaratának kezdetét az emberek iránt, mert Isten mindenkor jó volt. Ez csupán azt jelentette, hogy a földön azoknak az embereknek, akik jóakarattal viselkednek Isten iránt, békájük lesz az Istennel. Ezek Jézus Krisztusnak az ember megváltásáért kifolyt vére útján jöhetnek Istenhez és békülhetnek ki vele Jézus vére nem folyt

általánosan és különbségnélkül minden ember üdvözítésére, hanem csakis a jóakaratók érdekében, akik ezen jóakarataikat azáltal fejezik ki, hogy Istennek és Jézus Krisztusnak szolgálnak. Mindazok, akik nem teszik meg önként ezt a lépést, szükségképpen el fognak pusztulni. Ezt véglegesen bizonyítja a következő feljegyzés: „Aki hiszen a Fiuban, örök élete van annak; de aki nem hiszen benne (vagy engedelmeskedik neki) nem látja meg az életet, hanem Isten haragja marad rajta.“ — János 3 : 36

„Amidőn az igazságról tudomást szerez, azáltal az igazságnak hinni és engedelmeskedni tartozik. Ha vonakodik hallgatni és hinni az igazságnak, Isten haragja marad rajta s nem távozik el tőle. Az átok csak azoktól távozik el, akik tudomást szereznek és hiszen s az Isten és az ő országa mellé állanak. Miután az Ő mellett foglaltak állást, felelősek és híven szolgálni tartoznak Istennek és Krisztusnak. A felelősség azon időtől kezdődik, amidőn tudomást kezdenek szerezni Jehováról és az ő szándékáról, amint írva van: „Amint hall a fülök, engedelmeskednek és idegenek is hizelegnek nekem.“ — 18. zsoltár 45

„Jéhu jelképesen Jézus Krisztust és a „hű- s bölcsszolga-osztályt“ példázta, a királyiház tagjait. Majdnem Izrael egész nemzete megvetette szövetségét és ördögimádásra tért át. Jéhu az ördögimádók elpusztítására küldetett. Abban az országban élt egy Jonadáb nevű ember; nem volt izraelita, de mindazáltal jóindulatú ember volt és igazságosan kívánt élni és Istennek óhajtott szolgálni. Jonadáb a hű, felkent szolgáló osztálytól különböző oly emberekből álló osztályt példázott, amely szolgálni kíván az Őrnak. Amidőn Jéhu találkozott Jonadábbal, így szólt. Jonadábhöz: „Olyan a te szíved én irántam, mint az enyém te irántad? És monda Jonadáb: Olyan!“ Azután mintegy a következőket mondta Jéhu Jonadábnak: „Bizonyítsd be ezt előttem azzal, hogy kezet nyujtasz, mellém ülsz a kocsimba és velem jössz az Úrhoz való buzgóságom szemtanújaként. (Kir. II. 10 : 15, 16) Isten akkor egy prófétai képet alakított, amiben oly emberekből álló osztály van példázva, amely az Ő Jézus, a nagyobb Jéhu templomához érkezése óta találkozott össze a „hű- és a bölcsszolga-osztállyal“; ezek a jóindulatú emberek szolgálni kívánnak Istennek s most lesznek felszólítva Isten iránti jóakaratauk és igazságra való törekvésük beigazolására, amennyiben hozzácsatlakoznak az Ő szervezetéhez s vele akarnak tartani; mert Jéhu kocsija ezt a szervezetet példázta.

„Az Ő Jézus hűszolga-osztályáról mint „juhairól“ is beszél. Jonadáb ügylátszik egy osztálynak a kezdetét jelenti, amelyre Jézus „más juhaim“ szavaival utalt, mondván: „Én vagyok a jó pásztor: ismerem az enyéimet és ők is ismernek engem, amiképpen az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát; és az én életem adom a juhokért; de más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; ezeket is elő kell hoznom és meghallják az én szót és lesznek egy akol és egy pásztor.“ (János 10 : 14—16) Ezek a „más juhok“ nyilván azon jóindulatú emberek, akik az Ő Jézus templomhoz jövelele és a templomi se-

reg kialakulása után lépnek a szintérre. Ez az utóbbi osztály Isten kitűzött idejében Isten szervezetének részévé fog alakulni; s mivel Jézus a jó pásztor és Jehova legfőbb szolgálója, mindezek a juhok egyazon akolhoz fognak tartozni az Úr Jézus uralkodása alatt.

„A Jelenések 7 : 9-ben leírt „nagysokaság” is ezen jóakarátú emberekkel azonos. A Jonadában példázottak, a „nagysokaság” és a „más juhaim” azonos osztálynak a különböző elnevezése amelynek tagjai, ha híveknek bizonyulnak, örökké fognak élni a földön! Most a gonosz Sátán vezetése alatt Jehova egész szervezete támadásnak és üldözésnek van kitéve; s mindazok, akik Istenhez és Krisztushoz menekülnek és az Úr szervezetének részeivé lesznek, elkeseredetten gyűlölhetnek az ördögtől. Az önérdéket szolgáló és gonosz követő világi emberek között nem kívánatos elem sem a felkent nyáj, sem a „nagysokaság”. Isten most mindazoknak, akik magukat Jehova szolgálatára elhatározták, ezt kifejezték és az Úr Jézusban bíznak, a következőket mondja: „Tömrőljétek és gyűljétek össze, ti nem kedvelt nemzet.” (Sofóniás 2 : 1, angol fordítás szerint) Most szétválasztó munka van folyamatban s ezt a szétválást a templomban tartózkodó Úr Jézus vezeti. Az emberek előtt a bizonyosság végzése egyik része ennek a választó munkának, s a figyelmeztetést a bizonyosságtevők kell hogy hirdessék, hogy koztatása. ~~Jehova emiatt közli tovább profétája szervezet-felett való kifejezésének záró kinyilatkoztatása.~~ Jehov emiatt közli tovább profétája útján: „Mielőtt szűlné a végzés, (mielőtt megvalósulna, ami elhatározottat, széljegyz.) — mint a polyva (a szél előtt) száll tova az a nap, — míg rátk nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátk nem jön az Úr haragjának napja. Keressétek az Urat mindnyájau e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” — Sofóniás 2 : 2, 3

„Ez bizonyítja döntőleg, hogy a templom felett való ítélkezés idejének kezdete és Isten haragjának teljes kifejezése közti időben világterjedelmű bizonyosságtevésnek kell folynia; s a „hű- és a bölcsszolga-osztályra” bízott ama kiváltság és alkalom, s mindazok részt is fognak venni ebben a bizonyosságtevő munkában, akik hívek és bölcssek lesznek. Ez egy része a királyság érdekeinek s a bizonyosságtevők kötelessége, hogy az ország ezen érdekeit képviseljék. A bizonyosságtevő munkának a mindenható Isten nagy napjának csatakitörése előtt be kell fejeződnie. Az Úr a „hű- és a bölcsszolga-osztály” mindegyikétől most azt kívánja, hogy mint Jézus Krisztus jó vitéze teljesítse kötelességét, őrizze meg feddhetetlenségét, bizonyítsa be rendíthetetlen szeretetét és hűségét és őrizze meg feddhetetlenségét az igazságnak az Isten hatalmának napján való bátor hirdetése útján. (János I. 4 : 17, 18) Ezt oly határozottan és világosan juttatta kifejezésre, hogy senkinek sem szabad élnie, aki engedelmeskedni nem akar, hanem el kell pusztulnia. — Apcsel. 3 : 23

„A „menyasszonynak” is nevezett hű tagok Jézus Krisztus vezérlete alatt a királyság hirdetésére szentelik magukat. Most a „Lélek és a menyasszony” minden jóindulatú emberhez így szól: „Jőjj! és aki hallja (t. i. a más juhok vagy jonadábok, a nagysokaság) az is mondja: Jőjj!” Álljanak tehát mindazok akik jóindulatúak és szomjaznak az igazság után, az Úr mellé, legye-
nek jonadábokká és mondják: „Jőjjetek!” Hirdessék tehát mindnyájan az ország tanubizonyosságát s közöljék a néppel, hogy aki akar, álljon az Úr mellé és vegye az örökélet ajándékát! — Jelenések 22 : 17

Felelősség

„Tehát az Úr szervezetében mindenki oly mértékben felelős az Úr előtt, amily mértékben a királyság ismeretével rendelkezett, vagy amilyet kellő szorgalommal szerezhetett volna. Azért mondja az Úr mindazoknak, akik melléje és Isten mellé állottak: „Keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” Az igazságot csak egy úton lehet keresni, még pedig szorgalmasan igyekeztve megismerni Isten akaratát és az általa kijelölt úton járva. Ő az igaz és a szent: „Az Úr törvénye tökéletes, felüldíti a lelket; az Úr bizonyosságtevése igaz, bölcsé teszi az egygűt. Az Úr beszéde igaz, megörvendezteti a szívet; az Úr törvénye tiszta, megvilágosítja a szemet.” — 19. zsoltár 7, 8

„Az Isten felszenteltje, akit Isten tökéletes törvénye vezérel, nem tévedhetik el. Az embernek tiszta szívvel kell bírnia, hogy a helyes úton vezéreltessen, illetve kellő szívalapotban kell lennie, önzetlenségnek kell lennie, és az Isten s az ő országának szolgálata kell hogy indítsa, mivel ez a helyes, követendő út. Emiatt mondja az Úr az ilyeneknek: „Mindennél jobban megőrizd a te szívedet, mert abból származnak az élet útjai.” (Példb. 4 : 23) Nemcsak az indítóknak kell helyesnek lennie, amidőn valaki szolgálni kezd az Úrnak, hanem annak állandóan is tisztának kell lennie és a szeretetnek Istenre kell irányulnia. Ha valaki önző szándékból szolgál az Úrnak, nyilván kudarcra fog végződni és teljesen el fog bukni. Amidőn Jéhu így szólt Jonadábhöz: „Olyan a te szíved én irántam, mint az enyém te irántad?” ezzel nyilván arra gondolt, hogy csak a tisztaszívek (akik tisztaszívet meg is őrzik) maradhatnak meg állandóan Isten szervezetében.

„Az „alázatosságra” való törekvés a tanulásra való fogékonyságot jelenti, illetve az Isten ígéjében megírottaknak megtanulni vágyását. Egyesek, akik a hűszolga-osztályhoz tartozóknak vélik magukat, nem tartják feltétlenül szükségesnek Isten ígéjének és az igazság magyarázatának folytatólagos tanulmányozását, amint azokat Isten irataink útján közli. Aki ily úton jár, biztosan el fog bukni, hacsak azonnal nem tér le téves útról. Csak akik szorgalmasan tanulmányozzák Isten beszédét és alkalmazzák is, vannak vértelve az ördög támadásaival szemben, legyenek bár a felkent nyájnak, vagy a nagysokaságnak a tagjai. A nagysokaságnak Isten és

Krisztus iránti helyes viselkedését a következő szavak mutatják: „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában és aki a királyiszekben ül, kiterjeszti sátorát felettük.” (Jelenések 7:15) Isten széke előtt való állásuk mutatja, hogy az ő elismerését bírják, s hogy neki éjjel-nappal szolgálnak, arra mutat, hogy minden időben csak neki, de egyetlen időben sem az ördögnek, szolgálnak.

„Úgy a felkentek, kicsiny nyájának”, mint a nagysokaságnak, vagy „más juhoknak” is sokat adtak bizományba. De sokkal több bizatott a kicsiny nyájra, s így annál többet is kíván tőle az Őr, s máris követeli. Most a felkent kicsiny nyájnak, valamint a nagysokaságnak is szorgalmasan kell tanulmányoznia Isten beszédét és a kinálkozó alkalom szerint el kell vinniük az igazságot másokhoz is. Jehova tanubizonyosságai, a kicsiny nyáj és a jonadábok, illetve a nagysokaság most egymással egyetértésben kell hogy haladjanak és tevékenykedjenek. A felkentek segíteni tartoznak a jonadáb-osztályt, erősíteniük és bátorítaniuk kell. Tehát mindnyájuknak híveknek és igazságnak kell lenniük az Őrhoz. Velük áll ellenségesen szembe a Sátán minden képviselőjével együtt. Annál inkább össze kell tehát tartaniuk, akik az Őr mellett és az ő szervezetében foglaltak állást, s egymással békében kell lenniük, egyetértésben dolgozniuk és közölniük mások előtt, hogy Jehova az igaz Isten és Krisztus a király és az ő országa eljött.

„Még egy pillanatig se tételezze fel valaki, hogy lerázhatja magáról a felelősséget, mellyel Istennek tartozik, azáltal, hogy egyszerűen állást foglal Isten és az ő országa mellett. Ezt az első lépést önként kell megtennie és szabadakaratból is cselekszi. Miután egyszer Istennel akaratának cselekvésére szövetséget kötött, azt meg kell és be kell tartania, tehát azt a királyi ház minden tagjának, és a nagysokaság minden tagjának is meg kell tartania. Lojálisnak és hűségeseznek kell bizonyulnia mindenkinek, aki Isten elismerését és az örökélet ajándékát bírni óhajtja. Van-e különbség a lojalitás és a hűség között?”

Kérdések a tanulmányhoz

1. Miképpen mutatja meg Isten beszéde a rend fontosságát? Miképpen követhet a teremtmény rendes utat?
- 2-4. Mit határoz meg a teremtmény részéről a felelősség mértéke a Teremtővel szemben? Mutasd ki szövegek alapján, hogyan és kinél alkalmazható ez a szabály?

5. Miért kellett az Őr visszatérése idejének és tényének s az ő országa eljövételének különös próbát hoznia azokra, akik Isten akaratának cselekvésébe beleegyeztek?
6. Mutasd ki azon különbséget, amely az „adott” és a „rábízott” szavakban jut kifejezésre a megvizsgált szövegben és alkalmazd ezt a különbséget!
- 7, 8. Mutasd ki a) hogy a Máté 24:46-ban említett időben a két osztályra való bomlásnak hiányos ismeret volt-e az alapja! b) hogy a felszentelték felelőssége azóta nagyobb lett-e! c) hogy Jehova teljesen gondolkodott arról, hogy népe a fokozottabb felelősségnek eleget is tudjon tenni!
- 9, 10. Hogyan lett mélyen beleérvé az engedelmisség a felkentek szívébe? Miért esik oly sok szó a Sátánról? Mily fényt derít Mózes II. 9:16 erre a kérdésre? Mely nagy igazságok azok a Jelenésekben, amelyek a felkenteket előre felvértezik?
11. Hogyan képesítette Jehova szándékának és nevének megértése az ő népet hozzá való tartozásának meglatására és méltánylására?
12. Hogyan képesítette Isten népet a Jelenések 12:9, 12, 17, 11 és Máté 24:13. 12 felvilágosítása a Róma 15:4 megértésére?
- 13, 14. Mutasd ki, hogy Isten az ő népének adományra adományt ajándékozott! Miért?
15. Kire bizatott ezek szerint „sok”? Ktől követeltetik tehát „több”? Magyarázd meg a megváltozott helyzetet, amiből több felelősség származik? Idézz tényeket, amelyekből kitűnik Jézus kijelentésének teljesülése: „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak!”
- 16-18. Mi képezi azon „javakat”, melyeket az Őr hűszolga-osztályára bizott? Mutasd ki szövegekkel, mily felelősséget rótt rájuk! Hogyan tehetnek eleget ezen felelősségnek?
19. Mi a rendeltetése az újszövetségnek? Hogyan és miért vétetnek fel teremtmények e szövetségbe? Mire vállalkozik a teremtmény? És mily fontos az engedelmisség?
20. Magyarázd meg a Róma 13:1-et és alkalmazd!
21. Mit jelent tehát az Őr iránti hűség s mit foglal magában?
22. Mit értünk Jézus e kijelentése alatt: „Mindenkik, aki az igazságból való, nallgat az én szómra!”?
- 23, 24. Miért lesz nyomatékosan megkívánva most az igazságnak világosabb hirdetése, mint a múltban? Mutasd ki, mily rendkívül fontos, hogy az üzenet most elvitessék!
- 25, 26. Magyarázd meg az üzenet értelmét: „E földön békeesség a jó akaratú embereknek!” s alkalmazd a jelen időre!
27. Ki volt Jéhu és Jonadáb? Ktől példáztak? Hogyan?
- 28, 29. Mi lett előremutatva, amint most látni lehet, a János 10:14-16 és a Jelenések 7:9-ben? Mikor s hogyan teljesül Sofóniás 2:1-3?
- 30, 31. Mit bizonyít ez a Jel. 22:17-el együtt a hű- és bölcseszolga-osztály, és a jonadáb, vagy nagysokaság-osztály mostani kiváltsága és felelőssége tekintetében?
- 32-36. Mit határoz meg tehát a felelőssége mindenkinek az Őr szervezetében? Hogyan tehet eleget felelősségének mindenkik s nyerheti meg Isten elismerését és az örökélet adományát?

(1936, február 15)

Hűség és lojalitás

„Őrizd meg fiam atyád parancsolatját és anyád tanítását el ne hagyd; kösd azokat szívedre mindenkör, fűzd a nyakadba... Mert szövetség a parancsolat és a tudomány világosság és életnek útja a tanító-feddésnek”. — Példb. 6:20, 21, 23

JEHOVA mindenkitől teljes hűséget és lojalitást kíván, akit királyi szervezetének tagjául befogad. Amint látszik, ugyanez a szabály vonatkozik mindazokra is, akik örökéletben fognak részesülni. Jehova az Atya vagy Életadó s csak tőle lehet örökéletet nyerni. Az élet ezen nagy adományát

szándékanak végrehajtója, Jézus Krisztus útján osztja ki. (Róma 6:23) A királyi ház tagjainak Jehova szervezete a szülőanyja, akit a jelképben egy nő példáz, s amelyet Sionnak is hívnak. Mindenki Jehovától nyeri az életet, aki ettől születik s ezeket ő tanítja. (Ézsaiás 54:13) Egyszóval

(Peldb. 14 : 20 azt jelenti, hogy Isten fiai megtartják az ő parancsait s az ő szervezetének törvényeihez szabják magukat: „mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság és életnek útja a tanító feddések“.

• Habár a lojalitás szó nem fordul elő az Írásban, mindazáltal a Bibliában sok oly szó van, amely ezzel teljesen azonosertelmű. Az Írás világos tanítása szerint hűségnek és lojálisnak kell bizonyulnia mindenkinek, aki az örökéletben fog részesülni. A lojalitás és a hűség közt különbség van. Szigorúan néve, azt mondhatjuk, hogy valaki lojális lehet s mégsem hűség. Jézus Krisztus felől, aki mindenkor hű volt és igaz, áll megírva, hogy ő „a hűség és igazságos“. „Ő az urak Ura, és a királyok Királya, s akik vele vannak, azok hivatalosak, választottak és hívek.“ (Jel. 19 : 11; 17 : 14) Ebből lehet látni, hogy Krisztus teste minden tagjának a főhöz, Jézus Krisztushoz kell hasonlóvá lennie. — Róma 8 : 29

Fogalom meghatározás

• A Szentírásban megtaláljuk a „lojalitás“ és a „hűség“ szavak helyes meghatározását. A „lojális“ szó francia és angol eredetű s a francia „loi“ vagy angol „law“, illetve „törvény“ szóból ered. A „törvény“ a cselekedetek szabályozója, ami a legfőbb kormányhatalomtól származik s a helyest elrendeli, viszont a törvényszegést bünteti. A „törvényes“ olyasmint jelent, amit a törvény megenged és amit a törvénnyel összhangban cselekesznek. A „lojalitás“ a törvénnyel pontosan egyező cselekedetet jelent, illetve, amit Isten törvényével egyezően cselekesznek. A lojális, vagy törvényhez hű teremtmény az isteni törvénnyel összhangban cselekszik. Az Isten iránti lojalitás tehát az ő törvényének gondos és pontos követését jelenti. Az ő akarata az ő törvénye, akár van, vagy nincsen kifejezve, s az ő akarata az oly ember helyes kormányzására van feljegyezve ígében, aki helyesen kíván viselkedni. „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd és az én ösvényem világossága“. (119. zsoltár 105) Más helyes vezetés nem létezik.

• A „hűség“ a törvény betűinek követésénél sokkal többet jelent. A hűséges megbízható, állhatatos, rendíthetetlen, biztos, igazságos és lelkiismeretes. A „hűség“ az Úr utasítása szerint a helyeshez való hű ragaszkodást jelenti. Eberséget és elővigyázatosságot jelent valamely kötelesség, vagy feladat teljesítésében. A hűség becsületességet, állhatatosságot és állandóságot jelent. Feddhetetlenséget jelent. Isten előtt a feddhetetlenség megőrzése céljából hűségnek kell lenni. Illetve Isten iránt igazságosan és állandóan meg kell őrizni az alárendeltséget és engedelmességet, mivel Istennel és Krisztussal ünneplés szövetség útján vagyunk összekapcsolva. Ez azt jelenti, hogy aki Istennel szövetséget kötött, a reábizottakat alaposan és határozottan végrehajtani tartozik. Igazságosságot, megbízhatóságot, a bizalomra való méltóságot jelent. Csak azok az igazak jutnak be a királyi házba, akik Isten előtt való feddhetetlenségükhöz ragaszkodnak és azt megőrzik. „Nyissátok ki a ka-

pukat, hogy bemenjen az igaz nép, a hűség megőrzője.“ (Ézsaiás 26 : 2) A következő szövegek megvizsgálásakor meglátjuk a lojalitás és a hűség közti különbséget, valamint azt is, hogy Isten az ő gyermekeitől lojalitást és hűséget is kíván.

Lojalitás

• Jehova törvénye, amely az ember cselekedeteinek szabályozására van rendelve, tökéletes, s aki őszintén és igazságosan Isten törvényei szerint viselkedik, a helyes úton jár, s ha megmarad ezen az úton, örökre is fogja élvezni Isten kegyelmét. (19. zsoltár 7—9) Amint írva van, Jézus a következőket mondotta: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istennem; a te törvényed keblem közepette van.“ (40. zsoltár 9) Ez azt jelenti, hogy Jézus mindenkor alárendeli magát Jehovának az igazak részére szóló törvényének, hogy az állandóan szívében van és mindenkor örömmel teljesíti Isten akaratát. Ugyanez a szabály vonatkozik mindenkire, akiket Jehova megáldott, s akik boldogoknak nevezetnek, olvassuk: „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal“. (1. zsoltár 1, 2) Éjjel-nappal az Isten törvénye felett való gondolkodás azt jelenti, hogy Isten akaratát, vagy törvényét fontolgatjuk s ezen törvényhez szabjuk magunkat szorgalmasan. Illetve, hogy cselekedeteinket állandóan az Isten törvényének megvilágításában mérlegeljük. A „szív“ az indítóokot, valamint a ragaszkodást és a hűséget is jelenti, aminek mindenkor Istennel összhangban kell lennie. „Az igaz szája bölcseségről beszél, nyelvével igazságot szól; Istennének törvénye van a szívében és lépései nem tántorognak“. — 37. zsoltár 30, 31

• Valaki külsőleg illetve a betűk szerint, amint mondani szokták, megtarthatja Isten törvényét, s valaki, aki látja, így is szólhat: „Ez valóban a törvényhez hűen ragaszkodó ember“. De az Úr a bíró. Ő más szempontból ítél, mint az ember; mert az Isten minden ember cselekedeteinek indítókat nézi. Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.“ (Sámuel I. 16 : 7) Az embereket könnyen meg lehet tévesztetni; de az Urat senki sem tudja megtévesztetni.

• Nem élhet senki sem, hacsak nem telik öröme Isten akaratának teljesítésében. „Szálljon rám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm... Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendelkezéseidben, hogy meg ne szégyenüljek... Uram! Vágyódom a te szabadditásod után és a te törvényed nekem gyönyörűségem.“ (119. zsoltár 77, 80, 174) Az Isten törvénye iránti engedelmeség indítóokának a szeretetnek kell lennie, illetve a törvény követelményeinek engedelmes teljesítése az életben a személyes haszonra való tekintet nélkül. A helyes indítóknak azon őszinte vágytól kell áthatva lennie, hogy Istennek azért szolgáljunk, mivel ő

igaz, igazságos és nyílt. Ezért a legfontosabb e törvénye, mely így szól az emberhez: „Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből és teljes lelkedből!” (Máté 22:37) Azon teremtmény, aki tetszeni kíván az Úrnak, nem oszthatja meg a ragaszkodását és szeretetét Isten és valamely más teremtmény, vagy valamely tárgy ábrázolása között.

Isten törvénye minden ember részére szóló szabályozója a cselekedeteknek. Az Úr parancsa kifejezetten és nyomatékosan kifejezi az ő akaratát, vagy törvényét azokra nézve, akik Istennel szövetségben állnak s ez a parancs mutatja meg a helyes utat a teremtmény előtt, amelyen járnia kell és amit cselekednie kell. Az Úr minden parancsa egy részét képezi az ő törvényének. A parancsolatok nemcsak a helyes utat és a helyes viselkedést írják elő az embernek, hanem sokkal inkább azt is megparancsolják, akikhez ezek a parancsok szólnak hogy ily eljárást tanúsítsanak. Az izraeliták Isten szövetséges népe voltak és önként beleegyeztek Isten akaratának cselekvésébe. Mint nemzet azokat példázzák, akik Jézust nyomdokain kezdték követni, hogy Isten szent nemzetéhez tartozhassanak. Azok igazi izraeliták, akik Jézus Krisztus vérének érdemében való hittel Jehovával szövetséget kötöttek, s következőleg határozottan megtartani tartoznak az ő törvényét és parancsolatait. Emiatt parancsolta meg Isten az ő egész szövetséges népének: „Ne legyenek neked rajtam kívül más isteneid! Magadnak faragott képet ne csinálj és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat!” — Mózes II. 20:3-5

Minden teremtménynek döntenie kell, hogy az ördög mellett és az ő szolgálatában akar-e maradni, vagy Istennek akar inkább szolgálni; de amidőn valaki szabadakaratból beleegyezik Isten akaratának cselekvésébe, akkor ezáltal Istennel szövetséget köt s attól kezdve az Úr nevére nevezi magát. Visszaélést követ el azonban, ha ragaszkodását és szolgálatát megosztja az Úristen és az ördög, vagy annak valamely eszköze, képviselője vagy bálványa között. Azaz, hasztalanul nevezi magát Isten nevére; ellenkezőleg, ez csak kárára szolgál az illetőnek. Az ily ember bálványimádó lett és mindent el kell veszítenie.

Az Úrnak Mózes II. 20:3-ban feljegyzett hangsúlyozott parancsa a teremtmény javára adatott; mert amely teremtmény beleegyezett Isten akaratának cselekvésébe, megtartani és teljesíteni tartozik megállapodását, vagy szövetségét, amit csak akkor tehet meg, ha nincsen más istene Jehován kívül. Emiatt nem szabad Isten törvényével ellenkezően élnie senkinek sem, aki Istennel szövetséges. Valamely földi hatalom zászlajának, vagy ama hatalom képviselőjének „üdvöt” kiáltani, azt jelenti, hogy attól várja az üdvösséget, amit az a zászló, vagy ember képvisel. Az ember részére azonban nincsen sem üdvösség, sem élet más, mint amelyet Isten, Jézus Krisztus útján ad. Aki Istennel szövetséget kötött, teljesen ehhez a nagy igazsághoz csatlakozott. (Apocsel. 4:12) Ha az ily teremtmény emberi létesít-

ménynek, uralomnak, vagy valamely, emberalkotta képnak, zászlónak, embernek, vagy csoportnak, hódol, amely a nemzeten uralkodik, ez Isten törvényének közvetlen megsértését jelentené, valamint, hogy aki így tesz, Isten nevét hiába veszi fel, illetve hazugságra használja; ha ezt így folytatja, teljesen el kell pusztulnia.

Egyesek részére mitsem jelent valamely nemzet zászlajának, vagy uralkodójának üdvöt kiáltani, mivel Isten törvényét nem értik és Istennel nem is kötöttek szövetséget akaratának teljesítésére. Többek csak amiatt köszönnék így, mivel félnek az emberek hatalmától; többek pedig csupán azért, mert mások is úgy tesznek, sőt egyáltalán magyarázattal sem tudnak szolgálni arra nézve, hogy miért cselekszik. De egészen más a helyzet olyanok esetében, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. Ezek nem menetetőzhetnek tudatlansággal. Egyesek, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek, embereknek, vagy zászlóknak tulajdoníthatják az üdvöt, így akarván elkerülni az üldöztetést, vagy gyűlölködő kritikát; vagy ezt azon titkos fenntartással tehetik, hogy semmi fontosságot sem tulajdonítanak az illető zászlónak és embernek. Aki így tesz, az embereket ámfíthatja, de Istent nem, aki a szívet és az indító okot nézi. Aki Istennel szövetséges és mégis így tesz, képmutató és Isten szemében útálatos.

Isten szövetséges népének nem áll jogában másoknak, akik az Úrral nem kötöttek szövetséget, azt mondani, hogy üdvöt kiáltanak a zászlónak, vagy embernek, vagy ne kiáltanak. Mindenkinek magának kell döntenie cselekedetei fellett. Jézus Krisztus követője arra van utasítva, hogy viselje magát nyugodtan és törődjön a saját ügyeivel. (Thess. I. 4:11) Nem az ő feladata, hogy másoknak tanácsokat osztogasson arra nézve, hogy mit tegyenek s mit ne tegyenek. Isten népe közül mindenkinek magának kell vigyázni a saját cselekedeteire, hogy Isten akaratának megfelelő legyen. Jehova szövetséges népe csak akkor lehet lojális Istenhez, ha magát teljesen az ő törvényeihez szabja. Az Úr igéjében három hű zsidóról egy feljegyzést örököltetett meg, akik az ördög szervezetének állásfoglalás előtt nem akartak leborulni, ami nyilván éppen annak megmutatása érdekében történt, hogy az Isten törvényei és parancsai iránt való szigorú engedelmesség szükségességét hangsúlyozza. (Dániel 3) Isten szövetséges népe az ország minden törvényét megtartja, amely Isten törvényével egyezik; de amely esetben Isten és az emberek törvényei között nyílt ellentét áll fenn, Isten szövetséges népének Isten törvényének kell engedelmeskednie arra való tekintet nélkül, hogy mit szólnak majd hozzá, vagy mit cselekesznek az emberek. — Apocsel. 4:19; 5:29

Téves következtetés

Valaki, aki Jehovával szövetséges, okoskodásokkal próbálhatja igazolni a maga cselekedetét. Önző indítók téves útra vezette. Eljárását módszeresen összeállított érvekkel igyekszik támogatni; ámde az kártyavár csupán. Ennek megerősítésére nézzük meg ismét vezérszövegünk

(szavait: „Örizz meg (kövesd) atyád parancsait és ne távozzál el anyád tanításaitól!” Az önző azonban mintegy így szól: „Erről a dologról gondolkodván, meggondoltam a dolgot: felfogásom szerint külsőleg minden emberi törvényt teljesíthetek, mégha teljesen ellentétben is áll Isten törvényével; mert a leghelyesebbnek tartom, hogy a legkisebb ellenállás útját kövessem, hogy embertársaimmal békében élhessek.” Aki így gondolkodik, nem cselekszik józanul. Isten szövetséges népének arra kell gondolnia, hogy az emberlökések és következtetések nagyon gyakran tévesek és megtévesztenek. Csak egy biztos, megbízható vezető van, az Isten igéje, miértis az Ő szövetséges népének elméjébe vési: „Bizodalmad legyen az Őrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útdban megismerjed őt, akkor ő igazgatja a te údatat!” (Példb. 3 : 5, 6) Jézus Krisztus követőjének cselekedetét, vagy viselkedését csak Isten törvényéhez, és nem egyébhez kell mérnie.

„Az anya tanításához”... azon helyes viselkedésre mutat, amit Isten szervezetének tagjai kell hogy tanúsítsanak. Nagy kegyben részesült az olyan ember, aki az Őr szervezetébe került s most annak része. Ebben a szervezetben sokáig azonban nem maradhat senki sem, aki szándékosan megszegi a szervezet utasításait. Az Isten szervezetétől származó utasítások megsértése, az „anya tanításától” való eltávozást jelenti. Jehova egy főszervezettel rendelkezik, amelynek Jézus Krisztus a feje s ez a szervezet, amelynek legfőbb „halma” az ő szent hegye, „Sionnak” is van neveze. Jehova az ő népének cselekedeteit szabályozó (törvényéről) mondja: „Sionból származik a törvény”. Ezaiás 2 : 2—4) Mi is most az „utolsó napokban”, vagy a „vég idejében” élünk és most Jehova háza szilárdan áll e világ országai felett. Az Őr az ő szent templomában van és azt parancsolja, hogy előtte az egész föld elnémuljon. Ebben az időben történik, hogy sok nép, a nagysokaság el fog jönni és így fog szólni: Jöjjetek, menjünk fel Jehova királyságához, Jákób házához, hogy a helyes úton járassunk! Ezzel Isten szervezetéhez csatlakoznak. Az Őr egy szervezettel rendelkezik a földön, amelyben az ő szolgálait az Őr vezeti, kormányozza és tanítja. Az ő szervezetének vezetésére szóló törvény, vagy előírás az Őr Jézustól, Jehova akaratának végrehajtójától származik. A szervezet minden tagja ötémmel teljesíteni tartozik az Őrnak Sionból származó utasításait. Ennek a szervezetnek Jézus Krisztus, Jehova nagy prófétája a feje s erre a nagy prófétára tartoznak hallgatni s mindenben neki tartoznak engedelmeskedni, akik Istennel szövetségesek; aki elmulasztja, vagy nem akar engedelmeskedni neki, el fog pusztulni. (Apcsel. 2 : 23) Ebben a szervezetben Jehova helyezett el mindenkit a nekitetsző helyre. Senki sem vehet tiszteletet magának. (Kor. I. 12 : 18; Zsidók 5 : 4) Az Őr szervezetében mindenki a saját Urának áll, vagy esik. (Róma 14 : 4; Efezus 6 : 9) Előfordul, hogy valaki, akit az Őr valamely tisztséggel ajándékozott meg a szervezetében, mégpedig valamely másik személyhez képest alacsonyabb tisztséggel, magát másoknál okosabbnak és te-

hetségesebbnek tartja s azt véli, hogy a szervezet utasításait nem kell figyelembe vennie, hanem a saját belátása szerint tehet. A szervezet hivatalos útján hozzáérkező utasításokat nem csupán figyelmen kívül hagyja, hanem annak helyébe a saját eszméit teszi a szervezettel szemben teljesítendő kötelességei tekintetében. A szervezet utasításait magára nézve nem tartja kötelezőnek és lekicsinylőleg beszél azokról, akik útján azok az utasítások hozzá kerülnek. Zúgolódik és panaszkodik oly dolgok miatt, amelyek cselekvésére utasítást nyert; felfuvalkodott, szigorú, felgerjedő és a saját önző útját követi. Ezzel anyja, Isten szervezete, tanításának elhagyásában lesz vétke. S amidőn arra figyelmeztetik, hogy a szervezet utasításait mellőzi, megharagszik a figyelmeztetés miatt és szidalmazni kezdi azokat, akik figyelmét hanyagságára, vagy mulasztására felhívták. Az Őr a maga módján utasítja rendre azokat, akik az ő törvényének, vagy szervezet utasításainak pontos követésétől elhajoltak. Ha valaki letér a helyes útról és emiatt rendre lesz utasítva, ez a rendreutasítás az ő java érdekében történik, ha megfelelő lelkiállattal fogadja, amint írva áll: „Mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság és életnek útja a tanítófeddés.” (Példb. 6 : 23) E szöveg fordítottja is igaz. Aki Istennel szövetséges, de Jehova parancsait és szervezetének utasításait megveti, nem jár az élet útján.

Aki féli az Istent, józanul gondolkodik és a helyes úton jár; mert az „Őr félelme a bölcsesség kezdete”. „Az Őr félelme, a gonosz (rossz) gyűlölése”, illetve mindannak a gyűlölése és kerülése, ami kárt okozhat Isten szervezetének, vagy az ahhoz tartozóknak. (Példb. 8 : 13) Csak az Isten törvénye és szervezete iránti engedelmesség az egyetlen élethez vezető út, amint írva van: „A bölcsnek tanítása életnek kútfeje a halál törének eltávoztatására (elkerülésére).” (Példb. 13 : 14) A szervezet utasításainak, illetve Isten szervezete törvényének megvetése, gyűlölése, vagy szándékos megszegése nagyon dőre út. A válaszúthoz érkezve, gyorsan dönteni kell, hogy megfogadjuk a rendreutasítást, vagy pedig a saját önző úton kívánunk járni és a szélnek eresztjük a megérdemelt rendreutasítást. Az egyik út a halálba, a másik az élethez vezet és az Őr áldásaihoz. Erről áll megírva: „Miglen szeretitek, ő ti együgyűek az együgyűséget és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban és gyűlölik a balgátogok a tudományt? Térjete az én dorgálásomhoz; imé közlöm veletek az én lelkenet, tudotokra adom az én beszédemet nektek!... És elhagytátok minden én tanácsomat és az én feddésemmel nem gondoltatok: En is a ti nyomorúságotokon nevettek, megcsúfollak, mikor eljő az, amittől féltetek.” — Példb. 1 : 22, 23, 25, 26

„Teljesen téves valamely érv kigondolása, amivel valaki viselkedését igazolni akarja, a dorgálást pedig megveti, amelyben a szervezet irányvonalainak megsértése miatt részesült. Isten oly embert is állíthat szervezetébe, akinek utasítások kiadásából áll a kötelessége, de aki nem rendelkezik annyi természetes tehetséggel, mint mások; ez azonban még nem jogosítja fel a többiket ar-

ra, hogy az Őr szervezetétől származó utasításokat lekicsinyeljék. Mindenkinél szabad elhatározásban áll, hogy kövesse a szervezet utasításait, vagy pedig nyugodtan visszavonuljon a szervezetből. Ha tetszeni kíván az Őrnek teljes erejéből cselekedni fogja, ami keze ügyébe akad, bízván az Őrban, hogy ő mindeneket az ő javára fog gondviselni.

Övének táplálása

"Isten szövetséges népének tanítói, akik a kelő szellemi eledellel táplálják, nem emberek. Ez főképpen az Őr Jézusnak templomához érkezése óta igaz. Ezek a tanítók az Isten és Jézus Krisztus. (Ézsaiás 30 : 20) A templomban az Őr Jézus osztja ki az eledelt övéi között. Ehhez valamely emberi eszközt kell igénybe vennie, hogy az emberi szervezettel rendelkező teremtményekhez a szellemi eledelt eljuttassa. Ehhez nem használ különböző eszközöket és csatornákat az ő szervezetében és a szellemi eledel közvetítésére. Az Őr bebizonyította népe előtt — főképpen az utóbbi néhány év alatt, hogy népét a Watch Tower iratai útján táplálja az igazsággal. Azon prófécia jelentőségét, amivel az Isten az ő népét az utolsó néhány év alatt megajándékozta, nem emberi éleslátás és tehetség tárta fel. A prófécia nem magyarázható személyileg, s aki a próféciát személyileg kísérel megmagyarázni, ezzel döreségét mutatja ki, mert cselekedeteivel és viselkedésével mintegy így szól: „Nincsen Isten!”, más szóval: nem az Isten és Krisztus vezet a szövetséges népet. (Péter II. 2 : 20; 14. zsolttár 1) Az ő népét maga az Őr vezeti és táplálja, ami a maradékot és a „nagy sokaságot” is magában foglalja. — Jelenések 7 : 17

"Ha valakit az Őr egy hellyel megtisztelt az ő szervezetében a földön, de az illető azután lekicsinyli ama szellemi táplálékot, amit az Őr népe javára rendelt s a maga magyarázatával és tanításával helyettesíti, ezáltal kétségtelenül „anyja tanításától” távozik el. Ha ezennel figyelmeztetve lesz téves útjára, ez az Őrtől származó dorgálást jelent és alkalmat nyújt neki a helyes útra való visszatérésre. Az Őr szavaiból kétségtelenül kitűnik, hogy a WT tartozik figyelmeztetni ezekre. Amidőn valaki felismeri, hogy anyja tanításától eltért s az Őrtől rendreutasításban részesült, ez kiváltságot jelent az eltévelyedett részére, hogy a rendreutasítást szívére vegye és a helyes útra visszatérjen. Részesülhet-e az örökélet áldásában, ha nem akar helyes útra térni? Erre az írásban találunk feleletet; ahol írva van: „... Gyűlöltek a bölcseséget, az Őrnek félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből és az ő tanácsukból megelégednek. Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket és a balgatóknak szerencséje elveszti őket.” (Péld. 1 : 29—32) Ha a dorgálást szívére veszi és visszatér a helyes útra, az Őr így szól hozzá: „Aki pedig hallgat engem, lakozik bátorosan és csendes lesz a gonosznak félelmétől.” — Péld. 1 : 33

"Ha valaki oly kegyben részesült, hogy a földön Isten szervezetéhez tartozhatik, de a saját

eszméinek követéséhez ragaszkodik, anyjának tanítását megveti és az Őr szervezetével szembe száll, ezáltal gonosztevő, vagy törvénszegő lesz. A gonosztevő alatt nemcsak bűnözőt kell érteni, aki mások ellen szörnyű büntényeket követ el, hanem itt oly törvénszegőre vonatkozik, aki az Isten törvényével ellenkező dolgokat cselekszik. A királyság örökösei abban a veszélyben vannak, hogy a törvénszegés vermébe eshetnek. Tőlük Isten törvénye iránt engedelmesség kívántatik meg, amint írva van: „Nem mindenki, aki azt mondja: Uram! Uram! megyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát!” Azután az Őr megmutatja, hogy amidőn eljön templomához az ítélezésre, sokan örökáldások reményében fognak ringatózni és a királyságba való bejutásban vélnek részesülni, jóllehet önző úton jártak: „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesznek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők!” (Máté 7 : 22, 23) Az Őr a templomban szolgáló angyalokat arra utasítja, hogy ezeket a törvénszegőket eltávolítsák. „Az Embernekfia elküldi az ő angyalait és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszságot cselekesznek, és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás.” — Máté 13 : 41, 42

"Aki Istennel szövetségben áll és szereti Istent, nem fog kifogásokkal előállni, nem botránkozik, vagy ütközik meg és nem lesz Isten szervezetének ellenfele. Ha helyes szívállapotban van, semmisenem távolíthatja el őt az Őr szolgálatából. Még ha szerinte valaki igazságtalanul is járt el vele szemben Isten szervezetében; még ha mélyen meg is van sértődve miatta; ha szereti az Istent és az ő törvényét, arra a végeredményre fog jutni, hogy ez a próba az ő javára fog szolgálni, ha szilárdan kitart az Őr mellett és az ő szolgálatában; ha szereti Istent, így is fog cselekedni. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van és nincsen semmi bántódásuk!” — 119. zsolttár 165

"Valakit magárahagyhatnak földi szülei, testvérei és nővérei s mindenki, akit barátjának tartott, sőt üldözésére is kelhetnek; de ez nem mentesség arra, hogy megbotránkozzon az Őrban és az ő szervezetében. Ha valaki az Isten-szeretet nagy parancsát követi, semmi sem állhat az útjában Isten szolgálatában és semmi sem bírhatja arra, hogy az Őr szervezetében való szolgálatától visszavonuljon. „Ha valaki én hozzám jó és meg nem gyűlöli (jobban szereti) az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” — Lukács 14 : 26

"Isten parancsa alapján most a következő szavak szólnak Isten földöntartózkodó gyermekeihez, a szövetséges néphez: „Övakodjatok a bálványoktól!” (János I. 5 : 21) „Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást!” (Kor. I. 10 : 14) „Mint a bálványimádás, olyan az ellenszegülés.” (Sámuel I. 15 : 23) Aki Istennel szövetséget kötött, őt szeretik és végleges elismerésében ré-

szesülni fognak, semilyen dolognak sem fogják megengedni, hogy közéjük és az Úrhoz való osztatlan ragaszkodásuk s teljes engedelmisségük és az ő szervezetében betöltött egész szívükből származó szolgálatuk közé férközzön. Az ő polgárjoguk mennyei. (Filippi 3 : 20) Az Úr Jézus az ő királyuk, aki uralkodásához kezdett. A híveknek teljesen alá kell rendelniök magukat Istennek és az ő országának s nem fognak az ellenségnek engedményeket tenni. Miként a hú apostol, aki az élet koronáját megnyerte, mondja most a hú maradék minden tagja: „Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem jelenvalók, sem jövődök, sem erők, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket az Istennek szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban vagyon.” (Róma 8 : 38, 39) Isten törvénye van felírva közülök mindenkinek a szívében s az ő kegyelméből ennek a törvénynek fognak engedelmeskedni.

Hűség

„Jehova fontos tisztséget jelölt ki szervezetében Lucifernek. Lucifer azonban annyira el volt telve a maga fontosságának tudatával, hogy megkívánta azt, ami kizárólag Jehovát illette meg s amire Lucifernek semmi igénye nem lehetett. Habár kezdet óta tökéletes volt és teljesen képes volt a törvény megtartására, ahelyett gögös lett és törvénytelenkedésre s gonoszságra vetemedett. (Ezékiel 28 : 15) Önző kívánságának kivívása érdekében eszelte ki az első hazugságot s hozta forgalomba; így lett a hazugok atyjává s pusztulással fog végződni. Isten az ördögöt évszázadok óta azért tűrte meg az életben és törvénytelenkedésének gyakorlásában, amíg nevének és igéjének igazolására kifizűzött ideje elérkezik; ez alkalmat nyújtott más teremtményeknek is, hogy Isten törvénye iránt önként kifejezzék engedelmisségüket és híveknek bizonyuljanak, vagy pedig a törvénytelen útra lépve hűtleneknek mutatkozzanak; így mindenki száját maga lesz felelős s soráért.

„Isten kivezette Jákób utódait Egyiptomból, abból a világbirodalomból, amelynek a Sátán volt az uralkodója, s Mózeset arra utasította, hogy vezesse őket a sivatagon keresztül az Igéret-földjére. Amidőn Moáb-országába érkeztek, Mózes az izraelitákat összegyűjtötte s Jehova vezetése alatt így szólt hozzájuk: „Hogy megtudjad, hogy az Úr a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízigen azok iránt, akik őt szeretik és az ő parancsolatait megtartják. De megfizet azoknak személy szerint, akik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az ellen, aki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint.” — Mózes V. 7 : 9, 10

„Isten akkor kihirdette változatlan törvényét, hogy mindenkor hú s amit megígér, meg is tartja s ugyanily hűséget kíván mindazoktól is, akik vele szövetségre lépnek. A kérdés, amiről akkor is, mostan is szó van, a következő: „Ki fog Jehova pártján állani s mellette szilárdan, rendületlenül, híven és megbízhatóan megmaradni? Ki fogja megőrizni feddhetetlenségét Isten előtt?

„Nem elegendő, hogy valaki Jehova mellé álljon és Jehova nevét hirdesse. Ezenkívül a próbán be kell bizonyítania, hogy teljesen hűséges Jehova iránt. A gögös Lucifer nem volt hűséges szövetségéhez. Mivel Sátánnak hűtlensége miatt el kell pusztulnia, a közzétett változatlan szabály úgy szól, hogy hasonló sorban fog részesülni mindenki, aki Isten iránt hűtlen lesz. Ez a változatlan szabály Isten igéjében a következőképpen is ki van fejezve: „Szeressétek az Urat mind, ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és hőven megfizet a kevélyen cselekvőknek!” (31. zsoltár 24) „Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy melletttem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál nekem.” Nem lakozik az én házámban, aki hazugságot szól nem állhat meg szemem előtt. Reggelenként elvesztem e földnek látrait (gonosztevőit), hogy kigyomláljak az Őrnak városából minden gonosztevőt.” — 101. zsoltár 6—8

„Istenkáromlóan a papság azt állította, hogy Isten Jézus Krisztus útján kérve kéri az embereket, jöjjenek öhozzá. Ez istenkáromló állítás. A kérdés nem arról szól: Mennyit tud az ördög, s mennyit tud az Isten meghódítani? Hanem, hányan fognak szilárdan Jehova mellett megállani a megpróbáltatásokban s fogják feddhetetlenségüket megőrizni és élni Isten előtt? Mindenkit maga mellé tud állítani az ördög és Jehova ellen fordítani? Sátánnak ez a legtöbb esetben nyilván sikerülni fog; máskülönben azonban sokan meg fogják őrizni feddhetetlenségüket s be fogják bizonyítani, hogy Sátán hazudott. Minden hűtlennek meg kell halnia, csak a hívek fognak élni; Isten csak a hűségesnek ad életet. Csak azokat részesíti áldásaiban, akik hívek és állhatatosak maradnak. De aki az emberek között gazdagság, hatalom, pénz és tisztelet után veti magát önzésének kielégítésére, a biztos pusztulásba vezető úton jár: „A hívő (hű) ember bővelkedik áldásokkal; de aki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad.” — Példb. 28 : 20

Vezetés és figyelmeztetés

„Isten igéjében a „hűség” és a hűtlenség” felől „példákat” és „előképeket” jegyeztetett fel, hogy azok vezetésül szolgáljon, akik helyesen kívánnak cselekedni, s azokat figyelmeztesse, akik téves úton járnak. (Kor. I. 10 : 6—11; Thess. I. 1 : 7; II. 3 : 9; Filippi 3 : 17) Népének a következőket rendeli: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj!” (Tim. II. 2 : 15) Életbevágóan fontos, hogy megtekintsük azokat, akik előttünk éltek és Isten elismerésében részesültek. Ezenkívül a következő szabály is változatlan: Senki sem lehet hú az Istenhez, hacsak nem szereti Istent; s ha szereti az Istent, nem fogja önmagát akadályozni és szorgalmasan Isten akaratának felismerésére és cselekvésére fog törekedni.

„Ádám hűtlen lett, mivel nem szerette Istent. Évát sem szerette, mégha azt is mondta volna neki, hogy szereti. Ádám óhajtott Évát és a saját akaratát akarta érvényesíteni. Másokban is ugyanez az érzület jelentkezik. Valaki így szólhat: „Szeretem Jehovát és hú vagyok”. Most már rajta múlik, hogy be is bizonyítsa, amit mon-

dott. Megpróbáltatásba kerül, amidőn választania kell, hogy a feleségének, vagy inkább Istennek kíván fetszeni és szolgálni. Akkor az illető így szól: „Szeretem a feleségem, meg akarom tartani magamnak, történjen bármi is”. A valóság pedig az, hogy nem szereti a feleségét, sem az Istent. Mert ha szeretné az Istent, örömmel teljesítené is az ő akaratát, parancsainak engedelmeskedvén; s ha szeretné a feleségét, téves cselekedet esetében rámutatna előtte cselekedetének téves voltára és a helyes útra vezetné vissza Isten ígéje szerint. Az az ember, aki valóban szereti az Istent, szílán fog állni az Úr mellett és cselekedetével utánzásra méltó példát szolgáltatna és segítségére lenne azoknak, akik rokoni kötelékben állnak vele és ugyancsak megpróbáltatások közt élnek. Senki sem mentheti, vagy igazolhatja magát, ha a helyes útról letér, hogy valakit, aki eltért, így vezessen vissza az igazság útjára.

¹⁰ A hűség és a nültség a kicsiny dolgokban válik nyilvánvalóvá. Isten nem kívánt Ádámot valami nagy dolgot, hanem csupán azt kívánta tőle, hogy határozottan, állhatatosan álljon mellette és engedelmeskedjen neki. Hasonlóképpen Isten, Jézus Krisztus követőitől sem kívánja nagy dolgok cselekvését, hanem csupán azt kívánja, hogy állhatatosak, igazságosak, hívek és megbízhatóak legyenek. „Ami pedig egyéb iránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék.” (Kor. I. 4:2) Minden kötelesség, amit az Isten akaratának teljesítésére a szövetségben levőnek teljesítenie kell az, hogy a reábíztott feladatokat híven hajtsa végre.

¹¹ Jehova sohasem fejezte ki elismerését valamely hűtlennel, vagy csak részben hűséggel szemben. Isten szabálya szerint a hajdankori hűségesek hűségükért részesültek elismerésben; így kell hűségesnek bizonyulnia az Úr iránt a királyi ház, valamint a nagysokaság tagjainak is. Isten szervezetében férfiak választatnak és küldetnek ki, hogy másokat Isten és Krisztus szolgálatában kiváltságaik jobb felismeréséhez segítsenek. Csekélység, amit az Úr szolgálatában tenniük kell. Az igazságot nem ember termeli. Ez az Isten ígéje: Isten Jézus Krisztus útján tanítja az ő népet. A prófeciákat maga az Úr magyarázza meg és intézkedik a magyarázat közlése felől. Azok feladata és kötelessége tehát, akik Isten népének csoportjaihoz küldetnek, hogy azt vegyék vizsgálat alá, amit az Úr szervezete az ő népének erősítésére és segítésére kiad. Amidőn valaki valamely csoporthoz küldetik, de megveti a WT-iratokat és a folyóiratot, vagy figyelembe nem veszi, az azokban megtárgyalt dolgot, s helyében egyéni magyarázattal szolgál, az ilyen ember törvénytelenül és hűtlenül jár el; törvénytelenül jár el azért, mivel vonakodik, vagy nem akarja követni a Társulat utasításait; hűtlenül azért, mivel gögös, magát akarja felmagasztalni s így a királyság érdekeinek ápolását elmulasztja. Nem azért küldünk valakit a csoportokhoz, hogy a maga bölcsességét, vagy tanultságát, vagy másoknak a tanultságát fitogtassa. A királyság eljött s az Úr parancsa a királyság örököseire úgy szól, hogy menjenek és közöljék ezeket a nagy igazságokat másokkal mint Jehova nevének bi-

zonyságtevői (Máté 21:14) A néppel Istenről, az ő igazságáról és országáról kell beszélni. Amennyiben bizonyos, hogy az igazság ezen közleményeit az Úr közölte a Watch Tower irataiban, ép oly bizonyos, hogy az cly ember, aki azokat gyalázza, vagy nem használja, de helyettük a saját eszméit, vagy tanításait csusztatja be, törvénszegő és nem teljesíti a reábíztott kötelességeket és feladatokat, tehát hűtlen. Természetesen, ez nem azt jelenti, hogy csak a folyóiratot kell felolvasni a csoport előtt, hanem azt jelenti, hogy az azokban megvitatott tárgyat meg kell tárgyalni, vizsgálni és magyarázni és a csoport tagjainak segíteni kell, hogy a tárgyat jobban megértsék s így mindnyájan képesebbek legyenek az Úr szolgálatára az ő parancsolata szerint.

¹² Amidőn valaki az Úr társulatának, vagy földi szervezetének képviselővel megbízott, miáltal az Úr bizonyoságtevő munkájában közreműködik, s az illető a folyóiratot és az Úrtól származó, abban közölt tanításokat megveti s a prófeciák magyarázatát a saját egyéni eszméivel helyettesíti s ezáltal tanultnak és fontosnak akar feltűnni mások szemében, az ilyen hűtlen lett az ország érdekeinek ápolásában és kezelésében. Nyilván az ilyenre vonatkozik az Isten íhletett beszédében közölt szabály: „Ha valaki másképpen tanít és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, amelyekből származik irigység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások. Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai, akik az istenfélelmet (szolgálatot) nyerekedésnek tekintik. Azoktól, akik ilyenek, eltávazzál!” — Tim. I. 6:3—5

¹³ Ha valaki nem hiszi, hogy az Úr a Watch Tower iratait felhasználja, hogy népével az igazságot közölje, ne is próbáljon szolgálni az Úr szervezetében. De ha tényleg hiszi, hogy az Úr a folyóiratot arra használja, hogy az igazságot népe közt kiosssa, csak úgy lehet hűséges, ha szorgalmasan végrehajtja a szervezet utasításait és vizsgálat alá veszi a folyóiratban közölt tárgyakat. Más eljárás csak zavarkeltésére alkalmas és szakadások okozására, ami az illető részéről törvényteleniséget és hűtlenséget is jelentene. Ha ily állapotban marad s a szervezet utasításaival szemben a maga kedve és egyéni tervei szerint cselekszik, annakidején el lesz távolítva ebből a szervezetről.

¹⁴ Valaki Isten népének valamely csoportjában munkavezetői megbízatást nyer, az Úr szervezetétől kioktatásban részesül teendői felől. Ha hűséges és szolgál, ez a szolgál, mivel szereti Istent, szorgalmasan és örömmel is fogja teljesíteni a szervezet utasításait. Ha valamely munkavezető azt gondolja, hogy okosabb mint mások az Úr szervezetében; ez mindazáltal nem jogosítja őt arra, hogy az ügyeket az utasításokkal ellenkezően a maga önző módján hajtsa végre. A szervezetben való szolgálatnak nem az a célja, hogy embereknek képességeik ragyogtatására nyújtson alkalmat. Az Úr szervezetének összhangban kell maradnia s úgy is fog maradni, s az Úr biztosan

el fogja távolítani az olyanokat, akik viszályokat idéznek elő. Azért né is próbáljon senki sem uraskodni (főnökösködni) testvérei felett, vagy uralkodni felettük. Isten szolgájának és munkájának az a rendeltetése, hogy segítségére legyen másoknak, hogy a munkában minden munkatárs Isten akaratát az ő dicsőségére és tiszteletére végezze.

"A hűség a kötelesség gondos és szorgalmas teljesítését is jelenti. Néha így szól valaki: „En szeretem az Urat és nagyon örvendek, hogy az ő pártján lehetek!” De ennél többet kell cselekednie. Be kell bizonyítania Istenhez való hűségét és az Isten iránti szeretetét azáltal lehet bebizonyítani, hogy örömmel megtartjuk az ő parancsolatait. (János I. 5:3) Amidőn valakire valamely szolgálati kötelesség rá lesz bízva és felelősenek, hanyagnak és közömbösnek bizonyul annak végrehajtásában, ez világosan bizonyítja hűtlenségét. Ez mutatja, hogy nem megbízható. Nem aki azt mondja: „Uram szeretlek téged!”, hanem aki az Ur akaratát cselekszi, bizonyítja be a hűségét. (Máté 7:21) Az Ur az ő népére bízta az ő országának érdekeit, vagy javait. Mivel ily érdekek lettek rábízva, a szolga rendkívüli kötelességre abból áll, hogy szorgalmasan teljesítse feladatát, úgy, mint az Urnak, s közölje másokkal is, hogy az ország eljött s mindenkinek a Királynak és a királyságnak kell szolgálnia. Bármilyen is a teendő, cselekedj úgy, mint az Urnak. „És valamit tesztel, lélekből cselekedjétek, mint az Urnak és nem embernek.” — Kol. 3:23

"Az Urnak egyetlen szolgája sem vonhatja ki magát kötelességének teljesítése alól az emberek előtt való tetszés céljából. A hűség azt jelenti, hogy az ember magát igazán, állandóan és teljesen Istennek és az ő országa érdekeinek szentelje, arra való tekintet nélkül, hogy az emberek mit gondolnak, vagy mondanak. „Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Isten akaratát lélekből” — Efezus 6:6

"Ha valaki az Ur szervezetében valamire megbízatást nyert és megalkuszik, vagy nem teljesíti a kötelességét valakinek való tetszés, vagy elismerésének bírása végett, akkor ily mértékben hűtlen az Urhoz. Amidőn valaki az Ur szervezetében való kötelességteljesítés közben dicsérőleg beszél egyes emberek iránti csodálatból, ily mértékben hűtlen az Urhoz. (Júdás 16) Aki meg akarja őrizni ártatlanságát Isten előtt, mindenkinek előtt és mindenkor síkra kell szállnia Istenért és az ő szervezete mellett az ezen szervezettel kapcsolatos személyek tekintélyére való tekintet nélkül. Az emberek ítélete semmit sem számít. Az Ur ítélete a legfőbb jelentőségű. Ezért van Isten igaz szolgája minden iránt, kivéve azt, ami kedves az Ur előtt. — Ezsaías 42:19

"Ha valaki azt gondolja, hogy a kicsi dolgokat, miket reábiztak, könnyen lerázhatja magáról, mivel csekélységek, ebben a hűtlenségre való hajlam mutatkozik. Az Ur iránti hűség megkívánja, hogy az Ur szervezetében való kötelesség, vagy feladat teljesítésében — bármilyen csekélységnek is tűnjön fel az a dolog — nagyon figyelmesen és alaposan kell eljárni. Ha valamely feladatot reábiztak s te így szólsz: „Ó, hisz ez oly

kicsi és jelentéktelen dolog, hadd végezze el valaki más”, ezzel a kiváltság megbecsülésében hiányosnak mutatkozik az Ur szolgálatában s a kötelességtudás és a hűség tekintetében is. A becsület és a feddhetetlenség, a kötelességek lelkiismeretes teljesítése nem jelent jellemfejlést, hanem annak a bizonyítékát szolgáltatja, hogy szeretjük-e Istent és az ő szervezetét, vagy pedig inkább magunkat szeretjük és mások előtt akarunk tetszeni. Ha valaki a kicsi dolgokban hűtlen, könnyen a nagyobb dolgokban is hanyag és hűtlen lesz. „Aki a kevesen hű, a sokan is hű az, s aki a kevés felett hűtlen, a sok felett is hűtlen”. (Lukács 16:10) A szabály Jézus Krisztus minden igaz követője részére az, hogy kötelességét minden dologban hiven teljesíti.

"Az ítékezés mostani idejében az emberi természetnek próbára és azon kérdés elé állítottak: „Ki fog minden ellenkezés dacára is megállni az Ur mellett? A hűeknek tehát mindenkor állhatatosan, változatlanul kell állniok, s kifejezniük, hogy Isten iránt engedelmesek és alárendelik magukat neki. Mózes is közvetlenül ez elé a kérdés elé volt állítva, s az ő viselkedése annak kimutatására jegyeztetett fel, hogy az Isten előtt való tetszés érdekében a követendő helyes utat megmutassa. Mivel Mózes királyi családban nevelkedett fel, az emberek részéről minden elismerés és tisztelet körében élhetett volna. De mindezt úgy fogadhatta volna el, ha Isten és a népe iránt való hűségét megtagadta volna. A zsidók Isten választott népe voltak s az emberek között nagyon rossz hírből állottak, s mivel Isten népe voltak, sokat kellett szenvedniök Sátólól és közegeitől. De Mózes inkább népével, a zsidókkal a lenézetést vállalta, mintsem a nagy világhatalom kincseinek élvezését. Hitt az Istenben és megőrizte feddhetetlenségét. (Zsidók 11:24—26) Mózes az Ur Jézus Krisztus előképe volt. Mózes hű társaival vonakodott s nem engedett az ördögnek, szilárdan és hiven álltak s Isten elismerésében részesültek. (Zsidók 11:32—39) A szabály ezzel végleges megállapítást nyert.

"Amidőn Jézus szövetségének beteljesítéséhez kezdett, kísérelte meg az ördög először őt hűtlenségre bírni Jehovával szemben. Jézus negyven napi böjt után éhes és fáradt volt és csekélységnek tetszett volna, hogy ily alkalommal csodahatalmát felhasználva, eledelt szerezzen a maga megerősítésére. Jézus azonban a legcsekélyebb mértékben sem akart hűtlenséget elkövetni. Jézus az akkor és későbbi kísértésekben állhatatosságot és változatlanságot tanúsított Isten iránt s az egészet összevéve így szólt: „Meg van írva: „Csak a te Uradat, Istenedet imádd s csak neki szolgálj!” (Máté 4:10) Ezt a szabályt kell követnie Krisztus minden követőjének.

"Egyesek előtt csekélységnek tetszik, akik Istennel akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek, bizonyos dalok éneklése, melyekkel alattvalói hűséget fogadnak földi hatalmasoknak, vagy valamely zászlónak üdvöt köszönnének és hűséget fogadnak. Ez tényleg csak egy kis formáság; de az oly nyomásnak való engedés, hogy Jehova Istentől kívül máségyébnek akarják tulajdonítani az üdvösséget, valóban hűtlenséget jelent Isten

előtt. Akik Istennel szövetségben állnak, nagyon jól tudják, hogy az üdv, védelem, biztonság és áldás csak Istentől származhatik és az ő országától, mástól senkitől sem. Lobogónak és embernek való üdvköszönés, annak való üdvösség tulajdonítását jelenti s ez hűtlenség Istennel szemben. Ez a megpróbáltatás az utóbbi két évben főképpen Németországban szakadt Isten népére. Egyesek elbuktak e megpróbáltatásban, viszont mások hívek és állhatatosak maradtak s inkább elszenveték a börtönt, verést és halált, mintsem hűtlenséget követtek volna el Istennel és az ő országával szemben. Ezek választották a helyes utat. Az üldözések közt híveknek bizonyult hajdani emberekrol az áll megírva, hogy „nem volt reájuk méltó a világ”; ugyanígy mondható most is azokról, akik a mostani időben az üldöztetések közt Istenhez híven, szilárdan és állhatatosan állanak, hogy nem volt méltó reájuk a világ.

„Az ördög az összes elvetemült és kegyetlen képviselőket Jézus ellen csodította, arra akarván kényszeríteni, hogy Atyjának üzenetét ne tudassa az emberekkel. Jézus azonban állhatatos volt és mindenkor hűségesnek bizonyult. Lázással s árulással vádolták, bizonyítékok híján is elítélték és a politikai uralkodók gyalázatos halálba küldték a vérszomjas papság, az ördög szemmel látható képviselőinek kívánságára. Jézus megőrizte hűségét és állhatatosságát s ezért adományozta neki Isten a „Hű és Igazságos” címet. Jézus arra figyelmeztette követőit, hogy hasonló üldözések fognak reájuk következni. (János 15 : 19, 20) Isten engedi az ördögnek ezen kegyetlen üldözések folytatását, amíg letelik az ideje, s így nyílik alkalma az embernek ártatlanságának kimutatására és bizonyítására, hogy az ördög hazug volt, s így vehet részt az ember Isten nevének tisztázásában. Miközben Isten szövetséges népe átmegy ezen borzasztó megpróbáltatásokon, Isten nem szűnik meg ígéretével, hogy „megőrzi a híveket az Úr (31. zsoltár 23).” A hűtleneknek azonban el kell pusztulniuk.

„Most elérkezett a döntő próba Isten népe számára; mert az ördög tudja, hogy kevés az ideje a peres ügy végleges eldőléséig. A hűtlenek meg fognak alkudni és kikerülik a szóbanforgó ügyet. A hívek és igazak ellenben változatlanul, rendületlenül és szilárdan fognak állni, arra való tekintet nélkül, hogy mit cselekesznek velük az emberek. Nem fognak embertől félni, aki csak megölni tudja őket; hanem Istent fogják félni, aki az ő létezésüket is meg tudja szüntetni. Nem fogják megtagadni az Urat, s nem fognak eltávozni az ő szervezetétől, hanem híven és igazságosan megállanak s részesülni fognak az ő elismerésében. (Máté 10 : 26—35) Azoknak, akik az Úr mellett állanak s vele ennek következtében szövetségben vannak, mondja Jézus: „Ne félj semmit azoktól, amiket szenvedni fogsz; imé az ördög közületek némeleyeket börtönre fog vetni, hogy próbára tétessetek, és szorongatástok leszen tíz napig. Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját!” — Jelenések 2 : 10

„Ez nem azt jelenti, hogy csupán hinni kell Istenben és Jézus Krisztusban s ragaszkodni kell ezen hithez mindhalálig. Ez sokkal többet jelent,

azt jelenti, hogy Jézus Krisztus hű követői az ő kegyelméből szilárdak maradnak és változatlanul fogják szeretni s osztatlanul és állhatatosan fognak ragaszkodni Istenhez és az Úr Jézus Krisztushoz s emellett ki fognak tartani, még ha a halálba is kellene menniük. Hívek lesznek Istenhez és az ő országához, ha semmi zavar sincs, s akkor is, ha sokan reájuk is támadnának szolgálatukban és mindvégig így fognak viselkedni. Hívek maradnak s az üldözések és nyomor közt sem fognak engedni az ördögi befolyásnak s nem fognak megalkudni az ördög szervezetének semilyen ágával sem. Ártatlanságukat utolsó lélekzetükig meg fogják tartani. Emberek igazságtalan ügyekért is meghaltak már egymás iránt való hűségben. Mennyivel nagyobb kiváltság Istenhez és az ő ügyéhez való hűségben meghalni!

„Jézus Krisztus hű és igaz követője, aki végül Isten országában fog maradni, teljesen szorgalmasan fogja követni Atyjának parancsait és őrizkedni fog s nem fog eltávozni Isten szervezetének törvényeitől. Mivel az ily hűségesek szeretik Istent és az ő törvényét, semmiben sem fognak megbotrálni s nem fognak elfordulni Istentől és az ő szolgálatától. Gondosan fogják ápolni az ország érdekeinek reájuk bízott részét, még ha oly kicsi is az, megvédik azt s becsületesen végrehajtják az azzal összefüggő köteleességeiket. A hű köteleességteljesítéstől való eltérés nincs megtűrve s az emberek előtt való tetszés végett nincs megengedve az alakoskodás, sem a megalkuvás az ördöggel, vagy szervezetének valamely ágával. Minden köteleesség teljesítésében hűség, állhatatosság, változatlan, rendíthetetlen hűség, igen, így fognak viselkedni.

„Isten kijelentése szerint gyűlöli, aki „a testvérek közt viszályt kelt”. Aki állandóan zúgolódik és panaszkodik Isten szervezetére s állandóan önző kívánságait követi, viszályt kelt a testvérek között. (Példb. 6 : 16—19; Júdás 16) Az Úr összeszedeti azokat, akik viszályt keltenek és törvénytelenül viselkednek s a külső sötétségre fogja vetni. Ezt máris megmutatta egyesekkel való elbánásában. Isten fiainak, akik az ő elismerését bírni kívánják, békében kell lenniük egymással és a viszálykodásokat kerülniük kell. (133. zsoltár) A nagyobb Dávid trónja fel van állítva s az ítélet most folyamatban van és az Úr házából való ily szólnak: „Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség (béke) a te palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke! Az Úrnak. a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót te neked!” (122. zsol. 7—9) A hívek és az igazak meg fogják őrizni feddhetetlenségüket s vállalva fognak állni és harcolni fognak Isten országának örömhíréért, az ország érdekeit ápolni fogják s egymás iránt is, amennyiben az Úristenhez lojálisak és hívek lesznek s ennél fognak kitartani mindvégig. Egy pillanattal sem fognak remegni kísértőik előtt, hanem bátran és szilárdan síkra szállnak az Urért. Bátorságuk most az ellenség előtt az ellenség közeli pusztulásának a jele lesz, viszont a hívek előtt erős bizonyíték lesz a bátorságuk Istentől való megszabadításukra nézve. — Filippi 1 : 28, 29

"Jehova megígérte, hogy megőrzi azokat, akik iránta tiszta szívűek lesznek. „Hű az, aki ígéretet tett; ő meg is cselekszi. (Thess. I. 5 : 24) Hű az, aki elhívott titeket; szándékát meg is fogja valósítani, szent nevét igazolni fogja, amiben híveinek is osztályrészét fog nyújtani.

Kérdések a tanulmányhoz

- 1.2. Mit követel Jehova azoktól, akiket királyi házána tagjává fogad? K. a Példb. 6 : 20-ban említett apa, anya, fiu? Miért vannak így megnevezve?
- 3.4. Mit jelentenek a „lojalitás" és a „hűség" szavak? Hogyan lehetünk Jehova iránt lojalisek és hívek?
- 5-7. Mi képezi Jehova törvényét? Mit értünk az ő törvényének tökéletessége alatt? Mit jelent a 40. zsoltár 9. verse? Alkalmazd az 1. zsoltár 1.2. és a 37. zsoltár 30 és 31. verseit!
8. Abrázold a Jehova „törvénye" és a „parancsolata" közti összefüggést!
9. Mit jelent Isten nevének hiábavaló felvétele? Mivel végződik az ily cselekedet?
- 10-12. Kinek és kiért jegyeztette fel Jehova, Mózes II. 20 : 3-ban parancsolatát? Mutasd ki, mily fontos most világosan megérteni ezt a parancsolatot!
- 13-16. Mutasd ki, mily fontos most a Példb. 6 : 20 és 3 : 5, 6 helyes megértése és alkalmazása; valamint 111. zsolt. 10; Példb. 6 : 23; 8 : 13 és 13 : 14 megértése is! Mily helyzetre vonatkozólag adatott a Példb. 1 : 22, 23, 25, és 26?
- 17-19. Kitől és hogyan nyeri az Őr népe szellemi eledelt? Hogyan kell viselkedni és cselekedni az Őrtől az ő ígérből származó rendreutasítás alatt arra rendelt földi eszköze útján? Mi lesz az eredmény e tekintetben ily viselkedés következtében?
- 20,21. Mi a helyes magaviselet az írás értelmében, ha feltéves szerint, vagyha valóban is sérelem ért valakit?

- 22,23. Alkalmazd az írás figyelmeztetését a bálványimádással szemben? Hogyan szolgál mások oktatására és figyelmeztetésére a Luciferről szóló feljegyzés?
- 24-27. Mutass rá más szövegekre, amelyek szintén hangsúlyozzák a Móz. V. 7 : 9. 10-ben közölt szabályt! Mutasd ki, megértette a kiérus Jehovának az emberiségre vonatkozó szándékát!
28. Mutasd ki szövegek alapján, hogy a „hűség" és „hűtlenség" bibliai példái, vagy előképei történelmi feljegyzésnél is többet jelentenek! Mily nem változó szabályt látunk ebben ismét?
- 29,30. Példázd annak lehetőségét, hogy az önző vagy felcserélhető a szeretettel! Mi az Isten iránti valódi szeretet bizonyítéka?
- 31-34. Hogyan viselkednek helyesen, akik a Társulattól Isten népének csoportjaihoz küldetnek küldetésük rendeltetését illetőleg? És azok, akik a csoportokban a Társulat által munkavezetőknek vannak kinevezve?
35. Magyarázd meg, abból áll-e a hűség, hogy szeretjük az Urat és mellette foglalunk állást!
- 36,37. Alkalmazd Efesus 6 : 6-ot!
38. Hogyan lehet a kicsiny dolgokban tanúsított eljárásból a hűséget, vagy a hiányos hűséget felismerni? Hogyan juttatta kifejezésre ezt Jézus?
- 39,40. Mily megpróbáltatás alatt állnak most az emberi teremtmények? Hogyan került ki Mózes a megpróbáltatásból? Hogyan viselkedett Jézus az ily megpróbáltatásban, példát hagyván hátra követőinek?
- 41,42. Magyarázd meg, befolyásolja-e az Isten iránti hűséget valamely lobogónak, vagy embernek való üdv-köszönés, vagy alattvalói hűségről szóló énekek éneklése földi hatalmakat illetőleg? Mit tanulhatunk ily irányú tapasztalatokból?
- 43,44. Alkalmazd a Jelenések 2 : 10-et. Miért oly fontos most e szöveg helyes megértése?
- 45-47. Mily állandó álláspontra helyezkednek most azok, s hogyan fognak viselkedni, akik végül Jehova királyi házában fognak lakni?

(1936, március 1)

„Az Ő házának buzgalma“ — Bizonyágtevő-időszak

Ezt a nevet viseli a kilenc napig tartó bizony-
ságtévő-időszak, június 6.tól 14.ig bezárólag.
Minden vonakodás nélkül és fáradhatatlan szo-
galommal folyik a gyülekezés Isten házában; a
felkent maradék benn a csarnokban a jonadábok
pedig az előcsarnokban sorakoznak fel, hogy en-
nek a bizonyoságtévő-időszaknak szolgálati alkal-
maiban részt vehessenek. A szervezkedési-utási-
tás a „Gazdagság“ című könyvnek két más új
füzettel egyidejűleg való felajánlására utal, (kö-
zülök az egyiknek fedele teljesen egyszerű), mely
alkalommal most az egyszer a munkaterületen
fekvő falvak részesítendőik előnyben. Ilyenkor a
helyzet és az időjárás a falvakon rendszerint ked-
vező. Isten házában buzgalma indítson mindenkit
a szükséges előkészületekre és a közelgő bizony-
ságtévő-időszakban való részesedésre.

Nagy összejövetel Luzernben (Svájc)

Az idei nagy összejövetel napja és helye már meg lett határozva; Luzern, 1936 szeptember 4, 5, 6, és 7. én Jehova felmagasztálásának helye lesz. Isten hűségese népe együtt lesz, hogy részt vegyen a sátoros ünnepek megünneplésében. —

Luzern az ülésezésekre legideálisabb helyek egyike; világhírű gyógyhely, pompás fekvéssel, kielégítő és jutányos elszállásolási lehetőségekkel; a nagy nemzetközi vasútvonalak gócpontja, azonkívül van egy teljesen új s a nagy összejövetelekre nagyon célszerűen berendezett épülete,

melyet a városi hivatalok örömmel bocsátanak rendelkezésünkre.

A testvérek Amerikából és különösen Angliából máris tömegesen jelentették be látogatásukat s azért a kedves testvérek és barátok Közép-Európában is tegyék meg a szükséges előkészületeket, hogy ennek a nem mindennapi eseménynek részei lehessenek.

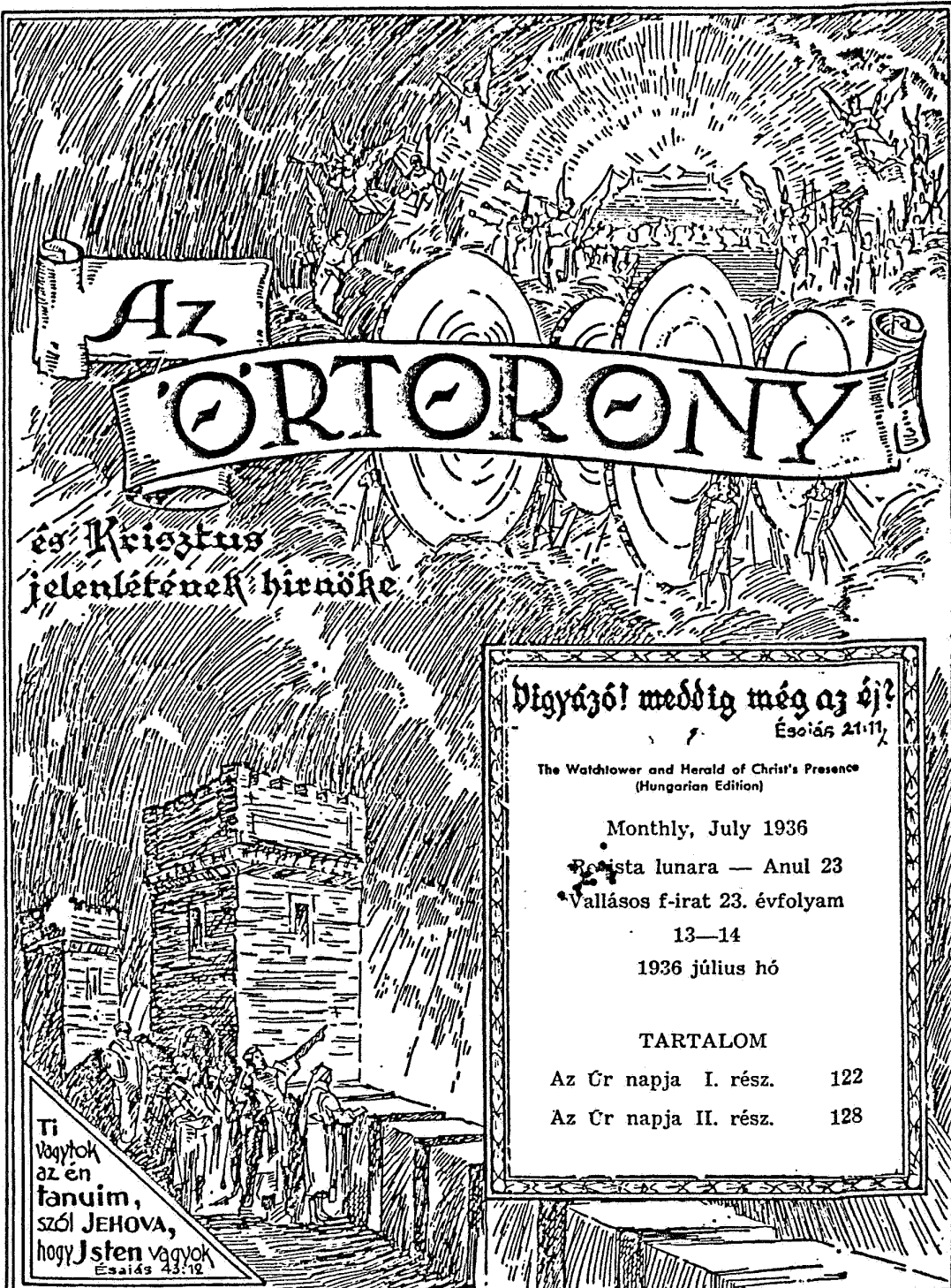
A folytatólagos közelebbi információk egy más úton következnek.

A prágai hivatal szünete

A Társulat hivatala minden évben két heti szünetet tart, hogy a testvéreknek a változatos-
ság kedvéért a kinnti szolgálatra alkalmat nyujt-
son. Idén a hivatal június 27. től július 12. ig szü-
netel. Ezalatt az idő alatt a levelezés elintéztetle-
nül marad és az irodalom szétküldése is szünetel.
Az „Örtorony“ kedves olvasóit ennek szíves figyelembevételére, valamint erre és a következő
két hétre szükséges irodalomnak idejekorán való
beszerzésére hívjuk fel.

Új füzet

Örömmel közöljük, hogy Rutherford testvérnek újabb füzeté, nevezetesen A HALÁL OKA, ma már magyar nyelven is kapható. Ez a füzet egy további értékes eszköz, melyet az Úr, nevének igazolása érdekében, népének nyújtott. Terjesztésre kerül különösen „Az Ő házának buzgalma” nevet viselő szolgálati-időszak alatt. (Ez az értesítés egyelőre csak Európában vonatkozik a testvérekre.)

Az ŐRTORONY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Digyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, July 1936

Regista lunara — Anul 23

Vallásos f-irat 23. évfolyam

13—14

1936 július hó

TARTALOM

Az Őr napja I. rész.	122
Az Őr napja II. rész.	128

Ti
Vagytok
az én
tanúim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Výpláčení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Az Úr napja

„Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jön el, mint a tolvaj, éjjel.“ —
Thess. I. 5 : 2

I. rész.

JEHOVA napja, vagy az „Úr napja“ nem a vassárnap, vagy valamely más, 24 óráig tartó nap, ahogyan a papság az emberekkel közölte. Hanem azon időköz, amely akkor kezdődött, amidőn Jehova elküldötte fiát mint a világ királyát, hogy Sátánt elűzze és minden teremtmény felett uralkodjon. Jehova napja Kr. u. 1914-ben kezdődött és azóta tart. Ennek az időnek a kezdete van jelmezve a következő szavak útján is: „Hálát adunk neked mindenható Úristen, aki vagy és aki voltál és aki eljövendő vagy, mert átvetted nagy hatalmat és uralkodol“. (Jelenések 11 : 17) A próféta ugyanezt a korszakot írja le a következő szavakkal: „A te hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr, Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között! A te néped készséggel siet a te sereg gyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja“. — 110. zsoltár, 2, 3

Az „Úr napja“ a Sátán szervezetére következő bajok kezdetét jelenti, mert Jehova abban az időben szakítja félbe Jézus Krisztus keze útján Sátán elvetemült hosszú uralkodását. Ezen idő alatt nagy bizonyosságot kell tenni az Úr Isten nevééről, mégpedig az egész földön; ezt Ézsaiás próféta a következő szavakkal jelezte előre: „Ama napon oltára lesz az Úrnak Egyiptom földjének közepette és határán egy oszlop az Úrnak. És lesz jegyül és bizonyosággul a Seregek Úrnak Egyiptom (a világ) földjén, hogyha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nekik megtartót és fejedelmet és őket megszabadítsa.“ — Ézsaiás 19 : 19, 20

Isten abban az időben minden nemzetet elszámolást fog tartani, mivel Sátánnak szolgáltak, s így szól hozzájuk: „Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jó a Mindenhatótól... Imé, az Úrnak napja jó kegyetlen búslással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye és annak bűnöseit elveszítse arról... Ezért az egeket megrenditem és megindul helyéről a föld is, a Seregek Úrnak búslása miatt és felgerjedett haragjának napján.“ — Ézsaiás 13 : 6, 9, 13

Miközben Sátán szervezete nagy nyomorban van, Isten szervezetének maradéka így fog énekelni a földön: „Ama napon ez éneket éneklék Júda földén: Erős városunk van nekünk, szabadítását adta köfal és bástya gyanánt. Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.“ (Ézsaiás 26 : 1, 2) „Ama napon a Seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának. És ítéletnek lelke annak, aki az ítélszékekben ül és erősség azoknak, akik visszanyomják a kapukig az ellenséget“. — Ézsaiás 28 : 5, 6

Miközben ezt az éneket dalolják, nagy tömegek fognak elfordulni Sátán szervezetétől és fogják keresni az Urat. „Es meghallják ama napon a siketek az frás beszédeit és a homályból és söté-

tétből a vakoknak szemei látni fognak. És nagy örömről lesz a szenvedőknek az Úrban és a szegény emberek vigadnak Izrael Szentjében“. (Ézsaiás 29 : 18, 19) Jehova napja nagy nap, csodálatos dolgok napja és boldog ember az, aki ezen a napon teljesen Jehova mellett fog állani.

„Az Úr napja“

„Jehova napjának“ és az „Úr napjának“ jelentősége között különbség van, amely értelemben Thess. I. 5 : 2-ben fordul elő. Jehova napja akkor kezdődött, amidőn fiát uralkodni küldötte ellenségei között. Abban az időben Jézus Krisztus az értékes szegletkő nem helyezettett el teljesen Sionban; ez azonban 1918-ban megtörtént, amidőn az Úr Jézus templomához érkezett az ítéletre. (Ézsaiás 28 : 16) Ennek az értékes kőnek az elhelyezése jelenti „azon nap“ kezdetét, amelyről az apostol Thess. I. 5-ben írt. Az apostolnak testvéreire intézett szavai: „Ti pedig tudjátok, hogy az Úrnak napja úgy jön el, mint tolvaj“ oly határozott kijelentés, amely megmutatja, hogy ez az idő az, amidőn a hű maradék az igazság pontos ismeretére fog jutni. (Tim. I. 2 : 4) Erről az időről áll megírva az írásban: „Szükségtelen, hogy valaki tanítson benneteket.“ (János I. 2 : 27) Azon idő ez, amidőn Jehova és az Úr Jézus Krisztus fog gondoskodni a hívek tanításáról (Ézsaiás 30 : 20), „ama napon, amelyen Isten az emberek titkait feltárja Jézus Krisztus által.“ (Róma 2 : 16) Ez tehát azon idő, amidőn Jézus Krisztus, a nagy bíró ítéletre jön a templomhoz. A következő szövegek nyilván erre az időre vonatkoznak, illetve arra az időre, amidőn az Úr Jézus megjelenik a templomban és ítélezését megkezdi: „Úgy hogy semmiféle kegyelemnek nem vagytok híjával, várván a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését, ki meg erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételének napján.“ (Kor. I. 1 : 7, 8) Ez a feddhetetlen állapot nem következhetett be az Úr Jézusnak templomához érkezése, a hívek maga köré gyűjtése előtt, amidőn őket az igazság palástjába takarta. — Ézsaiás 61 : 10

„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette benneteket a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig.“ (Filippi 1 : 6) „Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi öhozzá leendő egybegyülésünkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már Krisztusnak ama napja.“ (Thess. II. 2 : 1, 2) Ez a különös nap Kr. u. 1918-ban kezdődött és Isten házában a megítélés is akkor kezdődött. (Péter I. 4 : 17) Attól az időtől kezdve lett „mérőkötél“ a jog és „szinelővé“ az igazság a földi dolgokat illetően is, az ürdög látható szervezetét is beleértve. — Ézsaiás 28 : 17

* Jehova emelte trónra Jézus Krisztust 1914-ben és küldte uralkodni. (2. zolt. 6; 110 : 1, 2) Ez jelzi „Jehova napjának” kezdetét. E nap folyamán, mégpedig három és fél évvel kezdete után, kezdődött az „Úr Jézus Krisztus napja”, amidőn ítéletre ült, hogy igazságot szolgáltasson. De ez az idő Jehova napjához tartozik, mivel Jézus Krisztus csupán Jehova végzését hajtja végre; az „Úr napja” (Jézus Krisztus napja), amiről az apostol ír, arra az időre esik, amidőn Jézus Krisztus munkájához kezd, ami a föld megítélésével függ össze. A Jelenések képlete ezeket mutatja: Amidőn 1914-ben Jehova szervezete terhes lett és szülni készült (t. i. a királyság megszületésére készült), az ördög fel volt készülve, hogy a „születendő fiúmagzatot” felfalja (t. i. az újszülött királyságot). Az ördög éppen a megszületett gyermek felfalására törekedett. Mire háború tört ki a mennyben, amely Sátán vereségével és a földre való levételével végződött. De az ítélet még nem vette kezdetét; azután Jézus Krisztus megérkezett Isten templomához az ítéletre s akkor kezdődött meg az „Úr napja”. Ezen utóbbi korról írta az apostol Thess. I. 5 : 2-ben. Jól tesszük, ha ezt a különbséget eszünkben tartjuk; mert e cikk következő részeiben az 1914-ben kezdődő „Jehova napjának” korszakát és az 1918-ban kezdődő korszakot „Krisztus napjának” fogjuk nevezni.

Vigasz

* Testvéreihez intézett levelével az apostol azt célozta egyrészt, hogy őket megvigasztalja s közzölje velük, hogyan vigasztalhatják egymást. Thess. I. 4-ben részletesen beszél az Úr Jézusnak a mennyből való visszatéréséről és az Úrban elhunytak feltámadásáról s azoknak az Úrhoz való begyűjtéséről is, akik még életben vannak és híveknékné bizonyultak, s arról, hogy ezek örökre az Úrral lesznek. Ezzel a vigasztalással a testvérek felvilágosítását célozta s arról biztosította őket, hogy Ister a hitben elhunytakat az Úr Jézus Krisztus visszatérésekor fogja életre kelteni. Amde nem csupán ezzel a kijelentéssel vigasztalta őket, hanem az I. lev. ötödik fejezetének „az időről és az időszakokról” szóló kijelentésével is; ez a 11-ik versből tűnik ki: „Vigasztaljátok azért egymást és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.” A Thess. I. lev. 4-ik fejezetének utolsó része és az 5-ik fej. első része nyújt bőségesen vigaszt, amennyiben azon dolgokra hívja fel a figyelmet, amelyek az Úr Jézus Krisztus napjának bekövetkezésekor fognak beköszönteni. Nemcsupán az Úr Jézus Krisztus visszatérése és az elhunytaknak feltámadása nyújtott nagy vigaszt, de az is szükséges volt, hogy testvéreit az apostol erről felvilágosítsa a hitükben való bizalom végett. Más eset áll fenn azonban az „időket és időszakokat” illetőleg. Az apostol a IV. fejezetet vigasztaló és bátorító szavakkal fejezi be s nyomban azután így folytatja: „Az időről és az időszakokról pedig”. A „pedig” szó a következőket az előző összefüggő idéssel fűzi össze. Nem volt helyénvaló, illetve szükséges volt az időről és az időszakokról részletekre kitérni.

Idők

* A következő így szól: „Az időről és az időszakokról”. A névelő „az” használata mutatja, hogy

nem időszámítási általános idők megtárgyalásáról van szó, hanem bizonyos „idők” megtárgyalásáról, nevezetesen oly dolgokról van szó, amelyek az apostolok által említett eseményeket megelőzik és követni fogják. Ezzel az apostol nem az időszámítás tanulmányozására buzdított, amire sokan sok értékes órát eltékoztak, amit hasznosabban is felhasználhattak volna. Senki sem határozhat meg dátumokat és mondhatja meg előre, mi fog történni egy bizonyos napon. Azok a „jelek”, amelyeket az emberek csak pusztán találgatás alapján állapítanak meg. Pál itt nyilván ugyanarra hivatkozik, amire Júdás a következő szövegben: „Ti azonban szeretteim, emlékeztetek meg azokról a beszédekről, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondtak. Mert azt mondták nektek, hogy az utolsó időkben lesznek csúfolkodók, akik az ő istentelen kívánságaik szerint járnak.” — Júdás 17, 18

* A Jehova által említett „idők” ismeretlen idők emberi teremtményeket illetőleg. De amidőn valamely próféta dolog bekövetkezik, megtudjuk, hogy az előre közölt esemény a próféta teljesülésekképpen bekövetkezett. A látszólag meg nem határozott időknak meg kellett szünnie, amely idő alatt Isten titka érthetetlen volt, a „hetedik angyal szózatának napján, amidőn a hetedik angyal trombitálni kezd.” — Jelenések 10 : 6, 7

* Az apostol nemcsupán „időket”, de „időszakokat” is említ. A görög „chronos” szó az idő hosszát, vagy terjedelmét mutatja; s a görög „kairos” szó, (aminek többesszámát itt „időszakoknak” fordították) „határozott időt”, „kellő időt”, vagy „alkalmat”, illetve „egy kitűzött időt, vagy évszakot” jelent. Ezen „időpontoknak” még van a saját jelük, ezek az „idők jelei.” (Máté 16 : 3) Amidőn ez az idő bekövetkezik, a keresztényeknek szabad lesz megítélniük egyes dolgokat, amint írva van: „Azért idő előtt semmit ne ítéljetek!” (Kor. I. 4 : 5) Az idők teljességének eljövételével minden dolgok kezelése, illetve az „idők teljességének kezelése” Jézus Krisztus kezébe kell hogy átmenjen. (Efezus 1 : 10) Itt ugyanez a görög „kairos” szó fordul elő, mint a következő szövegben: „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet Istennek házában.” (Péter I. 4 : 17) Ez azon idő, amidőn az Úr Jézus, Jehova templomához jön ítélezni.

* Mikor kezdődnek az „idők és az időszakok”? Nyilván az Úr Jézus Krisztusnak a mennyből való eljövetelének, Sátán kivételének, amidőn Jézus Krisztus a templomhoz érkezik és az elhunyt híveket megítéli. (Jelenések 11 : 18) Thess. I. 4 : 13-ban az apostol azt mondja testvéreinek, hogy ne szomorkodjanak mint mások akiknek nincsen reménységük; mert ha hisznek a feltámadásban, amiről tanultak, akkor ne szomorkodjanak a gyászolókért, akik hűségüket megőrizve hunytak el, mert Isten ígérete szerint az Úr Jézus Krisztus visszatérésekor őket vissza fogja hozni az életbe. A gyászolók látszólag nem azért szomorkodtak, mert a halottak feltámadásáról oktatásban részesültek, hanem, mivel az elhunytak nem tartózkodhatnak a földön, hogy résztvehessenek az Úrnak, Jehova nevének igazolására folyó munkájában, amidőn Jézus Krisztus templomához érkezik. Azért jelenti ki az apostol a Krisztusban elhunytak

felől, hogy Jézus Krisztusnak a mennyből való eljövetelekor az elhunyt hú kegyesek támasztatnak fel legelőbb és gyűjtetnek az Őrhoz; az Istenben hívők maradéka csak azután „ragadtatik el... az Őr elé az éltető égbe”, illetve gyülekezik az Őr köré a templomban s így mindenkor az Őrnál lesz. Ez a felvilágosítás mindazoknak erős vigasztalásul szolgált, akik teljesen hittek. „Az időről és időszakokról pedig atyámfiai, nem szükség, hogy írjak nektek!” Itt az „atyámfiai” szó tulajdonképpen a maradékra vonatkozik, amely most a földön van s választottak közé tartozik. (Máté 24 : 21, 22) Ezek az „atyafiak”, miként Pál apostol is, megszülettek Isten „asszonyától”. (Ézsaiás 54 : 13) Elragadtattak hogy az Őrral találkozzanak az éltető égben, a templomban. (Thess. I. 4 : 17) Azért szükségtelen, hogy írjon nekik az apostol az Őr napjáról. Miért? Azért, mivel abban az időben, amidőn Pál apostol testvérei, a maradék ezt a jövendölést meg kell hogy vizsgálja és értse, az Őr Jézus Krisztus a templomban fog tartózkodni; s mivel ezek mindnyájan Isten fiai, s az ő asszonyától születek, mindnyájan „Istentől fognak tanulni”, nevezetesen Jézus Krisztus útján s ezen tanulshól fogják megérteni a Biblia prófeciáit. Ez a kijelentés: „...nem szükség, hogy írjak nektek!” nem azt jelenti, hogy a WT hagyjon fel a Biblia e szövegeinek magyarázásával. A WT nem akarja valamely embernek a nézetét előadni, s nem is adja elő; de az Őrtől használva és vezérelve a WT azon felvilágosítást nyújtja a maradéknak, amivel Jehova és az Őr Jézus Krisztus a Szentírás és azon dolgok felől megajándékozta, amik a prófécia teljesülésekképpen történnék. A WT tehát ezen cselekedetével semmiképpen sem sérti meg az apostol szavait. Mindazok könnyen felismerhetik, akik Istentől tanulnak, hogy mi az igazság (valóság), amidőn figyelmük arra lesz terelve.

„Igen jól tudjátok”

„A maradék hasznára mondja az apostol: „Mert ti magatok igen jól tudjátok”. A névelő második személye mutatja itt, hogy a templomban tanított hű felkent maradék az igazság „pontos felismerésére” fog jutni (Tim. I. 2 : 4), azon idő lesz ez, amidőn az apostol szavai teljesülni fognak: „Nem szükséges, hogy tanítsen benneteket valaki”, mivel az Őrtől fognak tanulni. (János I. 2 : 27) Az apostol által használt „tudjátok” szó azt jelenti, hogy a maradék, az „atyafiak” világosan fognak látni és ismerni, mivel az Őr felnyitja értelmi szemüket s a prófeciákat és a látható eseményeket teljesebben fel fogják fogni. „Ti magatok jól tudjátok” azt jelenti, hogy a jövendöléseket és eseményeket, amelyek a jövendölések teljesülésekképpen következtek be, szorgalmasan megvizsgálták és megértették. Azon idő ez, amidőn sokan „tudakozódni fognak” (Isten szent könyvében) a prófeciák iránt és a „tudás meggyarapodik”. — Dániel 12 : 4

„Jól tudjátok”, hogy az „Őr napja” nem Jehova napjának a kezdetén, hanem az Őr Jézus napjának a kezdetén kezdődik. Egyazon idő ez, amire az apostol Thess. I. 4 : 15-ben utal, amidőn így szól: „Mi, akik élünk, akik megmaradunk az Őr eljöveteleig”. Azután az apostol folytatólag így szól:

„Mert maga az Őr riadóval, ... leszáll az égből” s „azután mi, akik élünk, akik megmaradunk” ... elragadtatunk a felhőkön a levegőbe (a templomi állapotba, amit emberi szemekkel látni nem lehet); s eképpen mindenkor az Őrral leszünk (ha megőrizzük hűségünket)”. Az Őr napja a Péter II. 3 : 10-ben említettél azonos: „Úgy jön pedig el az Őrnak napja, mint a tolvaj éjszaka”. Valamint: „Azon a napon, amelyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által”. (Róma 2 : 16) Azon időszak ez, amelyről az apostol a következőket írta: „Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Őr ama napon, az igaz bírő (Krisztus)”. (Tim. II. 4 : 8) Ez az Őr Jézus Krisztus napja, amidőn a templomból előlép és közzétételek, hogy ő a világ jogosult uralkodója, s ez az idő Kr. u. 1918-ban kezdődött.

„Mint tolvaj”

„Hogyan fog jönni ez a nap? Ez nem jön mindenkihez szóló általános közhirretevés útján, hanem az „Őr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjszaka”. Annak idejével és módjával, ahogyan a tolvajok mások házába betörni szoktak, van példázva annak ideje és módja, ahogyan az Őr Jézus Krisztus napja eljött. Az egész nap, vagy időszak, amelyet most vizsgálunk, jön el lopó módjára. Az Őr Jézus megérkezésének napja immár valóság lett; a „hirtelen veszedelem” azonban, amely az Őr napján fog bekövetkezni, még esedékes. Jehova napjának kezdete, illetve 1914 nem jött lopó módjára (váratlanul). Miért? Mivel a WT iratai már 1880 óta kiemelték 1914-et mint Sátán világának végét. Attól kezdve 1914-ig a WT iratai folytonosan figyelmébe ajánlotta olvasóinak az 1914. évet. A traktátusok milliói kerültek forgalomba és díjtalan kiosztásra, amelyekben erre a dátumra rá volt mutatva. Ez a dátum oly nagy mértékben volt közölve, hogy szóbeszéd lett belőle a papok szájában és szövetségeseik közt gúnybeszédet csináltak belőle. A róm. kat. hierarchia a protestáns papsággal együtt és szövetségeseik lesték azt az időpontot, hogy gúny tárgyává tudják tenni még inkább annak (1914-nek) a hirdetőit, s amidőn ez az év bekövetkezett és a föld nem pusztult el, sokkal erősebben gúnyolódtak, mint valahais azelőtt. Világos tehát, hogy 1914, Jehova napjának kezdete nem úgy jött el, mint a lopó éjszaka.

Amde hogyan történt 1918-al, az Őr Jézus Krisztus napjának kezdetével, amidőn az Őr templomához érkezett az ítéletre? Úgy jött ez a nap, mint a tolvaj, éjszakán? Valóban úgy jött! Addig az óráig Jehova hívein kívül senki sem értette meg az Őr Jézusnak templomához érkezését. Az angol róm. kat. hierarchia részére készült Douay-féle Bibliafordításban Thess. I. 5 : 1, 4-hez, ahol arról van szó, hogy „az a nap rátok ne törjön mint tolvaj”, a következő megjegyzést fűzi: „Ez az ítélet, a világ végének, Jeruzsálem pusztulásának a napja. Elég annyit tudni hogy az idő (határidő) bizonytalan és a halál úgy jön mint a tolvaj éjszakán... Csodálatos, hogy némelyek oly gyermekiesen félnek az ítélet napjától, hogy nem tudnak borzongás nélkül arra gondolni, hogy az ő napjaikban következhetik be. Félnék szívüek!

Avagy soha sem gondolnak arra, hogy a halál biztosan utoléri őket s az fogja részükre, mint személyek részére a világ végét és az utolsó napot jelenteni? Az ő számukra akkor az egész világ elmúlik."

"Igaz, hogy a „Beteljesült Titok” c. könyvben említve van 1918, amely könyv 1917 júl. havában jelent meg; de ez az említés nem történt kellő megértés és a dátum helyes alkalmazása alapján. Az 1911. évre várt nyomor idejét egyszerűen elhalasztották 3 és 1/2 évvel, s ez mutatja, hogy azt az időpontot nem értették meg helyesen. 1918-ban sokan voltak Isten országának örökösei, akik azóta elveszítették ezen helyzetüket s most a „gonosz szolga” osztályához tartoznak. Az Úr napja nemcsak tolvaj módon tört reájuk, hanem ezek még mostan is teljes sötétségben ülnek az Úrnak templomához jövetelét illetőleg, amint azt Jézus előre megmondotta. (Máté 13 : 41, 42) A gonosz-szolga-osztály azon felvilágosítás és világosság dacára is elveti az Úrnak az Isten templomában ítélkezésére v. megjelenéséről szóló közleményeket, amelyekkel az Úr most a híveket megajándékozta.

"Jézus a királyság örököseit így figyelmeztette: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg, hogyha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jön el a tolvaj: vigyázza és nem engedné, hogy házába törjön. Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jö el az embernek Fia... Ha pedig ama gonosz szolga így szólha szívében: Halogatja még az én Uram a hazajövetelt; és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdené: Megjő annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja.” — Máté 24 : 42—50

"Ennek a „lopó” módjára érkező napnak a kezdete 1918-al következett be. „Ahol a lopók kiássa és ellopják.” (Máté 6 : 19; János 10 : 10) „Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj és nem tudod, mely órában megyek hozzád.” (Jelenések 3 : 3) Jézus a végső csatáról, a mindenható Isten nagy napjának csatájáról mondotta: „Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy meztelen ne járjon és meg ne lássák az ő rútságát (és kivessék).” (Jelenések 16 : 15) A vigyázóknak most tovább is vigyázniuk kell és szorgalmasan ügyelniük Isten akaratának feltárására.

"A tolvajok éjszaka járnak, amidőn az emberek alszanak, egyesek pedig italosak és mámorosak és nem veszik észre a romboló közeledését. 1918 előtt a protestáns és r. katolikus klérus harcolt Jehova királyságának küldöttjei ellen, s ezek az ellenségek azóta is szembeszállottak a királysággal, s ezzel mutatták ki, hogy részek és alszanak azon kiváltságokat illetőleg, hogy a királynak szolgálhatnak. A balga szüzek osztálya szintén mélyen alszik, tétlen és sötétségben van. 1918 előtt az egész látszatkereszténység mint valami álmokóros bestiálisan részeg volt és azóta is mámoros állapotban van Sátán erős italától Jehova bizonyágtevőinek üldözése tekintetében és a

W. T. elpusztítására törekszik. Az egész látszatkereszténység szándékosan tartózkodott sötétségben minde mai napig. (Péter II. 3 : 5) Azért tehát, mivel ezek mindnyájan a sötétségben vannak, következett reájuk az Úr Jézus Krisztus napja tolvaj módjára (meglepetésszerűen) miképpen az alvókra és a részekre, éjszaka.

"Sőt még a „hű szolgá” osztály, a maradék sem vette észre az Úrnak templomához érkezését az ő megérkezésének idejében. A hívek teljesen bíztak az Úrban és reá várazkodtak; mindazáltal az Úr nem tárt fel előttük 1922 előtt, hogy megérkezett a templomhoz itélkezni. Most az összeseknek, akik magukat Istennek szentelték sietniük kell és szorgalmasaknak kell lenniük az ő szolgálatára. Az Úr, Jehova prófétája útján Ézsaiás 6 : 1—8. szerint előre közölte, hogy a hűségesek szolgálatait kiváltságának tudatára fognak eszmélni. Amidőn az Ézsaiás prófétában példázott maradék felismerte, hogy nagyon álmos volt, minek következtében kötelességét elmulasztotta, ez nagyon fájt neki és az Úrhoz kiáltott, és az Úr meghallgatta, megtisztította és megnyitotta értelmét és szolgálatára küldte.

"Ama sötétség, amely egykor részben körülvette azokat, akikből később a maradék-osztály tagjai alakultak ki, az egész látszatkereszténységet, főképpen a gonosz-szolga-osztályt beburkolta s így az Úr napja mint a tolvaj következett reá. A papságnak fogalma sincsen az Úr ítéletre jövele felől. Róla mondja Isten prófétája útján: „Így szól az Úr a próféták ellen, akik elámitják az én népemet, akik, ha van mit rágniok, békességet hirdetnek, az ellen pedig, aki nem vet valamit szájukba, hadat indítanak.” — Múkeás 3 : 5—7

„Azt mondják”

"Az apostol az Úr hű gyülekezetének mondja: „Amidőn azt mondják: béke és biztonság! Akkor hirtelen veszedelem következik reájuk, miképpen a szülési fájdalmak a terhes asszonyra; és nem szabadulnak meg.” (Thessalonika I. 5 : 3) Bizonyos, el kell jönnie az időnek, amidőn így fognak szólni: „béke és biztonság!” Egyes fordításokban, pl. az angol és a Luther fordításban, valamint a magyar Károlyi fordításban is ez a vers „mert” szóval kezdődik. Ez a bevezető szó az elberföldi s az angol átdolgozott és Rotherham fordításokban nem fordul elő. A „mert” kötőszó nem vonatkozik a közvetlenül 1918 előtti időre, Jézus Krisztus napjára. 1918 tavaszán az ellenség megakadályozta az Úr népének tevékenységét. A „mert” 1918 után, Jehova népe szolgálatának újból való megkezdése után, tehát a nap folyamára és nem azelőtti időre vonatkozik. Itt nyilván egy rövid időről van szó éppen az ellenség elpusztítása előtt ama nap folyamán. Azokat nevezi „a béke követőinek”, akiket az „ők” szóval jelez, tudniillik azokat, akik a békét kihirdetik; nyilván ezeken fog teljesülni a prófécia: „A békesség követői keservesen sírnak.” (Ézsaiás 33 : 7) Ellenkező állásponton vannak „az örömhírt, a békét hirdetők lábaival”, akik az üdvösség üzenetét hirdetik és szavukat háláénekekre használják. (Ézsaiás 52 : 7, 8) Ezek nem jelenthetik a széles néprétegeket, hanem csakis a vezetőket és a közvélemény alapítóit, a propagandistákat, akikre a töb-

biek hallgatnak, akiket követnek és támogatnak; ezért kell annak a papságnak és nyájaik előkelőségeire vonatkoznia.

„Jézus Krisztus napja” azon idő, amidőn a juhokat elválasztja a bakoktól. (Máté 25 : 31, 32) Ezek alatt tehát a kecske-osztályt s főképpen azokat a vezetőket és embereket érti, akik azt állítoták, hogy sikra kelnek Isten mellett s megtartják az ő beszédeit és arra hivatkoznak, hogy Isten jogosította fel és rendelte arra, holott éppen az ellenkezőképpen cselekednek. Ezek az emberek azt állítják, hogy oly helyzetben vannak, hogy a többi bakoknak biztos és megbízható tanácsokat osztogathatnak a Szentírás kijelentései felől. A többi bakok komolyan és tiszteletteljesen meghallgatják vezetőik tanácsát, akik azt állítják, hogy tekintély alapján beszélnek hozzájuk. Ezzel nem aról van szó, amiről a köznép beszél, hanem amit azok beszélnek, akik „ex cathedra” beszélnek. Ezeknek a biztonsága és békéje van veszélyben és ezeknek a „vallásérzelmét” bántja Isten ígéjének igazságáról szóló nyilvános közzététele. Természetesen oktanul félnek attól, hogy Jehova bizonságtévői testi fegyverekkel fognak nekik kárt okozni; békéjüket csupán az igazság zavarja. Ezek azok az elvetemültek, akik elnyomják és támadják Jehova bizonságtévőit; erről mondja a zsoltáros: „Tarts meg engemet... a gonoszok akik lelkendezve vesznek engem körül. Körülvetek most minket minden lépésünkben; szemeket reánk szegzik, hogy földre terítsenek. Hasonló az oroszlánhoz, amely szákmányra szomjaz és a rejtékhelyen ülő oroszlánkölyökhöz (a protestáns „oroszlánkölyök” mint protestáns 1918 óta halott. Az „oroszlán” alatt azokat a felekezeti vezetőket kell érteni, akik üldözik Jehova bizonságtévőit). Az Úr hú tanubizonságai eképpen könyörögnek: „Kelj fel, ó Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel; az emberektől, ó Uram. Kezdd el a világ embereitől! Az ő osztályrészük az életben (a világon) van; megtöltötted hasukat javaikkal, bővölködnek fiakkal (az apostolok állítólagos utódaikkal), amijük pedig marad, gyermekükre hagyják (kiket megtanítottak gonosz szervezetük fenntartására). Én igazságban nézem a Te orcádat, megelégszem a Te ábrázatoddal, mitől felsekerek.” (17. zsoltár 9 : 15) A 15. versben a hűségesek az Őrban való teljes bizalmukat fejezik ki s úgy vannak bemutatva, amint a templomba a „hű és bölcs szolga” osztályaképpen kerülnek, fölkenetnek és megvilágosodnak. Feleszmélésük 1918-ban történt, amidőn a templomban Jehova látomásban részesítette és dicsőségében részesültek. Ugyancsak a zsoltáros mondja: „Felsekerek és veled vagyok (mint hű szolgád).” Azután a hűségesek imáikban fejezik ki teljes bizalmukat Jehova iránt, mondván: „Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek fussatok el tőlem! Akik gonoszul szólnak felőle és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. Ne gyűlöljem-e Uram a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne útáljam-e? Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek! Vizsgálj meg engem ó Isten és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonosziságnak valamilyen útja és vezérelj engem az

örökkévalóság útján! (139. zsoltár 18—21) Ezek az ellenségek azok, akik afelett gúnyolódnak, hogy az Úr Jézus riadóval, vagy a Felséges parancsával fog leszállani a menyből. Mivel sötét-ségben vannak: beköpzelt biztonságérzetükben alszanak és azt gondolják, hogy az Úrtól békét nyernek. Azt mondják, amint Péter apostol mondja: „Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak és ezt mondják: hol van az ő eljövetelenek ígérete (hol van ő, ha megjelent)? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképen maradt a teremtés kezdetétől fogva.” — Péter II. 3:4

„Amidőn azt mondják.” Nincs megnevezve, hogy mily hosszú ideig fogják mondani; de „amidőn azt mondják”, illetve amit a békéről és biztonságról mondanak, fogja utolérni őket a veszedelem. Kinek fogják azt mondani? Nem a Jehova bizonságtévőinek, vagy a jonadáboknak, mivel ezek a hűségesek nem hallgatnak arra, amiketők akarnak mondani. Azok, akik a „békéről és biztonságról” beszélnek, egymás között, szűk társaságukban beszélnek róla és azoknak, akik az ő befolyásuk és hatalmuk alatt állanak és vakok az igazsággal szemben. „Béke és biztonság!” Mondják kétszínűen azoknak az embereknek, akik emberekbe vetették bizalmukat. „Mert nem beszélnek békességet, hanem akik békességesek a földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak.” — 35. zsoltár 20

„Az apostol ismerte a próféciákat és ő maga is mint Jehova és Jézus Krisztus ihletett szolgálja beszélt. Egyes jövődöléseket idézett és előre megmondotta, hogy „azt fogják mondani: béke és biztonság”. Emiatt nem lehet tehát ezt azzal kétségbe vonni, hogy „lehetséges”, hogy azt fogják mondani; mert bizonyos, hogy azt fogják mondani: „béke és biztonság!” Az ellenséget Jehova mozgatja s hagyja oly téves következtetésre jutni, hogy így szóljon: „béke és biztonság!”

„Amennyiben „békét s bizonságot” hirdetnek, vagy beszélnek, Istentől és Jézus Krisztustól azt óhajtják, hogy velük kiegyezzen és szavaik lényegükben a következőket jelentik: „békességes-e a dolog. Jéhu?” Amit annakidején Jéhu ellenségei mondtak, mutatja előre, amit Jézus Krisztusnak, a nagyobb Jéhunak fognak mondani; aki így válaszolt: „Mit békesség? Mikor Jézabelnek, a te anyádnak paráznsága és varázslása mindig nagyobb lesz!” (Királyok II. 9 : 22) Szó sem lehet róla! „Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek.” (Ézsaiás 48 : 22) Az amalekita Hámán is azt gondolta, hogy békéje és nyugalma most már biztos, amidőn cselszöveget szőtt Márdokeus élete ellen; holott Hámán biztonsága nagyon bizonytalan volt. — Eszter 5 : 9—14

„A világ felekezeti vezetőinek feltevése szerint békét és bizonságot tudnának nyújtani az embereknek a maguk módszerével. A római katolikus hierarchia azzal áztatja magát, hogy szervezete sérthetetlen s még „a pokol kapui” sem győzhetik le, s a halállal és a pokollal szövetséget kötöttek, tehát teljesen biztonságban vannak. Ez a szervezet arról van meggyőződve, hogy uralkodni fog a világ felett és amidőn így szól: „béke és biztonság” ezalatt nem a világ békéjét érti a nem-

zetek között, hanem a római katolikus hierarchia hódításait és szövetségeseinek a békéjét azon hatalmakkal szemben, amelyek az ő békeességüket megzavarták. Mivel nincsenek immár oly valóságos protestánsok és zsidók, akik az igazi Istennek szolgálnak, a magukat „protestánsoknak”, vagy „zsidóknak” nevező emberek összeállanak a r. katolikus hierarchiával és együtt kiáltják: „béke és biztonság!” Mielőtt a veszedelem rájuk jön, Isten a r. kat. hierarchia tudomására hozza az igazságot és a vezetőknél is tudomására hoz némely dolgot az igazság felől; ez nagy nyugtalan-ságot fog jelenteni számukra: „Borzalom lesz az ő számukra” (nyugalmuk megzavarása, amidőn a közeli pusztulásról értesülnek), amidőn Isten a gúnyolódók tudomására hozza az igazság üzenetét. (Ézsaiás 28 : 19) Az Isten azon igazsága, miszerint a r. kat. hierarchia valótlanságokon épült fel és ezt a nagy hegyet, amely valótlanságokból áll, Isten, Jézus Krisztus útján fogja lerombolni, erősen megzavarja a hierarchia és szövetséges társainak nyugalmát, akik kénytelenek lesznek ezt a híradást meghallgatni. Ez a híradás hangszórók, beszélőgépek, grammofoonok, rádiók és nyomtatványok útján van közölve. Az igazság az, ami nagyon erősen bántja ezeknek az embereknek az érzelmét. Régebben sikerült a r. kat. hierarchiának elhallgattatni mindenkit, aki azon intézmény ellen beszélt; s ha Isten csak kevés időre is megengedné, hogy az ország igazságáról szóló közlemény elnémíttassék, a hierarchia nyugtalan-sága is megszűnne és így kiáltanának föl: „béke és biztonság!”

„Amint a próféta előre közli, a próféták és a papok, illetve a prédikátorok fogják hangoztatni a „békét”; ámde nem nyújtanak gyógyulást a nemzeteknek. „A prófétától fogva a papig mindnyájan csalárdságot üznek.” (Jeremiás 6 : 13) A királyság üzenetét, amelyet Jehova bizonyosságtevői visznek a néphez, elnyomják; de ugyanakkor „békéről”, illetve türelmességről szónokolnak magukkal szemben és így akarják a tényeket eltusolni és a népet elámitani, támadván Jehova munkáját és az ő országának bizonyosságtevését. Ezek a klerikálisok azt a látszatot keltik, hogy ők a béke fenntartói de ugyanakkor az igazi békét szolgáló Isten küldötteinek elpusztítására törekzenek. Amit a papság mondott Jézus felől a zsidók között, ugyanazt mondja a mai papság Jehova bizonyosságtevői felől: „Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király, Krisztusnak mondja... de azok erősködének, mondván: a népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mindidáig.” (illetve ezek a bizonyosságtevők nem akarnak engedelmességni az emberek azon törvényeinek, amelyek nekik a prédikálást rendőrségi engedély nélkül megtiltják. (Lukács 23 : 2, 5) A papság hasonlóképpen vádolta Pált és társait is: „Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat.” (Apcsel. 16 : 20—21) „Ezek a császár parancsolatai ellen cselekedeznek.” — Apcsel. 17 : 6, 7

„Amidőn Jézus bevonult Jeruzsálembe és a néptömeg dicsőítette, mondotta az akkori papság: „Imé az egész világ őt követi.” (János 12 : 19) Ezután fogtak hozzá Jézus elpusztításához, hogy

a maguk békéjét és biztonságát megszerezzék. Napjainkban a Jonadáboknak nevezett „nagy sokaság” kezdi keresni az Urat és sokan az ő királyságához csatlakoznak. A jonadábok Jehova nevét dicsőítve örömeikkel vonulnak fel és feltehető, hogy a felekezetieskedők társasága így fog szólalni: „véget kell vetnünk a királyság hirdetésének, ha zavartalanul akarjuk megőrizni a magunk békéjét és biztonságát. Ha átmenetileg ezzel sikert érnek el úgy, ahogyan Németországban, ezt oly jelnek fogják tekinteni, hogy Isten az ő pártjukon áll és vele s Jézus Krisztussal, a nagy Jéhuval békében élnek. Isten hagyni fogja, hadd „higgyenek a hazugságnak”, miképpen Hámán is. — Thessalonika II. 2 : 11

„Akkor fogják mondani: „béke és biztonság!” Illetve, a r. kat. hierarchia szövetségeseivel és a vezetése alatt állókkal azt fogja gondolni, most már nyugton lehet Jehova bizonyosságtevőitől s a jövője biztosítva van, nem fogja többé megzavarni azok híradása. Ama körülmény, hogy a „biztonság” szóval fogják jellemezni helyzetüket, arra mutat, hogy abban az időben korlátok közé fogják szorítani Jehova bizonyosságtevőinek tevékenységét. Hozzájuk hasonló társaság hitte, hogy most már biztonságban van, amidőn Jézus koporsóját lepecsételtette és őrizet alá helyezte. — Máté 27 : 64—66

„Az összes tények a prófécia biztos kijelentésével együtt mutatják, hogy közel az óra, amidőn a felekezetieskedő hatalmak a r. kat. hierarchia vezetése alatt a nemzetek törvényes karjának támogatása mellett azt fogják kiáltani egymásnak: „béke és biztonság!” Ezt azzal a hittel fogják tenni, hogy elnémitották Jehova bizonyosságtevőit. Ezek a szövegek és vitathatatlan tények arra buzdítják Jehova bizonyosságtevőit, hogy mindent megtegyenek a bizonyosságtevő munka érdekében és azt Isten akarata szerint befejezzék. Az evangélium hirdetését több országban megakadályozták és a r. kat. hierarchia előre nyomul, azt vélvén, hogy a bizonyosságtevő munkát mindennél sikerülne fog elpusztítani. Gondoljon tehát minden hűséges arra, hogy nagyobb az aki velünk van mindazoknál, akik ellenünk vannak. Az Úr szolgáját küldötteinek üzenetének tolmácsolására és semmi sem tudja megakadályozni az üzenet átadásában, amíg a munka befejezve nincsen. Aki hűen követi az Úr parancsait és a néphez a királyság üzenetét elviszi, valóban békességben és biztonságban van. Ezeknek ígérte meg: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel te benned bíz.” (Ézsaiás 26 : 3) A hűszolga-osztály olyanokból áll, akik örömmel teljesítik az Úr parancsait s ezek most örökre az Úrral vannak. (Thessalonika I. 4 : 17) „És szerzek övelük békességnek frigyét és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságban lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. És adok rájuk az én magaslatom környékére áldást és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. A mező fája megadja gyümölcsét s a föld megadja termését és lesznek földjükön bátorságosan és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármuk keresztfáit és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatták. És nem lesznek többé prédái a pogányoknak, s a föld va-

dai nem eszik meg őket; és laknak bátorságosan, s nem lesz, aki felijessze őket.” — Ezékiel 34 : 25—28

“Ezeknek a híveknek mondja Jehova: „Imé én összegyűjtöm őket és visszahozom őket e helyre (a templomba) és lakni hagyom őket bátorságban. És népemmel lesznek nekem, én pedig nekik Istenük leszek.” (Jeremiás 32 : 37—38) Ne féljete az ellenségtől! Amit az Úr a hívekkel a templomban közöl — amely a sötétség helye az ellenség számára —, azt a hű bizonyágtevőknek az ítélet ezen napján bátran kell hirdetniük. — Máté 10 : 26; János I. 4 : 17—18

“Az Úr előre értesíti híveit afelől, ami határozottan meg fog történni; még pedig amiatt, hogy teljesen meg legyenek győződve. A bizonyágtevő munkát az Úr akarata szerint teljesen végre kell hajtani, még mielőtt Jehova haragja kifejezésre jut. Mindenkitől, aki Isten elismerésében részesülni fog, megkívánja, hogy megőrizze feddhetetlenségét Jehova előtt és hűségét minden körülmények között beigazolja. Ehhez neki nem volna alkalmja, ha Isten nem engedné meg az ellenségnek bizonyágtevőinek üldözését. Valószínű, hogy Jehova a végső csatára való előkészületben nemcsak a saját haderejét, hanem az ellenségét is mozgattja; s mivel a hűségesek értesülve vannak a végső eredményről, jogosan örülhetnek és vonuljanak teljes erővel előre és tegyék meg teljes erejükből, ami kezük ügyébe akad. Ezek a hűségesek egymás között teljes békében vonulnak előre, örömmel és engedelmesen teljesítik szervezetük utasításait, tudván, hogy bármi is következzen rájuk, az Úr kezében biztonságban vannak.

“Jehova engedi, hogy az a gondolat merüljön föl az ellenségben, mintha megmenekültek volna az ő bizonyágtevőitől. De az ellenség a hűségesek elnyomása és üldözései által Isten ellen harcol és ezzel betelik a Jehova nevére szórt gyalázkodások mértéke. Ha tudatlanságból kiáltanak a „békét és biztonságot”, akkor magábanvéve az nem érdemelné ki Isten haragját; de mivel gonoszul és képmutatón cselekszenek, ez az ügyet egészen más megvilágításba helyezi. Amidőn Sánison a filiszteusok fogságában volt, a filiszteusok ünnepély rendezésére érezték indíttatva magukat, amidőn lerészegedtek és egymásnak szerencsét kívántak. Napjainkban a világ felekezeti eleme hasonlóképpen részeg Sátán borától, s amidőn azt fogja gondolni, hogy most már véglegesen elpusztította Jehova bizonyágtevőinek munkáját,

orgia rendezésére és kölcsönös szerencs kívánatok kifejezésére fogja indíttatva érezni magát. Hangoztatni fogja: „Most már békében és nyugton lehetünk!” — és mi következik azután?

Kérdések

1. Mely időszakasz „Jehovának a napja”? Hogyan nevezi ezt a napot az írás?
- 2—5. Mely nagy mennyel esemény jelzi Jehova napjának a kezdetét? Mily tevékenység következett be a földön ezen esemény után?
- 6—8. Mutasd ki a tények és a szövegek alapján a „Jehova napja” és az „Úr napja” közötti különbséget, amely utóbbiról Thess. I. 5 : 2 beszél!
9. Egyrészt mily indítókából kifolyólag intézte levelét testvéreihez az apostol? Hogyan áll ennek a felvilágosításnak a szolgálatában Thess. I. 4? Hogyan az 5. rész szóbanforgó része?
- 10—12. Mit értsünk az „Idők és időszakok” alatt? Hogyan lehet felismerni azokat? Mire nézve lettek azok meghatározva?
13. Mikor kezdődnek az „Idők és időszakok”? Mily okból mondotta az apostol Thess. I. 4 : 13—18-ig terjedő szavakat? Igazold a Thess. I. 5 : 1-ben közölteket!
- 14—15. Mit láthatunk az apostol e kijelentéséből „ti magatok jól tudjátok”? Mikor és hogyan teljesül ez?
- 16—18. Mit értsünk az apostol e kijelentése alatt, hogy „az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjszakának idején”? Miért nem jött „Jehova napja” úgy, mint „a tolvajok”, és viszont „az Úr napja” aképpen jött el? Mire mutatnak a tények ebben az összesítésben?
- 19—23. Hasonlítsd össze Jézusnak Máté 24 : 42—50-ben feljegyzett szavait a Jelenések 3 : 3-ban és 15 : 15-ben foglaltakkal együtt a tényekkel annak kimutatására, hogy akikhez ez a figyelmeztetés szólt, tényleg kelőképpen a szívükre vették azt!
- 24—26. A Thess. I. 5 : 3—mat illetőleg: ki fog így szólani: „béke és biztonság” és mikor? „béke és biztonság” kivel szemben? Kinek fogják ezt mondani: „béke és biztonság”? Miért törekcszenek e fajta „békére és biztonságra”? Írd le azt a helyzetet, amelyre a 17. zsoltár 9 : 15 és a 139. zsoltár 18 : 24, valamint Péter II. 3 : 3, 4 vonatkozik, illetve ami e szövegek teljesülését képezi!
- 27—30. Mily okból fognak bizonyos időkben „békét és biztonságot” hangoztatni? Mit akarnak elérni ezzel a kiabálással? Mily indok és módszer alapján törekcszenek béke és biztonság vágyuk igazolására?
- 31—34. Hasonlítsd össze azt az eseményt, amidőn Jézus Jeruzsálembe bevonult, a mai helyzettel és mutasd ki, hogy most immár közel érkezett a „béke és biztonság” kiáltásának órája! Mutasd ki megerősítő szövegek alapján, hogy érinteni fogja-e az Úr íú tanúbizonyágainak biztonságát!
- 35, 36. Mily okból üldözik most és fogják üldözni még a jövőben is a hűségeseket és mily okból biznak és vannak biztonságban az ily üldözések és elnyomatások dacára is? Miért fogja haragjával meglátogatni a nemzeteket Jehova? Amidőn eljön az az idő, amidőn az üldözök orgiát (lakomát) rendezve azzal fognak kérkedni, hogy: „most már nyugton és biztonságban lehetünk”, mi fog következni azután?

Az Úr napja

„... akkor hirtelen veszedelem jó rájuk, mint a szülési fájdalom a terhesasszonyra; és semmiképpen meg nem menekednek.” — Thess. I. 5 : 3

II. rész.

JEHOVA a nagy tanító és jelképes nyelven jutattja az igazságot, világosan kifejezve, szerető teremtményeihez. A hűszolga-osztály az Úr Jézus Krisztus útján jutott Jehova templomába és értesült ott afelől, amit tennie kell, s ami biztosan

történni fog, még pedig rövidesen. A híveknek meg lesz mutatva, mily sötétségben vannak üldözö ellenségeik, akik ugyanakkor kétszínűen magukat a világ világosságának tüntetik fel. Ezek az állszent felekezetieskedők támadják szövetségeseik-

kel együtt a leghevesebben Jehova országának közleményét és borítják el gyalázkodásaikkal Jehova bizonyágtevőit; eképpen gyalázzák állandóan Isten nevét. Az ellenségek addig folytatják az üldözést, míg azt fogják hinni, hogy most már elintézték Jehova tanubizonyosságait és végre sikeresen elfojtották mindörökre az Ő üzenetét, ami őket, ezeket a kísértőket oly erősen bántotta. Az ellenségek ezt a látszólagos győzelmet nagy örömlinnep fogják megünnepelni és győzelemittással fogják a fülébe harsogni annak, aki őket meghallgatni kívánja: „béke és biztonság!”, de miközben egymásnak szerencsét kívánnak „hirtelen veszedelem következik rájuk”. Az Ő ebben az összefüggésben használja jelképi értelemben „a terhes asszony szülési fájdalmainak” leírását.

A magyar fordításban „hirtelen”-nek fordított görög szó azt jelenti, hogy váratlanul mint a vilámcsapás az égből fog következni, amit a helyzetet tekintve egyáltalán nem reméltek. Mivel az ellenség sötétségben van és nem vigyáz, hirtelen meglepetés éri és megretten félelmében. Amit azon ténynek kell tulajdonítani, hogy nem rendelkezik az Ő szellemével, hanem atyjának, a sötétség fedelmének a szellemével bír. Magát biztonságban képzei. S amidőn hirtelen elbukik, ez nagy meglepetést fog jelenteni nagyon sok ember számára; mert ez az a meglepő, vagy szokatlan munkája Istennek. (Ézsaiás 28 : 21) Jézus nagy jövendölésének a végén beszél Sátán világának vége felől és mondotta: „Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezedjen a szívetek tobzódásban és részegségben és az élet gondjai között és hirtelen meg ne lepjen ama nap. Mert tör gyanánt fog az lecsapni mindazokra, kik az egész föld színén laknak. Ébren legyetek tehát, minden időben imádkozván, hogy méltók lehessetek mindazoktól, amik bekövetkezendők, megmenekülni és az Emberfia elé állani.” (Lukács 21 : 34—36, Káldi) „Hogy mikor hirtelen eljövend (más fordítások szerint: „váratlanul jön”), alva ne találjon benneteket. Amit pedig nektek mondom, mindenkinek mondom: ébren legyetek!” — Márk 13 : 36, 37, Káldi.

Akik Isten nevét szándékosan gyalázzák, végül elpusztulnak. Az Ő a hú maradék-osztálynak ígéri: „Mert az Istennél ép az az igazság, hogy szorongatással fizessen azoknak, kik titeket szorongatnak.” (Thess. II. 1 : 6, Káldi) Most a hú maradék-osztályt a r. kat. hierarchia és szövetségesei gonoszul és kegyetlenül üldözik csupán azért, mivel ezek a hűségesek az Ő parancsainak engedelmeskedve a királyság jóhírért hirdetik. Az Ő az apostol által ezeket bátorítja és vigasztalja, mondván: „Nektek pedig, akik szorongattatok (megfizet) nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Ő Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki boszszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemben az Ő ábrázatától és az ő hatalmának dicsőségétől.” — Thess. II. 1 : 7—9

Nyilván azokra is pusztulás vár, akik hallották az ország evangéliumát, de nem akartak annak engedelmeskedni, sőt támadták azt. A fenti szavak: „Akik nem ismerik”, azt jelentik, hogy a

királyság igazságába felületesen beletekintettek, de ezen ismeretüket könnyelműen kezítették és lebecsülték. Eppen így viselkednek azok, akikből a r. kat. hierarchia áll. Isten szava kezükben van és felületesen beletekintettek; de azt önző törekvéseik előmozdítására használták és fontosságát mellőzték; tehát nem engedelmeskedtek Isten beszédének. Természetesen ez a szöveg azokat is magába foglalja, akiknek lett volna alkalmuk arra, hogy meghallgassák, de azt megvetették és nem vették tudomásul. Isten nem köteles megőrizni és megoltalmazni senkit sem, aki nem az ő kijelölt útján keresi a védelmet.

Ez az szöveg és más megerősítő szövegek is azt mutatják, hogy a pusztulás hirtelen fog következni és azok, akik magukra zúdítták Isten haragját közvetlenül a pusztulásuk előtt látni fogják, hogy mi vár rájuk. „Ez a kijelentés akkor hirtelen következik rájuk” azt jelenti, hogy a pusztulás Jehovától, Jézus Krisztus, az ő „fegyvere” útján következik rájuk, amint írva van: „Egy a törvényhozó, aki hatalmas megtartani és elveszíteni”. (Jakab 4 : 12) Amidőn ezek az istentelenek dicsekedni és azt kezdik beszélni, hogy Jehova bizonyágtevőit elintézték s most már békében és gondok nélkül élhetnek, akkor áll küszöbön elpusztulásuk és fog hirtelen rájuk szakadni. Amidőn a szájkodók a leggondatlanabban fognak élni és azon örülni képzeletükben, hogy most már gonoszságukat végül békében és biztonságban gyakorolhatják és magukat kényelmesen kezdik érezni, akkor hirtelen veszedelem következik rájuk és tudni fogják, hogy az mit jelent számukra. Isten nem fogja engedni, hogy ez a régi és képmutató intézmény békében szálljon a sírba. Isten törvénye nem változik meg, Dávid, Isten fölmentje volt és más hú férfiak is közreműködtek vele. Joáb az Ő népét és Dávidot is gonoszul üldözte, emiatt utasította Isten Salamont: „Ne engedd, hogy megöszüljön, békeséggel menjenek koporsóba.” (Királyok I. 2 : 1—6) Az Ő Semei felől, aki Dávidot megátkozta és kövekkel megdobálta, tehát az Ő fölmentjét üldözte, mondotta: „az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba.” (Királyok I. 2 : 9) A r. kat. hierarchia megvénhedett, sok bűntényt követett el, minél fogva a „vénség” találón példázza ezt a bűnös szervezetet. Amit Isten törvényében rendelt, azt példázza, ami a világ végén fog erre az ördögi társaságra következni. Isten hagyta, hadd menjen a végletekig ez a törvényszegő intézmény; el is ment a végletekig és pusztulása küszöbön áll. Elkövetett bűntényei hirtelen le fognak peregni előtte és látni fogja, hogy mennyi vér tapad ruhái szegélyéhez, amint a próféta mondja. Akkor meg fogja tudni, hogy arannyal hímzett csipkés ruhái, nevetséges süvegei és egyéb stafiringja nem nyújt neki védelmet, semmiféle segítséget.

Mózes a felséges Isten törvényét Moáb síkságán hirdette ki az álszent összeesküvők előtt, akik az ő nevét gyalázták és az ilyenekre következik Isten haragja: „És ha lesz, aki hallja (a fennhíjázó szájkodó álszenteskedő osztály dicsekedését, amely Isten felkentjeit üldözi és az Ő nevében gonoszsgot cselekszik) az esküvőses kötésnek ígért és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondván: békeségem lesz nekem, ha a

szívem gondolata szerint járok is (hogy a részeg és a szomjas együtt vesszenek): nem akar majd az Úr annak megborsátani, sőt felgerjed az Úr-nak haragja és búsulása az ilyen ember ellen és rászáll arra minden átok, amely meg van írva e könyvben és eltörli az Úr annak nevét az ég alól." — Mózes I. 29 : 19, 20

⁷ Ez a törvény Jehova bizonyágtevőinek üldözöire vonatkozik. A r. kat. hierarchia, segítőitársaival vermet ázott és tört vetett Isten fölkeztjeinek elfogására és megbüntetésére. Hazudozott Isten népe felől, a bíróságok előtt hamisan tanuskodott és megbüntetését okozta. A képmutató felekezeteskedők ezt elvetemült üzelmek folytatása érdekében cselekedték. Ezekről az elvetemült üldözőkről mondja az Úr igéje: „Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálójá, amelyet kivetett, essék belé a veszedelembé.” (35. zsoltár 8) „Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől.” (73. zsoltár 19) „Mikor eljő mint a vihar az, amitől féltek, és a ti nyomorúságotok mint a forgószél elközelgett: mikor eljő tireátok a nyomorgatás és a szorongatás. Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem talál. Azért, hogy gyűlölték a bölcseséget és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet”. (Példab. 1 : 27—30) „A magromlás előtt kevélység jár és az elbukás előtt felfuvalkodottság.” (Példab. 16 : 18) Ezek a harag edényei, amelyek pusztulásra rendeltettek. — Róma 9 : 22

⁸ A szöveg így szól: „Akkor hirtelen veszedelem következik reájuk”. Kikre? Főképpen az álszentekedő r. kat. hierarchiára, amely hatalmas szervezetét hazugságokon építette fel és a halállal s a pokollal szövetséget, valamint az állítólagos „protestáns” papságra és zsidó rabbikra, akik azt támogatták, valamint azokra, akik nekik hajbókolnak és az álomba ringatott emberek elaltatásában segédkeznek s a tudatlanoknak azt beszél: „minden a legjobb rendben van; minden biztonságban van”. Ezek a papok és prédikátorok azt mondják a népnek: „sen. mi baj sem következik reátok; mi békét fogunk teremteni”. A próféta szavai szerint így szólnak: „béke, béke! holott nincsen béke”. (Jeremiás 6 : 14) Hogy a népet az igazsággal szemben vakságban tartsák, azt mondják nekik: „Fegyvert nem láttok (bajt), éhség sem lesz rajtatok, sőt állandó békességet adok nektek ezen a helyen (mondja a „Szent atya”). És monda az Úr nekem: hazugságot profétálnak a proféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is beszéltem velök; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot jövendőnek néktek. Azért ezt mondja az Úr a proféták felől, akik az én nevemben profétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a proféták! A nép pedig, amelynek ők profétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt és nem lesz, aki eltemesse őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúditom rájuk gonoszságukat!” — Jeremiás 13 : 15

⁹ Az írásból világosan kitűnik, hogy egy ideig a felekezeti vezetőket, a r. kat. hierarchiát és támogatóikat, a velük egy gyékényen áruoló „protestáns” papságot és rabbikat a gazdasági és politikai urak s a törvény végrehajtó szerve támogatni fogja Jehova bizonyágtevőinek üldözésében. Ezeknek közreműködése nélkül nem beszélhetne a hierarchia: „békéről és biztonságról”.

¹⁰ A hirtelen veszedelem nyilván oly időben kezdődik, amidőn a világi hatalmak gyűlölettel fognak fordulni a „régí parázna”, az álszentekedő felekezeteskedők ellen és elpusztítják szervezeteiket; mert meg van írva: „Mert az Isten adta azoknak szívét, hogy az ő szándékát cselekedjék”. (Jelenések 17 : 16, 17) Ez Jehovának a munkája, amidőn haragját ki fogja fejezni az ellenség szervezetével szemben. Ez az ő „szokatlan munkája”, s a politikai és gazdasági elemeket a felekezeteskedők ellen fogja fordítani és hátukon nyargaló régi parázának bukását fogja előidézni. (Habakuk 3 : 14) Jehova a ő igéjében példátlatla annak rendjét és módját, hogyan fogja haragjában sujtani az ellenséget; a képmutató tömeg pusztulását példázó képletek egyike a Seir hegyén bekövetkezett moabiták és ammoniták pusztulása. Seir hegye nyilván a felekezeti elemeket példázza, viszont Moáb és Ammon a politikai és gazdasági elemeket. Izrael 3 ellensége közösen megtámadták Isten választott népét, s a támadás kezdetén Jehova hátulról intézett támadást ellenük és ekeppen egymást kaszabolták le: „Az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elveszteniék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő.” (Krónika II. 20 : 19—23) Ezt más szövegek is megerősítik, melyek együttesen azt mutatják, hogy az Úr először az álszentekedő felekezeti elemet fogja kiirtani s azután következik a többi ellenség elpusztítása a mindenható Isten nagy napjának utolsó csatájában.

¹¹ Az írásból kitűnik, hogy Sátán szervezetével szemben Isten haragjának végleges kifejezése először a felekezeteskedőket fogja érni és azután a többi gonosztevőket: „A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a föld egyik szélétől a föld másik széléig; senkinek sem lesz békessége, Búzá vetettek és tövist aratnak; fáradnak de nem boldogulnak és szegényt vallotok a ti jövedelmeitekkel az Úr haragjának búsulása miatt. — Jeremiás 12 : 12, 13

¹² Isten elítéli a felekezeteskedő és parázna-ságot cselekvő képmutatókat, akik az ördöggel s politikai és gazdasági hatalmi érdekeltségekkel egyesültek és így szól: „Mert betelt a föld parázna-kkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának legelője kiszáradt és az ő futásuk gonosz és az ő hatalmasságuk hamis. Mert mind a próféta, mind a pap istentelenek. Még házamban is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. Azért az ő útjuk olyan lesz, mint a sikamlós utak a sötétben, megbotlanak és elesnek, mert veszedelmet hozok reájuk, az ő büntetésüknek esztendejét, azt mondja az Úr. A Samáriabeli proféták - (a r. kat. hierarchia, amely az ember és bálványimádást létesítette)-ban is bolondságot láttak: a Baál nevében profétáltak

és elcsalták az én népemet, az Izraelt. De a jeruzsálemi prófétákban is rúttságot láttam (az állítólagos protestáns és egyéb Istentisztelekben) paráználkodnak (a r. kat. hierarchiával és a Sátán szervezetének elemeivel való szövetkezés útján) és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira, hogy senki sem tér meg az ő gonoszságától; olyanok előttem mindyájan, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Imé én ürmöt adok enniök és mérget adok inniök, mert a jeruzsálemi prófétáktól ment (terjedt) ki az istentelenség minden földre. Ezt mondja a Seregek Ura: ne hallgassátok azon prófétáknak szavait, akik nektek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívüknek látását szórják, nem az Őr szájából valók. Szüntelen azt mondják azoknak, akik megvetnek engem; azt mondta az Őr: békességetek lesz nektek és mindenkinek, aki az ő szívének keménysége szerint jár; ezt mondták: nem jó ti reátok veszedelem (tehát biztonságban lehettek). — Jeremiás 23 : 10—17

„Amidőn váratlanul megkezdődik a pusztulás és a gonoszokra készül szakadni, akkor nyilván hirtelen fel fogják ismerni, hogy a meglátogatások ideje elkövetkezett reájuk: „Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. És egy romlás a másikra jó és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél. A király szomorkodik, a fejedelem irtózatba öltözik; s a föld népének kezei megdermednek. Útjuk szerint cselekszem velük, ítéletük szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Őr.” (Ezékiel 7 : 25—27) Amiképpen ez az ördögi intézmény gyalázzal borította el Jehovát és meggyalázta az ő népét, kétszeres büntetésben részesül gonosz cselekedeteiért: „Fizessenek úgy neki, amint ő fizetett nektek és kétszeresen kettőztessétek meg neki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból kétannyit töltsétek neki.” — Jelenések 18 : 6; Ezékiel 13 : 9—16; Zakariás 12 : 3

„Szülési fájdalmak”

„Hogyan jelentkezik a küszöbönálló veszedelem? „Miképpen a szülési fájdalom a terhes asszonyra”. Az Őrtől ezzel mutatott példázattal világos és részletes. Amidőn Isten száműzte az embert Édenből, mondotta az asszonynak. „fájdalommal szüld a te gyermekeidet”; azóta is így volt. Az elmúlt évszázadok alatt a nő mindig anyaságra vágyódott és a terméketlenség a leggyakrabban szegényszámba ment. A fogamzás boldog óra s a terhesség ideje alatt az asszony nagy reménységgel várja a megszületendő gyermeket és kiszínezi maga előtt, hogyan fogja magát az ő gyermeke egykor kitüntetni a világon. A jó asszony azt szeretne, hogy az ő gyermeke Isten nevét dicsőítse. Viszont az önző asszony kívánsága arra irányul, hogy gyermeke az emberektől tisztelve legyen. De mind a kettő várja a gyermeke születés napját boldog reménységgel. Az orvos kiszámítja, hogy melyik napon fog az esemény történni és az asszony lelki nyugalommal és biztonság tudatával s reménykedve várja, hogy gyermekének megszületése által emelkedni fog a tekintélye. A kiszámított időpont eljön nagyon hirtelen, amidőn szü-

si fájdalmak következnek reá; s akkor annak tudatára ébred, hogy a halállal kell szembenéznie és a halál gyorsan is magával ragadhatja s csak az Őr tudja átsegíteni a veszélyen.

„Egy istenfélő asszony, aki a szülés és az előző napok eseményeit leírta, mondotta: „A kiszámított nap előtt hirtelen szülési fájdalmak jöttek reám. Mély álmomból ébredtem fel, tisztán felismerve, hogy az időm elérkezett. Egyedül voltam és sötétségben s oly tüzes megpróbáltatásban, amelyben csak az Isten tudott engem megtartani. Fokozódó gyengeség fogott el s egész testemben reszkedtem mint a nyárfalevél a nagy szélben. Egyik fájdalom után a másik rohant meg fokozódó hevességgel. Tudtam, hogy nem tudnék többet kibírni. Forgolódtam és meggömbültem a fájdalmaktól és szerettem volna elszaladni; de a menekülés semilyen útját sem láttam. Eleterem — úgy tetszett, hogy hirtelen kiapad és elájultam.”

„Jézus így szólt tanítványaihoz: „Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája.” (János 16 : 21) Akkor a halállal néz szemközt s csak az Őr tudja kimenteni borzasztó helyzetéből. A szülés alatt nagyon sok asszony meghal, sokan pedig megszabadultak a haláltól; azok a kétszínű felekezetieskedők ellenben, akiket ez a képlet példáz „nem fognak megszabadulni”, hanem kimúlnak, mivel Isten elhatározta a romlásukat. Ez az istentelen szervezet borzongva fogja meglátni a halált, amint szembenéz vele pusztulása előtt.

„Jákób nyomorúságát” Sátán és csatlósai okozzák, amennyiben Isten hű népét el akarják pusztítani. Ez mutatja, amidőn Jákób nagy bajban volt, amely bajból Isten kiszabadítja az ő híveit. A hasonmásban ez a baj 1917 és 18-ban következett Isten hű népére és kiszabadult belőle. Arról a nyomorúságról áll megírva: „Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-e a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán (nem az asszonyokét, hanem a hűségeseikét, akik férfiasan viselkedtek) mintegy gyermekszülőét és miért változtak orcáik fakósárgává? Jaj! Mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; És háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul abból!” — Jeremiás 30 : 6, 7

„Ama hirtelen nyomor, amely az álszent felekezetieskedőkre fog szakadni a „terhes asszonyra” következő szülési fájdalmakhoz” fog hasonlítani és annyiban különbözik Jákób szorongattatásaitól, hogy ezek a képrautatók nem menekülhetnek meg. Akkor így fognak kiáltani: „Halljuk a hírt: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés, mint a vajúdo asszonyon”. (Jeremiás 6 : 24) A nyomorúság ezen órája hirtelen és váratlanul következik reájuk éppen akkor, amidőn így szólanak: „béke, béke, minden biztonságban van!” (Jeremiás 6 : 14) Főképpen a r. kat. hierarchia nevelt sok papot és tanította arra őket, hogy legyenek „fejei” a katolikus népnek, az egyiket pedig a legfőbbnek tette meg; az Őr ezeknek az üldözőknek mondja: „mit mondasz, hogyha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket (a papokat) magad ellen, fejedelmekké tetted fejedet (a pápát a „szent atyát” magad felett)” a fájdalmak nem környékeznek meg téged-e mint a szülő asszonyt? És ha azt mondod a te szívedben: miért

következnének ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád és lesznek meztelenekké a te sarkaid". — Jeremiás 13 : 21, 22

"Semmi módon sem szabadulhatnak meg, mert a pusztulásuk bizonyos. Úgy fognak járni mint FINEÁSNAK a felesége, akiről meg van írva, hogy elesett, amidőn a szülési fájdalom utólérték és meghalt. (Sámuel I. 4 : 19-20) A látszatkereszténység kétszínű felekezeti-skodói nem fognak elalélni (fájdalomcsillapító injekció hatása alatt), hogy fájdalmaikat ne érezzék. E „kereszténység“ elfajulása és kicsapongó élete folytán fájdalmai hevesebbek lesznek és a halála is annál bizonyosabb. Es meg nem menekülnek." Meg van írva: „Kezed megtalálja minden ellenségeidet és jobbod a gyűlölőidet". (21. zsoltár 8) Így fog történni, amidőn Isten haragja hirtelen fészakad azokra, akik „békét és biztonságot“ kiáltoznak. „Es nincs hová futniok a pásztoroknak (közülük a rosszakaratú és sötétben dolgozók, a Jézus nevében üzérkedő jezsuita papoknak sem) és menekülniök a nyáj vezéreinek". — Jeremiás 25 : 35

"Jehova sok évszázadokon keresztül tenni-venni hagyta az ördögöt és eszközeit, hogy az ő elszámolásának napján nevének teljes igazolást szerezzen és „megmutassa rajtad az ő erejét, hogy az ő nevét világszerte hirdessék". (Mózes II. 9 : 16) A bizonyágtevő munka most folyamatban van s talán közel van a vége és amidőn befejeződik, akkor fogja megmutatni Jehova az ő hatalmát mindazok felett, akik az ő nevét meggyalázták és egy sem fog megmenekülni közülük.

"A r. kat. hierarchia az évek hosszú során keresztül azt tanította és hitette el milliókkal, hogy az ő intézménye szövetkezett a halállal és a pokollal s oly erős erődítménnyel rendelkezik, amely legyőzhetetlen és semilyen hatalom sem tudja elfoglalni. Isten prófétája azonban az elszámolás napjait a következő szavakkal előre megmondotta: „Látám az Urat állani az oltáron (a látszatkereszténység hamis oltárán) és mondá: üsd meg az oszlop fejét (a hamis kereszténység szervezetének valláspolitikai kapuját) hadd rendüljenek meg a küszöbök (a papság útján) és dönts azokat mindnyájuk fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülük a futó és nem menekül meg közülük a menekülő. Ha a seolban ássák is be magukat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bujónak is, ott is parancsolok a kigyónak és megmarja őket. És ha fogságba mennek is ellenségek előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájuk fordítom szemeimet, vesztükre és nem javukra." (Ámos 9 : 1-4) Teljesen ki fognak pusztulni.

„A harag napja“

"Ama nap, amelyen Isten alkalmazni kezdte hatalmát SÁTÁNNAL és szervezetével szemben, akkor kezdődött, amidőn szeretett fiát mint jogosult uralkodót a trónra emelte. (2. zsoltár 6) Jézus évszázadokon keresztül várta ezt a napot úgy, ahogyan Isten neki megparancsolta: „Úlj az én jobb kezem felől, amíg lábaid alá vetem ellenségeidet." (110. zsoltár 1) Az írás és a tények szerint Isten 1914 őszén kezdte megmutatni ha-

talmát az ő ellenségei előtt és ezért áll megírva: „Hálát adunk neked Uram, mindenható Isten, aki vagy és aki valál és aki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmadat kezdedhez vetted és a te országlásodat elkezdted. És megharagudtak a pogányok és eljött a te haragod." (Jelenések 11 : 17, 18) Akkor küldötte el Jehova szeretett fiát és mondotta neki: „Uralkodjál ellenségeid között!" (110. zsoltár 2) Az ellenség nem akart önként eltakarodni, mire háború tört ki a mennyben. (Jelenés. 12 : 7-9) Az ördög látván, hogy a közte és a Jehova között folyó nagy peres ügy eldöntésének ideje elérkezett, a világ nemzeteit háborúba döntötte és ez a világháború Jézus Krisztus próféciájának teljesüléseképpen történt. SÁTÁNNAK az volt a szándéka, hogy az emberiséget a háború által elpusztítsa. Ez jelentette a jakok kezdetét SÁTÁN szervezetének, főképpen annak látható alkotó részére vonatkozólag. „Mert támad nemzet nemzet ellen és ország ország ellen és lesznek éhségek és dőghalálok és földindulások különböző helyeken. Mindez azonban csak a nyomorúság (a bajok) kezdete." — Máté 24 : 7, 8

"A háború a világ nemzeti között négy évig dühöngött s nemcsak az emberek milliói pusztultak el a hadban álló nemzetek között, hanem a SÁTÁN minden erejéből el akarta pusztítani azokat is, akik magukat Istennek és az ő országának szentelték. A mennyei háború jelentette a kezdetét SÁTÁN szervezetével szemben Isten harag kifejezésének; viszont a háborút a földön nem Jehova indította el. A nemzetek háborúskodását SÁTÁN idézte elő. A nyomorúság a mennyben kezdődött, amelyben az ördög az emberiséget is belerántotta fennhéjázó kihívásának megvalósítására. Amióta a mennyből a SÁTÁN kivettetett a földre, bajt bajra zúdított az emberekre. (Jelenések 12 : 13) Ha SÁTÁN megvalósíthatta volna szándékát, a nagy világháború az egész emberiség kipusztításáig nyúlt volna. 1918-ban azonban a világháború megszünt és egyetlen földi uralkodó sem tudja megindokolni, hogy az miért szűnt meg oly hirtelen. Ennek az oka azonban a Szentírásban meg van nevezve.

"Isten a választottakért, a hű szolgáló-osztályért vetett véget a háborúnak. „Mert ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen test sem menekülhetne meg; de a választottakért meg rövidítették ama napok." (Máté 24 : 22) Ha a háború szüntelenül a világ teljes pusztulásáig dühöngött volna, megmenekülhetek volna-e az ország örökösei, akik akkor éltek a földön? Nem; még pedig amiatt nem, mivel előbb mindnyájuknak meg kellett ítéltetniök Jézus Krisztus útján a templomban és ez az ítélet 1918-ban kezdődött Krisztusnak a templomhoz való eljövetele után. Amidőn az Őr a templomhoz érkezett, az ország örökösei sem tetszettek neki s nem vehette fel őket Isten fő szervezetébe, csak megítéltetésük után, miután bebizonyították bűnbánatukat és bocsánatban részesültek. Ez világosan kitűnik Ézsaiás jóvendöléséből: „Amely esztendőben meghala UZZIÁS király (a látszatkereszténység káplete), látám az Urat ülni magas és felemelkedett székekben (Máté 25 : 31) és palástja betölté a templomot" — mondja Ézsaiás 6 : 1-3. Ez a prófétai kép mutatja az ítélet idejének eljövetelet.

Ezsaiás, aki Isten ama kegyeseit és az ország örököseit példáza, tovább így folytatja: „akkor mondék: jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a Seregeknek Urát láták szemeim.” — Ezsaiás 6 : 5

„A hívek azután tisztultak meg, miután az Úr a templomot megítélte, amit a próféta következő szavai példáznak: „és hozzámrepült egy a szeráfok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal és mondá: Imé ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávolított és bűnöd elfedeztetett.” (Ezsaiás 6 : 6—7) Az események támogatják erősen azt a feltevést, hogy ez a tisztító művelet 1922-ben történt meg, amidőn Isten hű népe a földön felismerte, hogy Jézus Krisztus a templomban van. Azután, miután a hívek az Úr megtisztította, küldötte el biznyságtévésére, amit a próféta következő szavai jelképeznek: „és hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: imhol vagyok én, küldj el engemet! És monda: menj és mond azt e népnek: hallván halljatok és ne értsetek, látván lássatok és ne ismerjete!” (Ezsaiás 6 : 8, 9) Azután a prófécia a megtisztultak örömet beszéli el, akik engedelmeskedtek az Úr azon parancsának, hogy az ő országáról biznyságot legyenek. (Ezsaiás 12 : 1—4) Azok az események, amelyek megtörténtek, teljesen fedik a prófécia szavait és 1922-től a választottak állandóan előre haladnak Jehova nevének és országának biznyságtévésében. Ha a háború nem szűnt volna meg, nem tudtak volna az Úr parancsa értelmében ily biznyságot tenni; tehát ő érettük történt, illetve a „választottakért”, hogy a nyomorúság megrövidített, amennyiben 1918-ban megszűnt és szünetelni fog, amíg a biznyságtévő-munka befejeződik. Az Úr emiatt szüntette meg a Sátán elleni háborúját is és ekkor meg tudta tartani, hogy még csak rövid ideje van arra, hogy Isten haragjának befejező kinyilvánulása előtt felkészülhessen.

„Ha a háború 1918-ban nem szűnt volna meg, megszabadulhatott volna-e a „nagy sokaság”? Nem; mert akkor még nem is létezett a „nagy sokaság” és Isten házának, a templomnak megítélése és a választottak kiválasztása előtt nem is jöhetett létre. A nagysokaság csak az utóbbi hónapokban kezd a maradék szemel előtt láthatóvá lenni. A maradéknak most az igazság üzenetét ezen Isten íránt jóindulatú emberek elé kell tárnia, hogy értesüljenek Isten és az ő országa felől és alkalmuk nyíljon az alázatosság és az igazság keresésére, hogy Isten haragjának napján megmenekülhessenek. (Sofóniás 2 : 2—4) A maradék kötelessége, hogy elvigye az ország gyümölcseit, illetve Isten beszédének éltető táplálékát a népekhez és a nemzetekhez. Ez nem csupán kiváltságot jelent, hanem Jehovának és Jézus Krisztusnak azokhoz szóló hivatalos megbízatást is, akik lojálisak s végül a királyi házhoz kívánnak tartozni. „Az országnak ezt az evangéliumát (Márk 13 : 10) hirdetni kell világszerte, biznyságul minden nemzet előtt és akkor következik el a vég”. Az Úr e kijelentése bizonyos és nem érthető félre, s nyomban a biznyságtévő-

munka befejezése után „oly nagy nyomorúság fog a világra szakadni, amelyhez hasonló a világ kezdete óta nem volt és nem is lesz többé”. A háború megszűnése óta az utolsó nyomorúságig nyitva van tartva az út a választottak számára a rájuk bízott munka elvégzése céljából s ez a magyarázata annak, hogy 1922-óta miért lehetett oly nagy biznyságtévő munkát végezni a földön.

„Isten haragja” sokkal nagyobb mértékben fog kifejezésre jutni mint valaha. Világos, hogy a harag e végső kifejezése a látszatkereszténységen az ítélet végrehajtásával kezdődik, illetve a r. kat. hierarchia felett, amely vezetést végzi a látszatvallásokban, szövetségesei és támogatói között. Az Úr Jézus Krisztus, Isten nagy végrehajtója és fegyvere fogja kifejezésre juttatni az isteni haragot és akkor „az Úr Jézus Krisztus napja” úgy következik rá az összes hitetlenekre és kétszínűekre „mint a tolvaj éjszakán”. Amidőn a biznyságtévő-munka befejeződik, úgy látszik Isten engedni fogja, hogy véget vessenek neki és akkor azok a felekezetieskedők, akik oly hevesen szembeszállottak Istennel és az ő országának biznyságtévésével, azt fogják gondolni, hogy most már megakadályozták Jehova biznyságtévőit. Akkor jó kedvük támad mint a részegeknek és akkor hirtelen következik rájuk Isten haragja és szervezetük semilyen része s közülük senki sem fog megmenekülni. Így cselekszik majd az Úr az álszentekkel és ez meglepetés lesz sok ember számára. Ezek szerint tehát világos, hogy Isten haragja 1914-ben kezdett rászakadni Sántán szervézetére; hogy 1918-ban megrövidítette a nyomorúságot; hogy a biznyságtévő-munka folyamatban van; hogy annak befejezése után Isten haragja fog kifejezésre jutni Sántán szervézetének minden ága mellett az álszenteskedőkön kezdve mindaddig, amíg az ördögi szervezet minden látható és láthatatlan része s végül maga az ördög is el fog pusztulni.

„Az Úr felvilágosításban részesíti a választottakat még ezen dolgok megtörténe előtt. Miért? A felelet az apostol szerint a következő: „Hogy (a választottaknak, akik közé Pál apostol is tartozott) kitartás által (illetve az erős ellenkezés dacára is az Úrra támaszkodva és bátran előre haladva) és az Írások vigasztalása (megértése) által reménységük legyen.” (Róma 15 : 4) Más-különben sokan, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek, az ellenkezések között elcsüggedhetnek és elterülhetnek az úton. Kegyelmeiből tehát Isten gondoskodott arról, hogy egyenesen álljanak, akik őt szeretik. Az apostol azon különbség kimutatására, amely azok között áll fenn, akik sötétségben vannak, valamint akik Jézus Krisztus hű követői, mondja az apostol: „Ti pedig atyámfiai nem vagytok sötétségben, hogy az a nap úgy lepjen meg benneteket, mint a tolvaj.” — Thess. I. 5 : 4

„Az atyafiak, „akikről itt szó van, olyanok, akik az Úrnak templomához jövelekor voltak életben és ezek „ragadtattak el a felhőkben az Úr elé a levegőbe és így (ha hívek maradnak) mindenkor az Úrral lesznek együtt” az ő templomában és gyönyörű világosságában. A templom megnyitása óta nagy világosság van ott. Jehova dicsősége tükröződik ott Jézus Krisztus arcáról

és világítja meg a templom-osztályt, amelynek a maga részéről ragyogtatnia kell fényét, hogy a nagysokaság meglássa az ország eljövetelét és részt vehessen e boldogító birodalom hirdetésében. — Korinthus II. 3 : 14—18

„Akik azt kiáltják: „béke és biztonság!“ sötétségben vannak; viszont a okos szűzek világosságban járnak. Az Úr eltávolította az ország örökösei közül a gonoszszolga-osztályt és a külső sötétségre vetette, ahol fogait csikorgatják a hívek ellen, akik tovább hirdetik az ország üzenetét. (Máté 13 : 41) A gonoszszolga-osztály még mindig gúnyolja a templomban jelenlevő Úr igazságát, még pedig amiatt, mivel sötétségben van. Mások, akik azt vélik, hogy az igazságban vannak és az egykori „választott vének“ osztályához tartoznak azt beszélnek: „W.T.-ben úgylátszik ezekben a napokban semmi új és felvilágosító dolog sem jelenik meg.“ Azért viselkednek így, mivel sötétségben vannak és nem tartoznak a templomhoz, sem a jonadáb-osztályhoz. Azt állítják, hogy Istennel közösségben állanak, holott a sötétségben járnak. Ezekről áll megírva: „és ez az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdettünk nektek, hogy az Isten világosság és nincsen őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és sötétségben járunk, hazudunk és nem az igazságot cselekszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak, az ő fiának vére megtisztít minket minden bűntől“. (János I. 1 : 5—7) Aki hűséges Isten iránt és akit emiatt Jézus Krisztus a templomba befogadott az Úr kegyelméből a világosságban van. — Kolossé 1 : 13

„Mivel a hívek a templom világosságában tartózkodnak, ama nap nem következik rájuk tolvaj módjára, illetve abban az időszakban, amidőn hirtelen veszedelmek következnek azokra, akik „békét és biztonságot“ kiabálnak. „Az Úr Jézus Krisztus napja“ a választottakra is úgy következett, mint a tolvaj; ők azonban feleszméltek és engedelmeskedni törekedtek az Úrnak, s 1922 után az Úr parancsainak engedelmeskedve az ország üzenetét hirdetve elől jártak. Ezt a szöveget a Menge-féle fordítás így adja vissza: „Ti azonban testvérek nem élték sötétségben, hogy az a nap úgy lepne meg benneteket, mint a tolvaj“. A Káldi fordítás így adja vissza: „De ti, testvérek, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra meglepjen titeket“. Az oly tolvajokat, akiket éjszaka betörésen fogtak, a törvény értelmében jogosan agyonverhették az örök szövetség megrontása nélkül. (Mózes II. 22 : 2) A „kereszténység“ tolvajai, az álszentek és a gonoszszolga-osztály, amely be akar törni az országba és el akarja rabolni az Urat. Jehovát megillető tisztelet és hűség helyett sajátmagát akarja tiszteltetni „békét és biztonságot“ kiáltozva, ezek az örök szövetség megrontása nélkül lesznek elpusztítva. Az ily tolvajok Isten átka alatt állnak. (Zakariás 5 : 1—4) A gonoszszolga-osztály ezekkel a tolvajokkal rokonszenvezik, velük titokban egyetért és segítségükre van; így tehát a „gonosz szolga“ bűnrészes a gonosztettekben és hasonló sorsban is fog részesülni: „amidőn tol-

vajt láttál, szívesen melléje szegődtél és a paráznákkal közösködtél.“ — 50. zsoltár 19

„Az Isten világosság és Krisztus e világ világossága; a választottak Isten fiai egyúttal a világosság fiai is, minélfogva az Írás ezt mondja róluk: „mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok; nem vagyunk az éjszakáé sem a sötétségé.“ (Thess. I. 5 : 5) Ezek a nappal fiai, mivel Isten asszonyától születtek és Istennek a fiai, akiket Jehova az Úr Jézus napján nevezett el a saját nevére. A világosság Atyjának a fiai, (Jakab 1 : 17) tehát az Úr Jézus Krisztus testvérei. Az Úr hozta létre őket és adta a világon „jelül és csodául“. (Ézsaiás 8 : 18; Zsidók 2 : 13) Mivel Istennek a gyermekei, mindnyájan Istentől tanulnak és mindenkor az ő világosságában járnak. — Ézsaiás 54 : 13

„Akik sötétségben élnek, szellemi tekintetben bálványimádók, tolvajok, orvgyilkosok, részegek, zendülők és tobzódók s ezek mindnyájan a világosság ellen lázadoznak. Nem ismerik az ő útját. Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. Napkeletkor felkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölködöt, éjjel pedig olyan mint a tolvaj. A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: ne nézzen szem reám és arcára álarcot teszen. Sőtén tör be a házadba; nappal elzárkóznak, nem szeretik a világosságot. Sőt inkább a reggel nekik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak a halál árnyékának félemeivel.“ (Jób 24 : 13—17) Ezek jobban szeretik a sötétséget a világosságnál; mert minden munkájuk gonosz. (János 3 : 19) Abban telik kedvük, ha üldöztetik azokat, akik híven hirdetik az igazságot; mert az igazság leleplezi istentelen cselekedeteiket és megkínózza őket. Azon kiváltságokat és alkalmakat illetőleg, hogy Istent és az ő országát megismerjék és a királynak szolgáljanak, társaikkal együtt alusznak.

„Azok figyelmeztetését illetőleg, akik az Úr mellett állnak és a világosságban járnak, így folytatja az apostol: „Ne aludjunk tehát, mint a többiek, hanem vigyázzunk és józanok legyünk.“ (Thess. I. 5 : 6) Ez azt jelenti, hogy őrizkedni kell az elalvástól; s hogy mindenkor ébren és szolgálatra kész állapotban kell lenni és az ország érdekeit gondozni, amelyeket az Úr a hű és a bölcsszolga-osztály kezeire bízott. Álljatok ellent az ördögnek mindenkor és minden körülmények között, legyen szilárd a homlokotok (eszetek) az ellenséggel szemben, mint a gyémánt s álljatok rendületlenül az Úr és az ő országa mellett. Az ily hűségesek nem fogják közömbösön tekinteni a szolgálat alkalmait, hanem örömmel teljesíteni kívánják a szolgálati alkalommal együttjáró kötelességeket. Ahelyett, hogy megzavarodva leinának magukat az ördög szervezetének borából, a hívek vigyázni fognak és józanságukat megőrzik. Az Úr borából isznak újonnan az ő országában, mivel elérkezett az ő országa és az idő Jehova nevének igazolására; s akik abban részt akarnak venni az Úr Jézus Krisztus örömeiben kell hogy benne legyenek. — Lukács 22 : 18; Máté 26 : 29

„Az éjszaka az alvás ideje; s mivel azok az emberek, akik „békét és biztonságot“ hangoztatnak, nincsenek világosságban, az éjsza-

kához tartoznak és alszanak. „Mert akik alszanak és akik részegek, éjszaka részegedtek meg.” (Thess. I. 5 : 7) Sátán borától ittasultak meg, az ő szándékait akarták végrehajtani, mivel neki a gyermekei és az éjszaka leple borítja őket Sátán összes csatlósával együtt. Habár nem tartozik egymásnak az ítélgetése a világosságban levőkre, most mindazáltal eljött az ítélet ideje; mert az Úr jelen van s most itt van az idő, amidőn az embereket gyümölcseikről kell megismerni. (Máté 7 : 16) Ha gyümölcseik oly tanítások, amelyekkel az embereket félrevezetik s ha olyanokkal találkoztok, akik önző tanításokat tartanak, amelyekkel az embereket el akarják téríteni Istentől és emberek tisztelőjévé akarják tenni, tudjátok meg, hogy az eféle tanítók az ördögnek a gyermekei. Ha azt látjátok, hogy az emberek gúnyolódnak az Úrnak a templomában s az ítélkezésnél szóló igazság felett és más embereket dicsoztatnak, akár élöket akár elhunytakat, tudjátok meg, hogy az ily hajbókolók sötétségben vannak és „Samária bűné” követik el. Tudjátok meg, hogy mindazok, akik „mézes-mázos szavakkal”, vagy egyéb eszközökkel akarják tévútra vezetni a mítsem sejtőket és akarják elvonni az Úr iránt tanusított teljes ragaszkodásuktól és szolgálattól, azok az éjszakából valók; semmi dolgotok se legyen az ilyenekkel. — Róma 16 : 17, 18

„Azok a nappal fiai, akik a templomban, tehát az Úrral vannak együtt. Mivel fel vannak véve a templomba, mondja nekik Jehova: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert imé, sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket, de rajtad feltámadott az Úr és dicsősége rajtad megláttatik.” (Ézsaiás 60 : 1, 2) A templomban tartózkodók tisztán és erősen különböznek a sötétségben levőktől és a templomban tartózkodóknak meg kell mutatniuk, hogy ők Istennek a fiai, amennyiben az igazság üzenetét magasan lobogtatják és hirdetik. Bizonyosságtévőül hivatnak el, most tehát annak a dicséretét kell hirdetniük, aki őket a sötétségből az ő csodálatos világosságára elhívta. (Péter I. 2 : 9, 10) „Akkor ragyogni fognak az igazak mint a nap az ő atyjuknak országában. Akinek füle van, hallja.” — Máté 13 : 43

„A nappalhoz tartozó hűségesek nem ápolhatnak közösséget a sötétségben levőkkel. „Mi azonban, kik a nappaléi vagyunk, legyünk józanok és öltünk fel a hit és a szeretet páncélját, sisak gyanánt az üdvösség reményét.” (Thess. I. 5 : 8, Káldi) Az Úr Jézus Krisztus napja ama nap, amidőn Isten fiai megszülettek Jehova asszonyától és ennek a napnak szent volta következtében senki sem követhet el igazságtalanságot testvéreivel szemben büntetlenül a világosságban. Az Úr senkinek sem engedi meg az ország érdekeinek megkárosítását és nem fogja figyelmen kívül hagyni az ily bűntényeket. Most tehát látja a maradék, hogy mennyire szükséges józanul, teljesen ébren, kitartóan, komolyan viselkedni és betelve lenni az Úr örömével s férfiasan viselkedni és körültekintően a reábizottak teljesítésében. Ez a háború napja és Isten fiainak örömmel kell résztvenniük a csatában. „A te néped készséggel siet a te seregyűjtésed napján, szent-

séges öltözetedben; hajnalpír méhéből lészen ifjaidnak harmatja.” — 110. zsoltár 3

„Az apostol szerint e csatára való felkészülés céljából a hit mellvértjét is fel kell venni, amely hit az ismeretből és az Isten igazságával való hiteltjes támaszkodásból származik; szeretetünkkel teljesen az Úron és az ő országán kell csüngenünk és egyebek iránt vaknak kell lennünk. A maradéknak józanul kell megőriznie a fejét; emiatt fejének védelmére sisakkal kell rendelkeznie, amely sisak az apostol szerint az üdv sisakja. Jehova nevének az igazolása, jelenti a maradék megszabadulását. Annak felismerése, hogy elérkezett az ő nevének igazolására kitűzött nap s most a hűségesek ebben az igazolásban közreműködhetnek, nyújtson erős reménységet és védelmet a fejük részére, amiből azon tanítások világos megértése származik, amelyeknek a megértésére az idő most érkezett el. A felszerelés ezen leírásából kitűnik, hogy ez háborút jelent. Ez a mindenható Isten nagy napja csatájának az ideje és az Úr szavából az is tisztán kitűnik hogy a hűek közül többen még a földön látni fogják és át fogják élni azt a csatát.

„Habár korunk, Isten haragjának a napja, Isten a saját népét nem tette ki haragjának tárgyává: „Mert az Isten nem haragra, hanem arra rendelt, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk vele”. (Thess. I. 5 : 9—10) Az istentelenc „a haragnak pusztulásra rendelt edényei”; nem így áll a hű maradék. Ez az Úr Jézus Krisztus napja, mert ő Jehovának az igazolója és ezen a napon igazolódik teljesen Jehova neve. Jézus Krisztus mindenkiért meghalt, akik hisznek öbönne és szolgálnak neki és Jehovának; ez így van, akár elaludtak a halálban amíg ő eljött, akár életben voltak az ő megérkezésekor. Ezek az utóbbiak ragadtattak el az Úr elé a levegőbe, illetve a templomba és mindenkor a Jehova házában laknak, ha megőrzik feddhetetlenségüket.

„Az Úr szerető jósága szerint és az őt szeretőkkal való bánásmódja szerint, kegyelméből népét az ítélet ezen idejében a világ nyomorúságának ideje és a maradéknak azzal való kapcsolata felől tisztább és jobb megértésre segítette. A Thess. I. 4. része értesíti a hűeket azoknak feltámadása felől, akik hitben hunytak el, valamint azoknak megdicsőítéséről, akik az Úr Jézus Krisztus megjövetelekor életben voltak és hűségüket megőrizve a templomba felvették. A következőkre utasítván a hűségeseket: „vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” Az apostol, Isten népét Isten haragjának napja felől figyelmeztetvén, mondotta: „Vigasztaljátok tehát egymást és legyetek egymás épülésére, miképpen meg is teszték.” — Thess. I. 5 : 11, Káldi.

„Az Úr ebből az okból közölteti ezeket az igazságokat a W.T.-ben. Az ebben közöltek nem képeznek emberi véleményt és értük nem is kell embernek tulajdonítani valamily érdemet. Az Úr a maga jómódján tudja oktatni és buzdítani az ő népet. Miközben a maradék nem szorul emberi oktatásra, kiváltságát képezi, hogy ezen a napon Jehova és Jézus Krisztus részére rendelt táplálékából étkezzen és az Úr ebből a célból ajándékoz-

za meg az írás megértésével és közzétételét azt a W.T.-ben. Jehova bizonyágtevője minden csoportjának a kiváltsága és a kötelessége, hogy a jonadábokkal együtt teljesítése az ő parancsait és tanulmányozza ezeket az értékes igazságokat és így egymást buzdítsa, amit meg is tesz és ami boldogságot okoz neki.

"Az apostol ebben az összefüggésben vési bele testvéreibe a béke megőrzésének szükséges voltát: „Vigyázzatok, hogy senki ne fizessen rosszért rosszal, hanem mindenkor szolgáljátok egymást és mindenki javát.” — Thess. I. 5 : 13—15

"Ha vannak köztetek önző és feltolakodni akaró, viszályt és zavart előidéző testvérek, akik az önzés szellemét fejezik ki, tudjátok meg, hogy az ilyenek nem tartoznak a templomi osztályhoz. Az ilyenekkel ne kezdjétek vitába, ne fizessetek nekik rosszal a rosszért, hanem fogadjátok meg az apostol tanácsát és kerüljétek. A hú maradéknak mindenkor békében kell élnie maga között, az Úr örömevel telten és azt fejezve ki, amennyiben az Úrtól neki ajándékozott kiváltságokat és kötelezettségeket szorgalmasan teljesíti. Most a templom-osztály békességben van s az egyetértés és egység ezen szellemével nem működni, azt bizonyítja, hogy az olyanok a templomon kívül vannak. A jelen kor azon idő, amidőn az Úr felkentjei valóban így énekelhetnek: „Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak.” (133. zsoltár 1) A felkentek józan elmével és teljes bizalommal örömteljesen fognak együtt haladni előre a jövőben Jehova nevének közeli igazolását látva.

Kérdések

1. Nevezd meg 1) mily okból részesülnek Isten ígérete megértésében azok, akik őt szeretik; 2) mily okból cselszárnak úgy, akik a Jehova országáról szóló üzenet ellen járnak el? Hogyan fog még ezután is eljárni az ellenség? Miért lesz az megengedve? Mily eredménnyel végződik ez a hívek és mily eredménnyel a gonosztevők részére?
2. Hogyan értelmezzük a „hirtelen” :zót? Idézd az Úr Jézus figyelmeztetését erre az időre és ügyre vonatkozólag:

„Jehova“

Mely hálával eltelve Jehovával, mint a saját nevének nagy kinyilatkoztatásával szemben, az „Örtorony” ismét egy újabb s magyar nyelven kiadott könyv megjelenésére utal. Bizonyára nagy örömmel fogja eltölteni Isten hűséges bizonyágtevőinek és a jonadáboknak szívét, ha értesülnek a könyv címe felől, mely a „Jehova” nevet viseli, amely tartalmával a Felső névét, továbbá csodálatos munkáját a múltat, jelent és a jövőt, valamint változatlan törvényszövetségét illetőleg, szellemi felüdülés terén, az eddigieknél mindent sokkal behatóbban kiemel.

A könyvet pompás dombornyomatú fedéllap ékesíti; 334 oldal terjedelemben, színes ábrákkal és teljes tartalomjegyzékkel.

A könyv készletben áll és 5.— Ké költségmegtérítés ellenében beszerezhető. Ez az összeg a jelentékeny előállítási költségek tizedezésére szolgál.

Jehova bizonyágtevői és az igaz jonadábok nem fogják elmulasztani ennek a könyvnek áttanulmányozását, hogy azáltal az Úr kegyelméből felkészüljenek és a könyvnek világossá váló terjesztésében segítők legyenek. Ha valaki egy-egy példányt már most szándékszik beszerezni, közzölje szándékát az illetékes munkavezetővel, illetve előőrrel. Ha az illető a csoportokkal összeköttetésben

3. 4. Az apostolnak Thess. I. 1 : 6—9-ig terjedő szavaiban az Úr mily világoslatása található? Kik azok, akik „nem ismerik Istent és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának”, mi az oka ennek a tudatlanságnak és engedetlenségnek?

5. Mutasd ki mennyiben állik reá a mostani korra a „Király I 2 : 6, 9 próféta képlete!

6. 7. Mely időre és helyzetre vonatkozik Mózes V. 29 : 19, 20? Mutasd ki szövegek alapján e pusztulás jogosultságát!

8—13. „Akkor hirtelen veszedelem jön reájuk”, kikre? Mikor és hogyan? Miért, amint azt Jeremiás 14 : 13—15; 12 : 12, 13; 23 : 10—17 és az azekkel rokon szövegek szerint?

14—16. Magyarázd meg, hogyan következnek reájuk a különböző álló veszedelem, illetve „mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra”!

17—19. Mily a különbség e nyomorúságos félelem és „a Jákob nyomorúsága” között? Mutasd ki szövegek alapján, hogy egymástól különböző két dologról van szó!

20, 21. Mily okból működhetett oly sokáig a földön az ördög? Mily eszközöket használt fel és mily célból?

22, 23. Alkalmazd a 110. zsoltár 1-ső versét s mutasd ki szövegek és tényállások alapján, hogy a várakozás ideje lejárt! Magyarázd meg, miért következtek azóta nagyobb szenvedések a népre!

24—26. Mutasd ki, hogy a nagy nyomorúság napjainak megrövidítése nyilván a „választottakért” történt!

27—29. Mikor és hogyan fog megkezdődni Isten haragjának záró kinyilvánítása? Hogyan részesíti előre övéit az Úr, illetve a választottakat ebben a felvilágosításban? Mi a kiváltságuk és a kötelességük ennek következtében?

30. Mily példák útján van most megmagyarázva János I 1 : 5—7?

31, 32. Kire következett az Úr napj úgy, „mint a tolvaj éjszakán”? Mutasd ki, hogy ezen a napon két különböző osztály válik nyilvánvalóvá (létesül) és miért!?

33. Hogyan írja le az írás azoknak a helyzetét és állapotát, akik a sötétségben vannak?

34—36. Alkalmazd a következő szövegeket: a) Thess. I. 5 : 6; b) Thess. I. 5 : 7; és c) Ezeaiás 60 : 1, 2 és Máté 13 : 43:

37, 38. „Mily pedig, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok”, mit jelent ez? Mit értünk e szavak alatt: „Öltünk magunkra a hit és a szeretet mellvasát”? És „az üdvösség sisakját”?

39. Kire vonatkozik Thess. I. 5 : 9, 10 és hogyan?

40, 41. Hogyan teljesíti be rendeltetését a mostani időben az apostolnak Thess. I. 4 : 18-ban és 5 : 11-ben feltüntetett figyelmeztetése?

42, 43. Mutasd ki, mily találó és időszzerű napjainkban Thess. I. 5 : 13, 15!

(W.T. 1936 április 1.)

nem áll, rendelje meg közvetlenül a Társulatnál. Az eddig befutott megrendeléseket előjegyeztük. (Elsősorban Európára vonatkozik)

Döntés

A GAZDAGSÁG című új könyvet méltóan kíséri az újonnan megjelent DÖNTÉS című füzet. Oly üzenetet tartalmaz, melyet minden jóhiszemű ember olvasni és tanulmányozni óhajt; magabafoglalja a közelmúltban rádió útján sugárzott „A nemzetek szétválása” című előadást, továbbá „Az ön választása” címet viselő világos értekezést, amely arra utal, hogy ma mindenkinek a gazdaság és romlás között választania kell. Atolvasása a terjesztés ideje utáni vágygal tölt el. (Egyelőre csupán Európában lesz terjesztve.) Költséghozzájárulás 0.50 Ké.

Jehova magasztalása — augusztus 1.—9.

Ismét közelg az idő, amidőn Jehova népe egyesült erővel készül fel Jehova nevének magasztalására az egész földön. A fenti két értesítés a felkentekre és jonadábokra lelkesítőleg hat, amidőn látják, hogy ismét két csodálatos örömmüzenet áll rendelkezésre, melyet a nép kezébe juttatni kell. Készüljön fel tehát mindenki az augusztus 1.—9-ig terjedő időre, hogy magasztalhassa Jehova nevét, miközben a JEHOVA című könyvet és a DÖNTÉS című füzetet embertársaihoz juttatja.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smichov, U Nikolajky 15.

Ara: 2.— Ké

Watch Tower, Praha-Smichov nyomása.

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Figyázzó! meddig még az éj?
Ésaías 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, August 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
15—16 szám
1936 augusztus hó

TARTALOM

Ünnepek	138
Akik Armageddönt túlél- ni fogják	146

Ti vagytok az én tanuim,
szől JEHOVA,
hogy Jsten vagytok
Ésaías 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Ünnepek

„A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és sajtódról.” —

Mózes V. 16 : 13

Tudomásunk szerint 1936. febr. 23-án történt első ízben, hogy Jehova népének a föld különböző részein összegyűlt népe előtt egy szónok szolgált. A Társulat elnöke ezen alkalommal Kaliforniában Los Angelesben egy nagy-gyülekezet előtt beszélt, előadását rádió és telefon útján Amerikában, Mexikóban, Kanadában, Nagy-Britanniában és Európa különböző helyein is nagy csoportok hallgatták végig. Az előadás végén az összegyűlt tömeg ennek a cikknek végén közölt ünnepélyes nyilatkozatot tette közzé. Az előadás után a különböző csoportok kábel és táviratok útján közölték, hogy a beszédet és a nyilatkozatot is tisztán hallották és lelkesen elfogadták. Kedves ünnepély volt, Isten népe közül sokan vettek részt azon, dicsőség és hála érte Jehovának. Mindez meggyőzően bizonyítja, hogy az Úr felkentjél egyértelműen járnak el a királyság hirdetésében való előnyomulásukban.

A Z IZRAELITÁK Jehova parancsa szerint évente három nagy ünnepet tartoztak megtartani. Ezek az ünnepek Jehovának voltak szentelve. Ez mutatja, hogy ez a három ünnep közvetlenül és különösképpen is összefüggésben áll Jehova nevének igazolásával. E három ünnepet az Úr a következőképpen nevezi: „A kovásztalan kenyerek ünnepe” vagy „pászká”; az aratási ünnep, amit „pünkösdek” is neveznek és a szüret, illetve a „sátorosünnep”. „Háromszor szentelj nekem ünnepet esztendőnként. A kovásztalan kenyér ünnepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, amint megparancsoltam neked, az Abih hónap ideje alatt. Mert akkor jöttél ki Egyiptomból. És üres kézzel senki se jelenjék meg színered előtt. És az aratás ünnepét, munkád zsengejét, amelyet elvetettél a mezőn; és a takarodás (szüret) ünnepét az esztendő végén, amikor termésetet betakarítod a mezőről.” — Mózes II. 23 : 14—16

A pászka az év kezdetét jelentette; pünkösöd a pászka után következő szombatból számítva az 50-ik nap volt és ugyancsak szombat volt Izrael részére; a sátoros ünnep pedig a hetedik hónap 15-ik napján kezdődött s ezzel végződtek az év rendkívüli ünnepei. Mivel Jehova a három ünnep tartását Izraelnek megparancsolta, felmerül a kérdés: Van-e valami köze a lelki Izraelnek, főképpen a maradéknak, ehhez a három ünnephez? — Mózes II. 34 : 18, 22; Mózes III. 23 : 6, 10, 34

Jehova határozottan megállapította e három ünneptartás idejét és helyét. Ezek mindig egyazon időre estek. Az első hely Siló volt. (Józsua 18 : 1) Később Jeruzsálem jelöltetett ki ezen ünnepek tartásának helyéül. Ezek az ünnepek közvetlenül összefüggtek Izrael aratási idejével. A pászkát Abih hónap, illetve az első hónap 14-ik napján tartották. Erre következett a kovásztalan kenyerek ünnepe. A főpap ezen az ünnepen lengette Jehova előtt az első érett búza- vagy árpakévet a nép áldozataképpen. (Mózes III. 23 : 9—12) Az utána következő ötvenedik napon, a „hetek ünnepének” kezdete előtt, melyet később pünkösdek neveztek, a főpap új búzából sült két kovászos kenyeret mutatott be az aratás zsengejéből mint a nép áldozatát. Ezt „a takarodás ünnepének” nevezték, amidőn a termést behord-

ták”. (Mózes II. 23 : 16; III. 23 : 17) A sátoros ünnep ideje az „év végére” esett, amidőn immár behordták a termést és a behordás (szüret) ünnepének” nevezték. „Szólj Izrael fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak 15-én a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig”. — Mózes III. 23 : 34

Jehova szolgája, Mózes útján mind e három ünnepre nézve rendelkezett Izrael népének. Mózes, Jézus Krisztus előképe volt és Jézus Krisztus összefüggésben áll mindezen három ünnepel. Ugyettség tehát, hogy azokkal azok is össze vannak fűzve, akik a Krisztusban vannak. A pászka Egyiptomban létesített a pászkabarány leölésekor és elfogyasztásakor. Ez akkor teljesült be Jézus Krisztus áldozata útján, amidőn Jézus beiktatta az Úrvacsorát halálának emlékeztetőre és Jehova nevének igazolására. Az Úr parancsa szerint az ő népe ezt az ünnepet megtartotta és még mindig megtartja. Most az Úr templomához érkezett és magához gyűjtötte népét. Örömmel ürti az új bört az Úrral az ő országában s így még mindig megtartja a pászkát, illetve az Úrvacsorát.

Pünkösöd, Jóel próféciája szerint a Szentszellem kitöltésének idejét jelzi. Az apcsel. 2-ik fejezetének beszámolója szerint először az apostolok részesültek Isten szellemében. Ez annak az időnek a megfelelője, amidőn az Úr szelleme Gedconra szállott és megfújta a trombitát. (Bírák 6 : 34) Jóel próféciájának másodszori teljesülése a Szentszellem kitöltését illetőleg a meggyőző bizonyítékok szerint 1922-ben kezdődött. Pünkösöd, Ruth prófétai könyvének csúcspontjával is meg egyezik, illetve azzal, hogy a Ruth-osztály az igazságban részesült. A Szentszellem nagybármérvű kitöltését illetőleg Isten népe közt a földön a nagy öröm idejét jelenti. A felkentek a próféta szavai szerint így énekelnek: „Ez a nap az, amelyet az Úr készített; örvendezzünk és ujjongjunk ezen!” — 118. zsoltár 24

Húsvét és pünkösöd közvetlenül kapcsolatban állnak az újszövetséggel. Az újszövetség megkötése Jézus, a valóságos húsvétibarány halála által van jelezve. Az újszövetség felavatása a második, illetve a Szentszellemnek teljesebb kiárasztása által van jelölve. (Apcsel. 2 : 16—18) Az Úrnak földön levő népe főképp a Szentszellem

ezen kiárasztása óta értette meg és fogta fel, hogy eljött az öröm ideje, amidőn azon kiváltságban részesülnek, hogy az Úrral az új borból ihatnak az ő országában és az ő örömébe beléphetnek. Ez az Úrnak szentelt örömnép, amint írva van: „Örvendeztetek egek és azokban lakozók!” (Jelenések 12 : 12) Az Úr népe a Szentszellem kitöltése óta megértette és méltányolta, hogy az Úr Jézus munkáját Jehova nevének igazolása lépezi. Ezek bementek az Úr örömébe, amióta templomához jött és híveit magához gyűjtötte és kiváltságukban áll Jehova nevének igazolásában közreműködniök. Ezt a szöveget is megértették: „Jehova öröme a ti erősségetek!” — Nehe-miás 8 : 10

A multban azt állították, hogy a pünkösdkor lengetett (meglóbált) kovással sütött két kenyér az Úrnak szentelt két szellemi osztályt, a „kicsiny sereget” és a „nagysokaságot” példázta, s hogy mindkét osztály szellemi. Ámde most azt látjuk, hogy ez nem lehetséges, mivel Istennek nincsen két szellemi osztálya, egy hűség és egy másik, csak részen hűség. A mostani közismert tények inkább azon következtetést támogatják, hogy a pünkösdkor meglóbált két kenyér azok közti szétválást példáz, akik azt állították maguk felől, hogy Istennek szolgálnak. A Szentszellem első kitöltésekor sok kegyes és jámboroskodó ember élt Jeruzsálemben. Egy részük magán kívül volt a látottak fellett, mások ellenben gúnyolódtak. (Apcsel. 2 : 5—13) Akkor Jeruzsálemben szakadás keletkezett köztük s ez váltotta ki Péter szavait Jóel próféciájának teljesülését illetőleg. „Akkik azért örömet vevék az ő nevét, megkeresztelkedének.” (Apcsel. 2 : 41) Ebből kell következtetni, hogy akik nem fogadták örömmel az ő nevét, szembe fordultak vele. Húsvétkor csak kovásztalan kenyeret volt szabad fogyasztaniok, pünkösdkor ellenben a főpap kovászos kenyeret lóbált meg. Mivel a kovász a tökéletlenség és a bűn jelképe, ez a kovással sütött két kenyér nyilván azt példázta, hogy a nép áldozata nem lesz hibátlan, hanem bizonyos mértékben a világtól beszennyezve lesz; de miután világosságban részesültek, akik az Úrnak szenteltettek, a Sátán szervezetétől való teljes elkülönülésük által meg kell tisztítaniok magukat. Pontosan ez a parancs szól a maradéknak. Ez megerősíti azt a következtetést is, hogy a pap által pünkösdkor meglóbált két kenyér az Úr által elfogadottaknak az elutasítottaktól való elválasztását példázta.

A Szentszellem másodszori kitöltésekor két különböző osztály nyilvánult ki, amelyek az Úr elé állítottak, amidőn ő templomában megjelent és Isten házában megítéléséhez kezdett. (Mala-kias 3 : 1—3; Péter I. 4 : 17) Az egyik osztály azon hívekből áll, amelyet az Úr a „hű és bölcs szolgának” nevezett és országának érdekeit a földön reábizta. Viszont a másik osztály nem bizonyult hűségnek és az Úr „gonosz szolgának” nevezi. Mindkettő őszintének vallotta magát, amidőn a templomban az Úr előtt megjelent; de az Úr az önzöket leleplezte s így kimutatta, hogy önzérek vezet, tehát nem voltak feltétlenül hívek az Úrhoz, Jehovához és az ő országához. Ezt támogatják teljesen az apostolnak Kor. 5 : 1—3-ban feljegyzett szavai s emiatt figyelmezteti az őszin-

téket arra az apostol, hogy ne ápoljanak közös-séget a nem őszintékkal, azokkal, akik Sátán szervezetével kacérkodnak. A két kenyér tehát azt példázta, hogy az Úr elveti az egyik osztályt, a másikat pedig magához fogadja. A húsvét és a pünkösd kétségtelenül csak a királyság örökös-ei-re korlátozódik. Mit mondhatnánk a sátoros ün-nep felől?

Jehova egyazon időben rendelte el választott népének a fentemlített három ünnep tartását. Több éven keresztül szinte úgy számított, hogy a sátoros ünnep a hasonmásban Krisztus ezeréves uralkodását példázta s így az Úr gyülekezetének földöntartózkodása alatt nincsen azzal kapcsolatban tennivalója. Most felmerül a kérdés: Tényleg olyasmiket példázott a sátoros ünnep, amiknek Krisztus ezeréves uralkodása alatt kell törté-niök, avagy nem oly időben kezdődik meg a telje-sülés, amidőn a maradék még a földön fog tar-tózkodni munkában? Ha a sátoros ünnep valósá-ga tényleg most teljesül, feltehető, hogy az Úr ezt a tényállást fel fogja tární népe előtt. Most szövegeket és tényeket említünk meg annak ki-mutatására, hogy a sátoros ünnep közvetlenül a maradékot és a nagysokaságot érin-ti, s hogy a valóságos ünnep most teljesül.

Miért tetelezzük fel egyáltalán, hogy Jehova csupán azért rendelte el szövetséges népének, Izraelnek a sátoros ünnep megtartását, hogy meg-mutassa, mi fog történni az ezeréves uralkodás alatt? Az Írás világos kijelentése így szól: „Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességes türés által és az íráskor vigasztalása által reménységünk legyen.” (Róma 15 : 4) Valamint: „Mindezek pedig példa-képpen estek rajtuk; megirattak pedig a mi ta-nulságunkra, akikhez az időknék vége elérkezett.” (Kor. I. 10 : 11) Ezeket a dolgokat tehát Pál ar-ra az osztályra korlátozta, amelyhez ő maga is tartozott, nevezetesen: a gyülekezetre. A Szent-írást az Úr az ő kegyelméből azon emberek javára adta, akik a Gonosz megtűrése alatt, amidőn a gonosz mesterkedéseket folytathatja, fognak él-ni; ez a szöveg pedig amiatt adatott, hogy Isten embere felvilágosodjon és teljesen fel legyen ké-szítve minden jó cselekedetre. (Tim. II. 3 : 16, 17) Jehova nevének az igazolása minden egyébnél fontosabb, s főképp Isten királyi házában van ten-nivalója az ő nevének igazolásával kapcsolatban. Az ördög kétségbevonta Jehova felsőbbbségét és mindentudását s ez a peresügy az ördögnek és szervezetének pusztulásával fog eldőlni; ez a munka a helyreállítás ezeréves birodalma előtt fog lezajlani. Jehova először azon szándékát kö-zölte, hogy az „asszony”, illetve szervezete útján egy igazságos magot fog támasztani s az ő szerve-zetének e magva fogja eltapodni a kigyó mag-vát. Ez a mag megszületett. Azután következik a Júdás (14 és 15-ber.) feljegyzett jövendölés Je-hovának azon szándéka felől, hogy ítéletét Krisz-tus útján fogja végrehajtani. De ezen ítélet vég-rehajtása előtt az Írás szerint nemcsak a Jé-zus Krisztus által kormányzott juhok, vagy „ki-csiny sereg” fog hozzágyűlni, hanem a „más ju-hokat” is magához fogja gyűjteni. Ez az utóbbi sereg a „nagysokaság”. Jehova ezen szándékát a következő szavakkal fejezte ki Ábrahám előtt:

„Megáldom azokat, akik téged áldanak, és megátkozom azokat, akik téged átkoznak.” (Mózes I. 12 : 3) Más szövegekből világosan kitűnik, hogy Jehovának e szándéka akkor fog teljesen megvalósulni, amidőn Jézus Krisztus templomában ítélre ül, mégpedig Jehova napján, s nem az ezeréves uralkodás végén. (Máté 25 : 31–46) Az ítélre vonatkozó prófécia nyilván beteljesült s azon időre vonatkozik, amidőn Jehova felkel, hogy nevét világszerte megismertesse és Jézus Krisztus, az ő jobb karja és elégtételszerzője által igazolja.

„A Szentírás nem iratott pusztán annak kimutatására, hogyan örökölheti néhány ember a mennyek országát. Igaz, hogy beszél e reménységről Jézus Krisztus útján azokat illetően, akik hivatalosak, választottak és hívek; a legfőbb célja mindazáltal, hogy népet gyűjtsön Jehova számára; s ez az ő nevének igazolásával függ össze, s miután ezek a választottak hűségüket beigazolták, Isten egy helyet ajándékoz nekik a mennyekben. A világból a Jehova neve számára kigyűjtötteknek először meg kell próbáltatniuk és Isten elismerésében részesülniök, mielőtt menynei örökségben részesülhetnének. Bizonyosnak tetszik, hogy a próféciák teljesülése a sátoros ünnepre vonatkozóval együtt Isten gyülekezetével, főképpen a maradékkal és a maradékkal közvetlenül összeköttetésben állókkal függ össze, mégpedig azon idő alatt, amely alatt az Úr Jézus az ő templomában egy rendkívüli munkát fog végezni.

Ismertető jelek

„A jelkép bizonyos ismertető jeleinek megtekintéséből leszünk képesek megállapítani, hogy a maradék élményeiből lehet-e, vagy sem, látni most a sátoros ünnep teljesülését. A sátoros ünnep az Írás kijelentése szerint „Jehova ünnepe” volt, s ez mutatja, hogy az az ünnep Jehova igazolását mutatta. Isten törvényének feljegyzése szerint a vonatkozó parancs így szól: „... A hetedik hónapnak 15. napján, amikor a földnek termését betakarják, az Úrnak ünnepét ünnepljétek hét napig; az első napon nyugalom napja (szombat) és a nyolcadik napon is nyugalom napja legyen.” (Mózes III. 23 : 39) Ezzel ki van mutatva, hogy az első és az utolsó nap is szombat nap volt. Az ünnepet a hetedik hó közepén azon időben tartották, amidőn a termés betakarítása folyt, s ezért nevezte ezt az ünnepet a „termés betakarítás (szüret) ünnepe” is. (Mózes II. 23 : 16) Ez az öröm ünnepe volt az Úr előtt, s a nép megemlékezett róla, hogy Jehova, minden élet és öröm kútforrása, Ezen az ünnepen ehetek-ihattak és vigadhattak az Úr előtt.

„A vigadozás főképpen akkor lett hangsúlyozva, amidőn Babilonból a foglyok egy része visszatért. Fogsággravitellük idejében nem tartották meg a sátoros ünnepet. Amidőn Nehemiás és mások hazatértek, a népet siralmas helyzetben találták, mivel megtudta, hogy Isten a sátoros ünnep megtartását is megparancsolta, amit azonban ők elmulasztottak. Ekkor intézkedtek az ünnepre nézve és Nehemiás így szólt a néphez: „Menjétek, egyetek kövört és igyatok édest: ... mert szent e nap a mi Urunknak és ne bánkod-

jatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek.” — Nehemiás 8 : 9, 10

„A sátoros ünnepnek főképpen két vonása tűnik ki, nevezetesen 1.) a népnek meg volt parancsolva, hogy az ünnep hét napján sátorokban lakjon, s 2.) , hogy az első naptól kezdve tizenhárom fiatal bikát áldozzon, s utána az ünnep következő napjain mindig eggyel kevesebbet, a hetedik napon pedig hét bika (tulok) feláldozásával fejeződjön be az ünnep. Ezen ünnep alatt tehát összesen hetven bikát (tulok) áldoztak. A nyolcadik nap nyugalom és ünnepi nap volt az Úr előtt. (Mózes IV. 29 : 12–35) Izraelnek ez az egész összehívása azt célozta, hogy áldásaik onnan származnak, hogy őket Jehova szándéka és tisztelete érdekében választotta nevének népéül.

„Ügylátszik, hogy a sátorban való lakás fontos. A sátor ideiglenes tartózkodási hely, s akik abban laknak, állandó jellegű lakás után vágyódnak. Isten egész népe, úgy a szellemi, mint az emberi osztályok, azon idő alatt gyűjtettek Jehova mellé, amely alatt Sátán elvetemülten uralkodott. A sátorban való lakás tehát nyilván arra mutat, hogy Isten népe nem képezi Sátán szervezetének részét, hanem attól különvált és távol tartja magát; habár ideiglenesen Sátán világában is lakik, mindazáltal annak nem része s maradandó, igazságos királyságban reménykedik, amelyben igazság fog lakozni. Ábrahám és a többi régi hűség is ily helyzetben volt, aki az Úr mellett állott. Ábrahám felől áll megírva, hogy Izsákkal és Jákóbbal, az ígéret örököseivel sátorokban lakott; mert ezek fundamentumokkal rendelkező oly városban reménykedtek, amelynek a teremő Isten lesz az alkotója. A többiekéről pedig, akiket az apostol felsorol, az áll megírva, hogy bujdosók és idegenek voltak a földön és mennyi hazát kerestek. — Zsidók 11 : 8–16

„Miképpen Jézus kijelentette, hogy „az én országom nem e világból való”, ugyanúgy a többiek sem tartoznak Sátán világához, akik Isten mellett állanak, hanem csak átmenetileg laknak itt (sátoroznak) és Isten uralkodásának teljes felépülésére várnak Krisztus alatt. Ez szószerint vonatkozik a „nagy sokaságra” is, mert elkülönül az ördög szervezetétől és az Úr szervezete mellett foglal helyet. Amidőn az izraeliták a fogságból visszatértek, viskókat építettek maguknak és boldogok voltak. A jóindulatú emberek sokáig Sátán szervezetének fogságában voltak, de most, amidőn az igazság fénye hozzájuk jut, Jehova mellé állanak. A hasonmás szerint jövevények egy idegen országban, Isten országának teljes felépülésére várakozva.

„A hetven bika (tulok) áldozásának fontos jelentőséggel kell bírnia. Jegyezzük meg, hogy Mózes I. 10. fejezetében Noé fiainak hetven családja van említve. „Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetségük szerint, az ő népeik között és ezektől szaporodának el a népek a földön a vízözön után.” (Mózes I. 10 : 32) A hajdani zsidók között fennmaradt szájhagyomány szerint a sátoros ünnepeken áldozott hetven bika, amit a fenti idézet említ, a föld hetven családját jelképezi vagy példázza. A zsidók történelme bizonyos egyéb dolgokról is értesít, amelyek az ünnepel kapcsolban történtek. A templomot ünnepélyesen ki-

világították és naponként a Silóám. távából merítettek vizet és vitték a templom oltárához, ahol ujjongás közt vették át, a nép pedig a köv. prófétai szavakat ismételte: „Örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből!” (Ésaiás 12:3) E vízforrások azon tényét példázzák, hogy a maradék és a jonadábok, akik az utóbbi időben a maradékhoz csatlakoztak, eljutottak az igazság értékléséhez, amit a szabadító (üdvözítő) víz példáz, ami csak Jehova Istentől származik Jézus Krisztus útján; ezeket az igazságokat Isten ígéje, az üdv forrása tárja fel. Rajtuk kívül mások nem ismerik el, hogy üdvösségük Jehova Istentől Jézus Krisztus útján származik.

„Jézus összefüggésbe hozta magát a sátoros ünneppel, s immár magábanvéve ez megmutatja, hogy a maradéknak a földön valamely kapcsolatban kell állania azzal, s hogy a „többi juhok”, illetve a „nagysokaság” is beletartozik abba, amit a sátoros ünnep példáz. Amidőn Jézus magát a sátoros ünneppel összefüggőnek nevezte, az álszentekedők meg akarták ölni. „Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep... Amint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméné az ünnepre, nem nyilvánosan hanem mintegy titkon. A zsidók azért keresik vala őt és mondanak: Hol van ő.” — János 7:2, 10, 11

„Jézus előre küldte tanítványait, ő maga pedig titokban ment fel. Az ünnep tetőpontján pedig megjelent a templomban és tanítani kezdett: „Az ünnep közepén azonban felméné Jézus a templomba és tanít vala.” (14. vers) Az álszentek látták Jézust, amint Isten beszédét magyarázza s így szóltak Jézus felől: „Mimódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta? És felele nekik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem. Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?” — János 7:15—17

„Ez a jelennek felel meg. Amidőn Jehova bizonyosságtevői nyilvánosan fellépnek és az igazságot megmagyarázzák, azt mondják felőlük: „Mimódon tudhatnak ezek valamit, holott soha sem jártak teológiára?” Jézus akkor nyíltan kezdte közölni az igazságot; hasonlóképpen bátran beszélnek az ő követői is az igazságról az ellenkezőkre való tekintet nélkül. Az ünnep vége felé, miután Jézus tovább is bátran hirdette az igazságot, szakadás keletkezett hallgatósága között, egyesek pedig az ő életére törtek: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállá Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomszjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék! Aki hiszen bennem, amint az Írás mondotta: élő viznek folyamai ömlenek annak belsejéből... Sokan azért a sokaság közül, amint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonyval ez ama próféta!” (János 7:37, 38, 39) Ez nyilván a nyolcadik napon, a szent ünnepen történt, amidőn Jézus az álszentek jelenlétében és füle hallatára így szólt: „Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága! Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” — János 8:12

„A sátoros ünnepen történt, hogy Jézus világosan megmutatta a különbséget az álszentek —

akiknek a fejére olvasta az igazságot —, s akik az ördög pártján álltak és a Jézus mellett állást foglaló őszinte emberek között. „És monda nekik: Ti innen alól valók vagytok, én onnét felül; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. Azért mondam néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg; mertha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.” (János 8:23, 24) Az álszentek nemcsak Jézust utasították el, de meg is akarták ölni. A köznép közül azonban sokan hittek benne: „Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket... Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” — János 8:31, 32, 36

„A feljegyzések Jézusról a sátoros ünneppel kapcsolatban erről az egy eseményről és tanításról emlékeznek meg. Amennyiben magát a sátoros ünneppel összefüggésbe hozta, ezáltal véglegesen beigazolta, hogy az előképet kicsinyben beteljesítette és a beteljesülésnek a maga egészében is meg kell történnie, még mielőtt az ő testének maradéktagjai a földön lesznek, mégpedig akkor, amidőn Jézus Krisztus templomában itélkezni fog. Amit Jézus földönlétekor a sátoros ünnep alkalmával cselekedett, párhuzamra talál az ő templomában megjelenése óta előforduló eseményekben. Jézus a sátoros ünnep utolsó napján mint Atyjának megbízottja nyíltan szólott az emberekhez. Most az ő templomához érkezése óta mint Jehova megbízottja felszólítja a nemzeteket, hogy hallgassák meg az ő szavait: „Jehova az ő szent templomában van, némuljon el előtte az egész föld!” (Habakuk 2:20, angol-f.) A sátoros ünnepen Jézus azt közölte az álszentekkel, hogy az ördögtől valók. Most ezen utolsó napokban a maradék, mint az ő hű bizonyosságtevő serege az ő parancsára figyelmezteti az álszenteket, hogy megkáromolják Jehova nevét s az ördög főszközei a földön. Jézus az ünnep utolsó napján meghívta a népet, mondván: „Ha valaki szomszjúzik, jöjjön én hozzám és igyék!” és éljen. — János 7:37, 38

„Amióta az Úr Jézus Krisztus hatalommal és dicsóséggel templomához visszatért, így szól: „Én vagyok a fénylő hajnalszárny”, és „aki hallja, az is mondja: Jöjj! Teste tagjainak, a maradéknak azt parancsolja, hogy csatlakozzanak kiáltványához. Azonkívül felhívja a nép közül a jóindulatú embereket, hogy vegyék az örömhírt, a kiáltványt és közöljék másokkal is, amint írva van: „És a Lélek és a menyasszony ezt mondja: Jövel! És aki szomszjúzik, jöjjön el és vegye az Élet vizét ingyen.” — Jelenések 22:17

„Az Írásból és a kapcsolatos tényekből kitűnik, hogy a sátoros ünnep nagy hasonmási teljesülése most kezdődött. Ez az idő az, amidőn Jézus Krisztus a nemzeteket egymástól elválasztja s világosan kifejezésre engedi jutni, hogy két világosan megkülönböztetett osztály van: az egyik ő és Jehova ellen, s a másik ő. és Jehova mellett, s azoknak, akik élni óhajtanak, meg kell hogy ismeressék maguk felől, hogy Jehova és az ő országa mellett foglaltak állást.

Pálmák

„A sátoros ünnep egy másik kimagasló vonását a pálmagallyak képezték amit a nép az ünnep első napján vett és az egész ünnep alatt használt. (Mózes III. 23 : 40, 41) Más fagallyak is vannak említve, de főképpen a pálma van kiemelve. A pálmagallyakat örömmel kellett lengetniök az Úr előtt, ami a nép elismerését fejezte ki, hogy Jehova Isten szabadította meg őket Sátán hatalmától és lett a megmentőjük. Az egész esemény Jehova nevének igazolására utal és képletesen mutatja be a Felségesben és a Szentben való örvendezést. Jehova azért utasította a népet ennek az ünnepnek a megtartására, hogy eképpen megismerje az ő szabadítóját és üdvözítőjét, hogy „megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban lakattam Izrael fiait, amikor kihoztam őket Egyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek!” (Mózes III. 23 : 43) Ama körülmény, hogy a sátoros ünnepel kapcsolatban pálmagallyak vannak említve, arra mutat, hogy jelképi jelentőséggel bírnak és a jövőben bekövetkező valamely nagyobb eseményt példáznak.

„Jézus 11 hú tanítványa elismerte őt, mint Krisztust és örömmel követte. Később, amidőn ő bevonult Jeruzsálembe s mint király bemutatkozott, a köznép szívesen fogadta, pálmagallyakat lengetett s hozsánnát kiáltott Jehova és az ő tiszteletére. Pünkösdkor, a Szentszellem első kitöltésekor a hú tanítványok örvendeztek, elismerően, hogy Jézus Krisztus Jehova dicsőséges királya, akit feltámasztott és a mennyekbe fogadott. 1922-ben, a Szentszellem másodszori kitöltésekor a hú szolgálóosztály felismerte Jézus Krisztusnak a templomban való jelenlétét és nagy volt az öröme. A lényeges pont, hogy az örömet a király megjövételének felismerése okozta. 1922 óta mások, akik nem tartoznak a maradékhoz, amde Isten és Jézus Krisztus mint király iránt jóindulatúak s őt üdvözítőjüknek és megmentőjüknek tekintik, örvendeznek.

„A pálma a sátoros ünnepel kapcsolatban volt használandó. Most a maradékon kívül másokról is ki van mutatva, hogy pálmát használnak. Ezek a pálmagallyak használatával mintegy a következőket fejezik ki: „Hozsánnát kiáltunk győzelmes dicső vezérünknek, megváltónknak és üdvözítőnknek!” A Jelenések 7 : 9-ből kitűnik, hogy a pálmagallyakról a „nagysokaságra” lehet ismerni. Egy kevés idővel a Szentszellem kitöltése után, de csak 1935 után ismerte fel a maradék a földön a nagysokaság valódi értelmét. A nagysokaságról áll megírva: „Ezután nagy sereget látték, melyet senki sem volt képes megszámolni, minden nemzetből és néptörzsből és népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány színe előtt állani, hosszú fehér ruhákba öltözve és kezükben pálmaág: és nagy szóval kiáltanak, mondván: „Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!” (Jelenések 7 : 9, Káldi-f.) Ez mutatja, hogyan látta meg a maradék a tőle különálló személyekből álló osztályt, amely minden nemzetből gyülekezik s elismeri azon egyetlen nevet, amely által üdvözülhetnek az emberek. Ez az osztály a nagysokaság. A nagysokaság fenti leírása telje-

sen egyezik a sátoros ünnepen használt pálmaágakról szóló próféciával.

„A sátoros ünnepet „takarodás ünnepének — is nevezték — az esztendő végén, amikor termésetet betakarítod a mezőről.” (Mózes II. 23 : 16) Jézus kijelentette, hogy „más juhokat” is elő fog hozni, illetve magához fog gyűjteni: ezek a jondabok, vagy nagysokaság. Ez az osztály a hasonmási év végén (a keresztény korszak végén) s a szellemi osztálynak a templomba való gyülekezése után lesz összegyűjtve. Ezek a jóindulatú emberek az Úr köré gyűjtetnek és az ő nyájának vagy szervezetének lesznek részeivé. Amidőn Mózes, Moáb mezején az izraelitákat Jehova utasítására kioktatta, parancsolta meg nekik: „...A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendjének (jubileumi év) idejében, a sátorok ünnepén... gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövevényedet, aki a te kapuidon belül van, hogy hallják és tanuljanak és féljék az Urat, a ti Isteneteket és tartsák meg és teljessé a törvénynek minden igéjét.” — Mózes V. 31 : 10—12

„Isten népe e parancs értelmében minden férfit, nőt, gyermeket és idegent aki jóindulatú volt és kapuin belül lakott, az Úr elé kellett hogy gyűjtsön. Ez a szellemi osztállyal, a maradékkal való közvetlen kapcsolatra mutat a „más juhok” részéről, amelyet az év (korszak) végén a nagyobb Mózes gyűjt össze. (János 10 : 16) Az Úr Jézus felkentjeit használja az „ország ezen evangéliumának” hirdetésére s ezáltal a „többi juhok” magához való gyűjtésére, s ennek az összegyűjtésnek Armageddon előtt kell megtörténnie.

„Az összegyűlteknak sátorokban kell lakniok, ami a következőket jelképezi: „Mi nem tartozunk Sátán gonosz világához. Most átmeneti lakóhelyen tartózkodunk; de bizunk benne, hogy Jézus Krisztus uralkodása rövidesen világszerte be lesz iktatva.” A pálmaágak vétele és használata tehát azt mutatja, hogy elismerik, hogy minden védelemben Jehova Istentől Jézus Krisztus útján részesülnek s csak annak tulajdonítanak üdvösséget. Jehovát és Jézus Krisztust tekintik szabadtójkunknak, üdvözítőjüknek és győztesnek.

„Most pedig figyeljük meg, mily találóan írja le a minden nemzet közül összegyűjtött nagysokaságot a prófécia, főképpen a jóindulatúak összegyűjtését, úgy, ahogyan az Úr Mózesnek megparancsolta. A trón előtt álló, fehér ruhákba öltözött tömeg azokat példázza, akiket az Úr elismerésében részesített; ezek pálmaággal a kezükben örvendeznek Jehova és Jézus Krisztus előtt kiáltván: „Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!” (Jelenések 7 : 10) Nem valamely (horogkeresztes) zászlónak tulajdonítják az üdvösséget. Az üdvösséget a legfelségesebb Jehova Istennek és Jézus Krisztusnak, a trónon ülő királynak, a győzelmes hadúrnak és igazságos uralkodónak tulajdonítják. Semilyen embert, sem emberi létesítményt nem tekintenek üdvözítőnek és megmentőnek. Ezek különböznek a Krisztus nyáját képező „kicsiny seregtől”, amely az Úrral teljes egyetértésben van és neki szolgál. A képlet azután megmutatja, hogy azzal Isten szervezetének összes tagjai egyetértének s így szólanak: „Ámen!” Ezáltal minden védelmet, üd-

vót és hatalmat Istennek és Jézus Krisztusnak tulajdonítanak. (Jelenések 7 : 11, 12) Annak megmutatására, hogy a nép Jehovát tekinti a nagy életadónak és győzelmesnek, van a pálma és a vízforrás is jelképnek használva; ez kitűnik a Bibliából az első pálmákkal kapcsolatban. Az izraelitákat Mózes, Jehova utasítására eredményesen kivezette Egyiptomból a Veres-tengeren keresztül. Így aratott győzelmet Jehova Faraón, az ördög képviselőjén és szabadította meg az izraelitákat s fejezte ki előttük, hogy Jehovától származik az üdvösségük. Élimbe vezérelte őket. „És monda: Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az ő szemei előtt és megtartod az ő parancsait és minden rendelését: egyet sem bocsátok rád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. És jutnak Élimbe és ott tizenkét forrás vala és hetven pálma; és táborot ütének ott a vizek mellett.” (Mózes II. 15 : 26, 27) Ezeket a szavakat Mózes IV. 33 : 9 is megismétli s bizonyosan valamilyen célzattal jegyeztetett fel. Élim „erősséget” jelent s ez a hely élővízforrásaival és hetven pálmafájával a teljes erőnek, győzelemnek és az Isten kegyes adománya az ő választott felkentje, Jézus Krisztus által.

„Amit az izraelitáknak adott jelképi törvény követelt, teljesen egyezik azzal, amit az Úr most az utolsó napokban követel felkentjeitől. Most Krisztus a templomban áll és felszólít: „Én vagyok az út, az igazság és az élet!” Ezt az örömhírt bizonyágtevésül hirdetteti minden nemzetnek. Felkentjeit elküldi, hogy a jóindulatúaknak minden nemzet közt megmondják: „Jöjjetek, ismerjétek meg Jehovát és igyatok az élet vizéből!” Azután a többi juhokat, a jonadábokat, vagy nagysokaságot hivatja és utasítja, hogy mindenkiel közöljék, aki azt meg akarja hallgatni: „Jöjjetek és vegyétek az élet vizét ingyen!” Ezek a tények további bizonyítékok amellel, hogy a hasonmási sátoros ünnep most folyik és a királyság hírért most meghallották, akik eddig jövevények voltak a földön, az Urat megismerték, elismerték és hódolnak neki; a palmaágak lengetése ezt példázza. Emiatt nem hajbókolnak az Isten szervezetéhez csatlakozó emberek embereknek és emberi hatalmaknak s nem is tőlük várják üdvösségüket.

Öröm

„A három nagy ünnepnek mindenike, amelyeket az izraelitáknak az Úr parancsára meg kellett tartaniok, nagy örömmel kezdődött. Jehova ünnepe volt mindenik; mert ezeken az ünnepeken őt tekintették a legfelségesebbnek és a leghatalmasabbnak. Az ünnep főcélja Jehova neve igazolásának az elismerése volt. Most Jézus Krisztus, a nagy igazoló eljött és ígéretéhez híven felkentjeivel a királyság örömpoharát ürti. (Máté 26 : 29) Az Úr Jézus Krisztus öröme az Atya nevének igazolása. Most hiveit maga köré gyűjtötte a templomban s így szól hozzájuk: Mivel a kevés fellett hívek voltak, sokra bízlak ezután; lépjétek be az Úr örömébe! (Máté 25 : 23) Krisztus országának érdekeit erre a hű és bölcs osztályra bíz-

za s ezek osztoznak az ő örömében Jehova nevének igazolását illetőleg.

„A Szentszellem második kitöltése óta a maradék meglátta az Urat az ő szent templomában, valamint azt is, hogy miképpen világosítja meg mindenkinek az elméjét és küldi Jehova akaratának teljesítésére. Ez nagy mértékben fokozta az Úr népének örömét. Értékelné tudják ama nagy kiváltságot, hogy Jehova nevével viselhetik s nagyon örvendenek, hogy bizonyágtevői lehetnek az ő nevének tiszteletére. A sátoros ünnep tehát mint Jehova ünnepe az Úrnak szentelt örömmünnep, amelyben összes felkentjei résztvesznek. Jehova bizonyágtevői az utóbbi hónapokban nagy indítékot találtak a kiáradó öröm tekintetében abban, hogy Jehova feltárta előttük Jézus Krisztus útján a „nagysokaságra” vonatkozó igazságot s a maradék kiváltságának látja, hogy az igazságot az Úr parancsa szerint hirdesse és Jehova dicsőítésére a nagysokaság összegyűjtésében közreműködjön.

„Amidőn Isten jelképi népe a fogságból kiszabadult és felismerte kiváltságát a sátoros ünnep tartására vonatkozólag, többé nem siránkozott s minden hozzátartozóival együtt örvendezett. A maradék a pászka és a pünkösöd megtartásával nem szünteti be a munkáját s e tekintetben való öröme sem szűnik meg. Mindkettő tovább tart, amihez most a nagysokaság összegyűjtésének öröme is hozzájárul. Jehova egész népe együtt tartja az ünnepet és a nagysokaság meg van mutatva, amint a palmaágakat lengeti s így Krisztus, a Jehovától küldött király, győző és üdvözítő előtt hódol.

„Amidőn Mózes, Moáb mezején az izraeliták oktatását befejezte, mondotta: „Ujjongjatok ti nemzetek, Ó népe!” (Mózes V. 32 : 43) Ez biztosan arra mutat, hogy a felkenteken kívül még mások is állanak az Úr mellett és együtt örvendenek az Úrral. Az apostol Mózes e szavait idézte Róma 15 : 10-ben, ami ismételtén azt bizonyítja, hogy a felkent maradék a nagysokasággal együtt ünnepli a sátoros ünnepet.

Miért kell ujjongani?

„Most nagy öröm uralkodik az Úr népe között, mivel a szabadulás napja elérkezett. (Lukács 21 : 28) Az Írás több idézete s a kapcsolatos tények mutatják Armageddon közelségét. A nagy vitéz, Jézus Krisztus aképpen van bemutatva, amint nagy hatalommal, harcíménen lovagolva jön. Jehova napján jön így s a következőképp felel a hozzá intézett kérdésre: „Bosszúállás napja volt szívémben és megváltottaim esztendeje eljött.” (Ésaiás 63 : 4) Jehova felkentjeinek, a maradéknak, „Isten bosszúállásának napján” kell tevékenykedniök, vigaszt juttatva el a nyomorgókhoz és jajveszékélőkhöz; mert az Úr parancsa határozottan így intézkedik. (Ésaiás 61 : 2; Ezékiel 9 : 4) Akik a bizonyágtevésből vigaszt merítettek, a vigasztalókhöz csatlakoznak az örömben s velük együtt éneklék Jehova dicsőségét az üzenet továbbítása által. Ez azt jelenti, hogy a maradék és a jonadábok együtt „merítik az üdvösség vizét a szabadító kútfejéből.” (Ésaiás 12 : 3) Ezek tudják, hogy az üdv Jehovától származik Jézus

Krisztus útján, amit közölnek is mindenkivel, akinek nyitva vannak a fülei.

"A hetedik hó 10-ik napjára az engesztelés-napja esett, ami éppen 5 nappal előzte meg a sátoros ünnepet, s ezen a napon meg kellett fújni a riadókürtöket az Úr parancsa szerint. „Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földetekén.” (Mózes III. 25 : 9) A riadókürtök megfúvása szabadságot hirdetett azok részére, akik Jehova mellett álltak, ami természetesen a maradékot és azokat is magában foglalja, akik hozzá csatlakoznak, t. i. a nagysokaságot is. A maradék részére a riadókürt megfúvása nyilván azt jelenti, hogy nem a világi hatalmak a (bibliai) felső hatalmak, amint valamikor tanítottuk. Ellenkezőleg, azok sántái eszközök. A felsőbbség Jehova Isten és Jézus Krisztus. A hűségesek csak az utóbbi években ismerték fel ezt a nagy igazságot s azóta fogták fel, hogy a világi hatalmaktól függetlenek, s a világi tényezők bilincseitől is, s hogy ezek nem tudják bilincsbe verni azoknak szellemét, akik magukat Jehovának és az ő országának szentelték. A zsoltaáros a hetedik hó 10. napján megszólaló riadókürt felől mondotta: „Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát; te orcádnak világosságánál jár ez, ó Uram.” (89.zsoltár 16) Öt nappal később tartották a sátorok ünnepét. A riadókürt megfúvása nyilván a megbilincselte rabok felszabadítására mutat, amelyhez a maradék és a nagysokaság is hozzátartozik. A riadókürt azok részére szól, akik felfogták, hogy Sátán szervezetétől mentesültek és az üdvösségük Jehovától származik Jézus Krisztus útján.

"Jehova mindent felölő szövetsége változhatatlan, Ábrahámnak tett ígéret, amit Isten esküvel is megerősített. (Zsidók 6 : 17—19) Ezen ígéret értelmében Jehova egy „mag” támasztását fogadta meg, aki útján meg fogja valósítani szándékát. Jehova ebben a szövetségben ígérte: „És megáldom azokat, akik téged áldanak és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei.” (Mózes I. 12 : 3) Az áldás és az átok össze vannak kapcsolva. Jézus Krisztus az átok végrehajtása előtt elválasztja a templomban az áldottakat az átkozottaktól, illetve a juhokat a kecskéktől. Jehova átkát a kecske-osztályra (bűnbak) veti, többi juhait, a nagysokaságot pedig megáldja, mégpedig amiatt, mivel a bakok megátkozták a Krisztus részét alkotó hű maradékot, a „más juhok” ellenben azt (a maradékot) áldották, illetve jót tettek vele. (Máté 25 : 31—46) Ez az átkozás és áldás az ujjászületés, vagy helyreállítás ideje előtt történik. Azért tehát a kicsiny sereg és a többi juhok együtt örvendeznek, mivel a többi juhok, illetve a nagysokaság az Úr köré gyülekezik s mivel ez a föld gabonájának a behordása, amivel a kicsiny sereg kapcsolatba hozott, mindnyájan együtt örvendenek Isten dicsőségére. Valószínűnek tetszik, hogy a „behordás ünnepének” még azon időben kell megkezdődni, amíg a papi osztály egy része a földi osztállyal együtt van. Gondolható-e bibliai alapon, hogy a megígért áldás csak Armageddon után kezdődik? Ez nem indokolható meg. Az ábrahामी szövetség főcélja

Jehova nevének az igazolásából áll. A többi, alighoz hozzáfűzött szövetség célja az ő neve érdekében való eszköz megteremtése az ő igazolásának felhasználására. A bosszúállás s az igazolás és az áldás egymással összefüggnek, ami megmutatja, hogy bizonyos áldásnak az igazolás előtt is be kell következnie, mert máskülönben senki sem menekülhetne meg és élhetné túl Armageddon-t Jehova nevének igazolására. Ennek az áldott osztálynak mondja Jézus: „Jöjjetek én Atyám áldottai és birjátok az országot, amely részetekre készült a világ fundamentumának lefektetése óta.” Ami amellet szóló további bizonyíték, hogy a hasonmási sátoros ünnep Jehova ünnepe, megkezdődött és a maradék együtt ujjong a nagysokasággal ezen az ünnepen.

Ki részesül az áldásban?

"Ábrahámnak mondotta Jehova: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedél az én beszédemnek!” (Mózes I. 22 : 18) Ezt az ígéretet a magyarázó szövegek megvilágításában kell megvizsgálni. Ez nyilván nem minden ember megáldását jelenti, arra való tekintet nélkül, hogy jó- vagy gonosz-e az illető. Hanem csupán azokra vonatkozik, akik Jehova mellett foglalnak állást és engedelmeskedni fognak neki, s ezek gyűlnek ki minden nemzet közül. Az áldottaknak meg kell tartaniuk a sátoros ünnepet, máskülönben nem részesülnek áldásban. Meg van írva: „És léssen, hogy akik megmaradnak mindama népek közül, amelyek Jeruzsálem ellen jönnek; esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának; és megünnepeljék a sátorok ünnepét.” (Zakariás 14 : 16) Ez a szöveg segít hozzá a sátoros ünnep kezdetének megállapításához.

"Mily nemzetek támadtak tehát Jeruzsálemre? Azok a nemzetek vonultak az ünneplő Jeruzsálem ellen, amelyek nem ünnepelnek. „Jeruzsálem” neve az új Jeruzsálemre vonatkozik. Ez az Isten főszervezete, amely Jézus Krisztusból és az ő királyi házában vagy királyságában hű tagjaiból áll. Ez a nemzet 1914-ben született (alakult) meg, amidőn Jehova az Úr Jézust ellenségei között való uralkodásra utasította. (110. zsoltár 2) Később, főképp 1917-ben és 18-ban Sátán minden nemzetet, főképp az álkereszténységet az Úr „szent nemzete” ellen vonultatott s amint a próféta mondja, kifosztatta, amennyiben Sátán a „gonosz szolgáló osztályt” teljesen magához csábította. A maradék, a hű szolgáló osztály ellenben az Úrtól megőriztetett s elküldetett Jehova nevének bizonyágtevésére. Ennek a bizonyágtevésnek Jeruzsálem megtámadása és az Armageddon közti időben kell bekövetkeznie Isten hű bizonyágtevői által. Sátán Armageddon viadalának megvívása előtt Góg vezetése alatt elküldi gonosz szellemeit, hogy minden nemzetet Isten szervezete ellen toborozzon és azért visel háborút a maradék ellen, mivel az megtartja Isten parancsait és Jézus Krisztus bizonyágtételét bírja. (Jelenések 12 : 17; 16 : 13—16) Az Úr mellett állástfoglalók mind e mai napig éppen azt tapasztalták, amit Jézus a következő szavakban fejez ki: „Minden nemzet gyűlölni fog benneteket az én nevemért!” Ezek a

nemzetek mindenkit gyűlölnék, aki Isten országa mellett foglalt állást. Azért gyűlölik őket, mivel Jehova nevét és országát hirdetik. Az Úr hű bizonyágtevőit használja hogy az ország hírét azon jóindulatú emberekhez továbbítsa, akiket „jonadáboknak“, „más juhoknak“ és „nagysokaságnak“ is nevez. Ezek meghallgatják az üzenetet és beülnek a kocsiba s így a gyűlöltekké válnak. A próféta ezeket „nem szívesen látott nemzetnek“ nevezi angol fordítás szerint. (Sofóniás 2 : 1) Minden nemzet Jeruzsálem ellen vonult s e nemzetek közül jön később a nagysokaság. Ezek, ha megszületni és Armageddonra túlélni kívánják, utasítást nyernek az alávetettség és az igazság keresésére még Isten harag napjának bekövetkezése előtt.

„Az Úr csak néhány hónap előtt nyilvánította ki, hogy ezek a „más juhok“ vagy „jonadábok“ a nagysokaság, amely minden nemzet közül jön. Most látjuk, amint az Úr előtt áll, pálmaágakat lenget, Jézus Krisztusnak, a királynak hódol és fenszóval hirdeti, hogy csak Jézus Krisztusnak és Jehovának tulajdonít üdvösséget, de senki másnak. Azután az Úr feltárja, hogy az egész hű maradék, a feltámadottak, a mennyei angyalok a nagysokasággal együtt Jehova dicsőségét hirdeti és üjjong. (Jelenések 7 : 11, 12) Ez jelzi a sátoros ünnepnek, illetve Jehova ünnepének kezdetét, s Zakariás próféciája szerint ezek ünneplik a sátorok ünnepét. Bizonyos emberek, akik a saját szemük előtt magukat bölcsnek tartják, azt mondják: „Nem érünk el semmit sem“, s a „nagysokaság csak Armageddon kitörése után jöhet létre“. Ez a következtetés észszerűtlen s nem bír bibliai támasztékkal. Az Úr ígérete úgy szól, hogy többeket átvissz Armageddonon s ezek lesznek azok, akik a sátoros ünnepet Jehova dicsőségére megtartják. Armageddon a nemzetek leirhatatlan pusztulásával fog járni s a próféta így szól: „És leszén, hogy akik megmaradnak mindama népek közül (illetve akik Armageddonra túlélik), amelyek Jeruzsálem ellen vonulnak; esztendőre mind feljönnek hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának és megünnepeljék a sátorok ünnepét.“ Kézenfekvő, hogy ezt a szövetséget úgy kell érteni, hogy azok a nemzetek nem fognak életben maradni, amelyek a sátorok ünnepét nem akarják megtartani és a királyt imádni nem akarják. Valamint, hogy a jonadábok, illetve a nagysokaság mindenkor örömmel fog engedelmeskedni Jehovának, őt fogja imádni és szolgálni, ha Armageddonra túlélni óhajtja. Isten iránti hívségüket meg kell örízniök haragjának kitörése előtt. Ez azt jelenti, hogy most az igazságra hallgatnak, azt megtanulni és követniök kell, s Jehova bizonyágtevői és minden nyitott fülű mostantól kezdve tartozik örömmel és érelyesen folytatni az igazság bizonyágtevését.

„Választott népének Jehova egyidőben parancsolta meg a kovásztalan-kenyerek, a pünkösdi és a sátoros ünnep megtartását s kitünt, hogy e prófétai ünnepek hasonmásainak, a sátoros ünnepet is beleértve, a maradék földön tartózkodása alatt kell megtörténniök; hogy azok az emberek alkotják a nagysokaságot, akik a maradékkal együtt tartják a sátoros ünnepet s hogy a nagysokaságon kívül más nemzetek nem vesznek részt ezen

az ünnepen, s hogy a kicsiny seregnek és a nagysokaságnak folytatniok kell ennek az ünnepnek megtartását, miután ahhoz hozzákezdtek. Évről-évre meg kell tartaniok, illetve állandóan örömmel és Jehova dicsőítésével. A feltámasztandó halottak, akik életalkalmat fognak nyerni az írás szerint csak akkor részesülnek áldásban, ha felvonulnak Isten szervezetéhez és a királyt, a Seregek Urát fogják imádni, amint írva van: „És leszén, hogy aki nem megy fel e föld nemzetségei közül Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak. a Seregek Urának: nem leszén azokra eső.“ — Zakariás 14 : 17

„Most a maradék felelőssége és kiváltsága, hogy örömmel és tevékenyen közölje a királyság hírét a jóindulatú emberekkel s ezt a munkát Armageddon előtt mindvégig folytassa. A jonadábok kötelessége és kiváltsága, illetve a többi juhoké, vagy nagysokaságé, hogy ehhez a munkához csatlakozzanak s abban mindvégig, Armageddonig kitartsanak. Most sokan fogságban vannak a nagysokasághoz tartozók közül. Isten azt parancsolja bizonyágtevőinek, hogy tegyenek bizonyágot a nép előtt és közöljék a foglyokkal: „Eredjete ki!... Menjete a világosságra!“ Akik kimennek és Jehova és Jézus Krisztus mellett foglalnak állást, résztvesznek az ünnepen és áldásban részesülnek: „Az úton legelnek és minden halmonkon legelőjük lesz.“ (Ésaiás 49 : 9) Ezek kétség-telenül a nagysokasághoz fognak tartozni; mert „éjjel és nappal fognak neki szolgálni a templomban“, azaz állandóan neki fognak szolgálni. „Ezért vannak az Istennek királyi széke előtt és szolgál-nak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felet-tük. Nem éheznek többé, sem nem szomjaznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hő-ség. Mert a Bárány, aki a királyi szék közepette van, legelteti őket.“ — Jelenések 7 : 15—17

„Azonkívül Jehova megparancsolta szövetséges népének, hogy a sátoros ünnepet akkor tart-sák meg, amidőn a „behordás és a szüret“ meg-történt, (Mózes V. 16 : 13) ami a hasonmásban nyilván azt jelenti, hogy az áldozati szövetségre lépett templomi sereg minden tagjának begyűjté-s után. (50. zsoltár 7; Thess. II. 2 : 1) Miután a maradékot az Úr a templomba gyűjtötte és fel-kente, ismeri fel és látja meg a nagysokaság való-di jelentőségét s látja meg begyűjtésének kezde-tét, tehát a hasonmási sátoros ünnepnek kezdő-dnie kell. Az meg is kezdődött és fokozódó örö-mmel lesz folytatva. Most végezni kell a bizonyág-tevést a nagysokaság előtt s most senkinek sem fog lehanyatlani a keze ebben a munkában, aki szereti Istent, s nem fog felhagyni Jehova ezen ünnepeinek megtartásával.

„Ésaiás prf. következő szavai is azt bizonyít-ják, hogy a nagysokaság e maradékkal együtt fog résztvenni ezen az örömmünnepen: „Imé, ezek messziről jönnek, imé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földjéről. Ujjongjatok egek és föld örvendezz ujjongva énekeljete he-gyek; mert megvigasztalá népét az Úr és könyö-rül szegényein.“ — Ésaiás 49 : 12, 13

„Azok között, akik magukat valóban Istennek szentelték, nem uralkodhatik viszálykodás. A maradék és a nagysokaság is békében kell meg-

férjen egymással s egy akarattal kell hirdetnie a királyság örömmüzenetét. Ezt a közleményt az Úr kegyelméből a „Gazdagságban” tárta fel s annak tartalmát mindenki gondosan el kellene hogy sajátítsa magának s eljuttatni mindazokhoz, akik nyitva tartják füleiket, hogy azok is résztvehessenek Jehova örömnünnepén, dicsőítván és tisztelvén az ő nevét.

„Mindenkit meghívunk, csatlakozzon a következő nyilatkozathoz, aki ezen a földön szereti Jehovát:

„Észünkben tartjuk, hogy a harc az ellenség teljes felmorzsolódásáig fog folyni, s ez most az ördögnek, a Rómában székelő hierarchiának és szövetségeseinek tudomására lesz hozva;

Hogy nem fogjuk magunkat neveltségessé tenni azért, hogy az ellenség követelményeivel szemben engedékenységet tanúsítsunk.

Teljesen Jehovában és az ő királyságában bízunk és nem fogjuk senki másnak sem tulajdonítani az üdvösséget.

Kiváltságunknak és kötelezettségünknek tartjuk, hogy Jehovának szolgáljunk az ő hű és igaz tanúbizonyságának kormányzása alatt, s erre el is határozzuk magunkat az ő kegyelme által. Még ha meg is ölné hűségünkért az ellenség, hadd öljön meg! De ha életben maradunk, csak mint a fel-séges Isten lojális alattvalói kívánunk élni.

Jehova igazolója legyőzhetetlen s az ő kegyelme által szövetségünk teljesítése által a halál torkába is követni fogjuk Őt, teljesen Istenben bízva, hogy meg tudja őrizni az örökéletünket.

Az Ő házat jellemző buzgósággal fogunk tovább is előrevonulni a harci dalt énekelve:

Az Őrnak (Jehovának) és az ő dicső királyának a kardja!

Tanulmánykérdések

- 1—3. Mily ünnepek tartását rendelte el Jehova az izraelitáknak és mikor, s hol kellett azokat megtartani? Mi volt a céljuk azoknak az ünnepeknek?
- 4—6. Mit jelent az, hogy Jehova Mózes útján rendelte el mind e három ünnepet? Mikor és hogyan létesítettett a pászka? Mikor és hogyan teljesült? És a pünkösd? Hogyan függ össze ez a két ünnep az újszövetséggel?

7, 8. Magyarázd meg a két kovászos kenyér lóbálását, amelyeket pünkösdkor áldoztak. Mit példáznak azok?

9—11. Miből állott a sátoros ünnep? Kire tartozik, s hogyan lesz megmutatva? Mikor teljesül?

12—16. Mutasd ki, hogyan képesít minket a jelkép bizonyos vonása annak előlétesítésére, hogy a sátoros ünnep a maradék mostani élményeiben teljesül, s hogy abban a nagysokaságnak is része van!

17—19. Mi volt előre megmutatva a) a sátoros ünnepkor feláldozott hetven bika által? b) azon körülmény útján, hogy Jézus magát azzal összefüggésbe hozta s történéseinek ideje és módja által?

20—24. Mutasd ki, hogy János 7: 2, 10, 11, 14—17-ben közölt esemény megfelel-e a jelennek? Mi tűnik ki azon tényből, hogy félép a sátoros ünnepkel kapcsolatban vannak pálmák említve, s hogy pálmágakat használtak, amidőn Jézus Jeruzsálembé bevonult és királykép felajánkozott, s hogy a „nagysokaság” is pálmagallyakkal a kezében van bemutatva?

25—30. Mi volt a „behordás ünnepe”, s mit mutat előre? Miért kellett sátorokban lakni az izraelitáknak? Prófétailag mit példázott ez?

31, 32. Mutasd ki a) hogy a Jelenések 7: 10 mily jellemző a prófétai képre; b) hogy a jelkép követelményei teljesen azonosak azzal, amit az Úr és a felkentek a jelen napokban tesznek!

33—36. Prófétailag mit jelentett azon öröm, amely ezen ünnepeket kísérte? A mostani sátoros — vagy Jehova ünnepének mily újabb alkalma van örömtől kísérve? Hasonlítsd össze ezt a jelképi répré a fogságból való kibocsátása utáni élményeivel!

37. a) Mi az oka a mostani nagy örömnak az Úr népe között? b) mily felelősség terheli most a felkenteket? c) mily kiváltsággal bírnak, akik most vigaszt merítenek az üzenetből?

38. Mutasd ki a jelkép és a hasonmás közti rokonvonalat a riszókürtök és a sátoros ünnep tekintetében!

39. Kire vonatkozik Mózes I. 12: 3?

40—42. Kik áldatnak meg Mózes I. 22: 18. értelmében? Mutasd ki, hogyan állapítja meg Zakariás 14: 16. a hasonmás sátoros ünnep kezdetét, és ki tartja meg ezt az ünnepet, mikor és hol?

43. Mily prf. jelentőséget kell látni abban, hogy Jehova egyszerre parancsolta meg választott népének a kovászatlan-kenyereket az aratás és a behordás (szüret) ünnepének évente való megtartását?

44—46. Kire vonatkozik e kijelentés: „Mondjad a foglyoknak: Eredjete ki... menjete a világosságra!”? Kiváltság vagy kötelezettség van kifejezve ezáltal? Hogyan mennek ki és mutatkoznak meg ezek a foglyok? Mutasd ki vonatkozó szövegek alapján a sátoros ünnep tartására kitézött idő prófétai jelentőségét!

47. Miről intézkedett Jehova a felszentelték részére, hogy együttesen ünnepeljék meg a sátoros ünnepet?

48. Melyek azok a pontok a magyarázatban, amelyekhez való csatlakozásra lesznek felszólítva mindazok, akik Jehovát szeretik? (1936. ápril. 15)

Akik Armageddont túlélni fogják

„Bizonyára megszabadítlak téged, nem esel el fegyver miatt és a lelked zsákmányul lesz neked, mert reménység volt bennem, azt mondja az Úr.” — Jeremiás 39: 18

JEHOVA felkent biznyságtévőinek világosan szeme elé tárja, hogy kötelezettségeket ruházott rájuk, minél fogva ezen kötelezettségek hű teljesítéséért felelősséggel tartoznak neki. Együttal feltárja azt is, hogy az Úr „más juhait” a nagysokaság Armageddon előtt kell értesülni az ország üzenetéről; viszont az Úr azokra is kötelezettségeket rótt, akik arról értesülni fognak és felelősek is azoknak végrehajtásáért. Amit itt közlünk, azt van hivatva kimutatni, hogy most a királyság üzenetét Jehova biznyságtévői tartoznak a jóindulatú emberekhez juttatni; ezek vannak a „más juhoknak” nevezve és alkotják a

nagysokaságot. Ezek az emberek, akik örömmel fogadják az Úr utasításait és parancsait és teljesen engedelmeskednek neki, valószínűleg túl fogják élni a mindenható Isten nagy napját. A felkent maradék és az Úr „más juhait” közt fennálló meghitt összeköttetés folytán szükséges megvizsgálni néhány erről szóló jövendölést s azoknak egymáshoz való viszonyát.

Jeremiás prófétát az Úr olyasmik jövendölésére használta, amelyek megértésének most jött el az ideje. Jeremiás fiatalember korában választott ki Jehova prófétájává és biznyságtévőjévé. (Jeremiás 1: 4—7) Jeremiás neve felma-

gasztaltat jelent, illetve Jehovától kinevezettet. Hulkiás pap fia volt. Jeremiás Júdában Jósias uralkodásának 13-ik évétől kezdve Jeruzsálem pusztulásáig jövendőt. (Jeremiás 1:2, 3) Sedékiás, Jósias fia, volt Jeruzsálem utolsó királya. Nabukodonozor, Babilónia királya Joákin királyt fogságba hurcolta Babilóniába és helyében Sedékiást emelte Júda királyává. Ez 11 évvel történt Jeruzsálem pusztulása előtt. Jeremiás ezen idő alatt prófétált. — Kir. II. 24:10—18

Sedékiás törvényszegő király volt. Unnepélyesen fogadott hűséget Nabukodonozor babiloni királynak. (Krónika II. 36:11—13; Ezékiel 17:12—19) De azután nemsokára megszegte esküjét és az egyiptomi Faraóval szövetekezett Nabukodonozor elleni harcra. (Ezékiel 17:15—17) Nabukodonozor ebben a prófétai drámában Jehova képviselőjeképpen, viszont Faraó az ördög helyett szerepel. Jehova 1914-ben hasonlóképpen Jézus Krisztust ültette a trónra. A prófétai dráma e részében Jézus Krisztust Nabukodonozor király példázta. 1914-ben és az előző időben a kereszténység uralkodó eleme kereszténynek vallotta magát s azt állította, hogy Krisztus helyett uralkodik a világ felett, minekfolytán a „felsőbb-ség” tiszttségét igényelte magának. Ez a nyilatkozat vagy állítás azonban abból folyó és az Úr Jezusnak esküvel megerősített szövetsége következtében Jehova iránt alattvalói hűsége kötelezte. Esküjét tehát megtartani lett volna köteles.

Amidőn Jézus Krisztus trónját elfoglalta, az álkereszténység tényezői Isten ellen lázadtak, miként Sedékiás Nabukodonozor ellen. Mindketten, Sedékiás és a „kereszténység” tényezői is csküszegést követtek el. Az álkereszténység a hasonmási Egyiptomhoz, illetve Sátán szervezetéhez fordult és a világháborúba keveredett. Akkor immár Krisztus volt a király; ez a „kereszténység” azonban megvetette királyát és az ellenséggel szövetekezett, miképpen annak idején Sedékiás. Sátán elhitette a „kereszténység” tényezőivel, hogyha a hasonmási Egyiptomhoz csatlakoznak, megszabadulhatnak a világ jogos uralkodójának, Krisztusnak kényszerű fennhatósága alól. Sedékiás ettől kezdve oly úton járt, ami a „kereszténység” pályáját példázta.

Sedékiás egy papot küldött Jeremiás prófétához a következő üzenettel: „Kérlek, könyörögj miértünk az Úrnak, a mi Istenünknek!” (Jeremiás 37:3) A világháború alatt nagyon rossz volt a helyzet; mert a „kereszténység” papjai akik az Úr papjainak vallották magukat, teljes befolyásukkal a politikai tényezők pártjára kelttek, megszentelték a háborút, azt hirdették, hogy „piros vér folyik ereikben”, azt tanácsolták az államférfiaknak, hogy háborúzzanak és a hadseregeik győzelméért imádkoztak. Az egymással szemben álló táborokban papok imádkoztak nemzeteik győzelméért a nagy háborúban. Nyomást igyekeztek gyakorolni Isten hű küldötteire is, hogy hozzájuk csatlakozzanak s együtt imádkozzanak a háború sikeréért és a győzelmes békéért. Az Egyesült-Államok éppen abban az időben mérlegelték, hogy beleavatkozzanak a háborúba. Az Egyesült-Államok elnöke nyilván a papok felhívására egy bizonyos napot tűzött ki, amelyen „minden kereszténynek imádkoznia kellett Euró-

pa békéjéért”. Ez az Egyesült-Államoknak a háborúba való beleavatkozása előtt történt. De máris elő volt készítve a terep, hogy az Egyesült-Államok beleavatkozzanak a háborúba. Akkor a WT-társulat akkori elnöke egy nyilvános előadáson a következő kijelentést tette: „Ebben az ügyben nem tudok egyetérteni nagyabecsült elnökünkkel. Isten nem fogja meghallgatni azon milliók imáját, akik a németek sikeréért imádkoznak, de azon milliók imáit sem fogja meghallgatni, akik az antant sikeréért könyörögnek.” (1914 évi f. okt. 15. sz.) A WT-társulat elnökének e kijelentése fejezte ki az összes, valóban Istennek szenteltek nézetét, akik akkor a földön éltek és nem akartak imádkozni a világháború sikeréért sem az egyik, sem a másik fél érdekében.

Jeremiás annak idején a jeruzsálemi hatóság felügyelete alatt állott mivel prófétálása nem tetszett az uralkodótényezőknek. „Jeremiás pedig he és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt a tömlöche.” (Jeremiás 37:1) 1913 tavaszán, főképp Amerikában, Jézus Krisztus igazi követőit is felügyelet alá helyezték és 1913 tavaszán, miután az Egyesült-Államok beleavatkoztak a háborúba, az igazságot tartalmazó sajtótermékeket sok helyen elkobozták. A fentemlített időben a káldeusok ostromolták Jeruzsálemet. S amidőn azok értesültek, hogy Faraó hadserege közeledik Egyiptomból, elvonultak Jeruzsálem alól. „A Faraó serege pedig kijött Egyiptomból és a káldeusok, akik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt öfelőlük és elhagyták Jeruzsálemet.” — Jeremiás 37:5

Akkor Sedékiás, Izrael királya Faraó hadseregétől remélt segítséget és arra támaszkodott. 1914-ben az álkereszténység is hasonlóképpen nem Jehovában és a seregében bízott, hanem az ördög és földi seregére, a hasonmási Egyiptomra támaszkodott. A nagytőke a hadviselő feleket ellátta a szükséges pénzzel, más nemzetek is azon a ponton állottak, hogy beleavatkozzanak a háborúba, a nagytőke pedig azt remélte, hogy a háború után nagy kamatokkal együtt fogja visszakapni a pénzét. Amerika politikai ügyeit úgy kormányozták, hogy végül az Egyesült-Államok is beleavatkoztak a háborúba, az Úr pedig semmit sem tett az Egyesült-Államoknak vagy más „keresztény” nemzetek megakadályozására, hogy a háborúba bele ne avatkozzanak. Abban az időben folyt a mennyei háború is és Sátán kivetített a mennyből. Azután jött el az Úr az ő templomához. Azon idő körül szüntette meg az Úr a világháborút a választottakért a Sátán seregei ellen intézett támadásának szüneteltetésével. Ezt példázta a káldeusoknak az ostromlott Jeruzsálem alól való elvonulása.

Mivel Jeremiás, Isten prófétája volt, Istentől nyerte utasításait: „Es szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: Ezt mondja az Úr, Izrael Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, aki elküldött titeket én hozzám, hogy megkérdezzetek engem: Imé a Faraó serege, amely kijött a ti segítségetekre, visszamegy Egyiptom földébe.” (Jeremiás 37:6, 7) Ez a prófétai kijelentés mintegy a következőket jelenti: Sátán világi seregei nem tudják felidézni Armageddont az arra kitézött idő előtt és az álkereszténység pusztulá-

sát (amit Jeruzsálem példázott) Isten arra kiszabott idejekor nem tudják megakadályozni. A világháború 1918-ban hirtelen megszűnt s így Jehova az ő választottaiért megrövidítette a nyomor napjait. A világi hadseregek további harca meg lett gátolva. Jehova ezt azért művelte, hogy bizonyágtevői elmeihessenek és hirdethessék az ország üzenetét. — Máté 24 : 14—21

„Jeremiás prófétát tovább oktatva, Jehova a következőképp folytatta: „És visszatérnek a káldeusok és ostromolják e várost és beveszik azt és megégetik tüzzel.” (Jeremiás 37 : 8) Ezáltal az Úr előre közölte, hogy a bizonyágtevés (amely 1918-ban kezdődött) végén vitézei ismét fellépnek az ördög szervezetével szemben. Jehova mennyei seregei akik 1918-ban vissza lettek vonva, a kitűzött időben vissza fognak térni és tüzes pusztulást szórnak az álkereszténységre, ugyanúgy ismét fellépnek a világháború és az Armageddon közti időben az Úr bizonyágtevői is és erőlyes tevékenységet fognak kifejteni a királyság bizonyágtevésének hirdetésében.

„Jehova bizonyágtevői a világháború megszűnése óta utasítására elmentek és közzétették a figyelmeztetést Armageddon napjának közelségét illetően. Az álkereszténység klérusa szövetségeseivel, a politikai és gazdasági tényezőkkel e figyelmeztetéssel szemben így szóltak az embe- rekhez: „Amennyiben rólunk lesz szó, Armageddon nem lesz, mert hiszen Népszövetségben egyesültünk, békepaktumokat kötöttünk, amelyek kez- keskednek a béke és biztonság mellett; a mi a könnyen hívó népet elámitottuk és a hazugságok tömkelege mögé rejtőztünk; a pusztító áradat nem férhet hozzánk.” (Ésaiás 28 : 15) Erre való válaszképpen az Úr Jeremiás próféta által jöven- döltette: „Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyosan elmennek mi- rólunk a káldeusok; mert nem mennek el.” — 37 : 9

„Isten a nyílt harcot megszüntette s így a nyomor napjait megrövidítette, hogy bizonyág- tevői figyelmeztetést intézzenek a néphez s a jö- indulatú emberek megtalálhassák a menekülés útját. Sátán világának végétől, mely 1914-ben kezdődött az armageddoni csatáig „a készület napja” tart. — Náhúm 2 : 3

„Azok, akik az Urat a földön képviselik, ma- gukban erőtlének, de Jehovának azon seregei, amelyek a tulajdonképpeni munkát végzik, az ő mennyei haderejét képezik Jézus Krisztus pa- rancsnoksága alatt. Emiatt jövendöltette Jehova Jeremiás próféta útján: „Mert ha a káldeusoknak egész seregét megveritek is, akik ostromolnak liteket és közülük csak néhány megsebesült ma- rad is; valamennyi felkél az ő sátorából és megé- getik e várost tüzzel.” — Jeremiás 37 : 10

„Ez a jövendölés mutatja, hogy Jehovát sem- mi sem akadályozhatja meg Sátán szervezetével szemben, amidőn arra kitűzött ideje eljön. A „ke- reszténység” hadai nem tehettek kárt Krisztus mennyei seregeiben; de az ő képviselőit a földön majdnem elpusztították. A hú felszenteltek majd- nem teljesen tétlenségre voltak kárthatva és nem dolgozhattak. Amidőn a világháború meg- szűnt, halottaknak tetszettek Jehova hívei, akik- ről a Jelenések mint „két tanubizonyágról” be- szél. (Jelenések 11.) De az Úr kijelentette, hogy

ismét talpra fognak állani s tényleg talpra is ál- lottak. (Jelenések 11 : 8—12) Azóta Isten hívei tüzes ítéleteket zúdítottak a városra, illetve az álkereszténységre s bejelentették a kárhozatos szervezet elmúlását. (Ezékiel 10 : 2—7) Amidőn Jehova bizonyágtevőinek ez a munkája befeje- ződik, az Úr láthatatlan seregei, a mennyei sere- gek végre fogják hajtani Armageddonban a tu- lajdonképpeni megsemmisítő munkát.

„Amidőn Jeremiást Jehova utasította, hogy a városból kimenjen és munkához kezdjen: „Jere- miás ki is indula Jeruzsálemből, menvén a Ben- jámin földére, hogy osztályrészét kapjon onnan a nép között.” (Jeremiás 37 : 12) Az Úr népe 1913 tavaszáig, akit Jeremiás példáz, még talpon állott, mégha szigorú felügyelet alatt is. Akkor kiment, hogy a világtól elkülönítve legyen, a nép közé menvén az ország üzenetével; de az ellenség a sarkában volt. Ezt a tényt Jeremiás próféta drá- mája is példázza. „Mikor pedig ő Benjámin kapu- jához ére és ott vala egy ór, akinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, aki Hannaniásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát és monda: Te a kál- deusokhoz szököl!” (Jeremiás 37 : 13) Ez az ór a hasonmásban egy kém, állítólagos hazafit és egyházfit példáz, aki mindig nyitva tartotta sze- meit és füleit, hogy Isten igazi népe ellen hamis vádat kovácsoljon, főképp oly vádak, amelyeket a hitszegő és álszent papság támasztott Isten hí- bizonyágtevői ellen. A hasonmási ór, vagy kém mintegy így szólt Jehova tanubizonyágaihoz: „Ti az ellenséghez akartok pártolni; a németeket pár- toltátok és az antant kormányai ellen dolgoztok, azt hirdetvén, hogy a „kereszténység” el fog me- rülni s ez a prédikációtok bizonyítja, hogy ti a kormányhatalom ellenségei vagytok”. Ennek eredményeképpen Isten népét 1918 tavaszán Ka- nadában letartóztatták, s rövidesen azután az Egyesült-Államokban is. A letartóztatások nap- ról napra folytak azon év május haváig, amidőn a Társulat tisztviselőit is megfosztották szabad- ságuktól.

„Amidőn az ór, Jeremiást feltartóztatta, a pró- féta erőlyesen visszautasította a vádat: „És mon- da Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a káldeu- sokhoz; de (az ór) nem hallgata reá. És Jériás megfogá Jeremiást és vivé őt a fejedelmekhez.” (Jeremiás 37 : 14) A próféta heves tiltakozását akkor nem méltatták figyelemre, hasonlóképpen nem vették figyelembe Isten népének a tiltakozá- sait sem 1918-ban, hanem többjüket börtönbe zárták. Az álszentek, Jeremiás —, miképpen 1918 idejében is, — nagyon dühösek voltak Jehova hí- népének magatartása és az ország bizonyágte- vése miatt. „És a fejedelmek megharaguvának Jeremiásra és megvertek őt és veték a fogságba az írástudó Jónatán házába; mert azt rendelték vala fogháznak.” (Jeremiás 37 : 15) 1918-ban Is- ten népét mozgási szabadságában korlátozták vagy fogságra vetették; szolgálai házába, oly hely- re vetették, amely a fejezet 20. verse értelmében haláveszélyes volt. Az „írástudó házából” csinál- tak fogházat; ez az írástudó nyilván álszent volt s a mostani papságot példázza. Tulajdonképpen ez idézte elő Isten mostani népének fogságraveté- sét. Az Úr hívei fogsába kerülvén, a „halál fiait” lettek, mivel az ellenség, főképpen a klérus szö-

vetségeivel halálra szánta őket. (79. zsoltár 11: 102 : 20) Az ellenség azt gondolta, hogy most megszabadul Jehova népétől, munkáját megállítva és a bizonyágtevőket börtönbe vetvén; Isten gondoskodott azonban a szabadonbocsátásukról, hogy a kellő időben ismét megjelenjenek a színtéren.

"Jeremiást verembe (földalatti üregbe) zárták több napon át. „Mikor Jeremiás a tömlőcbe és a börtönbe jutta és sok napig vala ott Jeremiás.” (Jeremiás 37 : 16) Hasonló helyzetben voltak a világháború alatt többen Isten népe közül. Sedékiás gyáva volt, miképpen mindazok, akik az ördögnek szolgálnak, s ebből az okból keresett magának valamely biztos helyet: „Akkor elküldte Sedékiás király és előhozatá őt és megkérdezé a király a maga házában titkon és monda: van-e kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá: A babiloni király kezébe adatol.” (Jeremiás 37 : 17) Jeremiástól kérdészködött, azt gondolván, hogy kifürkészi a veszelty, hogy nehogy Isten képviselőjének kezébe kerüljön. Hasonló megpróbáltatás következett a hasonmásban a Jeremiás osztályra annak megállapítása miatt, hogy megalkusznak-e a világi tényezőkkel. Több állami tisztviselő önző célokból akkor beletekintett a Társulat irodalmába a tartalom megismerése s annak megállapítása végett, hogy mit tudnának belőle a saját önző érdekeik számára felhasználni. Az amerikai kormány akkor eltiltotta a Társulat könyveit s nyilván azt remélte, hogy az Úr hű népe, a Társulat képviselői, mostmár meg fognak alkudni s olyasmiket fognak mondani, ami a földi tényezőknek tetszeni fog és félelmüket megnyihíti. A hibásak mindig félnek. A világi tényezők azonban nem kaptak kiegyezésre irányuló választ Isten népétől, hanem ellenkezőleg, tudomásukra adatott, hogy Isten ki fogja irtani az álkereszténységet a maga idejében. Ezt példázza az, amit Jeremiás Sedékiásnak válaszolt, t. i., hogy Sedékiás a babiloni király kezébe fog kerülni, aki Jehova ítéletvégrehajtóját példázza.

"Jeremiás azután megkérdezte a királytól: „Mit vétettem ellened és a te szolgálid (tisztviselőid) ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettek engem?” (Jeremiás 37 : 18) Hasonlóképpen kérdezték 1918-ban Isten szervezetének képviselői is, hogy tulajdonképpen mit vétettek? Tiltakoztak és kijelentették, hogy semilyen tekintetben sem hibáztak és a törvények értelmében ártatlanok. Az amerikai kormány vallás-tanácsadói a világháború előtt azt mondták, hogy a WT-társulat közleményeiben jelzett világnyomor és Armageddon közelségéről szóló tudósítás teljesen esztelenség. Sőt a világi papok azzal kérkedtek, hogy egy világháború teljesen képtelenség. Jeremiás így szólt a királyhoz: „És hol vannak a ti prófétáitok? Akik prófétáltak nektek, mondván: Nem jó el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen?” (Jeremiás 37 : 19) Hasonlóképpen nyíltan közölte Isten hű népe is a világhatalmakkal és megkérdezte tőlük: „Hol vannak a ti papjaitok, akik azt állították, hogy nem lesz világháború és nem következik világnyomor?” „Kit igazolnak most a tények?” Ez a kijelentés felbűszította a klérust és szövetségeseit még jobban, mint

azelőtt, mert hiszen azt remélték, hogy meg fogják törni Jehova hívő népének a bátarságát.

"Jeremiás aztán arra kérte felügyelőit, hogy ne vessék vissza a verembe, hogy „ott meg ne haljon”. (Jeremiás 37 : 20) A világháború utolsó részében és a háború megszűnésekor a WT-társulat a politikai és bírói tényezőkhez fellebbezett, hogy ne tartsák őket tovább is fogságban. Nem a saját érdekükben, hanem amiatt tették, hogy az Úr nevében végzet munkát tovább folytathassák. Jeremiás is hasonló kéréssel fordult a királyhoz. Parancsolta azért Sedékiás, hogy vessék Jeremiást a tömlőc pitvarába és adjanak neki napenként egy-egy darab kegyeret a sütők utcájából, amíg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlőc pitvarában.” — Jeremiás 37 : 21

"A bíróság a Jeremiásban példázott Jehova népe iránt nem táplált magában gyűlölséget, két római katolikus vallású bírón kívül. Az volt a kérdés: Mit tegyenek mostmár velük? A papság nyájai előkelőségeivel minden befolyását Jehova bizonyágtevői ellen vetette latba, s háború szabádon is bocsátották, de nagyon silány eledelre szorították; ezt példázza a kenyér és a víz. (Ezékiel 4 : 9—15) A „tömlőc pitvara” azon korlátozottságot példázza, amelyben a bizonyágtevőket felügyelet alatt tartották.

"A fejedelmek, a hasonmásban a papság, tudomást szereztek arról, amiről Isten népe beszélt és széles körben terjesztett (38 : 1) Jeremiás az Úr utasítására a következőket prófétálta: „Azt mondja az Úr: Aki megmarad e városban meghal fegyver miatt, éhség miatt és dőghalál (járvány) miatt, aki pedig kimegy a káldeusokhoz, él és az ő élete nyereség lesz neki és él.” (Jeremiás 38 : 2) Hasonló közlemény jelent meg tulajdonképpen a WT-társulat irataiban is, ami arra figyelmeztette az embereket, hogy azok, akik a világban és Jézus Krisztus, a király ellen létesített szövetségben kitartanak, el fognak pusztulni; a többiek pedig, akik az Úr Jézushoz fordulnak élni fognak. A nép értesítettett hogy a „kereszténység” közt mindazok, akik elszakadnak Sátólól s Jehova és az ő igazolója mellé állanak, élni fognak. Jehova bizonyágtevői ezt a kijelentést azóta mind e mai napig megismételték a világi emberek füle hallatára.

"Azután az Úr a következőkre utasította Jeremiást: „Bizonyval a babiloni király seregének kezébe adatik e város és beveszi azt.” (Jeremiás 38 : 3) Ezt az ostromot és pusztítást a hasonmásban Jehovának az Úr Jézus Krisztus parancsnoksága alatt álló láthatatlan seregei fogják elvégezni. Mivel Jehova bizonyágtevői az igazság hirdetését híven folytatták, a klérus és nyájának kiválóságai nagyon megharagudtak és hasonló szavakkal fordultak a politikai tényezőkhez, mint előképeik annak idején: „És mondanak a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőtleníti a vitézek kezét, akik megmaradtak a városban és az egész nép kezét, hogy efféle szókat szól nekik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére.” (Jeremiás 37 : 4) A világháború alatt hasonló gyilkos szándékot táplált magában a papság is és ugyanily szellemet fejezett ki azon

majombíróság elnöke is, amely a Társulat képviselőit elítélte.

"Sedékiás tudta, hogy Jeremiás teljesen ártatlan; de a királynak nem volt bátorsága, hogy igazságosan cselekedjen. Az álkereszténység politikai és bírósági tényezői ugyancsak tudták Amerikában, hogy az Úr földi képviselői ártatlanok; de nem volt bátorságuk hogy őszintén és pártatlanul járjanak el, s így majdnem ugyanazt mondták az álszenteknek amit Sedékiás a Jeremiás ügyében: „Am a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. Azért elvívék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak a Hammélek fiának vermébe, amely a tömlöc pitvarában vala; és lebecsülték Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár és becsék Jeremiás a sárba." (Jeremiás 38 : 5, 6) Hasonló volt a helyzet állása 1918-ban a tárgyalás alkalmával. Akkor az Úr népének képviselőit a „kémkedési törvény" megszegésével vádolták — egyetlen bűnük az volt, hogy Isten országának az evangéliumát hirdették —, 80 évi börtönre ítélték el, ami természetesen lassú halálukat jelentette volna, s a papság gonosztevő-társaival együtt azt is hitte, hogy a foglyok mindhalálig börtönben fognak maradni. Az Úr azonban kegyelme által megtaltmazza az övét.

Egy barátságos rabszolga szerepe

"Jehova nagyon csodálatosan és szépen példáltatta azokat, akik ő benne és nempedig világi hatalmakban bíznak. Sedékiás király udvarában volt egy etiop, akit Ebed-Meleknek hívtak. Neve azt jelenti, hogy „a király szolgálja", vagy „rabszolga". (Jeremiás 38 : 7) Nem volt izraelita, ami abból is kitűnik, hogy sterilizált eunuch volt, ami Izrael törvényébe ütközött. Tulajdonképpen a hitszegő Jeruzsálem foglya volt. Megbízható, jámbor ember volt és ki-bejárt a király palotájába, mint annak szolgálja. Semmiképpen sem rokonszenvezett a jeruzsálemi uralkodóház erőszakos cselekedeteivel s így a „kereszténységnek" alárendelt oly osztályt példáz, amely semmiképpen sem helyesli az álkereszténység egyetlen módszereit. Mivel ez az etiop rabszolga volt, Jeremiás tanácsára nem menekülhetett el a káldeusokhoz. Látta a prófétán elkövetett nagy sérelmet. Hitt Jeremiás Istenében, tehát azon „más juhokat" példázta, akiket az Úr Jézus előhív, tehát ugyanazt az osztályt, amelyet Jonadáb. (Kir. II. 10 : 15—23) Mint etiop, született bűnöst példáz, aki megismerni szeretné az Istent. Jeremiás hirdetéséből értesült Isten szándékáról. Ez egyezik a zsoltáros következő szavaival: „Szerecsenország (Etiopia) hamar kinyújtja kezét Istenhez." (68. zsoltár 32) Amidőn a király Benjámin kapujában ült, ahol nyilván bíráskodott, az etiop Ebed-Meleknek alkalma nyílt, hogy nyilvánosan a király elé járuljon és beszéljen vele. Az etiop itt azokat példázta, akik a lelki izraelitákon kívül Jehova mellé állanak és Jehova bizonyágtevői érdekében beszélnek. Ennek megfelelően 1919-ben, amidőn az Úr szervezetének képviselői fogságban voltak, Isten és az ő népe iránt több ezer jóakarátú ember a kormányhoz intézett petíciót írt alá a Társulat szolgálainak meghallgatása és szabadonbocsátása érdekében. Ezeket példázzák a

babiloni foglyok is, ezek különböznek a felkentektől, ezek is megismertetik magukat és kifejezik, hogy Jehova szolgáljaival rokonszenveznek. — Ésaiás 49 : 9

"Ebed-Melek, az etiop, a király elé járult és monda: „Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, amit Jeremiás prófétával cselekedtek, akik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert lesz ezután semmi kenyér a városban." (Jeremiás 38 : 9) A király meghallgatta és megparancsolta az etiop szolgának, hogy vegyen maga mellé harminc embert s azoknak segítségével vonják ki a veremből. (38 : 10) Ez megfelel Isten népe kiszabadításának, amely akkor a tömlöcbe volt. Az etiop a többiekkel együtt azonnal előkészületeket tett Jeremiás felvonására, mégpedig oly kíméletesen, hogy a prófétában semmi kár se essen. (38 : 11 12) A hasonmásban ez arra mutat hogy Jézus Krisztus bezárt hű követőit a jóakarátú emberek meglátogatták, akiket az Úr a következő szavakkal dicsér: „Börtönben voltam és meglátogattatok!" (Máté 25 : 36) Az etiop nagy jószágot tanúsított Jeremiás iránt, amennyiben öreg ruhadarabokat bocsátott le a verembe, hogy azokat Jeremiás a hóna alá tegye, mielőtt felvonják. A papság ezzel éppen ellenkezőleg cselekedett, amidőn Jehova szolgálait börtönbe vetette. Amidőn az etiop ily barátságosan bánt Jehova szolgájával, nyilván a 142. zsoltár 102. és 69. verseire gondolt. A jóindulatúak kivonták az Úr szolgálait a börtönökből s így oldotta fel Jehova a megbilincselteket. — 146. zsoltár 7

"Sem az álszentek, sem a politikusok nem hozták ki az Úr szolgálait a veremből. Egyáltalán nem is tettek ily irányú kísérletet, amíg a jóakarátú emberek nem nyújtottak be sürgős petíciót a kormánytényezőkhöz. A jonadábok vagy a „más juhok" ezeket az igazságos gondolkodású embereket példázzák, akik rokonszenveztek Isten szolgáljaival és érdekükben eljárak, amidőn az Úr őket 1919-ben a börtönből kiszabadította. Ez a szabadság mindazokra kiterjedt, akik hívek voltak, s egy részük tényleg is börtönben volt, mások viszont korlátozott állapotban voltak. „Kivonák azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből és lakék Jeremiás a tömlöc pitvarában." (Jeremiás 38 : 13) Jehova bizonyágtevői elbocsátásuk óta is a papság bujtogatására az uralkodó tényezők ellenőrzése alatt álltak, mert a papság törekszik mindinkább arra, hogy Jehova hű szolgálainak mozgási szabadságát korlátozza. Isten tanúbizonyságai azonban ezen ellenőrzés és korlátozás dacára is előrevonulnak. Jeremiás Jeruzsálemi elfoglalásáig a börtön pitvarában tartózkodott; ez az Isten mostani népének ellenőrzését példázta. Felhagyott-e az Úr nevének bizonyágtevésével? Semmiképpen!

Azonnal bizonyágot tenni ment

"Az előképhez visszatérve: Sedékiás Jeremiást az Úr házába hívatta, ahol kérdést akart intézni hozzá. „Elküldé pedig Sedékiás király és magához hozatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Őrnak házában és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdezek, semmi tagadást benne ne tégy!" (Jeremiás 38 : 14) Akkor ezáltal a prófeta előtt egy út nyí-

lott meg, hogy bizonytságot tegyen a király előtt. Ez nyilván annak a megfelelője, amit az Úr mondott a maradéknak: „Ismét profétálnod kell neked sok népek és nemzetek és nyelvek és királyok felől.” (Jelenések 10 : 11) A hasonmási Jeremiás-osztály éppen ezt cselekedte, amidőn egy határozatot terjesztett Washingtonban, D. C. a nemzetközi leszerelési konferencia elé és figyelmeztető felhívást intézett a „kereszténységhez” arra nézve, hogy Isten elhatározta Sátán szervezetének elpusztítását. Ezt még nyomatékosabban hangsúlyozta a Cedar Pointban hozott „Kihívás” című, s több, azóta közölt határozat. A tényezők tudni szerették volna, hogy mit fognak most közzélni velük a szabadonbocsátott foglyok s látni kívánták, hogy mostmár hajlandóbbak lesznek-e a megengedésre s kedvezőbb dolgokat fognak kijelenteni.

„Jeremiás természetesen tudta, hogyha nyíltan beszél az igazságról, ez az életébe kerülhet. Hasonlóképpen tudták Jehova bizonyágtevői is, hogy Isten országának további hirdetése sok ellenkezést fog kiváltani, sőt életükbe is kerülhet. Jeremiás tehát nyíltan megkérdte a királytól: „Ha megjelentem neked, avagy nem bizonyosan megölsz-e? Es ha tanácsot adok, nem hallgatsz reám?” (Jeremiás 37 : 15) Jehova tanubizonyágai természetesen szabadonbocsátásuk után — s ezt most is tudják — tudták, hogy a világ vallástényezői nem fognak az ország üzenetére ügyelni, hanem a hívek elpusztítására fognak összeesküdni. Mindazáltal elhatározták, hogy az Úr-nak fognak engedelmeskedni és tovább fogják hirdetni az igazságot, akár fognak- vagy nem fognak hallgatni arra. 1929 előtt ismeretlen volt Jehova bizonyágtevői előtt, hogy a maradék egy része túl fogja élni Armageddönt; s amidőn arról értesültek, ez őket az igazság további hirdetésére sarkalta. Jeremiás kérdésére Sedékiás esküvel fogadta, hogy nem fogja megöletni Jeremiást s nem is szolgáltatja ki azoknak kezébe, akik az ő életére törnek. (Jeremiás 38 : 16) A király ezáltal kétszeresen is meggyőződést szerzett magának arról, hogy Jeremiás híven és nyíltan fog neki válaszolni. Ez nem azt jelenti, hogy Jeremiás félt az igazság közlésétől, ha a király nem tett volna esküvel erősített fogadalmat; ez csupán arra mutat, hogy Jeremiás oly bölcsen cselekedett, mint a kígyó, s azért igyekezett a király szavát venni, hogy a király még kíváncsibb legyen a válasza és alkalmasabb szavainak meghallgatására. Ez további „arra vonatkozó utalás, hogy a hasonmási Jeremiás-osztályból egyesek túl fogják élni Armageddönt.

„Figyeljük meg, Jeremiás nem a saját felmagasztalására törekedett, mint nagyon sokan mások, hanem csupán őszintén közölte Jehova üzenetét. „Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene; az Izrael Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked és e város nem égettetik meg tüzellel, hanem élsz te és a te házád népe.” (Jeremiás 38 : 17) Azt tanácsolta tehát Sedékiás királynak, hogy menjen ki a babiloni királyhoz; így életben maradhatott volna és a várost sem rombolták volna le. Hasonlóképpen figyelmeztették Jehova bizonyágtevői a „kereszténység” ténye-

zőit és fejedelmeit, mondván: „Csókalgassátok a Fiút, hogy meg ne haragudjon és elveszítsen benneteket az úton.” (2. zsoltár 12) Valamint a közvélekedést is figyelmeztették, hogy álljon Jehova és az ő királya (Krisztus) mellé, ha életben kíván maradni. Az igazság ezen őszinte hirdetésének hatása alatt Sátán főképviselője, a római kat. hierarchia egyéb felekezeti szövetségeseivel felüldökölt.

„Jehova bizonyágtevői nem hallgathatják el Isten szándékának közlését; azért ők is úgy szólanak, mint Jeremiás szólott Sedékiáshoz: „Ifa pedig nem megy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tüzellel s te sem szaladsz el kezökből.” (Jeremiás 38 : 18) Ez a következőket jelenti: Aki nem távozik az emberek földi intézményeiből s nem „menekül a hegyekre”, illetve Isten országához mely Jézus Krisztus alatt fog felépülni, el fog pusztulni. (Máté 24 : 15, 16) Ez egyezik Söfóniás 2 : 2, 3. szabályával. Sedékiás ismét gyávanak bizonyult: „Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a júdabeliektől, akik átszöktek a káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem és csúfoskodnak rajtam.” (Jer. 38 : 19) A zsidóktól, Isten állítólagos tisztelőitől félt, akik csak szájjukkal közelednek Istenhez, szívük azonban távol áll tőle, az „istentisztelet formájával bírnak, de erejét tagadják.” — Timótheus II. 3 : 5; Ésaiás 29 : 13

„Az egyházakban előlülő gazdasági és politikai tényezők a papság tanácsára hallgatnak, amely azt állítja magáról hogy ismeri Isten igéjét, de rosszakaratúlag azt mondja nekik, hogy hazaárulást követnek el és a csöccselék uralkodásának fogják kiszolgáltatni az országot, ha Jehova tanubizonyágaira hallgatnak. A római katolikus bíró egy amerikai tárgyaláson éppen ezen szavakkal nyilatkozott a Társulat sajtótermékei felől a „Quebec versus Brodie”-i tárgyaláson hozott ítélet indoklásában, s Jehovának más bizonyágtevői ellen is, akiket lázító szövekezőssel vádoltak. Ez a bíró ezzel kifejezte, hogy közvetlenül a római kat. hierarchia befolyása alatt állott.

„Jeremiás rámutatott Sedékiás vallástanácsadóinak hibáira és tanácsainak értéktelenségére. (Jeremiás 38 : 20) Hasonlóképpen mutatják most ki Jehova bizonyágtevői a „kereszténység” előtt, hogy mily értéktelen volt a római kat. hierarchia és más papok tanácsaira hallgatnia. Ha az emberek az Úrban bíztak volna, nem kellene félniök a gonosztevőktől, mivel Jehova gondviselné az eredményeket. 1926-ban egy határozatot „az uralkodókhoz szóló bizonyágtevés” címen a határozatot kiegészítő magyarázattal küldöttünk a „kereszténység” tényezőihez, hogy népekkel együtt forduljanak Isten igéjéhez, azáltal kormányoztasák magukat, hogy megmenekülhessenek. Egyedül csak Jehova tanácsa, amelyet bizonyágtevői útján ismételtelen közölt, bölcs tanács, mivel élethez vezet.

„Habár Jeremiást ellenőrzés alatt tartották, tovább profétált és figyelmeztetett. Bejelentette a királynak, hogy mindent el fog veszíteni, ha nem megy ki Jehova képviselőjéhez. (Jeremiás 38 : 21—23) Sedékiás király nyilván megrendült,

amidőn ezekről értesült; de nem rendelkezett sem hittel, sem bátorsággal hogy cselekedni tudott volna, habár tudta, hogy csak Jeremiás adott neki józan tanácsot. Újból felmerült a gyávasága és emberektől való félelme, amidőn így szólt Jeremiáshoz: „Senki se tudjon (senkinek se beszéld el) e szóról és nem halsz meg.” (Jeremiás 35 : 24) Az uralkodótényezők nyilván az emberektől való félelem miatt kerülnek az ördög kelepéjébe. Több kormánytiszságot viselő ember rokonszenvezik Jehova Isten szervezetével és szívesen is venne részt áldásaiban, de félelmük következtében az Isten ellenségei oldalán maradnak. Armageddonkor mitsem használ az eltírtok rokonszenv vagy barátságos érzelem. Csak úgy lehet az Úr védelmében részesülni, ha Jehova mellé állunk.

³¹ A papság és a vezető politikusok mindenkire irigykednek, aki valamely befolyást tud, vagy látszik gyakorolni az uralkodókra. Ha ezek az uralkodók Jehova bizonyágtevőit valamely pártfogásban részesítik, azzal a kisebb tényezők szembeállnak. Erről Sedékiásnak is tudomása volt, s emberektől való félelmében így szólt Jeremiáshoz: „Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszélttem veled és eljönnek hozzád és ezt mondják neked: Mondd meg csak nekünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? — Ezt mondd nekik: Alázatosan könyörgék a királynak, hogy ne vitessen vissza Jonatán házába, hogy meg ne haljak ott.” (Jeremiás 38 : 25 26) Így igyekeznek eltírtolni ma is az emberektől féltő uralkodók, hogy komolyan figyelmükre méltatják Jehova bizonyágtevőinek közleményeit; tényleg és valóban azonban „remegnek a világra következő események láttán”. — Lukács 21 : 26

³² Jeremiás napjaiban az álszentek tényleg hozzámentek és megkérdézték tőle, hogy mit beszélt a királlyal: „És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérdék őt és egészen úgy felelt nekik, amint a király parancsolta vala; és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. És ott marada Jeremiás a tömlöc pitvarában mind a napig, amelyen bevévék Jeruzsálemet és ott vala, mikor bevévék Jeruzsálemet.” (Jeremiás 38 : 27, 28) Jehova bizonyágtevői sem tartoznak mindent elbeszélni az ellenség előtt, amiről tudomásuk van, s nem kötelesek újabb akalmat nyújtani az ellenségnek arra, hogy Isten országának érdekeiben kárt tehessen. Jeremiás válaszát tehát nem kell hazugságnak tekintenünk, miképpen Jehova bizonyágtevőinek a válaszát sem. Mert hiszen az ellenségnek semmilyen tekintetben sem állott jogában tudomást szerezni arról, amiről ők egymással beszéltek és semmi káruk sem származott nekik abból, hogy Jeremiás nem közölte velük. Jeremiást tovább is a tömlöc pitvarában hagyták, illetve egészen Jeruzsálem elfoglalásáig hatósági ellenőrzés alatt maradt. Hasonlóképpen folytatják Jehova bizonyágtevőinek gyűlöletét az álkereszténység nemzetei, mivel Jehova nevét hirdetik. Ezek a hatalmak újabb korlátok közé szorítják Jehova bizonyágtevőinek tevékenységét, s egészen Armageddon viadaláig így fogják folytatni. Sámson is a börtönben tartották még azután is, miután

a haja újból megnőtt, ami ugyancsak erre mutat. — Bírák 16 : 22, 25

³³ Nabukodonozor, Babilónia királya újból ostrom alá fogta Jeruzsálemet, s Jeremiás még akkor is a városban tartózkodott. (Jeremiás 39 : 11, 12) Ez előre mutatja, amit Jehova, Jézus Krisztus útján angyalainak rendelt hogyan oltalmazták a maradékot és mit tegyenek vele Armageddon után. Ez nyilván arra mutat, hogy Jehova, Jézus Krisztus útján rendeli a maradék megőrzését Armageddon alatt, s azután újabb igénybevételét a szolgálatban. Nabukodonozor nyilván értesült Jeremiásnak azon jóvendöléséről, hogy a babiloni király győzni fog s arról is, hogy azt tanácsolta Sedékiás királynak, hogy tartsa meg a babiloni királynak tett fogadalmát. Ez mindenesetre arra mutat, hogy Jeremiás hűsége Jehova tetszésével és az ő megbízottjának is a tetszésével találkozott. Az Úr Jézus, Jehova legfőbb tisztviselője természetesen mindenről tudomással bír a hasonmási Jeremiás-osztály munkája felől, s hogy valóban híven és igazán képviseli-e az Urat s ez a tényállás újabb bátorítást jelent a maradék számára hogy örömmel tovább hirdesse az ország evangéliumát; hiszen ezek immár régen a maradék bátorítására és reménységének fokozására jegyeztettek fel, s most ugyanezen okból nyilatkoztattak ki.

³⁴ Jeremiás 39 : 4 szerint Sedékiás ebben az időben elmenekült Jeruzsálemből, viszont Jeremiást korlátozott helyzetben hagyta. Mire aztán Nabukodonozor seregeinek fővezére bizonyos embereket és babiloni fejedelmeket küldött Jeremiáshoz, hogy a tömlöcből elhozzák és Gedáliásnak adatva át, hogy vigye magával haza és lakjon a saját népe között. (Jeremiás 39 : 13, 14) Az álkereszténység tényezői soha senkit sem bocsátottak szabadon az Úrrei közül, akiket fogságra vetettek. Ezeket a foglyokat Jehova megbízottjai szabadították ki. Nabukodonozor király tisztviselője — Jehova tisztviselőjét példázván — Jeremiáshoz ment, közölte vele, hogy Isten Jeruzsálem pusztulását és megüntetését elhatározta, mivel a város az Úr ellen vétkezett. Azután szabadonbocsátotta Jeremiást s közölte vele, hogy kedve szerint Babilonba mehet, vagy odahaza maradhat. (40 : 3—5) „És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikánnak fiához Mispába és ott lakék vele a nép között, akik megmaradtak a földön (Palesztinában) (Jeremiás 46 : 6). „Gedáliás” „Jehova által felmagasztaltat” jelent s ez a név nyilván bizonyos teremtményekre mutat, akik híven szolgálnak az Úrnak és kedvesek előtte. Az Armageddon túlélő maradék e prófétai dráma szerint azután Jehova részéről újabb szolgálati alkalommal lesz megtisztelve.

A barát ismét jelentkezik

³⁵ Tartsuk eszünkben, hogy a Bibliában megőrkített prófétai drámák, s köztük a vizsgálódásunk tárgyát képező sem a jonadábok vagy más emberek érdekében jegyeztetett fel. Sem pedig valamely személyek vagy személy dicsőítésére és tisztelésére, akiknek kiváltságukban állott az igazsághoz való hűségükért börtönben szenvedniök. Az isteni tudósítást az írás csupán a következők miatt jegyzi fel: „Mert amelyek régen meg-

irattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességes türés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen." (Róma 15 : 4) Ez a feljegyzés a jelen számára iratott és őriztetett meg Jehova felszentelt, szellemtől született és hű népének erősítésére és reményének fokozására. A jelen napokban, amidőn az ellenség rosszakarata fokozódik és a maradék állandóan gyalázatos bánásmódnak van kitéve, valóban erős buzdítást jelent számára Isten gondviselésének meglátása és a számára kijelölt feladat meglátása is, meglátván Istennel és mindazokkal való kapcsolatát, akik híven elviszik embertársaikhoz a királyság evangéliumát s végül teljesen részüvé lesznek az Úr nyájának. Aki a szolgálatot önző szempontból tekinti, sohasem fogja felfogni ennek, sem más jóvendöléseknek a valódi jelentőségét. Csak úgy lehet valóban értékelni Isten cselekedeteit népe érdekében, ha az ország érdekein kívül egyéb iránt vakok maradunk. (Ésaiás 42 : 19) Ha valaki azzal akarja kifejezni a saját bölcsességét, hogy mindent megkritizál, ami a f-iratban megjelenik, és a saját véleményét akarja a f-irat fölé helyezni, hogy az emberek neki hűlegjenek, meg lehet győződve róla, hogy nem érti az Úr próféciait az Úr szolgájának a Felséggel való kapcsolata tekintetében.

"Aki önzést táplál szívében, könnyen az ördög csapdájába kerül. Tisztátlan, önző szívvel nem lehet a világosságban járni, s empedig közösséget ápolni azokkal, akik az Örői. (János 1 : 7) Ügylátszik még mindig vannak, akik választás útján való vénség szellemét ápolják s fejezik ki és a felkentek közé elegyednek. Ezek az emberek részéről kívánnak elismerést, hogy őket nagyratartsák. Egyesek mintegy a következőképp szólnak: „A f-irat az Úrnál is többet akar tudni. De csupán egy embernek a nézetét közli. Armageddon még távol van, s arra sincsen bizonyíték, hogy a nagysokaság most fog kialakulni; ez csak Armageddon első részének elmúlása után fog teljesülni; most semmit sem érhetünk el. Amire most szükségünk van, az, hogy értelemre tegyünk szert s később aztán majd csak tehetünk valamit." Aki így nyilatkoznak, abból származik a nehézségük, hogy az írások megértését illetőleg tudatlanok. Mily hatással jár az ily beszéd azokra, akik elhiszik és arra támaszkodnak? Ez arra alkalmas, hogy őket befolyásolja, s kezeik ellankadjanak, elálmósodjanak, közömbösek legyennek és semmit se tegyenek, s így teljesen az ördög kezére dolgoznak. Ki akarja az embert ily beszédre rábírní? Biztosan nem az Isten, sem Jézus Krisztus, mert az ily beszéd ellenkezik az Isten igéjével. Az egyedüli helyes felelet szerint az ily beszédet Sátán sugalmazza s ezzel akarja tévútra vezetni az Úrnak felszentelteket, hogy anyagokká váljanak s végül az Úrtól megparancsolt kötelességük teljesítését teljesen felhagyják. Cselekedje tehát mindenki az Isten akaratát, aki szövetségre lépett, figyelmeztetjük, őrizkedjen az ily álokoskodásoktól: Aki a fenti szavak értelmében beszél és zúgolódik a f-irat ellen s azt mondja: „Mivel a multban sem teljesültek a feltevésünk, hogyan lehetünk biztosak afelől, hogy a közeljövőben teljesülni fognak"? Jehova szándékát csak Krisztus templomához érkezése után

értettük meg, s most is csak azok értik, akik valóban hívek az Úrhoz. A multban megkísérelték a próféciaák magyarázását s embereket tekintettek tanítóknak. De akik most valóban felszentelték magukat Istennek, Jehovát és az Úr Jézus Krisztust tekintik tanítóiknak s tudják, hogy az Úr maga fogja kinyilatkoztatni a próféciaakat. Egyetlen prófécia sem magyarázható személyileg, s csakis az Úr arra kitűzött idejében érthető meg, miután az Úr szemmel látható események útján teljesíti a próféciait.

"Isten népe most nagy válságban él és rendkívül fontos időben, s ha megengedjük, hogy önzés merüljön fel szívünkben, bizonyosak lehetünk felőle, hogy nem fogjuk megérteni Jehova parancsainak tulajdonképpeni horderejét. A felkent templomi sereg az Úrtól bizonyos parancsban részesült és teljesítenie kell a „nagysokasággal" kapcsolatos parancsot. Most az evangéliumot el kell juttatni a jóindulatú emberekhez. Amidőn az átkereszténység Armageddonkor elbukik, Jehova bizonyágtevői felszabadulnak minden korlátozottság alól. Mostpedig jegyezzük meg Jehovának Jeremiáshoz intézett szavait, mialatt a tömlőc pitvarában és ellenségeinek felügyelete alatt, tehát korlátok között volt: „Menj el és beszélj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregék Ura, Izrael Istene: Imé, én beteljesítem a város kárát és nem javára mondtam beszédemet, és azon a napon szemeid előtt lesznek azok (illetve meg fogod látni)." — Jeremiás 39 : 16

"Hasonlóképpen részesítette most felvilágosításban Jehova bizonyágtevőit a templomban Jézus Krisztus és arra utasította, hogy menjenek el és közöljék másokkal is, amit hallottak s ne várjanak azzal valamely elkövetkező ideig. Az Úr így szól hozzájuk: „Amit fülbe sügva hallottok, a házfedelekről hirdessétek!" (Máté 10 : 27) Azon tény, hogy ezeket az igazságokat az Úr feltárta népe előtt s előttük a „nagysokaság" valódi jelentőségére rámutatott. valamin a „kicsiny-seregnek" ahhoz; illetve a „más juhokhoz" való kapcsolatát is, kétségtelenül arra mutat, hogy most Jehova bizonyágtevőinek másokkal is szorgalmasan közölniök kell a királyság üzenetét. A jonadáb-osztály az Úrtól a jelenleg földön levő maradék, illetve Jehova bizonyágtevői útján részesül felvilágosításban, mégpedig mialatt a maradék a „tömlőc pitvarában", azaz a világi hatóságok felügyelete alatt, sőt üldöztetések alatt áll. Ennek folytán tehát ezt a közleményt még Armageddon kitörése előtt közölni kell, hogy a többi juhok tudomást szerezzenek róla, engedelmeskedessenek és Armageddon alatt megoltalmaztasanak. Ennek most kell megtörténnie, hogy a nagysokaság megoltalmazását Isten cselekedetképpen felismerjük s az bebizonyuljon úgy, amint azt előre közölte volt. A nagysokaság ezirányú felvilágosítása a harc kitörése után késő volna. A figyelmeztetésnek a harc kitörése előtt, s nem azután kell megtéetnie.

"Vajjon arra utasította-e Jeremiás prófétát Jehova, hogy üljön le és várjon egy alkalmasabb időre s akkor hirdesse az igazságot a városban? Arra utasította-e ebben az időben az Úr az ő népét, hogy közömbösen megvárja Sátán képmutatóinak Armageddonban való elbukását, s csak

azután figyelmeztesse és gyűjtse össze a nagysokaságot? Ellenkezőleg! Jehova akkor szolt próféta-jához, amidőn az a börtönben volt: „Menj el és szólj Ebed-Melekkel, a szerezcsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene: Imé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet és azon a napon szemed láttára teljesülnek be azok. És azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, akiktől félsz.” — Jeremiás 39 : 16, 17

„Jeremiás nem várta meg, hogy a szerezcsen Ebed-Melek keresse fel őt, hanem ő maga ment el a nagysokaságot példázó Ebed-Melekhez s gondoskodott arról, hogy az Úr üzenetéről értesüljön a próféta korlátozottsága és üldöztetése dacára is. A római kat. hierarchia, Jehova biznyságtvőinek föllensége és a Sátán képviselője minde-nütt arra befolyásolja a hatóságokat, hogy akadályozzák meg a biznyságtévés munkáját; a hasonmási Jeremiásnak, a maradéknak mindazáltal tevékenyen tovább kell folytatnia a munkát és az igazság üzenetét határozottan kell terjesztenie, amíg arra az Úr alkalmat nyújt. Jehova biznyságtvői főképpen 1932, a jonadábok figyelmeztetése óta végzik ezt és 1935 óta még nagyobb igyekezettel, amidőn Isten feltárta előttük, hogy a Jonadáb-osztály, a „más juhok” a „nagysokasággal” azonos osztály. Jehova biznyságtvőinek lakásaikon kell meglátogatniok az embereket, nem a saját mondanivalóikkal, hanem az Úr üzenetével. Ezt bátran, de durva kifejezések és udvariatság alkalmazása nélkül. A bátorság félelmenélküliséget jelent az Úr igazságának hű hirdetésében. Figyeljük meg az Úr megparancsoit a prófétának: „Azt mondja a Seregeknek Ura”, illetve a „csata Istene”, ami a nagy küzdelem közelségét jelenti. A jóindulatú emberekhez szóló figyelmeztetés tulajdonképpen azt jelenti, hogy „Jehova így szolt: Beteljesítem beszédemet e városon (az álkereszténységen) és megszüntetem azt s így igazolni fogom nevemet”. Ez a figyelmeztetés a jóakaratuakhoz szolt, meg is hallgatták és az Úrhoz sietnek, s ezek fogják a nagysokaságot alkotni.

„Mivel Ebed-Melek neve a „király szolgáját” jelenti s az általa példázott osztály Krisztus, a király mellett foglalt állást, arra mutat, hogy Krisztus szolgálai vagy rabszolgái lettek, akik örömmel végzik a szolgálatukat. Ruháikat a Bárány vérében mosták tisztára, mivel benne és Jehovában hittek; Jehova mellett foglaltak állást és kezeikben pálmaágakkal hódolnak a „szentek királyának”, Jehovának, s az ő dicsőséges felkent királyának, Jézus Krisztusnak. Jehovának és Krisztusnak adóznak tiszteletükkel s neki tulajdonítanak minden védelmet és üdvösséget. Nem embereknek hódolnak és nem lengetnek zászlót, tehát nem embernek vagy emberi alkotásnak tulajdonítják üdvösségüket. Jehova az ő engedelmességük és hitük végett mondja nekik ugyanazt, amit Ebed-Meleknek mondatott: „Azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr s nem adatol amaz emberek kezébe, akiktől félsz!” — Jeremiás 39 : 17

„Az Úrnak ez a biztosító ígérete erősen megvigasztalja a Jonadáb-osztályt, vagy nagysokasá-

got, s mostmár nem fél az álkereszténység elkövetkező pusztulásától, hanem bízik abban, hogy Jehova megmenti és megoltalmazza őt; hiszen jót cselekedett Krisztus kicsiny testvéreivel s ezáltal az Úr iránti szeretetét juttatta kifejezésre. (Máté 25 : 40) Jehova ítéletvégrehajtója kezébe. sem az ellenség uralkodói kezébe sem lesz kiszolgáltatva.

„Az Úr kezeivel megőrzi és megoltalmazza. Ez teljesen egyezik Isten utasításával, amelyet az ítéletvégrehajtóhoz intézett: „Akiken a jegy van, azokhoz ne közelítsetek!” (Ezékiel 9 : 6) Mivel a jonadábok, a „más juhok”, illetve a nagysokaság a menedékvárosba, Jehova szervezetéhez menekült, nem lesz kiszolgáltatva az ítéletvégrehajtó kezébe. — Mózes IV. 35 : 9—34

„Abban az időben háború, inség és járvány dúlt Jeruzsálemben és az Úr arra utasította Jeremiást, hogy még a következőket is közölje Ebed-Melekkel: „Bizonyára megszabadítlak téged, nem esel el a fegyver miatt és a lelked zsákmányul lesz neked, mert reménység volt bennem, azt mondja az Úr”. (Jeremiás 39 : 18) Az itt említett kard Armageddonkor Jehova ítéletvégrehajtójának fegyverét példázza, amely a hasonmási Jeruzsálemet, a hitehagyott kereszténységet lekasza-bolja. Ha a nagysokaság többsége csak az armagedoni viadal után értesülne a biznyságtévésről, mi célja volna egyáltalán az ő figyelmeztetésének? Hallgassunk-e beképzelt emberek okosságára, vagy pedig az Úr parancsát kövessük? Ebed-Melek és Jeremiás is túléltek Jeruzsálem pusztulását, mivel mindketten az Úr, Jehova mellett foglaltak állást. Isten törvénye a menedékvárosok felől mondja: „Izrael fiainak és a jövényeknek és az ő közöttük lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy odaszaladjon az, aki történetből (véletlenül) őt meg valakit.” — Mózes IV. 35 : 15

„Azokat tehát, akiből a „nagysokaság” fog állani, akiket az Úr „más juhaimnak” nevez, a törvényben „jövényeknek” és „ő közöttük lakozóknak” vannak nevezve. Ezalatt nyilván Jonadáb fiait, a rekábitákat értve, akik Jeremiással és a szerezcsen Ebed-Melekkel egyidőben tartózkodtak Jeruzsálemben. Ezek a rekábiták már azelőtt is a városban tartózkodtak s Jehova megparancsolta Jeremiásnak, beszéljen Jonadáb fiaival és vigye őket a házba. (Jeremiás 35 : 2) A rekábiták abban az időben sátorokban laktak, ami arra mutat, hogy a világi uralomnál valami jobb után áhítoztak: „Lakozunk sátorokban. --- Hallgattunk azért (szót fogadtunk) és aszerint cselekedtünk, amint nekünk Jonadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. Mikor pedig feljöve Nabukodonozor, a babiloni király a földre (Palesztinába, a prófétáknál említett „föld” alatt mindig Palesztina értendő), akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálembe a káldeai sereg előtt és a siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk”. (Jeremiás 35 : 10, 11) A rekábiták tehát Jehova mellé állottak és megszabadultak. Ez ugyancsak a „nagysokaságot” példázza.

„A szerezcsen Ebed-Melek mint szolga tartózkodott a palotában, tehát nem menekülhetett el; mindazáltal pártfogolta Jeremiást, Isten prófétáját; emiatt közölte vele Isten Jeremiás prf. útján: „Lelked zsákmányul lesz neked, mivel bíztál ben-

nem, azt mondja az Úr. Jehova megígérte a szercecsennek, hogy életben marad, mintha Isten kijelölt útján kereste volna az életet; ugyanazt mondja az Úr, hogy a „más juhok” osztálya is, amelyet Ebed-Melek példáz, örökélethez fog jutni. Ennek megfelelően hangzik az Úr szava is Jonadábhoz: „Azért ezt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene: Nem fogatkozik el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor”. — Jeremiás 35 : 19

„A szercecsen oltalomban részesült, mivel eunuch, (sterilizált) illetve önként az Úrnak, Jehovának volt szentelve. Jehova megoltalmazta az életét és zsákmányul ajándékozta neki. Miért? Mivel a szercecsen Jehovába vetette bizalmát. Az általa példázott osztály nem földi kormányokba, emberekbe vagy dolgokba helyezte bizalmát, amit zászlók vagy képek képviselnek. Nem emberi intézményeknek tulajdonítják az üdvösségüket, miképp az álszenteskedők teszik, s akik másokat is ugyanarra akarnak kényszeríteni. Az eunuch nem bízott az álszentes hamis prófétáiban; a hasonmás osztály sem bízott az álszentes hamis prófétáiban, sem semilyen földi tényezőben vagy hatalomban. A szercecsen tehát nyilván azokat példázta, akikhez az Úr következő szavait intézte: „Keressétek 1.) az Urat (bizzatok benne) mindnyájan e föld alázatosa, akik az ő ítélete szerint cselekedtek (akik teljesítették az ő utasításait, segítették és támogatták a Jeremiás-osztályt); keressétek 2.) az igazságot, keressétek 3.) az alázatosságot; talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján”? (Sof. 2 : 3) Ámde az álkereszténység, miképpen Sedékiás, Egyiptomban, Sántán világhatalmában és szervezetében bízott s ezzel megszegté Jehovának, a királynak tett fogadalmát. „Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, akik tervet visznek véghez nélkülük és szövetséget kötnek, de nem lelkem által, hogy bűnre bűnt balmozzanak. Akik Egyiptomba szállanak alá és számát (engem) nem kérdezik meg, hogy meneküljenek-e a Faraónak oltalmába és Egyiptom árnyékába rejtőzködjenek-e; És lesz nektek a Faraó oltalma szegyenetekre és az elrejtőzködés Egyiptom árnyékában gyalázatokra.” (Ésaiás 30 : 1—3) „Jaj nekik, akik Egyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak és a hadiszerek sokaságában bíznak és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izraelnek Szentjére és az Urat nem keresik.” — Ésaiás 31 : 1

„Egyesek, akik az igazságban levőknek vélték magukat, most megerőtlenültek és a hasonmás Egyiptom kegyeit keresték. Viszont mások most fel akarják tartóztatni a maradékot és tévutakra akarják vezetni, hogy várjon jobb idők a királyság üzenetének a nagysokasághoz való vitelevel. Az Úr kegyelme által feltárta a templomban levő önzetlenek előtt, hogy meghitt kapcsolat áll fenn közöttük és azon „más juhok” között, akiket nyájába akar fogadni. Most bizonyágtévőit, a maradékot küldi és nekik parancsolja, miképpen egykor Jeremiás prófétának: „Menj el és mondd meg!” a jóakarató embereknek, hogy vegyék tudomásul az igazságot és tudják meg, mielőtt Jehova haragja Sátán szervezetére zúdul. Akik most azzal mentik ki magukat, hogy megvárják a jobb napokat, nyilván elveszítik Jehova tetszését. De

akik teljesen hívek lesznek Jehova és az ő országa iránt, haladéktalanul sietni fognak és teljesíteni fogják az ő parancsait. A hívek előtt egyáltalán nem fontos, hogy Armageddonig még egy, vagy több év fog eltelni. Az ő kiváltságuk abban áll, hogy most engedelmeskedhetnek Isten parancsának s tudatában vannak annak, hogy maguktól semmit sem tehetnek, de Isten kegyelme által, amiben Jézus Krisztus útján részesültek, híven fogják teljes erejükből tenni, ami kezük ügyébe akad, teljesen bízva az Úrban, hogy a maga módján és idejében mindent jó eredményekhez fog vezetni. Miképpen Pál mondotta a korinthusiaknak, akik emberektől vártak az irányítást, mondják most a hűségesek testvéreiknek: „Én plántáltam, Apollós öntözött, de az Isten adja vála a nevedést. Azért sem, aki plántál, nem valami, sem, aki öntöz; hanem a nevedést adó Isten!” (Korinthus I. 3 : 6, 7) Nem tartozik mireánk annak a megállapítása, hogy mikor fog ki-törni Armageddon; a mi kötelességünk és ünnepi feladatunk abból áll, hogy legyünk szorgalmasak s örömteljes engedelmisséggel vigyük el a királyság hírét az emberekhez, hogy mindenki, aki kívánja, Jehova szervezetében keressen magának menedéket.

Tanulmánykérdések

1. Mily kötelesség terheli most Jehova felkent bizonyágtévőit és a más juhokat, amint ez most felismerhető? Mi a célja, hogy most ily próféciákat vizsgáljunk?
2. Mily tények érdekelnek minket ebben Jeremiással kapcsolatban?
- 3, 4. Alkalmazd ama prófétai tényállást, hogy Sedékiás megszegté Nabukodonozornak tett fogadalmát és az egyiptomi Faraóval szövetkezett!
5. Hogyan teljesült Jeremiás 37 : 3?
- 6—8. Ird le a Jeremiás 37 : 4-ben vázolt helyzetet! Mit mutat előre az 5. vers? Mit tekinthetünk most a 6. és 7. vers prófétai teljesülésének?
- 9—11. Mutasd ki, hogy a Jeremiásban példázottak közültek-e a 9. versben közölt üzenetet!
- 12, 13. Mily fontos utasítást és ígéretet tartalmaz a 10. vers?
14. Beszöld el, mi történt a 12. és a 13. vers közlése szerint?
15. Mutasd ki, hogy a 14. és 15. versben közöltek beteljesültek-e!
16. Mutasd ki annak prófétai jelentőségét, amit a 16. és a 17. vers tartalmaz, s hogy az azokban közölt esemény a kellő időben beteljesült-e!
- 17—19. Mit szándékozott elérni Jeremiás a 18. és a 19. versben közölt kérdésével? S a 20. vers szerint a királyhoz intézett kérésével? Hogyan teljesült a 21. vers?
- 20, 21. Hogyan vették tudomásul a Jer. 38 : 1-ben említett „fejedelmek” a „Jeremiás” által minden néphez intézett szavakat a 2. és a 3. vers kimutatása szerint? Mutasd ki, hogy a 4. vers mint prófécia teljesült immár?!
22. Mutasd ki azon helyzetet, amit Sedékiás gyávaasága példáz, habár tudta, hogy Jeremiás ártatlan!
- 23—25. Mutasd ki, mily találóan illik bele a képbe Ebed-Melek mint jellem!
- 26—28. Alkalmazd Jer. 38 : 14, 15-öt! Mily leckét tartalmaz a 16. vers Jehova bizonyágtévői részére? Hogyan adatott a figyelmeztetés, amit a 17. és 18. versek előre feljegyeztek? Mily eredménnyel?

- 29—33. Mutasd ki, hogy a 19—23. versekben említett helyzetnek a teljesülésben párhuzama van; s ugyanúgy a 24—28. versekben leírt helyzetnek is!
34. A hasonmás „fejedelmek” elmentek-e „Jeremiáshoz” kérdéseikkel és kaptak-e feleletet? (27. vers) Az eredmény azonos volt-e a 28. versben említéssel?
- 35, 36. Mily prófétai üzenetet tartalmaz Jer. 39:9—12 és azon feljegyzés, hogy a király akkori utasítását végrehajtották?
- 37, 38. Kinek a részére és miért adatott a Szentírás? Mikor és ki fogja megérteni a próféciát? Miért?
- 39—42. Ird le Jeremiás 39:16, 17. alkalmazásával a mostani helyzetet s azzal kapcsolatban Jehova bizonyítványainak felelősségét s az üzenet mostani tolmácsolásának szükségességét!
- 43, 44. Hogyan utal Ebed-Melek neve és leírása egy általa példázott osztályra? Mily állást foglal el ez az

osztály, s hogyan cselekszik, amidőn az üzenetről értesül?

- 45—47. Mit jelent Jehovának Jeremiás által (39:18) Ebed-Melekkel közölt kijelentése? Mit jelent ez az Ebed-Melekben példázottakra? Hasonlítsd össze ezt a prófétai rendeltetéssel a) Ezékiel 9:4, 6. szerint; b) a rekábítakra vonatkozólag, és c) a menedékvárosokkal kapcsolatban!
- 48, 49. Mit értsünk e kijelentés alatt: „Lelkedet zsákmányul adom neked, mivel én bennem bíztál, azt mondja az Úr!”? Hasonlítsd össze ezt az ígéretet és Sofóniás 2:3-at, Esaiás 30:1—3- és 31:1-el az engedetlenekre vonatkozólag!
50. Mi képezi tehát a maradék mostani kiváltságát és felelősségét Jeremiás 39:15—18 szerint? Törődjünk-e az időponttal? Mi lesz a végeredmény?

(1936 május 1.)

További füzet magyar nyelven

Örömmel tudatjuk, hogy Rutherford testvér további füzetét AMIRE SZÜKSÉGED VAN ma már magyar nyelven is megjelent. Jelenleg nagyobb mennyiségű magyar nyelven kiadott irodalommal rendelkezünk, úgyhogy a testvérek jól fel lesznek szerelve Jehova munkájának végzésére. A felkentek tegyenek meg tehát mindent ami kezük ügyébe akad. (Ez az értesítés egyelőre csupán Európában érvényes.)

„Jehova”

Mély hálával eltelve Jehovával, mint a saját nevének nagy kinyilatkoztatójával szemben, az „Örörony” ismét egy újabb s magyar nyelven kiadott könyv megjelenésére utal. Bizonyára nagy örömmel fogja eltölteni Isten hűséges bizonyítványainak és a jonadáboknak szívét, ha értesülnek a könyv címe felől, mely a „Jehova” nevet viseli, amely tartalmával a Felséges nevét, továbbá csodálatos munkáját a múltat, jelent és a jövőt, valamint változatlan törvényszövetségét illetőleg, szellemi felüdülés terén, az eddigieknél mindent sokkal behatóbban kiemel.

A könyvet pompás dombornyomatú redőllap ékesíti; 234 oldal terjedelemben, színes ábrákkal és teljes tartalomjegyzékkel.

A könyv készületben áll és 5.—Ké költségmegtérítés ellenében beszerezhető. Ez az összeg a jelentékeny előállítási költségek fedezésére szolgál.

Jehova bizonyítványtevői és az igaz jonadábok nem fogják elmulasztani ennek a könyvnek áttanulmányozását, hogy azáltal az Úr kegyelméből felkészüljenek és a könyvnek világszerte való terjesztésében segédkezzenek. Ha valaki egy-egy példányt már most szándékszik beszerezni, közzölje szándékát az illetékes munkavezetővel, illetve előőrssel. Ha az illető a csoportokkal összeköttetésben nem áll, rendelje meg közvetlenül a Társulatnál. Az eddig befutott megrendeléseket előjegyeztük. (Elsősorban Európára vonatkozik.)

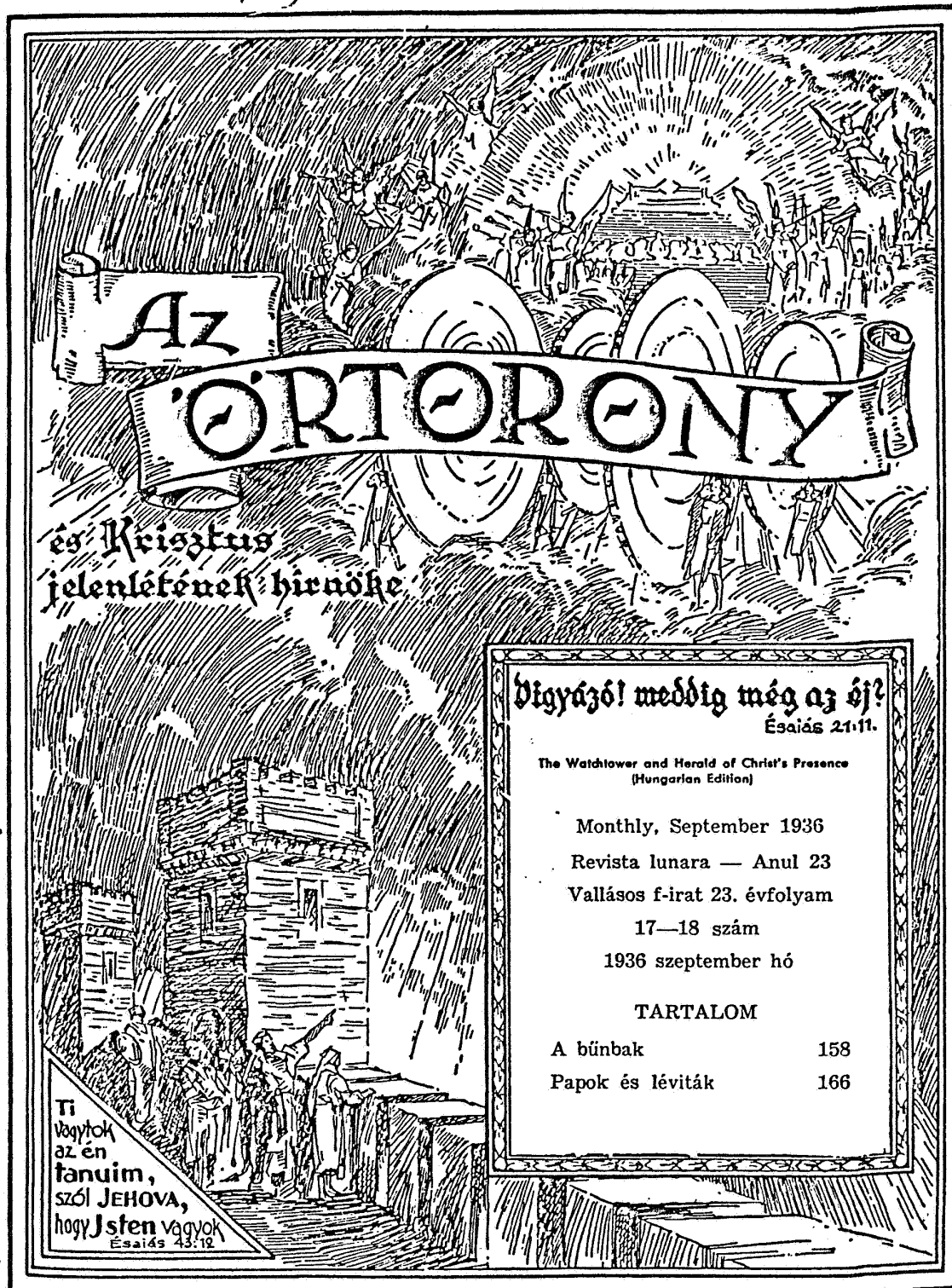
Döntés

A GAZDAGSÁG című új könyvet méltóan kíséri az újonnan megjelent DÖNTÉS című füzet. Oly üzenetet tartalmaz, melyet minden jóhiszemű ember olvasni és tanulmányozni óhajt; magabafoglalja a közelmúltban rádió útján sugárzott „A nemzetek szétválása” című előadást, továbbá „Az ön választása” címet viselő világos értekezést, amely arra utal, hogy ma mindenkinek a gazdagság és romlás között választania kell. Atólvasása a terjesztés ideje utáni vággyal tölt el. (Egyelőre csupán Európában lesz terjesztve.) Költség hozzájárulás 0.50 Ké.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopecký, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

Ára: 2.— Ké

Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředi telstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
Ara: 2 Kč pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

A bűnbak

„És vessen sorsot Aron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért... (ez a bűnbak)... Azt a bakot pedig, amelyre az Azázelért való sors esett, állítsa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa s hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába.” — Mózes III. 16 : 8, 10

MÓZEST Jehova közvetítő vagy szócsöveként használta, aki útján utasításokat osztogatott. Mózes főpapja volt, ami prófétailag Jézus Krisztusra mutat, Jehova legfőbb tisztviselőjére. Aron, Mózes testvére és Izrael főpapja bizonyos szolgálatra utasított az engesztelés napján, s így ugyancsak Jézus Krisztust ábrázolta. Jehova megparancsolta Mózesnek, utasítsa Aront teendőire az engesztelés napján, többek között két kecskebakot kellett az Úr elé állítania: „Izrael fiainak gyülekezetéből pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul és egy kost egészen égő áldozatul.” (Mózes III. 16 : 5) Az egyik bakot bűnért való áldozatul használták fel, viszont a másikat „bűnbakul küldték ki a sivatagba”. Jehova kecskéje azokat példázta, akik Jézus Krisztus áldozó társaivá lesznek. A bűnbak prófétailag a „nagysokaságot” példázta-e, amelyről tévesen azt tételeztük volt fel, hogy nem akar meghalni és kényszerhalálba küldetik? A Szentírás tagadó feleletet ad erre a kérdésre. Az Isten felszenteltjei sok ideig azon a nézeten voltak, hogy a bűnbak a nagysokaságot vagy valamely alárendelt osztályt példáz. Az Írás azonban nem támogat ily következtetést. A nagysokaság nem szellemről született osztály, hanem azon „más juhokból” áll, amelyeket az Úr Jézus Krisztus a templom megítélésének ideje alatt gyűjt nyájához. Ez nem oly nyáj, amely csak részben hűség, mert Jehova nem gyönyörködik félig hű, fél szívű teremtményben. A nagysokaság nem oly sereg, amely az áldozati haláltól való félelmében egész életén keresztül szolgálatban lett volna. Kik példáz tehát a bűnbak? Prófétailag egy szellemi osztályt példáz, nevezetesen a „gonoszszolgálat-osztályt”, amelynek tagjai a pusztulásba rohannak. Ennek a következtetésnek bibliai bizonyítékait a következőkben adjuk elő.

A következő szövegekből kiderül, mily különbözőképpen lett felhasználva ez a két kecske: „Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelésül legyen a ti életekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.” (Mózes III. 17 : 11) „Van oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak. Mert amely állatok véré a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.” (Zsidók 13 : 10, 11) Az Úr bakját megölték és véré a szentek-szentélyében az engesztelés táblájára hintették. A bűnbak véré ellenben sehol semilyen célra sem áldozták vagy használták fel.

Aron főpap a két kecskét Jehova elé állította, amennyiben azokat a pitvarban a sátor elé vitte. Aron ebben Jehova főpapját, Jézus Krisztust példázta. A Mózes III. 16 : 5-ben ecsetelt két kecskebakot az Izrael tulajdonában levő kecskék közül választották. A hasonmási nagy főpap, Jézus Krisztus, az apostolok napjaiban kezdett hozzá a két hasonmási kecske kiválasztásához. A kiválasztás e műveletének mindaddig tovább kell folynia, amíg az Úr kecskebak osztályának létszáma teljes lesz és az Úr elé lesz állít-

va. A két kecske a nép költségére lett Izrael közösségétől vásárolva. Az izraeliták az Istennel kibékülésre törekvő emberiséget- és azt példázzák, hogyan lesz közülök kivéve néhány a Jézus Krisztussal való feláldozás céljából. Habár mindkét kecske ki volt választva és bűnért való áldozatra készenlétbe helyzetetett, közülök csak az egyiket használták fel valóban bűnért való engesztelésül és nevezték is úgy. — Mózes III. 16 : 15

A két bakot Aron vezette a sátor körülvevő pitvarba és állította őket az Úr elé. „Azután vegye elő a két kecskebakot és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához (ajtájához)”. (Mózes III. 16 : 7) A két bak tehát azokat példázta, akik az áldozati korszak alatt szentelik magukat Isten akaratának cselekvésére, s akiket Isten megigazit. Ez az áldozati idő az Úr Jézussal és az apostolokkal kezdődött és mindaddig fog folytatódni, amíg Krisztus testének összes tagjai kiválasztva nincsenek. Azon tény, hogy mind két bak készen állott a bűnért való áldozatra, a törvényszövetség áldozataiban nyer bemutatást, mert azoknak hibátlannak kellett lenniök. A megigazit ember kedves Isten előtt és áldozatra alkalmas az Úr előtt. (Mózes III. 22 : 21, 22) A pitvarban levő két bak tehát a megigazit és szellemről született egész osztályt példázta; mert Isten az áldozati korszak alatt éppen avégből igazítja meg az embert, hogy a Jézus Krisztus áldozatában való részvételre mint az ő gyermeke alkalmas lehessen. Kívülről nézve ennél a pontnál mind a kettő egyforma. A kiválasztás azonban a szívbeli őszinteség alapján történik, s ez nemcsak az egyesek beszédéből, de a cselekedeteiből jut kifejezésre. Természetesen az emberek nem tudják megmondani, hogy kicsoda van elfogadható állapotban; mert az emberek csak a külsőt nézik. „Az Úr nem azt nézi, amit az ember, mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”. (Sámuel I. 16 : 7) A választás tehát a belső érzület alapján történik, az ítélet pedig akkor történik, amidőn az Úr Jézus megjelenik a templomban és ítéletre ül. (Péter I. 4 : 17; Malakiás 3 : 1—3) Ezt az időt megelőzőleg a két kecske a pitvarban mint Istennek felszentelt áll, mint amelyek még nem állítottak ítéletre az Úr elé. Jehova a nagy bíró és ő Jézus Krisztus, meghatalmazott képviselője útján ítélkezik, akinek minden ítéletet átadott a menny és a föld felett. — János 5 : 22, 27

A pitvarban a két kecskebakban példázott felszenteltek és szellemi szülöttek az ítélet és a szétválasztás idejéig együtt járnak. A főpapnak adott parancsból kitűnik, hogyan fog történni ez a szétválasztás, t. i. sorsvetés útján. „És vessen sorsot Aron a két bakra; az egyik sorsot az Úrért, a másikat Azázelért.” (Mózes III. 16 : 8) A kettő szétválasztása nem történik erőszakosan; Jézus Krisztus nem ítélkezik erőszakkal, hanem Isten törvénye értelmében, mert az kormányozza őt. „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, ha-

nem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyát." — János 5 : 30

• Jehova nem határozza meg előre a két bakban példázott felszentelték sorsát anélkül, hogy kívánságaikat és viselkedésüket tekintetbe ne venné. Az egyes személyek viselkedése dönti el, hogy ki melyik osztályba kerül, a tulajdonképpeni döntő tényező tehát a szívállapot. Míképpen a tíz szűz, akik a szétválás idejéig együtt voltak, ebben a most vizsgált képlethen is a felszentelték példázatnak. (Máté 25 : 1, 2) A pap veti a sorsot, ami arra mutat, hogy a választás nem erőszakos. „Az ember kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete”. (Példb. 16 : 33) Az Úr iránt feltétlenül hívek és őszinték osztálya, akik tehát a helyes szívállapotban vannak, lesznek az Úr bakjává a bűnért való áldozat részeiképpen; a többiek ellenben, akiket önzés indított, a bűnbakban vannak példázva.

• A sorsvetés által az Úr kecskebakkaképpen kiválasztott vagy kijelölt feláldoztatott. „És áldozza meg Áron azt a bakot, amelyre az Urért való sors esett és készítse el azt bűnért való áldozatul.” (Mózes III. 16 : 9) Azok a felszentelték és szellemi szülöttek, akik teljesen és önzetlenül hívek Istenhez, Jehova mellett állanak és szilárdan kitartanak ezen álláspontjuk mellett, minden külső befolyásra való tekintet nélkül. Nem vágyakoznak önzően jutalomra, hanem Isten elismerésére törekcszenek, s amiatt is oly hívek Istenhez. Hűségükkel és Isten előtt való állandó feddhetetlenségükkel teljesítik a vele kötött áldozati szövetségüket. (50. zsoltár 5) A Jehova bakjában példázottak lesznek elfogadva a bűnhordozó Jézus áldozótársaiképpen, s azért áll felőlük megírva, hogy vele együtt temették el a halálba a keresztség által. (Róma 6 : 4) Csak azok fognak Jézus Krisztussal élni és uralkodni, akik az ő áldozati halálában is résztvesznek vele. „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket”. — Tim. II. 2 : 11, 12

• A másik bakban példázott osztály a cselekedete miatt lesz kiszolgáltatva az ördögnek. „Azt a bakot pedig, amelyre az Azazelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa és hogy elküldje azt Azazelnek a pusztába.” (Mózes III. 16 : 10) „Azazel” héber szó, nincsen lefordítva, nem jelent pusztát, ahová a bakot küldeni kellett, hogy a haláltól megmeneküljön és azt sem jelenti, hogy az illető osztály halálfelelmében szolgaság alatt állott. „Azazel” nyilván, oly személyt vagy teremtményt jelent, aki Jehovával szembeszállt; ez a teremtmény Sátán, az ördög. (A zürichi bibliafordításban „Azazel” neve elbukott szellemet, a bernfeldi ford. szerint pedig a gonosz szimbólumát jelenti). Amaz osztály, amelyet ez a bak példáz, cselekedetével állott az ördög mellé, nem pedig azért, mintha az Úr szándékosan előre úgy rendelte volna. Az Úr a kinyilvánuló, önző cselekedet szerint ítélkezik. Jehova változatlan törvénye szerint a szívállapot és annak automatikusan megfelelő cselekedet helyez bárkit is a bűnbak-osztályba. Ez nem lesz feláldozva, hanem „elevenen lesz Jehova elé állítva”, hogy így felhívja a figyelmet, hogy ez a kecske nem teljesítette Jehovával való szövetségét, hanem szövetségének rendelkezései-

vel szemben életben van. Mire aztán Jehova ítéli meg, mi történjen az „eleven bakkal”.

• Az angol bibliafordítás erről a bakról a következőket mondja: „Állítsa elevenen az Úr elé, hogy vele engesztelést szerezzen.” (Ez a fordítás nem lehet helyes, mert nem alkalmas erre a célra. Más fordítások így szólnak: „Hogy rátegye az engesztelést”, „hogy felette engesztelést szerezzen”, hogy „öt kiengesztelje”, rajta kiengesztelődjön”, hogy „rajta az engesztelő cselekedeteket végrehajtsa”). De hiszen ezzel a bakkal semilyen engesztelés sem volt szerezhető, mivel nem ontották vérét és engesztelés csak a véröntése útján történhetik. Nyilván tehát az átdolgozott angol fordítás a helyes (amit egyes német fordítások is átvettek), aminek helyességét a következő szövegek meg is erősítik: „Mert a testnek élete (lelke) a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelésül legyen a ti életekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.” (Mózes III. 17 : 11) „És csaknem minden vérral tisztított meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.” (Zsidók 9 : 22) „Mert amely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.” (Zsidók 13 : 11) Ezek a szövegek bizonyítják véglegesen, hogy az eleven kecskebakk által nem szereztetett engesztelés, mivel a vérét nem ontották ki. Az amerikai és az angol átdolgozott Biblia azt mondja: „engesztelést érte”, ami azt jelentheti, hogy az „eleven kecskében” példázott osztály eredetileg Jehova elé azért volt állítva, hogy a nagy engesztelési nap áldozatában való részvételre alkalma nyíljon. Ennek a baknak elvezetése előtt levágták a tulkot és vérét az engesztelés táblájára hintették az Úr előtt s ez mutatja a hasonmási tulok által szerzett engesztelést. Az „eleven kecskebakkot” az Úr elé állították, hogy döntsön annak sorsa felett, ami arra mutat, hogy ennek a bakosztálynak is hozzáférhetővé volt téve a tulok engesztelő ereje; most azonban ez a bak-osztály arra mutat, hogy hiába részesült Isten kegyelmében és a kegyelem Lelkét meggyalázta. — Kor. II. 6 : 1; Zsidók 10 : 29

• Ezzel az „eleven bakkal” később nem történt semmi, ami arra mutatott volna, hogy „általá engesztelés” szereztetett. Ellenkezőleg ez áll megírva felőle: „Állítsák elevenen az Úr elé (tehát nem ölték meg) . . . , hogy Azazelnek küldjék ki a pusztába.” Mivel hiába vette Isten kegyelmét, nem marad egyéb hátra, hogy Isten szervezetéből a Sátánhoz küldjék, „Sátánnak szolgálatassák ki”. (Kor. I. 5 : 5) Ezzel a bűnbak-osztállyal is úgy van, mint Júdással: „A falat után beleköltözött a Sátán.” (János 13 : 27) Az eleven bakban példázott osztály élni, a szabadságot élvezni óhajtotta s nem akarta magát alávetni a „felső hatalmaknak”, t. i. Jehova Istennek és Krisztusnak. Ennek megfelelően cselekvési szabadságot is kapott, de nem az Isten szervezetén belül. Szabadságában áll, hogy a maga útját kövesse és Sátánhoz és szervezetéhez csatlakozzon. Ez az osztály kiabál a szabadság után és azt meg is kapja. A pusztá nem jelent szükségképpen oly helyet vagy állapotot, ahol a bűnbak-osztály Sátán és közegei kezétől erőszakos halállal kell ki-múljon, hanem oly állapotot jelent, ahol az igazság nem fénylik, a külső sötétség és veszedelem állapotát jelenti. — Máté 13 : 42; 25 : 30

Engesztelő művelet

"A cselekmények az engesztelés napján a következőképpen folytak: A két kecskebakot a pitvarba vezették, hogy engesztelőáldozatra készen álljanak. A főpap azután sorsot vetett s az egyik sors arra a kecskére esett, amelyet Jehova elé állítottak és Azázelnek küldtek. De mielőtt elküldték volna, meg kellett történnie az engesztelés műveletének a tulok és az Úr bakjának vére által. Az előképben először levágták a fiatal bikát s véré a szentek szentélyébe a szt. helyre vették és a kegyelem táblájára hintették. Azután az Úr bakját vágták le és a pap a bak vérével is „ugyanúgy cselckedett, mint a tulok (bika) vérével." Így szerzett engesztelést a pap magáért, a házáért és egész házanépéért. Azután ki kellett mennie az oltárhoz a pitvarba és engesztelést szereznie érte azáltal, hogy a tulok és az Úr bakjának véréből az oltár szarvára kent és az oltár körül hintett. — Mózes III. 16 : 12—19

"Miután ezt elvégezte a 12—19. versek értelmében, az eleven- vagy a bűnbakra került a sor, amint írva van: „Miután pedig elvégzi a szent helyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot." — Mózes III. 16 : 20

"A hasonmásban azt jelzi, amidőn az Úr a templomhoz érkezett az ítéletre, s ennek a munkának egy része a szentély megtisztítása és a hű maradéknak a „gonosz szolgától", akit „bűn emberének" is neveznek, való elválasztása. Az eleven bak előhozatala és Azázelnek való küldése ugyanezt a gonoszszolga-osztályt példázza, az osztályok leggonoszabbikát, a „bűn emberét". Ez a „gonosz szolga" oly szellemi szülöttekből áll, akik egykor a királyság örökösei voltak. A bűnbak tehát e ponton azokat példázza, akik a hasonmásban a nagy engesztelés napján megigazultak, Lélektől fogamzottak és hűtlenségnek bizonyultak, s az Úr ezen osztály felől intézkedik, amidőn ítélkezni fog a templomban. Ami a sátorral kapcsolatban történt, a világ végén történő eseményeknek volt az előképe, (Kor. I. 10 : 11) ami azt jelenti, hogy abban az időben, amidőn Jézus Krisztus a templomban ítélkezni megjelenik.

"Aron főpap azután Izrael gyülekezete előtt nyilvánosan közölte az eleven, bűnbakot illetőleg: „És tegye Aron mind a két kezét az élő baknak fejére és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkeit és mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába." — Mózes III. 16 : 21

"Aronnak az eleven bakkal való cselekménye semmiképpen sem azt jelenti, hogy a bűnbak a pap és az ő háza helyébe szerez értük engesztelést. Sőt ez inkább arra az időre mutat, amidőn a Szentlélek szószólói és segítői tevékenysége megszűnik és Jézus Krisztus fogja teljesen felkarolni az Istennek szentelteket, intézkedik a szellemi szülöttek felől és a „bűn embere" megismertetik. (Thess. II. 2 : 1—10) Aronnak a bakra helyezett két keze Jézus Krisztusnak, a nagy főpapnak teljes hatalmára mutatnak a bűnbak osztálya elleni működésében annak leleplezése miatt és a hűtlen osztálynak Isten szervezetéből való eltávolításának okára is rámutatnak. A fej az a rész, amelyen a felelősség nyugszik s azt fejezi

ki, hogy az „eleven bak" nem hivatkozhatik tudatlanságra mint mentő okra. Ésaiás 58 : 1-ben van megparancsolva, hogy a szellemi-osztály figyelmét fel kell hívni az Úr cselekedetére, hogy tudatlanságra ne hivatkozhasson. Azáltal, hogy a pap minden bűnt az eleven bak fejére olvasott, az van kimutatva, hogy azt nyilvánosan hirdeti vagy fejezi ki, hogy nem lesz kíméletes ennek az osztálynak lázadásával, engedetlenségével és a Sátán szervezetével szemben való kacérkodása iránt és azt nem bocsátja meg. Ez azt jelenti, hogy ennek az osztálynak valódi állapotát ismeretnie kell.

"Mindkét bakot Izrael fiaitól vették, de az eleven bak jelképileg nem szolgált híven az Úrnak. A hasonmásban a két kecskét az emberek közül vették, akik az Urhoz tértek s magukat neki szentelték; A „gonosz szolga" azonban hűtlenség bizonyul és hiába részesült Isten kegyelmében; nem szolgálja híven Isten érdekeit a hasonmás izraeliták között s közülök többeket bűnre indított. A gonoszszolga-osztály tagjai tehát törvényszegők vagy igazságtalanok. Az ily igazságtalanságot a Sátán szervezetével való közösségük képezi, amiáltal a világból beszennyeződtek és Sátán szervezetével vagy a világgal való titkos egyetértésükben ellenállnak Isten szervezetének és erőszakosan lépnek fel azzal szemben. Ezek szövetségsszegők, s emiatt halálra méltók. — Róma 1 : 30—32

"Mindkét kecskebakot elővezették és az izraelitákért bemutatatták; de mivel a bűnbak nem lett a nép bűnének viselőjévé, a bűnőknek reálolvása, amint a szöveg elmondja, nem is vihette át reá a nép bűneit s nem lehetett a köz jötevőjévé. Az eleven bak következőleg senki részére sem jelentett engesztelést. Azonkívül azok a bűnők, amiket a főpap az eleven bakra olvasott, más fajták kellett hogy legyenek, mint amelyekért az engesztelő vér, amit a kegyelem táblájára hintettek, engesztelést szerzett; mert az Úr nem emlékszik meg többé az eltörölt bűnökről. „Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket." (103. zsoltár 12) „Mert megkegyelmezek álnokságaiknak és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem." (Zsidók 8 : 12) A bűnök és törvényszegések ellenben a bűnbak-osztály fejére rakattak, mivel ez az osztály elmulasztotta a népek Isten parancsai szerinti figyelmeztetését. (Ezékiel 3 : 17—20) Nem tiltakoznak Sátán képviselőinek Jehova bizonyosságtévéivel szemben elkövetett igazságtalan cselekedetei ellen. Jézus ugyanezt a szabályt fejezte ki a következő szavakban: „Nagyobb bűne van azért annak, aki a te (az ellenség) kezébe adott engem (Jehova tanubizonyságát)." (János 19 : 11) Erről a hűtlen szövetségsszegőről, az „eleven bakról" vagy bűnbak-osztályról áll megírva: „És átok gyanánt hagyjátok itt neveket az én választottaimnak." (Ésaiás 65 : 15) Ezzel a legfőbb bűnösöknek vannak jellemezve a földön az eleven kecskebak-osztály tagjai, s ezek képezik a „bűn emberének, a pusztulás fiának" nevezett osztályt. — Thess. II. 2 : 3

"A bűnbak-osztályról áll megírva: „Jaj a világnak a botrányok miatt, mert szüksége, hogy botrányok essenek: de jaj annak az embernek, aki által a botrányok esik." (Máté 18 : 7) „Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemnek és

eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról és az ő cselekedetüknek gonoszságától." (Jeremiás 23 : 22) A bűnbak-osztály nem bizonyul a nép jótevőjének, amely a büntetést magára vállalja, hanem a nepre káros osztálynak bizonyul Isten iránti hűtlensége és parancsai iránt tanúsított engedetlensége folytán. Isten szervezetéből ez a bűnbak-osztály el lesz távolítva és örökre elküldve Isten színe elől. A szöveg így szól: „küldje el az arra való emberrel a pusztába” tehát egy tisztatlan ember által. Ezáltal a tisztátlanok azon osztálya van példázva a földön, amelyre Jehova a bűnbak-osztályt rahagyja, amely aztán azt az ördöghöz vezeti. A bűnbak-osztály kezdetben a kozmibosszege, később pedig szandekos cselekedete útján lesz a tisztátlan osztály társa és foglalt aztán határozottan Isten és az ő szervezete ellen állást. A bűnbak-osztály tehát eltávolít Isten szervezetéből s a világnak vagy Sátán szervezetének lesz részévé és közvetlenül az ördög felé vonszolva. Többen léptek erre az útra az Úr Jezusnak templomához érkezése után. (Zakariás 14 : 2) A bűnbak-osztály a feljegyzés szerint a „pusztába” vonszoltatott, ami természetesen Isten népének táborán kívül volt, amelyért az engeszeteles szerveztetett s távol azoktól, akik Istennel kibekülésre törekedtek. A pusztá oly állapotot példáz, ahol az igazságot-szeretők és szomjúhozók részére nincsen ehető eledel, sem az igazság-vize, amely szomjukat olthatná. Ez a sötétség, az Istentől való elidegenedés s az ő megváltottaitól való elhidegülés állapota; ez a hely, ahol az ördög lakik, nagyon távol van a Jézus Krisztus által való bűnengesztelés intézkedésétől. Kint abban az állapotban teljesen szabadok, önző kívánságaikat tetszés szerint követhetik. Ezek zúgolódó, elégedetlenek, s Isten törvénye és Isten szerveztének utasításai ellen lázadók; ezáltal kerülnek oly helyzetbe, hogy mint ilyenek vezetessenek el. „Ezek zúgolódók, panaszkodók, a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevélységet szól: haszonlesésből személy imádók. Ti azonban szerettem, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondtak. Mert azt mondták nektek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, akik az ő istentelen kívánságaik szerint járnak. Ezek azok, akik külön szakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szentlélek.” (Júdás 16—19) Az ilyenek nem állanak Isten vezetése alatt és nem is élvezik az ő védelmét.

„Ezt a következtetést támogatják a következő szavak is: „Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat a kietlen földre (más ford. szerint „elkülönített földre”) és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.” (Mózes III. 16 : 22) A bűnbak-osztályhoz tartozók oly állapotba vezéreltetnek, amely Isten népének táborától vagy szerveztétől el van különítve. A bűnbak-osztály kietlen földre való elvezetése nem mutat arra, hogy új lehetőség állna fenn ennek az osztálynak Isten szerveztébe való visszatérésére, s hogy Isten újból vissza fogadja azt. „Rettenetes dolog az élő Isten kezébe kerülni.” (Zsidók 10 : 31) E prófétai képnek valódi jelentőségét a beteljesítő tények mutatják. Az írás és a tények nem jogosítanak fel oly következtetésre, hogy Isten az emberiség bűneit a feledés kietlenségébe engedi elmerülni, amire a bűnbak-osztályt használja. Észszerűtlen és bibliaszerűtlen feltételezés lenne, hogy Isten a szö-

vetégszegőket, a hűtlenekeket használja mások szandekos igazságtalanságainak hordozására s azáltal készít helyet az eleven bakban példázott osztály számára a mennyben a választott osztály szolgálatára. A „nagysokaság” az engeszeteles nap e képletében és a két kecskébakkban egyáltalán nincsen példázva. A nagysokaság nem szellemi szülött és nincs is Jézus Krisztussal társáldozatra rendelve. A bűnbak semmiképpen sem példázza a nagysokaságot.

„Amidőn az Úr Jézus a templomban megjelenik, hozzá fog a tisztító művelethez s ennek a munkának egy része a törvényszegők eltávolításából, illetve azoknak eltávolításából áll, akik nem tiszta szívűek. A lázadók eltávolítása tovább tart, s mindenki, aki zúgolódó, botrányokozó és elégedetlen Istennel és szerveztével szemben, ki lesz taszítva. Ez a templomban örkődő angyalokban is példázva van, akik a gonoszokat megakadályozzák a belépésben s kivetik azokat, akik az önzés és az önös cselekedet által megrontották magukat. Bárki is, aki a templomban óhajt maradni, kell hogy kövesse Jehova parancsait, nem feledkezvén meg az ő szerveztének törvényéről, mert ez az Úr szabálya: „Órizd meg fiam atyád parancsolatját és anyád tanítását el ne hagyj!” — Példb. 6 : 20

„Isten rendelkezik egyes személyekkel a testületben, akiknek az a feladatuk, hogy az utasításokat a szervezethez továbbítsák. Aki a szervezet utasításaival elégedetlen, az ellen zúgolódik vagy fellázad, tényleg az Úrral szemben elégedetlen és ellene lázad fel. Az Úr minden szolgálja a saját mesterének áll vagy esik, s nem másoknak. „Te kicsoda vagy, hogy kárhozzatod más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.” — Róma 14 : 4

„Valaki fellázad Isten szerveztében a szervezet utasításaival szemben dacol és szembe helyezkedik azzal. Ez lázadás az Úr ellen, mert a szervezet az övé, s ha az ő szolgálja tényleg tévesen cselekszenek, az Úr a maga idejében helyre fogja azt igazítani. Még most ebben az előrehaladott időben is vannak egyesek, akik fellázadnak és összeesküvést szőnek az Úr szervezte ellen s valamely önzéstől indítva az emberektől való megtiszteltetést óhajtvá, magukat akarják igazolni és hangulatot akarnak kelteni maguk mellett. Néha valamely önző összeesküvésbe von bele egyeseket, azt remélve, hogy követőket fog szerezni magának. Nem régen azt írta egy ilyen, aki nyíltan szembe szállott a Társulattal, egy vélt barátjának: „A vita tárgya ugyanaz most is, mint két év előtt, amidőn együtt arról beszélgettünk, hogy egy embertől féljünk-e és meghódoljunk neki, vagy pedig csak Jehova Istent féljük és tiszteljük egyedül... Legalább is heten elismerték, hogy ez a döntő kérdés, megegyeztek és szövetséget kötöttek, hogy lojálisak lesznek Jehova iránt és nem fognak embertől rettegni; de amidőn a megpróbáltatások elkövetkeztek, mégis — úgylátszik — félelem támadt bennük”. Ezeknek a szavaknak írója gyakran panaszt emelt a szervezetben tevékenykedő különböző személyek ellen, amidőn maga is a Társulat szolgálatában állott, csupán amiatt, mivel azok végrehajtották az utasításokat és a részükre kijelölt munkát híven elvégezték. Ez a panaszkodó nem szégyelte többször megdorgálni a testvéreket és megfélemlíteni és saját

önző vágyainak kielégítésére használta fel a Társulatnál betöltött hivatalát. Amde az Úr a kellő időben megállást parancsolt neki. Fent idézett szavaiból kitűnik, hogy mások is csatlakoztak lázadásához s az Úr velük a maga idejében kétségtelenül tetszése szerint fog elbánni, ha úgy fogja jónak látni. Az Úr látható szervezetében nincsenek urak, sem mesterek, s emiatt nincs is oka félnie senkinek sem valamely embertől, aki önzetlenül szolgál Istennek. Még alkalom sincsen arra gondolni, hogy embertől félni kellene. Éppen így az is bizonyos, hogy aki teljesen az Úrnak szentelte magát, nem fog cselvetést szólni egy másik ellen az Úr szervezetében. Akik azonban nem tisztá szívüek, illetve akik önzéstől vannak indítva, szottak cselvetéseket szólni. Ezek magukat és másokat is megcsalják; az Úr azonban ismeri a szív titkait s aszerint ítélkezik. Senki sem maradhat meg Isten szervezetében, aki tisztátlan szívvel bír; azért áll megírva: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” — Példb. 4 : 23

A Sátánnak kiszolgáltatva

Amiképpen a bűnbak Azázelnek küldetett, úgyilátszik hasonlóképpen voltak emberek az egész áldozati kor alatt, akik a bűnbak-osztályhoz tartoztak s az ördögnek voltak kiszolgáltatva, jóllehet a képlet főképpen akkor teljesül, amidőn az Úr templomához jön. Pál apostolt az Úr rendkívül felhatalmazta azon hatalommal is, hogy a lázadókat a Sátánnak kiszolgáltassa. Amidőn Pál figyelmeztetéseket és tanácsokat osztogatott Timotheusnak, írta: „Megtartván a hitet és jó lelkiismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek; kik közül való Himenéus és Alexander, kiket átadtam a Sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.” (Tim. I. 1 : 19, 20) Annyi bizonyos, hogy az Úr nem tűri meg szervezetében a szándékos ellenkezőket: „A szentségtelen üres lármákat pedig kerülj, mert mind nagyobb istentelenségre nevednek. És az ő beszédük mint a rákfene terjed; közülök való Himenéus és Filétus. Akik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondván, hogy a feltámadás már megtörtént és feldúlják némelyeknek a hitét. Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az ővéit; és: álljon el a hamisságtól minden, aki a Krisztus nevét vallja.” — Tim. II. 2 : 16—19

„Az apostol Isten népéhez, a keresztények testületéhez fordulva, figyelmüket a gonosztevőkre hívja fel közöttük, és többek között a paráznaságot, bálványimádást, haragot, irigységet, részeskedést és a hasonlókat említi. (Korinthus I. 5 : 1, 2; Galata 5 : 19—21) Az ilyeneket cselekvők tisztátalanoknak vannak bemutatva, s mint olyanok, akik másokat is beszennyezhetnek és megfertőzhetnek a keresztény közösségben a becsületesség, gonoszság és törvénytelenesség bűneivel. (Kor. I. 5 : 6—10; Péter II. 12 : 18, 19) Az ilyen gonosztevőkről s a hű keresztényeknek az ilyenekkel szemben tanúsítandó magatartásáról írja az apostol: „Azt irtam nektek ama levelemben, hogy a paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom nektek: hogy ne társalkodjatok (barátságot ne tartsatok) azzal, aki atyafi létére

parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó vagy részeseges vagy ragadozó (tolvaj). — Az ilyenekkel még együtt se egyetek.” — Kor. I. 5 : 9—11

„Ugyanezekre a gonosztevőkre hivatkozva, mondja az apostol: „Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, aki ekként ezt cselekedte, ti és az én lelkem, ami Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával, átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartsék az Úr Jézusnak ama napján.” — Kor. I. 5 : 3—5

„A hívekhez szóló figyelmeztetés odairányul, hogy a gonosztevőket eltávolítsák s odaküldjék, ahova valók, s velük közösséget ne ápoljanak. Ugyanez a szabály szól minden ellenkezésre, amelyet Isten népével szemben tanúsítanak, s minden kísérletre, amivel őt megfertőzni s köztük szakadást előidézni akarnak. (Róma 16 : 17, 18) Az apostol arra utasítja a híveket, hogy a gonosztevőket távolítsák el maguk közül, hogy a lélek megtartsék az Úr Jézusnak ama napján.” Ezek a szavak nem jelentik a gonosztevő lelkének (szellemének) megszabadítását, az ő testi szervezetével szemben, hanem az Isten gyülekezetének szellemét jelentik, az Úr Jézus Krisztus szellemét, amelynek be kell töltenie az ő hű követőit is. Ezt a szellemet kell tehát az Úrnak tetsző állapotban megtartani és megőrizni, hogy a keresztények testülete az Úr Jézus napján, amidőn ő a templomban megjelenik, elismerésre méltónak ismertessék el általa.

„Ha a gonosztevők cselekedeteivel szemben szemet hunyunk, a keresztények egész testülete beszennyeződik. „Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örökéletet.” (Galata 6 : 8) „Mert a testnek gondolata (érzülete) halál; a Lélek gondolata (érzülete) pedig élet és békeség.” (Róma 8 : 6) A figyelmeztetés tehát arra irányul, hogy a gonosztevőket kerülni kell, hogy Krisztus szellemét megőrizzük a gyülekezetben az Úr Jézus Krisztusnak ítéletre való eljöveteleig. A korinthusi gyülekezetben uralkodó állapot életveszélyes volt s az apostol emiatt sürgette azt a testületet a szükséges intézkedések megtévesére a gonosztevőknek maguk közül való eltávolítására. Nem jó a fi dicsekedések, avagy nem tudjátok-e, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposztasztja? Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi bűsvéti báránynak, a Krisztus megáldoztatott mi érettünk.” (Kor. I. 5 : 6, 7) Az apostolnak később írt szavai mutatják, hogy a keresztények korinthusi gyülekezete megfogadta az ő tanácsát s az említett gonosztevő megbánta bűneit és visszatért az Úrhoz. (Kor. II. 2 : 5—11) Így őriztette meg a gyülekezet szelleme s ez mutatja, hogy hasonlóképpen kell tenniük mindazoknak, akik az Úr elismerését bírták, amidőn ő templomához 1918-ban megjött az ítéletre és az Istennek szentelték megtisztítására. A nagy olvasztó, Jézus Krisztus a szentély megtisztításakor nem rontja szét a szentély-osztály feddhetetlen szellemét, hanem megőrzi és megmenti a felkentek munkájának teljes befejezéséig. A félrevezetőket

és gonosztevőket összeszedi és eltávolítja, hogy az egész test tiszta és ép legyen.

Amidőn az Úr Jézus, a nagy főpap megjelenik, tiszta, hibátlan, szent és Jehova helytartói dicsőségében jelenik meg. A képlet szerint Jézus Krisztus az ő nevére szórt és az ő nyomdokain járó követőire zúdított gyalázkodások megszűnése előtt jelenik meg hatalomban és dicsőségben. Ez a feljegyzés szerint Aron előképi cselekedetéből tűnik ki: „Azután menjen be Aron a gyülekezet sátorába és vesse le a gyolcs ruhákat, amelyeket felöltött, mikor bement a szenthelybe és hagyja ott azokat. És mossa meg a testét vízben a szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki és készítse el a maga egészen égő áldozatát és végezzen engesztelést magáért és a népért.” — Mózes III. 16 : 23, 24

Amidőn Aron gyönyörű, szép öltözetében jött ki, Jézus Krisztust a templomban szépségében és dicsőségében, Jehova szövetségének követkeppen való megjelenésében példázta, amidőn őt Isten szövetséges népéhez küldte. Azután Aron égőáldozatot mutatott be magáért és házanépéért és égőáldozatot a népért. A népért bemutatott égőáldozat prófétailag azt példázta, hogy Isten a sűnök engeszteléséül bemutatott áldozatát elfogadta. Most ezt az elfogadást az mutatja, hogy a maradék, Krisztus testének földön levő tagjai, eljességre jutottak, hogy „új nevet” kaptak és az áldozati kor zárómunkájára használnak fel az igazság üzenetének az Úr nyájához tartozó „más juhok” előtt.

Azután a főpap elégette az engesztelő áldozat kővérét: „A bűnért való áldozat kővérjét pedig füstölögtesse el az oltáron.” (Mózes III. 16 : 5) Illetve, a tuloknak és az Úr bakjának kővérét elégette; mert megvan írva: „Minden kővérség az Úré.” (Mózes III. 3 : 16) Világosan kiűnik tehát, hogy a képlet a következőket jelenti: Mialatt a bűnbak-osztály a pusztában kóborog, élvezzi, amit szabadságnak nevez, mindig a saját kedve szerint cselekedve, Jehova felkentjeinek maradéka a szolgálatban emésztődik meg, örömmel téve bizonyosságot az ő nevééről és országáról. Az Úr házához való buzgó szerelem emészt meg nem s a te gyalázóidnak gyalázkodásai reám hullottak.” (69. zsoltár 10) Ebből látható, hogy az Úr nem kényszerít senkit sem egy bizonyos út követésére, hanem mindenkinek alkalmat nyújt, selegedjen a kedve szerint s annak megfelelően iselje is a következményeket.

„Ama tisztátlan osztály, amelyet a „kéznélvő ember” példáz, (21. vers) aki a bűnbakot leveztette az ördöghöz, Isten kegyébe fog jutni valaha? Lehetséges, ha az ezen osztályhoz tartozók megtisztulnak és őszintén s becsületesen az Úr ártján foglalnak állást; az előképben ez a következőképpen van megmutatva: „Az pedig, aki elítélte az Ázázelnek való bakot, mossa meg ruháit s a testét is mossa le vízben és azután menjen be a táborba.” (Mózes III. 16 : 26) Isten bűnengesztelő áldozatának érdeme alá kell kerülniök és teljesen engedelmeseknek és hívőknek bizonyulniok, mielőtt a Sionba vezető töltött útra léphetnek. — Esaiás 35 : 8

„A tulkot, valamint az Úr bakját is, amelyeket vérért a szentek-szentélyébe vitték engesztelő áldozatul, a táboron kívül égették el. „A bűnért való áldozati tulkot pedig és a bűnért való áldozati bakot, amelyeknek vére engesztelés végett

bevitették a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül és égessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéját tüzzel.” (Mózes III. 16 : 27; Zsidók 13 : 11—13) Ez mutatja meg a helyes utat, amelyen Jézus Krisztus követőinek járniuk kell s amelyen járnak is, amiért Isten elismerésében is fognak részesülni.

Fundamentomon építve

„Az apostol isteni sugallat alatt és tekintély alapján utasítja a felszentelt építőket arra, hogyan kell építeniök, hogyha tetszeni akarnak Istennek. „Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (Kor. I. 3 : 10, 11) A valódi fundamentom Jézus Krisztus s az építőknél követniök kell a lefektetett szabályt, hogy munkájuk a tüzes megpróbáltatások napján megálljon. Mert amint az apostol Kor. I. 3 : 15-ben mondja, „ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy mintha tűzőn kerestül.” Ez a szöveg, amely azokról szól, akik kárt szenvednek, tényleg a nagysokaságra vonatkozik-e, amely a régi feltevés szerint a nagy nyomorból jön?

Erre a kérdésre tagadólag kell felelnünk, legalább is két okból, mivel a nagysokaság az Írás szerint nincsen belefoglalva a szellemi-osztályba. A feljegyzés így szól: „Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; kinek-kinek munkája nyilván lesz; mert ama nap megmutatja, mivel hogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minemű legyen, azt a tűz próbálja meg.” — Kor. I. 3 : 12, 13

„Az itt említett építés nyilván az Úr Jézus templomához jövelele előtt történt, mert először a templomhoz érkezése után ül le ítélkezni mint bíró és hasonlítható, az „olvasztókemence tüze” s ül le mint ötvös és tisztogató. (Malakiás 3 : 1—3) Az építők olyanokból állnak, akik magukat Isten akaratának cselekvésére szentelték s valódi alapokon építenek; de az építéshez fát, szénát és pozdorját használnak, amelyek eléghető dolgokat példáznak, s amelyek a szemle alkalmával a tüzes megpróbáltatásokban nem tudnak kitartani. Az ily anyagokkal való építést a „jellemejllesztéssel” is lehet jellemezni, külső dolgokkal kapcsolatban, mint amilyenek például bizonyos ruhaviseletek, ájtatoskodó külső az emberek előtt való tetszés érdekében; az emberi bölcselkedések is ehhez tartoznak, amilyen volt pld. az egyiptomi piramis, amit illetéktelenül tekintettek Isten tanúbizonyságának; tervezetek, időszámítások s azokkal kapcsolatos következtetések; emberek tisztelte s nagy és kiváló tanítóknak és vezetőknél való titulálása; a politikai és világi tényezőknél való alárendeltség és azoknak „felső hatalmakként” való elismerése; s végül bizonyos fogadalmak és elhatározások, amelyeket naponként mások előtt és füle hallatára elismételgettek. Az ily dolgok, miket Isten ígéje nem támogatott, az Úrnak templomában való megjelenésekor, fénylő villámjainak megvilágításában és ítélkezéseinek tüzes megpróbáltatásaiban nem állhattak meg, amidőn az igazság fényzóróját reájuk irányították.

Amidőn az Úr Jézus a templomhoz jött és ítélkezni kezdett, akkor mint Jehova nagy szolgálja egyúttal sok prófécia valódi jelentőségének

feltáráshoz is hozzáfogott, amelyeket azelőtt nem tudtunk megérteni. Az Úr tüzes megpróbáltatásai feltárták, amit építettek és alapos vizsgálat alá vetették mindenkinek a munkáját. Minden nem megfelelő épület leég, mint a fa, széna és pozdorja s egyéb gyulékony építőanyag. A meg nem felelő építőanyag haszontalan és fel lesz égetve Isten szervezetében, mivel értéktelen és tényleg a munka akadály, amire az ő népe rendeltetett. Az Úr minden felszenteltnek megparancsolta az építést; a dörék azonban félre voltak vezetve, s oly dolgokat építettek, miket az emberek lássanak; mert bebeszélték maguknak, hogy az az, amit tenniük kell, hogy másokat az Úrhoz vonhassanak s azok üdvözülhessenek. Amiről tulajdonképpen szó volt, nem értették meg s Jehova nevének az igazolása egyáltalán szóba sem került. Egyesek azon a nézetén voltak, hogy saját magukat kell elkészíteniük, hogy segíteni tudjanak az Úrnak az uralkodásban. Nagyobbra tartották magukat a kelletténél; ily módon építettek s munkájukat az apostoltól emiált gyulékony anyagok példázzák.

„Eljött a nap, amidőn az Úr szolgálóival leszámolást tartott s megszemlélte az épületanyagot s akkor veszteség érte azokat, akik meg nem felelő épületanyagot használtak. Mily kárt szenvedtek? A szolgálati alkalmak kiváltságát veszítették el Isten, illetve Krisztus királysága érdekeinek előmozdítása tekintetében. A hívek ellenben elpusztíthatatlan épületanyagot használtak, amit az értékes ércék példáznak; munkájuk kibírja a tüzet és jutalmat nyernek, jutalmuk pedig a királyság érdekeiből és a templomi szolgálatból áll, immár földönlétük alatt. Ezek a hívek vannak „a hű és a bölcs szolgának” nevezve, akire az Úr minden javait, illetve a királyság összes érdekeit rábízta. Ezek részesültek az „új név” jutalmában is, amelyet az Úr szája határozott meg. Hogyan fog megmenekülni tehát az, aki kárt vallt? „Kárt vall, de ő maga megtartatik, úgymint tűz által.” (15. vers) Attól függ, hogyan viseli el a kárt s hogyan viselkedik azután.

„Amíg gyulékony cókmojkához ragaszkodik, jellemfejlesztéshez vagy hasonló, említett dolgokhoz, bajban van s abban a veszélyben forog, hogy a gyulékony építőanyaggal együtt fog elpusztulni; de ha nem fog fáradozni a fa, széna és pozdorja megmentésén, hanem hagyja hadd égjenek el azok, és az igazi alapon szilárdan áll, megtartatik és túl fogja élni a tüzet. Szilárdan megalapozva kell lennie az igazi és egyetlen fundamentumban, Jézus Krisztusban, a nagy igazolóban és királyban, szívesen kell vennie, ha gyulékony építőanyagai elégnék s örvendeznie kell, hogy tiszta betekintést nyert az eldöntendő tulajdonképpeni kérdésbe és ujjongással kell az Úr mellé állania. Akkor meg van mentve és Isten kipróbált maradványának a tagja. Meg van írva: „Megőrzi az Úr a híveket.” (Róma 9 : 27) „... A maradvék tartatik meg.” (Róma 9 : 27) „... A mi megtartó Istenünk, aki azt akarja, hogy minden ember (aki az újszövetségben a helyes alapon épített) idvezüljön és az igazság (pontos) ismeretére eljusson. (Tim. I. 2 : 3, 4) Kor. I. 3 : 15-ben a hangsúly a „de úgy”-an van. Itt ki van mutatva, mily intézkedés által idvezülhet valaki, ha gyulékony építőanyaga elég. Az ily dőre jellemfejlesztő vagy építő, aki később örömmel látja elégni épületét mint áldozatot, örömmel megy keresztül a tűzön. Ör-

vend, hogy dőre építménye elhamvadt s a tűz eszékő volt az ő üdvözülésére. A nagy ötvös, aki a templomban ítélkezik, tűzpróbát alkalmaz, azért, hogy akik ezt a próbát kibírják, kipróbáltaknak elismertessenek és az igazság áldozatát vigyék az Úr elé, illetve a királyság gyümölcseit teremhessék, mégpedig az Úr által mutatott módon. — Malakiás 3 : 1—3

„Jehova ezt a következtetést a próféta köv. szavaival is megerősíti: „És lészen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. És beviszem a harmad részt a tűzbe és megtisztítom őket, „amint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok neki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!” — Zakariás 13 : 8, 9

„Az Úr azt a „harmadrészt”, amely ebben a szövegben említve van, más helyen „tűzből kikapott üszöghöz hasonlítja”. (Zakariás 3 : 2) A tűz a királyság minden örökösét kipróbálja, ami azáltal történik, hogy a nagy ötvös a templomban tűzpróbát alkalmaz, amint az apostol említi: „Kinek-kinek munkája nyilván lészen, mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minemű legyen, azt a tűz próbálja meg”. (Kor. I. 3 : 13) Akik tehát önféjűen és nyakasan gyulékony anyagjukhoz ragaszkodnak, amint fentebb ki van mutatva, építőanyagukkal együtt pusztulnak el; viszont azok, akik szívesen elégni engedik a gyulékony anyagot és az Úrhoz s az ő igazságához ragaszkodnak s mindekor csak az Úr dicsőségét és tiszteletét tartják szemük előtt s csupán a neki való hűséges szolgálatra törekcszenek, idvezülni fognak és a tűzön keresztül lesznek segítve. Az Úr tehát azokat jutalmazza, akik a tűzön keresztül mennek s fogja országa érdekeinek kezelésére felhasználni s nekik adja Jehova az új nevet. — Ésaiás 43 : 1, 2, 10

„A tűzből kimentett a gyulékony anyag elégsé után tűzbiztos alapon tartozik állani és oly tűzbiztos anyagokból építeni épületét, amilyen az „arany”, illetve oly cselekedetekkel, amelyeket Isten jóváhagy; és „ezüsttel”, azaz igazságokkal, amelyeket az igazi tanítók, Jehova és Jézus Krisztus tárnak fel; és a templom „köveivel”, amelyek értékesek Isten szemében, maga az idvezülő is egy ily élő kö lévén. (Péter I. 2 : 1—5) Így lesz része a „fehér kövecskében”, amelyen az új név, Jehova tanubizonyságainak neve áll. (Jelenések 3 : 18; 2 : 17) „Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint a földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva.” (12. zsoltár 7) „Te, Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké.” (8. vers) A tűz mindvégig égni fog s az összes hívek örömmel kerülnek ki a tűzből.

„Most alkalmazzunk néhány, a felszentelték előtt jól ismert tény és figyeljük meg mily nagy-szerűen ráillenek azon állapotokra, amelyek az Úr Jézusnak templomához jöve tele előtt uralkodtak. Az Istennek-szentelték az ő megjelenésekor tényleg az igazi alapra építettek; de nem mindnyájan használtak azonos építőanyagokat. Majdnem mindenki olyasmit ápolt akkor, amit jellemfejlesztésnek neveztek. Majdnem mindenki hosszú fekete Ferencz-József-kabátot viselt fehér nyakendővel és nagyon ünnepelesen bámult maga elé. Minden reggel egy fogadalmat olvasott el, egy reggeli elhatározást és oly énekeket énekelt,

mint „Nem lenni semmi, semmi“, holott ugyanakkor azt gondolta maga felől, hogy ő a legfontosabb személyiség; de a maga fontosságát le akarta rázni magáról, hogy senmi, semmi legyen! Közben egyes emberek iránt nagyon nagy tiszteletet és sok hízeltést mutattunk, egyesek iránt többet, mások iránt kevesebbet, s így követték el többen többé-kevésbé „Samária bűnét“. Ily lelkiállapotban volt az Istennek szentelt csoport, amidőn az Úr Jézus templomában megjelent. Egycsek gyorsan felfogták azon igazságokat, melyeket a templomból származó villámások feltártak és a gyülekező építőanyagot felgyújtották; voltak azután olyanok is, akik nagyon örvendtek a gyülekező anyag elpusztulását látva, s mintegy „tűz által megszabadultak“ s azonnal hozzákezdtek az „arany, ezüst és értékes kövek“-kel való építéshez. Ennek eredménye az lett, hogy többen megszabadultak és az Úr ezt a maradékot jutalmazta meg az ő országának érdekeivel, s ezek a hívek emiatt mindenkor örvendenek és ujjonganak. A következő szavak azokhoz szólnak, akik szilárdan ragaszkodnak az igazsághoz és Istenhez s örömmel szolgálnak az ő igazolójának: „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok és az Isten lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja, azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.“ — Kor. I. 3: 16, 17

„Ebből a szövegből adódik azon világos következtetés, hogy a templom beszennyeződésének veszélye fennforog, s akik olyasmit tesznek, a bűnbakkal hasonló sorsban fognak részesülni. A hű maradék a világosság fiaiból áll és soha sem volt fontosabb, mint most, a világosságban járni, illetve az Isten útján, úgy ahogyan ő parancsolta, szorgalmasan és örömmel teljesítvén az ő parancsát. „Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak; és akik részegek, éjjel részegednek meg.“ (Thess. I. 5: 6, 7) „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak, az ő fiának vére, megtisztít minket minden bűntől.“ — János I. 1: 7

„Az egész végeredménye a következő: A bűnbak, melyet az engesztelés napján állítottak az Úr elé, amaz osztályt példázta, amely az örökvesztélemre megy, mivel az Úr akaratának teljesítésére vonatkozó szövetségekötése után hűtlen lett hozzá. Viszont az Úr bakjában példázott osztály olyanokból alakul, akik híven teljesítik áldozati szövetségüket. Jézus Krisztus áldozótársaivá tették s a valódi fundamentumon építkeztek. Amidőn az Úr templomában megjelent, ezeket részesítette elismerésben s ezekre bízta a királyság érdekeit; híven tovább örvendenek annak, amit az Úr megtörténni enged részükre s mindenkor ajkukon van Jehova dicsőítése. A nagysokaság nincsen befoglalva ebbe az engesztelési képletbe. Azt a „más juhok“ példázzák, akik az Úrhoz fog-

nak csatlakozni s a maradékkal együtt éjjel-nappal vidáman zengik az ő dicséretét, azaz, mindenkor Jehovának, az Úrnak és az ő nagy igazolójának tulajdonítják az üdvösséget.

Tanulmánykérdések

1. Ki volt Mózes és Aron Jehovának az izraelitákkal való bánásmódját illetően? Miért választottak két kecskebakot a jelképi sátor-szolgálatkor és állították azokat az Úr elé? Miért nem példázhatja a „nagysokaságot“ a bűnbak?
2. Mit mond az Írás a két bak felhasználásáról?
- 3—6. Mit példáznak a köv. körülmények: a) hogy a két bakot Aron vezette az Úr elé; b) hogy kettő volt; c) hogy „Israel fiainak közösségétől vették“; d) hogy a pitvar nyílása előtt állították azokat az Úr elé; e) mégpedig mindkettőt együtt; f) hogy a választást a sors döntötte el? Mikor teljesültek ezek az említett lépések?
7. Hogyan lenetséges az, hogy a) az egyik bakot a sorsvetés bűnbaknak jelölte ki? b) Mi volt ezen áldozás célja és eredménye?
- 8—10. Hogyan történik, hogy a teljesülésben Azázel sorsvetése az egyik bakra esik? Mit értünk az alatt, hogy a) elevenen állították az Úr elé; b) engesztelést szereznek érte; c) hogy Azázelnek küldik a pusztába?
- 11—13. Egyszóval mi tartozik hozzá a „szentélyért, a sátorért és az oltárért bemutatott áldozathoz“, mégpedig a) a jelképes áldozatban, és b) a teljesülésben? Mikor és hogyan állították az Úr elé a teljesülésben az „eleven bakot“?
- 14, 15. Mire mutatott előre az, hogy Aron az eleven bakot véve, a 21. versben megörökített feljegyzés szerint cselekedett?
- 16, 17. Mit jelent a jelkép teljesülésében, hogy mindkét bakot Israel fiainak nyájából vették és használták s mindkettőt az izraelitákért áldozták fel volna, ha az egyik nem fosztatott volna meg a bűnért való feláldozás kiváltságától? Mily bűnök és kihágásokat olvastak az Írás és a tények szerint az eleven kecskebak fejére?
- 18, 19. Hogyan kerül a teljesülésben ez a bak Azázel sorsvetése alá? Mit jelent az, hogy azt egy arra kiszemelt ember útján küldték ki a pusztába?
- 20—22. Mutasd ki, hogy Israel fiainak bűneit és kihágásait az eleven bak fejére rakták-e!
- 23—27. Alkalmazd szövegek idézése alapján a prófétai képet a bűnbaknak Azázelnek való küldése tekintetében! Magyarázd meg szövegek alapján Kor. I. 5: 5-et!
- 28, 29. Mit mutat előre Mózes III. 16: 23, 24?
- 30—32. Az Úr bakjának mily kiváltságaira mutat rá a 25. és a 27. vers? Mily helyzetben van e tekintetben az „eleven bak“ osztálya és a bűnbak elvezetésére készen álló ember?
- 33—37. Hogyan helyeztetett el az „igazi fundamentom“? (Kor. I. 3: 10, 11) Ki épített arra, mikor és hogyan? Mit bizonyít a) hogy egyesek „aranyat, ezüstöt, és drágaköveket“ építettek arra az alapra? b) Viszont mások „szénát, fát, pozdorját“ és vesztességük lett?
38. Ha valaki kárt szenvedett, ő maga hogyan szabadulhat meg úgy, mintegy „tűz által“?
- 39—41. Hogyan és miképpen végződött a Zakariás 13: 9. és Kor. I. 3: 13-ban előrejelzett tisztító művelet? Meddig fog tartani ez a tűz s mi lesz az eredménye?
- 42, 43. Sorold fel közismert tényeket, amelyek illenek a Kor. I. 3: 15-ben említett ap. szavakra s a kísérő, oktató és figyelmeztető szavakra! (16. és 17. v.) Mi van kiemelve főképpen Kor. I. 3: 16, 17; és Thess. I. 5: 5, 6., valamint János I. 1: 7-ben?
44. Hogyan alkalmazhatjuk tehát a prófétai képet, amit Jehova Mózes III. 16: 8, 10-ben mutatott népének?

(1936 május 15)

Papok és lévíták

„És odaadták a lévítákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izrael fiai közül, hogy Izrael fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában és hogy engesztelést végezzenek Izrael fiáiért.” —

Mózes IV. 8 : 19

A RONT Jehova kiválasztotta, hogy Mózeset elkísérje Egyiptomba, később pedig a főpapi hivatalra jelölte ki. Előbb a főpap választatott ki, azután az alpapok. Jehova a következőkre utasította Mózeset: „Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát, Áront, és az ő fiait ő vele az Izrael fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Elcázár, Ithamár, Áronnak fiai... Az Áron fiainak is csinálj köntösöket és csinálj nekik öveket is, meg süvegeket is csinálj nekik, dicsőségükre és ékességükre. És öltöztess fel azokba Áront, a te atyádfiát és az ő fiait vele együtt és kend fel őket, hogy papjaimmá legyenek”. (Mózes II. 28 : 1, 40, 41) Áron lévita volt. — Mózes II. 4 : 14

¹ Lévi törzsét az Úr az elsőszülöttek helyére vette fel. (Mózes IV. 3 : 41) A főpap és az alpapok kiválasztása után a lévíták a papok segítőiként rendeltettek. (Mózes IV. 8 : 19; 18 : 23) Abban az időben, amidőn a főpap és az alpapok Isten papiszolgálatára kiválasztottak, Lévi törzse még nem említettet hivatalos törzsképpen, sem elismerve még nem volt. Később azonban a Lévi törzse hivatalos törzssé lett és Jehovának, az Úrnak szolgálatára rendeltetett, ami Áronnak és fiainak a papi szolgálatra való kiválasztása után történt.

² Amidőn Jákób patriárka megáldotta 12 fiát, köztük Lévit is, Lévinek nem ígértetett, hogy papság fog származni az ő törzséből. (Mózes I. 49 : 5—7) Mózes atyja és anyja, inkább Jehova Istenben való hitük, mintsem a Lévi törzséhez való tartozandóságuk útján tűnnek ki. (Mózes II. 2 : 1—10; 6 : 16—20) Jehovában való hitükért részesültek dicséretben. (Zsidók 11 : 23) Áron Mózes tolmácsa- vagy prófétájakép van említve, hogy vele együtt jelenjen meg Faraó előtt, mivel Mózes nem tudott folyékonyan beszélni. (Mózes II. 7 : 1, 2) Később szenteltettek meg Izrael elsőszülöttei. (Mózes II. 12 : 12; 13 : 1, 2) Jehova valamivel később az elsőszülötteket a Lévi törzsével pótolta. Áron az izraelitáknak Egyiptomból való kivonulása után is Mózes tolmácsaképpen működött. (Mózes II. 16 : 9, 10) Áron azután a mannával teleltött aranykorsó órévé tétetett meg. (33. 34. vers) Még később pedig Áron egyedül kísértette el Mózeset, amidőn Mózes a Sinai hegyre felment a törvényekért. — Mózes II. 19 : 24, 25

³ Amidőn Mózes és Áron a Sinai hegyen időztek, bizonyos papok szolgáltak Izraelben; de azokat nem Jehova nevezte ki papokká, amennyiben ez a feljegyzésből kitűnik. Ezeknek a papoknak nem volt szabad felmennük a Sinai-hegyre. (Mózes II. 19 : 24) Valamivel később Áron a fiaival és Izrael közül hetven vénember (főnök) nyertek meghívást, hogy Jehovához a hegyre felmenjenek és őt távolról imádhassák. (Mózes II. 24 : 1—14) Ezek a történelmi események Áronnak és fiainak papságra való kiválasztását megelőző időbe esnek. — Mózes II. 27 : 21; 28 : 1—4; 29 : 44

⁴ Kitűnik tehát, hogy Áron nemcsak azért kapott meghívást a főpapságra és választatott ki, mivel lévita volt, hanem mivel Mózesnek volt a testvére, aki Jehova Istenben való hitét kifejezésre juttatta. Mózeset Jehova Áronnál is nagyobb

papságra választotta ki. Ő is próféta volt, mégpedig a hite- és a hűsége miatt, nempedig amiatt, mivel a Lévi törzséhez tartozott. Mózes és Áron is hivatalos megbízatásuk teljesítésében Jézus Krisztust, Jehova nagy prófétáját és papját példálták.

Lévíták

⁵ A papok Lévi törzséből választottak s a törzs férfi tagjai a papokon kívül szolgálati feladatokra utasítottak Izrael között s a papság szolgái voltak. Más szóval: a papságnak segítettek az Úr szolgálatában Izrael között. Egymástól különálló, szellemi szülöttek osztályra mutat-e ez, nevezetesen: a „kicsiny sereg” (Lukács 12 : 32), amit a papok példázna, s a kevésbé hívek osztályára, amelyet a „nyomorból jövő szenteknek”, vagy a „nagy sokaságnak” is szoktak nevezni, s amely osztályt a lévítákban véltek példázva látni? Ezt a következtetést a Szentírás nem támogatja. Úgy tűnik fel, mintha az Írás egyáltalán nem támogatná azon következtetést, hogy Lévi törzse, illetve a papokon kívül a törzs tagjai ábrázolnák a Jelenések 7-ik részében leírt nagysokaságot. Itt a WT 1911 évfolyam (angol 21. 22 old.)-ra való utalással néhány bizonyító idézetet közlünk. Hasznos lenne azonkívül, hogy megismerkedjünk a Lévi törzsének bibliai történetével is.

⁶ Mózes, akit szolgálja, Józsué is elkísért, Jehova utasítására a hegyen tartózkodott 40 napon át és észrevette, hogy az izraeliták vétkeztek az Úr ellen és aranyborjút csináltak, amelyet bálványozni akartak. Mózes felismerve a borzasztó helyzetet, amelybe az izraeliták kerültek, előtűnik és hallomásukra rettenetes felhívást tett közzé: „Megállá Mózes a tábor kapujában és monda: Aki az Úr (Jehováé), ide hozzám! És gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai.” — Mózes II. 32 : 26

⁷ Amidőn az összes lévíták Mózes köré gyűltek, parancsolta Mózes: „Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig és kiki ölje meg az atyjafiát, barátját és rokonságát.” A lévíták Mózes szavai értelmében cselekedtek s mintegy háromezer ember esett el azon a napon. „A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének és elhulla azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú. És monda Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és atyjafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok”. (Mózes II. 32 : 25—29) A Lévi törzse ezen alkalommal mutatta ki Jehova Istenben való hitét és hozzá való ragaszkodását. A lévíták még ebben az időben sem voltak valamilyen külön szolgálatra szentelve a sátorral kapcsolatban. A sátor-szolgálat a lévítákkal kapcsolatban először Mózes II. 38 : 21-ben van említve. Még ez a szöveg sem jelzi különösképpen meg a Lévi törzsét, hanem kizárólag a papokról szól, akik Lévi törzséből vétettek. Mózes III-ik könyvében a Lévi törzse nincs is említve, a jóbelévek intézményét kivéve. — Mózes III. 25 : 32—34

⁸ Áron, aki lévita volt, a Júda törzséből házassodott, amely családra a királyság Izraelben kor-

látóva volt. Dávid király egyik ösének volt a leánya és a Júda törzséből származott az Úr Jézus is. (Mózes II. 6 : 23; Ruth 4 : 20—22) Áron utódai tehát a papokkal és a királyokkal álltak rokonságban Isten választott népe között. Amint a feljegyzésből kitűnik a lévíták először említettnek Mózes IV. könyvében, amint a sátorban szolgáltak: „Hanem a lévítákat rendeld a bizonyosság hajlékához (a sátorhoz) és minden edényéhez és minden ahhoz valókhöz; ők hordozzák a hajlékot és annak minden edényét és ők szolgáljanak mellette és a hajlék körül táborozzanak. És mikor a hajléknak elébb kell indulni, a lévíták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a lévíták állásuk az fel, az idegen pedig, aki oda járul, meghaljon... A lévíták pedig táborát járjanak a bizonyosság hajléka körül, hogy ne legyen harag Izrael fiainak gyülekezetén; és megtartsák a lévíták a bizonyosság hajlékának őrizetét.” — Mózes IV. 1 : 50, 51, 53

10 Az Írás tudósításából nem tűnik ki, hogy a lévíták a sátor építkezésekor segédkeztek; ebben az összefüggésben mindazáltal a Júda és a Dán törzse van említve. A lévíták szolgálata a sátorral kapcsolatban a bizonyosságtevés sátorának befejezése után van említve első ízben. Ama tény is mutatja, hogy a lévíták főképpen az Úr szolgálatára különítették el, hogy ők nem köteleztettek hadiszolgálatra — Mózes IV. 1 : 47—54; 2 : 33

11 Amidőn Isten az egyiptomiak elsőszülötteit megverte, Izrael törzseinek elsőszülötteit elkülönítette, akiket rendkívüli kedvezményben részesített. Miután az izraeliták Egyiptomból kivonultak, a lévíták választottak az elsőszülöttek helyére és rendeltettek a sátor szolgálatára. Erről áll megírva: „Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: Imé én kiválasztottam a lévítákat Izrael fiai közül minden elsőszülött helyett, amely az ő anyjának méhét megnyitja Izrael fiai között: azért legyenek a lévíták enyéim. Mert enyém minden elsőszülött; amikor megöltem minden elsőszülöttet, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izraelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr.” (Mózes IV. 3 : 11—13) „Válaszd a lévítákat az Izrael fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a lévíták barmait az ő barmaik helyett és legyenek enyéim a lévíták. Én vagyok az Úr!” (Mózes IV. 3 : 45) Azután a lévíták megtisztítottak és az Úr elé rendeltettek külön szolgálatra. Tisztán elkülönítették a törzsektől. „Ezután vidd a lévítákat az Úr elé és Izrael fiai tegyék kezeiket a lévítákra. Áron pedig lóbálja meg a lévítákat, áldozatul az Úr előtt, Izrael fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. A lévíták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére: azután készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul az Úrnak, a lévítákért engesztelésül. És állassd a lévítákat Áron elé és az ő fiai elé és lóbáld meg őket áldozatul az Úrnak. És válassz külön a lévítákat Izrael fiai közül, hogy a lévíták legyenek enyéim. És azután menjenek el a lévíták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket és lóbáld meg őket áldozatul.” — Mózes IV. 8 : 10—15

12 Ama tény, hogy az elsőszülöttek helyett az egész Lévi törzse elkülönítettett az Úr szolgálatára, nagyon meggyőző bizonyíték, hogy a lévíták, a papok, valamint a segédpapok „a mennyben feljegyzett elsőszülöttek gyülekezetét” példázták, amely Isten híveiből áll, akik a királyi ház tagjai-

vá tétettek. (Zsidók 12 : 23) „A lévítákat pedig minden elsőszülött helyett vettem magamnak Izrael fiai között és odaadtam a lévítákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izrael fiai közül, hogy Izrael fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában és hogy engesztelést végezzenek Izrael fiaiért és ne legyen Izrael fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izrael fiai.” — Mózes IV. 8 : 18, 19

13 Az, hogy Áron és fiai a bizonyosságtevés sátorában papi szolgálatot végeztek, Istentől kapott kiváltságuk volt s azáltal a Lévi törzséből való többieknek nem jutott kevesebb kiváltság osztályrészükül, kik a sátorral kapcsolatban a papság segítőiképpen szolgálhattak. Mivel a lévíták a papságnak ajándéku adattak, hogy a sátor körül mint kisegítők szolgáljanak, amellet szől, hogy a lévíták a főpapi ház népe voltak. A tulok és az Úr kecskebakjának áldozatában Lévi egész törzsének képviselve kellett lennie, mert meg van írva: „Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, amely az övé és úgy szerezzen engesztelést magáért és házanépéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, amely az övé.” (Mózes III. 16 : 11) Ugyanazt cselekedték az Úr kecskebakjának vérével, ami a tulokkal történt. (Mózes III. 16 : 15) A papok és a lévíták egymás testvérei voltak, mivel egy családhoz tartoztak. A főpap az egész Lévi-törzs főpapja volt. (Mózes V. 33 : 8) A papok és a többiek a Lévi törzséből mindig egymás társai voltak. A törzsnek nem papi része azon testvéreknek szolgált, akik a papi tisztségben szolgáltak. Mindkét rész az Úr szolgálója volt; de nem volt egyazon szolgálat kijelölve mindenkinek. Hasonlóképp van Krisztus testében is; mert „az Isten helyezte a testbe a tagokat, mindeniket a maga tetszése szerint.” „Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta”. (Kor. I. 12 : 18, 20) A Lévi törzsének nem papi tagjai nem úgy szolgáltak a papoknak, mintha embereknek lettek volna a szolgálói, hanem „mintegy az Úrnak” az Úrtól részükre kijelölt helyen. Isten gyülekezetének tagjai is ugyanarra kaptak utasítást: „És valamit teszte, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek.” (Kolossé 3 : 23) Az Úr szervezetében nem helyezhető mindenik egyazon tisztségre. Némelyek felelősségteljesebb tisztséget töltenek be a többieknel.

14 A papokra más kötelezettségek voltak bizva, mint a nem-papokra, s a lévíták éppen úgy, mint az alpapok a főpap személye vagy teste útján voltak képviselve. Ellenérvül azt hozzák fel, hogy a lévíták az engesztelés napján nem mentek be a sátor szentek-szentélyébe. Ez az érv mindazáltal megdől, mivel az engesztelés napján a segédpapok sem mentek be a szentek-szentélyébe, sőt a szentélybe sem; mert csupán a főpapnak volt szabad belépnie oda az engesztelés napján. (Mózes III. 16 : 17) Nem hivatathattak az összes lévíták a papságra, mivel a sátor-szolgálat kijelölésekor nem volt sok papra szükség. Ez azonban semmi esetre sem azt jelenti, hogy a nem papi-osztály kevésbé volt hűséges, mint a papi-osztály. Mindnyájuknak híveknak kellett lenniök, ha az Úr elismerését bírni akarták; s a bibliai tudósításból kitűnik, hogy hívek voltak az Úrhoz, Jehovához, az ő papjához, és a Júda törzséből származó királyához. „Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, akit mi el nem hagytunk;

a papok pedig, akik az Őrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak lévíták, akik forgolódnak az ő tisztükben." (Krónika II. 13 : 10) A Szentírásban nem jogosít fel semmi sem azon következtetésre, hogy Isten a nem-papok által egy kevésbé hűséges osztályt példáztatott volna. Ha az Őr ilyesmit csinált volna, ez azt jelentette volna, hogy szándékában áll olyanokat is elismerésében részesíteni, akik csak részben hűségesek; de az ilyesmi teljesen összeférhetetlen Isten kifejezett véghatározatával.

"A földbirtoknélküliség egyformán vonatkozott a papokra és a nem-papokra is; „Monda pedig az Őr Áronnak: Az ő földjükből örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz neked ő közöttük: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izrael fiai között. De ímé, a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben; az ő szolgálatjukért való osztályrész ez, amellyel teljesítik őket a gyülekezet sátorának szolgálatát." — Mózes IV. 18 : 20, 21

"A lévíták közül senkinek sem volt jussa a földhöz. Ha ez azt jelenti, hogy a papi-osztálynak mennyei- és nem földi részt kell örökölnie, ez a nem-papok-osztályára is vonatkozik. Mivel a „nagysokaság" kétségtelenül földi és nem mennyei osztály, ez azt bizonyíthatja, hogy a lévíták között a nem-papok nem példázzák a nagysokaságot. Még a nem-papok is papi szolgálatot végeztek, ha sok volt a munka és közreműködésükre szükség volt. (Krónika II. 29 : 34; 30 : 16, 17) A törzs nem-papjai a templom énekesei voltak. (Krónika I. 15 : 16—22; 16 : 4—6; Krónika II. 5 : 12) Isten törvényére tanítottak és az ő ítéleteit az ő parancsai szerint hirdették ki. (Krónika II. 17 : 8, 9; 19 : 8—11) Az ily szolgálat nem lelheti képmását egy kevésbé hű, szellemtől született osztályban, főképpen e világ végén nem, amidőn a nagysokaság létrehívása történik. Igaz, hogy a nem-papi lévíták nem viseltek papiöltözetet. De ahelyett, hogy ez a vonás egy kevésbé hű osztályt, amelyet „nyomorúság szenteinek" neveztek, példázna, inkább arra mutat, hogy nem példáznak valamilyen különálló osztályt az Őr szervezetében, hanem csakis azokat, akik Isten szervezetében szolgálnak. Ezek az Őrnak szolgáltak.

Közös érdekek

"Lévi egész törzsének az érdekei, a papokéval, a segédpapokéval és a nem-papokéval együtt közösek voltak. Mindnyájan az Őrnak szolgáltak az ő parancsai szerint. Csoportokba való beosztásuk szolgálati fokozatuk szerint nyilván nem azt célozta, hogy a jelképben egymástól különálló két osztályt, — egy hűségeset és egy kevésbé hűségeset — példázzon, hanem az elsőszülötteknek vagy Isten kegyeltjeinek egyazon szolgálati szervezetét ábrázolta, amelynek minden tagja elvégezte a részére kijelölt szolgálatot; éppen így van most a hasonmásban. Jehova bizonyágtevői közül nem szolgálhat mindenik egyazon szerepben. Egyesek közülök a központban, mások a fiókhivatalokban, ismét mások mint úttörők, vagy más minőségben szolgálnak; de a szolgálatukat mindnyájan úgy végzik, mintegy az Őrnak. Akár ezt, vagy azt a tisztséget töltik be, mindenesetre Istennek és az ő országának szolgálnak s mindnyájan képviselve vannak Jézus Krisztusban, a főpapban, mint főnökükben és urukban. Ha szenved valaki közülök, mindnyájan együtt szenvednek ve-

le; s ha egy örvend közülök, a többiek is örvendenek vele. Többen közülök „gyalázatok és szorongatások között is látványossággá lesznek" s a többiek velük szenvednek mint Isten e felkentjeinek társai. (Zsidók 10 : 32, 33) Az emberek szemeiben egyesek kevésbé tiszteletteljes szerepet fognak betölteni a többieknél! Isten nem személyválogató. (Efézus 6 : 9) Jehova előtt a hűség s a feltétlen ragaszkodás a kedves. Egyetlen oly szöveg nincsen, amely azt engedné sejtetni, hogy Isten jutalomban vagy elismerésében fog részesíteni valaha is valamely hűtlen osztályt. Semilyen indoklás alapján sem hihetjük, hogy Isten egy második szellemi osztályt is akarna magának s jutalomban részesítené azt, ha valamennyire is, mivel nem volt éppen hűséges, hanem a hűség dolgaiba belekeveredett s egyúttal a világnak és Istennek is szolgálni akar.

Menedékvárosok

"Isten törvényében hat menedékvárosról gondoskodott, amelyekben mindennikben a Lévi törzsebeliek laktak, s ennek a törzsnek egyik városát Hebronnak hívták, s a papok, illetve a lévíták laktak abban. Ha a nem-papi lévíták alacsonyabbrendű felszenteltek-osztályát példázták, amely a királyi háznál kevésbé hűséges, úgy ez azt jelentené, hogy az oly ember, aki nem szándékosan ölt, Isten szervezetének azon részéhez kellett menekülnön, amely csak részben volt hűséges Isten iránt. Amde ez a következtetés teljesen ésszerűtlen lenne és írás ellenes is. (Mózes IV. 35 : 2—15; Krón. I. 6 : 57) A menedékvárosok Isten hű földi szervezetét mint egészét példázzák s mint a királyi ház részét, ahova az oly ember menekülhet, aki előzetes szándék nélkül agyonütött valakit. A hasonmási menedékvárosok a világ végén, az Őr Jézusnak templomához-jövétele után s miután az ország üzenetének hirdetése megkezdődött, kerülnek alkalmazásra. Jehova szervezete nem állhat két osztályból, egy hűségesből és egy kevésbé hűségesből, amely utóbbit a „nyomorúságból jövőnek" is szoktunk nevezni. Ez további amellet szóló erős érv, hogy a lévíták Isten azon híveit példázzák, akik az ő szervezetét alkotják, s akik közül egyesek egy, mások más helyet töltenek be, ahova Isten helyezte őket; az egész szervezet fölött pedig Jézus Krisztus, a nagy pap áll.

"Az izraeliták között olyanok is voltak, akik maguk nem voltak izraeliták. Az Írásban említett „nétineusok". (azaz „adottak") nem voltak izraeliták. (Krón. I. 9 : 2) Józsué ezeknek az „adottaknak" alacsonyabb szolgálatot jelölt ki. (Józsué 9 : 22—27) Ezek tisztán meg vannak különböztetve a lévítáktól. (Esdrás 2 : 70; 8 : 20; Nehemiás 7 : 73) Ama tény, hogy a nétineusok a sátorral kapcsolatban végeztek bizonyos szolgálatot, nem azt jelenti, hogy a lévíták oly osztályt példáznak, amely a földön fog örök életet nyerni.

"A kéhátiak a Lévi törzséhez tartozó család volt. A Kéhát családjából való Kóré alávaló lázadó volt Istennek a sátor szolgálatával kapcsolatos intézkedésével szemben. (Mózes IV. 16 : 1—25) Kóré által az írás nyilván egy szellemtől született osztályt példáz, amely egykor a királyság várományosa volt, de hűtlen lett és el fog pusztulni. „Jaj nekik, mert a Kain útján indultak el és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki és a Kóré ellenkezésével veszték el". (Júdás 11.)

Ez mutatja, hogy az Úr semmiképpen sem ismeri el azokat, akik csak részben hívek, s a félig híveket nem adományozza meg valamely kisebbrendű tisztséggel sem, a mennyben.

„Viseljék vétküket“

„Abban az időben, amidőn még abban a tévedésben voltunk, hogy a nagysokaság szellemi osztály és alacsonyabb tisztségre lesz helyezve a mennyi birodalomban, Ezékiel következő jóvondolását a nagysokaságra alkalmaztuk: „Sőt még a léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izrael eltévelyedék (akik eltévedtek én tőlem bálványaik útján) viseljék vétküket.“ — Ezékiel 44 : 10

„A szöveg e szavait eddig nem vizsgáltuk összhangjukban, úgy, amint kellett volna. Jegyezzük meg, ez a szöveg ezt mondja: „Izrael eltévelyedésekor“. Akkor a papok és a nem-papok-osztálya is eltévelyedett. „De azok a lévita-papok, Sádok fiai, akik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosságok voltak, mikor Izrael fiai eltévelyedtek tőlem, ők járuljanak én hozzám, hogy szolgáljanak nekem és álljanak én előttem, hogy áldozzanak nekem kövérésséggel és vérrel, ezt mondja az Úristen. Ők járjanak be az én szenthelyembe és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nekem és legyenek foglalatosságok az én szolgálatomban.“ — Ezékiel 44 : 15, 16

„Két különböző szellemi osztályra való utalás helyett a prófécia inkább azt fejezi ki, hogy az Istennek szenteltek, akik hívek az Úr szolgálatában, egykor beszennyeződtek a „kereszténység“ által és külsőségeket ápoltak, ami az Úrtól való eltévelyedésük jele volt. Azért nevezetnek tehát szennyes ruhákban levőknek, illetve olyanokhoz hasonlítottak, akik az istentisztelet külsőségeit ápolják, de egy bizonyos fokig a világhoz voltak hasonlóak. Eltévelyedtek Jehova igazi tiszteletétől. A jóvondolás kimutatja, hogy egy maradék „vétkének „megbízása“ után visszatért az Úrhoz, a templom megítélése alatt megtisztult és igazságtalansága vagy törvénytelenége eltávolított tőle, s ekkor a szolgálatra alkalmas lett. Mindazoknak, akik megtisztultak és a hasonmási léviták maradékává lettek, bizonyos szolgálati kötelességek jelöltettek ki az Úr szervezetében. Ezt a ténny szem elől tévesztettük az „Igazolás“ című könyv írásakor (amely könyv angolban kapható). Ez mutatja, hogy Isten népe könnyen eltévelyedhet, ha azt gondolja, hogy jól értelmez valamely prófécia, még a teljesülése előtt. Együttal ez azt is bizonyítja, hogy egyetlen ember sem képes megmagyarázni valamely prófécia. Az „Igazolás“ című könyv írásakor Isten még nem tárta fel népe előtt a „nagysokaság“ felől a helyes értelmet.

„Figyeljék meg, hogy Isten immár az eltévelyedés előtt figyelmeztette a főpapot, hogy a szentélyen elkövetett vétek következményét viselni kell: „És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiai és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiai te veled, hordozzátok a ti papságok hamisságának büntetését.“ (Mózes IV. 18 : 1) Itt nyilván a léviták házára történik célzás, mert kijelentés: „Te és a te fiai és a te atyádnak háza“ csakis az egész Lévi törzsére vonatkozhat. A nyomban utána következő szövegekben, Mózes IV. 18 : 2—6-ban az összes léviták, a papok,

segédpapok és nem-papok kötelessége is elő van írva. Jehova azelőtt megparancsolta a főpapnak, hogy készíttessen szinaranyból egy táblát és vésesse bele: „Jehovának szenteltetett“ szavakat s azt a táblát viselje a főpap a főegének előlész részén. Azután a következőket is hozzáfűzte: „És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétek, amelyeket az Izrael fiai mindenféle szent adományokban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr előtt.“ (Mózes II. 28 : 35—38) Ezek a szövegek mutatják, hogy a papoknak és a nem-papoknak is viselniük kellett a felelősséget, ha hibáztak.

„A fenti prófétai szavak teljesülésére jellemző a következő: Amidőn az Úr Jézus templomához érkezett Isten házának megítélése céljából, akkor a hasonmási léviták, úgy a papok, mint a segédpapok is eltévelyedésben voltak és viselniük kellett vétkük következményét. Semmi sem mutatja, hogy két különböző osztály állott e megítélés alatt. Világosan van kijelentve, hogy az Úr templomához való eljövetele a Lévi fiainak megtisztítását célozta, amint írva van: „De kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő mint az ötvösnek tüze és a ruhamosóknak lúgja. És űl mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.“ (Malakiás 3 : 2, 3) „Megtisztítja Lévi fiait,“ ez természetesen az összes hasonmási lévitákra vonatkozik, a papi valamint a nem-papi-osztályt is magában foglalván. Ezek a megtisztultak lettek tehát az Úr szolgálatába állítva, hogy igazsággal áldozzanak Jehovának. A királyság összes örökösének meg kellett tisztíttatniuk és próbáltatniuk. Ha tehát most Ezékiel 44 : 10—16-ot az előképpel kapcsolatban vizsgáljuk, látni fogjuk, hogy a léviták eltévelyedésük és megtisztulásuk után visszatértek az Úrhoz, s nem kaptak annál kisebbrendű tisztséget, mint amellyel eltévelyedésük előtt bírtak. Ez mutatja, hogy vétkük vagy törvénytelenységük következménye nem azt jelentheti, hogy a léviták a hasonmásban a mennyben kisebbrendű helyet fognak betölteni. Ama tény, hogy az egész szellemi osztálynak meg kellett tisztíttatnia, amidőn az Úr templomához jött, mutatja, hogy az egész szellemi osztály el volt tévelyedve és törvénytelenül cselekedett, de az Úr megtisztította azokat, akik helyes szívállapotban voltak; az Úrtól elismert hű osztály alkotta a „hű és bölcs szolgát“. (Máté 24 : 45—47) Az Írás mutatja, hogy az Úr haragudott rájuk eltévelyedésükért; de miután igazságtalanságuk következményét elviselték, bűnbocsánatban és tisztulásban részesültek, örvendezve úgy szóltak, amint írva van: „És így szólsz ama napon: Hálákat adok neked, ó, Uram! mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvigasztaltál engemet.“ — Ésaías 12 : 1

„Azon idő előtt a felszentelték a földön a világ politikai tényezőit a „felső hatalmaknak“ tekintették, akiknek engedelmeskedni tartoznak és messziremenőleg használták a „kereszténység-szerte“ szokásos külsőségeket. De amidőn visszahúzódtak Babilontól, megtisztultak és örvendeztek, többé semilyen földi hatalomnak sem tulajdonítottak üdvösséget, sem pedig várták a védelmet földi hatalmaktól, hanem így szólottak: „Ímé,

az Isten az én szabadítóm! Bizom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr és lőn nekem szabadítóm. S örömmel meríték vizet a szabadító kútfejéből." — Esaiás 12 : 2, 3

Angyal-szolgák

"Azon következtetés is alaptalan, miszerint az Úr a szellemtől-születtek egy részéből a mennyekben a „kicsiny seregnek” személyzetet fog rendelni, amely a kevésbé hű osztályhoz tartozott. Az Úr szent angyalok kíséretével mint személyzetével jelent meg a templomban. (Máté 25 : 31) Tehát semmi szükségét sem látjuk fennforogni annak, hogy oly szellemtől-születtek tömege kerüljön a mennyekbe, amely csak részben volt hűséges s Krisztus ezeréves uralkodása alatt angyalokhoz hasonló alárendelt szolgálatokat végezzen a mennyekben. Ha Isten ilyesmit tenne, ezzel a földön csak részben hű teremtményeket ugyanolyan tisztségre emelne, amilyent a teljesen hű angyali seregek töltenek be, ez pedig ellentétes, észszerőtlen és bibliátlan lenne. Nem mondható, hogy Jehova valamely foglalkozást kell hogy találjon a teremtmények ily osztálya számára is, mivel munkájának melléktermékei. Amidőn Krisztus a földön volt, kijelentette, hogy eltávozik és helyet készít követői számára, akik híveknek fognak bizonyulni; de ezt nem értelmezte olyanokra, akik csak félig lesznek hűségesek. (János 14 : 3) Az írás nem tartalmaz ígéreteket a szellemtől-születtek kétféle osztálya számára. Sohasem létezett oly szt. irati ok, mely alacsonyabbrendű tisztséggel kecsegtette volna az embereket, amit „hátsó ajtón” keresztül is el lehet érni. Az írás világos kijelentése sokkal inkább így szól, hogy mindnyájan „azonos reménységre hívtunk meg”, tehát nem kétféle reménységre. (Efézus 4 : 4) Az Úrnak egyazon mennyi tisztségre meghívott gyermekeinek elismerése vagy születése egyazon reménységben történik, mégpedig abban, hogy Jézus Krisztus feltámadásában hervadhatatlan örökséget fognak nyerni. (Péter I. 1 : 3, 4; Filipi 3 : 10) Ahelyett, hogy azok, akik „kevésbé hívek”, visszahúzódnán Sátán szervezetébe keveredve bele, mennyei örökséget nyernének, az írás világosan kimutatja, hogy az ilyenek hűtlenek lesznek és pusztulásra szánattak. — Zsidók 10 : 38, 39

"Azok számára, akik Jézus Krisztus követői-vé lesznek, elsősorban nem az a fontos, hogy az emberiségért való engesztelési áldozatban résztvegyenek, a legfontosabb az, hogy Isten szervezetének szolgáljanak és Jézus Krisztussal résztvegyenek Jehova nevének igazolásában. A megigazulás és szellemtől való születés célja elsősorban nem a bűnért való engesztelésben és a világ felemelésében való részesülés, hanem mindenek-nél sokkal fontosabb azon hamis vád megcáfolása, amelyet Sátán emelt Isten ellen, bebizonyítván, hogy a Jézus nyomdokain járó teremtmény ellene tud állani Sátán támadásainak és megőrizheti feddhetetlenségét Isten előtt, mégha áldozati halált is jelent az számára. Eképpen kapcsolódunk össze a nagy igazolóval. Nem az a legfontosabb, hogy emberek kerüljenek a mennyekbe. Krisztus követőinek áldozata semmivel sem járul hozzá a nagy váltságdíjhoz, s nem is szaporítja meg annak hatását a bűnök eltisztítása tekintetében. Emiatt tehát nem lehet a bűnökért való áldozás a legelőkelőbb oka annak, hogy Isten em-

bereket megigazít és szellemi fiaivá szül. Még Jézus Krisztus nagy áldozata is, amely a váltságdíjat megszerezte, csak alárendelt fontossággal bír. A legfontosabb, ami egyebet mindent felülmul, Jehova nevének az igazolása. Ennek az érvek a meggyőző ereje egyúttal annak is erős bizonyítéka, hogy Isten nem fog valamely alárendelt tisztséget berendezni a mennyben csupán azért, hogy egy nagy tömeget a pusztulástól megmentsen. Az írásban semmi sem szól oly ok mellett, mely arra indította volna Istent, hogy vigaszt jelentő jutalmat tartson függőben a mennyben s az ilyenek részére szolgálati alkalmat nyújtson. Ha meggondoljuk, hogy az eldöntendő nagy kérdés Jehova nevének az igazolása, akkor elménkben minden az írásnak megfelelő helyére kerül. Ha várni fogunk az Úrra, hogy ő tárja fel a próféciákat, a megértés birtokába is fogunk jutni és felismerjük a valóságot.

A pitvar

"Az írásból világosan kitűnik, hogy a mennyekben nincsenek alacsonyabb rendű helyek Jézus követői részére, akik az emberek közül választottak ki és lettek szellemi teremtményekké. Ezáltal tisztázódik, hogy a templom külső udvara nem is példázhat oly állapotot vagy helyet. A Sínai sivatagban épült sátorban csak egy pitvar (udvar) volt s abba mindenki bemehetett, a levíták, a papok és a nem-papok is. (Mózes III. 1 : 1—9) Ez tehát ugyanazt példázhatja, amit az Ezékiel látomásában látott külső udvar. (Ezékiel 40 : 17; 46 : 21—24) t. i. a megigazult állapotot vagy a Krisztusban levő új teremtmény helyzetét Isten előtt, s mindazon emberek helyzetét is, akik Krisztuson keresztül Istennel összhangba jutnak. A nagysokaság a trón előtt áll fehér ruhában, illetve Isten előtt kedves. Ezékiel templom-látomásában a külső udvaron a fedelmek és a nép fordultak meg. (Ezékiel 46 : 3—10) ami azt bizonyíthatja, hogy a külső udvar nem példáz szellemi állapotot a láthatatlan mennyben, hanem azon Isten-hívők megigazult állapotát és helyzetét az Úr előtt, akik a földön vannak. Ezek jóindulatú emberek, a „más juhok” Jézus nyájából, a „nagysokaság”, s ezek mindenkor a külső udvarban fognak imádkozni. Jehova Istenben és Jézus Krisztusban való hitükért s mivel Isten szervezete, a menedékvárosba menekültek, Isten előtt állanak; ha megőrzik hűségüket, az ígért szerint Armageddonkor megoltalmaztatnak. A nép a sátor szentélyéből ki volt rekesztve; oda csak a papnak volt szabad belépnie. Ami azt bizonyíthatja, hogy a szentély Isten népének földönléte alatti szellemi helyzetét példázza. A szentek-szentélye a mennyországot példázza. — Zsidók 9 : 23, 24

Lengő áldozat

"A húsvéti bárányt az első hó 14-ik napján áldozták. Ennek a hónap 15-ik napját mint szombatot vagy nyugalmi napot ünnepelték meg. A pászka után való első naptól, tehát a 16-ik naptól kezdve kezdték számítani a napokat s az ötvenedik nap pünkösd volt. „Számáljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, amelyen beviszitek a meglóbnálvaló kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. A hetedik hétre következő napig számáljatok ötven napot és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz.” (Mózes III. 23 : 15, 16) Az „aratás zsengéjének első kévét”,

(10. vers) a lengő vagy lóbálni való áldozatot az ötvenedik nap kezdetén mutatták be. A pünkösdkor bemutatott „új ételáldozat” finom lisztből kovással süített két kenyérből állott, amit égőáldozattal együtt mutattak be: „A ti lakóhelyeitekbeli hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztlámból (00-lisztből) legyenek azok, kovással süítve, zsengékül az Úrnak. A kenyérrel együtt pedig áldozatok meg hét bárányt, épeket, esztendősokeket és egy tulkot, fiatal bikát és két kist; egészen égőáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és ital-áldozatukkal egybe; kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. Készítsetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatul és két bárányt, esztendősokeket hálaadó áldozatul. És lóbálja meg azokat a pap a zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálással a két báránnyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára.” — Mózes III. 23 : 17—20

„A multban egyszer a következő volt közéteve: „A két kenyér tehát a felszentelt két osztályt példázza — a győzelmeseiből álló kicsiny sereget és a nagy sokaságot, — akik Isten szolgálatára szentelték magukat.” (1898. évf. 68. old. angol) Ugyanez a cikk a következőket is mondotta: „A két kenyér ugyanazt példázza, amit a két kecske az engesztelés napján”. Ez a két idézet nem fedi egymást. Az utóbbi magyarázat inkább megközelíti a valóságot, nevezetesen, hogy a két kenyér ugyanazt példázza, amit az engesztelés napján való két kecske, amelyeket az Úr elé állítottak. A két kecske bemutatásakor sorsot húztak annak kifejezésére, hogy a választás nem történik erőszakosan, hanem a kecskék magatartása döntötte azt el. Az egyik sors az Úr bakját, a másik a kivetetteket vagy kitaszítottakat példázza. Ezáltal egy bizonyos osztály szakadása van példázva. Mindkét kecskebakot az Úr elé vitték és készenlétbe helyezték az áldozatra, az Úr pedig a viselkedésük szerint döntött felettük. Az egyik bakot áldozatul választották, a másik pedig mint „gonosz szolga” kitaszították. Az áldozat az Úr előtt avégből volt meglóbálva, hogy az Úr jelezze az egyik elfogadását, s a másik kivetését. Az áldozat a papság felavatásakor a pap kezébe helyeztetett és meglóbáltatott az Úr előtt. „Azután elvevé azokat Mózes (az Urat képviselve) az ő kezeiből és elfüstöltögteté az oltáron az egészen égő áldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak.” (Mózes III. 8 : 28) Az Úr így fejezte ki az áldozat elfogadását.

„A pünkösdkor bemutatott lengő áldozatról szóló feljegyzés így szól: „A ti lakóhelyeitekbeli hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztlámból legyenek azok, kovással süítve, zsengékül az Úrnak.” (Mózes III. 23 : 17) A két lóbálni való kenyér úgylátszik az Úr előtt állók közti szakadásra mutat: az egyik rész teljesen az Úrnak szentelte magát, viszont a másik rész nem. Húsvét után pünkösdkor történt Jólé jövedőléseinek teljesüléseiképpen a Szentlélek kitöltése. Azon első teljesülés alkalmával szakadás volt azok között, akik azt állították, hogy Jehova mellett állanak: „Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak... Álmélkodnak vala mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajjon mi akar ez lenni?” (Apcsel. 2 : 5, 12) „Mások pedig csúfolódva, mondanak: Edes bortól ré-

szegedtek meg.” (Apcsel. 2 : 13) Mások pedig akik elcinte kételkedtek, Péter beszédére meggyőződtek és hittek a magyarázatának: „Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.” — Apcsel. 2 : 41

„A Szentlélek kitöltése Jólé próféciájának végleges teljesüléseiképpen, az Úrnak a templom megítélésére vonatkozó eljövetele után történt. Ez volt a hasonmási pünkösöd vagy a teljes beteljesülés. Akkor az összes felszentelt megjelentek az Úr előtt, hogy ítélkezzen és szétválassza őket, hogy ki részesüljön az ő elismerésében és lépjen be az ő örömébe. Abban az időben szakadás volt. Magában véve minden felszentelt tökéletlen volt, amit a kovászos kenyér példáz s nem voltak mindnyájan egyazon szívállapotban. Egy részüket önzés indította, mások viszont mindeneknél inkább Istentől, az Úrtól óhajtották az elismerést s az Úrhoz ragaszkodva, készek és hajlandók voltak az ő akaratának cselekvésére, kerüljön az bármibe is nekik. Ez választotta el őket egymástól. Ez megfelel Lévi fiai megtisztításának. (Malakiás 3 : 2, 3) Az akkori tüzes megpróbáltatásból a „hű és a bölcs szolga” keletkezett s az Úr erre bízta rá országának érdekeit a földön. Akkor tűnt fel az Úrtól el nem ismert, „gonosz szolgának” nevezett osztály is. Amidőn a király elé állították, mindketten a királyság várományosai voltak; magukban mind tökéletlenek voltak, amit a kovász mutat; az egyik osztályt az Úr megtisztította és elismerte, hogy igazság-áldozatát mutassa be előtte, a másik osztályt pedig kitaszította. (Máté 24 : 45—51) A pap a lóbáló-áldozat napján szent gyülekezetet hirdetett és minden robotmunkát megtiltott: „És gyülekezzetek egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezések legyen nektek, semmi robot (szolgai) munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden helyeitekben a ti nemzetségeitek szerint.” (Mózes III. 23 : 21) Szolgai munka csak az lehet, amit az ördög szervezetében végeznek. A papok, akik ezen az engesztelési napon dolgoztak, ártatlanok voltak s ugyanez áll a mai napon a nagy főpapra, a segédpapokra és a lévítákra vonatkozólag is. — Máté 12 : 5, 6

„A „Szentléleknek minden testre való kitöltése óta”, illetve mindazon szellemi szülöttekre, akiket Jehova elismert, az Úr parancsai iránt való engedelmességgel kell tevékenykedniök. (Jólé 2 : 28, 29; Apcsel. 2 : 16—18) A királyság ezen evangéliumát ezen a napon kell hirdetni, s ez a munkájuk. (Máté 24 : 14) Jehova bizonyágtéveinek arra kell törekedniök, hogy ezen a napon, az Úrnak való felszentelés és hűség napján, Istent lélekben és igazságban imádják s az ily istentiszteletet azáltal végezzük, hogy az Úr parancsai iránti hűséggel végezzük munkánkat.

„Időről-időre arról értesítenek, hogy Isten megvilágosított népének egyes csoportjaiban viszálykodások vannak. Ez meggyőző bizonyíték amellet, hogy azok, akik személyi előnyökért viszálykodnak és veszekednek, valóban nincsenek a templomban, hanem csupán azok közé keveredtek, akik a templomban vannak. Isten és az ő országának hívei kerüljék a kísértőkkel való szükségtelen vitákat s azokat, akik szakadásokat akarnak előidézni. (Róma 16 : 17, 18) A zsolttáros írja le azoknak helyes viselkedését, akik az Úr házába befogadást nyertek. (122. zsolttár 1—9) Az összes hű papok és lévíták elismerten állanak

az Őr előtt a gyülekezetben; homlokukon Jehova nevét viselik s együtt énekelik az új éneket. Azok között, akik teljesen hívek Jehovához s vele és Jézus Krisztussal egyetértenek, az összszervezet felsőbbségével, teljes egyetértésnek kell uralkodnia. Sátán szervezetét azok alkotják, akik Isten és az ő országa ellen vannak és Sátán Góggal együtt képezi ennek a törvénytelen szervezetnek a felsőbbségét. Az Őrnak képviselői vannak a földön, akik az ő szervezetében Jézus Krisztus, a nagy főpap vezetése alatt szolgálnak. Egyeseket közülük a segédpapok példáznak, viszont másokat a Lévi-törzs többi tagjai. Mindnyájan leviták, de nem mindnyájan viselnek azonos tisztséget Isten szervezetének földi ágában. Kor. I. 12 : 13-ban írva van: „Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta.” Isten földi szervezetében nincsenek urak és mesterek, s ha valaki önhatalmúlag urat akar játszani, majdnem bizonyosan feltehető, hogy az Őr el fogja távolítani. Mindazáltal ez nem azt jelenti, hogy a földön senki se juttassa el a többiekhez Isten szervezetének utasításait. Meg kell gondolnunk, hogy az Őr a saját tökéletes bölcsesége szerint vezérli szervezetét, mégpedig a maga módja szerint. Ha Krisztus követői a földön a szolgálatot mindenik a maga jó belátása szerint akarná végezni, áldatlan zavar keletkezne belőle; ez határozottan nem lenne Isten akarata szerint való: „Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (Kor. I. 14 : 33) Köztük békének és rendnek kell uralkodnia, s annyi bizonyos, hogy maga az Őr vezeti szervezetét s munkáját és híveit a földön a saját akarata szerint használja fel. A W.T. társulat azért szerveztette, hogy az ország törvényeinek, amelyek nem ellenkeznek Isten törvényével, eleget tegyen. Isten népének ez az intézménye és törvényes tevékenysége teszi lehetővé, hogy megadja a császárnak, ami a császárt megilleti, s amit az ország törvénye jogosan követelhet. A „társulat”, amint nevezni szoktuk, a földön mindazon felkentekből áll, akik híven végzik az Őr szolgálatát s abban a rendnek megfelelően dolgoznak. Ezek a felkentek testületileg működve, az Őr kegyelméből tudják megadni Jehovának, ami az Istené. A legfőbb gondja kellene hogy legyen — s az is — mindenkinek, hogy a reábizott feladatot teljes erejéből elvégezze, mintegy az Őrnak. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.” (Kor. I. 10 : 31) Amennyiben a felkentek az Őr szolgálatát eképpen végzik, beteljesítik most a hasonmásban, amit egész Lévi törzsre cselekedett az előképben. Azok, akik teljesen hívek Jehovához, nem hajlandók vitákba, s afölötti viszálykodásokba bocsátkozni, hogy a szervezet kebelében valaki nagyobb, vagy kevesebb tiszteletben részesül náluknál. Jehova Isten munkáját Jézus Krisztus által vezeti s az ő szolgálja az Őrnak tartozik felelősséggel; azért maga az Őr fogja eldönteni, hogy az illető helyesen szolgál-e neki, vagy sem. (Róma 14 : 4) Tulajdonképpen számít-e az valamit, hogy valaki mily tisztségben szolgál az Őrnak? A következő kérdésnek kellene ennél sokkal inkább érdekelnie minket: „Híven teljesítem a reám bízott szolgálatot s híven és lojálisan kitartok-e Jehova előtt való feddhetetlenségem mellett? A most véglegesen eldöntendő nagy kérdést az ő ne-

vének az igazolása képezi. Hűséget kívánnak minden szolgától, s csak a lojálisak és a hűségesek fognak résztvenni Jehova nevének igazolásában. A földön minden hasonmási lévita így fog énekelni: „Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Őr házába! Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, ó Jeruzsálem. Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város. Ahová feljárnak a nemzetségek, az Őrnak nemzetségei, bizonyoságul Izraelnek, az Őr nevének tiszteletére. Mert ott ülnek az itélőszékek, Dávid házának székei. Könyörögjétek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretőik. Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. Atyámfiaimért és barátaimért hadd mondham: béke veled! Az Őrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót teneked!” — 122. zsoltár

Tanulmánykérdések

1. Nevezd meg az okát, hogy miért kísértte el Áron Mózes Egyiptomba való küldetésekor s miért viselte később ő és az ő fia a papi tisztséget?
- 2—5. Mutasd ki történelmi tények alapján, hogyan, mikor és miért lett hivatalos törzssé emelve a Lévi törzs?
- 6—8. Magyarázd meg a Móz. II 32-26-ban feljegyzett tudósítás indítóokát és a parancs célját!
- 9—12. Mily tények mutatják, hogy a leviták tisztára Jehova szolgálatára választottak ki? Hogyan alkalmaztattak szolgálatra a leviták, holott Isten Egyiptomban Izrael minden törzsének elsőszülöttait jelölte ki külön pártfogoltjaként?
- 13, 14. Mutasd ki, hogy a papoknak a Lévi törzs többi tagjaihoz való viszonya a szolgálatnak részükre kijelölt kiváltságaival együtt prófétai volt! Magyarázd meg azon tényt, hogy a leviták az engesztelés napján nem léptek be a szentek-szentélyébe!
- 15, 16. Mutasd ki szövegek és tények alapján, hogy a leviták között a nem-papok kevésbé hű szellemi osztályt példáznak-e?
17. Mire mutat az előkép, hogy a Lévi törzs papokból, segédpapokból és nem-papokból állott, amelyek mind az Őrnak szolgáltak az ő parancsai szerint! Mutass rá azok legfőbb kiváltságára és felelősségére, akik Lévi hasonmási törzséhez tartoznak!
- 18—20. Mily erős bizonyítékot látunk Isten törvényének a menedékvárosokra vonatkozó intézkedésének összefüggésében? Mi a jelentősége a netineusokról szóló feljegyzésnek, valamint a Kéhát családjából való Kóréről szóló feljegyzésnek?
- 21—26. Magyarázd meg Ezékiel 44 : 10, 15, 16-ot! Mikor és ki értheti meg helyesen az isteni prófécia, amint az most tisztán látható? Mutasd ki más szövegek alapján, hogy a papoknak és a segédpapoknak is viselniük kell hibáik következményeit! Alkalmazd e prófétai szövegeket Malakiás 3 : 2, 3 és Máté 24 : 45—47; Ésaiás 12 : 1—3-al együtt és mutasd ki teljesülésüket is!
- 27, 28. Mutasd ki szövegek alapján, hogy indokolt-e alacsonyabbrendű mennyei tisztség reménységével kecsegtetni az embereket, amit kisebb hűséggel is elérhetnek! Mi a célja Istennek azzal, hogy embereket igazol s azokat szellemi fialként neveli? Mire mutat ez azon feltevéssel kapcsolatban, hogy Isten „vigaszt-jutalmat” tartogatna a mennyben a szellemtől születettek egy részének a számára?
29. Ki használta a) a sátor pitvarát és b) az Ezékiel látomásabeli templom külső udvarát? Alkalmazd ezt a prófétai tényt!
- 30—33. Miből állott a lóbáló-áldozat? Mikor, hogyan és miért lett bemutatva amaz áldozat? Hasonlítsd össze azzal ama két kecskebakot, amelyeket Áron az engesztelés napján a sátori-szolgálatkor az Őr elé állított! Mutass rá e két prófétai kép teljesülésére!
- 34, 35. Mit követel meg az írás azon szellemi szülöttektől, kiket Jehova elismer? Mi jelenti a helyes magaviseletét azoknak, akik az Őr házába beléptek? Hogyan intézkedett Jehova híveinek rendtartó tevékenységét illetően a reájuk bízott szolgálat végrehajtása tekintetében? Tesz-e az valamit, hogy mily tisztségben szolgál valaki az Őr szervezetében? Mi a lényeges tehát, és miért? Mit ismerünk fel a 122. zsoltár céljaként?

(1936 jún. 1)

Az
ŐRTORONY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

Vigyázz! meddig még az őj?
Ésaías 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, October 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
19—20 szám
1936 október hó

TARTALOM

Abdiás I. rész.	174
Abdiás II. rész.	181

Ti
Vagytok
az én
tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaías 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
Ára: 2 Kč pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Abdiás

„...Az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében“. — 102-ik zsoltár 17

(I. rész.)

JEHOVA hozzáfogott dicsőségének feltárásához szolgái előtt, miután követét, Jézus Krisztust egyenesen a templomhoz küldötte. Jézus Krisztus a legfőbb, Jehova szervezetében és Jehova templomában, mint az ő helyettese jelenik meg s ebben a minőségében építi fel Siont. Jehova minden hatalmat mennyen és földön is Jézus Krisztusra ruházott és az Úr Jézusnak templomához jövele és Sion felépítése tényleg Jehova megjelenését és dicsőségének kifejezésre-juttatását jelenti. Jézus Krisztus Jehova hasonmása s így Jézus Krisztus útján Jehova dicsősége lesz kifejezésre juttatva. Jézus Krisztust angyalok kísérték el templomához, akik neki szolgálnak s az ő utasításait hajtják végre, amidőn mint nagy bíró dicsőségének trónszékére ül. (Máté 25:31) Ez az ítélet napján történik, amely ítélet Isten házán kezdődik, s ami főképpen azokat éri, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek, akár nyilvánosan vagy csendeszen is kötötték azt. Az Őrnak templomához érkezése után kezdődött meg a prófécia feltárulása, s akik a templomi szervezetbe vagy Sionba felvették meg is fogják érteni a próféciákat, amidőn az Úr feltárja azokat. Viszont azok, akik az isteni akarat teljesítésére szövetségben állnak de akiket az Úr templomában ítéltre való megjelenésekor hűtlenségben talál, nem láthatják meg és nem is érthetik meg a próféciák teljesülését. Ebből az okból vannak olyanok, akik habár azt állítják, hogy az igazságban vannak, de a mostani igazságot nem tudják látni s emiatt vonják kétségbe, hogy tényleg léteznének oly bizonyítékok, amelyek az Úr Jézus Krisztus visszatérését bizonyítanák. Az ilyenek emiatt akarják időszámítanilag megállapítani, hogy mely időben élnek; s mivel ez nekik nem sikerül, még azt a kevés világoosságot is elveszítik, amivel valamikor rendelkeztek. Ha azonban arra vigyáztak volna, hogy szövetségüket megtartsák és Jehova nevének igazolásában közreműködjenek, kétségtelenül felfogták volna az ígéretet és a próféciákat világosan megértették és felismerték volna.

‘Egyesek, akik nem kedvesek az Úr előtt, s emiatt nem vették fel a templomba, azzal érvelnek, hogy a „folyóirat“ csak emberi véleményt közöl, tehát nem szabad arra támaszkodni. Ismét mások, akik tündökölni óhajtanak az emberek előtt, a következőhöz hasonló megjegyzéseket tesznek: „A folyóirat nem tartalmaz kellő felvilágosítást s én nem tudok belőle az érdeklődők részére alkalmas előadást összeállítani“. Mindkét csoport, amelyek ily kifogásokkal élnek, elégedetlenek, zúgolódók és szórszálhasogatók s egyazon osztályhoz tartoznak. (Júdás 16) A „folyóirat“ nem kísérletezik a próféciákról emberi vélemények nyilvánításával, hanem ellenkezőleg mindenkor az írás szavaival azt hangsúlyozza, hogy egyetlen prófécia sem származott emberi magyarázattól. (Péter II. 1:20) Amióta az Úr Jézus mint Atyjának képviselője a templomhoz jött, a próféciák teljesülésképpen bekövetkezett tényeknek a jövődölések szavaival való összehasonlításából képesítettnek meglátni, hogyan illenek rá ezek a té-

nyek a próféciákra s mutatják a teljesülést. Mivel ezek a felszenteltek teljesen hívek Jehovához, nem törődnek az időszámításokkal, hanem ahhoz ragaszkodnak, amit az Úr világosan megmutat nekik, ami rendesen csak a szóbanforgó időpont eltelése után történik. Nem állítanak fel időszámítási spekulációkat arra nézve, hogy vajon mikor vétetnek el a földről és jutnak a mennyekbe. Örökre Jehova szolgálatára kötelezték magukat s teljesen világos előttük, hogy nem a teremtményre tartozik annak meghatározása, sőt még a meghatározásnak csupán a megkísérlése sem, hogy mikor fog megszűnni a szolgálata a földön és lesz a mennyekbe áthelyezve. A hűszolga-osztály mindeken előtt Jehovát és az ő királyságát tartja szem előtt, s meg van győződve róla, hogy az Úr kormányozza lépteit és az ügyek kimenetelét az ő szent akarata szerint. Következzen Armageddon egy év, vagy csak nagyon sok év múlva, teljesen lényegtelen a hűszolga-osztály számára. A hűségesek beléptek az Úr örömébe, ami Jehova nevének igazolásából áll. Mivel a hűszolga-osztály tudja, hogy Jehova neve Armageddonkor lesz igazolva, teljesen hajlandó megvárni az Urat és tovább is híven és lojálisan szolgálni neki. Ezek a hívek az Úr szervezetében vannak s boldogak, hogy az ő kegyelméből örökre ott tartózkodhatnak s egyáltalán nem maguk keresik ki maguknak az abban elvégzendő szolgálati helyet. Hiszen nagyon jól tudják, hogy Isten helyezi el a tagokat a testben a maga tetszése szerint; kétségtelenül mindenkinek ki van jelölve a helye a szervezetben, ahol mindenkinek teljes engedelmisséget és hűséget kell tanusítania.

‘Isten hű szolgái nem törődnek azokkal, akik elhanyagolják kötelességeiket. Minden szolga a saját urának áll, vagy bukik, minélfogva a hívek főérdeke, hogy a saját ártatlanságukat beigazolják; tudják, hogy ezt nem tehetik meg, ha másokat rágnak, akik látszólag elmulasztják kötelességeik hű teljesítését, vagy tényleg el is mulasztják. A testvérek részéről illendő, hogy egymás előtt rámutassanak az Istennek és az ő országának való szolgálat nagy kiváltságára s egymást Jehova nevének dicsőítésére buzdítsák; de az ily figyelmeztetésnek mindig barátságosan, és sohasem szabad szigorú kritika formájában történnie. A templomban tartózkodóknak egymással egyetértésben és békében kell élniök és dolgozniök Isten dicsőítésére, ami azt jelenti, hogy magukról meg kell feledkezniök és Jehova nevét kell dicsőíteniök. „Az ő templomában mindenki az ő dicsőségéről beszél.“ — 29. zsoltár 9

‘A hívek nagyon értékelik Isten jóságát amit immár évszázadok előtt feljegyeztetett a próféciákban azon hűségesek rendkívüli hasznára, akik a jelen időben az ő szolgái a földön. Ha tehát az Úr ezeket a próféciákat feltárja, a templomban tartózkodók közül mindenki örömmel üdvözlö. Ezek tudják, hogy a jövődölések nem embertől származtak, hanem az Istentől s ezekben az utolsó napokban tisztázódnak, hogy Isten embere tel-

jesen fel legyen készülve és minden jó cselekedetre alkalmas legyen. — Timótheus II. 3 : 16, 17

Mivel az egész prófécia egy célt tart szem előtt, nevezetesen Jehova nevének az igazolását, egy és ugyanazon látható tények több, különböző próféciát teljesítenek be. Emiatt tűnhetik úgy fel, mint-ha bizonyos látható, illetve történeti tények megismétlődnek; emiatt mondják a zúgolódók: „a folyóirat mindig csak egyazon dologról beszél”. Amire azt kell válaszolnunk, hogy az Úr éppen úgy látta jónak, hogy egyazon dolgot különböző jövődölésekben ismertesse, nyilván maradékának támogatására, vigasztalására és reménységének fokozására, s emiatt köztül ily bőségesen megerősítő bizonyítékokat.

Azon próféciák egyike, amelyet Jehova feljegyeztetett, az Abdiás próféciája; azon biztos isteni szabály értelmében, hogy a próféciák azért örökítették meg, hogy a maradék azokat megértse, s ennek az osztálynak segítségére és erősítésére szolgáljon, várható, hogy az Úr ezekben az utolsó napokban Abdiás próféciájának megértésével fogja megajándékozni a maradékot. Nyilván Abdiás próféciája képezi most az esedékes igazságot, amit a maradék most nagy örömmel fogad. Előre közli a vallásiaskodók, illetve azok pusztulását, akik az Úr nevében szerveztek és végeztek egy munkát, de az összes elmúlt évszázadok alatt meggyalázták Jehova nevét. A prófécia megmutatja Jehova hű biznyságtévőinek jelen kötelességét és munkáját, a római kat. hierarchia és más papok kétszínűségének és képmutatásának feltárásával, akik azzal az elvetemült szervezettel kapcsolatosan álltak és éveken keresztül felfuvalkodva és gúnyosan uralkodtak a népen. Ezek a vallásiaskodók azt állították, hogy ők az Isten kegyeltjei és örökösei az ő ígéretének; ámde semmibe sem vették Isten ígését és önző céljaik kivívása érdekében Isten beszéde helyett a saját önző terveiket állították fel és önző tanokat használtak. Ennek a próféciának a megértése a jelen világban valóban vigaszt fog nyújtani Jehova hű biznyságtévői részére. Ezért vizsgáljuk meg részleteiben is az alábbiakban ezt a próféciát.

Abdiás neve „Jehovának való szolgálatot” vagy „Jehova szolgáját” jelenti, ami arra mutat, hogy ez a prófécia Jehova szolgálója részére van rendelve. Ennek megértése főképpen a maradék-osztálynak szól és az értelmét minden járatlan embernek hirdetni kell, mégpedig Jehova haragjának az istentelen, vallásiaskodókra való rászakadása előtt. Abdiás kiléte bizonytalan. Nem bizonyos, hogy a jövődölés íróját, a prófétát, tényleg Abdiásnak hívták vagy ezt a nevet csupán a jövődölés megfelelő címekeppen használta. Ez a körülmény nagyon fontos, mivel arra mutat, hogy e prófécia teljesülésekor a szolgálót képező egyes személyek nem fontosak és nem is szükségesek. Ez tehát minden okot és alapot kizár, hogy valamely személynek ragyogni kellene, vagy dicsőséget kellene zengeni neki. Természetesen Jézus Krisztus, mint a szolgáló-osztály feje mindenkor világosan ki van emelve; ami azonban a személyeket illeti, akik a szolgáló-osztály tagjaivá tettek, a személyiségük nem fontos, csakis az ő saját érdekükben. Eppen ez az, amit ezen a napon várhatunk. Tehát semilyen ok sem forog fenn arra nézve, hogy valakit, vagy valakit rendkívüli megtiszteltetésben részesítsünk. Az

emberek dicsőítése és magasztatása elmult s az ilyesmi most nem való Isten népe között s ne is forduljon elő közöttük. Ez azt is megmagyarázza, hogy miért estek ki egyesek, akik egykor a szolgáló-osztályhoz tartoztak, s állott elő változás a szolgáló-osztály testületének személynében a szolgáló-osztály munkájának és céljának változatlanul való maradása mellett. A szolgáló-osztályban egyetlen személy sem oly fontos, hogy dicsőítés tárgyává kellene tenni. Az Úr előtt a kötelesség teljesítésében való hűség a fontos. Aki a szolgáló-osztály tagja akar maradni, megbízható kell hogy legyen; s ha valakik megbízhatatlanok, rövidesen eltávolíttatnak; ez azonban semmiképpen sem fogja a szolgáló-osztály munkáját és célját, valamint a munkája eredményét befolyásolni.

Az időpont sincsen határozottan említve, amelyben Abdiás élt és jövődölt. Bizonytalan tehát, hogy ez a jövődölés Jeruzsálemnek Nabukodonozor által való elpusztítása előtt, vagy után, iratott-e; a prófécia alkalmazása azonban nem kétséges. Tulajdonképpen ez a fontos idő, amire egyáltalán célzás történik. Abdiásnak a neve és a jövődölése is világosan mutatja, hogy akkor fog teljesülni és alkalmaztatni, amidőn Isten szolgáló-osztályát létesíti és a templomba gyűjti. Ez azután történik, miután Jehova visszatért Sionhoz és főmegbízottjai, Jézus Krisztus útján ismét felépítette Siont és dicsőségében megmutatkozott, nevezetesen 1918 óta. A tényekből és magából a próféciából is kitűnik, hogy a teljesülése a Szentlélek második kitöltése után kezdődött. „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgáló leányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet”. — Jóel 2 : 28, 29

Jehova látomásban részesítette szolgáját és prófétáját: „Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hirt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez: keljete fel és támadjunk reá haddal!” (1. vers) Az Abdiásban példázott osztály nyilván azzal a „vigyázóval” azonos, amelyről Isten Ésaías próféta útján előre szólott: „Duma” (hallgatás elleni jövődölés! E szövegben a „duma” szó ugyanazt jelenti, amit Jeremiás 8 : 14, 15-ben „Istenünk hallgatásra juttatott”). „Seirből (ami azt jelenti, nyers mint egy szatír vagy kecskebak, az ördög) így kiáltanak hozzám: Vigyázó? meddig még az éjszaka? meddig még az éj? Szólt a vigyázó: Eljött a reggel! az éjszaka is! ha kérdeni akarjátok, kérdjétek, forduljátok vissza és jertek el.” — Ésaías 21 : 11, 12

A Seir hegye az edomitáké volt, ami a politikai vezéreket és kétszínű vallásvezetőket példázta, akik születésileg jogot tartanak a királysághoz, tényleg azonban az ördög helytartói. Az itt említett vigyázó Jehova felkent biznyságtévője, állandóan vigyázniok kell Isten országának érdekeire Krisztus alatt és arra kell ügyelniök, hogy Sátán szervezetének semilyen ágával se alkudjanak meg. A vigyázónak vagy szolgáló-osztálynak mindennel szemben vaknak kell lennie, Isten országát és annak érdekeit kivéve. (Ésaías 42 : 19) Ennek az osztálynak Isten szájából kell hallania a szavakat és szorgalmasan kell azokat hirdetni azok hallomására, akik nyitva tartják a füleiket. „És te, embernek fia, órállóul adtalak téged Iz-

rael háznak, hogyha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben." — Ezékiel 33 : 7

"Az őrszem-ország olyanokból áll, akik nem hallgatnak az ellenségtől való félelmükben, sem annak a reményében, hogy valamely kegyben fognak részesülni az ellenségtől. „Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állítottam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!" — Ésaiás 62 : 6

"Csak mostanában történt, Németországban egyesek a Társulat szervezetében és munkájában a rendesnél fontosabb tisztséget töltöttek be, s amidőn ezeket bíróság elé hurcolták és azzal vádolták, hogy Isten munkáját a német kormány titalma dacára is tovább próbálták vezetni, ezek teljesen kudarcot vallottak és nem tartották meg az Úrnak fentidézett parancsolatát. Nemcsak nem említették meg ezek a férfiak (a Társulat képviselői) Jehovának és az ő királyának, Jézus Krisztusnak a neveit és az ő országát, amelynek szolgálatára kötelezték volt magukat, sőt megalkudtak az ellenséggel, amennyiben kijelentették, hogy semmit sem tettek Németország törvényeivel szemben Isten országa érdekeinek előmozdítására. A hallei bíróság előtt fekvő iratokban foglalt tanuvallomások a következő jegyzőkönyvet tartalmazzák. Abból idézzük a nevek elhallgatása mellett, s miképpen a jegyzőkönyv is teszi, az illetőt csak „vádloznak" nevezzük. Az egyik vádlott a bíróság előtt a következő szavakat használta: „Kerülni törekedtünk mindent, amit megtiltottak (t. i. Németország megtiltotta az Isten országáról szóló evangélium hirdetését), mivel meg voltunk győződve arról, s most is meg vagyunk arról győződve, hogy vallás-szabadság van és a (német) kormány nem akarja megfosztani az egyes keresztényeket hitüktől, s mi feltétlenül oda fogunk jutni és alkalom is lesz adva nekünk, hogy az egyes keresztények istentiszteleteiket gyakorolhassák. Én meg vagyok győződve arról, hogy csak a kormánnyal való tárgyalás az egyetlen eredményhez vezető út és azzal a kéréssel fordultam barátainkhoz (a testvériséget értve ez alatt), hogy ne zavarják a tárgyalások menetét. Az összes széküldött értesítések (a testvérekhez) ily tartalmúak voltak."

"Ezek a szavak tehát nyilván a következőket jelentik: Meg kell kérdeznünk egy földi hatalomtól, hogy imádjuk-e vagy sem a mindenható Istent. — Az 1935 december 17-én Halléban tartott ugyanazon tárgyaláson a Társulathoz egy másik vezetőképvisele, akit a német rendelet megszegésével vádoltak, védekezésében a következőket mondotta, a jegyzőkönyvből idézzük:

"A bíróság elnökének kérdése: „Megengedhetne tartotta-e, hogy tovább is híven összetartásnak és tovább dolgozzanak?"

"A vádlott felelete: „Nem, én azt a tiltórendelet megszegésének tartottam volna"

"A bíróság elnökének kérdése: „Beszéltek-e arról, hogy mindnyájan ragaszkodjanak híven a hitükhöz?" Mire a vádlott így felelt: „Erről nem beszéltünk... Sőt hívő barátaink között a szervezeti összetartás megakadályozására törekedtünk. A Társulat egyes tisztviselői nem is voltak feljogosítva ily összetartás szervezésére vagy előmozdítására"

"Az ügyvéd kérdése: „Magdeburgban a kerületi munkavezetők megbeszélésén lett-e említés té-

ve aziránt, hogy keressenek más foglalkozást az egyesek, azután pedig illegálisan működjenek?" — A vádlott felelete: „Nem, sőt ellenkezőleg egy alkalommal külön azt indítványoztam, hogy azok az urak, akik valamely munkát fejtenek ki (a Társulat kötelékében), szüntessék be azt."

"A vádlottak fentidézett tanuvallomásai teljesen ellenkezik azzal, amit Isten igéje parancsol és homlokegyenest ellenkezik azzal is, amit a Társulat felfogása szerint tenni kell, s aminek cselekvésére ezek a képviselők utasítást kaptak. Szavaikból kitűnik, hogy az ellenséggel megalkudtak. Akik azonban hívek az Istenhez és az ő országához, kötelesek megtartani az ő parancsait, arra való tekintet nélkül, hogy mit fog elrendelni vagy parancsolni valamely földi hatalom. Senki sem bizonyíthatja be hűségét és ártatlanságát Isten előtt, ha egyúttal kiegyezik az ellenséggel, amidőn Istennek és az ő országának ellenségeitől való félelmében felhagy Isten szolgálatával, vagy Istennek szolgálni nem akar. A lágyemelegség szörnyűség az Isten szemében. (Jelenések 3 : 16) Jehova biznyságtévői szeretik Istent és ezt az ítélet napján az igazság bátor megvallásával bizonyítják. (János I. 4:17, 18) Azok a bírúk, akik ezen említett alkalmával az ítélőszékben ültek, világosan láthatták a vádlottak félszégét, de mégsem voltak kíméletesek irányukban. A Társulat tehát helytelenül járna el, ha bármit is tenne az elítéltek érdekében, miután a nyomás alatt hűtlenségnek bizonyultak.

"A fentemlített vezetőképviseleket Németországban előfordult viselkedésével szemben ugyanabban az országban Jehovának több hű biznyságtévője kimutatta hűségét, bátorságát és szilárdságát az igazság hirdetése terén; az üldözésekre való tekintet nélkül ezek most is biznyságot tesznek Jehova nevére és az ő királyáról az Úr kegyelme által. A hajlíthatatlan hűség példaképpen Németországban sok hűséges felől a Németországból származó jelentésből a következőket közöljük: „A koncentrációs táborok egyikében 600-an vannak Jehova biznyságtévői közül. Ezeket minden nap sorba állítják és megverik. Azután egy tisztviselő (börtöntisztviselő) elkiáltja magát: „Bibliatanulók, illetve Jehova tanubiznyságai előlépni!" — „Kik akarnak közületek tovább is Jehova tanubiznyságai maradni?" — Kivétel nélkül mindegyik felemelte a kezét és így biznyságot tett az Úr és az ő országa mellett". — Németországban sok ily lojális és hű testvér él. Németországban 2894-en lettek bezárva Jehova tanubiznyságai közül, sokan közülök még mindig börtönben vannak. Sokan közülök nem vonakodnak megvallani az igazságot és síkrakelni az Úr és az ő királysága mellett. Másképpen nem is lehetséges hűséget tanúsítani az Úr iránt. Síd-rák, Misák és Abednegonak a Bibliában közölt elménye példázza, hogyan kell viselkednie mindenkinek, aki Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötött. Az összes hívek úgy fognak cselekedni. Jehova hatalmas és támogatni tudja tanubiznyságait, az ő engedelme nélkül semmi sem történhetik velük. Az Úr ezeknek a híveknek ígérte meg útján való vezetését. (Példb. 3 : 5, 6) „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak". — Róma 8 : 28

"Jób tapasztalataiból merített tudósítás azt

bizonyítja, hogy Jehova azért bocsátja a nagy megpróbáltatásokat népére, hogy Istennel szemben való odaadásának és feddhetetlenségének nyilvánítására alkalmat nyerjen. Ha valaki az ellenséggel való megalkuvás miatt szenved, szenvedése teljesen értéktelen. Ha valaki azonban Istennel szemben tanúsított hűsége miatt szenved, boldog az; mert ezek oly szenvedések, amelyeket Jézus Krisztusnak kellett elszenvednie. „Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessetek.” — Péter I. 4 : 13

„A hűségesek örvendeznek az Űrban, hogy a maguk részéről betölthetik Krisztus szenvedéseinek még hátralevő részét. (Kol. 1 : 24) Ezekre a dolgokra nem mások kritizálása miatt hívjuk fel a figyelmet, hanem azért, hogy a megpróbáltatásban levők lássák milyen magatartást kell tanúsítaniuk mindazoknak, akik Isten akaratának cselekvésére tettek fogadalmat, és hogy ehhez alkalmazkodjanak. Számtalan testvér szerzett e téren tapasztalatokat New Jersey-ben s az üldözéseknek dacára is rendíthetetlenül foglaltak állást az Űr és az ő királysága mellett. „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha türünk, vele együtt fogunk uralkodni is; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket”. (Timóth. II. 2 : 11, 12) Mindenkinek tisztában kell lennie, hogy ki mellett foglalt állást s ezen állásfoglalást hűségének szilárdsága által kell bebizonyítania.

„Azokat illetőleg, akik azt mondják a tv-nek: „A folyóirat semmi mást sem tartalmaz egy embernek a nézeténél; immár a multban is tévedtek s miért tételezzük fel hogy a „folyóirat” a jelenben többé nem fog tévedni”? — meg kellene gondolniok ezeknek az embereknek, hogy a „folyóirat” Isten prófétájának szavait idézi s azzal a közismert látható tényeket állítja szembe, hogy a templom-osztály minden tagja könnyen meg tudja állapítani, hogy mi képezi és mi nem képezi a prófécia teljesülését.

„Abdiás próféciaját illetőleg figyelembe kell venni, hogy közölve van benne: „Azt mondja az Űr (Jehova)!” Abdiás szavai tehát nem képeznek álmod, sem képzelődést, s nem is egy embernek a feltevése, hanem Jehovának biztos és nem tévedő beszéde. A prófécia célja, hogy Isten népének maradékát, amely most a földön él, felvilágosítsa, hogy az Űrban erősen és az ő hatalmának erejében összetartsa. Hasonlóképpen a „folyóirat” is Isten beszédét, s nem egy embernek a nézetét hangsúlyozza. Isten és Jézus Krisztus a tanítók, a felkentek tehát nem szorulnak rá valamely beképzelt, bölcs magyarázóra. Ily felkentekre vonatkozik ez a szöveg: „Es az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, s így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az, és nem hazugság és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.” — János I. 2 : 27

„Az Űristen „Edomról” beszélt Abdiásnak. Ezsaut „Edomnak” gúnyolták. (Mózes I. 36 : 1) Ez a név „vöröset” jelent s arra emlékeztet, hogy Ezsau nem értékelte Isten kegyelmét az Ábrahámától örökölt elsőszülöttségi jogot illetőleg, amit

egy tál lencséért önző étvágyának kiégítése céljából eladott. „Monda Ezsau Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezték (Ezsau nevét Edomnak).” (Mózes I. 25 : 30) Természetesen Abdiás e próféciajában Edom elsősorban Ezsau leszármazottait jelenti, s aztán a prófécia teljesülésképpen egy népre vonatkozik, amely egykor az ábrahámi örökösödési joggal bírt.

„Ezsau leszármazottai Jákób leszármazottaival szemben nem voltak tiszta szemíták, mivel Ezsau nem nősült Ábrahám rokonai közül. Átkozott kanaánita lányokat vett feleségül. (Mózes I. 9 : 25) „Ezsau a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khiteus Elonnak leányát; És Oholibámát, Anáhnak leányát, aki Khiveus Cizibhon leánya vala. És Boszámáthot, az Ismael leányát, Nebajóthnak hugát.” (Mózes I. 36 : 2, 3) Ismael Ábrahámnak Hágártól, az egyiptomi nőtől született fia volt, tehát Khámnak volt a leszármazottja. (Mózes I. 16 : 1) Ezsau egyik felesége Boszámáth, Ismael leánya volt. Ismael Egyiptomból nősült. (Mózes I. 21 : 21) Ezsau gyermekei tehát keverékek voltak; mert Ezsau gyermekei hamita nőkkel való házasságából származtak, ami tilos volt. Az edomiták emiatt nem is lehettek Isten szent nemzetévé. Ezsau Jákóbnak volt a bátyja, viszont Ábrahámnak unokája volt. Ezsaunak és Jákóbnak Izsák és Rebeka voltak szülei. Ezsau született elsőnek, s így látszólag ő lett volna jogosult az ábrahámi elsőszülöttségi jogra; ámde Istennek nem ez volt az akarata. (Mózes I. 22 : 18; 25 : 23—26). Ezsau leszármazottai, az edomiták, oly személyekből álló osztályt kell tehát példázának, amely látszólag elsőszülött és a királyság örököse.

„Erről a „Birodalom” c. könyvben (magyarul nem kapható) a következő áll: „Edom neve azt példázza, ami Jehova ellen támad. Ez a név az Ezsau névvel azonos és Sátán szervezetre vonatkozik, amelynek a felekezetiesség a leggonoszabb része.” Amennyiben itt ezt a magyarázatot megemlítjük, hogy határozottabban szembetűnjön, állítjuk, hogy Ezsau vagy Edom főképpen azt az osztályt példázza vagy képviseli, amely Isten és Krisztus nevében vallást szervezett és gyakorolt, tényleg azonban az ördögnek volt a helytartója, tehát az ő szervezetének is a része. Ez világosan mutatja, hogy a hasonmási edomiták a róm. kat. hierarchiából s a vele kapcsolatos klérusból állnak; Isten igéjét mindezek önző célokra használták ki. Abdiás próféciajának ez a része kicsinyben vagy kezdetben azon kor papságában teljesült be, amely Jézus idejében élt a földön. Ama kor papjai és farizeusai Ábrahám gyermekeinek vallották magukat, s így az Ábrahámnak ígért áldások örököseinek; Jézus mindazáltal megmagyarázta nekik, hogy az ördögnek a gyermekel. (János 8 : 13, 37—44) Ezek az álszentek voltak azok, akik Jézus Krisztust, a szegletkövet, megvetették, amelyen Isten gyülekezetét felépítette s nekik mondta Jézus: „Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak” gyümölcsét. És aki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól.” (Máté 21 : 43—45) Ama kor papsá-

gának és farizeusainak képmása a jelen kor klérusa, de főképpen a róm. kat. hierarchia.

"Edom, Ésau leszármazottai, tehát tisztán az ördög v. helytartói, a róm. kat. hierarchiát és szövetségét társalt, a többi papságot példázta. A protestantizmus, amit a Sámson által agyonvert oroszlánkölyök példáz, most halott. Ama papság, amely a „protestáns vallásnak“ nevezett vallást szervezte és fenntartotta, a róm. kat. hierarchiával szövetekezett; ez főképpen a világháború óta igaz, amely idő óta ez a szövetekezett hatalom Jézus Krisztus igaz követőinek életére tör. A kat. és prot. szervezet klérusa kétségbeesve közösen ki akarja irtani az Úr igazi követőit. Miképpen az edomiták meg akarták ölni Jézust földönlétekor, (János 8 : 37—44) a mostani edomiták is halálát szeretnék okozni Krisztus e földön működő tagjainak; következésképp tehát magának az Úr Jézusnak törnek az életére, mivel hí követőit a maga részeiképpen számítja. E cikk fogalmazásakor a róm. kat. hierarchia és az állítólagos protestáns papság, amely a törvények ürügye alatt bajkóvácsoló, New Jersey- és más államok törvényhozó testületeiben oly törvényeket akar megszavaztatni, amelyeknek értelmében mindenki vétkes lesz, aki nem fog köszönni az ország zászlajának, vagy olyasmiről ír vagy értekezik, hogy a kereszténynek miért nem szabad köszönni zászlóknak és embereknek tulajdonítaniok ezáltal az üdvösséget. Más szóval: A papság el akarja pusztítani Jehova bizonyágtevőit, mivel ahhoz ragaszkodnak, hogy Jézus Krisztus igazi követői inkább Istennek tartoznak engedelmessé, mintsem embereknek. (Apcsel. 5 : 29) A papság a hasonmási edomiták és az ördög látható szervezetének legámibb és büntetésre méltóbb részét alkotja.

"A klérus az ábrahám elsőszülöttségi jogra tart igényt, mivel mindig Isten kegyeltjének vallotta magát. Jehova előre tudta, hogy hűtlen lesz, elszakad és teljesen az ördöghöz fog pártolni s emiatt előre meg is mondotta Abdiásnak az edomitákról szóló próféciájában. Az ábrahám elsőszülöttségi jog, amely a papságnak felkínáltatott, s amit az a sajátjának is tekintett, amint Jézus előre közölte, elvetetett tőle, mivel nem teremte meg az országot (igazságot) gyümölcsét. Csak a papság kelt versenyre Jehova valódi kegyeseivel a királyság előjogaiért. Ez teljesen egyezik az Ésau és Jákób közti versengésnek az atyai elsőszülöttségi jog tekintetében. Ésau meg akarta ölni Jákóbot, a hasonmási edomiták hasonlóképpen meg akarják ölni a Jákóbban példázott Jehova hű bizonyágtevőit. Abdiás prf. 7. verse mondja, hogy az edomiták összeesküvést szőttek Krisztus igazi követői ellen. Ugyanez a vers a sááni szervezet másik két részére is rámutat, a „nyáj előkelőségeire“, akiket tévesen neveznek „keresztényeknek“. E prófécia jelenleg való teljesülésekor a róm. kat. hierarchia s a vele szövetekezett protestáns papság viszi a főszerepet az Isten „védenci“ ellen szőtt cselszövésben, akiket szent nemzetének tagjaivá kiválasztott. A „nyáj előkelői“ hozzácsatlakoztak ehhez a cselszövéshez s ezekben a napokban nyílt erőszakosságokat követnek el Isten népével és az ő országával szemben. Kétségtelenül megállapítást nyert tehát Isten igéjéből és a cáfolhatatlan tényekből, hogy kicsodák az újfajta edomiták s mindez teljesen egyezik a jövődőlés szavaival.

Ítélet-hirdetés

"A prófécia jelzi, hogy nemcsak egy-egy, hanem egy bizonyos osztály fogja hallani a „hirdetést“ vagy „hírt“: „Hírt hallottunk az Úrtól!“ (1. vers) Az Úrtól ezt az ítélet-hirdetést Isten szolgáló-osztálya veszi át, amelyre a királyság érdekei rábizattak. Mivel az Úrnak szentelte magát, fűlét az Úrtól származó jó hírre állítja be. Másoknál ez nincsen így, s mivel az ellenség pártján vannak, nem tudnak és nem hallanak semmit az Úr ítéletéről. A próféta folytatólagosan így szól: „És hírnök küldetett a népekhez.“ A „hírnöknek“ fordított héber szó „cier“ és olyan embert jelent, akit valamely elv, illetve Isten cselekedeteket szabályozó törvénye kényszerít, tehát sürgős munka kényszerű szolgálata. A hírnök kiváltságára és kötelességére gondolva vigyáz a rábizott szolgálat teljesítésére. Kinek a hírnöke? Ő az Úr hírnöke vagy követője; mert az ördög nem tüzel fel a saját népeit Edom ellen, amelyet az ördög oly eredményesen használt fel Isten hű népének támadására. A prófécia mutatja, hogy az égi hírnök vagy angyal Jézus Krisztusnak jobb kezében levő „hét csillag“ egyike, ugyanaz az angyal, akiről a Jelenések 8 : 3—5 és 16 : 12 beszél: „És a hatodik angyal kiönté az ő poharát... hogy út készítsék a napkelet felől jövő királyok előtt.“ A Jelenések 19 : 17—21 szerint az angyal gyűjti össze Isten hadait a „fenevad“, a „királyok“ és az öreg „parázna“ ellen, amelynek Edom a legfontosabb ága.

"Miután az Úr bizonyágtevői, akik az ő maradékát alkotják, az Úr hírnökének vagy angyalának felhívását meghallották, nyomban előképük, Abdiás szerint az ítélet hírért átvették és hirdetik, azoknak is, akik a maradék sorain belül, vagy kívül vannak. Egymásnak az Úr ítéleteiről beszélnek s másoknak is elbeszéli akik meghallgatják. Figyeljük meg, a hírnök nem küldetett az ördög seregéhez, hanem Isten szervezetének földönlevő, a nemzetek között elszórt tagjaihoz, akik azonban nem tartoznak ennek a világnak népeikhez. Jehova az ő népét szólítja fel. Jézus Krisztus és az ő serege fogja Edomot és Boczrát eltaposni.

"Az Úr hírnöke ezt a hírt hozta: „Keljete fel és támadjunk reá haddal!“ Jézus Krisztus angyali seregeinek, illetve a mennyi seregeknek, amelyekkel Isten földi maradéka kapcsolatban van, parancsoltatott meg, hogy felkészüljön a csatára az ellenséggel szemben. Abdiás e próféciáját teljesen megerősíti Jeremiás következő jövődőlése: „Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útálattá és gyaláztá, pusztasággá és átokká lesz Boczra, és minden városa örökévaló pusztasággá lesz.“ — Jeremiás 49 : 13

"A csata napja közel van és Jehova feltárja, amit a hasonmási Ésau felől elhatározott: „... Ésau veszedelmét hozom őreá az ő megfenyítettésének idején... Bizony én meztelenül teszem Ésaut, titkait kijelentem és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul és atyafiai és szomszédai nem lesznek.“ (Jeremiás 49 : 8, 10) Az Ésau-osztály, főképpen a róm. kat. hierarchia elvetemült munkáját évek óta titokban végezta, valóban oly titokban, hogy sok millió embert el tudott ámítani. Ez az istentelen intézmény Isten igéjét felforgatva, oly téves dolgokat tanítván, amelyek teljesen ellenkeznek Isten igéjével. Emiatt Jehova így szól

s Jehova most így szól az ő hű és igazságos bizonyosságtevőikhez: „Ama napon a Seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának.” (Ésaiás 28 : 5) Jehova ezzel arra mutat, hogy ő áll hű bizonyosságtevői mellett.

„Kétség támadhat-e a valóban felszentelt templom-osztály valamelyik tagjában aziránt, hogy az álszentek és a Jehova hűszolga-osztálya közti harc tényleg folyamatban van? Nem dült-e ez a harc az utóbbi tíz évben fokozódó hevességgel? A róm. kat. hierarchia összes ütegeit Jehova bizonyosságtevőire irányította. Ez az öreg „parázna” Németországban nagyon sokat megfélemlített, olyannyira, hogy elnémultak; de abban a szomorú országban még mindig vannak elég sokan oly alázatos, hűséges és őszinte bizonyosságtevők, akik elhatározták, hogy követni fogják a parancsot és bizonyosságot tesznek, mégha utolsó csepp vérükbe fog is kerülni. — New Jerseyben (Amerikában) az ellenség a róm. kat. hierarchia vezetése alatt minden eszközt felkutatott és igénybe vett Jehova bizonyosságtevőinek leverésére; de a hűségesek mindazáltal kitartanak abban az államban és hangosan tovább hirdetik Jehova dicsőségét és előrevonulnak a csatában. Még az életüket sem tekintik drágának a saját részükre. Az Isten és a Jézus Krisztus iránti szeretettől indítatva, amely a halálnál is erősebb, a hűségesek Pál apostol szavaival mondják: „De semmivel sem gondolok, még az életem sem drága nekem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, amelyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” — Apcsel. 20 : 24

„A törvénszegő róm. kat. hierarchia és társai minden hatalmukkal és befolyásukkal felvonultak és arra akarják bírni a rádióállomásokat (Amerikában) hogy szüntessék be az Isten igazságáról szóló közlemények leadását. Minden politikai cselszöveget igénybe vettek az igazság elfojtását célzó törvények létesítésére. Ujságjaikban aljas hazugságokat kürtölnek szét Isten hű és igaz bizonyosságtevői ellen. Rosszakarátú üldözésükben Jehova bizonyosságtevőivel szemben annyira vetemednek, hogy oly rendeleteket vagy törvényeket hoztattak (egyes helyeken), amelyek által az iskolás gyermekeknek is elrendelték az értelmetlen, vallásos zászló-köszöntéseket s így olyasminak akarnak üdvösséget tulajdonítani Isten helyett, holott minden üdvösség csak Istentől származik. Mindenkit rossz hírbe kevernek, aki az Írás bizonyítékaira rámutatva, kimutatja, hogy Jézus követői Istennek, és nem embernek, tartoznak engedelmeskedni. Az ellenség ezzel azt célozza, hogy félelmet támasszon és Jehova bizonyosságtevőit kényszerítés útján (s mindazokat is, akik velük rokonszenveznek) Istentől elfordítsák, zsarnoki, inkvizíciós diktátorok hatalma alá hajtásuk és az igaz mindenható Isten tiszteletének szabadságát lerombolják. Lehet-e valamilyen közössége vagy dolga még ily törvénszegőkkel, aki szereti az Istent? (94. zsoltár 21) Segítheti-e még valaki ezt az elvetemült bandát, aki Istent szereti, arra akarván rábeszélni a felkenteket, hogy főmunkájukat csak Armageddon után fogják végezni minél fogva van még idejük. Aki Istennek és az ő ügyének szentelte magát, akadályokat gördíthet-e Isten szervezetének kerekéi közé vagy tehet-e ily kísérletet, amennyiben a felkentek füle

hallatára mintegy így szól: „Ogy sem ériünk el most semmit. Főmunkánk csak Armageddon elmulásának első része után fog kezdődni. Várni kell addig. Akkor hajlandók leszünk felkarolni a nagysokaságot!”? Akik most ily okoskodásokra hallgatnak és befolyásolni hagyják magukat, elámtatnak és félrevezettetnek, s már ez magában véve is azt mutatja hogy az ilyenek nem tartoznak Isten választottai közé.

„Mi a célja az álszentek és a Jehova bizonyosságtevői között most folyó harcnak? Nyilván nem a világ megtérítése, sempedig a nagysokaság begyűjtése, hanem csupán az, hogy a jóindulatú emberek alkalmat nyerjenek Istentől az igazság közleményének meghallására, hogy Isten és az ő országa mellé állhassanak és tényleg és valóban követhessék a parancsot: „Keressétek az igazságot keressétek az alázatosságot, mielőtt rátok tör Isten haragjának tüze Armageddonban!” (Sofóniás 2 : 1—3) Jehova sem most, sem ezután nem utasította bizonyosságtevőit a nagysokaság begyűjtésére. Az Úr ezt a munkát a maga idejében és módján fogja elvégezni. Aki így szól: „A nagysokaság begyűjtésére vonatkozó munkánk csak Armageddon után kezdődik”, vakmerően viselkedik az Úr előtt. A felkentek feladata és munkája az Úr parancsainak követéséből áll. Ő megparancsolta, hogy az ország ezen evangéliumát hirdetni kell és ezt a bizonyosságtevést be kell fejezni az „öldöklés” előtt. A Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus, templomából küldi követőit és azt parancsolja, hogy Isten országának és bosszúállás-napjának hírét a háztetőkről hirdessék. Ennek felhagyása a kezek lecsüggesztése és a hanyagság, vagy oly kísérlet, hogy a felkenteket hanyagságra és csüggedésre bírják, Jehova nagy prf. parancsának megszegését jelenti. — Apcsel. 3 : 23

„Jehova templomában tartózkodik-e az Úr Jézus? A létező bizonyítékok ezt mutatják. Mivel ez így van, Jézus Krisztus ítélkezik, az összes nemzetek eléje vannak gyűjtve és szétválasztja őket egymástól. Figyeljük meg, az Írás világosan megmagyarázza, hogy maga Jézus Krisztus fogja a nemzeteket szétválasztani és eldönteni, ki fog a juhok illetve a jonadábok vagy a nagysokaság osztályához tartozni. Tehát Krisztus, és nem mi gyűjtjük össze (a nagysokaságot). Ha a nagysokaság összegyűjtése csak Armageddon után történne, hogyan tudnának jót tenni a jóakarátú emberek Krisztus, illetve az ő testének tagjai, az üldözött maradékkal, amint Máté 25. kijelenti. Az üldözés Armageddonban meg fog szünni; mert az üldözök elpusztulnak. A nagysokaságból valóknak bátran és szilárdan teljesíteniök kell feladatukat, és fel kell világosítaniok másokat s így alkalmat nyújtaniok arra, hogy Armageddon előtt az igazságot megkeressék és alázatosságra törekedjenek; mert az Úr ígéje kifejezetten ezt mondja. Ha nem látja valaki, hogy az Úr az ő templomában van és ítélkezik, akkor az illető biztosan nem tartozik a templomhoz. Ha valaki a templomosztály közé vegyül s azt állítja, hogy ehhez az osztályhoz tartozik, de szavaival és befolyásával félre akarja vezetni a felkenteket, hogy hanyagokká legyenek, Isten előtt botrányt okoz az ő szervezetében. — Máté 18 : 6, 7

„Most tehát hallgassák és szívleljék meg a felkentek Jehova következő szavai: „Keljete fel s hadd támadjunk reá (Sátán szervezetére, az

edomitákra) haddal!" A harc most folyamatban van és minden nap hevesebb lesz. E nagy üldözések között is tovább kell folyni az ország hirdetésének, hogy az ellenség titokban tartott hazugságai kiderüljenek, hogy az igazságszerető emberek a menedékvárosba, Isten szervezetébe menekülhessenek, ahol Isten haragjának elmúltáig állhatatosan megmaradhatnak. A róm. kat. hierarchia s a vele szövetkezett papság nagyon eltávolodott Isten igéjétől és szolgálatától s a sötétség hatalmainak politikai ügyeivel foglalkozik. „Protestánsoknak” nevezett szövetségserei, akik valamikor tényleg protestánsok voltak, többé nem azok és most sötétség borítja az egész világot és az összes vallásias álszenteket. Mindazáltal vannak abban a szervezetben az igazság és a világosság után áhítozó emberek. Most Jehova így szól a maradékhoz, az ő hű felkentjeihez: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” (Ésaiás 60:1) Hadd ragyogtassatok tehát világosságotokat ti, akik Jehova szervezetébe gyűjtettetek, hogy mindenki, aki veletek érintkezik, tudomásul vegye, hogy ti Jehova és az ő országa mellett keltek sikra, mégpedig mindennél inkább, mindenkor és az utolsó lehetséget. (Folyt. köv.)

Tanulmánykérdések

- 1, 2. Mikor és hogyan kezdte feltárni Jehova dicsőségét szolgálóit? Magyarázd meg, miért lehet megérteni a prófécia, amidőn az Úr feltárja és értékelni, holott mások, akik Isten akaratának teljesítésére szintén szövetségben levőknek vallják magukat, nem érthetik meg, sőt egyesek kifogásokkal állnak elő azon eszközökkel szemben, melyeket Jehova népének oktatására használ!
- 3—5. Mi a helyes magaviseletük a híveknek másokkal szemben, akik szintén a szövetségben állnak, s hogyan fogadják a prófécia feltáradását? Mutasd ki, hogy a folyóiratban megismételt utalások bizonyos látható tényekre vonatkozólag megfelelnek-e Jehova szándékának arranzéva, hogy próféciaikat adott és azokat megörökítette s a kellő időben hű népe előtt feltárja!
- 6, 7. Mily forrásból származott Abdiás prófécija? Mit

- tartalmaz? Mi a célja? Mily fontos és lényeges tanulságot tartalmaz azon tény, hogy az írója ismeretlen?
- 8—11. Mikor íratott ez a prófécia? Mikor s kire nézve lesz alkalmazva? Mutasd ki, hogy Ésaiás 21:11, 12 vonatkozó szövegekkel együtt hogyan szolgálja e prófécia helyességének igazolását?
 - 12—15. Idézz megfelelő példákat, mily rendkívül fontos állhatatosan és bátran bizonyosságot tenni az igazságról!
 16. Magyarázd meg szövegek alapján, mily okból következtek szenvedések Jehova népére!
 - 17—19. Milyen feladatot a folyóirat, amire Isten rendelte?
 - 20—23. Mutasd ki a tények és szövegek alapján, mi csoda a hasonmási Edom s kik alkotják a modern edomitákat?
 24. Mutasd ki, hogy az Ézsauról szóló tudósítás Abdiás 7., valamint Jézusnak korának papságáról szóló szavai a jelen helyzetre alkalmazhatók s megerősítik a modern edomiták kiletét!
 - 25—29. Az 1. verset illetőleg: Ki hallotta? Hogyan? Miert, mikor mások, akiknek ugyancsak lett volna alkalmuk, nem hallották? Ki ez a „hírnök” vagy „küldött”? Ki küldte a „népekhez” s hogyan? Mily üzenettel? Mily célból? Mily visszhangot váltott ki azok között, akik hallották? Mi a jelentősége azon körülménynek, hogy ez az Edomról szóló prófécia, az Úr kijelentésének van nevezve? Mi képezi Jehovának előreljelt célját a hasonmási Ézsauval? Miert akarja így meglátogatni az Ézsau-osztályt?
 - 30—32. Hogyan teljesíti be az Úr Ezékiel 25:14-ben feljegyzett kijelentését? Hogyan hajtja végre munkáját Ezékiel 10:6, 2, 7 feljegyzései szerint? Hogyan próbálja ki népét e tekintetben? Mily eredménnyel?
 - 33, 34. Mikor s hogyan teljesül Ésaiás 62:3? Mily hatással jár ez az ellenségre vonatkozólag? És a hű bizonyosságtévkre?
 35. Az előre jelzett csata valóságát és folyását illetőleg, világosan láthat most valamit a valóban felkent templom-osztály?
 36. Ird le az ellenség kísérletét az igazság elfojtását és Jehova bizonyosságtévként s a velük rokonszenvezőknek üldözését illetőleg, mely által el akarják szakítani Istentől!
 37. Mi a célja az álszentek és a Jehova bizonyosságtévként között folyó harcnak?
 38. Mi fog történni, amidőn az Úr Jézus Jehova templomához jön? Hogyan hajtja végre munkáját? Mikor kell történnie tehát?
 39. Miert oly sürgős tehát most hirdetni ezt a híradást, és miért oly fontos abban részt is venni? (WT. 1936 jún. 15)

Abdiás

„Mert a Seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen és minden felemelkedett ellen és az megaláztatik.” — Ésaiás 2:12

II. rész.

JEHOVA a Seregek Ura és az igazságért harcoló bajnokok parancsnoka és vezetője. Hadait főmeghatalmazottja, Jézus Krisztus az ő nagy fia vezeti és az Úr hadai előtt a vereség ismeretlen. Amidőn Góliáth, a nagy vasgyűrű, filiszteus és az ördög szolgálja, kihívást intézett az Úr hadaihoz, akkor Dávid Jézus Krisztus előképe félelem nélkül így felelt a filiszteusnak: „Te karddal, dárdával és paizzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened akit te gyalázzal illetél.” (Sámuel I. 17:45) Az izraeliták a jelenkor szellemi izraelitáit példázzák, Jákób magvát, Isten maradék népét. A goromba, gúnyolódó és vakmerő klérus a róm. kat. hierarchia vezetése alatt háborúra szövetkezett Jézus Krisztus igazi követőivel szemben, akik bizonyosságot tettek a királyról és az ő királyságáról. A Seregek Ura ítéleteit immár régen okmányban örökítette meg s most híveit felvilágo-

sítja róla, hogy teljesen bizonyosak legyenek afelől, hogy ő akit még sohasem ért vereség, fog harcolni értük. A hasonmási Dávid Krisztus testének minden tagjait is magában foglalja, a földön tartózkodó maradékot is s ezek most szemtől-szemben állnak a róm. kat. hierarchiával és annak szövetséges klérusával, amely harcban nem kérnek és nem tanusítanak kíméletet. Isten prófétája útján a papságot vagy álszent elemet „Ézsau”, „Edom”, „Idumea”, „filiszteusok” stb. elnevezések útján ábrázolja, ami az ördögöt jellemzi; de ezek az elnevezések mindig egy és ugyanazt jelentik. Hogy azt Jehova bizonyos időben el fogja pusztítani, azok előtt tárja fel a legvilágosabban akik őt szeretik és neki szolgálnak. Mivel az Úr fog győzni, teljes hittel vonulnak a csatába, mint Dávid. Erről a csatáról mondja Jehova: „Mert megrészegült fegyverem az égben és imé leszál Edomra átkom népére ítéltre. Az Úr fegy-

vere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövéreivel; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában és nagy öldöklés Edom földjén. És változnak patakjai szurokká és pora kénkövé és lészen földje égő szurokká." — Ésaiás 34 : 5, 6, 9

* Jehova ítéletének világos kijelentése a papi uralom végére mutat. Miért akarja Jehova végrehajtani rajta ezt az ítéletet? „Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért.” (Ésaiás 34 : 8) Ezeket a próféciaikat megerősítik Abdiás szavai (10. vers), most pedig hadd térjünk vissza e jövődőlés megvizsgálásához.

* Abdiás prófécijának feltárása most nagy bátorítást jelent Isten népe számára. Aki igazságban féli az Istent és szorgalmasan alázatosságra törekszik előtte, tehát az ő parancsolataival és szervezeteinek törvényével összhangban él, nem fog félni sem az emberektől, sem az ördögtől, hanem kötelességének teljesítésében Istenben való teljes hittel fog előremenetelni. Jehova most azt parancsolja népének, hogy keljen fel és szálljon harcba a papsággal; azután a klérushoz, a felekezetieskedőkhöz fordulva, akik az ő nevét meggyalázták, így szól: „Ímé, kicsinnyé tettelek a népek között; felettébb utálatos vagy.” — Abdiás 2

* A vallás Nimród napjai óta nagy szerepet játszott a nemzetek között s ez volt a legfőbb eszköz amit az ördög a nép elámtására felhasznált. A róm. kat. hierarchia megszervezése óta elvetemült felekezeti intézmény és magát Isten helyettesítőjének tüntette fel a földön, holott a legnagyobb álszent banda volt, amely valaha is sanyargatta a népet. Most azonban eljött az idő, amidőn Jehova „kicsinnyé teszi a népek között” a vallások vezetőit és utálatossá. Ez az elvetemült intézmény, a hierarchia, sok esztendő óta rettegésben tartotta a köznépet; csalással, ámtással, hazugságokkal, kényszerítés és elnyomás útján uralkodott; ez az ördögi intézmény mindenféle istenkáromlásban bűnös s azok az emberek, akik ezt a felekezeti uralmat alkotják felfuvalkodottak, erőszakosak, kegyetlenek s felettük hozta Jehova ezt az ítéletet: „... Megszüntetem az istentelenek kevélységét és az erőszakoskodóknak gögjét megálázom.” (Ésaiás 13 : 11) Jehova biznyságtévői legyenek erősek a hitükben bátrak a küzdelemben azon szilárd meggyőződéssel, hogy a szabaddulás napja eljött.

* Nem Jehova biznyságtévői fogják megvívni az armageddoni harcot; egyáltalán nem, ők most Sátán földi helytartóival állnak harcban és a híveknek szilárdaknak kell lenniök és azok is lesznek és férfiaknak és az Úr híu harcosainak is fognak bizonyulni. A maradék most harcitévékenységet fejt ki amennyiben állandóan hirdeti Jehova nevét és a zászlót magasra emeli hogy a nép tudomásul vegye, hogy ő az egyetlen igazi Isten és szabadító. (Ésaiás 62 : 10) Jehova biznyságtévői az igazság hirdetése útján leleplezik a szervezett felekezetek vezetőinek, s főképpen a róm. kat. hierarchiának csalásait, amit Isten az ő szolgái útján Jézus Krisztus vezetése alatt végeztet, hogy a gazdasági tényezők, és a politikusok a kellő időben keresztüllássanak a papság csaló állításain; s hogy a köznép is megláthassa és értesülhessen, hogy mennyire becsapta és az orránál fogva vezette a klérus és megfosztotta ke-

resetének tisztességes gyümölcsétől. Amennyiben az Úr most az igazságot megmagyaráztatja és a felekezeti és a papság istenkáromlásait feltárja, nagyon utálatosakká teszi ezeket az embereket. A különböző egyházfelekezetekhez tartozó emberek, nemzetiségükre és felekezetiiségükre való tekintet nélkül meghallgatják most az igazságot, hisznek neki, elfogadják, s ezeket gyűlölik az Úr nevét megtagadott képmutatók, hogy önző és kegyetlen vágyaikat kielégíthessék. Most ezeket a vallás-szervezeteket Jehova és Jézus Krisztus megalázzák, amennyiben megakadályozzák e hazugok csodajeleit és őket a világ népei előtt megsegyenítik. „Így szól az Úr: ... Én vagyok az Úr... ki a hazugok jeleit megrontja és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megsegyeníti és tudományukat bolondsággá teszi.” — Ésaiás 44 : 24, 25

* Eljött a nap, amidőn Jehova választott nemzete síkra kell hogy lépjen és bátran kell harcolnia az igazságért. Neki mondja most Jehova: „Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában örök kőszálunk van. Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megaláza azt a földig és porba dobta azt; láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai (t. i. Jézus Krisztus igaz követői)”. (Ésaiás 26 : 4—6; Máté 23 : 12) A papságnak, miként egykor Ézsauinak, alkalmában állott magáévá tenni a születési kiváltságot; de megvetette azt. Nem akarta ismertetni Isten nevét és országát s most minden hatalmával meg akarja akadályozni, hogy valaki meglássa és elfogadja a királyságot. Önmagát magasztalja fel, az Úrral szembeszáll és gyalazza az ő igéit, neki mondja tehát az Úr Jézus: „Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik. De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” — Máté 23 : 12, 13

* Ézsau eltávozott az Ígéret-földjéről és önző vágyának kielégítésére a Seir hegyén rendezkedett be. Amidőn Ézsau odaköltözött, hőreusok laktak ottan. (Mózes V. 2 : 12) Ezek sziklai barlanglakók voltak. Ézsau elűzte azokat az őslakókat. Ézsau utódai, az edomiták befészkeltek magukat a sziklalakásokba a magas sziklákra. Ugyanúgy a róm. kat. hierarchia önző papijai uralkodni akartak a világ népein, másokat tehát kitűrtak és rabló módjára elfoglalták birtokaikat s így önzésük kielégítésére örökséget szereztek maguknak. Magasra fészkeltek magukat és azt állították, hogy a pápa, illetve szervezetüknek feje az a szikla-alap, amelyen még a pokol kapui sem vehetnek diadalmat. Nem építkeztek az igazi sziklára, Jézus Krisztusra, Jehova képmására, a nagy sziklára. (Mózes V. 32 : 4) Az edomiták az önmagát felmagasztalt papságot, főképpen a r. k. hierarchiát példázzák, amely önhatalmúlag uralkodott a népen, az igazságot megvetette és Isten nevét meggyalázta. A róm. kat. klérus vakmerő felfuvalkodással felmagasztalta magát és azt állította, hogy szervezetének feje Istenhez hasonló. A klérus a saját beszédéből ítélte meg; felfuvalkodása nem ismer határt. Itt idézzük a róm. kat. hierarchia egy tekintélyes tagjának kijelentését. Ez a kijelentés a Ferrari által írt „Eccle-

siastical Dictionary"-ból van idézve a „pápa” című fejezethől. Ez az idézet, amely istentelen állításokat tartalmaz, csupán azon célt szolgálja, hogy nagy benyomást gyakoroljon a hiszékenyekre s így annál könnyebben kényszerítse őket az ördögi hierarchia iránt való engedelmisségre: „A pápa oly méltóságot és tekintélyt visel, hogy többé nem is ember, hanem Istenhez hasonló és Isten helytartója... ezért van a pápa háromszoros koronával megkoronázva, mégpedig menny, a föld és a pokol királyává. Sőt a pápa hatalma és felsőbb-sége nemesupán mennyel, földi és pokoli dolgokra terjed ki, hanem az angyalokra is kiterjed; mert ő az előjárójuk, olyannyira, hogyha az angyalok a hittől elszakadnának, vagy azzal ellenkező érzelmeiket táplálhatnának, a pápa megítélhetné és ki zárhatná őket... Oly nagy hatalommal és méltósággal rendelkezik, hogy Krisztussal azonos bírói széket foglal el s így mindaz, amit a pápa cselekszik, Isten szájából származónak tetszik... A pápa Istenhez hasonló a földön, a Krisztusban hívők egyedüli fejedelme, minden királyok legnagyobbika, teljes hatalommal rendelkezik, rá van bízva a mennyei és a földi királyság. A pápa oly nagy hatalommal és erővel rendelkezik, hogy az isteni törvényeket megváltoztathatja, magyarázhatja és értelmezheti. Sőt néha az isteni törvényekkel ellentétesen is cselekedhetik mégpedig korlátozás, magyarázás, stb. útján”.

Természetesen Jehova előre tudta az álszent klérus, főképpen a róm. kat. hierarchia önfelmagasztalását s emiatt iratta meg prófétájával: „Szived kevélysége csalt meg téged, ki sziklahasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, aki ezt mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?” — Abdiás 1 : 3

A felfuvalkodott annyira el van telve a saját beképzelt nagyságával és fontosságával, hogy minden egyéb iránt vak, s így önmagát megcsalja. Ha nem tér meg erről az útról, biztosan el fog bukni. „A megromlás előtt kevélység jár és az elbukás előtt felfuvalkodottság”. (Példb. 16 : 18) A gőg gyorsan szándékos bűnökre indít, ami Isten és az igazságszeretők előtt is szégyen. „Megúttálja felebarátját a bolond, az eszes férfiú pedig hallgat.” (Példb. 11 : 12) Az edomiták magasan a sziklákon laktak, nagyon fontosaknak tartották magukat és másokat lenéztek. Így fészkeltek be magukat a papok és társaik magasan más emberek fölött; gőgösen és felfuvalkodottan viselik magukat s magukat a nyáj többi tagjainál nagyobbaknak tartják. A róm. kat. hierarchia a könnyen elármítható és hiszékeny népet, amely az ő elvetemült szervezetüket fenntartja, „katolikus népnek” nevezi s ezeket a szegény embereket arra kényszeríti, hogy hibáikat meggyónják az istentelen papoknak, hogy azok annál könnyebben tudják kiszedni a pénzt zsebeiből. A róm. kat. hierarchia kegyetlen és gúnyolódó, gőgös és szigorú. A köznép rovásán él, amelyet megcsalt és elhitetett, magát az Úr helytartójának és a hierarchiát isteni szervezetnek tüntetvén fel. A papság tagjai a nép további ámtására magukat „atyáknak” nevezetik, a többi katolikusokat pedig, akik nem papok, az „egyház gyermekeinek” nevezik. Ezeknek a büszke pulykakakasoknak nagyon sok házasságon kívüli gyermekük van; mert szabályként állították fel maguknak, hogy nem fognak megőszülni, nyilván azon vágytól indítva, hogy ne korlátozza őket

család. Ez a papi-banda nyilván erősen eltávolodott a nagy sziklától, Jehova Istentől és az ő szervezetének fejétől a szeglet és alapoktól, Jézus Krisztustól. Ha tényleg az Úr nyomdokain járt volna és őt képviselte volna, nem tanúsítana pártoskodást az emberek között, hanem meggondolná, hogy az Úr Isten és Jézus Krisztus nem személyválogató, s hasonlóképpen cselekedne. Ezekben az emberekben azonban nincsen istenfélelem. Megvetik az ő szavát, amely mindenkinek szól, aki azt állítja, hogy neki szolgál, s amely így szól: „Azért az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok arra, amit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünk-nél nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.” (Krónika II. 19 : 7) Ezek a képmutató papok azonban a szegényeket félretolják, arra kényszerítik, hogy egy szekrénybe bujtt istentelen papnak meggyónjanak, akihez egy lyukon keresztül sugdosódnak. Amidőn gazdag vagy tekintélyes ember megy gyónni hozzájuk, sokkal figyelmesebbek iránta, mégpedig azon összeg nagysága szerint, amit a lyukon keresztül dug nekik. Így történik ez főképpen Rómában a „szent Péter” nevezetű templomban. Gyakori látvány ottan, hogy szegény, nyomorult emberek az épület köpadlóján térdelnek és pénzt dobálnak be a lyukon keresztül a szekrénybe a paphoz és a pap fülébe susognak. Hogy az ilyesmi utálatos Isten előtt, kitűnik a következő kijelentésből: „Ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfi fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szegényes ruhában, és rátekinttek arra, akin a fényes ruha van és azt mondjátok neki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott vagy ülj ide az én zsámolyom mellé. Nem mondtatok-e ellent magatoknak és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírakká?... De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megromlottai.” — Jakab 2 : 2—4, 9

Korunk protestáns papsága a hierarchia vezetését követi. Ez a szöveg mindazokra szól, akik Isten akaratának cselekvésébe beleegyeztek vagy pedig csendes szövetségben vannak Istennel állításaik következtében, ami a papságra is kiterjed, mivel Isten képviselőjének vallja magát. Viszont azok, akik Istent szeretik, amint írva van, ezzel éppen ellenkező úton járnak: „Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kösziklám, ő benne bízom; az én paizsom, üdvösségem szarva, menedékem.” (18. zsolt. 3) „A föld széléről kiáltok tehozzád: mert szívem elepedt: Vigy el engem innen a sziklára, ahova én nem jutok.” (61. zsolt. 3) Jézus Krisztus hí követői Jehovában, a nagy kösziklában bíznak és az ő szeretett fiában, az ő szervezetének fundamentumában.

A papság, illetve a hasonmási edomiták ellenben okosságukkal és szervezetük erejével kérkednek. A világi hatalmakat teszik „szikláikká”. Magas politikai pozíciókba másznak és résztvesznek azoknak tanácskozásain, akik e világ láthatatlan istenének, Sátánnak, az ördögnek a hatalma alatt uralkodnak. Az ily klerikálisok ügyesen tudnak lovagolni a „fenevadon”; mert a róm. kat. hierarchia s a vele szövetséges többi papok hamisan nevezik magukat Isten és Krisztus képviselőinek, mert ugyanakkor nyíltan és szándékosan együtt működnek a világ gazdasági tényezőivel, a hivatá-

sos politikusokkal és hatalmukat az őket támogató nép elnyomására és megcsalására használják. Isten ezt a képmutató szervezetet „paráznának” nevezi. (Jelenések 17 : 3—15) A klérus a saját erejére támaszkodva és a gazdasági és politikai tényezőkkel, amelyek őt támogatják, együtt működve, Isten prófétájának kijelentése szerint ezzel kérkedik: „Ki fog engem a földre sujtani?” A papok tudják nagyon jól, hogy őket nem támogatja Isten beszéde. Látják, hogy Jehova bizonyosságtéveői Isten igéjét hirdetik és megmagyarázzák a nép előtt, hogy Isten elhatározta, hogy a gőgösöket és felfuvalkodottakat el fogja buktatni, s így szól: „Kik ezek a dögletes emberek, akik minket el akarnak buktatni, amennyiben a nép figyelmét a Szentírás fényében reánk terelik! Mit tehetnek ezek a mi ebuktatásunkra? Mi teljesen megerősített állásban vagyunk, tehát nem árthatnak nekünk. Még a pokol sem győzhet le minket?” Biztonságot nyújt-e nekik a gőgjük és szájkaszkodásuk? Védve vannak-e azáltal, hogy kegyetlen és önző emberek között tekintélyük van? Jehova erre a kérdésre prófétája útján válaszol s így szól a modern edomitákhoz: „Ha oly magasra szállnál is mint a sas és ha a csillagok közé is raknád fészkeket: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr.” (Abdiás 1 : 4) A mostani edomiták nem mehetnek oly magasra, hogy Isten ne tudja őket elfogni, ha akarja. Lucifer is ugyanarra törekedett, Jehova pedig szabad mentére hagyta, mivel meg akarta várni a maga idejét, amidőn porba fogja sujtani az ördögöt. Lucifer ezzel hivalkodott: „Hasonló leszek a Felségeshez, az Isten csillagai fölé helyezem királyi széket!” Jehova a Gonosz ezen felfuvalkodott, fennhéjázó kijelentésére válaszolta: „A sírba szállsz alá, a sírgödör mélységébe!” (Ézsaiás 14 : 12—15) „Vétkeid sokaságával, kereskedéssed hamisságában megfertőztetted szent helyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek. Mindnyájan, akik ismertek a népek között, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel.” — Ezékiel 28 : 18, 19

„Ezzel juttatja kifejezésre Jehova azon szabályát, hogyan fog elbánni a felfuvalkodottakkal, a nagy hatalmakkal, akik erejükkel tüntetnek és Isten igéjét megvetik. Ezeket a papokat az Úr Jézus az ördög fiainak nevezte, (János 8 : 44) s ugyanoly sorsra fognak jutni, mint atyjuk, az ördög.

„Most az „Úr napján” elünk. Szolgáit elküldi bosszúállása napjának bejelentésére s ezáltal hoznak háborút a mostani edomitákra; s miután munkájuknak ezt a részét befejezték, akkor fogja porba sujtani az Úr a dicsekvő elnyomókat. „A kevelyszemű közember megaláztatik és a főemberek magassága porba hajtatik és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon.” (Ézsaiás 2 : 11) Jehovának ezen a napján mindenki úgy fog énekelni mint a zsoltáros, aki Jehovát szereti: „Magasztaltassál fel, ó, Isten az egek felett és dicsőséged legyen az egész földön!” — 108. zsolt. 6; 113 : 5

„Az ókori edomitáknak voltak királyaik; mégpedig sok idővel az izraeliták előtt. Az Ézsau letelepedéséről szóló értesítésből kitűnik, hogy Ézsau nagy lett a maga népe között s az ő leszármazottait, az edomitákat királyok kormányozták, olvassuk: „Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edom földén minekelőtt Izrael fiai között király

uralkodott volna.” (Mózes I. 36 : 31) Az edomiták Izraelnek az Igéret-földjére való pusztai vándorlása óta ellenségeskedni kezdtek Isten választott népével; ez mutatja, hogy az edomiták a kígyó magva voltak. (Mózes I. 3 : 15) Hasonlóképpen az újkori edomiták immár régóta „felső hatalmaknak” tekintik Sátán szervezetének látható uralkodóit vagy királyait, sőt maguk is ennek „a felsőbbségnek” alkotórészei lettek s befolyásukat mindenkor arra használták, hogy az embereket Istentől elfordítsák és földi uralkodókhoz tereljék, akiket „felsőségnek” neveztek. Most arra törek-szenek, hogy mindenkit, még azokat is, akik magukat teljesen Istennek szentelték, Sátán helytartói előtt való meghódolásra bírjanak. Az edomiták, t. i. a klérus az elmúlt évek folyamán, esküdt ellenségei lettek a mindenható Isten és Jézus Krisztus igazi tisztelőinek, akiknek istentiszteletük az igazság isteni igéinek hirdetéséből áll. A papság ezen ellenségeskedése Jézus Krisztus igazi követőivel szemben véglegesen azt bizonyítja, hogy a papság a „Kígyó magva”, illetve Sátán, az ördög gyermeke, miképpen Jézus korának papságáról meg is mondotta, s amit Isten mindazokról mond, akik vele szembeállnak.

„Jehova Jézust 1914-ben trónjára emelte; a mostani edomiták, a klérus azonban megvetették Krisztust, a királyt. Az Úr bizonyosságtéveői az ő parancsára elmentek és mindenkinek, aki őket meghallgatni akarta, hirdették, hogy az Úr szent templomában van s mindenkinek azt parancsolja, hogy az ő szavaira hallgasson; a papság mindazáltal megvetette Jehova királyát és nyíltan kijelentette, hogy az ördög mellett áll és annak az alkotórésze. Most pedig magasan a sziklában akarják befészkelni magukat, amennyiben a politikai vezetést átveszik és a tanítókat és a tanulókat is (Amerikában és Németországban) zászlók üdvözlésére és emberek előtt való hódolatra kényszerítik, ami homlokegyenest ellenkezik Isten igéjével. (Mózes II. 20 : 3—5) A hierarchia és szövetségeseinek e képmutató sakkhúzása csupán újabb arra irányuló igyekezet, hogy mindazokat el akarják fogtatni, akik valóban szeretik Jehova Istent és szolgálnak neki, mégpedig a hierarchia illetve a jezsuiták és politikai bábjaik diktatúrája előtt való teljes meghódolásukkal. Nagyon jól tudják, hogy nem találhatnak vádalmat Jehova bizonyosságtéveői ellen, hacsak nem keresnek egyet Isten törvényével kapcsolatban. (Dániel 6 : 6) Emiatt fogtak hozzá, hogy a „törvény ürügye alatt” csináljanak bajt, miképpen Isten azt előre meg is mondotta. (94 zsolt. 21) Nagyon jól tudják, hogy Jehova bizonyosságtéveői azon vannak, hogy az ország törvényeit, amelyek egyeznek Isten törvényével, megtartsák; most azonban Isten ellenségei az Isten törvényével homlokegyenest ellenkező törvényeket gyártanak s így remélik elpusztítani Jehova bizonyosságtéveőit. Nagyon jól tudják, hogy Jézus Krisztus minden igaz követője mindeknél inkább és mindenkor engedelmeskedni fog Isten törvényének. (Apcsel. 5 : 29) A klérus amiatt választja ezt az utat, hogy gerilla-háborút vezessen Jehova bizonyosságtéveőivel szemben. A hierarchia tagjai politikai eszközeik mögé rejtőznek, kiket arra utasítanak, hogy Jézus Krisztus igazi követőit nyilazzák. Jellemző egy rendőrbíró kijelentése, aki a hierarchia eszköze és New Jersey államban Irvingtonban rendőrbíró, így szól: „Küz-

eni fogok ellenetek és a hátatokban leszek. Mind-
éig küzdeni fogok ellenetek!" Ezáltal egy tör-
vénykezést képviselő, aki arra esküdt fel, hogy a tör-
vényeket pártatlanul fogja alkalmazni, nyil-
tan azt jelenti ki, hogy a hierarchia vezetése, és el-
nörzése alatt áll, amely az ördög látható hely-
tartója. A papság nem akar nyíltan Isten ígé-
rét megvilágításában harcolni, mivel nagyon jól
tudja, hogy Isten ígéje ellene bizonyít. Jehova
rófétája szerint úgy harcol, mint az „asszonyok”
(Jeremiás 51 : 30), illetve embertelenül akar fel-
ülkörülni, háttámadás, hajtépés által, rejtek-
helyből lövöldözve és orvgyilkokkal.

„A kik igazán szeretik Istent és az ő királyát
s őt lélekben és igazságban imádják, nagyon jól
tudják, hogy a jelen kor a mai edomiták és Jé-
sus Krisztus hí követői között folyó harc ideje.
E nem testi fegyverekkel vívott harc ez, mivel
Jehova bizonyágtevői nem használnak testi fegy-
vereket. A hívek és az igazak a „Lélek fegyverét”
használják és ez a fegyver „istenileg erős erődít-
vények lerombolására.” (Kor. II. 10 : 4) Az edo-
miták illetve a klérus mostan magasan a hegyi
erődítményekben van elszáncolva és e világ tényé-
ivel vagy királyaival való szövetség útján próbál-
ja megvédeni magát. Amitől félnek, az, hogy
az igazságukat leleplezheti valaki az emberek előtt.
Ezzel számolnak, mégpedig jogosan, hogy a poli-
kusok és a gazdasági tényezők között becsületes
emberek is lehetnek, akik nem szeretik a papság
azudozásait. Most az igazság itt van Isten, az ő
éve és országa felől, amit Jehova a hazugság me-
redékhelyének feltárására használ. Jehova bizony-
ágtevőinek megparancsolta, hogy az Ő zászlai-
át, az igazságot magasra emeljék és a jóakarátú
emberek előtt menjenek a királyság útján. Ez há-
borút jelent! (Ésaiás 62 : 10) Ez a háború immár
integy 10 éve folyik és évről-évre hevesebb lesz.
A klérus nem tudja feltartóztatni az igazság roha-
át, emiatt hív magának segítséget az uralkodó
nyezők közül és indítja őket oly törvények léte-
tésére, amelyekkel Isten ígéjének hűségesei hir-
teit elfoghatják, vád alá helyezhetik és börtön-
be zárhatják.

„Az igazság e mozgalma az elszáncolt gonosz-
ság és képmutatás ellen az, amit az Ő a jonadák-
ok, illetve a „nagy sokaság” felébresztésére hasz-
nál. Most a templomban tartózkodó Jézus Krisz-
tus ítéli meg a nemzeteket: eléje vannak gyűjtve
inden nemzetek, s most főképpen az állítólagos
kereszténységgel foglalkozik. Elküldi felvilágo-
sított híveit, akik a „hü- és a bölcsesség-osztályt”
kötik és azt parancsolja nekik, hogy hirdessék
háztetőkről, amit a Felséges rejtekében tanul-
tak. Hü szolgálóinak ezt mondja az Ő: „Ne féljé-
k tőlük, mert semmi rejtett dolog sincsen, ami-
k nem kellene kiderülnie, és semmi titok, ami-
k nem kellene kitudódnia”. Arról biztosítja hí-
veit, hogy az igazság vizei el fogják seprni a ha-
zugság oltalmát. „Ne féljete azoktól, akik a tes-
t ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; ha-
m attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind
testet elveszitheti a gyehennában”. (Máté 10 :
—33; Ésaiás 28 : 17) Ha az Őrnek e szavai nem
natkoznak háborúra és nem jelentenek háborút,
ít jelentenek hát? Ez mindvégig tartó háború s
ben a háborúban nyilván esznek néhányan Jeho-
va bizonyágtevői közül; ámde bizonyos, hogy e-
rcből Jehova úgyne minden tekintetben győzel-

mesen fog kikérülni. A hívek nem fognak félni at-
tól, hogy mit tehet nekik az ellenség, hanem az
Őr fognak támaszkodni és bátran előrevonul-
nak. Jehova megígérte, hogy „jég fogja elsöpörni
a hazugság oltalmát” és az Isten mindig beváltja
ígétét. Ez a hadjárat alkalmat nyújt a bakok-
nak, hogy magukat megismertessék; a többi „ju-
hoknak” pedig arra nyújt alkalmat, hogy ők is
megismertessék, hogy Isten szervezete mellett
foglalnak állást. Ne hagyjátok tehát elámitani
magatokat emberi ravaszság által, akik a király-
ság szövetségében álltok! Ne ámitsanak el ben-
neteket a világilag okosak, sem el ne hitessenek
Sátán ravaszsága folytán, hogy „Isten népe most
úgy sem érhet el semmit sem”, hanem „csak Ar-
mageddon után fogja összegyűjteni a nagysoka-
ságot”. Az Ő zászlaját most magasra kell emel-
ni és bátran és félelem nélkül vinni előre, hogy a
jóakarátúak, illetve a nagysokaság lássa mely út-
ton kell járnia. Ha kötelességünk teljesítését el-
mulasztjuk és kezeink ellankadnak, mindent el
fogunk veszíteni. (Ezékiel 3 : 17—20) Amit ten-
nünk kell az, hogy az Ő parancsait megtartsuk
és az eredményt az ő akarata fogja megszabni.
Az Ő éppen most mindent az ő akarata szerint ér-
el; aki most azt meri mondani, hogy az „Ő szolgálai
semmit sem tudnak elérni”, szándékos bünt cse-
lekszik. Akaratát az Ő saját tetszése szerint haj-
tja végre. Az ő ígéje nem fog üresen visszatérni
hozzá. S ekkor egyesek még azt akarják mondani
nektek, „hol vannak a jonadabok”? Hol van a
nagy sokaság? Aki ezt mondja, nem bír szelle-
mi értelemmel Isten ígétét illetően, sem betekin-
téssel. Gondoljátok meg, hogy Isten akaratának
cselekvésére szövetséget kötöttetek és a királyság
szövetségébe beléptetek; hogy tehát fujtotok kell
a kürtöket, zajt kell csinálnotok és az igazságot
hirdetnetek kell s nem szabad felhagynotok vele;
s hogy ezt most kell tenni, hogy a nagysokaság
tudomást szerezzen az igazságról és megtalálja a
Sionba vezető utat.

„Jehova megvárja a maga kitűzött idejét, ami-
dön az ellenségét le fogja sujtani. Jehova a fel-
fuvalkodott orvgyilkosoknak, akik Jehova bizony-
ágtevőit háttámadják, magukat pedig sérthe-
tetleneknek tartják, mivel magasan száncolták el
magukat, mondja: „Ha olyan magas helyen ra-
kod is fészke, mint a saskeselyű, onnan is lerán-
talak, azt mondja az Ő. És pusztasággá lesz
Edom, aki csak átmegy rajta, elálmélkodik és szí-
szetet Edom egész veresége felett.” — Jeremiás
49 : 16, 17

„Hámán Edom leszármazottja volt. (Mózes I.
36 : 1, 12) A császár nagyvezére lett, nagyon fel-
fuvalkodott, gögös és uralkodnivágyó volt; de az
Őr megalázta. (Eszter 3 : 1; 7 : 10) Edom a sá-
ni szervezetnek, Babilonnak egyik része; Babilon
szelleme Edom szelleme is s erről a szörnyű ban-
dáról mondja Jehova: „Szállj le és ülj a porba Ba-
bilon szűz leánya, ülj a földre királyi széknélkül,
te a káldeusok leánya, mert nem hívnak többé té-
ged gyöngének és elkényeztetetnek... ezt mon-
dád: Örökre úrnő leszek! úgy, hogy ezekre nem
is gondolál és nem emlékeztél meg annak végéről.
Es most halld meg ezt bujálkodó, aki bátorság-
ban ülsz, aki ezt mondja szívében: „En vagyok és
nincs senki több, nem ülök özvegyiségben és a
gyermektelenséget nem ismerem!” — Ésaiás 47 :
1, 7, 8

"Emiatt van Edom későbbi szövegekben, melyek Jehova indításából irattak, „nagy paráznában” példázva. (Jelenések 17 : 1—6) Mivel Edom leszármazottai szintén Isten kísértőit példázzák, az edomita szervezet (a mai edomiták) teljes pusztulásra szánattak. Amidőn Jehova Edomról vagy Idumeáról beszél, bejelenti, minek kell következnie Jehova napján az újfajta edomitákra: „Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. És változnak patakjai szurokká és pora kénkövé és léscen földe égő szurokká. Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről-nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem megy rajta.” (Esaías 34 : 8—10)

"Hadd gondoljunk mindig arra, hogy Jehova fogja teljesen kipusztítani a mai edomitákat Jézus Krisztus útján. Ebben a háborúban a maradék csupán Istenünk bosszúállásának napját tartozik hirdetni és az ő nevét dicsőíteni, hogy a nagysokaság meghallja és alkalma nyíljon Jehova és az ő szervezete mellett állástfoglalnia, még az ellenség elpusztulása előtt; és közzé kell tennie a figyelmeztetést, hogy másoknak is alkalmuk nyíljon annak tudomásulvételére. A mostani edomiták az ördög indításából harcolnak a Sionhoz tartozó Jehova bizonyágtevői ellen; az Úr pusztító ítéleteiről, amelyek az edomitákra következnek, áll megírva: „Megrészegült fegyverem az égben és imé leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre.” (Esaías 34 : 5) A pusztítás munkáját Jehova bizonyágtevőinek bizonyágtevő munkája kell hogy megelőzze és annak be is kell fejeződnie, mielőtt a pusztítás munkája megkezdődik. (Máté 24 : 14—22) Ézsau fegyver útján élt és az Úr Jézus kijelentette, hogy aki fegyvert fog, fegyver által kell annak elpusztulnia. (Máté 26 : 52) Előzőleg azonban, amint az Úr mutatja, először a hazugság oltalmának kell elpusztulnia, ami a mostani edomitákat összetartja s amely által gyalázatos üzeneteket elrejtik és a gonoszoknak teljesen le kell lepleztetniük a világ szemei előtt. Ez azon hadjárat, amelyre Isten felhasználja bizonyágtevőit s ez a háború most van folyamatban.

"A klérus saját magát emelte magas hivatalra s elhitette a gazdasági tényezőkkel és politikusokkal, hogy a papság mulhatatlanul szükséges a világ kormányzására, sőt a legfontosabb részét képezi annak és annak legyőzhetetlen erőssége. Az Úr gondoskodni fog, hogy az újkori edomiták a kellő fokra legyenek lealázva, pórere vetköztetve és kipellengérezve, erről van megírva az ő igéjében: „És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölnek a paráznát és kifosztják és meztelenné teszik és eszik annak húsát és megégetik őt tűzzel. Mert az Isten adta azoknak szívét, hogy az ő szándékát cselekedjék és egy szándékon legyenek és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei.” (Jelenések 17 : 16, 17) Az állítólagos „szervezett kereszténység” papsága Ézsauhoz hasonlóan régen vadász volt és Isten ígérését megvetve, Sátán világának többi hatalmi tényezőivel vadászni járt. Azóta a saját fondorlataiból és ravasz terveiből élt; ami egyet jelent azzal; hogy fegyverből élt. Minden hódító háborúval szemben személt hunyt, vagy nyíltan is helyeselte és gyakran kétszínűleg úgy tüntette fel a dolgot, mintha a béke mellett állott volna; de ugyanakkor megáldotta az embertár-

saik lemészárlására menő férfiakat. A klérus szándékosan hátat fordított a Bibliának, sőt azt a világ gúnytárgyává tette és az Isten szent ígéje helyett a saját bölcsességét dicsőíti. Elsősültségi jogát egy tál lencséért eladta vágyainak kielégítése céljából. Döntött és a következményeket is viselni fogja. Ezen a napon, amidőn az Ábrahámnak tett ígért tisztázódott az Isten-szeretők előtt, s amidőn a Jákóbban példázott hű bizonyágtevők szorgalmasan járnak és hittel ismertetik ennek az elsősültségi jognak jelentőségét, akkor a mai edomiták meg akarják ölni Jehova hű szolgálait. Isten azonban bosszút fog állni szolgálaiért a maga idejében, és felmagasztalja nevét.

Pusztulás

"Jehova nagyszerűen illusztrálja, hogyan fog teljesen elpusztulni a klérus. A rablók és tolvajok cselekedeteivel hasonlítja össze a papságra következő pusztulást: „Ha tolvajok törnének reád, vagy éjjeli rablók (hogy elpusztítottát), nem annyit lopnának-e, amennyi elegendő? Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-e gerezdeket?” — Abdiás 1 : 5

"Mit tesz a tolvaj vagy rabló? A tolvajok rendszeren gyorsan összeszedik, amit meglátnak és elillannak. A szőlőszedők pedig mindig el szoktak hagyni néhány gerezdet. (Mózes V. 24 : 21) De amidőn Jehova feltárja a hazugság menedékhelyeit és a papság kétszínűségét és álszenteskedését semmit sem fog elhagyni belőlük, hanem teljesen kisöpri őket. Így Jehova bizonyágtevőit sem fognak a mostani mindinkább hevesebb háborúban az Úr parancsai iránti engedelmségükben megkímélni valakit, mint annakidején Saul, aki engedetlenségében Agág királyt megkímélte. Nem szabad személyválogatónak lenniük, hanem teljesen engedelmeskedniük kell az Úrnak. Az orosz papok éveken keresztül elnyomták és kifosztották az orosz népet, s amidőn eljött a visszafizetés napja, a többi vallásvezérek megkísérelték, hogy tiltakozásukkal valami megkíméltessek az orosz egyháziasságból. 1930 febr. 2-án a pápa, Ambrosius Ratti, nyilvánosan tiltakozott az oroszországi „vallásüldözések” ellen. Nyomban e tiltakozás után a canterbury-i és yorki anglikán püspökefjedelmek tiltakoztak, aztán a londoni főrabbi és a new yorki episzkopális érsek, ami ugyancsak arra mutat, hogy az egész klérus karöltve dolgozik együtt. Jehova a tolvajokkal és rablókkal ellentétben semmit sem fog meghagyni a hierarchiából és a többi papságból. Prófétája útján ezt mondja ezeknek a képmutatóknak: „Mennyire kifosztattát?”!

"Ézsau neve „nyers érzelmű” (szöröst) jelent, az ámitás művészetében jártast. (Mózes I. 25 : 25) A hasonmási Ézsau (az edomiták) szeretnek „szőr csuhában” járni mások elámitására vagy hazudozás céljából, s így azt akarják elhitetni, hogy ők proféták. (Zakariás 13 : 4) Ézsau magas fennsíkot választott ki lakóhelyéül. (Mózes I. 36 : 8) A modern edomiták ugyancsak nyers, kegyetlen, állatias és megközelíthetetlen, a Sátán szervezetének hatalmait választották ki lakóhelyeikül. De ezek a magas, megerősített helyek semmiképpen sem fogják őket megmenteni az Úr haragjától. „Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtett kincseit.” — Abdiás 1 : 6

"A hajdankori edomiták nagyon meggazdagodtak és lakásaikat a karavánoktól, amelyek E-

gyiptom és az Eufrates között jöttek-mentek, ralt holmival zsúfolták tele. Nagy sarcokat róttak a az országukon áthaladó kereskedőkre. Hasonlóképpen cselekedtek a modern edomiták, főképpen a róm. kat. hierarchia, nagyon meggazdagodott és kincstárát sok kincssel zsúfolta tele, amit imítás és csalás által csikart ki a könnyen hívó nép zsebéből. (Amerikában) a gyárak és üzletek napui előtt minden fizetési napon elküldi a hierarchia a fekete csuhában járó, elámitott szegény asszonyokat, (apácákat), hogy gyűjtsenek pénzt munkásságtól azon ürrégi alatt, hogy valami jót karnak azzal művelni; a hierarchia ezekből a gyűjtésekből éli aztán kényelmes életét. A pénzgyűjtők még az irodákba és az üzletekbe is betökodnak és megtelt zsebekkel távoznak. Mert ez a szervezet különböző kényszerítő eszközöket esz igénybe, hogy a kereskedőkből és magasabb isztviselőkből nagy összegeket kipréseljen, azzal enyegetőzve, hogy anyagi vagy szellemi kárt fog kozni nekik, ha önként nem adakoznak. Immár ragábanvéve ez is elég becstelenség; de még ha zt is meggondoljuk, hogy a papság a gyászolókól is nagy összegeket kér elhunyt hozzátartozók tisztességes" eltemetéséért, amint nevezni szokák, akkor ezt a pénzszarolást szívtelen és elveteült pénzszarolásnak kell nevezni, mitsem szólva z azzal együtt járó ámitásról és csalásról. Viszont "protestáns" papság a vagyonosak előtt a köetkezőkkel kérkedik, ami csak a multkoriban történt Pittsburgban: „Ez a templomépület három millió dollárba került; hogyan szemtelenkedhetik alaki oly plakátot ragasztva ki a közelében, amely Jehova bizonyágtevőinek csinál reklámot?" mde Jehova mindezen álszent és gúnyolódó valoskodókról így szól: „Mennyire kifosztogatták zsaüt!" A most folyó háborúban az Úr parancsoksága alatt harcoló maradék leleplezi az ámitó zyháziaság ezen ügyeit és a közvélemény elé írja, amennyiben a történelmi tények, valamint sten igéjének igazságait is terjeszti. Az Úr képen szedi elő a „vén paráznát", tépi le róla a hait; s amidőn Jehova bizonyágtevőinek unkája be lesz fejezve, Isten mindazokat frére fogja veltöztetni, akik önző és kapzsi váyaik kielégítésére nagy kincseket hárácsoltak szze.

"A Vatikán-városba nagy kincseket küldenek róm. kat. hierarchia támogatására s ez az ámitó gy szervezet abból fedezi költséges kiadásait. z a kártékony szervezet „kereszténységszerte" legjobb fekvésű földbirtokok felett rendelkezik a legszebb telkeken építi épületeit. Ez a gonosz szervezet minden országban hivatalos képviselőt tart nagy kényelemben, azon zsákmányból, nit a néptől kényszerítés, csalás és ámitás útján akar ki. A pénzügyi hatóságok elől nagyon sok eig el tudta rejtetni óriási vagyonát; most azon- un eljött az idő, amidőn az igazságnak ki kell rülnie s emiatt mondja Jehova e szervezet felől: Felkutatták rejtett kincseit." Ez az állítás nem lamely ember kijelentése vagy ítélete, hanem ten ítéletének és az ő büntetés-napjának a hirtése. Eljött az idő, amidőn ezeket az ítéleteket ten-szeretői közhírré kell hogy tegyék, mégpe- g azért, mivel Isten megparancsolta. Az írás és tények is azt mutatják, hogy eljött az idő azok leplezésére, akik oly sokáig meggyalázták Jeho- a nevét, s emiatt jelenti ki az írás: „Azért idő

előtt semmit se ítéltetek (s ez az idő most eljött), míg el nem jó az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől léssen a dicsérete." (Kor. I. 4 : 5) Az Úr eljött és a templomban van, elválasztja és megíti a nemzete- ket és énekeseit az igazság hirdetésére küldi, a rejtett dolgok feltárására, mielőtt hozzáfog az el- lenség leverésére. Hogy ezek a dolgok erősen be- levésődjenek a neki szolgálók és őt-szeretők elmé- jébe, egy másik próféta szája útján is kijelenti: „Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak ge- rezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, amíg ne- kik tetszik. Bizony én mezítelelné teszem Ezsaüt, titkait kijelentem és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul és atyjafiai és szomszédai nem lesznek." (Jeremiás 49 : 9, 10) Ez Jehova kijelentése a róm. kat. hierarchia és szövetséges papjai felől, akik Jehova nevét meggyalázták. A mostani Edom rejtett kincsei az oly vagyonon kívül, mint épületek, pénz, a vallásszervezetek politikai hatalmát is magában foglalja, amit a gazdasági tényezők és az uralkodó politikusok között gyakorolnak. Azon titkos dolgokon kívül, amiket le kell leplezni s most le is lesznek leplezve, azon „ritusok" is sor- ra kerülnek, amelyekkel a klérus a köznépet ki- szipolyozta és megcsalta, s amivel a szegényektől munkájuk gyümölcseit kicsalta. Ez a csalás még mindig folyik és a köznépnek szellemi és anyagi értelemben is nagy károkat okoz.

"Az ujsághírek szerint a náci a zsidókat üldözve, arra kényszerítik, hogy vagyonaikat nagy károsodással eladják, viszont a vagyonokat a ka- tolikusok felvásárolják. A gonosztevő mindig hagy maga után valamily nyomot, amivel magát elárulja. Mert ez egy újabb bizonyíték amellett, hogy a hierarchia ál a náci-szervezetek mögött, és Németországban a takarékos embereket (a zsidókat) kifosztja és mindenkit üldöz, aki nem hajlik meg a náci és a hierarchia parancsára és csak azokat részesíti kedvezményekben, akik tá- mogatják Németország zsarnoki kormányát. Ám- de a hierarchia keze a kellő időben lelepleződik Németországban s akkor fel fogják kutatni gya- lázatos üzeneteit és zsarolt vagyonát és véget vet- nek neki.

"Amidőn az Úr Dávidot Izrael királyává emel- te és trónra ültette, az edomiták voltak Dávid és Isten választott népének halálos ellenségei. Az edomiták akkor megszállva tartották azon terü- let egy részét, amelyet Jehova Ábrahám magvá- nak rendelt; Dávidot pedig az edomiták elleni harc- ban ama vágy fűtötte, hogy Isten akaratát meg- valósítsa. Most pedig a nagy hasonmási Dávid, Jézus Krisztus, trónján ül és Jehova uralkodásra utasította ellenségei között. (110. zoltár 3) A mai edomiták, a vallásoskodók, a hasonmási Dávid- nak, természetesen a maradéknak is, halálos el- lenségei. A mostani edomiták, a klérus, vakme- rően azt a helyet foglalta el, amely Ábrahám igazi magvát illeti meg, de most a hasonmási Dávid testének tagjait, a hú maradékot, az ellenség va- lódi helyzetének leleplezésére küldi, mielőtt elpusz- títja. A maradék tehát most az Úr parancsnok- sága alatt cselekszik, amidőn a világgal közli az igazságot ezen álszentek felől, akik Isten nevét és az ő országát káromolják és mindenkit támad- nak aki síkra száll az ő országa mellett. Ez a há- ború most Isten akaratára szerint folyik. Amit a

Szentírás ír, nem embernek a beszéde és az újkori edomiták felől való tények említése a szövegekkel kapcsolatban nem emberektől származó vád, hanem az Úr akarata szerint történik, hogy a hazugság menedékhelye ezen a napon lelepleztessék. Nem a maradék gyűjti össze a nagysokaságot, mégpedig amiatt nem, mivel ez a munka az Úré. A maradék mindazáltal az igazságot hirdeti, hogy köztudomásra jusson, hogy Jehova az egyetlen igaz Isten, hogy a jóindulatúak, akik az igazságról értesülnek az ő pártjára állhassanak, az ő parancsait kövessék és a nagysokasághoz csatlakozzanak. Mennyire észszerűtlen és Biblia ellenes lenne, ha valaki most így szólna: „Az a munka, amelyet most végzünk, amidőn a nagysokaságot begyűjtjük, csak valami kicsi burgonyához hasonlítható azon munkához képest, amelyet Armageddon után fogunk végezni.” Ama körülmény, hogy most Jehova népe előtt feltárja jövődőléseinek jelentőségét, úgymint a Jéhuról, a menedékvárosokról, a Sámsonról, a filiszteusokról és egyebekről szóló képleteket, véglegesen azt bizonyítja, hogy Isten akaratát képezi, hogy a maradék ezeket a bátorítására és reménységének fokozására régen feljegyzett dolgokat megismerje és ezeket az igazságokat Isten akarata szerint másoknak megmagyarázza. Mi tudná jobban megerősíteni reménységben a maradékot ama tudatnál, hogy ama munka, amelyet most végez, megfelel Isten akaratának és az ő parancsát teljesíti, amidőn másokat arról értesít, hogy a jóindulatúak megismerjék a Sionba vezető utat, helyeiket Isten szervezetében elfoglalhassák és azon nagysokaságot alkossák, amely mindörökké dicsőíteni fogja Jehova nevét? Minden oly kísérlet, amely azt akarja elhíttetni a maradékkal, hogy a nagysokaságra vonatkozó főmunkája csak valami húsz év múlva következik, csupán arra alkalmas, hogy Jehova bizonyosságtevőinek iparkodása megalanyhuljon és ők kiváltságaik és kötelességeik tekintetében közömbösökké váljanak. A maradék azonban, amely tényleg ragaszkodik Jehovához és az ő országához és gondosan tanulmányozta az utóbbi években feltárt próféciákat, nem lesz befolyásolva és kezét sem fogja lecsüggeszteni. Látja, hogy a háború folyamatban van és harcolnia kell, mégpedig szüntelenül, és neki az a feladata ebben a harcban, hogy Jehova dicsőségét hirdesse és az igazságban való szüntelen áldozattal áldozzon az Úrnak. Most a nemzetek tényezői úgy gyűlölnek a maradékot, ahogyan Jézust is gyűlölték, amidőn a földön volt. A hú maradék

örvend most, hogy hasonló gyalázásokat szenvedhet, mint amelyek Urunkat és fejünket érték. A következő ihletett kijelentés vonatkozik a maradékra és most így szól: „Menjünk ki tehát ő hozzát a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. Annakokáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz, az ő nevére vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.” — Zsidók 13 : 13—15

(Folyt. köv.)

Tanulmánykérdések

- 1, 2. Ird le a csatarendet, amelyben Isten kegyelméből a maradéknak is helye van! Mit mutat előre Sámuel I. 17 : 45 és Ésaiás 34 : 5, 6, 9 magyarázata?
3. Mutasd ki, hogy Abdiás próféciája egyezik Róma 15 : 4. magyarázatával!
4. Kire vonatkoznak Ésaiás 13 : 11 szavai és hogyan?
- 5, 6. Miféle Jehova bizonyosságtevőinek mostani munkája? Mi indított erre a munkára, mi a célja és a bizonyítéka, hogy ez a cél beteljesített?
7. Mutasd ki, hogy a róm. kat. hierarchiát illető tények beteljesítik az Ésauról és az edomitákról szóló próféta tudósítást!
- 8—12. Alkalmazd Abdiás 3-at és tisztázd, kire van abban rámutatva; mutasd ki Krón. II. 19 : 7. és Jakab 2 : 2—4, 9 alkalmazását is! Állítsd szembe azoknak cselekvési módját, akik Istent szeretik, a hasonló edomiták cselekedeteivel! Mi lesz az edomiták útjának vége vonatkozó szövegek alapján?
- 13—15. Magyarázd meg és alkalmazd Mózes I. 36 : 31-et és az edomiták ellenségeskedését az Izraelitákkal szemben és mutasd ki, hogy teljesülnek ezek a próféciák mostan!
- 16, 17. Miért állnak szembe a mostani edomiták és támadják Jehova bizonyosságtevőit? Mit céloz a mostan folyamatban levő háború? Hogyan tűnik ki ebből világosan, mennyire fontos éppen most bátran és szorgalmasan előremenetelni?
- 18—20. Mi lesz a vége Abdiás 4 és rokon szövegek alapján az ellenség önfelmagasztalásának?
- 21, 22. Mit kellene mindíg eszünkben tartanunk ama tekintetben, hogy a maradék hogyan fog részt venni ebben a háborúban, mikor kell elvégeznie a maga dolgát s mi a célja a reábizott munkának? Hogyan lép fel az Úr a mostani edomitákkal szemben, s hogyan fog elbánni velük később?
- 23, 24. Mutasd ki, mily jellemző Abdiás 5!
- 25—28. Mutasd ki, hogy Ésau neve, lakóhelye és a régi edomiták által gyakorolt kényszerítés és csalás próféta volt! Hogyan és mikor fosztatott ki Ésau? Mikor és hogyan teljesül Jeremiás 49 : 10?
29. Mutasd ki mily helyesen cselekedett Dávid, amidőn háborút kezdett az edomitákkal! Mi lett előre bemuatva általa? Mily rokonság áll fenn a maradék munkája és a nagysokaság összegyűjtése között? Hogyan mutatja ez, mennyire szükséges most szorgalmasan dolgozni? Alkalmazd Zsidók. 13 : 13, 15-öt!

(Angol W. 1936, július 1.)

Az ő bosszúállása

AZ Ő BOSSZUÁLLÁSA c. új füzet ma már magyar nyelven is kapható. További hét értékes értekezést tartalmaz, melyek kiváltképpen lehetővé teszik Jehova népének, hogy az ő bosszújának napját az emberekkel megismertessék. A felkentek örömmel ragadják meg ezt az üzenetet, hogy a nép kezébe helyezték. A költséghozzájárulás címfedél nélküli kivitelben 50 fillér.

HARCI KIÁLTÁS — bizonyosságtevő időszak október 3.—11-ig

Október 3.—11-ig tart Jehova bizonyosságtevőinek további nemzetközi tevékenysége, hogy Jehova igéjét és nevét ismeretessé tegyék. A felkentek és jonadábok minden biztonnyal megteszik a szükséges előkészületeket, hogy ebben a nagy bizonyosságtevésben résztvegyenek. A harci kiáltás így hangzik: „Jehováért és Gedeonért”

Csehszlovákiában felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16.

Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaías 43:12

Dígyázó! meddig még az őj?
Ésaías 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, November 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
21—22-szám
1936 november hó

TARTALOM

Abdiás III. rész.	190
Abdiás IV. rész.	197

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácej novín. známkami povoleno ředitelství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
Ara: 2 Kč pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Abdiás

„A Jákób öcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul rád és kivágatol mindörökre.“
Abdiás 10.

(III. rész.)

JEHOVA a legfelségesebb, mindenkinél fölöttébbvaló. Bármely teremtmény, aki magas méltóságot foglal el önkényesen, szándékos bűnt cselekszik és utálatos lesz Isten szemei előtt, Lucifer mondotta: „Felbök hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz.“ (Ésaiás 14 : 14) Az ördög összeesküvést szított Isten ellen, amelybe egy tömeg szellemi és földi teremtményt is belekevert. Ezek az összeesküvők kihívást intéztek Isten ellen és meggyalázták az ő szent nevét. Ezeknek az összeesküvőknek végül pusztulás lesz a sorsuk, Jehova ezt az ítéletet jegyeztette is fel őreájuk vonatkozólag. (Ezékiel 28 : 18, 19) Isten szabálya le van fektetve és Isten nem változik meg. Minden törvénytelen összeesküvő elpusztul. Jehova neve szoros összefüggésben áll az ő hí népevel. Aki azt gyűlöli, Jehovát és Jézus Krisztust is gyűlöli. Aki cselszövést sző Isten népe ellen, az Őr ellen sző összeesküvést. Szervezetében Jehova Jézus Krisztust emelte a legfelsőbb méltóságra. A hegység legmagasabb pontja a hegy teteje. Jehova azon méltóság felől, amelyre Jézust felemelte, mondja: „En kentem ám fel az én királyomat Sionon, az én szent hegyemen!“ (2. zsoltár 6)

Az ördög, Góg, a törvénszegő angyalok, a klérus és mások egymással Isten és az ő Felkentje ellen összeesküdtek. (2. zsoltár 2, 3) Jézus Krisztus, a király és a bíró, aki most jelen van templomában, felkentjeit és a hűségeseiket küldi a királyság üzenetének hirdetésére s akik e hirdetésben híveknek és igazaknak bizonyulnak, Jehova szent nemzetének egy részét képezik. Isten és Krisztus valamint a hű maradék gyűlöli egymással összeesküvést szőnek a maradék, illetve a „szent nemzet“ elpusztítására, amint írva van: „Néped ellen álnok tanácsot gondolnak és védenek ellen tervek szőnek. Ezt mondják: Jertek, veszítsük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izrael nevét! Mert tanácskoztak együtt egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened.“ — 83. zsoltár 4—6

Ebben az említett összeesküvésben az edomiták külön is említve vannak. (7. vers) A jelenkor cselszövésében Jehova bizonyágtevőinek elpusztítása tekintetében a r. kat. hierarchia, vagy klérus játsza a főszerepet. Ebbe a cselszövésbe vagy szövetségbe a világ gazdasági tényezői és a hivatalos politikusok is bele vannak keverve. Most Jehova Abdiás prf. útján így szól: „A határig üznek ki összes frigy (szövetség) társaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet töröl vetik alád. Nincsen benne okosság!“ — Abdiás 7

A hierarchia arra utasította szövetségeseit, hogy gyűlöljék azokat, akik Jehova és az ő királya mellett állanak s most ebből az okból „gyűlöli minden nemzet“, amint az Őr előre megmondta, Jehova bizonyágtevőit „az ő nevéért“. (Máté 10 : 22) Az összeesküvők kivétel nélkül Isten és az ő országa ellen vannak s mindazok ellen is akik Isten országa mellett síkra kelnek. A klérus szövetségesei, akik szintén belekeveredtek ebbe az összeesküvésbe, kétségtelenül erősebbek, akiket a felekezetiességek a „nyáj előkelőségeinek“ neveznek. Ezek „e világ királyai“, akik Edommal,

a „vén paráznával“ (felekezeti rendszerek) „paráználkodtak“. (Jelenések 17 : 1, 2) Ezek együtt alkotják a hatszázhatvanhat, illetve a „fenevad számának“ összességét. (Jelenések 13 : 18) A nyáj előkelőségeinek ezen szövetségeseiről mondja az Őr prófétája útján: „A határig üznek ki összes frigy társaid“, illetve a legszélsőkéig, hogy a mélységbe vesd magad. Ezek a szövetségesei, a gazdasági és politikai tényező csoportok végül keresztül látnak a mai edomiták kétszínűségén; ajtót mutatnak neki illetve el fogják utasítani maguktól. Ebben az összefüggésben érdekes megfigyelni, hogy a berakai völgyi csatában a Seregek Őra, a harc Istene annyira összezavarta, hogy először Moáb és azután Ammon támadták meg az edomitákat s „azán egymásnak segítettek a pusztításban“ (Krónika II. 20 : 23) Ez a kép nyilván arra mutat hogy a „nyáj előkelői“, a klérus a csöcselék kezébe kerül kimélet nélkül. Ez semmiképpen sem azt jelenti hogy a nyáj hatalmasságai vagy a csöcselék akkor valamilyen értelemben jóindulatú lesz a maradék iránt. Isten szolgálai csak Istentől és az ő királyától, és senkitől mástól, várják a segítséget.

Jehova prófétája útján továbbá a következőket mondja az edomiták felől: „megcsalnak, levernek szövetségeseid, kenyeredet töröl vetik alád“. (Szeljegyzetben: akik béke kenyeret eszik) Ezt a szöveget a Rotherham-ford. így adja vissza: „azok az emberek, akiknek köszönni szoktál“; ez szövevény ford. szerint a Rotherham szeljegyzetben így hangzanék: „Salem (keleti köszöneti forma) férfiak!“ A mai események teljesen egyeznek ezzel a jövődőléssel. A klérus és a nyáj előkelőségei a gazdasági tényezők és a hiv. politikusok, illetve amint mondani szokták a „nagy államférfiak“ nagyon hízogóen bókoltak és kifejezésre juttatták tiszteletüket, hasonlóképpen a pénzváltók vagy „nagy bankárok“ iránt is. A szószékekről elhangzott beszédekben a nyáj e kiválóságainak erényeit és jóságát dicsőítették, miközben a hátuk mögött könyöradományokra készen tartják markukat, teljesen figyelmen kívül hagyván Jehovának és az ő királyának nevét. A nyáj hatalmasai, a politikusok és a gazdasági tényezők nagy megtiszteltetésben részesítik a klérust, „tisztelendőnek“, „lelki atyának“ és „doktoroknak“ nevezve őket., stb.

Korunk egyik államférfia 1936 febr. 23-án felhívást intézett minden néven nevezett papsághoz, hogy alakítsanak „testvériséget“, amint mondotta, és egyesüljenek s álljanak szemben azokkal, akik az ő „hitüket“ kipellengérezik vagy támadják. Most a klérus és a nyáj előkelőségei egymást dicsérik és tetszésnyilvánításukban egymás vállát veregetik. Politikai vagy más természetű ünnepségek alkalmával a papság a banketteken és egyebütt is az első helyeket foglalja el és a gyülekezetekben az első székre ül és nagyon szívesen fogadja a nyilvános helyeken való köszönést és a „tisztelletes“ vagy a „lelki atya“ (pápa) megszólítást. (Máté 23 : 6, 7) Szövetkezésük azonban a határához jutott és most fel fog bomlani.

A papság napjainkban nem Istenben és Krisztusban, hanem abban bíz, hogy a nyáj előkelői

izetik es nagy tekintelye van a nyáj előtt. Amde sten ezen istentelen szövetségéről így szól: negcsálnak, levernek szövetségeseid (akikben iztal) A „kigyó magva” éppen erre számíthat.

• Az írás feltárja, hogy a pénzváltók meg fogják unni lelki tanácsadóikat a vallásvezetőiket és fogják hagyni, miképpen annak idején Napoleon elbánt a klérussal, s néhány év előtt a bol-evisták is. A politikai és a pénzügyi tényezők, kik a „nyájak előkelői” nagyon jól tudják, hogy a papság ketszínű, mely habar Krisztus követoi-ek vallja magát, de ugyanakkor ártatlan férfiat és nőket üldöz és olyanokat akik semmi mást em tettek, Isten akaratának cselekvésén kívül, z Ő nevét és országát hirdetvén. Isten kifejezes-e juttatja prófétája útján, hogy a klérus a határ zelére érkezik s most ügylátszik, máris annyira utott.

• A politikusok és a pénzemberek sokáig min-ent megtettek, hogy a papságnak meg legyen a enyere és jó vastagon tudja a vaját kenyerére enni, amennyiben felmagasztalták és elhittették a öznéppel, hogy megérdemli ezt a megtisztelte-ést; így támogatta a köznép is adományaival a lérust, a gazdagok pedig a maguk részéről azért yújtottak támogatást, mivel azzal számoltak, ogy a papság használni fog nekik. Együtt ültek sztalhoz és együtt étkeztek. Természetesen az r előre látta mindezt és fel is jegyeztette: „bará-aid, akik kenyeret eszik, tört vetnek alá”. Más zóval, a papságot tekintették sok ideig a nagy olitikusok és pénzügyi emberek tanácsadóinak a főpapok a maguk részéről arra törekedtek, ogy a „nyáj előkelőseit” egy bizonyos fajta lelki eledellel” táplálják. A prófécia értelmében l fog következni az idő amidőn ezek a hatalmas-ok látni fogják a mostani edomiták és az Őr ma-adék népe közti harc fejlődését és világosan fel-egják ismerni az edomiták kétszínűségét s így-ognak szólni egykori szövetségeseikhez, a pap-ighoz: „Most már nyakig vagyunk veletek! Mi-t tűrjünk tovább magunkon ezeket a cölönköket. tengerbe velük!” Ezt bizonyítva mondja az Őr rófétája: „Az fog történni, hogy amidőn valaki-övbb is prófétálni fog, azt fogja mondani neki z ő atya és anyja (gondviselői): Nem élhetsz to-ább, mivel hazudtál az Őr nevében! (Illetve: Ti-agszárjájú ámitók gonoszul képviseltétek az Istent z az Őr Jézus Krisztust!)” s az ő atya és anyja, etve a szülei (akik azelőtt támogatták a klérust) eresztül szűrják, ha tovább is jóvendőlni fog... ha valaki így szól hozzá: Micsoda sebek vannak kezeiden? Azt fogja válaszolni: Barátaim házá-án kaptam ezeket a sebeket!” — Zakariás 13 : 6

• Valószínűleg ez arra mutat, hogy a papság a íború ideje alatt, ami most folyamatban van, g lelepleztetni, megaláztatni és elvettetni, ké-ebb pedig Armageddonkor teljesen el fog puszt-olni. Az ördög szervezetében változnak a vonzal-ak, a kétszínű vonzódás aztán a valódi képében utatkozik meg és emberek, akikről azt hittük, ogy a legjobb barátok, hirtelen elfordulnak és a gelkeseredettebb ellenség válik belőlük. Ezékiel, ten prófétája mondja ezt illetőleg „mázolt fa-k”, ami arra mutat, hogy nincsen semmi, ami t a társaságot össze tudná tartani. (Ezékiel 13 : 1—15; 22 : 28) „Ennekokáért Oholibá, így szól : Őristen, imé, én feltámasztom a te szeretőidet lened, kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hom-őket minden felől... s megfosztanak ruháid-l és elveszik ékességeidet... És gyűlöléssel

cselekszenek veled és mindent, mit kerestél, el-vesznek tőled s meztelen és ruhátlan hagynak, hogy feltakartassék paráznaságod számérme. És fajtalanságod és paráználkodásaid!” — Ezékiel 23 : 22, 26, 29

• A papság nem érti az Isten ígését. Azt csupán a hajdan korok történelmi feljegyzésének tartja. amit öreg különcök írtak. Elvetette a Bibliát. Jól-lehet a látható események sokasága a jelenre vo-natkozó bibliai prófeciákkal karöltve kimutatják, hogy Jehova királya eljött; a klérus még sem a-akar tudomást venni Isten országaról és gyűlöli Isten országának hirdetőit és hevesen üldözi. Emi-att tudatja Jehova prófétája Abdiás útján a mos-tani edomiták felől: „Ninesen benne okosság.” Ezt a jóvendőlést teljesen megerősíti a következő szöveg: „Nem tudnak, nem értenek, sötétségben járnak; a földnek minden fundamentuma inog.” (82. zsoltár 5) „Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyil-vánvaló legyen.” (Példb. 13 : 2) „Az istentelenek nem fogják érteni, de az értelmesek érteni fog-ják.” — Dániel 12 : 10

• A r. kat. klérus és a velük egy gyékényen áruló papság felől áll megírva: „Tanácsvesztett nép ez és nincs bennük értelem”. (Mózes V. 32 : 28) Ezek a papok vak vezetők és a romlás vermé-be fognak beleesni. (Lukács 6 : 39; Máté 23 : 24) Csak aki szereti Istent és neki szolgál, részesül bölcseségben.

Világi bölcsék

• A r. kat. hierarchia általában és a legtöbb pap is általában nagyon okosnak tartja magát. De nem bírnak a felülről származó bölcseséggel s ez azon tényállást bizonyítja, hogy nem értik és nem is tanulmányozzák Isten ígését. Emberek nyilat-kozatait idézik s mint tekintélyekre hivatkoznak azok okosságára, elvárva, hogy az emberek azál-tal vezéreltessék magukat. Egymást magasztal-ják, miközben a saját okosságukkal tüntetnek, semmitmondó és hangzatosan csengő szavakat használva. A hierarchia főképpen latinul beszél, amit a legtöbben, általában az amerikaiak, nem értik meg. Így remélik kiváltani a köznép csodá-latát, hogy azt mondják felőlük: „Mily okos egy ember ez!” Ezek a papok fondorlatos ámitók és a legrosszabb fajta csalók. Beképzeltségükben oly okosoknak tartják magukat, hogy előírni meré-szelik az embereknek, mit szabad meghallgatni-ok és olvasniok. Isten ígését a saját tanításaik-kal pótolják. El kell jönnie azonban ama napnak, amidőn Isten le fogja őket leplezni és azután tel-jesen kipusztulnak. Emiatt mondja Jehova prófé-tája útján: „Azon a napon — ezt mondja az Őr —, nem veszem-e ki a bölcséket Edomból és az ér-telmet az Ézsau hegyéből?” — Abdiás 8

• A r. kat. hierarchia s annak eszközei oly okosoknak és fontosoknak képzelik magukat, hogy feladatuknak tartják, hogy a hatóságoknak és a bírácoknak is előírják, mit kell mondanik és tenniök és mit nem; s ezek közül a tisztviselők közül mindmáig sokan oly balgák voltak, hogy tényleg reájuk hallgattak. Ha valamely rádióál-lomás valamely fontos dolgot közöl, ami ezeknek az edomitáknak nem tetszik, mivel a rádión közölt igazság sérti az ő „felekezeti” érzelmeiket, nyomban jelentkeznék a rádió igazgatóságánál és arra szó-lítják fel, hogy szüntesse be a szóbanforgó pro-gramok közvetítését és arcátlanul azzal fenyege-tőznek, hogy jelentékeny kárt fognak okozni a rádióállomásnak, ha nem teljesíti a papság kíván-

ságát. Ez a hierarchia „bölcse férfait“ elküldi és „elámitott nőcskeit“ is a kereskedőkhöz, hogy bojkottal fenyegetőzzenek, ha olyasmit merészelnének kiállítani üzletükben, ami a hierarchiának nem tetszik. Washington D. C.-ben a hierarchia annyira feltolakodott, hogy maga írja elő az újságoknak, miről írjanak és miről ne, és újságok, amilyen a „Washington Star“ is és a „Washington Posta“ a hierarchia engedelmesei béréncsei. A politikai ügyek tekintetében pedig a hierarchia az ország minden részéből felcsődíti a maga bérénceit, azokkal foglaltatja el a fontos politikai méltóságokat és főhivatalokat, például a „posta vezérigazgatóságot“ is és maga diktálja, mit kell tenni a nemzet politikai ügyeiben. A dóre, még mindig protestánsnak nevezett papság, miképpen a zsidó rabbik is készségesen támogatják a r. kat. hierarchiát; mert ezek azt hiszik, hogy a hierarchia soraiban ülnek a világ legbölcsebb emberei és nekik engedelmeskedni kell. Most azonban az Úr egy munkát tett folyamatba, amely a mai edomiták gazságait feltárja. A Szentírás hirdetése feltárja a nép előtt, hogy ez a hierarchia és annak szövetségesei nem rendelkeznek az Úrtól származó bölcseséggel, hanem a világ bölcseségével bírnak, ami ördögi és kártékony az igazságosság szempontjából tekintve. A harc tovább folyik tehát ezen elvetemült társaság ellen és a becstelések előtt a próféciák megvilágításában feltárja, hogy a mai edomiták rövidesen teljesen pörére lesznek vetköztetve és hangoskodásuk és üres ígéretesük teljesen kudarcra fog végződni. Már is sok gazdasági tényező és politikus keresztül lát a „bölcseket“ nevezett papság kétszínűségén, akik másoknak akarnak tanácsokat adni. A köznép immár világosabban látja, mint azelőtt, hogy a papság tudatlanságból vagy szándékosan tudatlan Isten igéje felől és nem tekinthető megbízható tanácsadónak. Az álszent papság megkérgesedett ámitása és csalása a közvélemény előtt teljesen fel lesz tárva és szégyent fog jelenteni számára. Ez igaz lesz, mert Isten közölte, hogy ez be fog következni. (Ésaiás 28 : 17) A klérus, illetve a mostani edomiták felől mondja Jehova: „Mert rátok önté az Úr a mély álmoknak lelkét és bezárta szemeiteket, a prófétákat és fejeiteket, a nézőket befedezte. És lesz minden látás nektek, mint egy bepecsételt írás beszédei, amelyet odaadnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett!“ — Ésaiás 29 : 10, 11

„Mivel a klérus csupán a világ bölcseségével rendelkezik, nem érti Isten igéjét és felőle áll megírva: „E világ bölcsesége balgaság Isten előtt, mert meg van írva: Megfogja a bölcseket az ő csalódságukban. És ismét: Ismeri az Úr a bölcsek gondolatait, hogy hiábavalók!“ (Kor. I. 3 : 19, 20) Továbbá így szól: „Így szól az Úr: megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, aki mindent cselekszem, aki az egeket egyedül kifeszítem és kiszélesítem a földet magamtól. Ki a hazugok jeleit megrontja és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszégyeníti és tudományukat bolondsággá teszi.“ — Ésaiás 44 : 24, 25

„Mikor fogja az Úr ezt a bajt a mai edomitákra hozni? Azt mondja: „Ama napon!“, illetve Jehova napján, amidőn ítéletre kél az övéinek megszabadítására, s főképpen az ő nevének igazolására. Az ördög klérusát világszerte Jehova nevének gyalázására használta; most azonban eljött az Úr napja, amidőn mindnyájukkal borzasztó le-

számolást fog tartani. Az írásból világosan kitűnik látszik, hogy az Úr, miután az álszent papságot, a hierarchiát s a hasonlókat leleplezi, amely mögé gonoszságuk gyakorlásában elrejtőztek s miután kipellengérezte, szószerint is meg fogja szüntetni. Alkalmuk nyílt Isten megismerésére és az ábrahám születési jog megszerzésére; de egykori elődjükhöz, Ézsauhoz hasonlóan nem becsülték meg az elsőszülöttségi jogot és elvetették. Könnyen hívók tömegeit csodították össze, elámitották és a pénzüket elvették, hogy maguk jól élhessenek. A nyáj pásztorainak állították magukat, de nem a nyáj jóléte érdekében, hanem ellenkezőleg, a maguk legeltetésére és dúlakodására. Az Úr előre látta gonoszságukat és prófétája útján felőlük íratta meg: „A tejet megettették, a gyaljuval ruházkodtatok, a hizottat megölték; a nyáját nem legeltették... és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk“. — Ezékiel 34 : 3, 4

„A klérus nemcsak felhagyott a lelkeknek Isten igéjének igazságával való táplálásával, hanem minden hatalmát és befolyását is arra használta, hogy megakadályozza azokat, akik tényleg táplálják a nyáját és Istennek szolgálnak. Emiatt mondja Jehova a mostani edomitáknak, a r. kat. hierarchiának és a többi papságnak: „Avagy kevés-e nektek, hogy a jó legelőt legelíték, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? És hogy a víz tisztáját isszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását isszák?“ (Ezékiel 34 : 13, 19) Az Úristen ítélete az újkori edomitákat, a hamis pásztorokat illetőleg úgy szól, hogy a biztos pusztulás fogja őket utolérni és nem találnak menekvést utat. „Jajgassatok ti pásztorok és kiáltatok! És fetrengjétek a porban, ti nagyjai a nyájnak, mert eljön a ti megöletésnek és szétszóratástoknak ideje és elhullotok, noha drága edények vagytok. És nincs hova futniok a pásztoroknak és menekülniök a nyáj vezéreinek.“ (Jeremiás 25 : 34, 35) Sátánnak és a világ bölcseinek okossága örökre megsemmisül és Jehova neve örökre fel fog magasztatni.

„Témán az ókorban kimagasló erődítménye volt az edomitáknak, tehát a kimagaslókat, a felekezeti szervezetekben hatalmas papokat példázva, akik a politikai világi tisztviselőkkel együtt a főhelyeket foglalják el a felekezeti szervezetekben. Ezek az írásban gúnyosan „vitéznek“ vannak nevezve s ezekről mondja az Úr prófétája útján: „És megrémülnek a te vitézeid, ó, Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által“. (Abdiás 9) Helyénvaló itt figyelembe venni ama tény, hogy a három kétszínű felek. ámitó, akik vigasztalás ürügye alatt láto-gatták meg Jóbot, tényleg az ő kínzására mentek hozzá, mivel Jób t. i. hűséges volt Jehova Isten iránt. Jób dorgálásában a részvét gúnyos szavai használatában a témánbeli Elifáz játszotta a főszerepet. (Jób 2 : 11) A r. kat. hierarchia viszi a főszerepet Jehova hű bizonyosságtevőinek gúnyolásában, üldözésében és bántalmazásában, tehát Elifázban van példázva. A „szervezett vallások“ többi papjai uszályhordozók s azt cselekszik, amit a r. kat. hierarchia vezetői kívánnak tőlük. A „témánbeli“ vitézek főképp a r. kat. klérus, amely amint Jehova kijelentette, kétségbe fog csúszni és el fog pusztulni.

„Mi fogja megrendíteni világszerte a mostani edomitákat? Fennhéjázóan és dicsekvően így szólnak: „A hazugságok hegye mögött jól elrejtőz-

ünk; az ostromzó áradat nem fog elérni minket; ti tudna reánk találni?" Emiatt mondja nekik Jehova: „Az igazság el fogja seperi a hazugság ejtekét és leleplezi ezeknek a cselzővőknek kápnutátását!" A „témánbelieknek" csupán ezen izeneteknek hallása is, amit Jehova bizonyágte-öi visznek el hozzájuk, fájdalmat okoz. Mennyi-el inkább Isten kitűzött idejének eljövelekor! az Őr azt mondja, hogy e világ uralkodóinak vagy irányainak szívében oly gondolatokat fog tá-asztani, hogy a „vén paráznát" meggyűlöljék és leplezzék, amitől az még jobban meg fog rémul-i és szégyen s gyalázat fogja elborítani. „Meg-szégyenülnek a bölcsék, megrémülnek és megfo-attatnak. Imé megvetették az Őr szavát; miso-a bölcseségük van tehát nekik?" (Jeremiás 8 : 1) Ezek a dolgok most feltáródnak Jehova küzdő zonyágtevői előtt és Isten jónak látja, hogy et ebben a felvilágosításban részesítse, hogy ki-rtással, megvigasztalva, és bátor szívvvel harcol-nak tovább az ellenség soraival, amit cseleksze-ek is, midőn az Őr házát jellemző buzgósággal rdetik Isten igéjének izenetét. A maradék e unka végzésében nem fogja akadályoztatni me-it ama beképzelt „bölcsék" befolyásától, akik vetemülten elő akarják írni az Őrnak, hogy a gysokaságot csak azután gyűjtse össze, miu-n „Armageddon első része elmúlt" (amint dő-n mondani szokták). Az ily elvetemült beszéd Is-n népe előtt olyan részéről, aki a templomhoz rtozónak vallja magát, csupán a templom meg-rtőzésére alkalmas. Az apostol nyilván ilyenek-gondolt, amidőn a következő szavakat írta: Ia valaki az Isten templomát megrontja, meg-ntja azt az Isten. Mert az Isten temploma szent-ek vagytok ti. Senki se csalja meg magát. Ha-laki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világ-on, lond legyen, hogy bölcsé lehessen." (Kor. I. 3: 18) Mindazok, akik felülről való bölcseséggel idelkeznek, most vállvetve fognak részt venni evangéliumért folyó küzdelemben és gondosan vetni igyekeznek az Őr parancsait; nem fognak a törekedni, hogy az emberek őket okosaknak intsék, oly fantasztikus tervekkel állva elő, elyek hiszékenységre, de nem a hitre vannak pítva.

• Miért használja most Jehova a maradékot a i edomitákról szóló tényállás hirdetésére? A let a következő: Hogy a hierarchia által ké-tett hazugságok hegye nyilvánvalóvá legyen denki előtt. Jehova kijelentette, hogy minden házi dolgot és minden képmutatást is ki fog lvánítani s azután teljesen megszünteti (ami osz): „Fegyver lesz az ő varázslóin és megbo-úlunk (Jehova ítéletétől, amit bizonyágtevői in hirdet); fegyver lesz az ő vitézein és elijed-!" (Jeremiás 50 : 36) „Azért így szól az Őr-n, kinyujtom az én kezemet Edomra és kivá-belőle embert és barmot és teszem őt puszigga Témántól fogva és Dédánig fegyver miatt anak el." (Ezékiel 25 : 13) „És nem lesz ho-futniok a pásztoroknak!" (Jeremiás 25 : 34) Írás szerint el fog jönni az idő, amidőn ezek ostani világilag bölcs edomiták dicsekvően és uvalkodva fogják mondani: „Most már béké-és biztonságban lehetünk" és „akkor fog hir-ne reájuk következni a pusztulás, miképpen a ési fájdalom a terhes asszonyokra." — Thess. : 3

Az ok

Miért fogja megalázni Jehova a mostani edo-ikat, a hierarchiát és szövetségeseit és szé-

gyenbe borítani s azután teljesen apusztítani? Profétája útján mondja: „A Jákób öcséd ellen el-követett erőszakért szégyen borul reád és kivága-tol mindörökre!" (Ab. 10) Ezsau minduntalan erőszakos szellemről tanuskodott Jákóbbal szem-ben. Azon idő óta, amidőn Ezsau elvesztette első-születtségi jogát és Jákób részesült az áldások-ban, Ezsau üldözni kezdte Jákóbot. „Gyűlöli va-la azért Ezsau Jákóbot az áldásért, amellyel meg-áldotta vala őt az atyja és monda Ezsau az ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyász-nak napjai és akkor megölöm az én öcsémet, Já-kóbot." — Mózes I. 27 : 41

• A Szentírás kimutatja, hogy Ezsau tovább is üldözte Jákóbot; ez így áll Ezsau, valamint azo-kat illetőleg is, akiket ő példázott. (81 zsoltár 7: 137 : 7; Ezékiel 35 : 6—9, 14, 15) Azon időtől kezdve, amidőn a mai edomiták, a klerikálisok észre kezdték venni, hogy Isten kegyében részesít-ette hű bizonyágtevőit, főképpen a maradékot 1918 óta, a végsőkig elpusztítani törekedtek Je-hova bizonyágtevőit, a hasonmási Jákób-osz-tályt. Főképpen a r. kat. hierarchia tanusított el-lenségeskedést Jehova bizonyágtevőivel szemben s azon igazság, amit ezek a bizonyágtevők 1918 óta hirdettek, feltárta a r. kat. hierarchia rom-lottságát. Ez a papság gyilkos szándékokat for-gat szívében az Őr hű tanubizonyágai ellen. Phi-ladelphian a világháború alatt a papok csel-szövésre gyűltek össze Jehova tanubizonyágai ellen és csalás, ámtás és hazugságok útján és közhivatalokat viselő gonosz emberekkel egyet-értve Jehova bizonyágtevői közül némelyeket börtönbe juttattak, s még azt is meg tudták aka-dályozni, hogy fellebbezést adjanak be a felsőbí-róságokhoz. Később, amidőn az Egyesült-Álla-mok legfelsőbb bírósága felülvizsgálta ezeket az ítéleteket, Jehova tanubizonyágait kaució ellené-ben azonnal szabadlábra helyezték. A kormány elejtette a vádat és az alsó bíróságok ítéletét meg-semmisítette. Ekkor a hierarchia és sajtója go-noszul azt állította, hogy ezek az emberek elbo-csátott fegyencsek, pedig nagyon jól tudta, hogy ezen állítása szándékos hazugság. Mert addig nem fegyenc senki sem, amíg jogerős ítélet ellene nem hozatott. Amde a hierarchiának nem volt bátor-sága nyíltan harcabocsátkozni és férfiasan har-colni és megcáfolni az ellene közzétett vádatát; inkább a sötétségben marad, mert azt előnyösebb-nek tartja és így megmeteljezi papjainak elmé-jét, hogy nehoagy meghallgassák Isten országának izenetét.

• Miután a gonosz klerikálisoknak a világhá-ború alatt nem sikerült annyira felizgatni a kedé-lyeket, hogy Jehova bizonyágtevőit elpusztít-sák, azóta állandóan üldözik a hű maradékot. Ügylátszik a mai edomitáknak fogalmuk sincs arról, hogy tulajdonképpen Isten és az ő királya ellen harcolnak. Ezek, miképpen a hajdani fari-zeusok teljesen Cézár mellé álltak és rajta kívül mást nem tekintenek királyuknak. Amint az Őr Jézus kijelentette, az ő hű tanubizonyágainak üldözése az ő üldözését jelenti s az Őr nem fogja fi-gyelman kívül hagyni ezt a gonosszsgot. — Máté 25 : 32—46

• Jehova közölte azon szándékát, hogy meg fog-ja alázni ezeket az elvetemült üldözőket, megpe-dig igazságának világszerte való hirdetése útján; az ő tanubizonyágai az ő parancsait követve, ép-en ezt a feladatot teljesítik. Az igazság zavarba ejti ezt a hierarchiát és szégyent hoz reá. „Mészé-gyenül majd és igen megháborodik minden ellen-

ségem; még szégyenülnek és meghátrálnak hirtelen" (6. zsoltár 11). „Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, akik bajomnak örülnek; szégyen és gyalázat borítsa el őket, akik felfuvalkodtak ellenem... Szégyen, gyalázat érje azokat, akik lelkeket keresik; vessenek hátra és piruljanak, akik vesztetést akarnak." (35. zsoltár 26, 4) Viszont, akik tényleg szeretik Istent és szolgálhatnak neki, nem fognak még szégyenülni. Nyíltan szembe fognak nézni az ellenséggel és szemébe fogják mondani a valóságot. „Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár; szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled". (25. zsoltár 3) „Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a seolba. A hazug ajkak némuljanak el, amelyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel!" — 31. zsoltár 18, 19

„Hogy Jehova bizonyágtevői vigasztalják meggyőződéssel tudják folytatni a küzdelmet a mai edomiták ellen, beszél nekik az Úr azon határozott szándéka felől, hogy el fogja pusztítani azokat, akik az ő nevét megvalázták. Az Úr a mai edomitáknak mondja: „Örökre kivágattatok!" Isten ezt a kétszínű osztályt, illetve az üldözést szító papságot „átkom népének" nevezi. (Ésaiás 34 : 5) Nem csoda, mert gonoszága Isten színe elé hatolt. Ezek a beképzelt világi bölcsek, akik Isten helytartóinak és kegyeltjeinek nevezik magukat s azt állítják, hogy Jézus Krisztus helyett és az ő nevében uralkodnak, Jehova kárhóztatásában részesülnek s felőlük mondja: „Örökre kirtatok!" A modern edomiták „nemeseeknek" nevezték magukat és szövetségeseik is „előkelőknek" tekintik őket. Elhitették, hogy ők a tisztviselői Isten országának; ámde az Úr ezt mondja: „Nemesei nem választanak többé királyt és minden fejedelmei semmivé lesznek." (Ésaiás 34 : 12) „Három bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel üzte saját atyjait és elfojtá szívében az irgalmasságot és haragja szüntelen téngett és dühösködését mindvégig fenntartotta. Tűzet vetek azért Témánra és az emészti meg Boczra palotáit." — Amos 1 : 11, 12

„Isten ígéje úgy szól, hogy az edomitákat oly sors fogja utolérni, mint amilyen a babiloniaiakat érte utól illetve örökre elpusztulnak. (Malakiás 1 : 4) Az Isten és Krisztus hű szolgálai ellen irányuló állandó gyűlölet és szándékos üldözés „halálos bűn." Az Úr kijelentése szerint az eképpen vétkező gonosz üldözők „bakok" és örökre levágnak. (Máté 25 : 46, Diaglott angol-f. szerint) A klérus mind e mai napig kegyetlenül üldözte Isten hű tanúbizonyságait. „Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, akik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal?... Mondom nektek, hogy bosszút áll értök hamar." — Lukács 18 : 7, 8

A királyság ellen

„A r. kat. hierarchia mindenkor Isten országa ellen forlalt állást, holott ugyanakkor kétszínűen és ámitólag azt állította, hogy isteni jog és felső hatalom alapján uralkodik. Az utóbbi években az úgynevezett protestáns klérus teljesen a r. kat. hierarchiához pártolt s most együtt egy érdekképviseletet alkotnak. A világháború alatt majdnem az összes papok ezek közül Isten országa ellen foglaltak állást, nem akarták meghallgatni, hogy az Úr visszatért és az ő országa megkezdődött és az Úr ezen üzenetének hirdetői üldözésére keltek.

Az Úr ennek a királysága ellenes társaságnak mondja: „Amikor vele szembeálltát (1917-18-ban, amidőn a klérus Amerikával a kémkedési törvényt keresztülvitte s azáltal akarta elpusztítani Jehova tanúbizonyságait) amikor serege idegenek rabjává lett és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek; olyan voltál te is, mint bármelyik közülök." — Abdiás 11

„Csakis egy jobb oldal van; s az írás értelmében annak az ellenkezője az Isten országával való szembeszállást jelenti. A mai edomiták az ő országával szemben állanak s már régen vannak ily állásponton. Az amerikai sorozóbizottságban közreműködő papok, akik szigorúan követelték, hogy a sorozási törvényeket alkalmazzák Jehova bizonyágtevőivel szemben, lelkiismereti állásfoglalásuk figyelmen kívül hagyásával, és a törvényes kivételeket nem alkalmazva rájuk, igyekeztek rábírní a kormányt, hogy ne alkalmazzák Jehova bizonyágtevőire a „törvényes kivételt lelkiismereti kérdésekben", mivel nem képeznek elismert vallásfelekezetet. Ugyancsak a klérus kardoskodott amellett, hogy a „kém-törvényt" alkalmazzák Isten hű népe ellen, csupán azért, mivel ezek a hűségesek Isten országának igazságait hirdetik. Ugyanezek az üldözők igyekeztek arra kényszeríteni Isten hű bizonyágtevőit, hogy vegyenek részt a gyilkos háborúban és kegyetlen megbüntetését idézték elő mindazoknak, akik abban nem akartak résztvenni. A papság idézte elő Isten sok hű bizonyágtevőjének bezárását s miután Jézus Krisztus hű követői a háború után is még mindig börtönökben születtek, a papság semmilyen lépéseket sem tett, hogy Isten szolgálai részére amnesztiát eszközöljön ki, hanem azt szerette volna, hogy azok életfogytiglan börtönben maradjanak. Antipás, Isten hű tanúbizonyságának meggyilkolásában is a papság működött közre. (Jelenések 2 : 13; 11 : 7) A mai edomiták, akik együtt a „régí paráznát" alkotják, vidáman nyargaltak a veres fenevad hátán. — Jelenések 17 : 3

„A világháború alatt „külföldiek" vagy idegenek elgáncsolták Isten hű szolgálait Istennek és országának hirdetésében és többjüket börtönbe zárták, az Úr közleményeit tilalommal sujtották és kegyetlenül üldözték Jézus Krisztus követőit. Ezek az „idegenek", főképp a r. kat. hierarchia és társaik, akik sem Istent, sem az ő országát nem ismerték, elzárták azokat az utakat vagy lehetőségeket, melyeket azelőtt Jehova szolgálai igénybe vettek Jehova dicsőítésére, s az ellenség oly leki-csinylően bánt Isten hű népének csoportjaival, mintha valami játékszer lettek volna. Isten földi szervezetét becsmérelték, kigúnyolták és úgy tüntették fel, mintha Isten nem tudna segíteni az ő népén. Jehova bizonyágtevőinek ez az ördögi üldözése államtisztviselők részéről a papság felbujtásából történt, akik nyíltan a rombolók mellé pártoltak. Ezekről a papokról mondja az Úr: „Olyan voltál te is, mint bármelyik közülök". A klérus képmutatón az Úr helytartójának tünteti fel magát és az „idegenek" lelki tanácsadójának nevezi magát, akik Jehova hű bizonyágtevőinek bezárását végrehajtották. A papság résztvevő Isten szolgálai és az Isten országa elleni cselszövésben és kegyetlenkedésekre buzdította bérceit és titokban cseveztett azokkal, akik kegyetlenkedtek. Most azonban arra utasítja az Úr az ő tanúbizonyságait, hogy közöljék az ő szándékát, hogy igazságos elítélést fog venni ellenségein.

„A mai edomiták, a hierarchia s az azzal szövetséges papság évek óta borzasztóan gyűlöli Is-

ten hű szolgálait s a világháború kitörésekor alkalma nyílt, hogy bosszút álljon rajtuk. Kárörömmel fogadták ezt a napot, amidőn bajt okozhattak Isten ígéje hű igazsághirdetőinek; most azonban az Őr prófétája útján azt közölteti ezzel az elvetemült kétszínű hierarchiával: „De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján, és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján és ne kérkedjél a szorongattatás napján”. — Abdiás 12

„A „gonosz szolgáló-osztály” titokban egyetértett a hierarchiával és a többi klérussal, hogy azt a látszólagos bajt Jehova bizonyágtevőire zúdítsa. Annyira meg voltak elégedve a büntetéssel, amely Isten szolgálaira következett, hogy hahotázak örömlükben. Amidőn az Őr e hű szolgálai bezárattak a papság nem beszélt velük és egy jó szava sem volt az érdekükben; még egy pohár vizet sem adott nekik, egyáltalán nem törődött azzal, hogy van-e valamire szükségük, sőt ellenkezőleg, szemtelenül és gúnyosan örvendett a nyomorúságukon, miképpen a kecskébak legyőzött ellenfele. A papság gúnyosan örvendett azon, hogy Isten hű szolgálai börtönbe kerültek, amiképpen az Őr ezt előre megmondotta: „És a népek, ágazatok, nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap és azoknak holttestét nem engedik sirba tenni. És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtuk és ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait.” — Jelenések 11: 9, 10

„Amidőn a klérus Isten hű szolgálait nyomorúságban látta, kacagott a nyomorúságán és azzal kérkedett, hogy „végre sikerült! És most megszabadultak a pestises társaságtól, mely oly sokáig sértegette őket.” Az Őr ezeknek mondja prófétája útján: „Ne kérkedjél az ő (az én népem) szorongattatása napján”.

„Isten hű szolgálai, akiket abban az időben „bibliaikutatók” néven ismertek csak maguk álltak szilárdan a világháború alatt rendületlenül Isten ígéje és szervezete mellett; őket hűségükért a papok felbujtására üldözték és büntették meg. A papságnak abban öröme telt és így Isten és az ő országa ellenségének bizonyult. Ezeket előre tudva, íratta az Őr hű prófétája által: „Ellenségeim rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve?” (41. zsoltár 6) „Mert felőlem szólnak ellenségeim és akik életemre törnek, együtt tanácskoznak. Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, aki megszabadítsa.” (71. zsoltár 10, 11) „Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellene ma rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak. Ingenyélők léha csúfolkodásai közt fogaitat vicsorgatva reám... föltátották rám szájukat, azt mondták: Hahaha! Hahaha! Látta a szemünk!” (35. zsoltár 15, 16, 21) „Föltátották rám szájukat, mint a ragadozó és ordító oroszlán.” — 22. zsoltár 13

„Ezek a papok gorombán meggyalázták Isten nevét, kétszínien azt állították, hogy Isten képviselői és amellet örvendtek „Jeruzsálem” nyomorúságán és „Júda” (Isten dicsőítő népének) baján, ezért mondja nekik és felőlük Jehova: „Mivelhogy ezt mondod: az a két nemzet és az a két föld az enyém lesz és örökségül bírjuk, holt az Őr ott volt... és megtudod, hogy én, az Őr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izrael hegyei ellen mondtál, mondván: Elpusz-

tultak, nekünk adattak eledelül. Így kérkedtetek ellenem szátokkal és szórtátok ellenem beszédeket: én meghallottam!” — Ezekiel 35: 10, 12, 13

„Az Őr a mai edomitákat elvetemült viselkedésükért felelősségre fogja vonni és ezt mondja: „Ne törj be népem kapuján, nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához (vagyona) nyomorúsága napján.” — Abdiás 13

„A klérus, Sátán szervezetének egyéb tagjaival titokban egyetértett, hogy a világháború alatt szenvedéseket zúdítsa Isten igazi népére s azóta sem szünt meg azzal. Mégcsak semlegesen sem viselkedett, hanem mint Istennek és népének ellensége tevékenykedett. A papság az Isten hű szolgálainak bajából magának előnyt igyekezett szerezni és igyekezett eltenni az útból, hogy azután a néptől zavartalanul tudja elszedni a pénzét hamis dolgok hirdetése által. Önző indíték bírta arra a papságot világszerte, hogy Jehova bizonyágtevőit mind máig akadályozza az igazság hirdetésében; mert a nép hiszékenységből a r. kat. klérus és a többi is személyes hasznot akar magának kovácsolni.

„A r. kat. hierarchia és a vele szövetséges klérus Sátán más helytartóival álltak össze s azt követelik tőlük, hogy Jehova bizonyágtevőit elpusztítsák. Ezért azt mondja nekik Jehova: „A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő megmaradottait a szorongattatás napján.” — Abdiás 14

„Isten nem utasította Edomot az ő választott népének megfenyítésére és éppen oly kevésbé utasította a papságot az ő földön élő hű szolgálainak megfenyítésére. A papság a világháború alatt bárkit mentesíteni tudott a katonai szolgálattól, akit mentesíteni akart; de ugyanakkor Jehova hű szolgáló-osztályának elpusztítását követelte, akik tényleg lelkiismereti okokból nem akartak résztvenni az öldöklésben, mivel az az örök szövetség megszegését jelentette. Az Őr e hívei felől a következőket mondta a klérus: „Kényszerítétek engedelmességre őket, s ha vonakodnak, löjjelek agyon!” Ennek a papságnak az atyja, az ördög, sugalmazta ezt, hogy Istennek és az ő országának hű szolgálait a földről kiirtsák. El kell jönnie tehát a leszámolás napjának, amikor a papoknak, amint az Őr mondja, teljesen számot kell adniuk.

„Az Őr ítélet-napja s a vele kapcsolatos borzalom a gonosz számára eljött s most Jehova így szól a mostani edomitákhoz: „Mert közel van az Őrnak napja minden népek ellen. Amint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; amit te fizettél, visszaszáll fejedre!” — Abdiás 15

„Az „ál (szervezett) vallás” nem számíthat védelemre és menekésre, amidőn az Őr haragja ki fog törni. A szervezett álvallás tényleg nem egyéb a pogányságnál, mivel Isten, az ő királya és hívei ellen van. Jehova prófétájának fenti szavai az ő országával ellentétes összes nemzeteket és népeket is magában foglalja, amit az Őr egy másik próféta útján a következő szavakkal meg is erősít: „Haragszik az Őr minden népekre, és megbúsult minden ő seregükre; megátkozá, halálra adta őket. Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik büze felszáll és hegyek olvadnak meg vérök miatt. Elporhad az ég minden serege és az ég, mint az írás (tekercs) egybehajtatik és minden serege le hull, miként le hull a szőlő levele és a fűgefől a hervadó lomb. Mert megrészegült fegy-

verem az égből és imé, leszáll Edomra. Átkom népére, ítéletre. Az Úr fegyvere telve vérrel, megvakva kövérrel, báránynak és bakoknak vérvél, a kosoknak vesekövével; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy ödöklés Edom földjén." — Ésaiás 34 : 2—6

"A mai edomiták a világháború alatt, illetve a r. kat. hierarchia arra kényszerítette Isten hű népét, hogy a keserűség poharát kiüritse; emiatt el kell jönnie a visszafizetés napjának az edomiták számára, s ez éppen most áll küszöbön. Ezért így szól hozzájuk az Úr: „Mert azt mondja az Úr: Imé, akiknek nem kell vala meginniük a pohárt, ugyancsak megisszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-e? Nem maradsz büntetlenül, mert bizonyára megiszod! Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útálattá és gyalázzá, pusztasággá és átokká lesz Boczra és minden városa örökkévaló pusztasággá lesz." — Jeremiás 49 : 12, 13

"Edom úgy van említve, mint aki Isten rendkívüli haragjában fog részesülni. Jehova bizonyítói kötelesek tehát Isten büntetésének napján hirdetni a mai edomitákkal szemben: „Mert ezt mondotta az Úr, Izraelnek Istene, nekem: Vedd el kezemből e harag borának poharát és itasd meg vele mindama nemzeteket, amelyekhez én küldelek téged... Edomot... és minden királyságot a föld színén... És ha a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy iganak belőle, ezt mondd nekik: Így szól a Seregeknek Ura: Meg kell innotok!" — Jeremiás 25 : 15—28

"A mai edomitáknak biztosan vissza lesz fizetve, mert az Úr tudomásukra adta: „amit te fizettél, visszaszáll fejedre!" A Seregek Ura fog gondoskodni arról, hogy ez megtörténjen s azt mondja, hogy a „tiz szarvnak" és a „fenevadnak" ő fogja sugalmazni, hogy résztvegyenek a „régiparázna" megsemmisítésében és elégetésében. — Jelenések 17 : 16, 17

"Jehova világos kijelentése szerint így fog cselekedni. „Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld az enyém lesz és örökségül birjuk, holott az Úr ott volt. És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmat, melyeket Izrael hegyei ellen mondtál, mondván: Elpusztultak, nekünk adattak étélül... Amint te örültél Izrael háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és mind egész Edom és megtudják, hogy én vagyok az Úr!" (Ezékiel 35 : 10, 12, 15) A fenevad hatalmak, amelyek eddig a papság szövetségesei voltak s az ő ételükből ettek, részt fognak venni az igazságos megtorlásban, amivel a hierarchiának s a vele szövetséges klérusnak fizetni kell. — Abdiás 7

"Jehova meg tudná akadályozni a klérust az ő népének büntetésében, miképpen az ördögöt is meg tudta volna akadályozni szeretett fiának, Jézus Krisztusnak üldözésében; ámde Isten oly szabad mozgást engedett az ördögnek és magvának, amennyit azok éppen óhajtottak. Ennek mindazáltal egyszer végének kell szakadnia s ez a vég most bekövetkezett. Mostmár, amint Abdiás mondja, a saját levüket fogják meginni: „Amint cselekedtél, úgy cseleksznek veled!" Jézus Jehovának ezt a nemváltozó törvényét a következőképpen fejezte ki: „Amilyen ítélettel ítélték, olyanul ítéltettek és amilyen mértékkel mérték, olyanul mérnek nektek." — Máté 7 : 2

"Természetesen Jehova nincsen rászorulva ar-

ra, hogy az ő klerikális ellenségeinek elpusztításában valaki is közreműködjön; ámde közölte azon szándékát, hogy e munkában munkaalkalmat nyújt népének. „Így szól az Úristen: mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta; azért így szól az Úristen: kinyújtom az én kezemet Edomra és kivágok belőle embert és barmot és teszem őt pusztasággá Témántól fogva Dédánig fegyver miatt hullanak el. És bosszúmat állom Edomon népemnek, Izraelnek keze által és cseleksznek Edommal az én búsulásom és haragom szerint s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úristen!" (Ezékiel 25 : 12—14) Jehova tanubizonyságai most a földön tevékenyen résztvesznek a küzdelemben, amennyiben az igazságot hirdetik, ami magában foglalja „Isten büntetésének (elégtételszerzésének) hirdetését" is, amennyiben a népnek tudomására adják, hogy Jehova szabadításának napja eljött.

"Habár határozottan nincs is feljegyezve, hogy az edomiták a Sion hegyén voltak, a zsoltáros szavaiól mégis arra lehet következtetni, hogy Jeruzsálem megtámadásakor a Kidron patak keleti oldalán voltak és megittasulva Sion hegyére felbámultak és így fenyegetőztek: „Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, akik azt mondták Jeruzsálem (nyomorának) napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékig!" (137. zsoltár 7) Annyi bizonyos, hogy amidőn az edomiták látták, hogy Jeruzsálem bajban van, örömeikben leitták magukat; most hasonlóképpen szól Jehova a mostani edomitákhoz, a r. kat. hierarchiához és annak szövetségeseihez: „Amint ti itattok szent hegyemen, úgy isznak (körülöttetek) szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpintenek és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna." (Abdiás 16) Ez az utóbbi részsége a mostani edomitáknak nem lesz vidám és hangulatos, sőt sokkal inkább gyászos és fájdalmas lesz. Így akarván elkábítani magukat szégyenletükben és gyalázatukban: „bizony isznak", amíg teljesen megreszegülnek és sokkal rosszabb italt fognak inni még annál is, amelyet az amerikaiak ittak az alkoholtól idejében; mert az halálos lesz a számukra. „Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is issza és szopja a föld minden gonosztevője." (75. zsoltár 9) Az angol Rotherham-ford. szerint: „Igen, inni fognak és le fogják nyelni (támolyogni fognak), széljegyzetben: „esztelenül fognak össze-vissza beszélni." Így fogják elveszíteni az egyensúlyt az eszüket és önuralmukat a jó dolgokat illetőleg. A mostani edomiták azon zavarban fognak elmerülni; Jehova prófétája így szól: „és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna". Aki azokat a napokat túléli, sohasem fognak megemlékezni többé ama hierarchiáról és szövetségeseiről. Most Jehova Isten ellenőrzi az ellenség mozgulatait és a kellő időben bort tölt a poharába és kényszeríteni fogja, hogy azt ki is igya. Ez a pusztulás képlete. Ez Isten munkája és ők és mások is nagyon fognak csodálkozni; mert hiszen éveken keresztül ámitották az őszinte embereket s azt állították, hogy ők az Isten és a Krisztus helytartói, holott tényleg az ördög képviselői voltak. Jehova több képletet jegyzetett fel a r. kat. hierarchia és szövetségeseinek pusztulásáról Abdiás prófécijában. Ezek a prófétai képek együttesen egy dolgot mutatnak, nevezetesen az Isten szent nevét meggyalázó és kétségbeeskedő vallás teljes kipusztítását; amidőn ez bekövetke-

zik, még ők maguk is fel fogják ismerni, hogy Jehova a mindenható Isten.

"Most az Isten országának hirdetése leleplezi a szervezett álszentkedőket s ez azon munkarész, amelyben Jehova bizonyosságtévi most az edomiták pusztulása előtt közreműködnek. Jehova most ezt népének vigasztalására mutatja meg, hogy reményteljes és erős legyen a hitében. E felvilágosításból azok fognak hasznot húzni, akik méltányolni tudják Jehova jóságát és tisztelik az ő nevét, de sem az emberektől, sem az ördögtől nem félnek. Szolgáljon tehát az edomiták sorsa azoknak intelmül, akik köveket hengerítenek testvéreik útjára. Jehova világosan kijelentette, hogy nem engedi meg senkinek sem, hogy megzavarja az ő munkáját. Aki azt megkísérel, bajba rohan. A hűségesekek nem várhatnak segítséget, védelmet és üdvösséget emberektől vagy emberi szervezetektől, és nem is várnak. Aki szeretik az Istent és az ő országát, a Felségestől várják a szabadítást Jézus Krisztus útján. Jehova bizonyosságtévi most az edomiták elbukása után sem otnak e világ uralkodóinak kegyeiben részesülni. Itt tehát mindvégig tartó küzdelemlről van szó s az Isten az Úr Jézus Krisztus útján fogja megmenteni azokat, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

(Folytatása köv.)

Tanulmánykérdések

2. Nevezd meg a Jehova és az ő felkentjei ellen irányuló összeesküvés okát! Kik vesznek részt ebben az összeesküvésben és mely indítókókból?
4. Kik az Abdiás 7-ben említett összeesküvők? Mily értelemben bírták rá az edomitákat, hogy a „határig” menjenek?
8. Kik a 7. versben említett „béke férfiak”? s hogyan fejezték ki ezt a „békét”? Hogyan teljesül: „Mennyire kifosztogattak barátaid?”
10. Mi képezi e szavak teljesülését: „Barátaid, akik kenyeret ették” „tört vetettek eléd”?
12. Mutasd ki vonatkozó szövegek és tények alapján, hogy a klérus nem értette meg Isten ígését, s miért nem?

13—15. Mily tanokat tanít a klérus és mily taktikát követ, hogy a nép felett szakadatlanul hatalmaskodjon és annak támogatását magának biztosítsa? Miből fog állani ama „szokatlan munka”, mely most van folyamatban? S mi lesz az eredmény? Miért tapogatózik a papság „hőcseségében” sötétségben?

16, 17. Alkalmazd Ezékiel 34:3, 4, 18, 19-et, kimutatva, hogy mennyire igazolva van a Jeremiás 25:34. 35-ben előrejelzett baj?

18—20. „Témán vitézei”, kik azok? „Késégeseknek”, mikor s hogyan? Hogyan fog ez végzódni, hogy „Efraim hegyén mindenki kipusztul”? Mily időszerű figyelmeztetést tartalmaz Kor. I. 3:17, 18?

21—26. Mutasd ki szövegek és tények alapján, miért akarja Jehova megaláznai a mai edomitákat, megszegyeíteni és kiirtani? Hogyan aláztatnak és pusztulnak el? Mily imát írt meg előre a zsoltáros a mostani maradvék számára?

27—29. Mily tények mutatnak Abdiás 11 teljesülésére?

30—34. Mutasd ki a 12. versnek más szövegekkel együtt való teljesülését, amelyek ugyanazon állapotokat mutatják előre s hogy Jehova meghallgatta népe imádságát!

35—38. Hogyan vonultak be a mai edomiták Isten népének kapuiba? Hogyan nézték gúnyosan Isten népének baját? Hogyan nyúltak ki vagyona után nyomorúságának napján? Hogyan álltak a keresztútnál menekültjének elpusztítására és kiszolgáltatására a nyomorúság napján?

39—44. Mi képezi „az Úr napját”, amely küszöbön áll a 15. vers szerint? Miért következik „minden nemzetre”? Mit jelent a) hogy „amit cselekedtetél”, b) „azt cselekszik veled is”? Miért áll megírva: „Cselekedeteld fejedre szállnak vissza”? Mutasd ki Isten beszéde által, amiről Esaiás és Jeremiás prf. beszéltek, hogy elkerülhetl-e szervezett álvallás Isten haragját? Miért van főképpen Edom úgy említve, mint amelyet Isten haragja sújtani fog? Miért a Seir hegye is?

45, 46. Miért nem akadályozza meg Jehova a klérust népének megbüntetésében? Hasonlítsd össze az Úr Jézusnak Máté 7:2-ben feljegyzett szavát Abdiás 15. versével? Mit jelent ez „Edom” részére?

47. Alkalmazd Abdiás 16-ot a jelenre!

48. Mi van tehát megjövendőülve Abdiás próféciájában, amint eddig láttuk? Mily osztályrészt juttatott Jehova az ő Kegyelemből e küzdelemben az ő bizonyosságtéviének? Hogyan fog ez a prófécia vigaszul és intelmül is szolgálni? Mit fog jelenteni az edomiták bukása Jehova szöv. népe számára?

(1936 július 15.)

Abdiás

„De a Sion hegyén szabadulás léssen és szentté léssen az, és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét.” — Abdiás 17

(IV. rész.)

JEHOVA a szabadító. Dávid, Isten kedves szolgálója immár régen kifejezésre juttatta a földön rőzskodó mostani maradék szívének érzelmeit, midőn a következőket írta: „Szeretlek, Uram, én összegem! Az Úr az én kösziklám, váram és szaditóm; az én Istenem, az én kösziklám, ő benne som: az én paizsom, üdvösségem szarva, menekem. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretreméltó és gszabadulok ellenségeimtől.” (18. zsoltár 2—4) Ist Jehova felépítette főszervezetét, Siont és zus Krisztust, a nagy hasonmási Dávidot, a főt a királyt trónjára ültette. Jehova kinyilatkozt dicsőségében s eljött az idő, amidőn Jézus isztus, mint keze útján, aki az ő királya és igaója, meg fogja szabadítani hű népét. A minható Isten nagy csata napjának elmúlása előtt g az ellenség is kénytelen lesz belátni, hogy iova kegye Sionon nyugszik. Mialatt a mai miták Isten hű népét üldözik, kétszínűen azt tják, hogy a r. kat. hierarchia szövetségesei szabadítást fog hozni a nép számára. Jehova

azonban kijelenti, hogy az álszent klerikális társaságnak rossz vége lesz s így szól: „De a Sion hegyén szabadulás léssen!” Az Úr kijelentése szerint ez akkor fog történni, amidőn a 102. zsoltár 14—17. versei fognak teljesülni; ez a nap immár eljött. Jehova kifejezésre juttatja szervezete iránti buzgóságát s ezért mondja prófétájának Zakariás prf. útján: „Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel gerjedeztem a Sionért és nagy haragra gerjedtem ellene. Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz és Jeruzsálem közepette lakozom és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye pedig szent hegynek” (Isten országának) (Zakariás 8:2, 3). Az álkereszténység az ördög egész szervezetével együtt rohamosan lefelé úszik az árral s rövidesen felismerhetetlenül össze fogja zúzni magát. Itt van tehát az idő, amidőn Isten hű tanubizonyosságai hirdetni tartoznak Isten üzenetét a jóindulatú emberek előtt, hogy a menedékhelyre menekülhessenek. „Mindaz (pedig), aki az Úrnak ne-

vét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben leszen a szabadulás, amint megígérte az Úr a megszabadultak közt lesznek azok, akiket elhív az Úr." — Jóel 2 : 32

* Isten ígérete bizonyos és megbízható, hogy hű maradékát meg fogja menteni Sátán szervezetének elnyomó keze alól és korlátlanul élvezhetni fogja Isten szervezetének kiváltságait. (Zakariás 2 : 7; Ésaiás 4 : 2—6; 10 : 20—22; 37 : 31, 32) A modern edomiták máris látják az Úr kezét maradéka felett, s azt megláthatták a világháború óta, amidőn gyilkos támadást intéztek Isten népe ellen. A maradék teljes összetartása, határozott fellépése és Jehova Istent iránt való buzgósága az ellenkezésekre való tekintet nélkül, Isten iránt való hűségük és lojalitásuk egyhangú kifejezése, amely világszerte megnyilvánult, rémületbe ejtette az edomitákat, a r. kat. hierarchiát. Az Úr hívei Németországban és New Jerseyben, nem hunyászkodnak meg üldözőik fenyegetései előtt s ez rémületbe ejti az ellenséget. A mai edomiták és cselszövőitarsaik nem fognak megmenekülni. — Jeremiás 25 : 35

* Azután az Úr így szól prófétája útján: „És szentté leszen!” Rotherham ezt a szöveget a következőképpen fordítja: „Sion hegyén lesz egy megmenekült maradék, amely szent lesz”. Ez a szöveg nyilván azt jelenti, hogy a Sátán hordától megmenekült hű maradék szent és teljesen hű lesz Jehova iránt és szentségét be fogja igazolni az Úr előtt. Ezek a hívek szentek, mivel teljesen elkülönültek Sátán szervezetétől, illetve Babilontól és tovább is bemutatják háláldozatukat Isten és az ő királya előtt. (Ésaiás 52 : 11, 12; Kor. II. 6 : 17, 18; 7 : 1) A nagy ötvös és tisztogató fog gondoskodni arról, hogy a „megszabadított maradék” tiszta és szent legyen és mindenkor igazság áldozatával áldozhasson az Úrnak. (Lásd Malakiás 3 : 3, 5) A hívek nem akarják a saját „bölcseiségüket” előadni, hogy a saját személyükre tereljék a figyelmet. Vakok lesznek mindennel szemben Isten országának érdekeit kivéve. Teljesen megbízhatóak lesznek és hívek az Úr iránt s aki nem üti meg ezt a mértéket, nem is maradhat meg Sionban. „És leszen, hogy aki Sionban meghagyatik és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott.” (Ésaiás 4 : 2) A hű maradék felől most könnyen látható, hogyan vonul önzetlenül a szolgálatba, mindenkor Jehovának és az ő királynak dicsőségét hirdetvén.

* Isten határozott akarata az volt, hogy Jákób nyerje meg az elsőszülöttségi jogot. „És a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét!” Annak birtokbavétele teljesen összhangban történik Isten szövetségével, illetve azon elsőszülöttségi jog alapján, amelyben Jákób Isten kijelentése szerint részesült. A földön tartózkodó mostani hű maradék Jákób hasonmása, más szóval, Jákóbban volt példázva; ez az ígért a maradék helyreállítását jelenti az őt megillető helyre Jehova szervezetében, a szolgálat teljes kiváltságaiba és az Isten szervezetében való tevékenységbe. A királyság kiváltságai elvétettek a papságtól és örökre a hű maradéknak adattak át; mivel az termi meg a királyság gyümölcseit. — Máté 21:43; János 15:8

* A r. kat. hierarchia, Isten látható ellenségének főrése, a vele szövetséget kötött klérussal együtt most Isten maradék népének elpusztítására összeesküdött s így szól: „Hadd foglaljuk el Isten hátlékait!” (83. zsoltár 13) Eddig mindig így szóltak: „El fogjuk foglalni” a királyságot; (Ezé-

kiel 35 : 10); de törekvéseik éppen most fognak vereséget szenvedni: „De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot és bírák az országot örökkön-örökké... Az ország pedig és a hatalom az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa örökkévaló ország és minden hatalmasság neki szolgál és engedelmeskedik.” (Dániel 7 : 18, 27) A királyságnak ez a birtokbavétele „az Úr napján” fog végbemenni: „Míg nem eljőve az öregkorú és az ítélet adaték a magasságos egek szentek; és az idő eljőve, és elvévők az országot a szentek.” (Dániel 7 : 22) Jézus Krisztus, Jákób hasonmási házában feje immár trónra ült és ítéletet tart s minden betolakodót kiűz, akik hamisan azt állították, hogy a királyság az övék. „Kérjed tőlem és odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait.” — 2. zsoltár 8

* „Jákób háza” főképpen a Júda törzsére vonatkozik, amelyben Jézus Krisztus az oroszlán, vagy erős, hatalmas, aki teljesen el fogja pusztítani az ellenséget. „És Jákób háza tűz leszen és a József háza láng; az Ézsau hegye megemészti őket és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott.” — Abdiás 18.

* „Jákób háza”, amely ebben a versben említve van, főképpen Júdára és „József háza” a tíz törzsről vonatkozik, amelynek a József törzséből származott Efraim volt a feje. (Krón. I. 5 : 2; Ezékiel 37 : 16) Emiatt Abdiás prófécijának e szövegében a „Jákób háza” és a „József háza” Izrael 12 törzséből az összes 144 ezret, tehát a krisztusi testület összes tagjait magában foglalja. — Jelenések 7 : 4—8

* Most pedig figyeljük meg, hogy ez az említett két ház, tehát a Jákób és a József háza teljesen egyetértett egymással az ellenség szervezetének pusztulásakor: „És a Jákób háza tűz leszen és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyújtják és megemészti őket és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott.” — Abdiás 18

* Mivel Abdiás prófécija főképpen a r. kat. hierarchiára s az azzal szövetséges papságra vonatkozik, e szövegben „Ézsau háza” nyilván a mostani edomitákat jelenti. Isten emiatt mondja e kétszínű társaság felől: „Azért az Úr, a Seregek Ura, kövéreire ösztövérséget (soványságot) bocsát és az ő dicsősége alatt tűz ég, miként a tűz égése. És leszen Izrael világossága tűz gyanánt (t. i. Krisztus világossága) és annak Szentje (Krisztus) láng gyanánt, és ég és megemészti gazát és tövisét egy napon. Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti és lesorvad, mint a sorvadozó.” (Ésaiás 10 : 16—18) Ezt megerősítve, mondja Jehovának egy másik prófétája: „Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi!” (Jóel 2 : 3) Ezt egy másik prófeta is megerősíti a köv. szavakkal: „Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmét mint amilyen a tüzes serpenyő a fák között és amilyen a tüzes fálya a kékék között; megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is helyén marad Jeruzsálemben.” — Zakariás 12 : 6

* Ami napjainkra a szervezett vallásokból megmaradt, csupán pozdorja és elégetés előtt áll. Most a klérus az istentiszteletnek csak külsősé-

gét" gyakorolja; szívében azonban távol van Istentől és az ő királyságától. Emiatt mondja az Úr: „Az Ézsau háza pedig pozdorja!”, mivel nem való egyébre, csakis a tűzre jó. Jehova most hű népe szívére köti az edomitákat illetően, hogy imádkozzanak a zsoltár következő szavaival: „En Istenem! Tedd őket olyanokká, amilyen a porfelhő és amilyen a polyva a szél előtt; olyanokká mint a tűz, amely meggyújtja az erdőt és mint a láng, amely elégeti a hegyeket!” (83. zsoltár 14, 15) Az Úr a következő versekben azt is megmondja, mi lesz az edomitákkal és azoknak szövetségeseivel: „Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat!” — Malakiás 4 : 1

„A Jelenések 17-ben áll megírva: „És a tiz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölnek a paráznát és kifosztják és mezítelenné teszik és eszik annak húsát és megégetik őt tűzzel. Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék és egy szándékon legyenek és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei.” (Jelenések 17 : 16, 17) Ezt megerősítve, mondja Jehova prófétája útján: „Födöttessék föl meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek!” (Ésaiás 47 : 3) Ezek a próféciák kétségtelenül a hierarchiának és a vele szövetséges papságnak hatalma, illetve befolyásának teljes pusztulására vonatkozik, amit a föld uralkodóira gyakoroltak; azután a hierarchia és a többi papság lesz megdorgálva és fog megszégyenülni és fog elvettetni mint teljesen értéktelen. Figyeljük meg, hogy Abdiás jövődőlésében az edomiták „szövetségeseinek” az edomiták elpusztításáért nincsen elismerés kifejezve, (7. vers), hanem az Úr így szól: „És a Jákób háza tűz lesz és a József háza láng! ... és meggyújtják és megemésztik őket.” (Abdiás 18) Isten a saját hatalmas kezével fogja megbüntetni az edomitákat: „És bosszúmat állom Edomon népemnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsulásom és haragom szerint és megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr.” — Ezékiel 25 : 14

„Abban a háborúban, amely most a modern edomiták és Isten hű szolgálai között van folyamatban, ezek az utóbbiak Jehova tüzes ítéletét hirdetik, amit a kétszínű hierarchia, illetve az edomiták felett fog végrehajtani. Jehova bizonyosságtévői most csak úgy engedelmeskedhetnek Istennek, ha folytonosan közlik az ő üzenetét a világ emberiségével; mert most az ő nevét és ígét világsszerte hirdetni kell. Isten ígéje e bizonyosságtévői szájában égeti az álpapságot, miképpen a prófeta előre megmondotta: „Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szólátok: Ímé tűzzé teszem az én ígémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megeméssze őket.” (Jeremiás 5 : 14) „Tüzet vetek azért Témánra és az emészti majd meg Boczra palotáit!” (Ámos 1 : 12) Amiképpen Jehova egykor a pogányokat felhasználta, hogy a hajdani bukott izraelitákat megbüntesse, úgy mozgatója most az ellenséget is és azok szövetségeseit, hogy a pogányok egy része bünteti meg a mai hit-zető (lelki) „Izraelt”.

„A r. kat. hierarchia a vele szövetséges kléussal teljesen ki fog irtatni; ezért áll megírva:

Es nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott”. (Abdiás 18) „Egyiptom pusztasággá lesz, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért, mert ártatlan vért ontottak azoknak földén.” (Jóel 3 : 19) „Es pusztasággá lesz Edom, aki csak átmegy rajta, elálmélkodik és sziszeg az egész veresége felett; amint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak elsüllyedésekor volt, azt mondja az Úr, ott sem lakik több ember és benne emberek fia nem tartózkodik.” (Jeremiás 49 : 17, 18; Ésaiás 34 : 9—17; Ezékiel 35 : 1—9, 15; 25 : 13) „Az Úr szólott” s éppen emiatt a „bakok” kiirtatnak. (Máté 25 : 46

„Jehova megtűri vagy engedi, hogy ellenségei menjenek a maguk választotta úton, amíg részére a cselekvés ideje elérkezik; de amikön a kitűzött idő elérkezik, az ellenségnek ki kell vettetnie. (110. zsoltár 1—3) A r. kat. hierarchia szemtelenül magának követelte az Isten igaz népének birtokát. Az ellenség kiűzéséről és a birtoknak a jogos tulajdonosra való átszállásáról, akiknek tulajdona az Úr kijelentése szerint az lesz, mondja Abdiás prófeta útján: „A déliek örökség szerint bírnak az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a filiszteusokat, és örökség szerint bírnak az Efraim mezőit; Benjámint pedig a Gileádot.” — Abdiás 19

„Júda Palesztina déli részét tartotta megszállva s ez a terület az edomiták által lakott területtel volt határos. (Józsue 15 : 1, 8, 10) Amidőn az izraeliták Egyiptomból Kanaánba költöztek, Jehova arra utasította Mózes, rendelje el a népnek, hogy az edomitákkal ne viszálykodjanak: „Parancsolj azért a népnek mondván: „Mikor általmentek a ti atyátokfiának, az Ézsau fiainak határára, akik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjükből nektek egy talpalatnyit sem; mert Ézsauknak adtam a Szeir hegyét örökségül... És általmenénk a mi atyáinkfiain között, az Ézsau fiai között, akik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláhtól és Écziongábertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára.” — Mózes V. 2 : 4, 5, 8

„Akkor még nem érkezett el Isten kitűzött ideje az edomiták kiűzésére. Így hagyta Isten, hogy a klérus is akadály nélkül menjen a gonosz úton a kitűzött ideig, amidőn cselekedni fog. A modern edomiták kiűzésének ideje Jézus Krisztusnak a nagyobb Mózesnek trónralépése és uralkodásának kezdete után következik. E világ országai 1914 óta jogosan Jehova Istenéi és az ő Krisztusáéi és Krisztus „uralkodni fog örökkön-örökké!” (Jelenések 11 : 15) Mivel tehát Jézus Krisztus, a világ jogosult uralkodója eljött és uralkodását megkezdte, a következő prófécia teljesülésének ideje is eljött: „Látom őt, de nem most (t. i. nem úgy, mint aki máris megjelent); nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izraelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetöri Sethnek minden fiait. És Edom más birtoka lesz, Szeir, az ő ellensége is másnak birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izrael. És uralkodik a Jákóbtól való és elveszi a városból a megmaradtat.” — Mózes IV. 24 : 17—19

„A fenti jövődőlés szilárd alátámasztása Ámos jövődőlése, amely Apcsel. 15 : 16—18-ban van idézve. Ámos prófeta útján az Úr t. i. a következőket mondotta: „Azon a napon felemelem

a Dávid leomlott sátorát és kijavított repedezőseit és felemeltem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán, hogy örökségképpen bírják (Krisztus) az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek (t. i. a maradék) ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt." (Ámos 9 : 11, 12) Ez a szöveg egy másik ford. szerint így hangzik: „Hogy azok, akikre nevetem helyeztem (Jehova szolga-osztálya, amelynek Jézus Krisztus a feje) Edom maradékát és minden más nemzetet birtokába vegyen (az Istenel és az ő országával ellenséges nemzeteket), mondotta Jehova, aki ezt végre fogja hajtani.” — Rotherham angol-f.

“E prófécia teljesülésének ideje véglegesen meg van határozva és a bizonyítékból kitűnik, hogy Krisztus trónralépése és uralkodásának megkezdődése után fog teljesülni. Az apostol a jövődölést idézve, mondja, hogy „Isten meglátogatta előzőleg a pogányokat, hogy népet válasszon közülök a maga nevének”. Ez a munka, az ő neve érdekében egy nép kiválasztása az Úr Jézusnak templomához jövelekor fog beteljesülni, amidőn hozzá gyűjtetnek azok, akikből a királyi ház állani fog. „Es ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: Ezek után megterek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom és ismét felállítom azt.” — Apcsel. 15 : 14—16

“Edom birtokba vétele a mai edomiták, a r. kat. hierarchia s az azzal szövetséges papság kivétele akkor fog történni, amidőn az Úr ítéletet fog tartani a templomban és a templomi osztályt magához gyűjti. A mai edomiták birtokának Jézus Krisztus által való átvétele abban van példázva, amidőn Dávid leigázta az előképi edomitákat. Az edomitáknak és a többi nemzeteknek birtokbavétele a zsoltáros kijelentése szerint az ő pusztulásukat jelenti: „Kérjed tőlem és odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait. Összetöröd őket vasvesszővel; széjjelzúzd őket, mint cserépedényt”. (2. zsoltár 8, 9) A modern edomiták erőszakot gyakoroltak a világ sok népei felett; mindazáltal, akik elfordulnak ettől az elvételüktől szervezettől, az Úrhoz fognak fordulni, igazságra és alázatosságra törekcszenek és Isten országában Jézus Krisztus hatalma és befolyása alá kerülnek, aki nagyobb, mint volt Dávid, s azon áldások örökösei lesznek, amelyeket Jehova Ábrahám útján megígért.

“Minden nemzetnek meg kell hódolnia Krisztus előtt s alá kell rendelnie magát és csak az engedelmesekek élhetnek. Emiatt mondja a próféta: „A völgyben lakók fogják a filiszteusokat (azok birtokát) birtokukba venni!” (Héberül: „sch'phelah”) Ezek a völgybenlakók a lelki izraeliták, Jákób fiai. A testi izraeliták birtoka a hajdankorban a filiszteusok birtokaival volt határos és Dávid által igáztatott le. (Sámuel II. 8 : 11, 12) Filisztea völgyei vagy partvidékei Északon a Sáron völgyében végződtek. Prófétailag Jákób lelki magváról szólva, mondja az Úr: „Es nevelek Jákóbból magot és Júdából, aki hegyeimnek örököse legyen és bírják azt választottaim és szolgálaim lakjanak ott! Es lesz Sáron nyájak legelőivé és Akhor völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, amely engem keresett.” — Ésaiás 65:9, 10

“A filiszteusok az edomiták szövetségesei voltak s a próféciában ez a két nép példázza a r. kat. hierarchiát és a többi klérust, akik napjainkban közös munkát végeznek. Jehova prófétája útján tudatja, hogy elhatározta ezen ellenségek elpusz-

titását: „Es az a vidék a Júda házának maradékáé lesz.” (Sofóniás 2 : 4—7) Így világosan kitűnik az Úr ígéből, hogy a r. kat. hierarchia az egész szövetséges klérussal együtt, amely Isten népének üldözésében és elnyomásában hibás, teljesen kiűzetik birtokából. Ez fogja teljesíteni Isten ígétét, amelyet Ábrahámnak tett: „Megáldván megáldalak téged és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait és mint a fővenyt, mely a tenger partján van és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját.” — Mózes I. 22 : 17

“A királyi ház többi tagjairól mondja Abdiás: „Es örökség szerint bírják (a maradék, Júda, a királyi ház maradéka) az Efraim- és a Szamária mezőit”. Az előképletben ez magában foglalja Izrael tíz törzsét, akik Salamon trónralépésekor elszakadtak Júdától. Ez azt jelenti, hogy az efráimák és a szamaritánus keveréknép, akik később települtek arra a területre, elsöpörtetnek vagy pedig engedelmesen alá kell vetniök magukat Isten országának, Jézus Krisztus, az ő királyi sarjadéka alatt. Az Ábrahámnak ígért egész terület a szövetség értelmében Jézus Krisztus fennhatósága alá kell hogy kerüljön. Ez a következő jövődölésből is kitűnik: „Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. Imé, biznyságul adtam őt népeknek, fejedelemül és parancsolóul népeknek. Imé, nem ismert népet hívsz elő és a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet az Urért, Istenedért és Izrael Szentjéért, hogy téged megdicsőített.” — Ésaiás 55 : 3—5

“Abdiás próféta folytatólag így szól: „Benjámín pedig a Gileádot” fogja birtokába venni. Egyedül a Benjámín törzse tanúsított hűséget Júda, a királyi törzs iránt. Benjámín törzse a királyi törzssel együtt került fogságba s azzal együtt is tért vissza Sionba. Benjámín törzse azokat példázza, akik, miként Júda törzse, magukat a királyság érdekeinek szentelik. Azokat a megbízhatókat példázzák, akik őszinték az Úr iránt és hívek maradnak iránta. „Gileád” neve erős sziklát jelent, illetve sok biznyságtévőt. Ez a Jordántól keletre elterülő vidék volt. Rúben és Gád, valamint Manassé féltörzse lakott ott; az nagyon alkalmas volt az ő részükre, mint baromtenyésztők részére. (Mózes IV. 32 : 1—5; V. 3 : 12—16) A Benjámín törzse tehát fog ennek a területnek a birtokába kerülni s ez prófétailag azon áldásokat példázza, amelyekben Jehova azokat fogja részesíteni, akik hívek Isten országának érdekeihez s emiatt részük is lesz a „Dávidnak ígért kegyelmekben”.

“A prófétai képek úgy látszik világosan mutatják, hogy Jehova először a hasonmási edomitákat, a klérust fogja kiszolgáltatni a szegényeknek s azután teljesen elűzi azon birtokból, amelyet oly sokáig birtokoltak, s azután fogja kiirtani Isten minden ellenségeit; azután pedig az egész földet és minden embert teljesen Krisztusnak, az ő királyi házának kormányzása alá fog rendelni. „Izrael fiainak ez a száműzött serege azokat, amelyek a kananeusoké mind Sarfátig: a jeruzsálemi száműzöttek pedig, akik Szeferádban vannak, elfoglalják mind a déli városokat.” — Abdiás 20

“Ez teljesen egyezik az ábrahámí szövetség e rendelkezésével: „A te magod fogja bírni ellenségeinek kapuit!” A kananeusok Isten ellenségei voltak. Sarepta föníciai helység volt Tírusz és Sídón között, arról volt nevezetes, hogy Illés a

három és fél évig tartó inség idejében ott lakott egy özv. asszonynál és annak fiánál. — Királyok I. 17 : 9, 10

„Hadd nézzük meg a jövődölés teljesülését: A lelki Izrael serege 1918-ban és 1918 előtt a sántái szervezet fogságában volt, Babilonban. Addig az ideig e világ uralkodóit, Sátán szolgáit tekintették a „felső hatalmaknak”. Természetesen ezt tudatlanságból művelték, mindazáltal őszintén hívek voltak Jehovához. Az ígéret szerint fogják birtokba venni azt a helyet, amelyet elnyomóik tartanak jogtalanul birtokukban. Ez annak a képlete, hogyan vigyáz Isten gondosan azokra, akik tényleg hűségesek hozzá, s hogyan fogja őket a kellő időben megmenteni és hatalmat adni nekik az ő ellenségeik felett. Az Úr most kétségtelenül azért mutatja meg népének ezeket az igazságokat, hogy vigaszt merítsenek belőle és feladatukat kitartóan teljesítsék, amivel őket megbízta.

„Abdiás kifejezése szerint a „jeruzsálemi száműzöttek” azon következtetésre kényszerít, hogy a jövődölés e részének teljesülése valamivel 1918 után fog kezdődni, tehát még amíg a maradék a földön van s mielőtt munkáját befejezi a földön. „Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodozók.” (126. zsoltár 1) Amidőn a hívek látták, hogy Sátán szervezetének rabláncaitól megszabadultak és Jézus Krisztusban függetlenek lettek s amidőn felismerték, hogy Isten és Jézus Krisztus a „felső hatalmak” akiknek mindenkor alá kell rendelniök magukat, ez felüdülés volt számukra; sokan így is szóltak.

„Azonkívül a maradék felől áll megírva a következő is: „Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással.” Ez szó szerint megtörtént, amidőn a maradék látta, hogy Sátán a mennyből kivetett és Isten népe Armageddonig egy munkát kell hogy elvégezzen Jehova dicsőítésére, mely után aztán Sátán és hordái elpusztíttatnak. Az Úr így szólt hozzá: „Azért örvendezetek ti, egek, s akik azokban lakotok!” (Jelenések 12 : 12) A maradék hallotta és megértette ezt és örömeiben ujjongott. Örvendett, mert látta, hogy az Úr Jézus főcélja Jehova nevének igazolásából áll; most pedig a maradék belépett az Úr örömébe, látván, hogy közre szabad működnie Jehova nevének igazolásában. Mások a nemzetek közül, akik az Úr kegyelmét látják a felszentelt maradék felett, mint olyanok vannak bemutatva a zsoltáros által, akik a következőképp beszélgetnek a maradék felől: „Akkor így szólnak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr!” Sokan látják a világiak közül, hogy a maradék a világháború után mintegy a halálból tért vissza és sokkal nagyobb buzgósággal és komolysággal vonult ki, mint azelőtt, hogy bizonyosságot tegyen Isten országáról; s így kétségtelenül megláthatták Isten kegyelmét övéi iránt s az emberek beszéltek efelől egymással. A hű maradék, amely immár belépett az Úr örömébe, eképpen beszél maga között: „Nagy dolgot cselekedett velünk az Úr; azért örvendünk!” Ezek a hívek egy ideig könnyek között vetettek, most azonban elérkezett a fordulópont; és meg van írva: „Akkor könnyhullatások között vetnek, örömmel aratnak majd!” (126. zsoltár 5) Ez az állandóan fokozódó öröm ideje a hű maradék számára, mivel látta, hogy kiváltságában áll résztvenni Jehova nevének igazolásában. A hű maradék tagjai megelégedtek magukról s az önzetlenek szolgálnak

Istennek, mégpedig azért, mivel szeretik őt. Ez tehát nyilván az apostol által említett időre mutat reá, amiről ezeket írta: „Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi öhozzá leendő egybegyűlésünkre nézve.” (Thess. I. 2 : 1) „Ismeri az Úr az övét, és álljon el (mostantól kezdve) a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja!” (Tim. II. 2 : 19) Ez mutatja, hogy azok a hívek, akik egykor szét voltak szórva, most az Úrhoz gyűjtettek.

„Ebben az összefüggésben figyeljük meg, hogy Abdiás azt mondja a száműzöttekről, hogy a „déli városokat” fogják birtokukba venni. Ez nyilván az ellenség kiűzését és a fennhatóságnak Isten hű népére való átszállását és Jehova nevének igazolását is magában foglalja. Akit az Úr a vizsgálatkor és az ítéletkor a templomban hűségesnek talált, annak az ő kijelentése szerint bizonyos „városokat” fog átadni, ami nyilván az ő szervezetének szent és nagy városának bizonyos részeit jelenti. „Eljőve pedig az első, mondván: Uram, a te girád tíz girát nyert. Ő pedig monda neki: Jól vagy jó szolgám! Mivelhogy kevesen voltak hű, legyen birodalmad tíz városokon! És jöve a második, mondván: Uram, a te girád öt girát nyert. Mondta pedig ennek is: Neked is legyen birodalmad öt városon!” — Lukács 19 : 16—19

„Mindenki, aki most az Úr szervezetében van és értékeli azon nagy kiváltságot, hogy megismerheti Jehovát és szolgálhat neki, megérti, hogy „Isten helyezte el a tagokat a testben a maga jótetszése szerint” (Kor. I. 12 : 18) s közülök mindeniknek kedve telik abban, hogy az Úr kegyelméből betöltse hivatalát, amelyre rendeltetett. A tiszta szívűek között nem uralkodik irigység és féltékenység. Sem személyi tekintély kérdése, hanem mindnyájan egyek a Krisztusban s egy emberként cselekesznek Jehova dicsőítésére. Mindazáltal előfordul, hogy egyesek, akik egy ideig hű népe közé vegyültek, tiszteletrevágyók lesznek s oly tisztségekre nyomulnak előre, amelyeket a maguk részére előnyösebbnek tartanak. Ez teljesen téves szellemet fejez ki s azt jelenti, hogy az ily feltolakodók törvénytelen útra léptek. Az Úr kijelenti, hogy az ilyeneket össze fogja szedni s ki fogja tenni az ő országából. (Máté 13 : 41) Ezt az eltávolítást az Úr angyalai végzik el s ezek az angyalok kísérik el Jézus Krisztust templomához. (Máté 25 : 31) Ezek az angyalok gondoskodnak Isten népe között a kapcsolatról és sok dolog felől is, amiket testi szemével nem láthat és testi füleivel nem vehet tudomásul. Meg van ígérve: „Táborat jár az Úr angyala az őt félők körül és megszabadítja őket!” (34. zsoltár 8), s ez azt kell hogy jelentse, hogy ezek az angyalok Jézus Krisztus parancsnoksága alatt különös érdeklődéssel vigyáznak Isten hiveire a földön.

Szabadító

„Jehova nem gyönyörködik az istentelenben, még a halálában sem. „Mert nem olyan Isten vagy te, aki a hamisságban gyönyörködne; nem lakhatik te nálad gonosz.” (5. zsoltár 5) Továbbá írva van: „Élek én, ezt mondja az Úristen, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában.” (Ezékiel 33 : 11) A hitetlenek vagy törvényszegők olyanok, akiknek volt alkalmuk Jehova megismerésére és szolgálatára, de ellenkező útra tértek s közéjük tartozik a klérus és a gonoszszolgá osztálya is. Az ily elvetemültek felől áll meg-

írva: „Aki visszavonul, az olyant az én lelkem nem kedveli!” — Zsidók 10 : 38

„Abdiás próféciája majdnem kizárólag csak Isten azon szándékával foglalkozik, hogy az elvetemült felekezetieskedőket meg fogja büntetni, valamint e büntetés végrehajtásának módozatával. Nem amiatt, mintha Isten gyönyörködne benne (a büntetésben), hanem mivel fel kell tárnia nevének igazolására vonatkozó szándékát s meg kell mutatnia teremtményei előtt az egyetlen utat, amely által örökéletet nyerhetnek. Jehova igazolni kívánja nevét és az iránta lojálisakat és híveket, akik nevének igazolásában közreműködnek, megáldani akarja. „Vigadjanak és örüljenek, akik kívánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, aki kívánja az ő szolgájának békességét!” — 35. zsoltár 27

„Most elérkezett Isten kitűzött ideje, amidőn kiárasztja kegyelmét szervezetére s ezért áll megírva: „Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő!” (102. zsoltár 14) Amidőn Jehova Jézus Krisztust a templomhoz küldte ítélezni, ez azon időt jellemezte, amidőn Jehova kegye visszafordult a Sionhoz. Kedvét lelte azokban, akik iránta hívek maradtak s az ő prófétai szava mondja: „Az őt félőkben gyönyörködik az Úr; akik kegyelmében reménykednek!” (147. zsoltár 11) „Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg.” — 149. zsoltár 4

„Minden nemzet közül ama nép, amely túl fogja élni és életben fog maradni, a kellő időben kell tudomást szerezzen az igazságról s kell Jehova mellé állnia. (Jelenések 15 : 4) A maradék erről még az ellenség elpusztítása előtt lesz értesítve, hogy reménységében erős legyen és jól megértse, hogy az Úr amiatt engedi meg népének üldözését az ellenség részéről, hogy kipróbáltak legyenek s aztán megtudják, hogy Jehova teljesen meg fogja menteni őket.

„A r. kat. hierarchia s a vele szövetséges papság sok évszázadon át megfélemlítette a népet, elnyomás és kényszer alatt tartotta. Ugyanakkor temételen sok hazugságot beszélt neki s közben magát a nép szabadítójának tüntette fel, illetve szellemi vezetőjének. A klérus ámitás és csalás útján a hiszékeny népet a maga támogatására bírta; most azonban végére jár az ő nép-kizsákmányolása. Habár a klérus csak egy részét alkotja Sátán szervezetének, Abdiás próféciája mindazáltal erre a részre, Sátán szervezetének vallás-szinezetű ágára vonatkozik, mégpedig Isten haragjának, illetve ítéletének rajta való végrehajtását illetően. Amidőn Dávid Isten országának előképi trónjára ült, szükségesnek látta, hogy háborúba bocsátkozzon a körülötte levő ellenségekkel, köztük az edomitákkal is. Amidőn a nagyobb Dávid 1914-ben trónját elfoglalta és Jehovától utasítást nyert, hogy uralkodjon ellenségei között, ekkor hadat indított ellenségei ellen. Az összes bizonyítékok arra mutatnak, hogy Abdiás prf. teljesülésének napja eljött. Mialatt a papság a nép előtt magát a nép szabadítójának és megmentőjének tünteti fel, jelennek meg a színen a tényleg Istentől küldött szabadítók: „Es a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítéljék az Ezsau hegyét és az Úr lesz a királyság.” — Abdiás 21

„A régi Izraelben a bírakat „szabadítóknak” hívták s az Abdiás által itt használt „szabadító” szó ugyancsak azt jelenti. A „szabadító” és „megmentő” szavak egyet jelentenek. „Annakokáért

adád őket nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de nyomorúságuk idején hozzád kiáltanak és te az égből meghallgatád és nagy irgalmasságod szerint adál nekik szabadítókat és megszabadítók őket nyomorgatóik kezéből.” — Nehemiás 9 : 27

„Amidőn az ellenség elnyomta Izraelt és az elnyomott nép az Úrhoz kiáltott, szabadítót és megmentőt küldött nekik: „Ekkor az Úrhoz kiáltának az Izrael fiai és az Úr szabadítót támasztott az Izrael fiainak, aki megszabadította őket: Othnielt, Kénáz fiát, Káleb öccsét. És az Úrnak lelke vala ő rajta és bíraskodott Izraelben és mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kúsán Risa-thaimot, Mezopotámia királyát és ránehezült keze Kusán-Risathaimra”. (Bírák 3 : 9, 10) „Es az Isten szabadítót küldött Izraelnek, aki megmentette őket a siriabeliek hatalmától, hogy az Izrael fiai lakhassanak az ő sátoraikban, mint azelőtt.” (Kir. II. 13 : 5) Jehova Gedeon 300 emberérőlmondotta: „E háromszáz férfiú által szabadítalak meg titeket, akik nyaldosták vala a vizet és adom midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére.” — Bírák 7 : 7

„Abdiás próféciájában, amelyet itt vizsgálunk meg, a próféta ezeket „szabadítóknak” nevezi, mivel a nagy szabadítót, Jehovát képviselik és közvetlenül Jézus Krisztussal, a világ üdvözítőjével állnak összeköttetésben, akik útján Jehova szabadulást hoz azoknak, akik neki szolgálnak és őt szeretik. E jövődőlésben használt „szabadító” szó tehát ugyanolyan jogon vonatkozik a maradékra, amely most van a földön, mint azokra is, akiket Jehova egykor Izrael megszabadítására felhasznált és szabadítóknak is nevezett.

„E munkában az Úr az ő testének hú tagjait használja fel és olyannak tekinti, amit velük tesznek, mintha neki tették volna. Most a maradék Jehova utasítására kimegy és hirdeti Isten üdvözítését, amely minden teremtmény egyetlen üdvössége. (Ésaiás 52 : 7) Jehova tanubizonyosságai mostanában a néphez viszik az üdvösség üzenetét, hogy a foglyok, a jóindulatú emberek megismerjék a szabadulás egyetlen útját és megtalálják. (Ésaiás 49 : 9) Az igaz és a hű maradék vigyáz testvéreinek érdekeire s közülök mindenki híven együttműködik a többiekkel a királyság érdekeinek kezelésében. (Tim. I. 4 : 16; Jakab 5 : 20) A maradék tagjai, Jehova hű tanubizonyosságai az egyengetett úton járnak, magasra emelik Jehova zászlaját s így megmutatják az üdvösség útját a jóindulatúak előtt. (Ésaiás 55 : 4; 62 : 10) A maradék mindezt Jézus Krisztus a szabadító parancsnoksága és vezetése alatt cselekszi s emiatt az Abdiás próféciájában említett „szabadítóhoz” ő is hozzátartozik.

„Erről a „szabadítóról” áll megírva, hogy a „Sion hegyén áll”; illetve belép Jehova szervezetébe, amely felől írva van: „Jeruzsálem te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város, ahova feljárnak a nemzetségek, az Úrnak, nemzetségei, bizonyosságul Izraelnek, az Úr nevének tiszteletére.” — 122. zsoltár 3, 4

„Ez akkor fog történni, amidőn Jehova felépíti Siont s ez az Úr utasítása szerint történt, amidőn eljött a templomhoz mint nagy bíró és szabadító. Nem mindenki, aki azt mondja: „Uram, Uram!” fog Sionhoz tartozni, hanem csakis az, aki lojális Istenhez és az ő akaratát cselekszi. Jehova prófétája, a zsoltáros által mutatja, hogy mindenki, aki az Abdiás által említett „szabadító” közé fog tartozni bizonyos képességgel

kell rendelkezzen arra nézve s ezt a rátermettséget a következő szavakkal írja le: „Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvvel; nem tesz rosszat felebarátjának és nem szerez gyalázatot rokonainak. A megbélyegzett, útálatos az ő szemében, de az Urat-ülöket tiszteli; aki kárára esküszik és meg nem változtatja. Pénzét nem adja uzsorára és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen; aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké!” — 15. zsoltár

„Azok a hívek, akik ennek az isteni követelménynek eleget tesznek, látják és értik az Őrnak templomában való jelenlétét, hallják és követik a jövődölést: „Örülj nagyon Sionnak leánya!... Imé jön neked a te királyod; igaz és szabadító ő.” (Zakariás 9:9) Abdiás próféciájának képlete, amely a szabadítóknak Sion hegyére való vonulását mutatja, teljesen egyezik a Jelenések 14:1-ben említett képpel, ahol a 144 ezer Jézus Krisztussal a szabadítóval együtt van bemutatva a Sion hegyén. Mindezek a szövegek ama tényről tájékoztatnak, hogy a szabadítás Jehovától származik, mégpedig csakis az általa kijelölt úton, t. i. az ő hivatalos családján, Sion útján, más kétszínű társaságtól, mint pl. a kétszínű r. kat. hierarchiától szabadulás nem származik. Jehova Isten gondoskodott a szabadításról, s az nem más név, hanem csakis Jézus Krisztus neve által származik. A próféta a jövőbe tekintve a jelenlegi napot látta, amidőn a következőket írta: „Vajha eljöne Sionból Izraelnek a szabadítás! Mikor az Ő visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izrael!” — 14. zsoltár 7

„Mily feladatot nyertek a Sionra felvonuló szabadítók? A próféta a következőket feleli: „Hogy megtélték Ezsau hegyét!” Természetesen ez azt jelenti, hogy Sion tagjai, a maradék, kell hogy hirdesse az előrefeljegyzett ítéleteket, amelyek az ámitó klerikálisokat, főképpen a r. kat. hierarchiát fogják megbélyegezni és pusztulásukat bejelenteni. A maradéknak tehát az a feladata, hogy Jehova büntetését a kétszínűekkel szemben kijelentsék. Isten éppen ezen idők felől íratta prófétáján: „Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvóhelyükön. Istendicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben; hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfeynyítsék a nemzeteket! Hogy láncra fűzzék királyait, főembereiket pedig vasbilincsekbe. Hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére. Dicsérjétek az Urat!” — 149. zsoltár 5—9

„Jehova ezen ítéleteinek kihirdetése a gúnyolódók, illetve a hierarchia és az egész klérus előtt természetesen küzdelmet idéz elő; mert ez a közlemény feltárja az elvetemült társaság kétszínűségét és ámtását. Jehova bizonyágtevői most az isteni ítéletek és írásszövegek hirdetésével foglalkoznak, hogy eljött Isten ideje, hogy ellenségeivel eszámoljon és nevének meggyalázóit elpusztítsa. Tovább is magyarázni fogják a szentírásokat és kijelentik, hogy a maradékból többen lesznek és látni fogják, hogyan hajtja végre Krisztus Jézus Jehova ítéleteit a klerikálisokon s mindazon, akik az ő nevét istentelenül meggyalázták. Most minden nemzet az Ő Jézus elé van gyűjtve (Máté 25:31, 32) s ez főképpen a „keresztények” klerikálisaira vonatkozik. Ez nyilván egyedik a következő próféciával: „Serkenjenek fel és

jöjjenek fel a népek a Jósafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megtélték minden népeket... Egyiptom pusztasággá lesz. Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért, mert ártatlan vért ontottak azoknak földén. De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetségről-nemzetségre. És kitisztítom vérükből, amelyből még ki nem tisztítottam és a Sion lesz az Ő lakóhelye!” — Jóel 3:12, 19—21

„Jehova Jeremiás próféta útján megerősíti az edomiták bukásáról szóló ezen következtetést: „Es pusztasággá lesz Edom, aki csak átmegy rajta, elálmélkodik és szíszet egész veresége felett... Imé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségéből az örökzöld legelőre, de hamarsággal kiűzöm őt onnan és a kiválasztottat teszem azon fejedelemmé, mert kicsoda hozzám hasonló és ki szab nekem törvényt és kicsoda az a pásztor, aki megállhat ellenem? Halljátok meg azért az Ő teremt, amelyet tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, amelyeket gondolt Témán polgárai felől! Bizony elhurcolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtuk a saját legelőjük... Imé, feljő mint a saskeselyű és repül és szárnyait szétterjeszti Boczrán; és Edom vitéseinek szíve olyan lesz azon a napon, mint a vajdó asszony szíve.” (Jeremiás 49:17, 19, 20, 22) Az edomiták nagyon meggyalázták Jehova nevét s ezért fog gondoskodni az Ő arról, hogy büntetlenül ne maradjanak. Isten meg fogja tisztítani az ő szent nevét és igazolni fogja.

„Az edomiták ezen kiűzetése akkor fog történni, amidőn az Ő felépíti Siont: „Es az Őré (Jehova Istené) lesz a királyság!” „S így lesz a királyság Jehováé!” (Rotherham-ford.) a r. kat. hierarchia, a csalók társasága, azt állítja, hogy az Ő helytartójaképpen uralkodik a világ felett; ez az állítása azonban teljesen téves s az Ő gondoskodni fog arról, hogy ezen állítás valótlanságát a világ többi uralkodó tényezői meglássák. A r. kat. hierarchia és szövetségesei Isten akaratának ellenére és Jehova uralkodóháza nélkül akarnak most uralkodni. (Kor. I. 4:8) A gazdasági és politikai tényezők a klérussal és klerikális társakkal együtt felállították a „pusztító útálatosságot” (Népszövetséget) s azt állítják, hogy az isteni jog alapján uralkodik a világon; ámde ez a tákolmány rövidesen örökre meg fog szűnni. Sátán szervezetének rövidesen el kell pusztulnia, ami részben a „régí parázna” elpusztulása által fog történni. Ennek a régi paráznarendszernek az elpusztítása s azoknak szószérni pusztulása, akik ezt az álszent szervezetet alkotják, szükségképpen nem fog egyszerre egyazon időben történni. Az írásból inkább az tűnik ki, hogy a papi társaság ellen most folyó küzdelem szűgyennel fogja elborítani a hierarchiát és annak szövetségeseit s azután fogja Jézus Krisztus Isten nagy napján elpusztítani az összes gonosztevőket. Ez nem dogmatikai kijelentés vagy következtetés, hanem az Írás megvilágításában észszerű feltevés. Ebben a küzdelemben a maradék osztályrésze mindenesetre Jehova dicsőségének hirdetéséből és az ő elégtételbevételéből és feljegyzett ítéleteinek bejelentéséből áll. Ezek feltárása leplezi le az emberek szeméi előtt a hazugságok menedékhelyét, amit az istentelen klerikálisok oly sokáig rejtékhelyükül használtak; azután fogja elvégezni az Ő a pusztítás munkáját. Ezt tisztán és világosan mutatják más próféciák. — Ezékiel 9, 10. fej.

„A maradéknak most gondosan kell vigyázni megbízatására, amellyel őt az Ő megbízta, s azt

niven es lojálisan kell teljesítenie. Jehova megmutatta neki azon szándékát, hogy Sátán szervezetét és klérusát el akarja pusztítani; mindazáltal nem oly fontos a maradék számára annak tudása, hogy mily sorrendben fog ez történni és melyik napon. A maradék teljesen hű kell hogy legyen az Úrhoz s mint engedelmes nem fog az Úr megelőzésére törekedni s nem is fogja megkísérlni, hogy ő utasítsa az Urat a teendőkre; Isten nem tártá fel ezt az ügyet. A maradéknak azon közleményt kell hirdetni, amelyet Jehova Jézus Krisztus útján helyezett ajkaira; s ennek cselekvésével nemcsak meg kell elégednie, de sokkal inkább örvendeznie is kell ezen kiváltsága felett. El kell vinnie a néphez a királyság gyümölcseit s ennek az üzenetnek hirdetése nemcsak a jóindulatúakat fogja felkelteni, t. i. a jónadabokat, akikből a „nagysokaság” alakul, hanem a többieket is figyelmeztetni fogja. Ennek a munkának Armageddon előtt kell megtörténnie; mert „az Úr fegyvere” pusztító munkájának kezdete után, amidőn a Jézus Krisztus kíséretében levő angyali seregek pusztító munkájukhoz kezdenek, a maradék részéről késő lenne hirdetni az üzenetet, és a nagysokaság részéről is késő lenne értesülni felőle, mert csak azelőtt törekedhetik igazságra és alázatosságra, mielőtt Isten haragja kitör az ellenségre.

„Értse meg tehát most a nép, hogy nincsen más szabadság, csupán az, amelyet Isten Jézus Krisztus útján ajándékozott. „Imé, az én szolgám, akit választottam, az én szerelmemem, akit lelkem kedvel; szellemem helyeztem őreá és igazságot hirdet a népeknek... s az én nevemben reménykednek majd a pogányok!” (Máté 12:18–21; Apcsel. 4:12) Az Úr meg fogja tisztítani a földet az ellenségtől és becsületes teremtmények lakóhelyévé fogja tenni, ahol jól élhetnek. „És az Úr lesz az egész föld királya e napon és a neve is egy!” — Zakariás 14:9

„A törvénszegők vagy képmutatók közül senki sem fogja túlélni Armageddon s mindazok, akik azt túlélni fogják s azoknak is, akik fel fognak támadni, engedelmeskedniök kell, ha élni kívánnak s teljesen alá kell rendelniök magukat az Úr Jézus Krisztus, a föld királya, uralkodásának. „Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai és leborul előtted a pogányok minden nemzetsége. Mert az Uré a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is.” (22. zsolttár 28, 29) Akkor Jézus Krisztus, a nagyobb Dávid így fog szólni Jehovához, amint írva van: „Ó, Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied! Tied ó, Uram, az ország, te magasztalod fel magad, hogy légy minden fejedelmek felett! A gazdagság és a dicsőség mind te töled vannak és te uralkodol mindeneken; a te kezdedben van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezdedben van mindenkinek felmagasztaltatása és megerősítettése!” — Krón. I. 29:11, 12

„A r. kat. hierarchia és klerikális szövetségesei s a többiek, akik Jehova nevét meggyalázzák és megszentéstelenítik, rövidesen elsöpörtetnek, Isten szent országában semmi sem okozhat megbotránkoztatást. Jehova az ő országát Jézus Krisztus, az ő felkentje, a király alatt, az „igazságos sarjadék” alatt fogja rendezni vagy igazgani, mégpedig ígéretének teljesülésekképpen: „Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, amelyekre elűztem őket és visszahozom

őket az ő legelőikre és szaporodnak és megsokasodnak... imé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr és támasztok Dávidnak igaz magvat és uralkodik mint király és bölcsen cselekszik e földön... Az ő idejében megszabadul Júda és Izrael bátorságosan lakozik és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt; az Úr a mi igazságunk!” — Jeremiás 23:3, 5, 6

„Akkor nagy szózatot fognak hallani, amely mennydörgéshez hasonlít és a világegyetemben a Felséget fogja dicsőíteni: „És hallám mintegy nagysokaság szavát és mintegy sok vizek zúgását és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható!” (Jelenések 19:6) Keljen tehát határozottan síkra Isten neve és az ő országa mellett mindenki a földön, aki szereti Jehovát és neki szolgál! Hadd kövesen el bármit is az ellenség; mi tudjuk, hogy a szabadság napja itt van! s ezért mostantól kezdve mindörökké fog szólni a dicsérő ének Jehova népe részéről a Felséges szent nevének dicsőítésére!

Tanulmánykérdések

- 1, 2. Kinek az ígérete jut kifejezésre ebben a szövegben? Magyarázd meg szövegek alapján, kit kell megszabadítani, ki által és mitől?
3. „Szentté lesz”, hogyan fog történni?
4. Mit értsünk e kijelentés alatt: „A Jákób házából való birtokba veszik?”
5. Mutasd ki szövegek alapján, hogy a 83. zsoltt. 13-ban jelzett szándék sikeresen lesz keresztülvive?
- 6, 7. Ki a „Jákób háza” és a „József háza”?
- 8–13. Mutasd ki, hogyan magyarázódik meg más szövegek alapján a „tűz” és a „láng”, amidőn olvassuk: „De Eszau háza pozdorja lesz előtte”, s hogyan fogja ez a tűzláng az edomitákat „meggyújtani és megemészteni”?
- 14–18. Magyarázd meg, miért tudtak Isten ellenséget oly sokáig akadály nélkül a maguk útján járni? Mutasd ki a Mózes V. 2:4, 5, 8 és Abdiás 19 és Móz. IV. 24:17–19 közti összefüggést!
- 19–24. Hogyan fogják birtokukba venni a „délleket”, „Eszau hegyét”? Mutasd ki Amos 9:12. teljesülését! „Miért kell az alföldiek birtokukba vegyék a „filiszteusok földjét”? Ki fogja birtokba venni „az Efraim és a Szamária mezőit”? S hogyan? Mikor s hogyan veszli birtokába Benjámin „Gileádot”? Mit mutatnak világosan ezek a prófétai képek?
- 25–29. Kik „Izrael száműzöttjei”? Mikor s hogyan „fogják birtokba venni a kananeusok földjét”? „Kik Jeruzsálem száműzöttjei”? Hogyan veszli birtokukba a „dél városokat”? s mily benyomást tesz az rájuk?
30. Mi az oka a mostani egységnek azok között, akik a földön Isten hű szolgáival egy célt követnek?
- 31, 32. Kik az Istentelencék (törvénszegők)? Magyarázd meg Ezékiel 33:11-re való tekintettel Isten szándékát a törvénszegőket illetően s azt is, hogyan fog elbánni velük végtére?
- 33, 34. Mikor s hogyan teljesül a 102. zsoltt. 13? Miért tanúsít ily kegyet Jehova szervezete iránt?
- 35–40. Magyarázd meg szövegek alapján a 21. versben használt „szabadítók” kifejezést! Hogyan mennek fel ezek a szabadítók Sion hegyére?
- 41, 42. Mikor s hogyan teljesül a 122. zsolttár 3, 4? Mi szükséges azok részére, akiket Abdiás 21 jellemez? Mit tárnak fel erről a szövegek az üdvösség eredetét és útját illetően? Amidőn Jehova leszámol ellenségeivel, hogyan fog elbánni azokkal, akik az ő nevével meggyalázták?
- 43–47. Mily feladatot kell teljesíteniök a Sion hegyére vonuló szabadítóknak? Hogyan hajtják végre ezt a munkát? Hogyan van előre jelezve e jövődőlésben az ő munkarészük? Miért fog ily pusztulás következni Edomra Jóel 3:12, 19–21 és Jeremiás 49:17, 19, 20, 22 szerint? Mit kell most tudnia és tennie a maradéknak? Miért?
- 48–50. Mutasd ki szövegek alapján, hogy lesz megdicsőítve Jehova neve és igéje, amidőn az ő ítéletel e földön végrehajtatnak?
51. Mit kell tenniök tehát most mindazoknak, akik a földön élnek és szeretik és szolgálnak Jehovának?

(W. 1936 aug. 1.)

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Vigyázz! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, December 1936
Revista lunara — Anul 23
Vallásos f-irat 23. évfolyam
23—24 szám
1936 december hó

TARTALOM

A nagysokaság össze- gyűjtése I. rész.	207
A nagysokaság össze- gyűjtése II. rész.	215

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředi telství pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933
Ára: 2 Kč pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
Praha-Smíchov, Tylova 16.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden föld Jehovától tanulnak és nagy lesz föld békessége.” — Ésaías 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legtöbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltásértékének vagy váltóságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölött emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legtöbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felekentek, Jézus hú követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezik, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyosságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ vegehez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállítatnak és örökké élhetnek a földön.

(a 224. oldal folytatása)

A hála visszhangja

„Szabad időmet a legnagyobb örömmel a Biblia és az önök szép könyveinek tanulmányozására fordítom, s általuk ismereteimet kibővíthetem. Az örömmüzenet egyik hírnökétől beszereztem a „Gazdagság” és „Igazolás” című könyveket. Megtudhatnám, hogy mikorra készül el a második kötet, hogy azt is megrendeljem? Az „Age d'Or” szintén lebilincselő — csak kissé rövid a tartalma! Nem untat azonban senkit még a másodszori átolvasás után sem.

Köszönetemet fejezem ki a bizonyágtévőeknek és az örömmüzenet valamennyi hírnökeinek első sorban, J. F. Rutherfordnak a könyvek szerzőjének,

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliának közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres biblia tanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédcszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben a folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár; félévre 50 cent.

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.

Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.

Romániában: Societatea de biblie si tractate, Bucuresti 2 Str. Crisana No. 33.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Örtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postal rendelkezők megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhez szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközölhetők. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejártá előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek irjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

aki a remény és vigasz sugarait juttatja el a világ népeihez!

P. M. G. asszony, Belgium

Az „elmozdíthatatlan szikla” ismeretessé válik

„Nem fér kétség ahhoz, hogy Louvain-ban is vannak az igazsággal rokonszenvező emberek. Nemrég, amidőn este az ablakom előtt állottam, három férfi haladt el előttem s közülök az egyik éppen a mi füzetünk felől beszélt a két másiknak, mégpedig annyi tüzzel és meggyőződéssel! — A „nagy szikláról” beszélt, amelyet semmi sem tud kimozdítani helyéből, továbbá a mai idők szenvedéseiről és a szerencsétlen állapotokról. Annyira felvidultam, hogy a legszívesebben követni szerettem volna őket —

Mne E. B. L-ben, Belgium

Csehszlovákiában felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.

Ára: 2.— Kč

Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

A nagysokaság összegyűjtése

„Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is elő kell hoznom és hallgatniuk majd az én szómra; és lésszen egy akol és egy pásztor.” — János 10 : 16

(I. rész.)

Jehova mindazokat magához gyűjti, akiket örökélettel megajándékozik. Ezt az összegyűjtést felkentje, Jézus Krisztus, az ő kedveltje útján hajtja végre. Kisértői közül senkit sem gyűjt magához, hanem csakis azokat, akik őt keresik és az ő követelményeit teljesítik. Először azokat gyűjti magához, akik vele áldozati szövetséget kötöttek és ezt a szövetséget hiven megtartják. „Gyűjtsetek elém az én kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségüket” ... „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását!” — 50. zsoltár 5, 23

Jehova nem versenyez Sátánnal arra nézve, hogy közülök melyik fogja a többséget megnyerni. Isten felfektette azon törvényét, amely alapján az emberek életet nyerhetnek, s csak azok fognak valaha is örökéletet nyerni, akik ezeket a megállapított szabályokat teljesíteni fogják. Az Úr Jézus Krisztus Atyjának utasítására és nevében bizonyította: „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem... Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasztom azt az utolsó napon.” (János 6 : 38, 40) Először a kegyeseket gyűjti a templomba és ezek alkotják a királyi házat és ő ezeket nevezi „kicsiny nyájnak”. Azután a többieket gyűjti össze s azokról mondja: „Más juhaim is vannak nekem, melyek nem ebből az akolból valók; azokat is elő kell hoznom, és lesz egy akol és egy pásztor.” (János 10 : 16) Ezek az utóbbiak azon „juhokat” fogják alkotni, akik Krisztus jobbja felől állanak és a kegy ezen állapotába az ítélet idejében állíttatnak, amidőn az Úr Jézus templomában ítélkezni fog. — Máté 25 : 31—46

Sátán, a ravasz ellenség Isten népét minden áron félre akarja vezetni; s azon dolgokhoz, amelyeket most a ravasz ellenség alkalmaz, tartozik azon kísérlete is, amellyel azt akarja elhíttetni a maradékkal, hogy saját maga a maradék fogja összegyűjteni a nagysokaságot s az a munka, amellyel most a maradék foglalkozik, csekély vagy semilyen értékkel sem bír ahhoz képest, amely Armageddon első részének elmúlása után fog következni (amint egyesek gondolják). Ez az állítás odairányul, hogy akkor a kicsiny nyáj vagy a maradék sokkal nagyobb munkát fog végezni, tehát most nem kell olyannyira törnie magát a bizonyágtevés munkájának elvégzésében. Az alábbiakban Sátánnak, a ravasz ellenségnek, s azoknak, akiket erre felhasznál, sztratégiai sakkhúzását akarjuk megsemmisíteni és a maradékot arra képesíteni, hogy az írásból meglássa, mi képezi tényleg a jelen időben az ő kötelességét és feladatát.

Jézus arra figyelmeztetett, hogy az ellenség, ha tudja, még a választottakat is félre fogja vezetni; ámde a hű választottak nem fogják félre-

vezettetni engedni magukat. Védve lesznek ezzel szemben, ha szorgalmasan tanulmányozzák Isten ígését és az ő törvényeit megtartják; ha komolyan, őszintén és hiven teljesítik azt, az Úr a helyes úton fogja őket vezetni és biztonságba fogja őket helyezni. (Példb. 3 : 5, 6) „Igazságban járattja az alázasokat és az ő útjára tanította meg az alázasokat.” (25. zsoltár 9) A hű maradék az Urat féli s így bölcseségről tanuskodik s abban megmarad és bírja Jehova azon ígését, hogy közölni fogja vele szándékát.

A maradék, amely most a földön van, Jehova bizonyágtevője, nem maga gyűjti össze a nagysokaságot; az Úr csupán egy bizonyos munka elvégzésével bízta meg, miközben a nagysokaságot ő maga gyűjti össze. Az Úr a maradékot a templomba gyűjti, felkeni, oktatja és mostan időszaki üzenetével elküldi; a maradék az ország ezen üzenetét hirdeti, mialatt az Úr az embereket megítéli, egymástól szétválasztja s maga köré gyűjti azokat, akiket kedvel. A „nagysokaság” olyanokból áll, akik az Urat keresik, megtalálják és neki engedelmeskednek. Ezek hallják az Úr szavát, hisznek és engedelmeskednek neki. „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképpen meg van írva: Mily szépek a békesség hirdetőinek lábai, akik jókat hirdetnek?” (Róma 10 : 13—15) A maradék kiváltsága és kötelessége, hogy mindvégig Isten ígésének prédikátoraképpen szolgáljon, hogy azok az emberek, akik a nagysokaságot alkotni fogják, tudomást szerezzenek az igazságról és keresni kezdjék a Jehova szervezetéhez vezető utat, melynek Jézus Krisztus a főnöke; ott találhatnak biztonságot.

Armageddon

Egy illető, aki e kérdés tekintetében nem lát világosan, a következő kérdést intézte hozzánk: „A maradék főmunkája a nagysokasággal kapcsolatban nem fog csupán Armageddon első részének elmúlása után következni?” Erre vonatkozólag nincsen írásbizonyíték; sőt az írás éppen az ellenkezőket mondja! Egy másik a következőket kérdezte: „Az 1936 febr. 1. sz. WT nem azt állítja-e, hogy Armageddon két részből fog állni?” Nem! A WT nem állít ilyesmit, és arra a Szentírás nem is jogosít fel. A WT tényleg a következőket írta: „Mintha az írás Armageddonnak két különböző részére (vonására) mutatná rá: 1. az álszentek pusztulását (hamis valóságok) elmúlását illetőleg s 2. Sátán szervezetének teljes kiirtását illetőleg”. Armageddon harca a mindenható Isten nagy napja. Azt Jézus Krisztus, Isten hadvezére és az ő mennyi seregei fogják megvívni. Jelenések 17 : 16-ban áll megírva: „És a tíz szarv, amelyeket láttál és a fenevad, ezek meg fogják gyűlölni a paráznát, kifosztják

és megmeztelenítik, húsát megeszik és őt magát tűzzel égetik meg." Ez, amint látszik, főképpen azokat a vallásintézményeket vagy szervezeteket jelenti, amelyeket az ördög használt fel a nép elármítására. Akkor a álszenteskedők el fogják titkolni kilétüket. (Zakariás 13 : 6) Ezek az álszenteskedők egy részét alkotják Sátán szervezetének, ezek azok a pásztorok, akiket az Úr keze fog elpusztítani. (Jeremiás 25 : 35) Sátán látható szervezete nyilván három részből áll, nevezetesen: gazdasági-, politikai és vallási tényezőkből. A Jelenések 19. fejezete az Úr Jézus Krisztust, mint lovon ülőt írja le, amint győzelmes seregeit az ellenséggel szemben vezeti. Az 1936 febr. 1. WT magyarázat nem dogmatika csupán észszerű és írás szerint való feltevésnek látszik lenni, hogy Armageddonkor először az álszentesek fognak elpusztulni s azután következik a „fenevad” és a „hamis próféta”, s végül a Sátán pusztulása. — Jelenések 19 : 18—21; 20 : 1—3

Elpusztulásakor vagy valamivel azelőtt minden ellenségnek tudnia kell, hogy Jehova a legfelségesebb és az ő pusztulásuk töle származik. Amidőn a hamis vallásintézmények és álszentesek kipusztulnak, az rendkívüli dolognak fog feltűnni Sátán szervezetének azt túlélő tagjai előtt, mivel ezeket sokáig az Úr képviselőinek tartották. Természetesen most nem tudjuk pontosan megállapítani, hogy mikép és mily sorrendben fogja eredményezni az Úr az ellenség elpusztulását, de ez nem is fontos a mi számunkra. Ami ezzel kapcsolatban a maradvány számára nagyon fontos, az Isten parancsának megtartása és mostan való elvégzése annak, amit ő parancsol, s hogy azt szorgalmasan és erőteljesen elvégezzük. Annyi bizonyos, hogy abban az időben, amidőn Krisztus vezetése alatt a mindenható Isten nagy csatája folyik, a maradvány munkája a bizonyágtevést illetően a nagysokasággal kapcsolatban be lesz fejeződve. — Ezékiel 9 : 4—11; Máté 24 : 14, 21

Ne feledjük, rég az ideje, hogy a vallással-kufázkodók voltak Jehova nevének legnagyobb meggyalázói az emberek között. Az ördög főképpen a papságot használta fel és később a többieket is, akik közös ügyet vállaltak azzal, hogy nagyon meggyalázzák Jehova nevét; észszerűnek és írásszerűnek is tűnik fel ama feltevés, hogy az Úr először ezt a farizeusságot fogja megszügyeníteni s azután Armageddon harcában elpusztítani, amely csatában Sátán szervezetének többi részei is — úgy a láthatók, mint a nem láthatók — el fognak pusztulni. Amire tehát a WT a „két rész” alatt célzott, azt jelenti, hogy először a hamis valláselem fog kipusztulni és Sátán szervezetének többi része azután következik.

Amiket most itt előadunk, mindennek felett annak kimutatását célozza, hogy a maradvány most szorgalmasnak és nagyon tevékenynek kell lennie ama munka végzésében, amellyel az Úr megbízta s e munkának a nagysokaságot illetően be kell fejezve lennie az armageddoni viadal kitörése előtt. Itt most ismét Jehova felkészülésére mutatunk rá, amiről a próféta a köv. szavakban szól: „Mert mint a Perázim hegyén, felkél az Úr és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” — Ésaiás 28 : 21

Jehova prófétája, Abdiás útján, akinek a jövődőlését egy előző alkalommal megtárgyaltuk, szólítja fel bizonyágtevőit, a maradványokat: „Keljtek fel és hadd támadjunk reá haddal!” A maradvány ezen eljárása Jehova utasítása értelmében a mindenható Isten nagy csata napját meg fogja előzni. Ésaiás 28 : 21 jövődőlése azon utolsó nagy viadalt illetően, amelyet Jézus Krisztus fog megvívni Jehováért, főképpen Gibeon városára hívja fel a figyelmünket. Ugyanazon fejezetben, nyomban ama kijelentés előtt, hogy Jehova úgy fog haragudni, mint a Gibeon völgyében, ezeket mondja: „Jég söpri el a hazugság oltalmát!” (17. vers), 2. vers szerint „jégeső”. A jégesőről szóló leírás kétségtelenül annak kimutatását célozza, hogy Gibeon és az ott megvívott harc is jelképes jelentőséggel bír.

Gibeon előtt két különböző időben volt harc. Ama tény, hogy e csaták mindenikéről feljegyzés készült, mutatja, hogy a gibeoni események jövőbeli eseményeket vetítettek elő. Az Úr az első csatát Gibeonnál akkor vívta meg, amidőn Józsué vezényelte az Úr látható haderejét. (Józsué 10. fej.) A második gibeoni csata alkalmával az Úr Dávid királyt állította emberi szemekkel látható hadai élére. (Sámuel II. 5 : 19—25) A legcsekélyebb kétség sem állhat fenn aziránt, hogy ez a két ütközet Armageddon példázza s a hasonló vizsgálasakor mindkettőt segítségül kell vennünk. Az Úr az első gibeoni ütközetkor jégesőkőveit hullatta az ellenségre, ezáltal többen pusztultak el, mint más fegyverek útján. Az írásban ez ki is van emelve. Amidőn Dávid Isten ellenségeivel, a filiszteusokkal harcolt és Gibeonig kergette, nincsen szó jégesőről. A perázim-hegyi ütközetnél, amely Dávidnak Gibeonnál vívott csatáját megelőzte s amelyet Isten győlölvél, a filiszteusokkal vívott, mondta a következőket: „Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál-Perázimnak.” (Sám. II. 5 : 20) Ésaiás, Jehovától íratott próféciája a „rendkívüli eseménnyel” kapcsolatban „jégesőt” említ és „pusztító vihart, amely árvíz módjára pusztított.” (Ésaiás 28 : 2) Ugyanez a próféta mondja: „Es jég sepi el a hazugság oltalmát és a vizek elárasztják a rejteket” és „az ostorozó áradat eljő” — Ésaiás 28 : 17, 18

Az első gibeoni csata az armageddoni csatát példázta, amely Jehova országának az érdekében fog történni. Ugyanez az eset állott fenn, amidőn Dávid király harcolt Gibeonnál. Józsué, az első gibeoni csata vezetője Jézus Krisztust példázta. „Józsué” neve a Jézus névvel egyjelentőségű. Jézus a héber Józsué név görög változata. „Józsué” vagy „Jézus” azt jelenti, hogy „Jehova a szabadító”. Dávid, akinek a neve „szeretett” jelent, Jézus Krisztust, Jehova szeretett fiát példázta. Amiképpen a testi izraeliták felett Dávid király állott, áll Isten szeretett fia mint király a szellemi Izrael felett és mindazok felett, akik örökéletet fognak nyerni. A zsidókhoz írt lev. 4 : 8-ban áll megírva: „Ha Józsué (széljegyz. görögül: Jézus) nyugalomba vezérelte volna őket, akkor nem beszélne egy másik napról”. Az angol bibliaford. szerint: „Ha Jézus nyugalmat szerzett volna nekik!” A lelki Izrael felől áll megírva: „Az én szolgám, Dávid (az én szerelmesem) lesz király felettük!”

(Ezékiel 37 : 24) Az utolsó nap kétségtelenül az Úr Jézus Krisztusra, a királyra vonatkozik, aki Jehova szervezetének a főnöke. Az Úr prófétája aztán így szól: „Mikép a Gibeon völgyében, megharagszik!” (Ésaiás 28 : 21) Mindkét gibeoni útközelben Isten haragja jutott kifejezésre az ellenséggel szemben; következőleg az írás e kijelentése prófétailag Isten haragjának erőteljesebb kifejezésére vonatkozik „az Úr napján”, Armageddon viadalakor.

„Jehova az Írás tudósítása szerint néhány hónappal Gibeon jelentkezése előtt megkötötte az izraelitákkal Mózes vezetése alatt a hűség és engedelmesség szövetségét, amidőn Moáb mezején összegyűltek. Ez a szövetség a királyság hűség-szövetségét példázta, amelyet Isten a lelki vagy szellemi izraelitákkal kötött. (Mózes V. 1 : 3, 29 : 1) Józsuét Jehova a hűség szövetségével kapcsolatban Mózes utódjává nevezte ki. A Moáb mezején kötött hűség szövetsége az Isten országára vonatkozó hűség-szövetségét példázta, amelyet az Úr a nagyobb Mózes által köt a templom-osztállyal. Két és fél hónappal a Moáb mezején kötött szövetség után, t. i. a pászka idején vezette Józsué a zsidókat keresztül a Jordánon és kezdett Kánaán meghódításához, amelyet Isten Ábrahámnak adott. Akkor „Jehova volt Izrael királya.” (Mózes V. 33 : 5) Most immár Jehova uralkodni kezdett, amennyiben szeretett fiát, Jézus Krisztust, trónjára ültette s megparancsolta neki, hogy uralkodjon ellenségei között azon országban, amelyet Jehova „Ábrahám magvának” ajándékozott. (Mózes I. 13 : 14—17; 15 : 18; 110. zsoltár 2

„A kananeusok erősen szembeszálltak az Ígért-földjén Isten jelképi királyságával, miképpen a filiszteusok is Dávid uralkodása alatt szembeálltak Isten képletes népével és erőszakoskodni akartak rajtuk. Mindezek Isten ellenségei voltak. Azokban az esetekben az ellenkezés miatt vívtak harcot Gibeonnál, először Józsué és később Dávid. Most pedig Jehova szeretett fiát ültette a trónra állandó országának felépítésére, még mielőtt az ellenség az országban van, mint amiképpen annak idején a kananeusok is még Palesztinában voltak; most az ellenségek ismét erősen és nyakasan szembeszállnak az ország felépítésével, és nevedezésével. Most a mindenható Isten csatája közvetlenül küszöbön áll, hogy az országot az ellenségtől megtisztítsa. A prófétai feljegyzés nyilván mindkét gibeoni csatáról a maradék megerősítésére és reménységének fokozására lett előre feljegyezve s most érkezett el a kellő idő ahhoz, hogy a maradék tiszta betekintést nyerjen a két gibeoni útközel jelentőségébe, amelyek a mindenható Isten nagy csatáját példázzák. Itt emiatt fogjuk hasznosan megvizsgálni ama két csata előmenyeit.

„Az izraeliták a Jordán keleti partján gyülekeztek s ez Józsué parancsnoksága alatt történt, aki akkor az utasítás értelmében szólott Izraelhez: „És monda Józsué: Erről tudjátok meg, hogy Isten van köztetek! És hogy kétség nélkül elűzi előtök a kananeust, a khitteust, a khivveust, a perizeust, a girgazeust, az emoreust és a jebuzeust. — Józsué 3 : 10

„Amidőn Isten népének előnyomulása megkezdődött az Ígért földjén lakó ellenség ellen, Izrael

számára rendkívül fontos volt megtudni, hogy Jehova az egyetlen igaz Isten. Jehova csodát művelt és Izraelt keresztül vezette a Jordánon, amennyiben a folyó vizét egy bizonyos helyen feltartóztatta és a folyó medrét kiszáritotta s így Izrael egész hadereje szárazlábbal kelhetett át és biztonságban érkezett meg. Amidőn az izraeliták a nyugati parton megérkeztek megkezdődött a harc az ellenséggel. Hogy miért cselekedett így Jehova, ez a következőben van megmagyarázva: „Hogy megismerje e földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben.” (Józsué 4 : 24) Isten ott mutatta meg, hogy az ő nevének tisztázása a legfontosabb, hogy mindenki tudomásul vegye, hogy ő a mindenható.

„Most Jehova a nagyobb Józsué, Jézus Krisztus útján vezette a hűséges hasonmás izraelitákat, illetve a lelki Izraelt arra a „földre”, nevezetesen Istentől kijelölt állapotukba. Most a háború kitört a két ellenfél között, s főképpen az álszentek küzdenek a maradék ellen az ördög felbujtásából. (Jelenések 12 : 17) A most folyó háború célja Jehova nevének a megdicsőítése körül folyik, hogy mindenki tudomásul vegye, hogy Jehova a legfelségesebb és a legbülsőbb is. Ekképpen az ellenség és minden ember is, aki igazságosan kíván viselkedni, oktatta és figyelmeztetve lesz. Nyilván ez az egyik oka annak, hogy miért tűrte meg Isten mindaddig az ördögöt és elvetemült üzemelt; amint meg is van írva: „Hogy az én nevemet világszerte hirdessék!” Jehova nevének ez az ismertetése meg kell hogy történjen és az ismertetésnek be kell fejeződnie, még mielőtt Jehova Armageddonkor nagy hatalmát kifejezésre juttatja Sátán szervezetének elpusztítása útján. (Mózes II. 9 : 16) Az ellenséget Jehova bizonyoságtévoinek bizonyoságtévése indítja támadásra s ez a harc meg fogja előzni a mindenható Isten nagy csata napját. Jehova nevérol van tehát szó és az ő országáról, amely most felépülőfélben van és az ő neve most megdicsőítve és tisztázva lesz és az ő királysága fog uralkodni az egész földön.

„Annak tisztább meglátása érdekében, hogy a nagysokaság mostani összegyűjtését megértjük, meg kell vizsgálnunk azt, ami az első gibeoni csatát megelőzte és azt is, ami azon csatához vezetett és ami akkor történt. „Lőn pedig, hogy amikor ezt meghallották (t. i. hogy a zsidók szárazlábbal keltek át a Jordánon és Jerikót és Ait elfoglalták) mindama királyok, akik a Jordánon túl a hegyeken, a síkon és a nagy tengernek egész partja mentén valának a Libanon ellenében: a kittheus, az emoreus, a kananeus, a perizeus, a khivveus és a jebuzeus. Egybegyűlekezének; hogy megvívjanak Józsuéval és Izraellel egyakarattal.” — Józsué 9 : 1, 2

„Amidőn az ellenségek értesültek azon nagy események felől, amelyeket Jehova cselekedett, s hogy népét miképpen használta, azonnal meggyeztek, hogy hadbaszállnak Isten népe ellen. Ez példázta, mi történik a nagyobb Józsué, Jézus Krisztus visszajövelekor. Jehova a hasonmásban nagy hatalmát 1914-ben öltötte fel; akkor kezdett uralkodásához, amennyiben szeretett fiát, az Úr Jézus Krisztust a trónra emelte, hogy ellenségei között uralkodjon. (Jelenések 11 : 17,

18; 110. zsoltár 2, 6) Azután következett be Sátánnak és angyalainak kivételése és a földre vetése a mennyekből. Akkor kezdte Sátán mozgósítani összes hadait, úgy a láthatókat, mint a nem láthatókat és felszerelni az elkerülhetetlen következő ütközetre; azóta is ezt cselekedte. Sátán emiatt keveri össze haderejét cselszövésbe Jézus Krisztus, a Józsuénál és Dávidnál nagyobb ellen. — Jelenések 12 : 10–17; Ésaiás 8 : 9–13

”Az Igéret-földjét megszállva tartó emberek között nyilván voltak jóakarúak is, akik igazság után epekedtek s így a jelen idők jóindulatú embereit példázzák, akik sokáig Sátán szervezeteinek hatalma alatt állottak. Abban az időben olyanok is éltek Palesztinában, akik látták Istent népe iránti kegyelmét és számon is tartották. Ilyenek laktak Gibeonban. „De meghallák Gibeon lakói is, amit Józsué Jerikóval és Aival cselekedett vala. És ők is ravaszul cselekedének: Elmenének ugyanis és követekül adák ki magukat. Szerzének azért szamaraikra ócska zsákokat és ócska, megrepesztett és összekötözött boros tömlőket. És ócska, megfoltosított sarukat lábakra, és ócska ruhákat magukra; az útravaló kenyerük is mind száraz és penészes vala. Így menének el Józsuéhoz a táborba, Gilgálba és mondanak neki: Messze földről jöttünk! Most azért kössetek frigvet mi velünk!” — Józsué 9 : 3–6

”A gibeonbeliek tenni kezdtek valamit a megmentésük érdekében és az Írás feljegyzí, hogy mit csináltak. Ezen a helyen van először említve Gibeon. Ez a név „dombot” vagy „dombon épült várost” jelent, mivel Gibeon magaslaton feküdt. (Kir. I. 3 : 4; Krón. II. 1 : 3) A gibeoniták khivveusok voltak. (Józsué 9 : 7) A „khivveus”-név „falusiakat” jelent. Kántól származtak, Noénak Kám, illetve kanaáni ágából. (Mózes I. 10 : 6, 15–17) A khivveusok azon átok alatt állottak, amelyet Noé Kámra bünei miatt mondott: „... és Noé felserkent mámorából és megtudá, amit vele az ő kisebbik fia cselekedett; monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai között!” (Mózes I. 9 : 24–26) Ez az átok szösz szerint beteljesült a gibeonitákon; mert mint khivveusok kananeusok voltak és Sém fiának, Izraelnek a szolgálói lettek. A gibeonitákhoz tartoztak még másik három falu lakosai is, nevezetesen Kefira lakói, ami „falakkal bekerített felut” jelent, és Beéroth, ami „kutat” jelent; és Kirjáth-Jeárim, ami „erdővárost” vagy „erdőfalvat” jelent; ezeknek a falvaknak az elnevezése egyúttal a vidéket is jellemezte.

”A gibeoniták tehát az egész emberiség, az egész ádami ivadék állapotát példázhatják az átok alatt. Az átok alatt levőket Jézus Krisztus áldozata váltotta vissza s csak az ő vére és neve az üdvösség és az élet egyetlen eszköze. „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk; (mert írva van: átkozott minden, valaki fán függ!)” (Galata 3 : 13) A gibeoniták mint kananeusok (Kanaán „megáldozottat” jelent) azokat példázták, akik az öröklött bűn folytán meg- vagy le vannak alázva. — Róma 5 : 18

Ellenség az országban

”Az Úr a régi korban feljegyeztetett tudósításában sok oly részletet feljegyeztetett, aminek

megértése most a prófécia tanulmányozóját annak jobb megértéséhez fogja segíteni, ami most, rövidesen Armageddon előtt, történni fog. Kanaán országában hét különböző nemzet telepedett meg, ezek közé tartoztak a khivveusok. Mielőtt Izrael az országba érkezett, Isten értesítette az ellenség erejéről; „Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, amelyre bemenendő vagy, hogy bírdad azt; és sok népet kiűz te előled: a khitteust, a girgazeust, az emoreust, a kananeust, a perizeust, a khivveust és a jebuzceust; hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket.” (Mózes V. 7 : 1) Az izraeliták tehát értesítve voltak arról és tudták, hogy az országba való benyomulásuk háborút jelent az ellenséggel. Hasonlóképpen értesítette Isten az ő népét is, amely most él a földön, az ellenség egyesült hadereje felől s arról, hogy harcra kell készülnie; így is van és most harcban áll s azt is tudja, miért áll harcban.

”A kanaáni ellenségek Isten népe ellen esküdtek, hasonlóképpen most az ördög bandájától, a láthatók és a láthatatlan hordák együtt cselszövést kovácsoltak össze Isten népe ellen. Amint látszik, a gibeoni khivveusok és a szomszéd községek lakosai nem csatlakoztak a többi kananeusok cselszövéséhez, tehát kivételt képeztek. Kifejezésre juttatták, hogy félnek Istentől és az ő seregeitől s oly út után néztek, amelyen Isten kegyelmét megnyerhetnék. Okosnak vagy ravasznak nevezhető-e az eljárásuk, nem változtat azon a tényen, hogy azon nagy prófétai kép alakítására használtattak, amelyet most vizsgálunk. Vítan felül áll, hogy a gibeoniták istenfélelemmel bírtak-e, vagy sem s úgy látszik ebből az okból cselekedtek a feljegyzés értelmében. A maguk részéről „ők is ravaszul jártak el és követekül léptek fel; ócska zsákokat raktak szamaraikra és ócska, megfoltosított boros tömlőket, elhasznált, foltos lábbelit és ócska ruhákat és minden kenyerük száraz és penészes volt. Így mentek Józsuéhoz a táborba Gilgálba és a következőket mondták neki s a vele levő férfiaknak: „Messzi országból jöttünk, most kössetek tehát szövetséget velünk!” — Józsué 9 : 4–6

”A gibeoniták Isten-félelme egy oly osztályt példáz, amely most féli az Istent; mert az „isten-félelem a bölcsesség kezdete”. A „ravasz” szót, amely e szövegben előfordul, „okosnak, körültekintőnek, és bölcsnek” is lehet fordítani. Gibeon oly út után nézett, amelyen lakosainak életét Jehova ítéletvégrehajtóitól, Józsué embereitől meg tudná menteni. Amit az emberek általában — kezdetben önzően — keresnek, anidőn az Úrhoz megtérnek, az élet és a biztonságuk. Azután fejlődnek a szeretethen vagy önzetlenségben, miután Isten szándéka felől bizonyos ismeretek birtokába jutottak. Az élet a teremtmény számára minden másnál értékesebb, mivel az ember élet nélkül semmit sem élvezhet. Itt csupán azt akarjuk kiemelni, hogy a gibeoniták oly utat kerestek, amelyből jó származhatnak. Természetesen ravaszul és körültekintően kellett eljárniuk; hiszen nem tudhatták, hogyan fogja őket fogadni Józsué, s ebből az okból jártak úgy el, ahogyan a szöveg mondja: „ravaszul”. Ezzel kimutatták, hogy Józsuétől függenek és elővigyázatosan jártak el annak kiderítése érdekében, hogy minék a cselekvése volna a legjobb az ő érdekükben. Ha-

szonlóképpen minden ember, aki a biztonság- és az élet útját keresi, el fog jutni annak felismeréséhez, hogy teljesen a mi Urunk Jézus Krisztustól függ; mert ez az egyetlen út, amelyen Jehova életet ad. (Apcsel. 4 : 12) Ezek tehát körültekintően járnak el arról való megbizonyosodás céljából, hogy tényleg az igazság-e az, ami eléjük lesz tárva, mert hiszen a helyes úton szeretnének járni. Immár most meg akarjuk mondani, hogy kezdetben mindazok, akik Krisztushoz járulnak, csak csecsemők. Akkor nevednek teljes férfi korra a Krisztus Jézusban, amidőn Isten ismeretében és az ő jóságának értékelésében előrehaladnak. Nincsen oka tehát, miért kellene azt mondani a gibeonitákról, hogy hazudtak Józsuének és „a falhoz akarták állítani”. Hiszen csupán elővigyázatosan s azon utasítással egyezően jártak el, amelyet Jézus később tanítványainak adott, hogy legyenek okosak (elővigyázatosak) mint a kígyó, de galamb-tiszták. A gibeoniták nem akarták megkárosítani Józsuét és embereit. Csupán arról akartak meggyőződni, hogy mily helyzetbe kerültek saját maguk.

„A többi népek mindnyájan összeesküdtek az izraeliták ellen, hogy elpusztítsák őket. Ettől az összeesküvéstől távolmaradni, sőt olyanok kegyét keresni, aki az összeesküvőkkel szemben a harcot vezetni fogja, tényleg nagy hitet igényelt a khiveusok vagy gibeoniták részéről. Hasonlóképpen most is a Sátán szervezetéből valók mindnyájan s azok is, akik a Sántán uralkodik, egymással összeesküdtek Jehova választott és felkent népe ellen és elpusztítására. Közülük csak azon egy osztály képez kivételt, amely a „nagysokaságot” fogja alkotni.

„E prófétai drámában a gibeoniták játszották ama szerepet, amely a nagysokaságot példázza, s annak gondos megvizsgálása, ami ettől kezdve a gibeonitákkal történt, annak meglátására képesít minket, amit az Úr a nagysokasággal tenni fog.

„Józsué és a hadserege úgy, amint tenniük kellett is, körültekintően nyomult előre. Azon utasításokra gondoltak, melyeket Jehova több idővel az Ígéret-földjéhez való megérkezésük előtt adott, amidőn beléjük véste: „Jegyezd meg magadnak, amit ma parancsolok neked. Imé, kiűzöm előled az emoreust, kananeust, khitteust, perizeust, khiveust, jebuzeust. Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, amelybe bemegy, hogy botrányozásra ne legyen közötted!” — Mózes II. 34 : 11, 12

„Az Úr nyomatékosan figyelmeztette az izraelitákat, hogy az országban ravasz és szövetséget ellenséggel lesz dolguk s ezt a figyelmeztetést szívükbe vésve, nyilván körültekintően nyomultak előre az izraeliták. Amidőn bennszülöttek közeledtek hozzájuk, meg kellett állapítaniuk először, hogy nem valami hadicsellel állnak-e szemben, amellyel őket kelepcebe akarják csalni; ez megmagyarázza, miért volt oly elővigyázatos Józsué. Az izraeliták értesítve voltak, hogy az ellenséggel vívott harcukban győzni fognak, ha engedelmesebb lesznek az Úr iránt: „Oltáraitok rontsátok el, törjétek össze bálványaitokat és vágjátok ki herkeiket.” (Mózes II. 34 : 13) Amidőn tehát a gibeoniták mint követek megjelentek Izrael férfiai között, tartózkodó fogadtatásban részesültek:

„Izrael férfiai pedig mondanak a khiveusoknak: Háttha közölttem lakozni te; hogyan kössék azért frigyot te veled?” (Józsué 9 : 7) Ebből bölcseséget tanulhatnak Jehova tanubizonyságai. A gibeoniták azt mesélték Józsuének, hogy távoli országból valók és teljesen rendjén való dolog volt, hogy Józsué meggyőződött, hogy ezek barátai és nem ellenségei. Az Úr felkentjei tudják, hogy ellenség között vannak s emiatt elővigyázatosak azokkal szemben, akik hozzájuk közelednek s előbb meggyőződnek róla, hogy baráttal vagy ellenséggel van-e dolguk. Jehovának felkentjeihez irányuló utasítása úgy szól, hogy Lemmikép se alkudjanak meg az ellenséggel, sem az ördögi szervezet valamely romlott részével. Jehova népe azt is tudja, hogy olyanok is vannak a világon, akik nem egyeznek az ördög szellemével; mindazáltal kellő elővigyázattal járnak el és nem szövetkeznek senkivel sem, míg meg nem győződtek afelől, hogy az illető pontosan egyezik-e az Úr azon utasításaival, melyeket a Józsuénál nagyobb, az Úr Jézus Krisztus követői részére Jehova osztott ki, olvassuk: „Mi köze az Isten templomának (népének) a bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint meg is mondtam: Én köztük lakozom és köztük járok, és az ő Istenük lesznek és ők az én népem lesznek!” Azért menjete ki ő közülök és különítsétek el magatokat tőlük, azt mondja az Úr, és tisztátlant ne illessetek és én magamhoz veszek titeket; és a ti atyátokká lesznek és ti a fiaimmá lesztek, azt mondja a mindenható Úr.” — Korinthus II. 6 : 16—18

„A kik most mint az igazság őszinte keresői az Úrhoz járulnak, felismerik, hogy Jehova szolgál az Úr kegyelmét élvezik. Hasonlóképpen látták a gibeoniták is, hogy Józsué és hadserege a mindenható Isten kegyelmét bírják. Emiatt voltak hajlandók alárendelni magukat Józsué rendelkezésének; „azok pedig (a gibeoniták) mondanak Józsuének: Szolgáid vagyunk mi! És monda nekik Józsué: Kik vagytok és honnan jöttetek?” (Józsué 9 : 8) A gibeoniták kijelentése elismerte, hogy Jehova, az izraeliták Istene, a legfelségesebb és Jehova, választott hadvezérével együtt képes a felsőbb hatalmukat. Azok a jóindulatú emberek, akik most az Isten szervezetéhez vezető utat keresik, hasonlóképpen elismerik, hogy Jehova a legfelségesebb s vele együtt Jézus Krisztus, aki nagyobb, mint volt Józsué, a „felsőbbség”. A gibeoniták készségesen harc nélkül alárendelték magukat Józsuének a következő szavak kíséretében: „Mi a te szolgáid vagyunk!” Ezzel azon óhajukat fejezték ki, hogy inkább fognak Józsué Istenének szolgálni, mintsem elpusztuljanak vagy Józsuéval harcban megmérkőzzenek. A gibeoniták részéről ez arra irányuló petíció vagy kérés volt, hogy baráti szerződést vagy szövetséget kívánnak kötni Józsuéval. A gibeoniták ezen kérésére Józsué a következőket válaszolta: „Kik vagytok és honnan jöttetek?” Mennvire ráállik a gibeoniták felfogása a nagysokaságra, amely Isten szervezetét keresi! Mindenekelőtt jóakarattal kell lennie Isten, az ő országnak és királynak, az Úr Jézus Krisztus iránt, aki nagyobb Józsuénál. Amiképpen Józsué azt kívánta a gibeonitáktól, hogy igazolják magukat, kívánja most a nagyobb Józsué, hogy igazolják magukat, akik hozzá járulnak s vallják meg, az ördöghöz ragaszkodnak-e vagy

sem, és állást foglalnak-e Isten, Krisztus és az ő népe mellett! „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre; mert azt mondja az Írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Őra mindennek, aki kegyelemben gazdag mindenkhez, akik őt segítségül hívják.” — Róma 10 : 10—13

„A nagysokasághoz tartozóknak hinniük kell, hogy Jehova az egyetlen igaz és mindenható Isten és Jézus Krisztus az emberiség üdvözítője, az élet egyetlen útja; ily hittel kell mindenkinek nyitnia az Őr mellé állania és az Istenben, valamint az Őr Jézus Krisztusban való hitét is megvallania és teljesítenie kell Isten akaratának végrehajtására kötött megállapodását. Ez az üdvösség útja, más út nincsen. Az embernek semilyen földi teremtmény vagy szervezet sem szerezhet üdvösséget, sem az, hogy valamely kép vagy jelkép előtt, amely valamely teremtményt vagy alkotást képvisel, meghajlik. A választóvonal oly éles, hogy eziránt semmi kétség sem állhat fenn.

„A gibeoniták nem állottak félre és nem várakoztak a döntő ütközet kimeneteléig, amelyet később Gibeonnál vívtak meg. Nem vártak a szerencsére, hanem immár a csata kimenetele előtt nyíltan kifejezték álláspontjukat. Hasonlóképpen a nagysokaság sem várakozhatik most a gibeoni csatában példázott armageddoni csata kifejezésével. Ha a gibeoniták előbb megvárták volna a csata kimenetelét, az Őr nem lett volna kíméletes irántuk. Ha a nagysokaság előbb megakarja várni Armageddon s csak azután akarja jelentkezni, nem részesülne kíméletben. Amidőn Józsué a gibeonitáknak feltette a kérdést, azonnal így feleltek: „Igen messze földről jöttek a te szolgálád, az Őrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő hírét és mindazt, amit Egyiptomban cselekedett.” (Józsué 9 : 9) A gibeoniták azon kijelentése, hogy nagyon messziről jöttek, egyszerűen azt példázza, hogy a nagysokaság nem e világból való, hanem Isten országának eljövételét várja. A gibeoniták azon kijelentése Józsué előtt, hogy ők az ő szolgálói, nemcsak udvariassági nyilatkozat volt, hanem azon hajlandóságukat fejezte ki, hogy mindazt megteszik, amire utasítást kapnak.

„A gibeoniták szószólója Józsuénak még arról is beszélt, hogy ők hallották, mit cselekedett őertük (a zsidókért) az Őr és „mindazt, amit cselekedett az emoreusok két királyával, akik valának túl a Jordánon, Szíhonnal Hesbon királyával és Oggal, Básán királyával, aki Astarótnban vala.” (Józsué 9 : 10) Erről a többi kananeusok is értesültek; ámde kifejezték, mily balga népek s a mai idők döréihez képest, akik vezetőik, a római hierarchia után futnak, az semilyen benyomást sem gyakorolt rájuk és nem keresték Józsué kegyeinek megnyerését. Napjainkban is a nép nagy részét annyira megfélemlítették, hogy nem hallgat Isten beszédére. A jóindulatuk azonban kivételt képeznek.

„A gibeoniták megvallották és kifejezték, hogy ismerték némileg Istent s azt is kimutatni kezdték, hogy valamicske okossággal is rendelkeznek. Azok, akik Jehovának ezen a napján a nagysokaságot képezik, ugyancsak tudomást kell szerezzenek Jehováról és az ő országáról (és szereznek

is,) s az igazság ezen üzenetéről az Őr azon biznyságtévőitől értesülnek, akiket az Őr országukba küld. Ez a nap az, amelyen Jehova nevét az Őr Jézus Krisztus útján kijelenti s azt a világból összegyűjtött népére alkalmazza, hogy az ő országát és királyát bejelentse. Akik reá hallgatnak és figyelnek, a bölcsesség bizonyos mértékére kezdenek szert tenni. Erről mondja a zsolttáros: „Az Őrnak félelme a bölcsesség kezdete; kellő belátással bírnak, akik gyakorolják.” Dicséretük örökre megmarad.” — 110. zsolttár 10

„Jehova biznyságtévői immár régen tudták, hogy csak egy út vezet Istenhez, mégpedig Jézus Krisztus, és az üdvösségnek más útja nincsen. Most tisztábban látják, mint valahais, hogy a nagysokaságot alkotóknak is meg kell ismerniük Jehova üzenetét, országát és az üdvösség egyetlen útját s ezeknek is Isten pártjára kell állaniuk, amennyiben szóval és cselekedettel kifejezik Istenben és Jézus Krisztusban való hitüket. Amennyiben az Őr a maradékot ezzel a felvilágosítással megajándékozza, világosan kimutatja előtte azzal járó kötelességét és megbízatását, azt t. i., hogy a királyság gyümölcseit azokhoz vigyék, akik az üdvösség útját megismerni szeretnék. Mi származna abból, ha most az ördög el tudná hitetni némelyekkel az efféle kijelentéseket, mint: „Nem nagyon fontos most a nagysokaságot keresni”, vagypedig: „a nagy munka a nagysokasággal kapcsolatban majd csak Armageddon kitörése után kezdődik”? Ha a maradék az ily fecsegéseknek hinne és azok szerint járna el, nagyon káros eredmény származna abból az ő részére s azon emberek is szerencsétlenül járnának, akik menekülés után epekednek s a nagysokasághoz tartozni szeretnének. Ez világosan kitűnik azon figyelemzetésből, melyben prófétája szája útján részesítette őrszemeit. (Ezékiel 3 : 17—20; 33 : 3—13) Akik Isten igéjéből táplálkoznak és az ő utasításait megfogadják, nem hagyják magukat félrevezetni emberi okoskodások által, hanem most szorgalmasan végre fogják hajtani az Őr utasítását.

„Most, az Őr napján, tisztán áll, miről van szó, s így mindenkinek az ördög, vagypedig Isten és az ő országa mellett kell állást foglalnia. Nyilván ezt példázza a gibeoniták eljárása és nyilatkozata is: „Ezért szólának nekünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezzetek magatoknak edelt az útra és menjetek eléjük és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössetek frigyot velünk!” — Józsué 9 : 11

„Jegyezzük meg, a gibeoniták egyetlen szóval sem emlékeztek meg valamely köztük levő királyról, sem olyan iránt való alattvalói hűségükről, hanem a „véneikről” (tanácsadóikról) és földjük minden lakóiról” szóoltak. A gibeoniták nyilván gyűlést tartottak s azon határozták el azon bizottság küldését, amely most immár Józsué előtt állott. Így a maguk és a nép nevében beszélhettek: „Mi a te szolgálád vagyunk!” Más szóval: Nem vagyunk ellenségeid, akik halált érdemelnek kezdetől; mi teljesen hajlandók vagyunk szolgálni neked; kössél hát szövetséget velünk: köss békesszerződést vagy megállapodást velünk, amely értelmében szolgálád leszünk!

„Jézus Krisztusnak nyilván e képlet lebegett

szeme előtt, amelyet Jehova a gibeoniták és Józsué által alakított, amidőn Isten törvényét kihirdette azokat illetőleg, akik Krisztushoz és az ő szervezetéhez kívánnak csatlakozni. Jegyezzük meg, hogy Jézus akkor a nagysokasághoz beszélt. „Megy vala pedig ő vele nagysokaság; és megfordulván, monda azoknak: Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom... Vagy valamely (melyik) király (az), mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzön, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrrel szembeállhat-e azzal, aki ő ellene húszezzerrel jött? Mert különben még mikor amaz távol van, követtséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket. Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” — Lukács 14:25, 26, 31—33

„Azok az emberek, akikből a nagysokaság alakulni fog, most nem állhatnak tétlenül arra várva, hogy Sátán szervezetének bukását lássák, s csak azután akarván engedelmeskedni az Úrnak. Tudomást kell szereznünk Jehováról és az ő országáról és ki kell jelentenünk, hogy Jehova Isten és az ő országa mellett állanak és igazságot s alázatosságot tanulnak; mert Armageddonkor való megoltalmaztatásuknak ez az előfeltétele. Meg kell állaniuk a próbán, amely szükségképpen mindazokra következní fog, aki Isten kegyelmében részesülni fog. Ha a nagysokaság tagjai megmenekülni szeretnének Isten ítéletvégrehajtójának, a nagyobb Józsuénak fegyverétől, gyorsan kell cselekedniük s nem szabad Armageddon kezdetéig várakozniuk az állásfoglalásukkal. Az Úr figyelmeztetett s tovább is figyelmezteti a jóindulatúakat, hogy Armageddon közeledik és küszöbön áll s a nagysokaságnak a „hegyekre” kell menekülnie, ha meg akar menekülni s magát még Armageddon kitörése előtt az Őristen és Jézus Krisztus a nagyobb Józsué szolgálata felajánlania. Az ilyeneket figyelmezteti az Úr, hogy ne halogassák menekülésüket a téli időre (Armageddonig). — Máté 24:15—20

„Az Úr Jézus mondja: „Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülveve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. Akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és akik annak közepette, menjenek ki abból; és akik a mezőben, ne menjenek be abba!” (Lukács 21:20, 21) A hajdani Jeruzsálem a mai átkereszténységet példázta, amely azt állítja ugyan, hogy Istent és Krisztust képviseli. Isten bizonyos földi eszközöket használt a hajdani Jeruzsálem elpusztítására. Isten most szándékába való betekintéssel ajándékozta meg a felkent maradékot s a hozzácsatlakozó nagysokaságot, a jonadábokat, miszerint az álszent Jeruzsálemet el fogja pusztítani, illetve Sátán szervezetének vallásbeli részét, amely a világot elnyomja. Jézusnak fenti kijelentése nyilván a következőket jelenti: Amidőn a jószándékú emberek betekintést nyernek Isten szándékába a mai kétszínű Jeruzsálem, illetve Sátán szerv. kétszínű elemének pusztulását illetőleg, Isten szervezetéhez tartoznak menekülni; mert bizonyos, hogy akkor az átkereszténység pusztulása küszöbön áll. Aki most hanyagnak vagy botrányokozónak minősül, vagy azzal szá-

mol, hogy majd megtér a halálos ilyán, vagy az Isten szervezetébe való menekülésnek jobb alkalmára fog várni, az olyant az Úr kijelentése szerint a veszedelem utóléri. — Mózes V. 20:16, 17

„A gibeoniták szószólója továbbmenőleg Józsué elé terjesztette kérésüket a maguk megmentése és Józsuénak arra vonatkozó rábírása érdekében, hogy a biztonságra nézve szövetséget kössön velük. Emiatt mondták a gibeoniták: „Ez a mi kenyérünk meleg volt, amikor eleségül elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzálok jöjjünk; most, imé, száraz és penészes lett! Ezek a boros tömlők is, melyeket új korokban töltöttünk vala meg, imé, de megszakadoztak; a mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt.” — Józsué 9:12, 13

„Valaki azt mondhatná, hogy a gibeoniták a szó szoros értelmében hazudtak. A dolog azonban másképpen áll. Valamely állítás csak akkor képez hazugságot, ha valakinek a megcsalása, megkárosítása érdekében történik, vagyha a dolog elhallgatásából valakinek kára származik. Amde a gibeoniták nem akarták megkárosítani az izraelitákat és nem is akarták megakadályozni őket az ország elfoglalásában; ők csupán a saját biztonságukkal törődtek és elővigyázatosan beszéltek és bölcsen jártak el. Azonkívül — s ez a legfontosabb a dologban — Isten itt oly képet alakított, ami sokkal fontosabb, jövő eseményt vetített elő; e prófétai képnek a teljesülése főképpen a maradék okulására, valamint azok oktatására szolgál, akikből a nagysokaság alakulni fog.

„Amidőn a gibeoniták kenyérüket sütötték, meleg volt és friss. De amidőn Józsué elé tették, meleg volt száradva, penészes volt, olyan volt, amilyent csak cselédség szokott enni. Más szóval: a penészes kenyér a következőket példázta: „Mi, akik ilyen kenyeret eszünk, szegények, segítség-reutalt szolgáló-osztály vagyunk, hozzád jöttünk, segíts rajtunk a nyomor idejében!” Ez teljesen megfelel azon jóindulatú emberek állapotának, akik a nagyobb Józsuét, Jézus Krisztust keresik. Az ócska, foltozott bortömlők, az ócska és elkopott saruk ugyancsak saját maguktól beszéltek: „Mi, akik így vagyunk felszerelve, alacsonyrendű szolgáló-osztály vagyunk.” Elelmük és ruhájuk nyomorult állapotát a hosszú útjukkal indokolták meg. Szó szerint ez nem volt igaz; ezen állításukkal azonban nem károsítottak meg senkit sem. De azt példázta, hogy oly országból jöttek, amely Isten népétől nagyon távol volt. Amit magukkal hoztak és Józsuénak megmutattak szerény emberek osztálya mellett tanuskodott, akik annál jobb dolgok után vágyakoztak, mint amivel bírtak. A gibeoniták Józsuéhoz folyamodtak segítségért az óhajtott dolgok megszerzése érdekében. Hasonlóképpen a nagysokaság is az Úr Jézus Krisztustól várja a segítséget az óhajtott dolgok megnyerése érdekében. Isten ígéjének kritikái erősen keresték az oly kifogásokat, melyek révén oly benyomást kelthetnek, hogy magas színvonalú erkölcsi mértékkel mérnek és az erény dicséretes példái. Tehát túlságosan szívesen rágód-tak Isten ígéjén, hogy „nagy erkölcsösségükkel” másokra erősen hassanak. Isten előtt nem ked-

ves az ily viselkedés. Ő ismeri a szíveket, illetve az ember titkos indítékait.

"A Józsué előtt álló gibeoniták lerongyolódott saruikban és ócska ruháikban elszomorító látványt nyújthattak; tehát nagyszerűen példálták azokat az embereket, akik teljesen szennyes ruházatban, Sátán eszközeivel és képviselőivel való érintkezésük folytán bepiszkolták magukat és az Urat keresik. Oly nyomorult élelmiszerekkel jelennek meg az Úr előtt, melyet Isten állítólagos szolgáitól kaptak útravalóul, száraz, penészes falatokkal, amelyek csupán az ebek részére való dolgok. Ezek a nagyobb Józsuéhoz, Jézus Krisztushoz, az üdv és a remény egyetlen forrásához járulnak, s ezáltal megmossák és megfehéritik ruháikat a Bárány vérében. Elvetik a régi, száraz és penészes eledeleket és az Úr kezéből friss és életető táplálékból részesülnek; emiatt áll megírva felőlük: „És nem éheznek többé!” (Jelenések 7:14–16) A gibeoniták ezen leírása teljesen egyezik azon osztály leírásával, amelyből a nagysokaság alakulni fog, s amit a fenti szövegek esetenek. A nagysokaság tagjai nagy utat tesznek meg Sátán szervezetétől Sionig; mert a kettő nagyon messzire van egymástól.

"Most tehát nagyon erősítőleg hat a maradékra annak meglátása, hogy mily csodálatosan gondolt az Úr a maradékra és a nagysokaságra is, amidőn ezt a prófétai képet alakította. Ezúton mutatja meg a maradék kötelességeit és a nagysokaság is arra az útra lesz terelve, amelyen járnia kell, ha a nagyobb Józsué előtt kegyelmet szeretne találni.

"Izrael férfiai Józsué vezérlete alatt tarkabarká piszkos ruházatú embereket láttak, semmire sem jó élelmiszerekkel. A gibeoniták egyszerű embereknek néztek ki s nyilván olyanoknak tekintették őket az izraeliták is, akik az ő útravalóikat megnézték. Tehát semmit sem kérdeztek tőlük: „És vőnek a férfiak (a zsidók) azoknak eledeleiből; az Úrnak tanácsát pedig nem kérték vala.” (Józsué 9:14) Megnézték a ruházatukat, az ételüket is megízlelték, s ezt cselekedvén, kiderült, hogy az Úrtól nem kértek tanácsot. Jehova természetesen látta, hogy mi történik és fel is tudta volna világosítani Józsuét az ügy állása felől; erre azonban nem volt szükség, mert ezáltal jövőbeli események képletét alakította meg az Úr. Bizonyosak lehetünk tehát felőle, hogy a különböző szereplők által eljátszott szerepek Isten akaratát teljesítették. Isten a nagyobb Józsuénak adott át minden erőt és hatalmat a nagysokaságot illetően. Az a Sionba vezető utat keresve, Jézus Krisztushoz, a Józsuénál nagyobbhoz járul és ő ténykedik velük. Templomából oly utasításokkal küldi szét szolgáit, melyek az országba vezető utat keresők felől utasításokat tartalmaznak részükre. Ezek a szemtanúk látják a jóindulatúak szennyes ruháit és rossz élelmiszereit, amit azoknak a klérus útravalóul adott s azután a maradék a királyságba vezető utat is megmutatja nekik az Úr szolgáinak adott utasítás értelmében; a királyság életető és az Úrtól származó gyümölcsseit is átnyújtja nekik.

"Ezek a hű bizonyágtevők, akiket az Úr oktat és királyságának képviselőiképpen a templomból szétküld, az uralkodókhoz és a néphez is eljuttatják az Úr figyelmeztetését: „Szolgáljátok az Urat

félelemmel és örüljétek reszketéssel. Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjon, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogak mindazok, akik ő benne bíznak!” — 2. zsoltár 11, 12

"Ezt a figyelmeztetést és a hű bizonyágtevőket, akik ezt a figyelmeztetést közlik, a r. kat. hierarchia és a vele szövetkezett papság kineveti és mulatságosnak tartja; ezek csak gyalázni tudják Jehova tanúbizonyságait és rossz hírbe keverik az általuk tolmácsolt üzenetet. Ezek a gúnyolódó és ravasz emberek a hiszékeny népen sok ideig kegyetlenül uralkodtak, tévútra vezették a földi uralkodókat, hogy Isten igéjét megvessék, s hogy ahelyett a hamis papság piszkos beszédeire hallgassanak. Az Úr mindazáltal kimutatja, hogy lesznek Isten iránt jóindulatú emberek is, akik sokáig e gúnyolódók hatalma alatt álltak; arra mutat rá, hogy az ő bizonyágtevői kell elvigyék az igazságot ezen jóakarátúakhoz. Megmutatja a maradéknak kiváltságát és kötelességét, hogy nézze meg ezeknek az embereknek helyzetét és élelmiszereit s aztán írja le az utat, amelyen az Úrhoz és az élethez vezető utat megtalálhatják. Az aláztosaknak e tanulékony osztálya, amely Istenhez és a nagyobb Józsuéhoz fordul, az Úrban bízik és kegyelmet nyer tőle, amint írva van: „Boldogak, akik ő benne bíznak!” Az Úr a r. kat. hierarchia és klerikális vazalusaik felől a következőket mondja: „Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak... amidőn az ostromozó áradat eljő (és el fog jönni a pusztulás idejében), eltapod titeket!” (Ésaías 28:14–18) Azoknak ellenben, akik Isten haragjának kitörése előtt igazságra és aláztosságra törekedeznek, védelmet ígér az Úr. Nem bizonyítja-e ez okvetlenül azt, hogy a nagysokaság Armageddon előtt kell hogy oktatásban részesüljön és síkra keljen Jehova- és az ő országa mellett? — Azok tehát, akik Isten kiválasztottai közé tartoznak, ezenképpen is fognak eljárni és szorgalmasan a nagysokasághoz fogják vinni a királyság gyümölcsseit.

Kérdések a tanulmányhoz

- 1, 2. Kiket gyűjt maga köré Jehova Isten? Mikor és hogyan történik ez?
- 3, 4. Mily kísérettel akarja most Sátán megakadályozni a nagysokaság összegyűjtését? Hogyan fognak védekezni e tekintetben a hívek?
5. Mily munka jelöltetett ki a maradéknak (Jehova tanúbizonyságainak) a nagysokaság összegyűjtését illetően?
- 6–8. Mí fogja képezni az armageddoni csatát az írás értelmében? Magyarázd meg egyszerű feltevés-e, hogy a nagysokaság összegyűjtése csak Armageddon első részének elmúlása után fog történni! Mí a legfontosabb ebben az összefüggésben a maradék számára és mit kell tennie? Miért?
9. Mí a célja ennek a magyarázatnak? Miért oly rendkívül fontos ez most?
10. Mily összefüggésben áll az Abdias 1-ben parancsolt eljárás Ésaías prf. 28:2, 17-ben előrejelzett „jégesőjével”?
- 11, 12. Ecseteld a két gibeoni csatát, főképpen azt, hogy ki vezényelte azokat, hogyan voltak megvívva s mutasd ki ezeknek prófétai fontosságát is!
- 13, 14. Mily rendkívül fontoságú események történtek a Moáb mezején? Mutasd ki, hogy azok is prófétai jelentőséggel bírtak!
- 15–17. „Erről megtudjátok!”: Mily bizonyítékokra hivatkozott itt Józsué? Miről mit tudtok meg? Miért volt ez oly fontos? Miért cselekedte azokat a csodákat Jehova Isten? Hogyan teljesül most ez a prófétai kép?
- 18, 19. Mí vezetett az első gibeoni csatához? Mí példázott az?

20–22. Kik voltak a gibeoniták? Mily értelemben voltak jelképes nép?

23–27. Mutasd ki, hogy a következők prófétai jelentőségűek voltak: Azon felvilágosítás, amelyet Jehova előre küldött az Izraelitákkal a Kánaánt megszállva tartó népek felől népe ellen irányuló cselekvésük megakadályozására, mivel azért vezérelte őket az országba, hogy azt birtokba vegyék! Hogyan tüntették ki magukat ezen alkalommal a gibeoniták, mint prófétai nép? Mily szerepet játszottak e prófétai drámában?

28–29. Indokold meg írás-szövegekkel azon elővigyázatosságot, amit Józsué és hadserege tanusított! Hasonlítsd össze azt a helyzetet Jehova szövetséges népének mostani helyzetével!

30–34. Magyarázd meg Józsué 9 : 8-at mint jóvendölést! Mi kívántatik meg azoktól, akik a nagysokaságot alkotni fogják? Mily tanulság rejlik a nagysokaságot illetően a gibeoniták bölcs és haladéktalan cselekedetében? Mit példáz prófétailag a gibeonitáknak Józsuéhoz intézett felelete (9 vers)? Hogyan különböztek akkor a gibeoniták (10. vers) a többi kananeusoktól s hogyan van ez napjainkban?

35. Miért világosította fel a maradékot Jehova a nagysokaságot illetően? Mily kötelesség származik ebből a felismerésből? Miért akarja most az ördög elvakítani

Jehova bizonyítékvolt a nagysokaság mostani sürgős felkeresése tekintetében?

36–38. Magyarázd meg a gibeoniták helyzetét, az akkortól, valamint a prófétai értelmét is, ami arra kényszerítette őket, hogy Józsuéhoz menjenek s azonnal kijelentsék: „Mi a te szolgáid vagyunk!”

39, 40. Mit kell tudnia és cselekednie a nagysokaságnak? Mikor és hogyan? Mit jelent Jézusnak Lukács 21 : 20, 21-ben feljegyzett utasítása a maradék és a nagysokaság számára?

41–43. Igazold a gibeonitáknak a 12. és 13. versekben feljegyzett nyilatkozatát, az akkori, valamint a prófétai időköt illetően is!

44, 45. Alkalmazd a jelenre ama prófétai képet, melyet a gibeoniták akkor létesítettek, amiközben nyomorúságos élelmükkel és elvált ruháikkal Józsué előtt álltak! Mi a célja ennek a prófétai képnek?

46. Alkalmazd a 14. verset!

47. Mily figyelmeztetést közöl most az Örtől oktatott há maradék a templomból? Kihez szól most ez a figyelmeztetés és miért? Hogyan fogadják?

48. Mily kötelesség, kiváltság és feladat terheli tehát most a maradékot a jóindulatú emberekkel kapcsolatban? Mikor kell ezeknek felvilágosítottaknak és miért? Ki fogja elvégezni ezt a munkát?

(1936 aug. 15, angol W.)

A nagysokaság összegyűjtése

„Az Isten kegyelmi ajándéka örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” — Róma 6 : 23

(II. rész.)

Jehova csak egy úton fog életet adni az elbukott emberiségnek, mégpedig Jézus Krisztus útján; aki életben fog részesülni, hinnie kell Jézus Krisztus kiomlott vérében, mint váltságdíjban. Isten nem köt békét az ellenségeivel, különösen azokkal nem köt békét, akik az ő nevét gyalázzák. Amidőn Jehova küldönce a gyermek Jézus bölcsőjénél megjelent, Jehova következő üzenetét közölte az emberiséggel: „Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek és a földön béke a jóakarátú embereknek!” (Lukács 2 : 14) Azok fognak békességben részesülni, akik megismerik Jehovát és az ő törvényét és szeretik azt. (119. zsoltár 165) Először jóakarattal kell lenni Isten iránt és keresni kell az Urat s csak azután lehet békében részesülni és megismerni az élet útját. A béke útját Jézus Krisztus, a béke fejedelme által kell keresni.

Józsué Jézus Krisztust, a béke fejedelmét példázza, s azoknak az embereknek, akik a nagysokaságot alkotni fogják, Istennel Jézus Krisztus útján kell megbékélniök és nem másképpen. A gibeoniták Józsué elé terjesztették ügyüket s kifejezték azon hajlandóságukat, hogy az ő szolgálai kívánnak lenni, s ezáltal Józsué és az ő Istene iránti jóakarataikat juttatták kifejezésre. „És békességesen bánt velük Józsué és frigyét kötö velük, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelme pedig megesküdének nekik.” (Józsué 9 : 15) A nagysokaságot alkotó emberek Isten kegyelméből fognak életet nyerni, mert kívüle más út nem létezik; hinniök kell az Őr Jézus Krisztus vérében s arról immár a nagy hasonmási gibeoni csata megvívása előtt bizonyosságot kell tenniök; mindez világosan példázva van e prófétai kép további fejleményeiben.

Józsué elhitte, hogy a gibeoniták igazat beszéltek. Józsué ezáltal nem sértette meg a Mózes

II. 34 : 11, 12-ben adott utasítást, hogy a kananeusokkal ne szövetségeskedjen. Jehovának az utóbb említett szövegben közölt utasítását azzal összhangban kell magyarázni, amit Isten azon városok lakosait illetően mondott Mózesnek, akik önként az ő szolgálkái lesznek. Cselekedetükkel a gibeoniták megszakították a többi nemzetekhez való viszonyukat, azon nemzetekhez t. i., melyek Isten ellenségeiképpen nyilatkoztak. A gibeoniták tehát békét kértek Józsuétól, nem voltak tehát tovább is Isten ellenségeinek tekintendők. Emiatt képtelenek kivételt a Mózes II. 34 : 11, 12-ben felfektetett szabály alól. Hiszen Jehova közölte Mózesnek és az ő embereivel, akik a háborúba vonultak: „Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínáld meg azt. És ha békességgel felel neked és kaput nyit, akkor az egész nép, amely találta abban, adófizetőd legyen és szolgáljon neked... Így cselekedjél mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze esnek tőled, amelyek nem e nemzetek városai közül valók.” — Mózes V. 20 : 10, 11, 15

A gibeoniták idegenek voltak az ígért-szövetségétől. Ez a többi nemzetekre is ráillett. Mindazáltal írva van azok felől, akik az Örtől előirt úton Ő hozzá járultak: „Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti, a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélés. Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek és az ígért szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget

és lerontotta a közbevetett választófalat." — Efezus 2 : 11—14

Mivel ez mindazokra vonatkozik, akik Krisztushoz járultak s általa gyülekezetébe felvételt nyertek, ez azokra is vonatkozik, akik egykor távolvalók voltak és a nagysokaságot fogják alkotni. Nyilván ez van belefoglalva ama szabályokba is, amelyeket az Úr Mózesnek a „messzefekvő városokat” illetőleg elrendelt (Mózes V. 20 : 15) Amidőn a gibeoniták Józsuéhoz mentek és tőle békét és biztonságot nyertek, a nagysokaság osztályát példázták. Hasonlóképpen megy most a nagysokaság is a nagyobb Józsuéhoz, Jézus Krisztushoz, békét, biztonságot és életet keresve. Józsué oly szövetséget kötött a gibeonitákkal, hogy életben hagyja őket. A nagyobb Józsué mint Jehova helytartója oly szövetséget köt a nagysokasággal, hogy életben tartja azt. Tekintettel lesz ezekre a szövetségekre Isten, ha igen, akkor mily feltételek alatt? Ezeket a feltételeket Jehova a következőképpen határozta meg a próféta útján: „Keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot, talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” — t. i. Armageddonkor. (Sofóniás 2 : 2, 3) Ebből következik végeredményben, hogy a nagysokaság tagjainak előbb fel kell keresniök a nagyobb Józsuét (Krisztust) s azután részesülniök békességben; azután tovább is igazságosságra és alázatosságra kell törekedniök, mégpedig az armageddoni nagy csata kitörése előtt. Isten e feltételek alapján fogja tekintetbe venni a szövetségüket.

Közel, mindazáltal távol

Azután rövidesen kiderült, hogy a gibeoniták nem is érkeztek valami nagyon távoli országból. Lakóhelyük közvetlenül a közelben volt. Ha azonban arra gondolunk, hogy az Úr ezáltal prófétait képet alakított, könnyen megláthatjuk azt is, hogyan példázza ez a kép a nagysokaságot, amely egykor nagyon távol volt az Úrtól, most azonban Isten népének — Izrael is Isten népe volt — kegyeiben részesül. A feljegyzés azután így folytatja: „De harmadnap mulva azután, hogy frigyét kötötték vala velük, meghallák, hogy közelvalók azok hozzájuk, sőt közöttük lakoznak azok.” — Józsué 9 : 16

Józsué hadai nyilván csak nagyon lassan nyomultak előre, de immár így is három napi út után megérkeztek Gibeon városához. „Elindulának azért Izrael fiai és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirját-Jeárim.” (Józsué 9:17) A lelki Izrael a jelen kor hű maradéka egy idő óta hirdette az emberek előtt Istent és az ő országát s megmagyarázta, hogy eljön az a nap is, amidőn azok az emberek, akik magukat az Úrnak és az ő országának szentelik, sohasem fognak meghalni, hanem tovább fognak élni a Király uralkodása alatt. Ezt Isten bizonyúságtevői közölték az emberekkel a földön sok idővel a nagysokaság kilétének felismerése előtt. Ez az üzenet az Úr Jézusnak templomához jövele óta hirdette-tt s egy ideig nem volt tisztában a maradék azzal, hogy azok fogják alkotni a nagysokaságot vagy azon milliókat, akik Armageddonkor megkíméltnek és nem fognak meghalni. Tényleg csak 1935-ben ismertük fel a nagysokaság kilétét, ak-

kor ismerte fel a maradék, hogy ez az osztály örökké a földön fog élni. A nagysokaság csak mostanában kezdett „városokban” szervezkedni, illetve szilárd csoportokká alakulni. Most immár a világon különböző helyeken látni lehet, mennyire törekszik megérteni az ország üzenetét és szolgálni az Úr ügyének. Ugyanezen a helyen a gibeonita városok neveinek elemzése is célszerű; hiszen ezek is jelképek, melyek nagyszerűen illelenek a nagysokaságra, amint rövidesen látni fogjuk: „Khiveus” „lakóhellyel bíró”-t jelent, a gibeoniták pedig khiveusok voltak; „Kefira” „falut” (mégpedig védőtöltéssel körülvett falut) jelent; „Beéróth” kútát jelent, amely éltető vizet nyújt; és „Kirját-Jeárim” „erdővárost” jelent, melynek fái élő teremtményeket példáznak. A nagysokaság Isten kegyelméből Jézus Krisztus útján fog a védelem, az élet és oltalom alkalmában részesülni, mivel annak minden tagja önként akar az Úr szolgája lenni. Akik erre az útra lépnek, lakóhellyel bírnak. Falakkal védett városhoz hasonlíthatnak; mert menedéket találhatnak. Éltető vizekkel táplálthatnak. Az erdő fáihoz, étellel bíró és virágzó teremtményekhez hasonlíthatnak.

Izrael fejedelmei (vezetői) ünnepélyesen és esküvel kötelezték magukat, hogy a gibeonitákat életben hagyják; ámde nyilván sokan voltak az izraeliták között olyanok is, akik a gibeoniták halálát követelték s a feljegyzés szerint ebből az izraeliták között nézeteltérés keletkezett. „De nem bánták őket Izrael fiai, mivelhogy megesküdtek vala nekik a gyülekezet főemberei az Úrra, Izrael Istenére és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen.” (Józsué 9 : 18) A gibeoniták vagy khiveusok nyilván halálra voltak szánva, mivel Jehova elrendelte Mózesnek az ő megöletésüket: „Mert az én angyalom te előtted megyen és beviszen téged az emoreusok, khitteusok, perizeusok, kananeusok, khiveusok és jebuzeusok közé és kiírtom azokat. Ne imádd azokat isteneit és ne tiszteld azokat és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább, döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaikat... Darazsat is bocsátok el előtted és kiűzi előled a khiveust, kananeust és khitteust.” (Mózes II. 23 : 23, 24, 28) „De e népek városaiban, melyeket örökségül ad neked az Úr, a te Istened, ne hagyj élni csak egy lelket is!” — Mózes V. 20 : 16

A gibeoniták tehát nagy életveszélyben forogtak; határozott állásfoglalásuk következtében azonban megmenekültek. Azok az elégedetlenek, akik Izrael fejedelmeinek eljárásával szemben zúgolódtak, a törvény betűire hivatkoztak, a fejedelmek ellenben más álláspontot foglaltak el, mivel Jehova nevére fogadták meg, hogy a gibeonitákat életben fogják meghagyni, mivel azok kifejezték Józsuében való hitüket s azon hajlandóságukat, hogy szolgálivá óhajtanak lenni. Ez teljesen egyezik azzal, amit Isten ígéje, amely e tekintetben a döntő tényező, kifejezésre jutott. Az egész emberiség pusztulásra szánatott, s ettől a pusztulástól csak egy úton lehet megmenekülni, s ez az út a Jézus Krisztusban, a nagyobb Józsuében való hit. „Hogy minden, valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örökéletem nyerjen. Mert Isten úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött fiát adta érte, hogy minden, valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örökéletem nyerjen.

Aki hiszen ő benne, nem lesz elítélve; de aki nem hiszen ő benne, az immár elítéltetett, mivel nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Aki hiszen a Fiúban, örökélete van annak; de aki nem hisz a Fiúban, nem látja meg az életet, hanem az Isten haragja alatt marad." — János 3 : 15, 16, 18, 36

"Gibeon így szólt Józsuéhez: Mi az Úrnak, a te Istenednek nevéért jöttünk" hozzád (9 : 9). Ezzel kifejezték Istenben és Józsuében való hitüket s ez az első lépés, amely az élethez vezet. Józsué és az ő társai Jehova nevében beszéltek és az ő nevében tettek ünnepélyes fogadalmat, emiatt tartoztak meghagyni az életben a gibeonitákat. Így van ez azok esetében is, akik a királyság üzenetéről tudomást szereznek, Jehova bizonyágtevőikhez járulnak és így szólnak: „Mi hiszünk az Ő Jézus Krisztusban és Jehovában (Jahveban) az örökkévaló Istenben és az Isten szervezetéhez (gyülekezetéhez) kívánunk csatlakozni!" Ezzel teszik meg az első lépést, amely az élethez vezet. Azok az izraeliták, akik a fejedelmek ellen zúgolódtak, nyilván azt az osztályt példázzák, amely azt állítja, hogy Istennek van szentelve és szellemtől született, de mindazáltal nem rokonszenvezett azzal az állítással, mely arról szólt, hogy „milliók élnek, akik sohasem fognak meghalni". Sőt gúnyos kifejezéseket is használt azzal szemben s amióta felismertették, hogy a nagysokaság osztálya földi életben részesül, a zúgolódók azokkal szemben is állást foglalnak, akiknek alkalmuk nyílik a földi életre. A mostani zúgolódók nem kívánnak részt venni a misszió munkában s nem akarják a földi osztályhoz elvinni az Ő üzenetét annak megmutatására, hogyan menekülhetnek meg Armageddonkor. Ezek emiatt szegülnek szembe minden munkával s abban nem akarnak résztvenni. Ezek közül az akadályoskodók közül egyesek, akik semmilyen szorgalmat sem fejtenek ki a misszió munkában, mintegy így szólnak: „Várjatok, amíg Armageddon elpusztítja az ellenséget; akkor fog előjönni a nagysokaság s akkor kell nagy munkát végeznünk!" Azok a körülmények és tények, amelyek e prófétai drámában Józsué és az ő serege útján nyújtva vannak, mutatják, mennyire szükséges a jóakarátú emberekhez elvinni az üzenetet a zúgolódókra való tekintet nélkül, hogy megismerjék Istent és az Ő Jézus Krisztust, bennük való hitüket kifejezők s így alkalmat nyerjenek arra, hogy önként Isten és Jézus Krisztus szolgálóiként jelentkezzenek. Más úton nem kerülhetik el Armageddon pusztítását. Miként Izrael fejedelmei nem voltak tekintettel az ellenkezőkre és a zúgolódókra, Jézus Krisztus igazi hí követői sem lesznek tekintettel azokra az ellenkezőkre és zúgolódókra, akik fel akarják tartóztatni az evangéliumnak a nagysokasághoz való elvitelét, hanem ellenkezőleg most szorgalmasan végre fogják hajtani az Ő parancsolatait.

"Nyilván olyanok is vannak a maradék között, akik, habár Isten maradék népéhez tartozóknak is vallják magukat, mindazáltal nem részesültek Isten szándékának látomásában és szembehelyezkednek azzal, aminek cselekvését most Isten a maradéknak elrendelte. A Józsué mellett kitartó fejedelmek azokat példázzák, akik teljesen és egészen Istennek szentelték magukat, Jehova és

Krisztus nevében beszélnek, de nem más céljaik, hanem Isten akaratának cselekvése érdekében. Ezek Isten nevében beszéltek és az Őrral kötött szövetségük teljesítését elhatározták. Ezek szemben állanak azokkal, akik az üzenetnek a nagysokasághoz való elvitelét nem helyeselik; ez a fejedelmek szavaiból és cselekedeteiből tűnik ki, akik a zúgolódókhoz így szóltak: „Mondának azért mind a főemberek a gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nekik az Őrra, Izrael Istenére. Most hát nem bánthatjuk őket!" — Józsué 9 : 19

"E prófétai képletben Jehova kormányozta Izrael fejedelmeinek eljárását, ami arra mutat, hogy nem állott jogukban és nem is voltak kötelesek megölni a gibeonitákat. Ez teljesen egyezik az Ezékielben feljegyzett, a maradékhoz szóló utasítással. A fehérbe öltözött, írószerszámos férfi, akiről Ezékiel ír, Jehova azon bizonyágtevőit példázza, akik arra kaptak utasítást, hogy a hívőket elpecsételjék homlokaikon, hogy az ítéletvégrehajtó ne ölje meg az így megjelölteket. Ez a jel azok homlokán lesz feltüntetve, akik hisznek Istenben és az Ő Jézus Krisztusban és vallást is tesznek hitükről. Miután így megjelölteket, az öldöklő fegyverekkel felszerelt hat férfiúban példázott ítéletvégrehajtó utasítást kap, hogy ne közelítsen azokhoz, akiket ily jelt lát, hanem megkímélje azokat. (Ezékiel 9 : 4—6) Jehova felkent maradéka megesküdt Isten akaratának cselekvésére; Isten akaratát a hűségesekre vonatkozólag az ő igéjében áll feljegyezve s abban értesíti a híveket, hogy az ország gyümölcseit el kell vinniök a nagysokasághoz s ennek azért kell megtörténnie, hogy a homlokaikon Isten szolgálóiképpen megjelöltek Armageddonkor, az ítéletvégrehajtó fegyverétől megkíméltesse.

"Némelyek azt az ellenvetést teszik fel, hogy Józsué Isten szavával ellentétben cselekedett; némelyek most is ugyanazt állítják, hogy a maradék Isten szavával ellenkezően cselekszik, amennyiben a nagysokaságról és a nagysokasághoz beszél. Hogyan tekintsük ezt az ügyet? Józsué Isten hivatalosan kinevezett szolgálója volt és Jézus Krisztust példázta. Ha Józsué akkor olyasmit csinált volna, ami Isten előtt nem volt kedves, meghalt volna, ugyanaz a büntetés érte volna utól, amely Sault is utólrta. De a feljegyzésben semmi sem mutatja, hogy Isten helytelenítette volna Józsué cselekedetét, vagy hogy Gedcont megdorgálta volna az Őr, mivel a gibeonitákkal szövetséget kötött és azokat életbenhagyta. Ebből tehát azt kell következtetnünk, hogy Józsué eljárása teljesen jóvá volt hagyva Istentől s e prófétai kép alakításában Józsué teljesen Isten akaratát szerinti járta el. Ezt a feljegyzést a zsidókhoz írt lev. 11. fejezete is teljesen alátámasztja; mert a szövegben Józsué is fel van sorolva az Őr előtt kedves emberek sorában.

"Józsué és a többi főemberek Jehova nevében kötötték a szövetséget a gibeonitákkal s ennek a szövetségnek megszegésével Jehova nevét keverték volna gyalázatba. Ez hangsúlyozva is van a feljegyzésben: „Azt cselekedjük velük, hogy életben hagyjuk őket és így nem lesz harag ellenük az esküvésért, amellyel megesküdtünk nekik." (Józsué 9 : 20) Izrael fejedelmei féltek minden oly cselekedettől, amivel Jehova nevét gyalázatba keverhetik és Isten haragját magukra zúdítathat-

ják, amit egy későbbi esemény Sámuel II. 21. kifejezésre is juttat, illetve bizonyít.

"Saul király önző, önféjű és zúgolódó természetű volt. Tudta, hogy az izraeliták Józsué idejében megesküdtek a gibeonitáknak, hogy nem fogják őket megölni, Saul mindazáltal megölette őket a feljegyzés szerint: „Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után és megkeresé Dávid emiatt az Urat és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez; mivelhogy megölte a gibeonitákat.” — Sámuel II. 21 : 1

"Saul szándékosan szegte meg szövetségét és az Isten emiatt bocsátott három évig tartó éhséget az országra s közölte, hogy azt azért bocsátotta, mivel Saul a gibeonitákat megölette. Ez mutatja, hogy Isten teljesen jóvá hagyta azt a szövetséget, amelyet Józsué a gibeonitákkal kötött és Saul eljárását teljesen helytelenítette.

"Azonkívül Dávid király Jehova gondviselése alatt arra ajánlkozott, hogy kárpótolni fogja a gibeonitákat Saul szövetségszegéséért: „Hivatá azért (Dávid) király a gibeonitákat és szóla nekik: (a gibeoniták pedig nem az Izrael fiai közül valók valának, hanem az emoreusok maradékából, akiknek az Izrael fiai megesküdtek vala; Saul mindazáltal alkalmat keresett vala hogy azokat levágassa az Izrael és a Júda nemzetsége iránti buzgalmból). És monda Dávid a gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek és mivel szerezzek engesztelést, hogy áldjátok az Úrnak örökségét?” — Sámuel II. 21 : 2, 3

"A gibeoniták nem kértek pénzbeli kárpótlást azon nagy kárért, melyet a szövetség megszegése által nekik okoztak; ha nyilván Jehovától vezéreltetve azt követelték, hogy a Saul házanépe közül nyerjenek elégtételt; „Felelének a gibeoniták: Nincsen nekünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házában és nem kell minékünk, hogy valaki megölettesék Izraelben. És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek! Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házából, aki elemésztett minket és aki ellenünk gonosz gondola, hogy megsemmisítsünk és meg ne maradassunk Izrael egész határában, adj nekünk hét embert az ő maradékai közül, akiket felakasszunk az Úr előtt. Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: En átadom! (Mózes V. 21 : 23, ami azt jelképezte, hogy Isten átka alatt voltak) ... és adá azokat a gibeoniták kezébe, akik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el és az aratás első napjaiban, az árpa-aratás kezdetén ölettek meg... és kiengesztelődött ezáltal Isten az ország iránt.” — Sámuel II. 21 : 1—14

"Az írásnak arról szóló feljegyzéséből, hogyan vettek elégtételt a gibeoniták a Saul házán, látjuk, hogyan fog leszámolni Isten a gonosz szolgálóval, a „bűn emberével” az életet kereső jónadáb-, illetve nagysokaság-osztály ellen elkövetett cselekedetért. A fenti elbeszélés határozottan kiemeli, mennivre felelősnek tekintti Jehova a földön levő mostani őrszemeket, a maradékot; valamint ez azt is bizonyítja, hogy a mostani munka nagyon értékes és fontos Isten szemeiben a nagysokaság javára. Azok, akik zúgolódnak a mara-

dékkal szemben, azzal élvelednek és szembeszállnak és nincsenek azon, hogy az üzenetet a nagysokasághoz vigyék, a törvény betűihez ragaszkodnak, akárcsak a farizeusok; de a szellemével nem bírnak. Azonkívül cselekedetük azt is kimutatja, hogy nem bírnak kellő tekintettel Isten szándékába. Viselkedésük mentegetésére kiragadnak egyes idézeteket, sok más idézetet pedig figyelmen kívül hagynak, amelyeket az általuk felhozottal együtt kellene megvizsgálniok. Ha most a maradék elcsüggesztene kezét s meg akarná várni Armageddon elmúlását, s csak azután akarná hirdetni az Úr üzenetét a nagysokaságra vonatkozólag, hanyagságáért viselnie kellene a felelősséget. Akik ily hanyagságot követnek el, elmulasztják vagy vonakodnak engedelmeskedni az Úrnak, azon osztályba sorozzák magukat, amelybe Saul sorozta, amidőn Isten törvényeivel ellenkezően járt el. Emlékeztünkben kell tartanunk, hogy ezek a dolgok immár régen feljegyeztettek a Szentírásban, hogy Isten maradéknepe értesítve és teljesen felkészülve legyen a munkájára.

"A nagysokaságból valók helyes állásfoglalása most abból jut kifejezésre, hogy a királyi ház szolgálatára rendeltettek: „Mondának azért a főemberek nekik: Ám éljenek! És lőnek favágóivá és vízfordozóivá az egész gyülekezetnek amint szólottak vala nekik a főemberek.” (Józsué 9 : 21) Amidőn a szövetség a gibeonitákkal megkötött, világosan értésükre adatott, hogy csak akkor részesülnek kíméletben, ha szövetségük feltételeit teljesíteni fogják, illetve szolgálni fognak az izraelitáknak és nem igyekeznek önállósítani magukat. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy Isten személyválogató, hanem csupán azt mutatja, hogy Izrael fejedelmei azokat a lelki izraelitákat példálták, akik örökké a béke nagy fejedelme, Jézus Krisztus mellett fognak maradni és az ő királyi házában papjai és templomának tagjai lesznek; míg ellenben a nagysokaság szolgálni fog a fejedelmeknek. A hű maradék Jézus Krisztussal együtt fog szolgálni Istennek a mennyekben, viszont a nagysokaság a földön fog szolgálni; mindkét osztály rendkívül fog örvedeni az Úrtól ajánldozott tisztségében. — Jelenések 7 : 9—15

"Semilyen ok sem forog fenn az izraeliták vagy a gibeoniták szigorú megkritizálására; mert egy oly prófétai kép esetében, mint amilyen Józsué 9., Jehova gondviselte annak létrejöttét, hogy a világ végén bekövetkező események legyenek előrevetítve általa s e prófétai darabban minden szereplő Isten akaratának megfelelően szerepelt: „Hivatá ugyanis őket Józsué és szóla nekik, mondván: Miért csaltatok meg minket, ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok?” — Józsué 9 : 22

"Egy ideig a gibeoniták tényleg rászédtek Józsuét és az izraelita fejedelmeket, de mindazáltal abból senkinek sem származott kára; s mivel Isten nem kárhoztatta eljárásukat, arra kell következtetnünk, hogy ez is csupán egy oly vonása a drámának, amelyet a gibeoniták Isten akaratára szerint játszottak el. Ha helyesen értjük kijelentésüket, látjuk meg, hogy az nem jelentett csalást: mert az a terület, ahova elmentek, illetve az Isten választott népe közti lakóhelyük, nagyon távol volt az Úr ellenségeitől. Jehova az összes kananeusokat pusztulásra szánta, miképpen Ádám

bűne folytán az egész emberiség is átok alatt áll. (Róma 5 : 12) A gibeoniták megkíméltettek, mivel kijelentették, hogy elpártoltak és távol állnak az elvetemült kananeusoktól, akik szembezálltak Isten jelképes országával, amelyet Palesztinában felépített. Hasonlóképpen most is csak olyanok részesülnek Jehova kegyelmében, akik az ő intézkedései szerint elszakadnak Sátán szervezetétől és kijelentik, hogy ők Istennek és az ő szervezetének az alattvalói s ezáltal kifejezik jóakarataikat Jehova iránt; csakis ezek az emberek bírhák az ígéretet, hogy kíméletben részesülnek, amidőn a nagy ítéletvégrehajtó fegyvere szabotálni fog.

„Mivel Józsué csak ember volt, természetesen csalásnak fogta fel a gibeoniták állítását, de abból senkire nézve sem származott kár s így nem is volt csalás. A gibeoniták őszintén azt kívánták, értsék meg, hogy ők teljesen szakítottak a kananeusokkal s annak megfelelően bánjanak velük, jóllehet ezáltal az izraeliták rabszolgáivá lettek. Hasonlóképpen kell távozniuk Sátán szervezetéből azoknak is, akik kíméletben kívánnak részesülni, és önként az Úr Jézus Krisztus rabszolgáivá kell lenniük és az ő felkentjeinek szolgálói. A kananeusok közül csupán a gibeoniták bíztak Józsuében és Józsué Istenében: „Nem volt város, amely békességre lépett volna Izrael fiaival, kivéve a Gibeonban lakó khivveusokat; hadat vették (foglalták el) a többieket mind.” — Józsué 11 : 19

„Nem arra mutat-e ez, hogy Armageddonkor csak azok kíméltetnek meg az ítéletvégrehajtó fegyverétől, akik immár azelőtt elszakadtak Sátán szervezetétől és az Isten szerv. mellett foglaltak állást, s ebben az állapotukban híven kitartanak és igazságra és alázatosságra törekeshetnek?

„A gibeonitákat kötelezte az Izrael fiaival kötött szövetség; ami azt példázza, hogy a nagysokaság tagjai is kötelezve vannak szövetségük által, hogy Jehovának és az ő felkent királyának szolgálói legyenek: „Most azért átkozottak legyenek és ne fogyjon ki közületek a szolga, a favágó, és a vízfordó az én Istenemnek házában” (háza részére). — Józsué 9 : 23

„A gibeoniták nem amiatt lettek átkozottak, mivel Józsuét rászedték; hanem, mivel khivveusok, illetve Kanaán, Kám átkozott fiának az ivadécai voltak. (Mózes I. 9 : 24, 25) Józsué szavai csupán arra emlékeztették őket, hogy Kám elátkozott kananeus ivadékaiból valók. Hogy valamilyen feltételek alapján egyáltalán megmenekültek, nagy kegyelem volt részükre, mert hiszen a halállal néztek szembe. Egyszóval, életről és halálról volt szó. Eredetileg a nagysokaság tagjai is átok alatt voltak és nagy kegyelem az ő részükre a megváltás és az élet megnyerése valamilyen feltételek alapján. A gibeoniták arra voltak utasítva, hogy nem lehetnek függetlenek és nem mentesíthetik magukat Isten házában szolgálatától. Azáltal, hogy Józsué megkímélte az életüket, a szabadítójuk lett, mégpedig kettős értelemben; amint a feljegyzés mutatja, később a gibeoni ütközetkor. (Józsué 10 : 6—12) Így lesz a nagyobb Józsué is a nagysokaság szabadítója és kíméli meg őket a hasonmási gibeoni ütközetben, Armageddonkor. Azok a gibeoniták megjelöltettek hom-

lokaikon, miképpen a nagysokaságnak a jelen időben meg kell jelöltetnie homlokán, mégpedig annak előfeltételeként, hogy az armageddoni csatában megmeneküljön. (Ezékiel 9 : 4—6) A gibeoniták életbenmaradásuk miatt Józsué Istenének házában Isten szolgáivá kellett legyenek. Hasonlóképpen a nagysokaság tagjai is csak úgy maradhatnak életben, ha Jézus Krisztus házában, illetve Isten templomának szolgálói lesznek. A gibeonitáknak össze kellett törniök bálványait, képeiket és mindenüket, ami az ördög szervezetéhez való tartozandóságukra mutatott, főképpen attól kezdve, hogy Gibeon az Úr papi városává nevezetett ki. (Józsué 21 : 13—19) A gibeonitákban példázottak, a nagysokaság is hasonlóképpen minden bálványt és bálványképet, minden formáságot és az ördög szervezetének valamely részéhez való tartozás jelét el kell tovolítsa magától és csak teljesen Jehovának és Jézus Krisztusnak kell hódolnia és szolgálnia, akitől az üdvössége származik. Ez azt jelenti, hogy a nagysokaság látni fogja, hogy Isten törvényének megsértését jelentené, ha valamely képet, lobogót, tárgyat vagy teremtményt imádná.”

„Természetesen a gibeonitáknak körül kellett metéltetniök Istenhez való ragaszkodásuk kifejezésekként. (Mózes II. 12 : 48, 49) Ezt az idegenekre vonatkozó törvényszabály követelte, amiről a sátoros ünneppel kapcsolatban is szó van: „A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és sajtdról. És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva, az özvegy, akik belül vannak a te kapuidon.” (Mózes V. 16 : 13, 14) Ezek az igazságok továbbá annak kimutatására is szolgálnak, hogy a gibeoniták a nagysokaságot példázták, amely most a hasonmási lelki Izraellel együtt ünnepli a hasonmási sátorok ünnepét. Ezek „Isten előtt állnak és szolgálnak neki éjjel és nappal”, illetve állandóan és nem hagynak fel szolgálatukkal. Amint azt a gibeoniták országának fekvése és életviszonyaik mutatják, favágásra és vízfordásra alkalmas nép voltak, tehát nagyon alkalmasak voltak a szolgálatra; ugyanazt mutatja a jonadábok, illetve a nagysokaság helyzete és lelkiállapota, hogy nagyon alkalmas a földön az Úr örökkévaló szolgálatára.

„A gibeoniták nem voltak teljesen tudatlanok Isten felől; mert értesültek azon csodálatos dolgokról, amit Isten cselekedett s aminek cselekvésére Mózeszt utasította. Hasonlóképpen értesült a nagysokaság is Isten- és Jézus Krisztus felől és istenfélő volt, immár Krisztushoz menetele előtt is; ez ki is van mutatva ebben a prófétai képben: „Azok pedig felelének Józsuének és mondanak: Mivelhogy nyilván tudokra esett a te szolgálóidnak az, amit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának, hogy nektek adja ezt az egész földet és hogy kiirtja előletek e földnek minden lakosait: igen féltettük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot.” — Józsué 9 : 24

„A gibeoniták e beszédében semmi gúny sem volt. Nem gyűlölték és nem vetették meg Isten ígését, hanem kellő Isten-félelmet fejezték ki, ami őket jóakarattal indította Isten szolgálatára.

Hasonlóképpen a nagysokaság, főképpen 1918, az Úr Jézusnak templomához érkezése óta, megértette, hogy az ország átadatott az Úr Jézus Krisztusnak s hogy mily pusztulás fog következni Armageddonkor Sátán szervezetére, s így Isten iránti félelemből tiszteli az ő nevét, keresi az ő kegyelmét és tesz szívélyes szolgálatokat e földön tartózkodó biznyságtévőinek. A jonadábok, illetve a nagysokaság tagjai ebből az okból tesznek jót Jehova biznyságtévőivel, amidőn őket elfogják, üldözik, börtönbe vetik, vagy egyébképpen bántalmazzák. 1918-ban történt, amidőn országsszerre hirdetni kezdték: „Milliók élnek, akik nem fognak meghalni“, s azóta nagyon sokan értesültek az evangéliumról, elhitték és szívükben az Úrhoz fordultak.

³⁰ A gibeoniták hajlandók voltak a helyes úton járni, miképpen az általuk példázott nagysokaság is hajlandó az Úr vezetését elfogadni: „És most imé, a te kezében vagyunk, amint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mi velünk!“ (Józsue 9 : 25) Készségesen alá kell rendelni magunkat az Úrnak, csak azután leszünk taníthatók. Ezen az úton keresünk alázatosságot, illetve igyekszünk tanulni. A gibeonitákat szorították valami sarokba mint a vadállatokat, hogy megadják magukat; ezek önként keresték fel Józsue, Isten képviselőjét s fejezték ki azon szándékukat, hogy mindent megtesznek, amire utasítást kapnak, hogy Józsue, az Úr szolgájának kegyét megnyerjék. Hasonlóképpen van most a jonadábokkal, a nagysokasággal. Nem azért kérnek, mert az kijár nekik, hanem alázatossággal és a helyes út megtalálásának vágyától indítva. Azoknál érdeklődnek az Úr felől, akiket Isten képviselőinek tartanak. Isten szolgáitól kérdezik meg, mit kell tenniük; a maradék kiváltsága és kötelessége, hogy Isten akarata felől felvilágosítsák őket. Aki tehát nem ragadja meg az alkalmakat vagy nem akarja felvilágosítani a nagysokaság tagjait vagy akadályozni törekszik az üzenetnek a nagysokasághoz való eljuttatását, a jövevény (idegen)-ről szóló törvényt megszegi. (Malakiás 3 : 5) Aki most akadályozni törekszik az üzenetnek a nagysokasághoz való eljuttatását, amennyiben azt akarja elhitetni Jehova tanubiznyságaival, hogy biznyságtévő munkájuk nagyobb része csak Armageddon után következik, tudatosan vagy szándékosan Isten ellen harcol. Amiképpen a gibeoniták nem kértek kíméletet, a nagysokaság sem kívánja elkerülni a Sátán szervezete részéről származó üldöztetéseket. Megjegyzésre méltó tényállás, hogy a jonadábok, illetve a nagysokaság tagjai annyira hajlandók szolgálni, hogy gyakran felülmúlják az olyanokat is, akik régen azt állítják, hogy ők a templomi osztályhoz tartoznak. Ezek a jonadábok mihelyt értesülnek az igazságról, szorgalmasan elfogadni és terjesztetni igyekeznek, jól tudva, hogy azáltal üldöztetésnek teszik ki magukat; s amidőn üldöztetés következik rájuk, örvendenek. A gibeoniták kijelentették, hogy mindenben engedelmeskedni fognak Józsue, az Úr nagysokaság azon hajlandóságát példázva, hogy ki kell fejezni a nagyobb Józsue, Krisztusnak való szolgálat hajlandóságát, amit örömmel is fog megtenni.

³¹ Józsue, Jehova szolgálja és Jézus Krisztus elő-

képe mutatja meg, amit Jézus fog tenni a nagysokaság megmentésére; „és úgy cselekedék velük és kiszabadítá őket Izrael fiainak kezéből és nem ölték meg őket.“ (Józsue 9 : 26) Józsue kiszabadította a gibeonitákat az ítéletvégrehajtók kezéből; így Jézus Krisztus is megkíméli a nagysokaságot Armageddonkor „És tevé őket Józsue azon a napon favágókká és vízfordókká a gyülekezethez és az Úr oltárához mind e mai napig, azon a helyen, amelyet választand.“ — Józsue 9 : 27

³² Józsue a gibeonitákat szolgálátra rendelte, illetve az izraeliták favágóivá és vízfordóivá rendelte. Itt a héber „nathan“ szó „tevé-nek“ van fordítva. Ugyanebből a szóból származik a „nethinim“ szó is; ami „adottakat vagy szolgákat jelent s azokra vonatkozik, akik Jehova templomi szolgálatára voltak kirendelve. A „nethinimek“ először Krónika I. 9 : 2-ben vannak említve a zsidó papok és lévíták szolgálóiként. Amint látszik a gibeoniták vagy khiveusok voltak az eredeti nethinimek, akikről később az Írás mint alárendelt szolgáló személyzetről emlékszik meg Jehova templomának szolgálatával kapcsolatban. Az izraeliták idővel a nem-izraelita lakosságot nyilván az izraeliták szolgálóivá tették s az izraeliták a többi nemzetek közül valókból is csináltak oly szolgákat, amilyenek a gibeoniták voltak, minél fogva a „nethinim“ elnevezés oly segédmunkásokra vonatkozik, amely „minden népből, nyelvezetből és ágazatból“ kerül ki, miképpen a Jelenések hétben említett nagysokaság sok népből, nyelvből és nemzetségből származik. Feltevésünk szerint a következő tények pontosan kell egyezzenek a képlettel s ez bizonyítja a kép prófétai voltát.

³³ A gibeoniták és a többi nethinimek is Kámleszarmazottai voltak, miképpen a babiloniabeliek is; a feljegyzésből mindazáltal kitűnik, hogy a nethinimek inkább Jehova hívő népekkel, Izrael maradékával akartak együtt maradni, amidőn Babiloniából Jeruzsálembe hazatértek; a képlet e része mutatja, hogy a nethinimek teljesen elszakadtak a többi pogány népektől és az Isten választott népének pártjára álltak. Mózes I. 10 : 6—10; Ezsdrás 2 : 1, 2, 43—54, 58, 70) A nethinimek Jehova templomának szolgálata folytán nem tartoztak adót fizetni. (Ezsdrás 7 : 24) A gibeoniták Nehemiás napjaiban közreműködtek Jeruzsálem falainak építésében. (Nehemiás 3 : 1—7) Elkülönítették magukat az ország pogányaitól; „a megpecsételt kötések (szerződéseken) pedig ott valának: Nehemiás, a király helytartója, a Hakhalia fia és Sedekias... és a nép többi része, a papok, a lévíták, a kapunállók, az énekesek, a lévíták szolgálói és mindenki, aki elkülönítette magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányaik, mindenki, akinek értelme és okossága vala. Csatlakozának atyjokfiához, előjáróikhoz és átok mellett esküt tévén, hogy az Isten törvényében járnak, amely Mózes, az Isten szolgája által adatott vala ki; s hogy megőrzik és cselekszik az Úrnak, a mi Urunknak, minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit.“ — Nehemiás 10 : 1, 28, 29

³⁴ Amidőn Ezsdrás a zsidók helyreállítása után Jeruzsálembe utazott, „szétnézett a nép között“, illetve a vele együtt utazók között népszámlálást tartott s egyet sem talált köztük Lévi fiai közül.

Mire Ezsdrás a nethinimek közül egy küldöttséget küldött Iddóba: „Es rendelém őket Iddóhoz, aki fő vala a Kaszifia nevű helyen és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyjafiainak, a lévíták szolgálóinak (nethinimek) a Kaszifia nevű helyen, hogy hozzanak szolgálókat a mi Istenünk házához. Es elhozák nekünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekelt, a Mahli fiai közül, aki Lévi fia, aki meg Izrael fia vala és Serébiát, fiaival és tizenhét testvérével együtt.” (Ezsdrás 8 : 15—18) Habár harmincnégy lévita jött el, azokkal 220 nethinim (szolga) is velük jött. „Es a lévíták szolgái közül, akiket Dávid és a fejedelmek adának a lévíták szolgálatába, kétszázhuszat, mindnyájuk nevei feljegyezettek.” (Ezsdrás 8 : 20) Ez teljesen egyezik a jelenlegi tényállással, az Úr szolgálatában; mert ebben a szolgálatban a lévíták közül egy kicsi létszám-, viszont a jondabokból vagyis a nagysokaság tagjaiból egy nagyobb létszám áll. Aki most nem látja, hogyan van keletkezében a nagysokaság, nem látja Isten cselekvési módját a világ népeivel sem. Ha most egycsek azt kérdezik: „Hol van a nagysokaság?“, ezzel azt fejezik ki, hogy vakok és értelmetlenek.

Az ellenségtől gyűlölve

„Azok, akik most állástfoglalnak Isten- és az ő országa mellett, gyűlölve lesznek az önző világak- és főképpen az álszenteskedők által; a gyűlölkedők e tömegben a r. kat. hierarchia vezet. Jézus Krisztus őszinte követőit az ő neve miatt gyűlölik, s azok, akik a maradékhoz csatlakoznak és bizonyosságot tesznek Isten nevére, ugyanazért gyűlölnek. Ez nem is lehetséges másképpen; mert az ördög csatlósai mindazokat gyűlölnek, akik az Úr mellett állanak. Jehova prf. útján közli: „Gyülekezzél, gyülekezzél, te, nemszeretett nemzet!” (Sofóniás 2 : 1, angol-ford.) E szövegből kitűnik, hogy az összegyűlésről szóló parancsot ép Armageddon ideje előtt kell teljesíteni, s Jehovának e parancsa mindazokra vonatkozik, akik Isten és az ő országa mellett állanak, t. i. a felkent maradékot és a nagysokaságot is beleértve. Ezek egyikét sem szeretik az álszenteskedők és azoknak társai; mert ezek Jehovának szolgálnak, ami ellenkezik az önzők érdekeivel, akiknek a hasuk az istenük. Tehát napról-napra jobban tisztázódik, hogy mindenki, aki értesül Istenről és az ő országáról, az egyik vagy a másik pártra fog állani, illetve Isten és az ő országa mellett, vagy ellen fog állást foglalni. Ezáltal csupán az Édenben elhangzott prófécia fog beteljesülni: „Ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te (Lucifer) magod és az ő magva között; az (az asszony magva) széttagozta fejedet, te pedig annak sarkát (az utolsó tagokat) mardosod.” (Mózes 1. 3 : 15) Ezt teljesen támogatja Jézusnak a nemzetek szétválasztásáról szóló kijelentése is, amely munkát ugyancsak most hajt végre. (Máté 25 : 31, 32) Ez harcot jelent az ördög pártján és az Isten pártján levők között s ez a harc most itt a földön van folyamatban s addig fog folyni, amíg Jehova Isten közbelép és Jézus Krisztus útján megvívja ezt a mindenható Isten nagy napjának viadalát. Azon fejleményekről szóló tudósításból, amely elbeszéli, hogyan bántak az

összeesküvők (a többi nemzetiségek) a gibeonitákkal, amidőn az eseményekről értesültek, kitűnik, mi fog a mostani gibeonitákkal, a nagysokasággal történni, amely Sátán szerveztétől elszakadt és Jézus Krisztus, Jehova szerv. parancsnoksága alá helyezkedett. Akik az ország evangéliumát híven hirdetik, tartozzanak bár a maradékhoz vagy a nagysokasághoz, most az ördög szerv. összes tagjaitól gyűlölve vannak, a leghevesebben pedig a r. kat. hierarchie gyűlöli őket.

„Gibeon elég nagy város vagy lakóhely volt, sokan laktak benne. Ez nagyszerűen példázza a nagysokaságot, amelynek létszámát egyetlen ember sem tudja. (Jelenések 7 : 9) Látni, hogy a gibeoniták a nagysokaságot példázzák és a nagysokaság az írás szerint Isten iránt jóakarátú emberekből alakul, akik azelőtt valamely v. szervezethez tartoztak, amelyen a r. kat. hierarchia vagy valamely vele szövetséges klérus uralkodott, most könnyen érthetővé válik, hogy azok a klerikálisok nagyon nyugtalankodnak, mivel a mai gibeoniták elszakadnak tőlük és Isten országához fordulnak és a nagyobb Józsuéhoz (Jézushoz). „Lón pedig, hogy mikor meghala Adonisedek, Jeruzsálem királya (melyet abban az időben a pogány jebuzeusok birtokoltak), hogy bevette vala Józsué Ait és elpusztította azt és hogy amint cselekedett vala Jerikóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és annak királyával és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izraellel és közöttük vannak; igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Aínál, férfiai pedig mind vitézek (héberül: „gibborim“, hatalmasok, óriások) valának.” — Józsué 10 : 1, 2

„Abban az időben Adonisedek volt Jeruzsálem királya, ami az „igazság urát“ vagy „igazságos urat“ jelent; de minden volt, csak igazságos ur nem volt. Ez a név tehát csak gúnyosan van reá alkalmazva. Hiszen Istennek és népének ellensége volt. Hasonmása a r. pápa, aki „igazságos ur“-ként szerepel a világ előtt, holott éppen az ellenkezője: csupán cselszövő politikus, aki társaival együtt Isten képviselőjének vallja magát és csak önző céljai érdekében viseli az „igazságos“ elnevezést. Az „apa“ vagy az „igazságos ur“ szó jogtalanul használtatik vele kapcsolatban. Amidőn hadseregek támadnak egymásra, hogy egymást kölcsönösen lemészárolják, „megáldja“ azokat az az ember, aki éppen abban az időben tölti be a pápai tisztséget és magát hamisan „az igazság urának“ címezteti, hogy a gyilkosok arra való tekintet nélkül, hogy mely részen harcolnak, egymást „derekasan mészárolják“. Amidőn valamely nagy politikai és pénzügyi tolvajlás történik, ugyancsak ez a vallásfő osztogatja áldását a nagyrablókra. Amidőn Isten népének elpusztítására összeesküvést szőnek, mivel az igazságot ismerteti, a hierarchia vállalja magára a cselszövők vezetését és a pápa osztja áldását az összeesküvőkre és mindent megtesz az ő megáldásukra.

„Adonisedek attól félt, hogy jólétének vége szakad, ha Józsué felvonul ellene. Gibeon „nagy város“ volt s teljesen Józsuéhoz pártolt s úgy nézett ki a helyzet, hogy nagy veszély fenyegeti a pogány uralkodót. Hasonlítsuk össze mindezt az azzal, ami Jézus földönlétekor történt. A farizeusok és társaik akkor Isten helytartóinak vallották

magukat és „igazságos urak”-ként szerepeltek. Azokat a papokat arra figyelmeztették, hogy közben, akik a zsinagógákat támogatták, hisznek Jézusban, s azok a képmutatók ettől megijedtek. Amidőn Jézus Jeruzsálembe bevonult, „nagysokaság” vonult előtte és ezt kiáltozta: „Hozsánna a Dávid fiának! Aldott, aki az Úr nevében jön!” Ez a nagysokaság teljesen egyezik a gibeonítákkal, akik a többi pogányoktól elszakadtak volt.

„A papság, amely a nagysokaságot látta, hogy az Jézushoz fordul és neki hódol, megijedt; és örült félelmében így szólt: „Látjátok-e, hogy semmit sem értek! Imé, mind e világ Ő utána megy!” (János 12 : 19; Máté 21 : 8, 9) Hasonló a mostani helyzet is. Amidőn a pápa és a r. kat. hierarchia többi tagjai majdnem világszerte meghallgatná a nép kérését s amidőn látja, hogy a nép Jehova, az ő országa mellett és az ördög ellen és annak álszent, kétszínű képviselői ellen nyilatkozik, nagyon megijed és cselszövését megvalósítani törekszik és megakadályozni igyekszik a néptömegeket abban, hogy Jehovához és az ő királyához (Jézushoz) járuljanak és a maradékot is megakadályozza a Királyról és az ő országáról szóló munka folytatásában. A r. kat. hierarchia a maga részéről sikertelennek látva a nyílt harcot Isten hű biznyságtévőivel szemben, a gúnyolódás fegyvereihez nyúl és ujságjaiban becslétsértő közleményeket tétet közzé és szövetségeseit titokban Jehova biznyságtévői elleni eljárásra nógatja. Elvetemültségében oly törvények hozatalára indít, amelyek egyenesen Jehova biznyságtévői ellen irányulnak, hogy így az igazság további terjesztését megakadályozza. Amerikában ezen a téren ez a hierarchia-banda New Jerseyben vezet.

„Adonisedek, akit megtevesztően „igazságos úrnak” neveztek felismerte, hogy haladéktalanul lépéseket kell tennie remegő hadainak megerősítésére és megszilárdítására: „Külde azért Adonisedek, Jeruzsálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireámhoz, Jármuhtnak királyához és Jáfiához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: Jöjjetek fel hozzám és segítetek meg engem és verjük meg Gibeont, mert békeségre lépett Józsuéval és Izrael fiaival!” — Józsué 10 : 3, 4

„A hamis „igazságos úr”, miképpen atyja, az ördög, cselszövését a gibeoníták ellen irányította, tényleg azonban Jehova Isten és Józsué, az ő megbízottja ellen. Mivel a gibeoníták Józsuéhoz partoltak, tulajdonképpen Józsuéhoz és az ő Istenéhez tartoztak, aki megmentette az életüket. Csak mostanában New-Jerseyben, Irvingtonban, Amerikában egy oly petíciót hordoztak szét, amelyben arra nézve intéznek felhívást, hogy szüntessék be Jehova biznyságtévőinek üldözését. A következő közbejött esetről kitűnik azonban, hogyan harcolnak a hierarchia egyes tagjai. Egy katolikus nő mondotta a következőket egy illetőnek, aki ezt a petíciót hordozta: „En a petíciót már tegnap aláírtam; de a papom erősen leszidott érte, most pedig éppen azért megveszem az önnél levő könyveket.” Ez az illető prédikátor nem mert nyíltan a nép elé állani, hogy megmagyarázza miért kell Jehova tanubizonyosságait megakadályozni a nép szolgálatában; csak a sötétben cselekedett, így akart jogtalanul előnyben lenni

és kényszereszközökkel akarta megakadályozni a petíció aláírását.

„Adonisedek a gibeonítákat akarta megtámadni, tulajdonképpen szándéka azonban Józsué hadseregének elpusztítása volt. Ugyanúgy, amidőn a r. kat. hierarchia hamis „igazságos urai” az Urat kereső becsületes katolikusokra támadnak, tulajdonképpen Jehova biznyságtévőit akarják elpusztítani, akik a nagyobb Józsué parancsnoksága alatt dolgoznak. Néha a r. kat. hierarchia eszközei közül egyesek megfélemednek magukról és heves szavakban törnek ki. Egy kihallgatás alkalmával, amely csak mostanában történt New Jersey állam törvényhozó testületének egyik bizottsága előtt, a r. kat. hierarchia egyik szócsöve, aki egy törvénytervezetet akart a testület elé terjesztetni, amelynek értelmében bizonyos személyeket a lobogó üdvözlésére akart volna kényszeríteni, így kiáltott fel: Tíz év előtt nem voltak Jehova tanubizonyosságai és tíz év múlva ismét nem lesznek, ha nekünk és az amerikai veteránoknak is lesz egy kevés szavuk hozzá”. Az „igazságtalan úr”, ez a hierarchia-társaság, mindenek inkább gyűlöli Jehova tanubizonyosságait, mivel azok Isten igazságát ismertetik és Jézus nevében beszélnek; Jézus ellenségei eképpen teljesítik be pontosan a prófétai szavakat. — János 15 : 18—20

„A r. kat. hierarchia sok esztendő óta telebálta magát a „katolikus nép” bőrén, amely „katolikus nép” között pedig nagyon sok millió becsületes ember él, akiket a papok hamisan elámitottak, hogy támogatniok kell a papokat, ezeket az „igazságos urakat”, nekik adván nehezen keresett pénzüket. A köznép milliói így tartották fenn évek óta ezt az istentelen paráznát; amit vakságukban cselekedtek, nem tudván, hogy félre vannak vezetve. Most azonban megváltozik a helyzet. Ama tény, hogy a köznép közül számosan eltávoznak a régi hierarchia-bandától, megijeszti és megharagítja azokat s emiatt akarják minden áron hatalmukban megtartani a „katolikus népet”, miképpen a régi korban a hamis „igazságos úr”, Adonisedek meg akarta tartani magának támogatóit s emiatt összeesküvést vagy szövetséget üttött nyélbe.

„Ez a cselszövő had a gibeonítákat fogságba akarta vetni, amit akkor és a következő ostrom alatt meg is cselekedtek. Hasonlóképpen a r. kat. hierarchia amely sok ideig oly sokat fogva tartott, most kétségbeesve törekszik másokat is fogva tartani hamis szervezetük további támogatására. Most azonban Jehova így szól Jézus Krisztus, a nagyobb Józsué által a foglyokhoz, a nagysokasághoz: „Fussatok ki! Eredjete a világosságra!” (Ésaiás 49 : 9) A gibeonítákat ostrom alá vették; ámde azok nem akartak visszamenni Jehova és Józsué ellenségeihez. Szilárdan kitartottak Józsuéval kötött szövetségük mellett és kitartottak a városukat ostromló ellenséggel szemben. Ez találóan példázza a jonadábok, illetve a nagysokaság helyzetét, amint szembeszáll és kitart azon törekvésekkel szemben, amelyek az Isten-szeretőket tovább is fogságban akarnák tartani. Ha a gibeoníták sokáig kellett volna szembeszálljanak ostromlóikkal, az halálukat jelenthette volna; ha pedig megadták volna magukat ostromló ellenségeiknek, az később jelentette vol-

na biztos halálukat Józsué hadserege részéről. A gibeoniták tehát dönteni voltak kénytelenek s amellet döntöttek, hogy Józsuéval kötött szövetségüket fogják megtartani. Pontosan így van ez mostan is: Ha a jonadábok, illetve a nagysokaság tagjai tovább is kitartanak az álszent farizeusok részéről támasztott cselszövésével szemben, az halálukat jelentheti; ha ellenben visszatérnek az ellenség táborába, az Jézus Krisztus kezétől fogja biztos halálukat jelenteni, amidőn ő Armageddonkor ellenségeit elpusztítja. Dönteniök kell tehát, Jehova világosan tudtukra adja, hogy haragjának napján, Armageddonkor védve lesznek, ha most az ő szervezetében gyülekeznek és igazságosságra és alázatosságra törekésznek. — Sofóniás 2 : 1—3

„Az Írás sok bizonyítékkal megerősíti azt a feltevést, hogy Jehova Isten elpusztítja a világ népeit Armageddon viadalában és csak azok fognak kivételt képezni, akik engedelmeskednek az ő parancsolatainak, melyek arra nézve intézkednek, hogy Isten szervezete (gyülekezete) mellett kitartsanak. A multban milliók és milliók meghaltak anélkül, hogy értesültek volna Isten- és Jézus Krisztus felől. A kitűzött időben ezeknek is fel kell támadniuk halottaikból és részesülniök kell az igazság ismeretében, hogy dönteni tudjanak. Ámde teljesen más a helyzet azokat illetőleg, akik most élnek a földön. Nagy válság következett a világra. Az Úr Jézusnak templomához érkezte óta, amint megparancsolta, ezt az evangéliumot hirdetni kell... bizonyosságul”; azt hirdetik is az ő hű bizonyágtevői, hogy az emberek a döntésre alkalmat nyerjenek. Jehova ünnepélyesen figyelmeztette bizonyágtevőit, engedelmeskedjenek az ő parancsainak és vigyék el a királyság ezen evangéliumát az emberekhez; ha nem hallgatnak erre a figyelmeztetésre és az ő parancsait nem teljesítik, ez az ő pusztulásukat fogja jelenteni. — Ezékiel 3 : 17—19; 33 : 12—19; Apcsel. 3 : 23

„A nagysokaságnak a mindenható Isten nagy napjának viadala, Armageddon előtt kell értesülnie az evangéliumról. Ha az igazság üzenete nem most jutna el a nagysokasághoz, a pusztulás bekövetkezése után immár késő lenne. Kinek áll érdekében tehát Jehova bizonyágtevőinek oly irányú befolyásolása, hogy heverjen le és várja a jobb idők bekövetkezését, amidőn az evangéliumot a nagysokasághoz viheti? Erre a kérdésre csak egy felelet van: mégpedig az, hogy az ördögnek állna érdekében és azoknak, akiket arra igénybe vesz; bizonyosak lehetünk tehát afelől, hogy az ördög fel fog használni mindenkit, akit elámíthat és arra bírhat, hogy téves tanokat terjesszen. Ámde a nagysokaság most kezd kialakulni, a harc folyamatban van, melyet a „sárkány” eszközei vezetnek Isten szervezetének maradéka

ellen, amely maradék Jézus Krisztus bizonyágtevőit bírja és Jehova parancsait megtartja. A gibeoniták viselkedése az adott helyzetben és ahogyan Józsué az ő segítségükre sietett, teljesen egyezik a mai viszonyokkal, amit a Szentírás további tanulmányozásából fogunk meglátni.

Kérdések a tanulmányhoz

1. Kit fog életben és békében részesíteni Jehova Isten a bukott emberiség közül?
- 2—5. Magyarázd meg a Józsué 9 : 15-ben feljegyzett cselekményt Mózes II. 34 : 12-re való tekintettel, úgy az akkori-, mint a prófécia értelmében!
- 6, 7. Mutasd ki, hogy habár a gibeoniták a közelben laktak, mindazáltal „idegen országból” jöttek s hogy városaik neve prófétai jelentőségű volt! Mi példázatotott előre ezek által?
- 8—10. Alkalmazd a jelen időre a Józsué 9 : 18-ban leírt prófétai képet! Hozd összehangzásba ezt Jehova Istennek Mózes II. 23 : 23, 24, 28, és V. 20 : 16-ban feljegyzett utasításával!
- 11, 12. Hasonlítsd össze a 19 versben kifejezésrejutó prófétai helyzetet és annak teljesülését az Ezékiel 9 : 4-ben feljegyzett kijelentéssel és annak a jelen időkre való alkalmazásával!
- 13—16. Mit bizonyít az, hogy Józsué a 20. versben feljegyzett dologban helyesen járt el?
- 17—19. Mit mutat előre prófétailag, hogy a gibeoniták elégtételt vettek maguknak Saul házán?
- 20—24. Mutasd ki, hogy a 21. vers tisztázza a nagysokaság valóságos helyzetét! Magyarázd meg, helyesen jártak-e el a gibeoniták, amidőn Izrael fiait rászedték! S hogy jogukban állott-e az izraelitáknak, hogy a gibeonitákat megkímélik, holott azok is halálra voltak szánva azon parancs értelmében, amelyet Isten Mózesnek kiadott! Mire mutat ez?
- 25—27. Helyesen járt-e el Józsué a 23. versben feljegyzett ügyben arra való tekintettel, hogy a gibeonitákkal békét és szövetséget kötött, hogy meghagyja az életüket? Hogyan illik ez reá a prófétai kép teljesülésére?
- 28—30. Hasonlítsd össze a gibeoniták helyzetét és állásfoglalását (a 24. és a 25. versek feljegyzése szerint) azoknak a helyzetével és az állásfoglalásával, akiket példáznak! Mire mutat ez Isten bizonyágtevőinek kiáltására és felelősségére való tekintettel? Mily állásponton vannak tehát azok, akik most meg akarják akadályozni az evangéliumnak a nagysokasághoz való eljuttatását?
- 31—34. Miképpen példázták továbbá a gibeoniták (amit Józsué 9 : 24, 25 jegyez fel, s amit a mostani eseményekből is látni lehet) azt a népet, amely az ország népei közül Isten- és a törvény szolgálatára volt különválasztva?
35. Alkalmazd Sofóniás 2 : 1-versét!
- 36—39. Hasonlítsd össze Józsué 10 : 1, 2-öt Máté 21 : 8; 9, és János 12 : 19-ben leírt helyzeteket a jelenl! 40—42. Adonisedek haladéktalanul lépéseket tett Gibeon leverésére (Józsué 10 : 4): alkalmazd ezt a prófétai képet!
- 43, 44. Miképpen példázzák a gibeoniták az 5. versben leírt helyzetükben a nagysokaság mostani helyzetét?
- 45, 46. Miben különbözik a mostani helyzet a multbelitől annak fontossága és sürgőssége tekintetében, hogy a népet figyelmeztetni kell Jehova szándéka felől? Miért akarja most tévútra vezetni Jehova bizonyágtevőit az ördög, hogy várjanak egy később ideig az evangéliumnak a nagysokasághoz való juttatásával?

(1936 szept. 1. angol W.)

Érdekes levelek

Jehova győzelmének bizonyítéka

Kedves Rutherford testvér!

A Mindenható már másodszor részesített bennünket abban a kiváltságban, hogy ezen a távolfekvő helyen hallhattuk beszédedet, ami annak

bizonyítéka, hogy Jehova minden ellenségeskedés dacára győzni tud és győzni fog. Ez, valamint a többi hozzánk eljutott előadás is annyira lebilincselő s elragadó, hogy köszönetünk kifejezésére készlet bennünket azon fáradozásodért, melyet a korszakok végén földön végzel. Jehovának is kö-

szöveget mondunk a velünk szemben kinyilvánított szeretetért valamint ezen alkalomért.

A vétel az utolsó pillanatig kétes volt. Tegnapig kapott értesítés csupán ennyiből állott: „Semmi határozottat mondani nem lehet; remélni lehet azonban, hogy a spanyol EIAQ adóállomás átveszi a kontinensről való közvetítés szerepét”. Ehhez hozzájárult még a Rangoonból kapott kiábrándító értesítés is, mely szerint ott egy újabb típusú vevőkészüléket beszerezni nem lehetett. Meg kellett tehát elégednünk a 4 csöves 2802 sz., részben sérült Philips készülékkel. Térdreborultam Jehova előtt hozzá esedezve, hogy tegye meg azt ő, amit én a magam erejéből megtenni nem tudok — s kegyelme folytán minden továbbirol gondoskodott!

Éjfélről kísérleteztünk az állomás vételén, miközben többször végigfutottunk a skálán. Az előadást legkésőbb éjfél után fél kettőre vártuk. Az óra immár kettőt ütött. Semmi sem történt. Türelmesen kerestünk tovább abban a reményben, hogy sikerülni fog legalább az üzenet „farkát” elcsipni. 2.15 órakor az ismert amerikai testvérek szavaira figyeltünk fel s csaknem értelmetlenül hallottuk: „terem”... „Rutherford”... Ez további kitartásra ösztönzött bennünket. A szavak elnémultak s az állomás ismét eltűnt. Az óra már 2 óra 27 percet mutatott; — forgattunk — s csak tovább forgattunk —. talán már ötvenedszer is, miközben a vételt is szabályoztuk — egyszerre csak egy helyen mindkét szót hallottuk: „Rutherford bíró” s nem is egy egész másodperc múlva teljesen érthetően és tisztán hangzottak fel bevezető beszéd szavai, melyek még állandóan a füleimben csengenek: „A valóban nagy ember, aki valaha ismeretes volt, mintegy két ezer év előtt élt a földön. A neve Krisztus.” Beszédedet elejétől a végéig hallottuk. Hallottuk a hallgatóság „igen”-jét s vele együtt mi is felkiáltottunk. Az az érzés, hogy Jehova győzött — s általa mi is — teljesen áthatott bennünket. Imával kapcsolatos hálaadó szavak szállottak ő hozzá arra kérve őt, hogy erősítsen tégedet az ő munkájának végzésében, abban a tudatban, hogy te bátran és minden kétség nélkül foglaltál helyet az ő oldalán. Köszönjük, kedves Rutherford testvér, hogy nekünk is megengedted ebből az „időszzerű eledelből” való táplálkozást. Dicsőség az Istennek!

Most és mindenkor nemcsak hogy résen vagyunk, hanem az ütközet csatásoraiban is kiveszszük a nekünk jutott kis részt. Burmától távolabb eső helveken a testvérek szintén megtettek minden előkészületet az előadás vételére. Az eredményről való tudósítás később következik.

Mindenkor a tiéd a királyok Királyának szolgálatában

S. B. Coote testvérek, Burma

Az Úr felszereli és előkészíti övét

Kedves Rutherford testvér!

A májusi négy Béthel-összejövetelen 5, illetve, 8, 7 és 8 testvér vett részt.

Ez alatt az idő alatt a „Filiszteusok veresége” cikket tanulmányoztuk s megkezdtük a „Mi felelősségünk” tanulmányozását is.

Csodálatos megfigyelni annak a módját, amint az Úr felkészíti övét, miközben az Őrtorony

által ad nekik értelmet, miután minden szükséges-
sel ellátta, hogy a hírt szintén továbbvigyék azokhoz, akik utána őszintén vágyódnak s ezáltal megismerhessék az Úr útjait és oktatásban részesüljenek.

Ezek a tanulmányok nagy segítséget jelentenek számunkra. Erőnk azáltal növekszik, hogy eleget teszünk felelősségünknek, mellyel az Úr megbízott s az ő igazságaiak megértésével, amellyel kegyesen megáldott.

Meg lehetsz arról győződve, hogy minden megszakítás nélkül mindvégig kitartunk a harcban, mindaddig, amíg Jehova megállást nem parancsol s az ellenéget — „porba veti”, mivel ez a mi eltökélt szándékunk.

Forró szeretettel, testvéreid Jehova szolgálatában

Béthel-család, Koppenhága.

Lucern — legszebb ünnepeink egyike!

„A mi nagy Királyunkért való lelkesedéstől még mindig áthatva és hálával telve vele szemben, nektek is kedves testvérek — mindenek előtt azonban a mi kedves Rutherford testvérünknek is — szívből mondom köszönetet mindazon jótéteményért, szeretetért és a sok áldásért, mely az Úr kegyelme folytán Lucernben jutott osztályrészül.

Valóban nem találok alkalmas szavakat, melyek által kifejezésre juttathatnám azt az érzést, amely szíveinket töltötte el, amidőn a szálloda szép szobáiban megvendégelve foglalhattunk helyet a kedves úttörők között. Nagyon jól esett elfogyasztanunk délben az élelmiszerekkel telt csomagjaink tartalmát; mindnyájan oly boldogak voltunk. Mily nagy volt azonban a meglepetés akkor, amidőn megtudtuk, hogy számlánk javára 50.— svájci frank lett elkönyvelve!

Szóval ez volt életünkben a legszebb ünnepünk; a hétfői nap különösen. Azt hiszem mindnyájan egyek voltunk Rutherford testvérrel, miáltal szükségessé vált, hogy hitünk mellett pártoskodjunk. Az úttörőkkel szemben tanúsított szeretetekért fogadjátok tehát még egyszer szíves köszönetemet. Az Úr legyen veletek.”

E. H.

„A legszebb kongresszus, amelyen szintén részt vehettem, immár befejeződött. Hála legyen az Úrnak az úttörők érdekében tett rendkívüli intézkedésért.”

A. F.

Készenlétben a szolgálatra

„Lesznek szívesek részemre négy különböző füzetből két-két példányt küldeni és egy befizetési lapot mellékelni?”

Szomjúhozom Isten ígéje után. Máris több ismeretet szereztem felőle s most a füzeteket itt szeretném elterjeszteni. Gyermekkorom óta a papság tanításaiból nyert tapasztalat megérlelte bennem, hogy méltó lehessen az önkönkönyveire; mivel Isten ígéje vigasztal engemet. Arra kérem az Üdvözítőt, hogy alkalmas módon szolgálhasam őt és a Szentszellem keresztsége által juttassa el hozzám a hitben való megerősödést.

Engedje meg, tisztelt uram, keresztényi üdvözetemnek kifejezését,

A. P.

(Folytatás a 206. oldalon)